

Tạc Niên

Contents

Tạc Niên	2
1. Chương 1: Tô Lục Công Tử	3
2. Chương 2: Lục Hoàng Tử	7
3. Chương 3: Âu Dương Vân	11
4. Chương 4: Long Dương Chi Hành	15
5. Chương 5: Đối Mặt Với Người Lạ	18
6. Chương 6: Lo Sợ Không Đâu	20
7. Chương 7: Huyết Mạch	22
8. Chương 8: Thanh Phúc Cung	24
9. Chương 9: Không Phải Hắc Thì Không Được	26
10. Chương 10: Một Thuyền Người Đổ Nhào	29
11. Chương 11: Hai Người, Một Cánh Cửa Sổ	32
12. Chương 12: Làm Khó	36
13. Chương 13: Sơn Thủy Đồ	39
14. Chương 14: Thiếu Gia	41
15. Chương 15: Thiên Hạ	43
16. Chương 16: Mười Phần Năm Chặt	46
17. Chương 17: Bùn Nhão	48
18. Chương 18: Kinh Diễm	49
19. Chương 19: Tìm Người	51
20. Chương 20: Người Trọng Yếu	54
21. Chương 21: Quân Cờ Trắng Và Đen	57
22. Chương 22: Chín Bỏ Làm Mười	61
23. Chương 23: Tạm Thời Mà Thôi	64
24. Chương 24: Hạt Bụi	67
25. Chương 25: Tình Ý	70
26. Chương 26: Sóng Lớn Bất Kinh	72
27. Chương 27: Người Tính Không Bằng Trời Tính	74
28. Chương 28: Nữ Hải	76
29. Chương 29: Không Cam Tâm	78
30. Chương 30: Tạ Nhiệm	80
31. Chương 31: Người Vô Tội	82
32. Chương 32: Nói Dối	85
33. Chương 33: Lạt Mềm Buộc Chặt	87
34. Chương 34: Thiếu Gia Thật Đáng Thương	88
35. Chương 35: Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng	91
36. Chương 36: Tiểu Cừ	94
37. Chương 37: Vị Trí	97
38. Chương 38: Cừ Công Chúa	100
39. Chương 39: Tuyệt Không Chấp Nhận	103
40. Chương 40	105
41. Chương 41: Ý Nghĩa	107

42. Chương 42: Sát	109
43. Chương 43: Tự Do Bay Lượn	111
44. Chương 44: Yêu Nghiệt	114
45. Chương 45: Làm Hết Sức Mình, Nghe Theo Thiên Mệnh	117
46. Chương 46: Lý Cẩn Sâu	119
47. Chương 47: Chúng Ta Sẽ Không Chết	122
48. Chương 48	125
49. Chương 49: Vệ Tiểu Mỹ Nhân	128
50. Chương 50	132
51. Chương 51: Nam Cẩm	135
52. Chương 52	138
53. Chương 53	141
54. Chương 54: Quyết Định	145
55. Chương 55: Số Mệnh Hoàng Gia	148
56. Chương 56: Không Biết Xấu hổ	152
57. Chương 57: Phong Quang, Suy Sụp	155
58. Chương 58: Ta Không Muốn	158
59. Chương 59: Sống, Mới Có Ý Nghĩa	161
60. Chương 60: Bình Tĩnh Đã Cách Một Đời	166
61. Chương 61: Không Đếm Xỉa Đến	169
62. Chương 62: Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác	172
63. Chương 63: Tiểu Ca Ca	176
64. Chương 64: Cổ Kỵ	180
65. Chương 65: Tự Suy Xét	183
66. Chương 66: Phù Sinh Nhược Mộng	187
67. Chương 67	191
68. Chương 68: Hoa Lân, Người Có Từng Lừa Gạt Ta Không?	195
69. Chương 69	199
70. Chương 70: Ta Hỏi Lần Nữa, Hắn Ở Nơi Nào?	202
71. Chương 71	205
72. Chương 72: Tuân Mệnh	210
73. Chương 73: Tô Thần, Người Quá Nóng Lòng	213
74. Chương 74: Tô Thần	217
75. Chương 75: Bí Mật	220
76. Chương 76: Khởi Điểm	223
77. Chương 77: Hoàn	227
78. Chương 78: Phiên Ngoại 1	230
79. Chương 79: Phiên Ngoại 2	232
80. Chương 80: Phiên Ngoại 3	237

Tạc Niên

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ đại, HE, cung đấu, cường cường, trọng sinh, ngược luyến, 1x1NVC: Âu Dương Lam - Tô NhanEdi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-nien>

1. Chương 1: Tô Lục Công Tử

Sau trận tuyết lớn, trong hoa viên tuyết vẫn còn đọng trên cây, tuyết từ từ tan ra rũ xuống thành từng sợi trong suốt rất đẹp.

Mùa xuân có đôi lúc lạnh lẽo, một đám hài tử chừng mười ba mười bốn tuổi mặc áo bông thật dày, quy quy củ củ đứng trên bãi đất trống trong hoa viên lắng nghe lão thái giám dạy bảo.

“Các vị từ nhỏ đã là thế gia công tử cầm y ngọc thực*, nhưng phải biết rằng ở nhà không giống như trong hoàng cung, mặc kệ các vị công tử ở nhà được chiều chuộng như thế nào, ở trước mặt thánh thượng và các vị hoàng tử nhất định phải cẩn thận thu liễm. Nếu bị trách phạt đừng trách Lý Công công ta không nhắc nhở các vị. Gần vua như gần cọp a, nếu các vị may mắn được tuyển vào làm thư đồng cho các hoàng tử âu cũng là duyên phận, thỉnh các vị tự giải quyết cho tốt.”

*Cầm y ngọc thực: mặc áo gấm ăn chén ngọc, ý chỉ cuộc sống giàu sang, vô tư thoải mái. Đồng nghĩa: “hoa y mỹ thực” hay “tiên y mỹ thực” (Theo hvdc.thivien)

“Vâng.”

Tô Nhan giương mắt nhìn nhìn đám người mặc quần áo màu xám đằng trước đang hộ tống Lý Công công, giọng của hắn thật sự không được tốt lắm, nghe như là bị cắt đứt phân nửa yết hầu, nói chuyện giống như vịt kêu, đôi mắt hẹp hơn người thường một nửa, lúc nhìn tạo cho người ta cảm giác mờ mờ, khiến người đối diện cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Lão nhân này trước đây là kẻ hầu hạ Hoàng Thượng, miễn cưỡng có thể coi như tâm phúc, hắn nhớ rõ người này sau đó không lâu liền bị ban chết, nguyên nhân là hạ độc hại chết mèo yêu của Vương Quý Phi.

Tô Nhan vẫn nhớ rõ tình hình ngày đó Lý Công công bị áp giải đến hậu viện hoàng cung, kiếm trong tay người hầu nhẹ nhàng vung lên, máu tươi liền phun ra ồ ạt. Hoàng cung này vốn dĩ thường xuyên có người chết nhưng cảnh máu rơi máu chảy như vậy, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy.

Tô Nhan nhìn trong chốc lát, liền khó khăn thu hồi tầm mắt.

Tô Nhan đứng ở trong đám người bên cạnh là những hài tử cùng độ tuổi với hắn: nhi tử của Lễ Bộ Thượng Thư, ngoại tôn của Binh Bộ Thượng Thư, cháu trai Hàn Lâm Viện viện sĩ.....

Những người này từng cùng Tô Nhan ở một gian nhà, cùng uống nước một giếng, cuối cùng kẻ chết người bệnh, chỉ có số ít còn sống, người biết nghe lời thì được hưởng vinh hoa, kẻ chống đối chỉ có thể rơi đầu.

Rốt cuộc long ý chỉ có một, tự nhiên dành cho người có năng lực.

Nhớ tới ba thước lụa trắng trước kia, đáy mắt Tô Nhan lập tức phủ lên hàn khí, sóng nước lỏng lẻo giống như lưỡi dao sắc bén, muốn đem không khí đều chém đứt đi.

“Tô Lục công tử, có chuyện gì sao?”

Kia tiếng vịt kêu lại vang lên, Tô Nhan phục hồi tinh thần lại thần sắc buông lỏng, lộ ra một nụ cười, thanh âm cũng mang theo vài phần thanh thúy chỉ thiếu niên mới có, đứng trong hoa viên chậm rãi lên tiếng: “Đa tạ Lý Công công lo lắng, nói vậy các hoàng tử chờ đã lâu, Lý Công mời ngài đi trước dẫn đường.”

Lý Tiến sững sốt, ngay sau đó thanh thanh giọng nói: “Thỉnh các vị công tử cùng ta dời bước đến Lan Khê các”. Nói xong liền dẫn đầu đoàn người trong hoa viên chậm rãi bước đi.

Tô Nhan đi ở trong đám người, áo bông dày khoác trên người cũng tựa ngăn không được gió tuyết bên ngoài, thân thể bắt đầu thấy lạnh. Vừa nãy đứng ở trong hoa viên không cảm thấy đến khi vừa ra khỏi lập tức rét lạnh thấu xương.

Ở kinh thành, mùa đông luôn phá lệ lạnh lẽo, tựa như muốn đông lạnh người ta tận trong xương tủy mới cam tâm. Tô Nhan đã lâu lắm không trải nghiệm lại loại cảm giác này, trước mắt hết thấy đều là chân thật, đáy mắt Tô Nhan lóe lên một tia kinh ngạc càng nhiều hơn là không thể tin được, nhưng ngay lập tức biến mất trong đôi mắt màu đen láy.

“A Tô, vừa rồi là gan người lớn lắm.” Cánh tay bị người đụng phải một chút, Tô Nhan bước qua, thấy gương mặt mang theo nụ cười giương lên.

Tiểu Dụ.

Tô Nhan ở trong lòng khẽ kêu một tiếng, trong đầu hiện ra cảnh Tiểu Dụ khi chết mang gương mặt tái nhợt. Hẳn từ khi tiến cung vẫn luôn đi theo Thất hoàng tử, Thất hoàng tử tính tình ôn hòa, thường xuyên mang một bộ dạng không tranh với đời, mỗi người đều cho rằng Tiểu Dụ đi theo chủ tử như vậy nhất định tương lai sáng lạn, lại không ngờ hẳn là người chết sớm nhất trong bọn họ.

Khi chết hai mắt mở to, trên người y tất cả đều là vết bầm xanh tím ghê người, phía sau càng là thâm không nở nhìn, khi đó Tô Nhan vẫn là đứa trẻ mười bốn tuổi, không hoàn toàn minh bạch cung đình khuyên trất đáng sợ, nên khi nhìn thấy cảnh đó liền bất tỉnh nhân sự.

Từ nhỏ tính cách Tô Nhan không tính là hoạt bát, không nhiều bằng hữu, Tiểu Dụ là số ít người chơi thân với Tô Nhan tất nhiên là dành nhiều tình cảm không thể nói trong vài câu.

Tiểu Dụ thấy hẳn không trả lời, lại lo chính mình nói: “Lý Công công kia hiện tại là tâm phúc trước mặt Hoàng Thượng, trong tối ngoài sáng không biết bị bao nhiêu người nịnh bợ, cái đuôi đều vểnh lên tới trời, người vừa rồi dám cùng hắn nói như vậy không sợ hắn gán cho ngươi tội danh hả?”

Tô Nhan cười, không nhanh không chậm nói: “Ta bắt quá là nhắc nhở hắn đừng làm cho các vị hoàng tử đợi lâu, có tội gì?”

“Người nhắc nhở hẳn là bởi vì hắn thất trách, chuyện này nếu truyền tới tai các hoàng tử, sợ lại có một phen giải thích, người không phát hiện lúc ấy sắc mặt của hắn đều phát xanh sao.” Tiểu Dụ đề thấp thanh âm nói một câu, Tô Nhan cảm thấy có lý, liền gật gật đầu.

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới Lan Khê các bên hồ. Trên mặt hồ kết một tầng băng mỏng, bên hồ cành liễu rũ xuống mềm mại vừa chạm tới mặt băng, phong tình vạn chủng. Tô Nhan nhìn từng nhánh dương liễu buông xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Dụ, chờ lát nữa ta và người đứng sau lưng đám người đó, sẽ không bị họ nhìn thấy”.

Tiểu Dụ nghe xong, liền cúi mặt xuống dưới, thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng: “Cha ta kỳ thật không nghĩ đưa ta tiến cung, chỉ sợ thừa nường ta chết sớm, mẹ kế lại là nữ nhân tâm địa rắn rết vì bảo hộ hài tử của mình bà ấy liền đem ta cùng hài tử khác của cha ta đẩy vào cung. Thư đồng, danh hào này tuy nói ra có chút tác dụng, nhưng một khi vào cung, hết thảy liền đều thân bất do kỷ, ta chỉ cầu hai người chúng ta có thể bình an tồn tại đi ra ngoài, bị hoàng tử nào chọn trúng làm thư đồng đã trở nên không quan trọng, hơn nữa thấy hay không cũng không do chúng ta định đoạt.”

Tiểu Dụ là một mỹ nhân hiếm thấy, diện mạo âm nhu, bởi vì tính tình hoạt bát cũng sẽ không làm người cảm thấy đẹp theo kiểu nữ nhi, Tô Nhan mỗi lần thấy mặt hắn, không tự chủ được phải cảm thán một phen, nếu thực sự là kẻ hại nước hại dân trong miệng người ta, đại khái chính là chỉ vị trước mắt này đi.

Tô Nhan nghe thấy lời này, hơi nhấp môi, trong đôi mắt lạnh lợi kia toàn là quang mang không thể giấu.

Đám người đột nhiên ngừng lại, Tô Nhan cùng Tiểu Dụ cũng dừng lại theo, thấy trước mặt là Lý Tiến quý gối trên sàn nhà bằng đá trước cửa Lan Khê, giọng the thé nói: “Nô tài bái kiến Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử..... Thập tứ hoàng tử.”

Lý Công công thỉnh an từng vị hoàng tử, vì vậy liền tốn không ít thời gian.

Sau lưng là đám trẻ mười ba bốn tuổi thư đồng tuy không kiên nhẫn cũng ngoan ngoãn đi theo quý xuống, không dám làm cản.

Triều đại hiện nay tổng cộng có mười bốn vị hoàng tử, mười bảy vị công chúa. Trong mười bốn vị hoàng tử, trừ bỏ Đại hoàng tử luôn mai danh ẩn tích và Nhị hoàng tử đã thành thân, các hoàng tử khác đều đến vì chính mình tuyển một vị thư đồng, từ nay về sau cùng bầu bạn học hành.

Dưới gối là đá phiến chưa gọt giũa kĩ, cho dù cách quần bông dày cũng có thể cảm giác đau đớn bén nhọn từng trận truyền đến, Tô Nhan nhú nhú mày, nghe thấy Tiểu Dụ thấp giọng oán giận: “Này về sau nếu phải quý như vậy mỗi ngày, hai chân còn không phải bị phê sao.”

Tô Nhan vỗ nhẹ mu bàn tay hần, ý bảo hần tạm thời dừng nóng nảy.

Tiểu Dụ thuận theo ngậm lại miệng, đôi mắt lại khê chuyển, trong lòng không biết nghĩ lung tung cái gì. Tô Nhan không rảnh chiếu cố hần, lặng lẽ giương mắt nhìn vào trong phòng, vì là sáng sớm mùa đông nên hơi có chút u ám, chỉ có thể nhìn thấy bên trong mơ hồ thân ảnh, lác đác lư thưa ngồi ở gổ đàn ghế.

“Đều đứng dậy”. Tiếp theo phòng trong liền truyền đến một tiếng nói ôn nhu, Tô Nhan nghe, mơ hồ nhận ra đó là Nhị hoàng tử Âu Dương Vân.

Trong số các vị hoàng tử, hần là một trong số ít người thật sự vô tình với ngôi vị hoàng đế, ở nơi hắc ám ô trọc lấy quyền lợi làm đầu, người này chính một phong cảnh vô cùng độc đáo.

Mọi người đứng dậy, người bên trong chậm rãi đi dạo ra phòng ngoài, nhóm thư đồng khiếp đảm ngẩng đầu lên, nhìn về phía bậc thang các hoàng tử đang đứng, liền như nhìn thấy đế vương tương lai ở trước mắt, suy nghĩ này khiến cho một đám hài tử mười ba bốn tuổi đều không khỏi háo hức, đôi mắt càng mở lớn hơn như sợ bỏ sót cái gì.

“Bên ngoài lạnh lẽo, Lý Tiến, mời mọi người đều vào nhà đi”. Người nói chính là Thất hoàng tử Âu Dương Phong, bởi vì từ nhỏ cơ thể suy nhược nên sắc mặt của hần tái nhợt, mơ hồ còn có thể thấy mao mạch đỏ nhợt nằm dưới da thịt. Môi nhàn nhợt màu tím, thanh âm nói chuyện tinh tế, trong không khí im lặng bên đặc biệt trong trẻo như dòng suối mát. Lý Tiến nghe xong liền đi ra ngoài hướng đám hài tử dưới bậc thang nói: “Thỉnh các vị công tử đi vào đi.”

Sảnh đường Lan Khê Các rất lớn có thể chứa hơn trăm người, Tô Nhan cùng Tiểu Dụ đứng ở sau cùng, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Hoàng tử tuyển thư đồng chuyện này xưa nay đều là do hoàng đế tự mình chọn lựa, sau đó mới tới các hoàng tử. Đầu năm nay tự nhiên lại đổi thành hoàng tử tự mình chọn lựa. Việc này cùng dùng bữa cũng tựa tựa nhau, củ cải rau xanh mỗi người mỗi sở thích. Thư đồng là một chức không nặng cũng không nhẹ, nhiệm vụ chủ yếu là bồi hoàng tử đọc sách, ai cũng không dám đắc tội bọn họ, bởi vì chủ tử bọn họ rất có khả năng là vị đế vương quyền khuynh thiên hạ tiếp theo. Chính là, thực chất lại không có tác dụng gì, đơn giản chính là cung nhân cho các hoàng tử sai khiến mà thôi.

Đứng trước mặt những hoàng tử đó, Tô Nhan liền biết được, Nhị hoàng tử Âu Dương Vân, Tam hoàng tử Âu Dương Khâm, Tứ hoàng tử Âu Dương Tấn, Ngũ hoàng tử Âu Dương Kỳ đều tới chỉ có Lục hoàng tử

Âu Dương Lam hần không có mặt ở đây, chắc là khinh thường việc nhân tài trộn lẫn vàng thau khó tìm, người kia trước nay không để ý việc vật trong cung chỉ vì ở trong mắt hần, thiên hạ này sớm đã bị hần nắm trong lòng bàn tay.

Người kia vĩnh viễn là một bộ dạng bình tĩnh dứt khoát như thế, rồi lại đa tình đến gần như tàn nhẫn.

Tô Nhan buông xuống đôi mắt, tay phải đột nhiên bị Tiểu Dụ cầm lấy, nghe thấy Tiểu Dụ tinh tế nói: “A Tô, tới phiên chúng ta rồi nè!”.

Hần nâng lên mắt, thấy Lý Tiến hướng bọn họ đi tới, Lý Tiến đứng yên trước mặt hai người, đề thấp thanh âm nói: “Chúc mừng Tiểu công tử, người chính là thư đồng của Thất hoàng tử”.

Tô Nhan trong lòng trầm xuống, bộ dáng lúc Tiểu Dụ chết lặng hiện lên trong đầu, lại nghe thanh âm Lý Tiến nhàn nhạt nói: “Tô Lục công tử, Lục hoàng tử thân thể ốm bệnh nhẹ, không đến được, sáng sớm ngày mai người tiến cung, lão nô mang người đi gặp Lục hoàng tử”.

Từ trước đến giờ Tô Nhan không hề tin có chuyện kiếp trước kiếp sau, nhưng hiện tại rơi vào hoàn cảnh này, Tô Nhan không thể không tin.

Chỉ là Tô Nhan mặc danh luân hồi, trọng sinh vào lúc mới vừa tiến cung được một năm, hết thấy tựa như không hề thay đổi, Tiểu Dụ vẫn như cũ thành thư đồng của Thất hoàng tử, mà hần chung quy không thể tránh thoát kiếp nạn từ người kia.

Tô Nhan nhắm mắt lại, khi mở ra trong mắt đã là một mảnh quạnh quẽ, mỉm cười nói: “Ta nghe nói bên người Lục hoàng tử không phải đã có một vị tên là Tạ Nhiễm sao? Vì sao còn muốn ta đi?”. Tô Nhan và Tạ

Nhiễm từng cùng nhau ngây ngốc bên người Âu Dương Lam, ở chung đến 5 năm trời, thẳng đến Tạ Nhiễm nhiễm bệnh ly thể mới thôi.

Lý Tiến sưng sốt, hiển nhiên không dự đoán được hắn sẽ hỏi như thế, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Tô Lục công tử chờ nên để ý chuyện này, kia, hai ngày trước Tạ Nhiễm đột nhiên phát điên đâm Lục hoàng tử bị thương, hiện giờ không biết chạy trốn tới nơi nào, Hoàng Thượng long nhan giận dữ, đã phái người tập nã hắn.”

Tô Nhan nghe xong, trên mặt có một chút ngơ ngẩn, ngay sau đó lại khôi phục như thường, nhanh tới mức không kịp thấy rõ, cuối cùng cũng chỉ khẽ ừ hử cho qua.

Tạ Nhiễm đi theo Âu Dương Lam đã không phải một ngày hai ngày, nếu thật có lòng dả thương hắn, cũng sẽ không chờ đến hôm nay. Trong lòng Tô Nhan xét qua vô số ý niệm thẳng tới Tiểu Dụ kêu cũng không nghe thấy. Tiểu Dụ bất đắc dĩ động thủ đẩy nhẹ vai vài cái, thấy Tô Nhan quay đầu nhìn chính mình mới bĩu môi nói: “A Tô, chúng ta trở về đi, còn phải dọn dẹp một chút nữa.”

“Vâng”

Hai người giống như lúc đến, đi theo thái giám ra khỏi hoàng cung. Cánh cửa dày nặng ở sau lưng đóng lại, thanh âm trầm thấp kia như hung hăng gõ vào lòng Tô Nhan một cái, Tô Nhan khẽ giật mình dừng bước, quay người lại chỉ nhìn thấy một màu đỏ thắm hùng vĩ trên đại môn.

Bước vào cung môn sâu tựa biển.

Tô Nhan dùng mười năm của mình để minh bạch ý nghĩa của những lời này, hiện giờ lại giẫm lên vết xe đổ hăm sâu trong đó, vô pháp kèm chế.

Hai từ Danh Lợi với Tô Nhan mà nói chưa bao giờ là quan trọng, nhưng người kia dung hai chữ này phiếm cho hắn một dải lụa trắng đặt ở trước mặt, hắn liền minh bạch, quyền lợi đối với con người có bao nhiêu dụ hoặc cùng si mê.

Tô Nhan nhắm mắt lại, sắc mặt trầm tĩnh.

Một bên Tiểu Dụ thấy, lẩm bẩm nói: “A Tô, ngươi hôm nay làm sao vậy?”

Tô Nhan mở mắt ra, thanh âm trầm thấp: “Tiểu Dụ, chúng ta trốn đi.”

“A?!” Tiểu Dụ kinh ngạc a một tiếng, ngay sau đó tự che miệng lại, lo sợ khắp nơi đều là tai mắt, sau khi nhìn quanh không phát hiện người nào Tiểu Dụ mới thấp giọng nói: “Ngươi điên à! Để người ta nghe thấy sẽ chém đầu ngay!”. Trong giọng nói Tiểu Dụ mang theo vẻ hoảng sợ, Tô Nhan nghe được trong lòng bỗng chua xót, trên mặt thế nhưng vẫn là biểu tình như cũ: “Nếu chúng ta không chạy trốn, một ngày nào đó sẽ chết ở nơi này.”

Tiểu Dụ chậm rãi buông ra tay, biểu tình trầm mặc cúi mặt xuống: “Ta không thể trốn, A Tô, ngươi biết mà.”

Tô Nhan nhìn hắn, duỗi tay xoa xoa đầu hắn một phen, phụ thân của Tiểu Dụ tuy không phải người trong triều cũng coi như là nhật vật có chút uy danh trong kinh thành, nếu Tiểu Dụ chạy, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, tất cả liên tính lên đầu phụ thân hắn. Tiểu Dụ luôn luôn kính trọng phụ thân, đương nhiên không có khả năng làm ra loại sự tình này.

Nhưng nếu không trốn, bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Tiểu Dụ sau khi tiến cung sẽ chết sau năm thứ hai, sự kiện kia vẫn không thể điều tra rõ hung phạm, thành án treo. Tuy rằng Tô Nhan đã từng ngầm điều tra, nhưng trước sau vẫn không có thu hoạch. Tô Nhan biết sự tình không đơn giản như vậy, nhất định có người đứng sau tiêu hủy chứng cứ. Chỉ là, vì cái gì muốn hại chết Tiểu Dụ, nỗi băn khoăn này vẫn luôn hiện hữu trong lòng Tô Nhan.

“A Tô, ngươi trốn đi, đi thật xa, vĩnh viễn đừng trở về.” Tiểu Dụ cầm cổ tay Tô Nhan, biểu tình nghiêm túc thật sự.

Tô Nhan gục đầu xuống, tiếng cười trầm thấp từ trong miệng truyền ra: “Ngươi không đi, ta cũng không đi.”

Cùng lắm thì cùng chết, dù sao có thể sống lần nữa, sao không dùng để đánh cuộc một phen?

Ý đã quyết, Tô Nhan mới ngẩng đầu lên đối diện với vẻ mặt khó xử của Tiểu Dụ, duỗi tay xoa bóp gương mặt còn chưa nẩy nở hoàn toàn kia, cười nói: “Tiểu Dụ, ta sẽ không để người chết.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Không chịu nổi tịch mịch nên mở cái hố cho các người nhảy vào

2. Chương 2: Lục Hoàng Tử

Tiểu Dụ tuy không rõ hẳn vì sao đột nhiên nói như vậy, nhưng vẫn gật đầu: “Ừm, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, huống chi chỉ là bồi hoàng tử đọc sách, làm sao phức tạp nguy hiểm cho được.” Nói xong câu cuối, trên mặt lại khôi phục vẻ sáng rõ.

Hai người men theo đường cái kinh thành mà trở về, ven đường các loại quán rượu tiệm cơm san sát. Trước cửa hàng có các tiểu thương nỗ lực rao hàng, cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt vẫn như cũ. Tô Nhan nhìn quanh, đáy mắt khẽ động lại chút nhu tình.

Đưa Tiểu Dụ về nhà xong, Tô Nhan mới vòng trở về.

Tuy rằng Tiểu Dụ sống chết không chịu để người khác đưa về, nhưng sao định lại Tô Nhan cố chấp cùng kiên trì.

Ở mặt sau đường cái náo nhiệt là một ngôi nhà to lớn cao chót vót. Trước cửa có cặp tượng thạch sư đóng giữ, môn trụ trang nghiêm đối lập với màu đỏ thắm trước đại môn, trên môn biển đề ba chữ Thừa Tướng Phủ, cho dù là vào đông ẩm áp vẫn như cũ hàn khí bức người.

Tô Nhan đứng ở trước đại môn, đôi mắt nhìn phía trên môn biển, thật lâu cũng chưa di động.

Đứa bé giữ cửa thấy, cũng hồ hững, thẳng tắp đứng ở cạnh cửa làm như không phát hiện Tô Nhan đang đứng dưới bậc thang.

Đứng một hồi lâu, Tô Nhan mới đi lên bậc thang, lúc này đứa bé giữ cửa kia chậm chậm dịch người sang. Đánh vào mi mắt Tô Nhan đầu tiên chính là hành lang dài gấp khúc, dưới chân hành lang là một đường lát đá màu xanh, tuy rằng mỗi ngày đều có người quét tước nhưng kẻ hở vẫn mọc đầy rêu cỏ đại biểu tuổi tác của nó. Đường lát đá kéo dài đến chính sảnh cách đó không xa mới biến mất, ven đường trúc mọc um tùm, khiến cho bầu trời từ dưới nhìn lên trở nên nhỏ hẹp và áp lực.

Chính sảnh có mấy người đang nói chuyện, thấy Tô Nhan tiến vào, thanh âm đều ngưng bật.

Ngồi ở chủ vị là một lão nhân đã qua sáu mươi, khẽ nhấp ly trà mới nâng lên mí mắt tới nhìn Tô Nhan một cái, thanh âm không nhanh không chậm hỏi: “Gặp các hoàng tử sao?”

“Đã gặp.” Tô Nhan ngắn gọn phun ra hai chữ, đôi mắt nhìn lão nhân mặt mày ngạnh lạnh. Nhớ tới mười năm trước sau khi mình tiễn cung người này đã nói với mình, không phải cái gì phụ tử tử hiếu, mà là đương kim Thừa tướng đại nhân cùng nhi tử của ông mưu phản.

Buồn cười thật, mình vì người nam nhân này – người cha không hề dành cho mình một chút yêu thương, phản bội một người khác.

“Lý Công Công nói người hầu hạ vị nào hoàng tử nào?”

Tô Nhan thu hồi tầm mắt, cúi đầu xuống: “Lục hoàng tử.”

“Ngà? Lục đệ thế nhưng theo Lục hoàng tử a, thật đáng mừng nha.” Một đạo thanh âm chói tai cất lên, Tô Nhan không tự giác nhíu mày, trên mặt vẫn là một mảnh quạnh quẽ: “Ta nói nha, Lục đệ của chúng ta cũng không phải là người bình thường nhỉ, người có tầm mắt hơn người Lục hoàng tử cũng nhìn trúng người.”

“Đúng vậy, Lục đệ của chúng ta chính là thiên sinh lệ chất nan tự khí nha, đến chỗ nào đều xài được.”

Mắt thấy lời này càng nói càng thái quá, chủ vị Tô Nguyên Tu khẽ khụ một tiếng, đối Tô Nhan nói: “Về phòng dọn dẹp một chút, muốn mang cái gì liền mang cái đó, đi gặp Tinh Nhi nói một tiếng, nàng hôm nay tới hỏi người rất nhiều lần.”

Tô Nhan ừ một tiếng, không chút do dự xoay người rời đi.

Phía sau mấy người kia thanh âm giống như thanh trúc bạo liệt chói tai thật sự.

“Thần khí cái gì nha, còn không phải là bị Lục hoàng tử chọn trúng sao?”

“Tưởng như thế nào, hóa ra chỉ là cái thư đồng.”

“Hừ! Thứ xuất chính là thứ xuất, mãi mãi đừng mong trở mình.”

Cuối cùng, Tô Nguyên Tu lên tiếng: “Ồ nháo! Lúc trước ta cho các người đi thì sao, một đám đều giả bệnh giả ngốc. Hiện tại Lục nhi đi thì các người lại nói ra nói vào, còn thể thống gì!”

Không khí bốn phía đột nhiên lập tức lặng xuống, sắc mặt Tô Nhan hơi chút hòa hoãn, ở trong hoa viên hít một hơi sâu.

Lúc này Tô Nhan đã đi tới hậu viện phủ Thừa tướng. So với tiền viện, hậu viện đơn tuy giản nhưng lại có vẻ ưu nhã độc đáo hơn rất nhiều. Suối nhỏ tảo nhã yêu kiều uốn lượn từ dưới chân kéo dài đến khi khuất tầm mắt, bên con đường nhỏ là bao nhiêu quân tử lan đặt bên cạnh càng hiện lên vẻ độc đáo. Một thân ảnh hồng phấn từ đình hóng gió không xa chạy tới nhào vào lòng ngực Tô Nhan, tiếng cười khanh khách như chuông bạc quanh quẩn trong không khí: “Tiểu ca ca, người hôm nay đi đâu vậy? Sáng sớm ta thức dậy đã không thấy người.”

Trong lòng ngực là thanh âm non mềm của trẻ con làm Tô Nhan ít khi biểu hiện cảm xúc nay cũng hiện lên một mặt sủng nịch, tâm cũng liền mềm mại không ít, đôi tay vòng ôm thân hình nhỏ bé, nhẹ giọng nói: “Ta đi trong cung.”

“Đi trong cung làm cái gì?” Tô Hiếu Tinh sớm ngừng đầu, mắt to trực tiếp biểu đạt ra nghi hoặc của mình.

“Ngày mai đi, ta muốn vào cung bồi Lục hoàng tử đọc sách.”

“Có phải ta đã làm sai chuyện gì không, cho nên tiểu ca ca không để ý tới ta, cho nên mới chạy tới trong cung bồi Lục hoàng tử gì đó? Người định vĩnh viễn không trở lại phải không?”, một bên nói một bên run rẩy bả vai nho nhỏ, gương mặt đem bốn chữ “ta rất tội nghiệp” biểu đạt đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Tô Nhan bất đắc dĩ cười, đem trong thân mình trong ngực ôm đến càng chặt chẽ, gần như lừa gạt nói: “Tiểu ca ca sẽ thường xuyên trở về xem người, huống chi, phủ Thừa Tướng này cũng là nhà của ta, nào có người không trở về nhà a.” Tô Nhan đôi mắt đảo qua dưới đình hóng gió là lớp băng mỏng trên mặt hồ, lại vội vàng đem tầm mắt lướt qua gác mái, cuối cùng ngừng ở sau lưng gác mái – một tròng kiến trúc hoa lệ, đó là nơi người Tô Nhan đang ôm trong lòng cự ngụ.

Phụ thân Tô Nhan là Tô Nguyên Tu sinh liên tiếp sáu đứa con trai, đến khi già rồi mới sinh được nữ nhi độc nhất này, tự nhiên vô cùng sủng ái.

Nàng là hòn ngọc quý trên tay của toàn bộ Tô gia, đặt tên Hiếu Tinh không chút nào khoa trương.

Tô Hiếu Tinh vẫn luôn dính tiểu ca ca này, thẳng đến bữa tối mới không tình nguyện bị bà vú ôm đi. Tô Nhan về phòng thay đổi xiêm y vừa định nằm xuống liền có hạ nhân tới thỉnh đi sảnh ngoài dùng bữa.

“Nói với phụ thân, ta có chút mệt mỏi.” Tô Nhan ngồi bên chiếc bàn tròn, trong tay bưng một ly trà hương hạ nhân bên ngoài nói.

Hạ nhân kia vẻ mặt khó xử, nhìn Lục công tử của phủ Thừa Tướng không được sủng ái, có chút thê ai: “Lục thiếu gia, ngài đừng làm khó dễ tiểu nhân, nếu lão gia biết ta không thỉnh được ngài tiểu nhân nhất định sẽ bị nổi khỗ da thịt một phen.”

Tô Nhan thấp giọng cười đem chén trà đặt ở trên mặt bàn, nhìn gương mặt khóc tang của hạ nhân: “Sáng sớm mai ta còn phải tiến cung gặp Lục hoàng tử, nếu tinh thần không tốt sợ là làm bề mặt Tô gia. Người cứ nói vậy cho lão gia, nhớ kỹ, không được sai một chữ, ta bảo đảm ông ấy sẽ không phạt người.”

Đợi cho hạ nhân bị đuổi đi xa, Tô Nhan cũng thật mệt nhọc.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được, đầu óc Tô Nhan không thể không nhớ tới rất nhiều chuyện.

Nhớ tới chính mình của mười năm sau, nhớ tới người kia ban chết cho mình lại lạnh như băng sương, nhớ tới Tiểu Dự, Tô Hiếu Tinh, còn có năm ca ca của mình, cùng với Thừa tướng đại nhân đương triều, phụ thân mình.

Thời gian giống như một vòng tròn, vòng tới vòng lui Tô Nhan lại về tới địa phương kia.

Phảng phất mười năm đó chưa từng xảy ra, Tô Nhan vẫn là bộ dáng mười ba tuổi, cũng chưa từng rời đi.

Ngày kế, trời chưa sáng Tô Nhan liền đứng lên.

Cho dù hiện tại mười ba tuổi, rất nhiều thói quen trong chốc lát Tô Nhan vẫn chưa thể sửa, tỷ như làm việc đúng giờ nghỉ ngơi đúng giấc.

Từ cửa sau phủ Thừa Tướng đi ra, trên đường một mảnh quanh quẩn, cửa hàng bên đường còn chưa mở cửa, đường phố còn đang vắng vẻ tịch mịch, Tô Nhan đem tay nắm ở cổ tay áo lôi ra, bình tĩnh thở hắt một hơi thẳng tắp đi về phía trước, trong khí lạnh hơi thở ngưng kết thành một làn bạch sương mỏng manh.

Thời tiết lạnh lẽo làm chóp mũi Tô Nhan có chút hồng, trong ánh mắt phản chiếu hết thảy xung quanh, đôi chân lang thang không có mục tiêu thông thả mà lười biếng hướng tới phía trước mà đi.

Chờ Tô Nhan phục hồi tinh thần lại, cửa cung cao lớn đã ở trước mắt.

Tô Nhan định xoay người đi con đường khác thì cửa cung đóng chặt đột nhiên mở ra. Máy lược xe ngựa từ bên trong cánh cửa hoả tốc lao ra. Ngồi ở vị trí lái xe chính là đại nội thị vệ, trên mặt mỗi người bọn họ đều mang biểu tình lạnh lợi, xe ngựa sượt qua người Tô Nhan mang theo hơi gió lạnh băng. Bất giác lùi hai bước, nhìn theo mấy cỗ xe ngựa từ từ đi xa.

Chờ đến khi xe ngựa hoàn toàn biến mất, Tô Nhan mới thấy phía sau còn có một đám người hầu vội vàng đi theo. Tô Nhan vội xoay người bước đi, chỉ sợ động tác không đủ nhanh.

“Tô Lục công tử, đến sớm vậy?” Lý Tiến bước nhanh tới chỗ Tô Nhan đang đứng.

Tô Nhan kinh ngạc, không ngờ hiện tại mình lại thấp bé hơn một hoạn quan, trong lòng ầm ầm có chút buồn bực, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài: “Không biết Lý Công công vội vã muốn đi đâu vậy?”

Lý Tiến vừa nghe, nhú mày, ngữ khí cẩn thận nói: “Sáng sớm Lục hoàng tử đột nhiên bệnh tình nguy kịch, Hoàng Thượng sai người đem toàn bộ thái y trong cung sang đó rồi. Trong xe ngựa kia đều là thái y, chúng ta đi theo để hầu hạ.”

Tô Nhan trong lòng cả kinh: “Sao bệnh thành như vậy?”

Không nói tới Tạ Nhiễm có thật sự muốn lấy mạng Âu Dương Lam không, trong phủ Lục hoàng tử không thiếu người tài, nếu thật sự bệnh tình nguy kịch, hà tất lấy xa bỏ gần huy động cả một đám thái y qua đó, hần chỉ cần Tiêu Tuyết là đủ rồi.

Tô Nhan ngẫm lại mới nhớ ra Tiêu Tuyết hiện tại cũng bất quá mới mười bốn mười lăm tuổi, Âu Dương Lam căn bản còn chưa biết hần.

“Đúng vậy a, hai ngày trước còn tốt lắm mà sáng nay lúc Hoàng Thượng nghỉ ngơi thì nghe người ở phủ Lục hoàng tử tới báo là Lục hoàng tử tay chân lạnh lẽo sắc mặt tái nhợt, thần trí không rõ ràng. Làm sao bây giờ, Hoàng Thượng sủng ái Lục hoàng tử nhất, nếu ngài ấy.....” Lý Tiến không nói thêm nữa, thấy sắc Tô Nhan đột nhiên tái nhợt đến dọa người: “Tô Lục công tử, người không sao chứ?”

Tô Nhan lắc đầu: “Không có gì. Lý Công công, người có việc thì đi trước đi.” Tô Nhan nói xong định bước đi, nào ngờ Lý Tiến đột nhiên nói: “Dù sao hôm nay vốn định mang Tô Lục công tử đi gặp Lục hoàng tử,

sẵn tiện gặp rồi thì cùng đi chung đi, cũng đến xem thử tình trạng của Lục hoàng tử ra sao, để biết mà tính toán.”

Nghe vậy Tô Nhan sững sốt, ngược nhìn Lý Tiến phát hiện hắn chỉ chăm chăm nhìn về phía trước như chưa từng nói những lời vừa rồi.

“Tô Lục công tử, chúng ta đi ngay đi, sợ là Hoàng Thượng sắp tới phủ Lục hoàng tử rồi.”

Lý Tiến thúc giục một tiếng Tô Nhan mới bừng tỉnh, cũng không đợi Lý Tiến dẫn đường lập tức hướng phủ Lục hoàng tử mà đi.

Âu Dương Lam là người không coi trọng những lễ nghi phiền phức trong cung nên Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái hắn đương nhiên sẽ không phản đối. Tuy vậy ngôi vị hoàng đế là một miếng mồi ngon đầy dụ hoặc, người này cuối cùng cũng không tránh được bị quyền lợi cám dỗ cùng hun đúc.

Phủ Lục hoàng tử tọa lạc ở phía bắc kinh thành, lúc Tô Nhan cùng Lý Tiến chạy tới đã thấy trước cửa sớm loạn thành một đoàn.

Tô Nhan đứng ngây người nhìn nơi mình từng sinh sống mười năm, nhưng dường như đã ở đây từ mấy đời mấy kiếp.

Tô Nhan thông thả bước vào đại môn, vòng qua sảnh ngoài, nửa đường kéo một tên hạ nhân hỏi vài câu, hạ nhân kia về mặt kinh nghi nhìn nhìn Tô Nhan, sau đó liền theo lời đổi hướng khác mà đi. Một lát sau, Tô Nhan vào hậu viện. So với sảnh ngoài hỗn độn, hậu viện là nơi an tĩnh hơn rất nhiều, tầm cung Âu Dương Lam không ngừng có người ra ra vào vào, nha hoàn người hầu quỳ đầy đất, mấy lão thái y cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trên giường gỗ chạm khắc tinh xảo, xuyên qua màn lụa chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Tô Nhan đứng ở cửa, nghe thấy thanh âm Hà thái y run rẩy đối một nam nhân mà nói: “Hoàng..... Hoàng Thượng, Lục hoàng tử..... Thứ thần tài hèn học ít, bất lực.”

“Hỗn trưởng! Ngay cả cốt nhục của trăm sao còn không cứu được, trăm làm sao trông cậy người cứu người trong thiên hạ!” Thanh âm nam nhân như chuông đồng, sắc mặt không giận mà tự uy, hướng chi hiện giờ đang nổi trận lôi đình, đám người nửa quỳ dưới giường sợ tới chân căng nhũn ra, ồ ạt nằm rạp xuống đất, hô to Hoàng Thượng thứ tội.

Tô Nhan nhìn Âu Dương Quân trên mặt đều là biểu tình bi phẫn, bất giác nhớ lại người này lúc ban chết cho toàn gia Tô gia cũng là gương mặt cương nghị quyết tuyệt này.

Tô gia từ một khắc Tô Nguyên Tu quyết định mưu phản, đã định sẽ diệt vong.

Cho dù biết rõ sự thật nhưng khi thấy người nam nhân này, đáy lòng Tô Nhan vẫn dâng lên một chút phẫn uất. Tô Nhan biết người kia cùng Tô gia không can hệ, chỉ là một chút không cam lòng thôi.

Người này tuy là vua của một nước hô mưa gọi gió, hiện giờ cũng như bất kỳ phụ thân nào khác.

“Ngoài cửa là người phương nào?” Tô Nhan đang chìm trong suy nghĩ, liền nghe thanh âm Âu Dương Quân vang lên.

Tô Nhan hơi hơi cúi đầu, thanh âm không nhanh không chậm nói: “Lục tử Tô gia Tô Nhan, bá kiến Hoàng Thượng.” Nói xong Tô Nhan vẫn đứng đó tựa hồ không tính quỳ xuống bá kiến. Thái độ Tô Nhan quá mức thông dong làm Âu Dương Quân không khỏi nheo mắt lại, nhìn hài tử này bất quá chỉ mười ba mười bốn tuổi, trầm giọng nói: “Nguyên lai là hài tử của Tô khanh gia, không có việc gì liền lui ra đi.”

“Không biết hiện tại bệnh tình Lục hoàng tử thế nào? Có thể để Tô Nhan nhìn chút không?”

“Làm càn! Lục hoàng tử há để người nói nhìn là nhìn!” Âu Dương Quân lời còn chưa nói, nữ nhân mỹ lệ đứng bên cạnh đã mở miệng. Thanh âm kia nghe cực mỹ, lại mang theo vô vàn bất mãn từ trong vọng ra. Tô Nhan không dao động, chỉ là ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn Âu Dương Quân: “Hoàng Thượng nếu muốn Lục hoàng tử hết bệnh, sao không thử một lần?”

* ở đoạn này mình nghĩ cửa để mở nên tác giả không nói tới việc mở cửa cho Tô Nhan vào

Nữ nhân bên cạnh Âu Dương Quân còn muốn nói lại bị bàn tay to của hắn chặn lại, Âu Dương Quân nhìn Tô Nhan trong ánh mắt ngưng trọng không thể che giấu: “Tô Nhan, người tốt nhất có biện pháp.”

Tô Nhan nhấc chân vào phòng, một cổ thảo được cay đắng trong nháy mắt liền ập vào mặt chui vào trong mũi. Tô Nhan nhíu nhíu mày, ba bước thành hai bước tới mép giường.

Duỗi tay đẩy màn lụa mềm mại thấy một người nằm nghiêng trên giường, đứng ở góc độ của Tô Nhan chỉ có thể nhìn thấy một nửa gương mặt.

Tuy rằng chỉ có một nửa gương mặt, đây cũng là khuôn mặt Tô Nhan phi thường quen thuộc. Khóe mắt cong cong, mũi thẳng cao vút cùng đôi môi mỏng. Tuy đôi mắt lúc này vô lực nhắm lại sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ phong thần tuấn lãng, phong tư ưu dương.

Đây là người từ trên xuống dưới không ai không biết, Lục hoàng tử.

Cho dù hiện giờ là dáng vẻ này, giữa mày như điêu khắc vẫn nhìn ra vài phần sắc sảo cùng bén nhọn.

Nếu không phải ngực trái đang quần lấy lụa trắng, còn tưởng rằng người này chỉ đang ngủ.

3. Chương 3: Âu Dương Vân

Tô Nhan hô hấp có chút không xong, trong ánh mắt bùng lên một tia như gió cuối thu, cuộn cuộn như đám lá bị thổi tung tóe. Sau đó, Tô Nhan chậm rãi buông tay, nhẹ nhàng buông màn lụa xuống rồi quay sang Âu Dương Quân nói: “Ta không cứu được Lục hoàng tử”. Âu Dương Quân nghe xong lập tức nhíu mày, trên trán đám người quỳ trên mặt đất mồ hôi lạnh bắt đầu nhỏ giọt tựa như vì thiếu niên này bị ai. Nữ nhân bên cạnh Âu Dương Quân đột nhiên mở miệng, trong giọng nói toàn là trào phúng: “Ta nói Tô gia mỗi người đều là nhân trung long phượng, hiện giờ xem ra cũng có lẫn tạp trùng cá biệt.”

Lời này nàng nói ra thực sự làm người khó tiếp thu, bất quá Tô Nhan chỉ hơi hơi động liền đem lời nữ nhân này một hơi ném hết ra ngoài.

Đối với Âu Dương Quân nói một câu: “Ta tuy không cứu được hắn, nhưng có người nhất định có thể cứu hắn.”

Âu Dương Quân hiển nhiên không tin, nhìn hài tử choai choai trước mắt trên mặt là biểu tình chắc chắn, rồi lại không thể nói lời cự tuyệt, chỉ nói: “Người nọ ở nơi nào? Ta sẽ phái người triệu kiến hắn.”

Tô Nhan vẫy vẫy tay, hướng ngoài cửa hô: “Vào đi.”

Dứt lời, một thiếu niên quần áo đơn giản đi đến cạnh cửa. Tuổi hắn xấp xỉ với Tô Nhan, trong ánh mắt toàn là khinh thường cùng ngạo khí, nhưng vì sở hữu gương mặt khuynh tấn phong hoa, khiến Hoàng Thượng và Vương Quý Phi đều không khỏi lộ ra vài phần ý cười.

Đối với nữ nhân lớn tuổi hơn mà nói, thiếu niên trẻ trung tuấn lãng như vậy mới là thú tiêu khiển không thể tốt hơn.

Tô Nhan ở trong lòng âm thầm bật cười, Vương Quý Phi này bất quá chỉ hai mươi ba hai mươi bốn, nếu nàng biết giờ phút này trong lòng mình suy nghĩ cái gì, sợ là sẽ tìm mọi cách đem mình tiêu diệt cho hả lòng hả dạ.

“Đây là Tiêu Tuyệt.” Tô Nhan giới thiệu sơ qua cho Âu Dương Quân biết.

Tiêu Tuyệt căn bản không đặt vị Hoàng Thượng đại nhân này vào mắt, chỉ nhìn Tô Nhan bĩu môi một cái: “Ngươi kêu ta tới đây tiêu tốn giờ gian của ta chính là vì chữa bệnh cho cái hoàng tử này?” Cũng may thanh âm hắn không cao, nếu bị Âu Dương Quân nghe thấy sợ là sẽ tức giận đến mức đem hắn lăng trì.

Người này nói cái gì nha, đem chuyện chữa bệnh cho hoàng tử và chuyện chữa bệnh cho gà vịt xem nhẹ như nhau.

Tô Nhan nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, trên mặt vẫn là bộ dáng không biểu tình ngữ khí lại mườì phần khinh bỉ: “Đám ngự y này bó tay không biện pháp, ta thấy người cũng không có biện pháp đi. Không sao, không có biện pháp người cứ việc nói thẳng, Hoàng Thượng sẽ không trách tội người.”

Tiêu Tuyết vốn tính tình xúc động, biết rõ đây là phép khích tướng vẫn nhịn không được bước nhanh vào trong, rơi vào bẫy của Tô Nhan, may kiếm anh khí nói: “Thiên hạ này không có bệnh nào ta trị không được!”. Nói xong tiến đến gần giường đem màn che nhấc lên, không cần xem người trên giường là ai, lập tức duỗi tay qua dề ngay mạch Âu Dương Lam mà chẩn đoán.

Một lát sau, chỉ thấy hần rút tay lại, nhìn Âu Dương Quân: “Lục hoàng tử trúng một loại kịch độc, độc này thiên hạ không ai có thể giải.”

Âu Dương Quân nghe xong ần đường nhảy dựng, khuôn mặt trong khoảnh khắc tối sầm: “Nói lại lần nữa.” thanh âm cũng to lớn vang dội hơn. Mọi người cảm giác nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống. Tô Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Tuyết liếc mắt một cái, Tiêu Tuyết lúc này mới không tình nguyện nói tiếp: “Đương nhiên, đây là lời người khác nói không phải ta. Ta nghe nói trong kỳ trân dị bảo Hoàng Thượng sở hữu có một gốc phong lan cực kỳ quý hiếm, nếu Hoàng Thượng chịu từ bỏ, Lục hoàng tử tự nhiên sẽ khỏe lại.”

“Được.”

Âu Dương Quân không chút do dự trả lời làm Tô Nhan hơi sững sốt, ngay sau đó không tiếng động cười cười.

Đại nội thị vệ làm việc hiệu suất phi thường cao, chỉ một nén hương cực phẩm hoa lan đã rơi vào tay Tiêu Tuyết. Tiêu Tuyết cầm thẳng đến phòng bếp, Tô Nhan cũng đi theo. Thời điểm Tiêu Tuyết để xuống vật quý giá trong tay, Tô Nhan liền tựa bên cửa phòng bếp nhìn vào.

Tiêu Tuyết vẫn là Tiêu Tuyết, chỉ là so với trong trí nhớ càng thêm vẻ nóng nảy của thiếu niên. Thân mình đơn bạc, trang phục đơn giản, làm việc thì mặt mày liền trở nên nghiêm túc, hết thấy đều quen thuộc, hần ở trước mặt mình hô hấp chân thật.

“Nhìn cái gì?” Có lẽ cảm giác được ánh mắt, Tiêu Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên tức giận nhìn Tô Nhan một cái.

Tô Nhan hơi dẫu môi bước qua, tầm mắt nhìn cây lan trên thớt hoàn toàn không tổn hao gì, không khỏi sững sốt. Ngay sau đó nói: “Ngay cả Hoàng Thượng cũng dám lừa, lá gan của người đứng là càng lúc càng lớn.”

Tiêu Tuyết nhếch miệng: “Ai nói ta lừa ông ta, Âu Dương Lam thật sự trúng độc mà.”

“Thật sự không có giải được?” Thanh âm Tô Nhan gấp gáp ngay cả chính mình cũng có chút kinh ngạc. Tiêu Tuyết quay đầu liếc: “Khẩn trương cái gì? Ta sao có thể lấy mạng mình ra đùa, giải được ta có, đóa hoa lan này coi như lão hoàng đế hậu tạ cho ta.”

Tô Nhan nhìn hần một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Giải được do Tiêu Tuyết điều chế đương nhiên thiên hạ vô địch, Âu Dương Lam vừa ăn vào không tới nửa nén hương đã tỉnh dậy. Tô Nhan ở cạnh cửa đứng trong chốc lát, tới khi nghe được bên trong vang ngập tiếng cảm ơn trời đất cùng với thanh âm vui mừng của Âu Dương Quân mới chậm rãi xoay người đi ra tiền viện.

Khó được, hôm nay lại có ánh mặt trời.

Mặt trời mùa đông lộ ra từ phía sau đám mây rọi ánh nắng lên gương mặt bình tĩnh của thiếu niên tựa như muốn từ trong ánh mắt thanh lãnh này nhìn ra chút manh mối gì.

Chúng nó có chút thất vọng, thiếu niên trừ bỏ mặt vô biểu tình vẫn là mặt vô biểu tình, không một tia gợn sóng.

Tô Nhan ven theo tường cao trong phủ Lục hoàng tử mà đi. Trên tường tô màu đỏ hồng tươi rói, xúc cảm trên đầu ngón tay cũng thực trơn nhẵn. Chưa kịp đi xa lắm, thanh âm Lý Tiễn từ phía sau truyền đến: “Tô Lục công tử, xin dừng bước.”

Chờ Tô Nhan xoay người lại, Lý Tiến đã đến trước mắt, thở hổn hển mà nói: “Tô Lục công tử chậm đã, Hoàng Thượng cho mời.”

Tô Nhan chậm rãi ngừng đầu, nhìn thoáng qua phủ đệ gần trong gang tấc. Phủ đệ kia dùng vàng thiếp khảm mà thành, Lục Hoàng Tử Phủ bốn chữ này ánh lên trong mắt Tô Nhan vực sâu vô tận. Tô Nhan cảm thấy có chút mệt mỏi, đối Lý Tiến nói: “Thỉnh Lý Công công nói với Hoàng Thượng, hôm nay Tô Nhan mệt mỏi muốn về nhà nghỉ ngơi, ngày khác Tô Nhan chắc chắn tiến cung ở trước mặt hoàng thượng tạ tội.” Nói xong cũng không cho Lý Tiến cơ hội phản bác, bước nhanh đi xa.

Tô Nhan chân trước mới vừa vào phủ môn, thánh chỉ Hoàng Thượng cũng tiếp đến, thẳng tắp tiến vào.

Lúc ấy Tô Nhan đang đứng ở đại sảnh, nghe vài vị quý công tử phủ Thừa Tướng vài vị quý công tử châm chọc mỉa mai.

“Không phải nói bồi Lục hoàng tử học hành sao? Như thế nào? Nhanh như vậy đã trở về?”

“Còn phải nói? Nhất định là Lục hoàng tử cảm thấy Lục nhi nhà chúng ta không thú vị nên trả về a.”

Tô Nhan đứng giữa đại sảnh, eo thẳng tắp, trước sau chưa mở miệng.

Ai cũng nói công tử phủ Thừa tướng mỗi một người đều thanh tao hòa nhã, nào biết mới tới cửa sẽ thấy bộ dáng thấp kém buồn nôn này. Trước mặt là một đám thiếu niên hùng hực khí khái nhục mạ người khác, ai biết được họ là con trai chính thất a. Phụ thân Tô Nhan là Tô Nguyên Tu có một thê tử, hai thiếp thất.

Thê tử chính thất là Vương thị cháu gái Đại tướng quân sinh được ba nhi tử chính là ba vị trước mắt này đây, còn Thích thị cùng Lý thị đều thuộc về thiếp thất, Lý thị có hai nhi tử cùng một nữ nhi. Mẫu bằng nữ quý, Tô Nguyên Tu xưa nay sủng ái Tô Hiếu Tinh, mẫu thân của nàng cùng các ca ca tự nhiên cũng thập phần được sủng ái, chỉ có Tô Nhan ở trong nhà này giống như người ngoài cuộc.

Mẫu thân của Tô Nhan vào trung thu mười ba năm trước, lúc sinh Tô Nhan do sinh khó mà chết.

“Lục nhi, người rốt cuộc đã làm gì nha? Khiến cho Lục hoàng tử không vui?” Tô gia lão tam Tô Trí một bên uống trà, một bên cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan không trả lời, đôi mắt đảo qua ba ca ca lớn hơn mình vài tuổi, đột nhiên cười: “Tứ ca, Thúy Trúc Viên cô nương có ma lực cao siêu gì, khiến người không tiếc tham ô ngân lượng trong nhà?”

Tô Trí bồng trượng tay, chén trà sứ Thanh Hoa liền rơi xuống mặt đất vỡ nát.

Tô Nhan không nhìn hấn, lập tức nói: “Phụ thân chán ghét nhất hạng người tìm hoa ghẹo liễu ham hưởng lạc, hy vọng các người tự giải quyết cho tốt.”

Tô Vân trên mặt một mảnh ghen đỏ vừa định phát tác liền bị Tô Lâm đứng bên ngăn cản. Tô Lâm nhìn người đệ đệ nhỏ nhất của hấn, cười huề nói: “Tứ ca người cùng Ngũ ca mồm nhanh khó cản, Tiểu Nhan đừng để trong lòng, ta sẽ thay người hảo hảo nói chuyện với bọn họ.”

Tô Nhan vẻ mặt băng sương, nhìn Tô Lâm giả trang người tốt trong lòng không khỏi hừ ra một tiếng cười lạnh.

Năm đó nếu không phải người này xúi giục phụ thân mưu phản, Tô gia làm sao có thể diệt vong trong một đêm, mình làm sao mất đi tín nhiệm của người kia, lại như thế nào bị ban chết, nói đến cùng, mình ra nông nỗi thế này hoàn toàn do Tô Lâm ban tặng.

Trong mắt Tô Nhan tràn ngập nồng đậm oán hận, từ trong sâu thẳm trong dần dần thành hình.

“Thánh chỉ đến!”

Đột nhiên tiếng vịt kêu đánh vỡ cả căn phòng yên tĩnh, Tô Nhan thu hồi tâm trạng xoay người sang chỗ khác, liền thấy Vương công công người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng ôm một quyển cấm thư đi đến.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Tô gia Lục tử Tô Nhan ỷ trọng khéo léo, ôn nhuận hào phóng, lâm nguy không suyễn, vì triều lương ta cống hiến tài năng, ban ngàn lượng hoàng kim, khâm thủ!” Vương công công đọc xong thánh chỉ, vẻ mặt tươi cười nhìn Tô Nhan đang quỳ trên mặt đất: “Tô Lục công tử thỉnh tiếp chỉ đi.”

Tô Nhan duỗi tay lên đỉnh đầu, đem cuốn cẩm thư kia tiếp ở trong tay, trong miệng vừa nói vạn tuế vừa đứng lên.

“Tô Lục công tử, chúc mừng a. Lão nô ở trong cung làm việc mấy chục năm, vẫn là lần đầu tiên thấy Hoàng Thượng ban cho thế gia công tử ngàn lượng hoàng kim đó.” Nghe Vương công công nói vài câu khách sáo, Tô Nhan hơi hơi mỉm cười, không nhanh không chậm đáp: “Vương công công khách khí.”

Tô Nhan cúi đầu, liền thấy thánh chỉ uy nghiêm đại biểu cho hoàng gia nhện không được mỉm cười. Động tác Hoàng Thượng đúng là mau lẹ, bất quá long mệnh của Lục hoàng tử không thể nào chỉ bằng ngàn lượng hoàng kim này a.

“Tô Lục công tử, ngày mai thỉnh người sớm đến phủ Lục hoàng tử, Lục hoàng tử không mong người đến trễ đâu.” Vương công công lại nhắc nhở như vậy một câu, mới chậm chậm lắc lắc đi ra cửa.

Tô Nhan biết rõ người nọ không thích người khác chậm trễ. Nhớ có một lần mình bị phụ thân bắt đi nghị sự. Khi đến được phủ hoàng tử, người nọ vẻ mặt xanh mét ngồi ở trong phòng, mặc cho giải thích nửa canh giờ cũng không nói với mình lời nào. Ánh mắt cứ nhíu chặt tựa như cánh bướm trong suốt, làm người ta không tự chủ được cảm thấy đau lòng.

Chờ đến khi khôi phục tâm trí đã thấy ba người kia ôm vẻ mặt kinh ngạc đứng ngây người.

Tô Nhan nhàn nhạt nhìn lướt qua, liền xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, tất nhiên đã dậy từ sáng sớm.

Mới vừa ra sảnh ngoài Tô Nhan nghe thấy tiếng phụ thân, trong giọng nói lộ ra một chút ý cười: “Tô gia chúng ta đời đời trung thành tận tâm với Hoàng Thượng, hành động hôm qua của Lục nhi, quả thật vì ta phân ưu.”

Một khắc sau thanh âm liền truyền đến: “Có nhi tử như thế, là phúc khí của phủ Thừa tướng ngài.” Thanh âm ôn nhuận như nước, rất là êm tai.

Tô Nhan hơi hơi ngưng ngẩn, sau đó đi nhanh vào chính sảnh. Người ngồi phía dưới trò chuyện với Thừa tướng đại nhân là một nam tử trẻ tuổi, mặc một bộ gấm màu trắng, bên ngoài khoác một kiện lông chồn, khuôn mặt tinh xảo bị vây trong ngoại bào đó, càng có vẻ ưu nhã thông dong.

Hai người thấy Tô Nhan tiến vào đều không khỏi sửng sốt, vẫn là Tô Nguyên Tu phục hồi tinh thần đầu tiên, đối Tô Nhan nói: “Còn không mau bái kiến Nhị hoàng tử.”

Tô Nhan cúi người nói: “Tô Nhan tham kiến Nhị hoàng tử.”

Âu Dương Vân cười, ngón tay thon dài đặt giữa không trung: “Tô công tử không cần khách khí, ta thay Lục đệ đến đây cảm ơn người.”

Nghe vậy Tô Nhan sửng sốt một phen, bất quá lại khôi phục: “Tô Nhan đang định đến phủ Lục hoàng tử, không dám khiến Nhị hoàng tử phải lao lực đại giá.”

“Làm càn!” Tô Nguyên Tu tức đến sắp điên, thanh âm vang vang dội dội trên đỉnh đầu Tô Nhan, lại nghe hần hướng Âu Dương Vân nói: “Lão thần dạy con không nghiêm, thỉnh Nhị hoàng tử trách phạt.”

Âu Dương Vân tựa như cảm thấy thú vị, thanh âm đều nhiễm một tia hứng thú: “Tô Lục công tử quả thật thú vị, xem ra chuyện này ta đi không uống.”

Âu Dương Vân ngồi một lát, mới đứng dậy rời đi.

Tô Nhan đi theo sau hần, hai người thẳng đến trước cửa, một chiếc xe ngựa tinh xảo đã ngừng ở trước mắt.

“Tô Lục công tử, thỉnh.” Âu Dương Vân khách sáo, tay phải hơi hơi khuynh làm một động tác thỉnh.

Tô Nhan giương mắt nhìn nhìn hần, sắc mặt bình tĩnh lên xe ngựa, Âu Dương Vân nhìn xe ngựa kia đến khi nó biến mất, hơi hơi mỉm cười.

Tô Nguyên Tu đứng trước cửa bị bộ dáng thông của Tô Nhan cùng khách khách khí khí của Nhị hoàng tử làm cho hoảng sợ, vốn định dẫn dò Tô Nhan vài câu, xe ngựa lại càng lúc càng xa.

Một đường không nói chuyện.

Từ phủ Thừa tướng đến phủ Lục hoàng tử phải đi qua hơn nửa kinh thành, cho nên lúc hai người đến nơi vừa vặn là lúc dùng bữa sáng.

Âu Dương Vân đối với phủ Lục hoàng tử tựa như rất quen thuộc, lập tức hướng hậu viện của Lục hoàng tử mà đi. Tô Nhan đi ở phía sau không nói một lời, chuyên tâm mà bước.

Rốt cuộc, nhìn thấy Âu Dương Vân ngồi xuống, thanh âm mềm mại nói: “Thương thế của ngươi còn chưa khỏi hẳn, sao lại ngồi đây?”

“Ở trên giường nằm ngược lại không tốt, huyết khí, thương thế này so với khỏi hẳn cũng không sai biệt lắm.”

Tô Nhan hơi ngơ ngẩn, vẫn cúi đầu.

Thanh âm người này tựa hồ trước nay chưa từng thay đổi qua, cho dù là thiếu niên cũng như cũ khiến người ta say sưa, như khe núi thanh tuyền, mê đảo nhân tâm.

* Đãng triệt nhân tâm: đáng có rất nhiều nghĩa đại để như buông thả, nóng bỏng hay tẩy sạch và lay động. Triệt ở đây triệt để. Vì không thể dịch sát nghĩa nên mình chú thích ở đây để mng nắm được đại ý.

“Ngươi chính là nhi tử của Thừa tướng, Tô Nhan?” Thanh âm kia nhẹ nhàng truyền đến. Tuy rằng cúi đầu, Tô Nhan cũng có thể cảm giác được ánh mắt người nọ ngừng trên người mình.

Giấu đôi tay hơi nắm lại ở ống tay áo, Tô Nhan phải dùng sức thật lớn mới có thể làm cho mình bình tĩnh lại. Cố tình áp chế thanh âm không nhanh không chậm đáp: “Hồi Lục hoàng tử, đúng vậy.”

Âu Dương Lam an vị trên ghế gấm được đặt giữa đình, trên bàn đá trước mặt bày mấy thứ điểm tâm, từ ly trà nóng làn hơi nước nhẹ nhàng bay lên. Tô Nhan vừa nhắc đầu, đôi mắt xuyên qua mông lung sương mù nhìn qua, liền thấy gương mặt người nọ hơi hơi tái nhợt trên môi thoáng chút tươi cười, trong dương quan sáng sớm mùa đông, hư ảo đến không chân thật.

“Ta nghe nói là người tìm giải được cứu ta, phụ hoàng còn phong thưởng?” Âu Dương Lam thời điểm nói chuyện đôi mắt chăm chăm nhìn cái ly trong tay, chất liệu ly làm bằng thanh trúc trơn giòn, thân trúc từng vạch từng vạch phân chia, giống như đường khe vết ngang cắt ngang thành từng mảnh.

“Phải.” Tô Nhan nghe thấy hắn nói chuyện, mới kinh ngạc phát hiện chính mình nhìn chăm chăm đối phương xem đến lâu lắm, vội vàng thu hồi tầm mắt. Thấy một bên trên mặt Âu Dương Vân giờ phút này toàn là tươi cười, một đôi mắt nhìn chăm chú Âu Dương Lam đang ngồi trên ghế, ánh mắt nhiệt liệt mà rục rịch.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Trước cứ ba chương, phía sau còn nhiều lắm.

Internet thật sự chịu không nổi đùa giỡn, ta thực gầy, cự tuyệt dưỡng phì ==

4. Chương 4: Long Dương Chi Hành

Tô Nhan trong lòng cả kinh, sau đó trên mặt lại hiện một tia rõ ràng.

Âu Dương Vân và Âu Dương Lam tuy không cùng một mẫu thân, lại như huynh đệ ruột thịt. Âu Dương Vân ra vào phủ Lục hoàng tử như cơm bữa. Mười năm kia hắn luôn tại thời điểm mấu chốt nhất mà cứu Âu Dương Lam ra, chính mình thế nhưng ngu xuẩn tới mức không phát hiện người này đối Âu Dương Lam là dụng tâm đó.

Trách không được vô tình với đế vị, nguyên lai Âu Dương Vân đã sớm muốn đem ngôi vị hoàng đế đưa tới tay người Lục đệ này.

Phải có bao nhiêu quyết tâm cùng thâm tình mới có thể khiến một người hy sinh nhường ấy, Tô Nhan đột nhiên có chút minh bạch tâm ý Âu Dương Vân.

“Nhị ca, người về cung trước đi, phụ hoàng có thể triệu người bất cứ lúc nào.” Âu Dương Lam đặt cái ly trong tay xuống nói với Âu Dương Vân.

Tô Nhan thấy Âu Dương Vân nháy mắt liền xuất hiện một mặt tươi cười, không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để hấn che dấu thần sắc nơi đáy mắt. Thanh âm ôn nhuận chậm rãi truyền đến: “Hảo, vừa lúc trong cung nhiều việc. Nhân dịp này người phải chú ý thân mình mùa đông còn chưa qua hết đâu, hảo hảo mà dưỡng thương không lại nhiễm phong hàn là không được a.”

“Àn.” Âu Dương Lam nhìn hấn, khoe miệng khe khẽ, ngữ khí nhu hòa.

Tô Nhan đột nhiên thấy mình đứng đây có hơi dư thừa, còn đứng giữa hai người này a, càng thêm phiền não

~Đợi cho thân ảnh Âu Dương Vân khuất bóng, Lục hoàng tử đang ngồi trên ghế gấm mới chậm rãi đứng dậy, đi đến phía trước: “Tô Nhan, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“..... Mười ba.”

“Àn, so với ta nhỏ hơn ba tuổi.”

“.....”

“Người cảm thấy ta lớn lên có đẹp không?”

Tô Nhan nghe vậy ngẩn ra, không khỏi giương mắt nhìn về thiếu niên ở đối diện, nửa ngày mới phun ra được câu: “Thiên hạ vô song.”

Lời này xuất phát từ chân tâm, tuyệt không khoa trương.

Dung mạo Âu Dương Lam không cần phải nói, là hoàng tử xuất chúng nhất trong các hoàng tử, ngay cả ôn nhuận ưu nhã như Âu Dương Vân cũng không so được. Nghe nói mẫu thân hấn từng là hồng nhan kỹ nghệ đứng đầu Giang Nam, Hoàng Thượng cải trang gặp được liền nhất kiến chung tình, sau đó được đưa vào cung.

Chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, sinh hạ Âu Dương Lam không bao lâu, nữ nhân mỹ cực thiên hạ này liền hương tiêu ngọc vãn.

“Ha ha, thật là bé ngoan.” Lời nói của Tô Nhan làm Âu Dương Lam cười ha hả, sau đó Âu Dương Lam chậm rãi dựa lại gần, thanh âm mềm mại ở bên tai Tô Nhan xoay vòng: “Vậy phải hảo hảo quản trị hai mắt của mình, bốn hoàng tử chán ghét người khác nhìn chằm chằm ta.”

Tô Nhan nghe xong cũng hơi sửng sốt, ngay lập tức cúi đầu đáp: “Vâng.”

Tô Nhan cùng Âu Dương Lam đây đưa mười năm, không nghĩ tới một hồi trọng sinh mặc danh kỳ diệu này đã làm thay đổi hết thảy mọi chuyện.

Trong mắt người kia không còn ôn nhu thâm tình khi xưa, nay đã biến thành quang mang bén nhọn, không chút do dự đặt trên người mình.

Thôi thôi, tức tới chỉ tắc an chi*.

* Tức tới chỉ tắc an chi: hàm nghĩa tựa như “Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn”

Một lát sau, Âu Dương Lam vẫn ngồi trong viện. Trong tay cầm một quyển sách được kết lại bằng chỉ chăm chú mà đọc. Tô Nhan cũng không nói lời nào, lẳng lặng đứng phía sau hấn tận lực khiến mình trở thành không khí.

Không bao lâu, tổng quản phủ hoàng tử Hoa Lân vội vàng đi vào viện hỏi Âu Dương Lam: “Thiếu gia hôm nay người muốn ăn gì?”

Âu Dương Lam buông sách xuống, lười nhác nhìn thoáng qua đối phương nói: “Không muốn ăn.”

Hoa Lân nhú mảy, trên gương mặt thanh tú nổi lên khó xử: “Người không muốn ăn cũng phải ăn, hiện giờ thương thế người còn chưa khỏi hẳn không ăn sao khỏi được. Ta đi kêu phòng bếp nấu một chén canh bổ đưa tới.” Ngữ khí lại không cho phản bác.

Tô Nhan đứng một bên trong lòng trộm cười vài tiếng, Hoa Lân này tính tình mười năm cũng không đổi nha, vẫn bá đạo như vậy, ngay cả lời Lục hoàng tử cũng dám coi thường thật là bị Âu Dương Lam chiều hư mà. Nhớ tới mình lần đầu gặp Hoa Lân bị khẩu khí lớn mật của đối phương dọa hơn nửa ngày. Trước kia còn cho rằng trên đời này ngoại trừ Hoàng Thượng, không có ai dám cãi lời hoàng tử.

Âu Dương Lam đối với tổng quản này luôn không có cách, tuy rằng không tình nguyện cũng không nói nữa.

Lúc này Hoa Lân mới đem ánh mắt đặt trên người Tô Nhan, nhẹ giọng cười nói: “Đây là Tô gia Lục công tử phải không? Lớn lên thật lạnh lợi.”

Ánh cười trong mắt không hề dấu giếm, Tô Nhan hướng Hoa Lân khẽ gật đầu: “Chào Hoa tổng quản.”

Hoa Lân không dựa đoán được đứa nhỏ này nhận thức mình, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lại cười nói: “Thật là một hài tử thông minh, về sau cần phải tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử. Tại phủ hoàng tử có thể tự do thoải mái, chỉ khi vào cung thì phải chú ý một chút.”

“Vâng.”

Hoa Lân tới vội đi cũng nhanh, Tô Nhan nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh đằng xa có hơi thất thần.

Tô Nhan nhớ rõ Hoa Lân vẫn luôn thích cài lên đầu một cây ngọc thoa, thích mặc quần áo màu đỏ, tuy rằng sợ phiền toái lại đem phủ hoàng tử phủ xử lý đến gọn gàng ngăn nắp. Nếu không phải phát sinh một số việc, người này hẳn sẽ được sống nửa đời còn lại trong an nhàn. Chỉ tiếc thế gian phong vân biến hóa khôn lường, không thể nói trước điều gì.

Nhớ tới lúc Hoa Lân chết, đau đớn như ngọn gió lướt qua trong lòng sau đó biến mất như chưa tồn tại.

“Xem ra người hiểu khá rõ cách nắm bắt nhân tâm.” Tiếng nói lười biếng lại vang lên bên người, Tô Nhan giật mình thu tầm mắt bắt gặp Âu Dương Lam đang mang nét mặt tươi cười. Chẳng qua, tươi cười kia có thể so với một góc tuyết động trong viện, người nào nhìn thấy liền bất giác toàn thân rét run.

Tô Nhan biết hẳn hiểu lầm nhưng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Hoa tổng quản là người tốt.”

“Vậy sao?” Âu Dương Lam hỏi lại một câu, càn như lăm nhăm.

Tô Nhan thấy biểu tình hắn trầm xuống, thông minh không nói nữa.

Lại một trận gió thổi qua, Âu Dương Lam tựa không hề phát hiện vẫn ngồi ở ghế cao đọc sách. Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lên thấy mặt trời đã bị che khuất từ lúc nào, sương mù cũng đã nhiều hơn. Chần chờ một lát Tô Nhan mở miệng nói: “Lục hoàng tử gió nhiều quá, vào phòng nghỉ chút đã.”

Lúc này Âu Dương Lam mới nâng mắt lên, sau đó chậm rãi đứng dậy đi vào trong.

Tô Nhan dọn dẹp trà bánh, cầm mấy quyển sách bị Âu Dương Lam ném ở trên bàn đem hết vào phòng.

Phòng Lục hoàng tử trừ bỏ nhiều sách hơn phòng thế tử bình thường thì cũng không sai biệt lắm. Tô Nhan đem trà bánh cùng sách vở trong tay để xuống, nhìn qua thấy nửa mép giường hơn phân nửa đều là sách. Âu Dương Lam yêu sách thành cuồng, không thích quy quy củ củ đặt ở thư phòng, ngược lại lại thích để ở tầm cung. Tuy rằng nhìn qua có chút chẳng ra gì, bất quá đọc xong đi ngủ vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

“Người thường đọc loại sách gì?” Âu Dương Lam ngồi ở bên cạnh bàn, cầm sách lấy trên bàn tiếp tục xem.

Nghe thấy hắn hỏi mình, Tô Nhan đem tầm mắt từ những quyển sách đó kéo trở về, nhẹ giọng đáp: “Tùy tiện xem một ít.”

“Nói nghe thử xem.”

Trong đầu Tô Nhan lập tức nhớ lại trước kia Âu Dương Lam có đưa cho mình quyển sách có tên Long Dương hành trình

Bên trong là đủ loại tư thế nam nam hoan hảo, có thể nói văn hay tranh đẹp, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. Tô Nhan tự nhiên sẽ không xem, nhưng không lay chuyển được Âu Dương Lam năn nỉ ỉ ôi, mỗi lần mới nhìn đến một nửa người bên cạnh hô hấp đã thô nặng. Cho nên luôn là xem chưa xong một bức hoàn chỉnh, hai người đã ở trên giường lẫn thành một đoàn.

5. Chương 5: Đòi Mặt Với Người Lạ

Thấy mình suy tư đã lâu, Tô Nhan đành tùy tiện nói tên mấy quyển sách mà phần lớn các hoàng tử thế tử hay xem, lướt lướt cho qua.

Hai người luôn là tình trạng Âu Dương Lam hỏi một câu Tô Nhan đáp một câu. Tuy thân thể Tô Nhan hiện giờ mới mười ba nhưng linh hồn là Tô Nhan hai mươi ba tuổi, dư sức đối phó với Âu Dương Lam mới mười sáu, cho nên một hỏi một đáp cũng rất thông thuận. Thời gian hai người câu được câu không nói chuyện dần dần trôi qua, thẳng đến thân ảnh Hoa Lân lần nữa xuất hiện ở cửa. Tô Nhan mới kinh ngạc phát hiện một buổi sáng liền như vậy trôi qua.

Thời điểm Hoa Lân vào nhà thấy hai người trong phòng kẻ đứng người ngồi, trên mặt không khỏi cười: “Thiếu gia, dùng bữa.”

Âu Dương Lam lười nhác ừ hử một câu gì đó, đem sách đặt lên bàn.

Hoa Lân chỉ huy hạ nhân rửa sạch mặt bàn, Tô Nhan lại nhanh hơn một bước cầm sách trên bàn lên khiến Âu Dương Lam cùng tổng quản đại nhân đồng thời nhìn qua có chút nghi hoặc. Tô Nhan trong lòng ảo não chính mình nhiều chuyện, bèn giải thích: “Trang sách nếu dính dầu mỡ sẽ hỏng ý cảnh không thể thoải mái mà đọc.”

Âu Dương Lam khẽ gật đầu, xem như đồng ý lời Tô Nhan nói.

Mặt bàn vừa được rửa sạch, thức ăn lập tức được mang lên. Mười mấy chén đĩa tinh mỹ xếp đầy chiếc bàn tròn. Âu Dương Lam ngồi bên cạnh bàn, nhìn cảnh tượng trước mắt rồi nhíu mày. Hoa Lân biết hẳn nghĩ gì lập tức lớn tiếng dọa người: “Đây đều là căn cứ chỉ thị của thái y mà nấu, nhiều ít cũng phải ăn.” Nói xong múc đầy một chén canh hầm đầy trước mặt Âu Dương Lam: “Canh này cự kỳ bổ dưỡng, uống vào một chút mới tốt, đừng làm cho Nhị hoàng tử lo lắng.”

Âu Dương Lam do dự một chút, sau đó cầm lấy muỗng ngọc một ngụm một ngụm cho vào miệng.

Tô Nhan đứng ở trong một góc, cảm thấy trong lòng giống như bị người đánh một quyền, ghen muốn chết.

Chân tâm của Âu Dương Lam, Tô Nhan chưa bao giờ hoài nghi qua.

Hiện giờ, lại bị dao động. Tựa như một tòa núi thật lớn, bắt đầu là từ chân núi từng đợt đọng đưa, sau đó là tiếng sụp đổ đỉnh tai nhức óc. Một ngọn núi liền như vậy thẳng tắp ngã xuống đè ở trên người làm Tô Nhan không thể động đậy.

Sắc mặt Tô Nhan nháy mắt liên tãi nhợt, ánh mắt có chút tan rã không nhận thức được mình đang nơi nào, môi hơi hơi run rẩy, đôi tay lại trước sau gắt gao nắm thành quyền, phảng phất sức lực toàn thân đều tập trung vào hai nắm đấm, chỉ cần buông tay ra thân thể liền lập tức ngã xuống.

Hoa Lân quay đầu, thấy dáng vẻ này của Tô Nhan không khỏi hoảng sợ: “Tô Nhan, người thấy trong người không thoải mái sao?”

Âu Dương Lam đang ăn canh cũng ngừng đầu lên, nhìn về phía Tô Nhan, Tô Nhan lắc đầu, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi: “Đa tạ hoa tổng quản lo lắng, ta không sao.”

“Dẫn hần đi nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Lam buông cái thìa, cau mày nhìn Tô Nhan, lời nói lại đối Hoa Lân nói.

Vì thế Hoa Lân liền đi qua đem Tô Nhan mang ra ngoài. Trong phòng có lò sưởi không cảm giác được gì, vừa ra ngoài rét lạnh thấu xương lập tức cuộn cuộn mà đến. Tô Nhan rung mình một cái thần trí lại có chút thanh tỉnh, nghe thấy thanh âm Hoa Lân: “Người đừng nhìn Lục hoàng tử luôn là bộ dáng lạnh băng như vậy mà hiểu lầm, kỳ thật ngài ấy là người ôn nhu, đối xử hạ nhân rất tốt. Người hảo hảo đi theo ngày ấy, tuy không dám bảo đảm thăng quan phát tài, nhưng chắc chắn sẽ cho người một đời cơm áo vô lo.”

Tô Nhan lẳng lặng nghe, mặc danh cảm thấy khổ sở.

Thời điểm người nọ đem ba tác lụa trắng ném trước mặt mình, đại khái một tia mềm lòng cũng không có đi.

Nếu thực sự có tình ý, sao lại hạ thủ được.

Chỉ có mình vẫn luôn ảo tưởng, không muốn thừa nhận đối phương vô tình.

Hoa Lân an bài phòng Tô Nhan gần trong viện của Âu Dương Lam, đại khái là vì tiện cho Âu Dương Lam tùy thời triệu hoán. Hoa Lân đưa Tô Nhan vào trong phòng, đơn giản công đạo vài câu mới xoay người ra cửa. Cửa phòng đóng lại, ngăn cách một đời ồn ào náo động bên ngoài. Bên trong lại yên tĩnh, Tô Nhan chậm rãi nằm ở trên giường, cơn buồn ngủ che trời lấp đất cứ thế ập đến.

Một giấc này ngủ thật lâu, chờ đến khi tỉnh lại trong phòng đã một mảnh đen nhánh.

Tô Nhan đứng dậy xuống giường, trong bóng đêm tựa nghe thấy được một tia thở dài như có như không, Tô Nhan khẽ nắm chặt vật áo, trầm giọng nói: “Ai?”

Đáng tiếc thanh âm quá mức thanh thúy, khiến Tô Nhan vốn muốn biểu đạt sự sắc bén lại bị cắt giảm một nửa. Người kia đắm chìm trong bóng đêm thờ dài từ từ biến thành cười khẽ, không nhanh không chậm nói: “Tô Lục công tử hảo đại khí phách a, làm ta thiếu chút nữa bị người hù chết.”

Nghe thấy thanh âm này, Tô Nhan ngược lại toàn thân thả lỏng đem thân mình ngồi lại trên giường, không chút để ý nói: “Đêm hôm khuya khoắc, không biết Tam hoàng tử xông vào phòng Tô Nhan là muốn làm cái gì?”

Đối phương trầm mặc vài giây, trong bóng đêm, Tô Nhan cảm giác được đối phương trong nháy mắt ngơ ngẩn. Tam hoàng tử Âu Dương Khâm cố tình đè thấp thanh âm: “Tiêu Tuyết ở đâu?”

Tô Nhan trong bóng đêm nhướng mày, khóe miệng không tự chủ được giơ lên: “Hắn luôn không thích người khác biết hắn ở đâu, Tam hoàng tử hắn rất rõ ràng đi.”

Âu Dương Khâm hình như có chút nhụt chí, thanh âm đều lộ ra ủ rũ: “Kia làm sao bây giờ?”

“Nga? Không biết Tam hoàng tử tìm hắn có chuyện gì? Tô Nhan thay người chuyển lời cho hắn.” Tô Nhan vừa nói vừa đứng dậy, sờ soạn đi đến bên cạnh bàn châm lửa vào đèn dầu. Khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Khâm chậm rãi hiện ra, Tô Nhan cúi đầu nhìn vị hoàng tử nổi danh này, đột nhiên rất muốn biết Tiêu Tuyết nếu nghe bản thân bị theo đuổi bởi con cháu hoàng tộc sẽ có biểu tình gì.

Tiêu Tuyết luôn chán ghét người của hoàng gia, Âu Dương Khâm lại lấy mặt nóng dán mông lạnh* đương nhiên không có kết quả.

*Nhiệt kiểm thiếp lãnh thí cổ: mô tả một người thì nhiệt tình nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia.

Dùng mười năm kia, hai người vẫn như người lạ là minh chứng tốt nhất.

Tô Nhan vừa hỏi xong, Âu Dương Khâm liền giống như bị người ta đâm phải cái đuôi, tặc mao từ trên ghế nhảy dựng lên, trong miệng cuống quýt nói: “Không có việc gì không có việc gì, ta chỉ là có chút việc nhỏ muốn hỏi hắn, nếu Tô công tử cũng không biết hắn ở đâu, ta đây lại tìm xem.” Tô Nhan buồn cười nhìn hắn như lâm đại địch. Lúc thấy Âu Dương Khâm nhanh tay mở cửa muốn chạy ra ngoài, Tô Nhan đột nhiên mở miệng: “Tam hoàng tử nếu thật sự thích Tiêu Tuyết, phải giác ngộ trước mới được.”

Âu Dương khâm ngẩn ra: “Giác ngộ cái gì?” Sau đó mới nhớ tới một vấn đề quan trọng hơn: “Người..... Người như thế nào biết ta thích hần?”

Tô Nhan không lập tức trả lời, chỉ là đưa tay rót hai ly trà mới đem cái ly đẩy đến bên kia bàn, tự động xem nhẹ câu hỏi thứ hai của hần: “Tiêu Tuyệt không thích người hoàng tộc, người hần là biết đi.”

“Ân.”

“Như vậy,” Âu Dương Khâm đã ngoan ngoãn đi trở về tới ngồi ở đối diện. Lúc nói chuyện Tô Nhan đem đôi mắt nhìn đối phương, trong đôi mắt đen bóng như có ánh sáng phản chiếu ngọn đèn dầu, càng nhiều mê say: “Nếu Tam hoàng tử thật sự cho rằng đời này không thể sống thiếu hần, thì phải từ bỏ thân phận hoàng tử học làm một người bình thường.”

Vấn đề này đối với Âu Dương Khâm mà nói hiển nhiên có chút khó khăn, hần do dự.

Tô Nhan cũng không thúc giục hần, chính mình bình thần uống trà, phảng phất đối diện không có Âu Dương Khâm chỉ có một đồng không khí.

“Ta.....”

Khẩu, khẩu.

Âu Dương khâm thanh âm bị thành linh bị tiếng đập cửa đánh gãy, tiếp theo ngoài cửa truyền đến tiếng Âu Dương Lam: “Tô Nhan.”

6. Chương 6: Lo Sợ Không Đâu

Nghe thấy tiếng nói này Âu Dương Khâm giật mình lập tức đứng dậy, lại bị Tô Nhan ấn trở về. Tô Nhan nhìn cửa phòng, bình tĩnh nói dối: “Vi thần đang ngủ, không biết Lục hoàng tử có gì phân phó?”

“Hoa Lân không biết đi đâu, có một số việc ta muốn người thay ta làm.” Âu Dương Lam miệng lưỡi đậm mạc như cũ, cho dù cách vấn cửa Tô Nhan cũng có thể cảm giác được đối phương không vui.

Hần âm thầm thở dài, đáp ứng: “Thỉnh Lục hoàng tử chờ một lát một lát, vi thần lập tức qua đó.”

“Ta ở chỗ này chờ người, mặc quần áo nhanh lên.”

Tô Nhan ở trong lòng thầm mắng một tiếng, liếc qua một bên ý bảo Âu Dương Khâm trốn đến trên giường. Âu Dương Khâm đương nhiên không chịu, hai người không tiếng động giằng co trong chốc lát. Cuối cùng Âu Dương Khâm bại trận bị ép lui, không tình nguyện mà nhảy lên giường. Tô Nhan đem cái màn giường buông xuống, lúc này mới đi ra mở cửa.

Gió đêm rét lạnh từ ngoài tiến vào phòng, Tô Nhan không khỏi rung mình một cái.

Thân thể Tô Nhan từ nhỏ không được tốt lắm, cho nên mới lỡ mất thời cơ tốt nhất để tập võ đánh biến thành trói gà không chặt như bây giờ.

Âu Dương Lam thấy hần phát run, ánh mắt lóe quang mang đem thân mình đơn bạc trước mắt quét một hơi từ trên xuống dưới, sau đó phun ra một câu: “Không có việc gì, trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Không đợi Tô Nhan phản ứng, liền lập tức bước đi. Tô Nhan ngẩng đầu chỉ kịp thấy một mặt bóng trắng trong đêm đen.

Xác định Âu Dương Lam sẽ không nhanh chóng quay lại Tô Nhan mới đóng cửa phòng.

Tô Nhan quay người liền thấy Âu Dương Khâm từ màn giường nhô đầu ra, biểu tình mười phần buồn cười, không còn là bộ dạng ổn trọng ưu nhã mà một hoàng tử nên có: “Tiểu Lam đi rồi?”

“Ân, Tam hoàng tử có thể đi ra.”

Âu Dương Khâm lúc này mới phát hiện chính mình chột vạt, sắc mặt ngượng ngùng từ Tô Nhan trên giường nhảy xuống. Tiếp theo không khí liền có chút xấu hổ, Âu Dương Khâm vội tìm cái cốc bỏ chạy. Tô Nhan đóng lại cửa sổ nâng chung trà lên chậm rãi uống.

Vương triều xưa nay tôn trọng võ nghệ, từ hoàng thân quý tộc đến bình dân bá tánh ai ai cũng tập võ.

Cũng may Âu Dương Quân cũng có thể xem như một minh quân, cho nên mới có thái bình thịnh thế như bây giờ.

Ngồi trong chốc lát, Tô Nhan đứng dậy đi đến cạnh cửa đem cửa phòng mở ra, gió lạnh lập tức vọt vào thổi cái màn giường tung bay không thôi. Tô Nhan ngồi trong phòng lạnh lẽo uống một ly lại tiếp một ly. Trà kia kỳ thật chỉ là cúc hoa bình thường, lại làm Tô Nhan uống ra vô số mùi vị khác nhau.

Tô Nhan lớn lên giống người mẹ quá cố của mình, trong ánh mắt lộ ra chút anh khí, ngũ quan tuy không tinh xảo nhưng cũng là cảnh đẹp ý vui. Ánh đèn đan xen làm gương mặt có chút mơ hồ không chừng, chỉ có chén trà trong tay phỉếm một tia lãnh quang mỏng manh.

Thời điểm Hoa Lân đi vào cửa liền thấy một bộ quang cảnh như vậy, không khỏi cười nói: “Đem cửa mở lớn vậy, người là muốn ném thử tư vị bị phong hàn sao?”

Tô Nhan đem tầm mắt từ chén trà kéo về, thấy trong tay Hoa Lân cầm theo một hộp đồ ăn: “Hoa tổng quản là đem tới cho ta?”

“Một người ăn cơm nhàm chán, cho nên tới tìm người.” Hoa Lân vừa nói vừa đem hộp đồ ăn đồ ăn bày lên bàn, Tô Nhan thấy số lượng cũng không ít, không khỏi cười cười: “Lục hoàng tử nghỉ ngơi sao?”

“Ân.”

Cùng Hoa Lân ăn cơm không cần nhiều ít chú ý, chỉ cần uống rượu là xong.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện nói tới không ít việc, một ngụm rượu uống vào, Tô Nhan mặt không đổi sắc, Hoa Lân nhìn nhìn tươi cười có chút tán loạn: “Tô Nhan, không nghĩ tới người là một thể gia công tử mà tửu lượng lại cao như thế, bội phục!” Tô Nhan lau lau khóe miệng, nói: “Chỉ là vừa vận biết một chút.”

“Thật là một hài tử khiêm tốn.” Hoa Lân tự nhiên duỗi tay vỗ vỗ đầu Tô Nhan sau đó gõ chén rượu xuống bàn cách cách rồi im lặng một lúc, tiếp theo “Bang” một tiếng, Hoa Lân vẽ mặt ửng đỏ ngã trên bàn. Tô Nhan bắt đầu dĩ lắc đầu, ngồi trong chốc lát mới đứng dậy đi đến ngoài phòng. Hiện tại là đêm mùa đông vừa tối đen vừa gió lạnh, trừ bỏ thủ vệ bên cạnh Lục hoàng tử chắc là hạ nhân cũng về phòng nghỉ ngơi hết. Từ lúc Tô Nhan về phòng liền ngủ, Tam hoàng tử đến mới thức, lại tiếp Hoa tổng quản một trận, tiếp đến Hoa Lân say tới bất tỉnh nhân sự như bây giờ lại không rõ còn ai bên ngoài. Nhất thời không biết làm sao.

Muốn thân thể mười ba tuổi của mình tới khiêng Hoa Lân, hiển nhiên không thể được.

Tô Nhan vô pháp, đành phải đem Hoa Lân lôi lôi kéo kéo một hồi mới đưa được lên giường.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng Tô Nhan truyền đến một tiếng gào như heo bị chọc tiết.

Tô Nhan bị tiếng kêu này đánh thức, ngồi trên giường hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, thấy Hoa tổng quản ôm chăn bông đem chính mình dồn vào trong góc, ngón tay run rẩy chỉ vào Tô Nhan: “Người..... Người..... Ta..... Ta.....”

Nói lắp nửa ngày cũng chưa nói ra một câu hoàn chỉnh.

Tô Nhan đầu óc vừa chuyển liền biết hẳn suy nghĩ cái gì, không mẫn không nhạt giải thích nói: “Tuy rằng vương triều thịnh hành nam nam, nhưng thỉnh Hoa tổng quản yên tâm. Tô Nhan đối với người tuyệt không phải loại ý tứ này, chỉ là tối hôm qua người uống nhiều quá, ta lại không thể khiêng người nên mới cho người mượn giường ngủ một chút.”

Hoa Lân ngẫm lại cũng cảm thấy có lý, lúc này mới từ trên giường xoay người ngồi dậy, hai chân vừa rơi xuống đất liền nghe thấy thanh âm chủ tử từ ngoài cửa tiến vào: “Hoa Lân, ta đói bụng, gọi người chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Hai người đồng dạng biểu tình nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó lại ăn ý dời đi.

Thời điểm ăn sáng, Âu Dương Lam im bất không nhắc tới việc bắt gặp “Chuyện tốt” của hai người, Tô Nhan cùng Hoa Lân liền vui vẻ tự tại. Ăn sáng xong, phủ Thừa tướng đột nhiên cho người tới, Tô Nhan đi đến trước cổng lớn của phủ hoàng tử liền thấy lão quản gia phủ Thừa tướng đang đứng chỉ huy hạ nhân đem đồ vật trên xe ngựa dọn xuống.

Đều là chút đồ vật ngày thường hay sử dụng, Tô Nhan cảm kích hẳn cẩn thận đi ra phía trước bắt chuyện hai câu.

Chờ đến lúc đem toàn bộ vật dụng dọn hết vào phòng đã tốn không ít thời gian.

“Lục thiếu gia, về sau cần phải để ý hơn.” Thấy lão quản gia trong ánh mắt chất chứa lo lắng nhìn mình. Tô Nhan nhướn miệng cười, nói: “Ta biết rồi.”

Tô Nhan đứng ở cửa nhìn xe ngựa lão quản gia từ từ rời xa mới xoay người đi vào trong. Ở sảnh ngoài, Âu Dương Lam không biết xuất hiện từ khi nào, đang ngồi ở trên ghế đọc sách thấy Tô Nhan tiến vào, nâng nâng mí mắt: “Xem ra tô Thừa tướng cũng không coi trọng người lắm, thế nhưng chỉ để một quản gia qua đây.”

Lời này nếu là lúc Tô Nhan mười ba tuổi nghe thấy, nhất định sẽ khổ sở một thời gian.

Bây giờ nghe được giống như có một đám kiến từ trong lòng bò qua. Chỉ cảm thấy ngựa ngựa không hề cảm thấy khổ sở.

Không được coi trọng tự nhiên vẫn sống được, cần gì phải lo sợ không đâu.

“Lục hoàng tử hẳn là biết Tô gia có sáu đứa con trai, thêm ta không nhiều, bớt đi ta cũng không ít.” Có lẽ là thái độ của Tô Nhan quá mức thông dong, Âu Dương Lam rút cuộc từ trong sách ngẩng đầu lên. Lần đầu tiên nhìn thẳng vào Tô Nhan, sau đó gần như nghe thấy cười như có như không: “Trách không được người bị tuyển vào cung, tính tình này quả khiến người ta khó lòng yêu thích.”

Tô Nhan không tỏ ý kiến, chỉ an tĩnh thối lui đến bên cạnh Âu Dương Lam, không nói chuyện nữa.

=====

7. Chương 7: Huyết Mạch

Buổi trưa qua đi, Nhị hoàng tử vội vàng đến thăm Lục đệ. Khi đó Âu Dương Lam đang đánh cờ một mình, Tô Nhan đứng bên cạnh. Âu Dương Vân biểu tình hoảng loạn làm Tô Nhan cảm thấy kinh ngạc. Nhị hoàng tử luôn ôn nhuận văn nhã, đáng vẻ hiện giờ là lần đầu nhìn thấy.

“Lục đệ, ta có lời muốn nói cùng ngươi.” Âu Dương Vân đi đến trước mặt Âu Dương Lam, ngữ khí lộ ra nôn nóng.

Âu Dương Lam ngẩng đầu lên nhìn một cái, lúc này mới buông cờ đen trong tay xuống: “Chuyện gì làm Nhị ca hoảng loạn vậy?”

Âu Dương Vân định nói chuyện, liếc mắt thấy Tô Nhan hình như có chút khó xử.

Tô Nhan vội thấp cúi đầu: “Tô Nhan đi pha trà cho hai vị hoàng tử.” Nói xong đi về phía hậu viện. Đi tới đầu này đầu kia đã nghe thấy thanh âm hoảng loạn của Âu Dương Vân: “Tiểu Khâm yêu cầu phụ hoàng tước bỏ thân phận hoàng tử của hắn!”

Tiểu Khâm đương nhiên là chỉ Tam hoàng tử Âu Dương Khâm. Tô Nhan không khỏi cười cười, Tam hoàng tử thế nhưng yêu Tiêu Tuyết tới si cuồng, cam tâm từ bỏ vinh hoa phú quý, thật là đáng khen a!

Tiêu Tuyết a Tiêu Tuyết, người chọc phải người si tình rồi, người sẽ giải quyết chuyện này như thế nào đây?

Nghĩ đến đó, tâm tình Tô Nhan không khỏi tốt lên còn không quên đi phòng bếp phân phó người pha trà.

So với Âu Dương Vân khấn trương, Âu Dương Lam bình tĩnh hơn nhiều, hần đầu cũng chưa nâng nói: “Với hần mà nói chuyện này chưa hần không tốt.”

“Phụ hoàng bây giờ đang sinh khí, đang muốn tống hần vào đại lao.”

“Nga? Mới mẻ vậy.”

Thấy trên mặt Âu Dương Lam lộ ra biểu tình hài hước, Âu Dương Vân trầm mặt: “Tiểu Lam!”

Âu Dương Khâm cùng Âu Dương Vân là huynh đệ cùng một mẹ, cho nên việc này đối với Âu Dương Vân là chuyện lớn, khấn trương là điều đương nhiên. Nhưng tới tai Âu Dương Lam liền biết thành chút chuyện râu ria. Giữa huynh đệ đông đảo, hần chỉ thân cận với Âu Dương Vân còn các hoàng tử khác hần một mực không để ý tới.

“Được rồi, chờ mai ta tiến cung nhìn một cái. Xem có biện pháp gì không.” Âu Dương Lam thấy hần muốn sinh khí thật đành phải thoái lui. Âu Dương Vân nghe xong lời này sắc mặt mới hòa hoãn đôi chút, thở dài: “Không biết tiểu Khâm có phải trúng tà không, một hai không chịu làm hoàng tử nữa.”

Âu Dương Lam cười, lại cầm quân cờ lên: “Tam ca mới hai mươi đi.”

“Mới vừa qua hai mươi.”

“Hoàng tử hai mươi tuổi còn chưa nạp phi chỉ có mình Tam ca đi, Ngũ ca mới mười bảy đã có phi tử.”

Âu Dương Vân nhú mày, sau một lúc lâu nói: “Ý của ngươi là nói tiểu Khâm thích người nào rồi sao?”

Âu Dương Lam chỉ cười, cũng không trả lời.

“Nhị ca, tới bồi ta bàn tiếp theo.”

Âu Dương Vân tuy là lo lắng, nghe thấy Âu Dương Lam nói vậy cũng giãn mày ra, cầm quân cờ tiến lên.

Sảnh ngoài nháy mắt an tĩnh lại, chỉ có tiếng quân cờ vang lên thanh thúy.

Tô Nhan sai người bưng trà đến sảnh ngoài, chính mình lại không đi theo. Hai huynh đệ họ khẳng định có rất nhiều chuyện muốn tâm sự, mình tùy tiện xuất hiện nói không chừng sẽ phá hỏng nhã hứng đó. Ngẫm tới ngẫm lui quyết định không đi, quay đầu trở về phòng sửa sang quần áo sách vở mà lão quản gia mới đưa tới.

Tô Nhan ở Tô gia tuy không được sủng ái, Tô Nguyên Tu lại chưa từng hà khắc qua.

Tiền bạc ăn mặc đều như các ca ca, thích cái gì cũng có thể không cố kị mà mua. Đại khái gọi là lấy vật đổi vật. Cho nên năm đó Tô Nhan mới không thể nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của Tô Nguyên Tu. Lòng dạ con người đều tham lam, cho dù đã bỏ lên địa vị Thừa tướng, vẫn vô pháp thỏa mãn dục vọng từ đáy lòng.

Muốn ngồi trên long ỷ, muốn trở thành chúa tể vạn vật.

Đây là tội nghiệt khiến toàn bộ Tô gia bị chém đầu.

Từ xưa đến nay, giang sơn đều xây từ vô số máu thịt mà thành. Vương triều thay đổi chưa bao giờ tránh khỏi cảnh huyết tẩy đại giới. Âu Dương Quân hiện giờ tuy còn trẻ, nhưng một ngày nào đó hần sẽ già đi, một ngày nào đó giang sơn của hần sẽ bị hậu thế mơ ước, một ngày nào đó hảo hán tử hảo huynh đệ ngày xưa sẽ vì một sớm hư vinh này mà tàn sát lẫn nhau.

Đến lúc đó, hần cũng sẽ thành chướng ngại vật bị bọn họ diệt trừ.

Trong phòng cửa sổ đang mở, gió lạnh tiến vào thổi tới trên người Tô Nhan một mảnh rét lạnh thấu xương.

Âu Dương Vân dùng bữa tối ở phủ Lục hoàng tử xong mới rời đi. Âu Dương Lam đưa người ra cửa, đến khi xe ngựa đi xa cũng chưa thu lại tầm mắt. Tô Nhan đứng phía sau hần, nhìn bóng đêm trước mắt mà cảm thấy toàn thân một mảnh lạnh băng, cử động ngón tay cũng dị thường gian nan. Lúc này Âu Dương Lam xoay người lại, khuôn mặt lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn mơ hồ không rõ: “Ngày mai tiến cung.” Ném lại một câu liền xoay người đi vào.

Tô Nhan đứng trước gió lạnh gào thét, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau khi Tô Nhan đến tẩm cung, Âu Dương Lam đang đứng chờ Hoa Lân mặc quần áo cho hắn, nút cài nhiều đến làm người quá mắt. Tô Nhan đứng ở cạnh cửa, xem những cái nút đó được Hoa Lân khéo tay cài từng cái. “Tối?” Hoa Lân cong lưng đeo đai lưng cho Âu Dương Lam hướng Tô Nhan đang đứng ở cửa mà hỏi.

“Ân.” Tô Nhan chính mình nhìn đến xuất thần, nghe thấy hắn hỏi chuyện vội vàng lên tiếng.

Bệnh tình Âu Dương Lam đã khỏi hẳn chỉ là sắc mặt có chút kém, xem ra tối hôm qua ngủ không ngon. Giờ phút này hắn quy củ đứng ở đó tùy ý Hoa Lân biếm tới biếm lui trên người. Xong xuôi, Hoa Lân đứng thẳng thân mình vừa lòng cười cười: “Đại công cáo thành!”

Âu Dương Lam dưỡng thương trong khoảng thời gian này, ăn mặc đều tương đối tùy ý. Hiện giờ một thân triều phục không khỏi làm người trước mắt sáng ngời.

Tô Nhan đương nhiên biết Âu Dương Lam phong thái tuần lãng, người đứng trước mặt lúc nào cũng có thể chạm vào, nhưng lại là một phen tâm cảnh bất đồng.

“Hôm nay Tô Nhan cùng ta tiến cung.” Âu Dương Lam mặt không biểu tình, xoay người lấy từ hộp dầu sức một cây trầm lam thủy cài lên đầu. Một đầu đen nhánh sau khi cài thêm cây trầm càng thêm hoa lệ bất mắt. Tô Nhan nhìn thoáng qua chiếc trầm kia, qua một lúc lâu bèn rũ đôi mắt xuống.

Đây là cây trầm Âu Dương Lam đặc biệt ưa thích chỉ là sau đó không cẩn thận bị vỡ. Thợ thủ công đều nói không thể sửa. Vì thế có một đoạn thời gian dài Âu Dương Lam canh cánh trong lòng. Hắn lật tung toàn bộ kinh thành mới tìm được một người thợ đã thoái ẩn nhiều năm, tốn rất nhiều công phu mới làm cây trầm này khôi phục nguyên dạng.

Từ lúc cùng Âu Dương Lam bên nhau, Tô Nhan liền biết chính mình đừng hòng có được danh phận. Tuy rằng có không ít nam nhân cùng nam nhân thành hôn, nhưng dù sao họ cũng là bách tính bình dân. Còn trong hoàng tộc, tiền lệ này chưa từng xảy ra. Huyết mạch hoàng thất quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Nhưng Tô Nhan cam nguyện bồi bên cạnh Âu Dương Lam bởi vì Tô Nhan biết Âu Dương Lam đối mình đồng dạng thâm tình.

Hiện giờ, Âu Dương Lam vẫn là Âu Dương Lam, chỉ là, không còn Âu Dương Lam nào một mực thâm ái Tô Nhan nữa.

8. Chương 8: Thanh Phúc Cung

Ăn sáng xong, hai người bắt đầu khởi hành.

Xe ngựa ngừng trước phủ, ngồi ở vị trí đánh xe chính là thị vệ thân cận bên người Lục hoàng tử, Tả Kỳ. Làm người ngay thẳng, võ nghệ cao cường, quan trọng nhất chính là hết mực trung tâm với Âu Dương Lam. Tô Nhan nhìn hắn một cái, nghe thấy Âu Dương Lam nói: “Đây là Tả Kỳ, thị vệ trong phủ.”

Tô Nhan nghe xong mới phát hiện hắn đang nói chuyện với mình, khẽ lên tiếng, mắt nhìn Tả Kỳ: “Tả thị vệ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Tả Kỳ trên mặt không có biểu tình vừa nghe thấy lời này không khỏi đỏ mặt. Tuy rằng đã hơn hai mươi tuổi, gương mặt lại như oa oa, đảo qua đảo lại càng tăng thêm sức mạnh. Tô Nhan thấy hai má hắn ửng đỏ, không khỏi cười cười. Tả Kỳ trước nay là người không chịu nổi đùa giỡn, chỉ nói một câu như vậy tay chân liền luống cuống.

Có lẽ, chỉ có một chuyện khiến Tả Kỳ đặc biệt nghiêm túc.

Đó là khi sinh mệnh Âu Dương Lam bị uy hiếp. Hắn sẽ không chút do dự rút kiếm thề sống chết bảo hộ chủ tử của mình, mất đi tính mạng cũng không tiếc.

Tả Kỳ căn bản không kịp mở miệng, Âu Dương Lam lại đột nhiên lên tiếng: “Tả Kỳ vẫn luôn theo bên người ta, rất ít khi lộ diện, người đã gặp từ lúc nào?”

Tô Nhan dừng ý cười miệng, lần nữa xác định người này tuyệt đối cố ý khó dễ mình.

Nói một câu dễ nghe cũng keo kiệt như lựa xương trong trứng gà.

Tả Kỳ tựa cũng phát hiện chủ tử cố ý làm khó dễ, thần sắc hơi kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói cái gì tới giảng hòa. Huống chi, chủ tử nói chuyện nào cho phép hạ nhân xen mồm, hấn lại nhìn qua Tô gia Lục công tử. Người bình thường lúc này nên kinh sợ mới phải, đằng này thế gia công tử mười ba bốn tuổi thế nhưng vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt đen nhánh sáng ngời tựa hồ còn lóe chút quang mang, thanh âm giòn như trúc phá không khí mà vang lên: “Tả thị vệ mười lăm tuổi đã là đại nội thị vệ, chỉ là Lục hoàng tử nhìn hợp nhãn nên xin Hoàng thượng nhường lại cho mình. Tuy rằng đã là chuyện nhiều năm trước, nhưng tự nhiên sẽ có người nhớ rõ Tả thị vệ năm đó anh dũng ra sao.”

Lời Tô Nhan nói làm Âu Dương Lam cùng Tả Kỳ đồng thời sửng sốt. Việc này đã xảy ra từ nhiều năm trước, chỉ là không nghĩ tới đứa nhỏ trước mắt này lại biết rõ như vậy.

Ngữ khí nói chuyện cùng thần sắc thông dong, làm bọn họ không có cảm giác mình đang nói chuyện cùng một thiếu niên chưa nhược quán, mà đang nói chuyện cùng một người trưởng thành.

Ba người ở trước cửa phủ nháo chút thời gian, khi đến hoàng cung trời đều đã sáng rồi.

Tuy rằng sắp đến mùa xuân, nhiệt độ không khí lại vẫn thấp đến dọa người. Âu Dương Lam trên người mặc bao nhiêu lớp tự nhiên không cảm thấy lạnh. Duy chỉ đáng thương cho Tô Nhan đi phía sau, tuy cũng ăn mặc nhiều tầng nhiều lớp nhưng so với Lục hoàng tử đang khoác áo lông chồn đi phía trước, áo bông trên người Tô Nhan có vẻ không phóng khoáng bằng.

Lục bắt tòng tâm kỳ thật không chỉ là một thành ngữ.

Cho dù ý chí Tô Nhan kiên định, nhưng thân thể gầy yếu thì cũng đánh không lại gió lạnh phần phật phả vào người.

Tả Kỳ không tiến cung cùng hai người họ, chỉ đứng chờ ở ngoài cửa cung.

Cho nên, hai người từ cửa cung đến giờ, một đường không nói chuyện.

Tối hôm qua tuyết rơi, toàn bộ đều là một mảnh trắng xóa. Tuyết dưới chân tuy không dày, lại chột đứng chỗ ngứa biểu đạt rằng chúng nó tồn tại. Chân đạp lên trên, sẽ phát ra tiếng “Kéo kẹt kéo kẹt”, vào sáng sớm yên lặng phá lệ vang lên thanh thúy. Tô Nhan cúi đầu xem những chỗ chưa bị dẫm qua, tuyết trắng trong suốt, giống như chè hạt sen sáng mà trong. Một lát sau, Tô Nhan ngẩng đầu lên thấy phía trước Âu Dương Lam không biết ngừng lại khi nào, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn mình.

“Hoàng cung rộng lớn, tốt nhất đi theo ta.” Hấn hơi hơi mở miệng, thanh âm so với tuyết dưới chân còn muốn lạnh hơn. Tô Nhan gật gật đầu, cũng không còn tâm tư thưởng thức bông tuyết, ba bước làm hai bước về phía trước. Âu Dương Lam chờ Tô Nhan đến phía sau, liền xoay người đi về phía trước.

Kỳ thật Tô Nhan đã ở hoàng cung được mười năm, mỗi một góc mỗi một con đường đều phi thường quen thuộc nhưng lại thuận theo Âu Dương Lam mà đi phía sau, làm bộ thật sự sợ lạc đường.

Bọn họ cũng không trực tiếp đi đến cung điện của Hoàng Thượng mà là đi tới chỗ Tam hoàng tử trước. Trừ bỏ một mình Âu Dương Lam các hoàng tử đều ở lại trong cung. Dù sao hoàng cung cũng thật sự lớn, có sinh thêm mười tám vị hoàng tử nữa cũng không cảm thấy chen chúc. Ở trên đường ngẫu nhiên gặp Thất hoàng tử Âu Dương Phong, Tô Nhan thấy hấn không khỏi một trận kích động, chính mình đã lâu không gặp Tiểu Dụ, không biết tên kia ở hoàng cung có quen hay không.

Liền nhìn thấy sau lưng Âu Dương Phong xuất hiện một kẻ đang ôm lò sưởi: Tiểu Dụ, Tô Nhan mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Tô Nhan sợ rằng chính mình chưa kịp dừng chân lại, Tiểu Dụ cũng không còn nữa.

Hiện giờ thấy hấn tung tăng nhảy nhót như vậy, ít nhiều Tô Nhan cũng yên tâm. Bởi vì cách quá xa, hơn nữa phía trước Âu Dương Lam tựa hồ không tính dừng lại chào hỏi, cho nên Tô Nhan cũng chỉ hảo hảo đi theo chủ tử, không dám lơ đãng.

Âu Dương Khâm ở tại cung điện phía tây, gọi là Thanh Phúc Cung.

Tên này thật sự phù hợp với tính tình của hấn, không tranh không đoạt, lại còn có chút bỏ bê quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế. Tại hoàng cung này mặc kệ người khác nước đục nước trong, hấn vẫn luôn giữ cho mình một thân trong sạch.

Âu Dương Khâm không dự đoán được Âu Dương Lam sẽ đến, sững sốt nửa ngày mới phun ra được một câu: “Lục đệ, sao ngươi lại tới đây?”

Âu Dương Lam nhìn quanh bốn phía, lạnh lạnh mở miệng: “Ta nghe Nhị ca nói ngươi không muốn làm hoàng tử nữa?” Tô Nhan một bên nghe xong, cảm thấy Âu Dương Lam nói chuyện không khỏi quá trực tiếp, phảng phất hết thảy lựa chọn của Âu Dương Khâm đều cùng hấn không quan hệ. Cũng đúng, vốn dĩ hôm nay hấn đến vì ủy thác của Âu Dương Vân, sao có thể yêu cầu hấn đồng cảm như bản thân mình cũng rơi vào trường hợp này?

“Cũng..... Cũng không phải không muốn, chỉ là.....” Âu Dương Khâm nói chuyện có chút phun ra nuốt vào, đôi mắt trong lúc vô tình quét đến phía sau Âu Dương Lam không khỏi sững sốt, ngược lại nói: “Lục đệ mau ngồi, Tô công tử cũng mời ngồi.”

Âu Dương Lam nhượng mảy ngồi xuống, Tô Nhan tất nhiên là không thể ngồi, lại bị Âu Dương Khâm một phen ấn xuống ghế: “Tô công tử tới Thanh Phúc Cung của ta cũng đừng khách khí.”

Tô Nhan trong lòng âm thầm bật cười, Âu Dương Khâm đối mình nhiệt tình như vậy, còn không phải muốn mình thay hấn nói vài lời hay ý đẹp trước mặt Tiêu Tuyết hay sao. Thật là một người không hiểu thế sự. Hấn cũng không nghĩ Tiêu Tuyết là người phương nào, sao có thể vì dăm ba câu của người khác mà thay đổi cách nhìn của mình?

Cho dù Âu Dương Khâm thật sự thành người thường, Tiêu Tuyết không thích là nhất định không thích.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan đột nhiên có chút chán ghét chính mình lắm miệng. Lúc ấy chỉ là nhất thời xúc động, không nghĩ tới Âu Dương Khâm thế nhưng đem những lời mình nói tưởng thật. Nếu kết quả vẫn như cũ, không phải mình đã hại Âu Dương Khâm rồi sao? Người này tuy không có chí lớn, nhưng lại là người có tình có nghĩa.

Thừa dịp Âu Dương Khâm gọi người chuẩn bị trà, Âu Dương Lam đột nhiên thò thân mình qua, ở bên tai Tô Nhan nói: “Tô Nhan, ta thật là xem nhẹ ngươi. Ngươi rót cuộc giở thủ đoạn gì làm cho Tam ca dầu muối đều không ăn của ta đối với ngươi cung phụng như vậy?”

9. Chương 9: Không Phải Hấn Thì Không Được

Tô Nhan cười, cúi đầu nhìn đôi tay đang đặt trên đầu gối của mình: “Lục hoàng tử quá khen, Tô Nhan cùng Tam hoàng tử bất quá chỉ vài lần có duyên tương ngộ, do Tam hoàng tử quá khách khí thôi.”

Âu Dương Lam nói Âu Dương Khâm dầu muối không ăn là có nguyên do. Tại hoàng cung này hấn là một ngọn cờ, không thiên về bất kỳ hướng nào, chỉ toàn tâm toàn ý làm một vị hoàng tử không quyền không thế không dã tâm, nếu có người muốn mượn sức hấn đều sẽ bị từ chối không chút khách khí.

Nghe vậy, Âu Dương Lam sắc mặt có chút không vui, thấy Âu Dương Khâm đã đi tới liền đem đề tài đình chỉ ở đây.

Đợi cho Âu Dương Khâm ngồi xuống, Âu Dương Lam liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Ngươi chủ động yêu cầu phụ hoàng tước bỏ thân phận hoàng tử của ngươi là định làm cái gì?”

Âu Dương Khâm vẽ mặt lộ ra một tia xấu hổ, sau đó mới chậm rãi nói: “Ta tìm được người muốn cùng cả đời rồi.”

Tô Nhan thấy biểu tình khi hắn nói chuyện, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, xem ra Âu Dương Khâm đối Tiêu Tuyết thật sự nghiêm túc.

Âu Dương Lam lại hơi nhú mi, hỏi: “Tiểu thư nhà ai? Nếu thật sự thích thì hướng phụ hoàng chỉ hôn không phải được rồi sao? Vì sao một hai phải từ bỏ thân phận hoàng tử?”

Có thể tưởng tượng được, biểu tình của Âu Dương Khâm khi nghe được lời này, Tô Nhan thấy trên mặt hắn là thần sắc khó xử, trong lòng vì hắn mặc niệm vài câu. Sau đó nghe thấy Âu Dương Khâm tựa như rút cạn sinh lực toàn thân mà nói: “Ta yêu một người nam nhân.”

Thanh âm kia rõ ràng thực nhẹ, lại như có một đạo thiên lôi trực tiếp đánh thẳng xuống cung điện. Chén trà trong tay Âu Dương Lam trong cùng mặt bàn hoa lệ va chạm, nháy mắt nứt thành hai nửa, lá trà cùng nước trà vàng nhạt lẫn vài tia máu tươi đỏ thẫm trên bàn hòa trộn vào nhau.

Tô Nhan thấy máu trên ngón tay Âu Dương Lam từng giọt rơi xuống, bản nhân hắn lại tựa không hề phát giác, chỉ là đôi mắt vẫn trầm xuống, thanh âm đồng dạng gió rét có thể cắt vỡ hết thảy mọi thứ: “Âu Dương Khâm, ngươi có biết người đang nói cái gì hay không!”

Hắn như vậy gọi cả tên lẫn họ Tam ca mình thật là đại nghịch bất đạo, nhưng giờ phút này lại không một ai dám lên tiếng. Trong một góc đại sảnh, những tỷ nữ tùy thân cùng nhóm người hầu đều ăn ý cúi đầu xuống, nỗ lực đem chính mình trở thành vật thể không tồn tại.

Âu Dương Khâm phi thường sợ cái người Lục đệ này, bị thanh âm rung trời kia hù đến sững sốt, sau đó lí nhí nói: “Ta thật sự thích hắn.”

“Hắn là ai?” Giọng Âu Dương Lam cơ hồ là từ kẽ răng chui ra.

Âu Dương Khâm giật mình một cái, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ: “Người muốn làm cái gì?”

“Ta hỏi người hắn là ai?” Âu Dương Lam đứng dậy, từng bước đi tới trước mặt Tam ca, trên mặt biểu tình mười phần đáng sợ, gương mặt phong hoa tuyết đại sắc tới, hàn ý càng ngày càng gần, Âu Dương Khâm nuốt nuốt nước miếng, tuy sợ hãi vẫn kiên định lập trường: “Ta thích hắn liên quan gì đến hắn, người lại muốn thương tổn hắn!”

“A, chỉ sợ ta chưa kịp động thủ, người người âu yếm đã mất mạng rồi.” Âu Dương Lam sững lại, trong mắt hiện ra yếu ớt hào mang. Âu Dương Khâm nghe vậy chấn động, đột nhiên kích động nhào đến bắt lấy cánh tay Âu Dương Lam: “Lục đệ, Tam ca cầu xin người, thay ta hướng phụ hoàng cầu tình.”

“Vậy người dù sao cũng phải nói cho ta biết, người kia là ai.”

Âu Dương Khâm nhắm mắt, nói: “Tiêu Tuyết.”

“Là người dùng giải dược cứu ta, Tiêu Tuyết?” Âu Dương Lam lặp lại hỏi một lần, lại được khẳng định, hắn đột nhiên quay đầu nhìn Tô Nhan vẫn luôn đứng ở một bên, hỏi: “Người nhận thức hắn đi?”

Tô Nhan nhìn hắn, chần chờ một lát: “Có chút giao tình.”

Âu Dương Lam hiển nhiên không tin lý do thoái thác này, đột nhiên câu môi cười: “Bởi vì một câu của người liền lấy giải dược ra cứu người, người cảm thấy ta sẽ tin tưởng cái gọi là có chút giao tình trong miệng người sao?”

Bị đối phương không lưu tình chọc thủng lời nói dối, Tô Nhan cũng không giận, chỉ là chậm rãi nói: “Tô Nhan chỉ là cảm thấy hai vị hoàng tử không khỏi chuyện bé xé ra to, chưa nói đến Tiêu Tuyết có tiếp thu tâm ý của Tam hoàng tử hay không, nếu Hoàng Thượng thật muốn lấy mạng hắn, cũng phải nhìn xem có năng lực này không. Thứ ta nói thẳng, thiên hạ này người có thể quang minh chính đại bắt lấy hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

Lời này khoa trương đến cực điểm, Âu Dương Khâm cùng Âu Dương Lam biểu tình lại nói rõ, bọn họ tin.

Chỉ vì biểu tình trên mặt thiếu niên lúc nói ra vô cùng chắc chắn bất quá không thể không tin.

Âu Dương Khâm chậm rãi buông cánh tay, bởi vì câu nói của Tô Nhan mà có chút suy sụp. Âu Dương Lam nhìn Tam ca của mình, anh khí nhướng mày nói: “Tiêu Tuyết có biết hay không?”

“Không biết.”

Âu Dương Lam nhìn hần một cái, hừ thanh nói: “Tâm ý đối phương còn chưa biết, Tam ca ngươi lại tùy tiện hướng phụ hoàng đưa ra yêu cầu này, thật không hiểu nên nói người ngây thơ hay là ngu xuẩn?”

Âu Dương Khâm biết hần nói có lý chỉ rừ đầu, gần như không thể nghe thấy nói: “Ta biết chính mình ngu xuẩn, chính là, ta thật sự rất thích hần, hần lại không thích người của hoàng gia. Nếu muốn cùng hần ở bên nhau, trước hết ta phải làm người thường.”

“Hần thật sự như vậy?”

“Ân.” Âu Dương Khâm gật đầu, lực đạo mười phần kiên định. Tô Nhan bên cạnh nhìn thấy, không khỏi ở trong lòng thở dài một tiếng. Một chữ tình, thật khiến người thương tâm hại phổi, không được an bình.

Nghe vậy, Âu Dương Lam trầm mặc một lát, nói: “Chuyện này đừng nhắc lại nữa, nếu không, ngươi còn chưa kịp cùng Tiêu Tuyết song túc song phi đã bị đánh nhốt vào đại lao. Bên phụ hoàng ta đã có tính toán, nếu Tiêu Tuyết đối với ngươi một mảnh thâm tình, hần là sẽ không để ý thân phận của ngươi. Còn nếu hần bởi vì thân phận không cùng ngươi thân cận, như vậy, chỉ mình ngươi hy sinh thì có tác dụng gì?”

Hần thanh âm tuy nhẹ, trong lòng Tô Nhan lại khẽ run.

Đây là Âu Dương Lam, vĩnh viễn đều dứt khoát bình tĩnh như vậy. Không vì bất kỳ chuyện gì ràng buộc, không bị bất luận kẻ nào trói buộc.

Âu Dương Khâm nhẹ gật đầu, nói một câu: “Ta làm ca ca thật vô dụng, làm chuyện sai trái còn muốn người giúp ta giải quyết hậu quả.”

“Tam ca không cần quan tâm, mọi chuyện nhớ phải suy nghĩ kỹ hăng hành động.” Âu Dương Lam vỗ vỗ cánh tay hần, ống tay áo Âu Dương Khâm lập tức bị nhuộm thành màu đỏ. Âu Dương Khâm lúc này mới phát hiện trên tay Âu Dương Lam có cái miệng vết thương còn chảy máu, vội kêu hạ nhân lấy kim sang được lại đây. Không lâu sau, thị nữ ôm cái rương nhỏ chạy vào bị Tô Nhan một phen chặn lại.

Ra hiệu Âu Dương Lam cứ ngồi trên ghế, Tô Nhan mở cái hòm thuốc, quen thuộc rửa sạch miệng vết thương, cầm máu, bôi thuốc, không qua một khắc đem vết thương của Âu Dương Lam bao bọc chỉnh tề, một tầng một điệp vòng qua, lại không cảm thấy vướng víu.

Âu Dương Lam nâng tay bị thương lên nhìn nhìn, sau một lúc lâu nhìn Tô Nhan, hiếm khi bên miệng tràn ra một mặt ý cười: “Công phu này học ở đâu?”

Tô Nhan đem bình dược cùng băng gạc đặt vào rương, lại gọi người đem vết y nhiễm máu. Nghe thấy Âu Dương Lam hỏi chuyện, mới giương mắt nhìn hần: “Việc này không cần học, làm nhiều tự khắc sẽ quen.”

Lời này thật sự không khách khí, Âu Dương Lam lại không sinh khí, ngược lại tươi cười trên mặt càng rộng mở.

Tô Nhan thấy, vội vàng cúi đầu tiếp tục sửa sang lại hòm thuốc. Âu Dương Khâm thấy đoạn đối thoại của chủ tớ hai người họ liền cảm thấy có chút mới mẻ, tiến đến bên người Tô Nhan, cười hỏi: “Tô Lục công tử năm nay hần là mới mười ba đi?”

Tô Nhan sững sốt một chút, sau đó mới nhớ lại giờ phút này mình đang ở trong thân thể mười ba tuổi, vì thế thành thật gật đầu. Lại nghe Âu Dương Khâm nói: “Mười ba tuổi đã biết băng bó vết thương, lại còn có xử lý gọn gàng như vậy có thể thấy được bên cạnh người nhất định có người thường xuyên bị thương, ta nói đúng không?”

Do dự một lát, Tô Nhan mới chậm rãi đáp: “Vâng.”

10. Chương 10: Một Thuyền Người Đổ Nhào

“Là ai có phúc khí như vậy a? Thế nhưng có thể làm Tô Lục công tử tự mình hầu hạ?” Âu Dương Khâm trong bụng tò mò giống như tham gia xem náo nhiệt, không khơi ra cái gì quyết không bỏ qua.

Tô Nhan cầm chặt bình rượu thuốc trong tay, ánh mắt có chút do dự.

Trước kia Âu Dương Lam thường xuyên bị thương, dù vô tình hay cố ý trên người hắn luôn có đủ loại vết thương có lớn có nhỏ đủ cả. Sau đó chính mình phải hoảng loạn chạy tới trị thương cho hắn, công phu này nhờ đó mà luyện thành. Bởi vì làm nhiều, cho nên tự nhiên sẽ quen.

Chỉ là, chuyện đó sao có thể nói cho hai vị trước mắt này nghe được? Cho dù nói, bọn họ cũng sẽ nói mình ăn nói không điên đi.

Rốt cuộc, cuộc đời mới này, mình cùng Âu Dương Lam nhận thức ngắn ngủn mới mấy ngày mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan hơi hơi ngắc đầu, cười nói: “Muội muội ta.”

Âu Dương Khâm nghe được đáp án, nga một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa. Tô Nhan không khỏi thở ra một hơi, vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Âu Dương Lam. Tuy rằng biết Âu Dương Lam không dễ bị gạt như Âu Dương Khâm, nhưng Tô Nhan vẫn lựa chọn tránh né tầm mắt, làm như không phát hiện trong mắt hắn trừ bỏ không tin chính là không tin.

Hai người ngồi trong chốc lát, Âu Dương Lam mới mang theo Tô Nhan đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, Âu Dương Khâm cố ý đem Tô Nhan kéo đến một bên nói chuyện, Âu Dương Lam tuy không kiên nhẫn nhưng cũng không phát tác.

Thẳng đến hai người ra Thanh Phúc Cung, Âu Dương Lam cũng chưa nói một lời, Tô Nhan cũng thuận theo im lặng, bảo trì trầm mặc.

Mùa xuân càng lúc càng gần, tuyết đã chậm rãi hòa tan. Thế giới tuyết trắng mênh mông sắp rời đi, thay thế cho nó sẽ là mãn viên xuân sắc. Ngự Hoa Viên như cũ tản ra hơi thở mãnh liệt của sự sống. Tô Nhan nhìn đến lá cây trên, cảm thấy thân mình không còn lạnh như lúc nãy.

“Ta muốn đi gặp Hoàng Thượng, ngươi đi về trước.”

Âu Dương Lam ở Ngự Hoa Viên cuối dừng lại, quay đầu đối Tô Nhan nói.

Tô Nhan gật gật đầu định bước đi, nào ngờ Âu Dương Lam đột nhiên giữ chặt cổ tay y. Nhân lúc Tô Nhan còn lơ mơ nghi hoặc, hắn liền cởi áo khoác trên người áo khoác cầm xuống, lại khoác ở trên người Tô Nhan. Thanh âm vẫn lạnh lùng, rồi lại nghe như mất tự nhiên: “Không biết đường ra ngoài thì tìm thị vệ dẫn đường, nói là ta phân phó.” Nói xong cũng không đợi Tô Nhan phản ứng liền xoay người đi ngự thư phòng. Tô Nhan đứng ở trên nền tuyết, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười.

Đem áo khoác to lớn trên người kẻ quần chặt, cánh mũi lập tức tràn ngập hương vị thuộc về đối phương.

Nhàn nhạt, hơi thở khiến người mê muội.

Tô Nhan nắm chặt áo lông trên người, bị ai phát hiện, chính mình tựa hồ trước nay vô pháp thoát khỏi ôn nhu của Âu Dương Lam, cho dù từng bị người nọ đích thân ban chết.

Tình yêu, là thứ khó chiếm được.

Trong lòng nổi lên hơi lạnh chua xót, sau đó từng bước một ra khỏi hoàng cung.

Thời điểm xuất cung, Tô Nhan cố ý chọn Bắc môn quanh quệ nhất. Vừa ra cửa cung, liền lập tức hướng Phượng Dương khách điểm cách đó không xa mà đi. Khách điểm này không có mấy người, chưởng quầy đang tính toán sổ sách, thấy người vào lập tức đem bàn tính ném qua một bên, cung kính nghênh đón: “Tô Lục công tử, thỉnh vào trong. Muốn ăn cái gì ta lập tức phái phòng bếp làm.”

Tô Nhan không nhúc nhích, nhìn đại đường quanh quệ nói: “Lão bản của các ngươi đâu?”

Chưởng quầy hiển nhiên có chút khó xử: “Lão bản hôm nay không thoải mái, không muốn tiếp khách.”

Tô Nhan hơi hơi nhướn mày, khẽ cười nói: “Lá gan lão bản các ngươi thật là càng lúc càng lớn, hẳn ở đâu?”

Câu này nhẹ nhàng nhàn nhạt hỏi chuyện làm chướng quầy sững sốt, sau đó không dám tìm cớ gì nữa, thành thật nói: “Lão bản trong phòng ngủ.”

Tô Nhan nghe được đáp án, không khỏi phân trần tiến vào hậu viện.

Tiền viện là khách điểm, hậu viện lại là chỗ ở lịch sự tao nhã. Cái gọi là thanh tịnh giữa chốn phồn hoa cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tô Nhan không chút khách khí đem cửa phòng trước mắt đẩy ra, giường lớn làm bằng gỗ đàn phát ra tiếng “Chi chi”, tiếng thở dốc thô nặng, như thế nào cũng đều khó nghe. Tô Nhan lại mặt không hồng khí không suyễn đi vào, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, biểu tình bình tĩnh thật sự.

Có lẽ do tiếng mở cửa quá lớn, một lát sau thanh âm trong phòng liền chậm rãi dừng lại. Một cái đầu từ trong màn giường lộ ra, thấy trong phòng không biết khi nào có người tiến vào, không khỏi quát: “Ngươi là người phương nào! Dám tự mình xông vào trong nhà người khác!”

Tô Nhan giương mắt nhìn lướt qua người đang nói chuyện kia, lại cúi đầu như cũ, đổ một ly trà, người nọ đại khái không dự đoán được người trước mắt này chỉ là thiếu niên mười ba bốn tuổi thế nhưng vô lễ như vậy, không khỏi nổi trận lôi đình: “Ngươi không ra ngoài bốn thiếu gia sẽ cho ngươi biết thế nào là thống khổ!”

Nghe xong lời này, Tô Nhan mới ngẩng đầu lên, nói: “Tiêu Tuyết, con mời hiện tại của ngươi như ý a, lớn lên tính cách xấu xí, lễ nghĩa gia giáo cơ bản nhất cũng không biết, thật làm người ta thất vọng tột đỉnh.”

“Ngươi!” Người nọ còn tính nói chuyện, một thanh âm khác lại đột nhiên vang lên: “Cút! Nơi này khi nào đến phiên ngươi nói chuyện!”

Tiếp theo liền nghe thấy “Phanh” một tiếng, người vừa hướng Tô Nhan hô to gọi nhỏ liền từ trên giường trực tiếp bị đá xuống mặt đất. Rèm ngay sau đó bị xốc lên, Tiêu Tuyết dựa nghiêng trên đầu giường, cũng mặc kệ trong phòng còn có một người, híп mắt xem Tô Nhan: “Ngươi hôm nay sao có hứng thú tới đây?”

Tô Nhan không phản ứng, hai mắt nhìn người từ trên mặt đất bò dậy, so với mình lớn hơn một chút, lớn lên rất là thanh tú, ân, đây đúng là loại hình Tiêu Tuyết ưa thích.

Sau đó mới đưa tầm mắt xả đến kiện áo khoác Tiêu Tuyết đang mặc trên người: “Ngươi tuổi trẻ túng dục như vậy, chưa tới ba mươi tuổi liền không cử động được.”

Tiêu Tuyết nghe xong, khinh thường cười: “Nhân sinh đắc ý cần tần hoan, ai biết ngày mai sẽ là quang cảnh gì?”

Lúc này, thiếu niên kia từ trên mặt đất bò dậy cũng đã mặc xong rồi quần áo, đứng một bên đi cũng không được ở lại cũng không xong. Tiêu Tuyết ném ánh mắt qua, không mặn không nhạt nói: “Lý Công tử không đi chẳng lẽ còn phải chờ ta tự mình đưa tiễn sao?”

Lý công tử gì đó nghe xong, mặt ửng hồng lên, khiếp nhu nhu nói: “Ta đây khi nào có thể lại đến?”

Tiêu Tuyết hình như có chút không kiên nhẫn, nhấn lại tuấn tú mi: “Chỉ một lần này, lần tới tái kiến, chúng ta vẫn là bằng hữu.” Thanh âm thanh lãnh đầy mắt lộ ra tuyệt tình, thiếu niên kia nghe xong cắn cắn môi dưới, sau đó xông ra ngoài.

Tô Nhan nhìn bóng dáng đang biến mất ở cửa bèn nhớ tới Âu Dương Khâm, trà tới trong miệng đều tựa như mang theo chút cay đắng.

Tiêu Tuyết vẫn giữ tư thế như cũ, vạt áo rộng mở thân hình gầy nhưng rắn chắc ngực lại trắng nõn, Tô Nhan không e dè nhìn hẳn, từng câu từng chữ nói: “Người cũng như tên a, Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết, tên này đặt trên người ngươi không còn ai thích hợp hơn.”

“A, ngươi hôm nay bị kích thích cái gì? Không chút lưu tình nào liền mắng ta?”

Tô Nhan trừng hẳn liếc mắt một cái, nâng chung trà lên nhấp một ngụm: “Hôm qua Tam hoàng tử yêu cầu Hoàng Thượng bãi bỏ tước vị của hẳn.”

“Nga?” Tiêu Tuyết nhướn mày, trong giọng nói toàn là không cho là đúng: “Người này không biết nhân gian khó khăn a, bao nhiêu người nằm mơ đều muốn làm hoàng thân quốc thích, hần thể nhưng không cần, thật là kẻ ngu xuẩn.”

“Người biết ẽo hần thích người, mà người lại không thích người hoàng tộc.” Tô Nhan giương mắt nhìn thiếu niên tuấn mỹ trên giường, nhẹ giọng nói.

Tiêu Tuyết lại cười nhạo một tiếng: “Hần thích ta cùng ta có quan hệ gì?”

Đây là đáp án trong dự kiến.

Tô Nhan không nói nữa, chỉ là cúi đầu uống trà. Tiêu Tuyết nhìn hồi lâu, rốt cuộc từ trên giường bước xuống dưới, đi đến ghế bên cạnh ngồi: “Âu Dương Lam khi dễ người?”

“Hần đường đường là một hoàng tử khi dễ một thư đồng như ta làm gì?”

Tiêu Tuyết lại không cười, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc: “Người đừng quên hần đến là vì cái gì.”

Tạ Nhiễm.

Trong đầu Tô Nhan lập tức nhảy ra tên này, nghe thấy Tiêu Tuyết tiếp tục nói: “Tạ Nhiễm đâm hần bị thương rồi lẩn trốn. Tiếp đó, người lại vào phủ Lục hoàng tử làm thư đồng, người cảm thấy Âu Dương Lam sẽ không cảnh giác? Cho dù người không hề có tâm kế hần cũng sẽ tưởng người muốn ám hại hần, nơi chốn đề phòng người. Hơn nữa, người mặc dù không phải Hoàng Thượng ban cho, hần cũng vô pháp cự tuyệt người. Cho nên, hần hần là tùy thời khó dễ người mới đúng.”

Có lẽ chính Âu Dương Lam cũng không dự đoán được Tạ Nhiễm lại xuống tay hại hần. Từ lúc mình đến phủ Lục hoàng tử tới nay, Âu Dương Lam tựa hồ không nhắc qua Tạ Nhiễm. Hoa Lân cùng hạ nhân trong phủ đều chưa từng nhắc tới, hần là sợ Âu Dương Lam nghe được đi.

Tạ Nhiễm đi theo Âu Dương Lam đã được năm sáu năm, người thân cận như thế đột nhiên có một ngày kẻ lưỡi dao vào người người. Làm người nghĩ đến là cảm thấy sợ, huống chi Âu Dương Lam đã tự mình trải qua.

Nhớ tới người nợ đối chọi gay gắt, Tiêu Tuyết quả nhiên không đoán sai.

Chính là.....

Tô Nhan vô ý duỗi tay chạm vào áo khoác trên người, lập tức bình tĩnh lại. Âu Dương Lam không phải người keo kiệt, hần biết phân biệt đúng sai ai tốt ai xấu, sẽ không vì một Tạ Nhiễm mà đánh đồng người khác.

Từ Phượng Dương khách điểm đi ra, mặt trời đã lên cao.

Tô Nhan lúc này mới kinh giác, chính mình ngây người ở chỗ Tiêu Tuyết đã lâu.

Tô Nhan cùng Tiêu Tuyết quen biết rất nhiều năm, lâu đến mức Tô Nhan không nhớ rõ lần đầu tiên họ gặp gỡ là khi nào. Tiêu Tuyết không thích cùng người hoàng gia giao thiệp, càng không thích cùng người trong quan trường có bất luận trao đổi gì. Hần chỉ toàn tâm toàn ý làm ẩn sĩ, không để ý giang hồ, không quan tâm chính trị, trộm mong cả đời an nhàn.

Ngẫu nhiên lúc tâm tình tốt thì cứu vài người, tâm tình không tốt thì chạy đến hậu viện Phượng Dương khách điểm ôm ấp mỹ nhân, ca hát rượu chè, khá là khoái hoạt.

Trở lại phủ Lục hoàng tử đã quá bữa cơm trưa.

Đoán chắc giờ này Âu Dương Lam và Hoàng Thượng cùng nhau dùng bữa bây giờ vẫn chưa kịp trở về. Ai ngờ chân mới vừa bước vào cửa phủ, Tô Nhan liền thấy Âu Dương Lam nổi giận đùng đùng đi thẳng đến trước mặt, thanh âm lạnh băng lại cứng đờ: “Người đi đâu đấy?”

Tô Nhan bị hần tức giận làm cho sững sốt, ngay sau đó nói: “Vi thần thấy sắc trời tốt nên ra ngoài đi dạo, không biết Lục hoàng tử đã hồi phủ, vi thần biết tội.”

Ngữ khí hèn mọn, Âu Dương Lam càng nghe mặt mày càng khó xem, lại càng như sương rơi trên tuyết càng lúc càng hồng bết.

Hoa Lân đứng sau hẳn thấy không khí càng ngày càng lạnh, vội ra tới hòa giải: “A Nhan, người đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, làm hại thiếu gia tưởng người đi lạc phải người đi tìm khắp nơi.”

Tô Nhan sững sốt, nâng mắt nhìn Âu Dương Lam chỉ thấy một bóng dáng đầy tức giận.

Hoa Lân đi tới kéo tay Tô Nhan, thân thiết nói: “Ta đã nói rồi, thiếu gia chính là ngoài lạnh trong nóng, người đứa nhỏ này thật khiến người ta sinh khí mà. Ra cung cũng không về phủ còn dám đi dạo khắp nơi. Thiếu gia vừa về đã hỏi người mới biết người không có trong phủ, lúc này liền sai người đi tìm khắp nơi, thật là hù chết người a.”

“Hoa tổng quản giáo huấn phải, Tô Nhan sẽ nhớ kỹ.”

Hoa Lân khoát tay: “Phủ hoàng tử chúng ta cũng không nhiều quy củ, về sau chú ý một chút là được.”

11. Chương 11: Hai Người, Một Cánh Cửa Sổ

Tô Nhan gật đầu, mắt thấy Âu Dương Lam nổi giận đùng đùng đi vào hậu viện, Hoa Lân đứng bên cạnh cười nói: “Thiếu gia chưa bao giờ nổi giận như lần này đâu, lần trước Tạ Nhiễm làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy còn chưa thấy thiếu gia chau mày.”

Tô Nhan lại sững sốt lần nữa, nhìn Hoa Lân: “Tạ Nhiễm sao đột nhiên làm chuyện như vậy?”

Biết rõ việc này không nên hỏi, vẫn không quản trụ được miệng mình.

Hoa Lân nghe xong cũng không kinh hoàng như trong tưởng tượng, chỉ là ủ rũ đôi mắt, thanh âm trầm thấp lại: “Aizz, ai mà biết được hẳn. Tạ Nhiễm ở trong phủ vẫn tốt lắm, không biết hôm đó ăn phải cái gì nổi điên lên, từ trong ngực rút ra thanh chủy thủ thẳng tắp đâm vào người thiếu gia. Ngày đó vừa vặn ta không có trong phủ, Tả Kỳ bận việc cũng đi từ trước cho nên thiếu gia mới không hề phòng bị, dưới tình huống đột ngột phát sinh kia mà ăn một đao. Tạ Nhiễm này thật sự quá tàn nhẫn, thiếu gia luôn đối đãi hẳn không tệ, hành thích thì cũng thôi đi lại còn bôi kịch độc lên chủy thủ. Nếu không phải người tìm Tiêu Tuyệt cứu mạng, e là hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Tô Nhan lâm vào trầm mặc.

Tạ Nhiễm theo mình biết là một người ôn nhu, ngày thường còn không dám giết một con gà càng không nói đến giết người. Chuyện này hình như có chút ẩn tình, nhất thời không rõ nên điều tra từ đâu.

Đang lúc xuất thần, Hoa Lân đột nhiên kề vào lỗ tai Tô Nhan nhẹ giọng nói: “Người đi dỗ thiếu gia đi, hẳn tức giận không nhẹ đâu.”

Về mặt Tô Nhan lộ ra một tia khó xử, mình muốn dỗ dành Âu Dương Lam cũng phải xem đối phương có chịu hay không. Huống chi thân thể của mình bây giờ chỉ là tiểu thí hài mười ba tuổi đi dỗ ngọt kẻ hơn mình ba tuổi, Tô Nhan bị cảnh tượng đó dọa cho bật cười. Âu Dương Lam không đem mình đuổi ra khỏi nhà mới lạ.

Hoa Lân thấy dáng vẻ này không khỏi cười nói: “Thôi thôi ta nói giỡn đó, thiếu gia lớn như vậy rồi còn cần người dỗ sao, một lúc sau tự nhiên sẽ nguôi giận. Chỉ là hai ngày này người đừng chạy loạn nữa, thành thật ngồi ngoan bên người thiếu gia mới nên a.”

“Ân.”

Tại thời điểm dùng bữa tối, Tô Nhan lại thấy Âu Dương Lam.

Đối phương vẫn là một bộ dáng quạnh quẽ cũng không thèm liếc một cái, Tô Nhan cũng không lên tiếng, vùi đầu ăn cơm.

Cũng không biết sửa lại quy củ hồi nào, thư đồng trong phủ hoàng tử thế nhưng có thể ngồi cùng chủ tử ăn chung một bàn cơm.

Thư đồng nhiều lắm chỉ là chức quan cử phẩm lại có thể ngồi chung bàn với hoàng tử. Tiểu Dụ vẫn thường nói đó chính là tam sinh hữu hạnh. Hoa Lân dọn đồ ăn lên xong cũng ngồi xuống. Một bàn ba người lại bày mấy chục đĩa đồ ăn, Tô Nhan gấp một đĩa rau xào uy vào miệng, nghe thấy Hoa Lân nói: “Thiếu gia, người thật sự muốn chiêu mộ Tiêu Tuyết vào phủ?”

Kiếp trước Tiêu Tuyết vốn đi theo Âu Dương Lam, này không phải chuyện mới mẻ gì.

Cho nên Tô Nhan vẫn không ngẩng đầu, cúi ăn cơm.

Một lát sau, thanh âm Âu Dương Lam chậm rãi truyền đến: “Hắn có thể giải độc cho ta, thân phận hắn không đơn giản. Vậy sao không thu hắn vào phủ, tương lai tất có chỗ hữu dụng.”

Khẩu khí này mười phần ngạo mạn, Tô Nhan nâng mắt nhìn hắn lại cúi đầu lùa cơm.

“Tô Nhan, nghe nói quan hệ giữa ngươi và Tiêu Tuyết không tồi, ngươi cảm thấy hắn có đồng ý không?” Hoa Lân cắn chiếc dưa, tựa hồ vô cùng rối rắm vấn đề này.

“Có.” Tô Nhan nhìn chằm chằm đầy vung tròn tròn trên tay, không thèm ngẩng đầu đáp.

“Vì cái gì?”

Lúc này Tô Nhan mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Được Lục hoàng tử chiêu mộ là phúc khí của hắn, hắn có lý do gì mà cự tuyệt?”

Lời thoái thác này rõ ràng không có sức thuyết phục, Âu Dương Lam ngồi ở chủ vị nhíu mày: “Tô Nhan, ngươi có biết chỉ cần ta ra lệnh, đầu ngươi sẽ lập tức rơi xuống đất.”

Tô Nhan sững sốt khóe miệng câu lên, nụ cười mang theo chút châm chọc hiện ra trên gương mặt thanh tú phá lệ chói mắt. Thanh âm mang chút trào phúng từ vẻ mặt châm chọc kia chậm rãi vang lên: “Vi thần biết mình thân phận hèn mọn, nếu Lục hoàng tử muốn thần chết chỉ cần búng một ngón tay, cho nên không cần Lục hoàng tử nhắc nhở nữa. ”

“Ngươi!” Âu Dương Lam chán nản, tay phải đập một cái thật mạnh xuống bàn khiến toàn bộ ly chén run lên đáng thương: “Ngươi thật to gan!”

Thanh âm Âu Dương Lam rung động như cuồng phong tại bàn ăn bộc phát. Ngược lại biểu tình Tô Nhan vẫn nhàn nhạt, nhìn Âu Dương Lam từng câu từng chữ nói: “Nếu Lục hoàng tử nguyện ý, thì giết ta đi.”

Dù sao, cũng không phải lần đầu chết dưới tay ngươi.

Nắm tay đặt trên bàn của Âu Dương Lam nháy mắt nổi đầy gân xanh, tựa hồ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc vẫn nhịn xuống, chỉ là sắc mặt còn tệ hơn lúc nãy, đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm Tô Nhan, thanh âm như chui ra từ kẽ răng: “Về sau không cho đi khỏi tầm mắt ta.” Nói xong liền phát tay áo rời đi, bỏ lại một bàn đồ ăn phong phú vô tội ở sau lưng.

Hoa Lân thấy chủ tử đi rồi mới hoàn hồn vỗ ngực mình: “Hù chết ta rồi hù chết ta rồi, thiếu gia phát hỏa bộ đáng thật đáng sợ!!!” Ngay sau đó nhìn qua Tô Nhan, trên mặt chất đầy tươi cười: “A Nhan, ta phát hiện ngươi là phúc tinh của chúng ta.”

“Phải không?” Tô Nhan thu tầm mắt lại, nhàn nhạt hỏi.

“Đúng mà, ngươi xem, ngươi mỗi lần đều có thể chọc cho thiếu gia sinh khí, nhưng lại làm hắn không thể phát tác.” Biểu tình Hoa Lân thập phần nghiêm túc, Tô Nhan lại cười ra tiếng: “Hoa tổng quản, người đề cao ta quá rồi. Ta đã no, ngươi cứ từ từ dùng.” Sau đó cũng không cho Hoa Lân cơ hội trả lời liền đứng dậy rời đi.

Hoa Lân nhìn chằm chằm bàn đồ ăn đầy đủ sắc thái trước mặt, bất đắc dĩ thở dài: “Ăn một bữa cơm cũng không trọn vẹn được a.”

Từ phòng ăn đi ra, Tô Nhan trực tiếp trở về phòng. Khi đi tới trước phòng Âu Dương Lam thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn, người hầu quy củ đứng canh cửa. Tô Nhan đứng đó trong chốc lát sau đó đi về phòng mình, đóng cửa lại ngăn cách toàn bộ thế giới ở bên ngoài.

Đọc một quyển sách, lại một chữ cũng không vào đầu.

Trong đầu toàn là chuyện phát sinh hôm nay, từng chuyện như cưỡi ngựa xem hoa mà hiện lên, cuối cùng dừng ở hình ảnh Âu Dương Lam tức giận đến tay đều phát run. Kỳ thật ở kiếp trước, từ khi quen biết Âu Dương Lam mười sáu tuổi tới khi hai mươi sáu tuổi, dung nhan tựa hồ chưa từng biến hóa như vậy. Chỉ là tính cách càng lớn càng thay đổi. Bây giờ Âu Dương Lam như một thanh bảo kiếm sắc bén, lúc Âu Dương Lam mười tám tuổi lại như một thanh bảo kiếm mang theo kiếm tiêu. Bất đồng ở chỗ hẳn hiểu được thế nào là tùy thời tùy lúc giấu đi sự sắc bén của mình, không để người phát hiện cũng sẽ không dễ dàng cắt đứt chính mình.

Con người thay đổi đều là do tác động bên ngoài.

Tính cách Âu Dương Lam biến đổi từ năm mười tám tuổi tới sau này đều đến từ Âu Dương Quân.

Một năm kia, Âu Dương Quân xử tử toàn bộ phe phái của Nhị hoàng tử, kể cả Âu Dương Vân.

Sáng ngày hôm sau, Tô Nhan phát hiện chính mình lại ngủ quên trên ghế cả người và ghế đều dựa vào cửa sổ, tới hôm qua định đọc sách cuối cùng lại ngủ mất.

Cũng may trong phòng sớm đã chuẩn bị lò sưởi, nếu không buổi sáng hôm nay sợ là vẫn chưa tỉnh lại.

Tô Nhan từ trên ghế ngồi dậy đặt sách lên bàn sau đó đem cửa sổ chống lên. Thế giới bên ngoài vẫn một mảnh trắng xóa chỉ là đã lộ ra một chút sỏi đất, trên cây vẫn còn tuyết đọng lác đác.

Nhánh cây đã lộ ra sau thời gian dày mặc lớp áo khoác trắng, một thân ảnh mơ hồ đang múa kiếm trong viện.

Người nọ trên người mặc một bộ quần áo màu trắng cùng cảnh sắc chung quanh cơ hồ dung hợp vào nhau. Chỉ có một mái tóc dài đen nhánh theo động tác không ngừng tung bay, trong không khí duyên dáng xẹt qua vô số độ cong. Ngón tay thon dài khinh bạc nắm chặt bảo kiếm sắc bén, thân kiếm mỏng manh phản chiếu nhàn nhạt lãnh quang.

Kiếm đâm ra, một luồng hơi lạnh vang vọng bên tai, phảng phất như muốn cắt vỡ không khí xung quanh.

Kiếm rút về, thanh âm vang giòn đột nhiên im bặt.

Tô Nhan xem đến xuất thần thể nhưng không phát hiện người múa kiếm sớm đã dừng lại, hướng chính mình bước đến.

Đến khi người đó đứng trước mặt, Tô Nhan mới hồi phục lại tinh thần, gương mặt lộ ra chút xấu hổ khi nhìn lên bị người bắt gặp. Âu Dương Lam cười gần như không thể nhận thấy, cũng đem chuyện hôm qua quên sạch không còn một mảnh, đứng giữa ánh nắng ban mai chậm rãi mở miệng: “Ta nghe nói công tử phủ Thừa tướng ai cũng biết sử dụng kiếm, không bằng, chúng ta nhân cơ hội này tỉ thí một phen?”

Tuy là dò hỏi, ngữ khí lại thập phần bá đạo.

Tô Nhan ngẩng đầu nhìn hắn: “Vi thần không thể.”

“Nga? Lần này cũng tìm cơ thoát thác đi?” Âu Dương Lam giương cao đôi mày anh khí, môi hơi nhếch lên, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

“Thật sự không thể.”

Nghe xong câu trả lời, Âu Dương Lam tựa như tin tưởng, thu kiếm, xoay người trở về.

Tô Nhan nhìn theo bóng lưng đỉnh đặc, đột nhiên hỏi: “Thương thế Lục hoàng tử sao rồi?” Hỏi xong lại ảo não ngậm miệng lại.

Âu Dương Lam mới đi được mấy bước đột nhiên xoay lại, nhìn vào mắt Tô Nhan: “Ngày mai liền có thể đến thư phòng đọc sách.”

“Nga.”

Âu Dương Lam tựa hồ bất mãn với câu trả lời băng quơ này, đi lại gần cửa sổ mà đứng tựa vào, trong ánh mắt phiếm chút quang mang: “Ta nghe nói người ở phủ Thừa tướng không được sủng ái.”

Tô Nhan nghe hần hỏi vậy liền sững sốt, sau đó thành thật trả lời: “Phải.”

“Thư đồng của hoàng tử chức quan này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vì sao Tô Thừa tướng lại để một nhi tử không được sủng ái tiếng cung bồi hoàng tử đọc sách? Phải biết rằng, hoàng tử lúc nào cũng có khả năng trở thành Thái tử, Thái tử lại chính là Hoàng Thượng tương lai, Tô gia các người rốt cuộc có chủ ý gì đây?”

Quang mang trong mắt Âu Dương Lam quá mức lạnh lợi, Tô Nhan khó khăn lắm mới ly khai tầm mắt hần, thanh âm kiên định mà trầm thấp: “Tô gia nhiều thế hệ tận trung với Hoàng Thượng, tuyệt không hai lòng. Vì thần sở dĩ được tuyển vào cung, đều vì năm vị ca ca đã bị sự vụ quán thân, tuổi tác so với các vị hoàng tử chênh lệch rất nhiều.”

Nghe vậy, Lục hoàng tử vẫn một bộ dáng cười như không cười. Nhớ đến kiếp trước toàn bộ Tô gia đều bị chém đầu, trong lòng Tô Nhan như bị một trận hàn băng quét qua, lại vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh trước mặt đối phương.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Lam rút đi dò xét trong mắt, hơi hơi mỉm cười: “Tô Nhan, về sau an tâm đi theo ta.”

Hai chữ an tâm kia làm Tô Nhan hơi ngơ ngẩn, Tô Nhan nhớ rõ Âu Dương Lam này chưa từng nói với mình một câu như vậy. Lời đồn nổi lên bốn phía dưới trời đông giá rét, Tô gia diệt vong, Tô gia gia chủ Tô Nguyên Tu treo cổ tự sát trong ngục. Năm vị ca ca đều bị lôi ra ngo môn chém đầu, tiểu muội đáng yêu Tô Hiếu Tinh của mình cũng bị phát hiện chết trong khuê phòng.

Phảng phất trong một đêm, phủ Thừa tướng biến thành một tòa phế tích.

Ngay cả như vậy, Âu Dương Lam trước sau đem mình giữ lại bên người, chính mình cũng cho rằng hần sẽ vĩnh viễn giữ mình lại bên người.

Chẳng ngờ....

“Sao chưa trả lời?” Âu Dương Lam thấy thiếu niên nửa ngày không trả lời, không khỏi nhíu mày thúc giục.

Khó khăn lắm Tô Nhan mới kéo về nỗi lòng, chậm rãi nói: “Vi thần là thư đồng của Lục hoàng tử, tự nhiên sẽ đi theo Lục hoàng tử.”

Giữa đôi mày đen của Âu Dương Lam hiện lên một đạo quang mang mỏng manh, ngay sau đó lại biết mất vào bóng tối.

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện.

Không khí trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng mà yên lặng, mặt trời mùa đông xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù mà chiếu xuống dưới, khiến cho tuyết đọng trên cây trở nên trong suốt, nhìn kĩ liền có thể thấy mặt trên long lánh dương quang. Thiếu niên đứng bên trong cửa sổ vẻ mặt trầm tĩnh, đôi mắt to lông mi cong dài, giống như cánh bướm nhẹ nhàng phe phẩy mà bay. Ánh mặt trời soi vào gương mặt thanh tú của thiếu niên, trên mặt tựa như phủ một tầng kim quang khiến người ta say mê.

Âu Dương Lam sững sốt một chút, ngay lập tức dời đi tầm mắt, thanh âm tại buổi sáng sớm có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều: “Tô Nhan, người biết làm thư đồng quan trọng nhất là gì không?”

Tô Nhan biểu tình có hơi đình trệ, đáy mắt nghi hoặc lập tức ngược lên, Âu Dương Lam nghiêng đầu qua, một lần nữa nhìn vào gương mặt Tô Nhan, từng câu từng chữ nói: “Tạ Nhiễm từng nói sẽ vĩnh viễn trung thành với ta, chính là cuối cùng hần lại vì một người nam nhân mà bội phản ta.”

Có lẽ do vô tình ngữ khí trầm thấp đi, Tô Nhan thế nhưng nhìn thấy trên mặt hần là biểu tình mất mát.

Âu Dương Lam là người ra sao, lại có thể để sự mất mát chiếm một vị trí nhỏ trên mặt hần, cơ hồ là lập tức những lời này như mất không chế ào ạt mà thốt ra: “Tạ Nhiễm là Tạ Nhiễm, Tô Nhan là Tô Nhan.”

Lời nói mặc dù là ngắn, lại khiến cho Âu Dương Lam nguyện ý nghe rõ.

Đôi mắt hắn lập tức sáng ngời, quang mang tràn ngập, từ trong đồng tử thường ngày tối tăm vì câu này của Tô Nhan mà nhiễm vào nhàn nhạt vui sướng. Tô Nhan vốn vẫn đang ảo não, nhìn thấy Âu Dương Lam như vậy liền cảm thấy chỗ mềm mại nhất trong lòng bị biểu tình kia lay động, thật lâu không thôi.

Hai người, một cánh cửa sổ.

Bên ngoài là mặt trời ấm áp, lại như đang nằm mộng.

Đối diện là người mặt mày anh tuấn đã nhìn lâu năm, hiện giờ tái kiến thế nhưng như lần đầu tiên gặp giống nhau, khiêm tốn đều muốn nhảy ra ngoài.

Tô Nhan tròn tròn mắt, hai bàn tay đặt bên người không tự chủ được nắm thành quyền.

Vốn cho rằng chính mình là hận.

Lại không ngờ, hận quá mệt mỏi, nỗ lực thế nào đều không làm được.

Buông, người trước mặt rõ ràng vô tội, thế mà làm mình không thể nào hận được nữa.

“Tô Nhan, người vĩnh viễn sẽ đi theo ta?”

Thanh âm Âu Dương Lam lẫn một tia hỗn loạn không rõ lại mang theo chút chờ đợi, Tô Nhan thu lại nỗi lòng, đáp: “Vi thần vĩnh viễn trung thành với Lục hoàng tử.” Với Tô Nhan mà nói, đã là cực hạn.

Chỉ nguyện cả đời này an phận thủ thường, không đi thêm bước sai lầm nào nữa là được.

Âu Dương Lam nhú mày, một chữ cũng không sai mà lặp lại: “Tô Nhan, người vĩnh viễn sẽ đi theo ta?”

Tô Nhan gần như khê thở dài, thanh âm có vẻ trầm thấp: “Đáp án ra sao mới khiến Lục hoàng tử vừa lòng?” Trong mắt phản chiếu thân ảnh của người đối diện, nhưng trong đó lại là nhất nhất kiên định. Âu Dương Lam nhìn thật lâu, sau đó bước đi thật nhanh không quay đầu lại.

12. Chương 12: Làm Khó

Tô Nhan giương mắt nhìn một mặt tuyết trắng biến mất ở hành lang gấp khúc, tựa như từng xuất hiện.

Qua chút thời gian, Hoa Lân đến gọi Tô Nhan dùng bữa bị Tô Nhan lấy lý do thân thể không khỏe cự tuyệt.

Hoa Lân mới không yên tâm, đem Tô Nhan ấn lên giường đắp lại góc chăn: “Người đứa nhỏ này không làm người ta bớt lo, chờ lát nữa ta kêu Vương thái y trong phủ tới khám cho người.”

Tô Nhan muốn ngồi dậy hỏi hắn xem có phải hắn dùng mười phần công lực hay không, thế nhưng mình bị hắn ấn ở trên giường muốn đứng dậy cũng khó khăn. Chỉ là ngoài miệng nỗ lực: “Hoa tổng quản, ta thật sự không có việc gì, người đừng kinh động những người khác.”

“Xem người này tay chân đều vô lực, muốn người khác không lo cũng khó, nghe ca ca nói, nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Tô Nhan hết cách, đành phải nằm ngay đơ trên giường. Hoa Lân thấy Tô Nhan yên tĩnh, nói vài câu mới nhẹ nhàng đi ra ngoài, không quên đem cửa phòng khép lại. Nhìn hoa văn phồn hoa trên nóc giường, Tô Nhan khốn đốn nhắm mắt lại. Thời tiết thế này mà không ngủ xác thực có điểm lãng phí. Lúc đang mơ màng sắp ngủ, cửa sổ đột nhiên bị người đánh cái ầm, trong chớp mắt một thân ảnh nhẹ nhàng uyển chuyển đã đứng trước giường Tô Nhan.

Thấy người tới, Tô Nhan vẫn nằm trên giường, tư thế cũng chưa đổi chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Tiêu Tuyết không trả lời, chỉ dựa vào giường nhìn một cái, thấy Tô Nhan không có gì không ổn mới chậm rãi bước đến bàn tròn ngồi xuống, chậm rì rì nói: “Người phủ Lục hoàng tử này đều là bao cớ sao? Thế nhưng ta vào đây cũng không phát hiện.”

Tô Nhan bắt đắc dĩ liếc hắt một cái: “Xem ra công phu vượt tường của ngươi lại có chút tiến bộ, ngay cả đại nội thị vệ cũng không làm gì được ngươi.”

“Hừ, đó là chuyện đương nhiên.”

Không để ý tới đắc ý trên mặt Tiêu Tuyết, Tô Nhan từ từ ngồi dậy, thân mình dựa lên đầu giường, nhìn về phía người đang uống trà: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể tới?” Tiêu Tuyết nhấp một ngụm trà, không chút để ý hỏi lại.

“Chỉ là tới uống một ly trà?” Tô Nhan vẫn nhàn nhạt một bộ dáng, chỉ là trong mắt thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Tiêu Tuyết thấy không thể lừa nữa, chỉ phải thật thà nói: “Ta vừa nhận được thiệp mời của Âu Dương Lam, mời ta nhập phủ.”

“Ngươi nhận lời của hắn không?”

Tiêu Tuyết cười nhạo một tiếng, nhìn ly trà xanh: “Phủ hoàng tử này ta ra vào tự nhiên, không có gì mới lạ hấp dẫn nổi, ta chỉ thuận đường tới xem ngươi mà thôi, nhìn xem Âu Dương Lam có khi dễ ngươi không.”

Tô Nhan cười đang muốn nói chuyện thành linh nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Chính mình lập tức ngồi dậy chuẩn bị xoay người xuống giường, lại thấy Tiêu Tuyết ra dấu với mình, Tô Nhan liền dừng thân thể lại, một lần nữa tựa vào đầu giường. Tiêu Tuyết vẫn nhìn chén trà trong tay, thanh âm thong thả mà vững vàng: “Không nghĩ tới Lục hoàng tử đích thân nghênh đón tại hạ, tại hạ vừa mới ngồi xuống Lục hoàng tử liền lập tức đến đây.”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền bị người đẩy ra, Âu Dương Lam mặt mày anh tuấn xuất hiện trong tầm mắt hai người. Tô Nhan thấy hắn mang theo tươi cười ôn hòa, thanh âm ưu dương mà mê người: “Tiêu công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tiêu Tuyết nâng mắt lên, nhìn Lục hoàng tử một thân khí vũ bất phàm, câu môi cười: “Vẫn nghe Lục hoàng tử như thiên tiên hạ phàm, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Thiên tiên hạ phàm?

Đó là hình dung nữ nhân đi.

Âu Dương Lam trên mặt tươi cười không chút nào suy suyển, lời của tên Tiêu Tuyết này thật sự bình thường, bất quá Tô Nhan biết, Âu Dương Lam tức giận. Hắn càng sinh khí càng tự nhiên tươi cười, mà nụ cười đó không chệch vào đâu được, càng ngày càng mãnh liệt. Vì thế Tô Nhan mở miệng đúng lúc, đánh tan thể Tiêu Tuyết tạo ra: “Vi thần cảm thấy không khỏe, không thể đứng dậy đón chào, mong Lục hoàng tử thứ tội.”

Âu Dương Lam nhìn nhìn, hơi chau mày: “Không phải buổi sáng vẫn còn tốt sao? Thái y đã khám chưa?”

Tô Nhan cúi đầu: “Chỉ là chút cảm mạo, không đáng ngại.”

Âu Dương Lam lại không để ý đến, hướng người hầu bên ngoài nói: “Đi gọi Vương thái y tới.” Người hầu lập tức chạy đi, Tô Nhan bắt đắc dĩ đỡ trán, tâm tình buồn bực khó nói nên lời. Tiêu Tuyết một bên lại cảm thấy mới mẻ, cười như không nhìn qua: “A Tô, xem ra ngươi ở đây được đối xử không tồi nha, ta còn lo lắng ngươi bị người ta khi dễ a.”

Câu này ngấm ngầm hại người cũng không thành công khiến Âu Dương Lam không vui, nhưng lại khiến Tô Nhan cảm thấy xấu hổ, trừng mắt liếc Tiêu Tuyết một cái. Tiêu Tuyết vẫn đang cười, căn bản không tính buông tha, ngược lại nhìn về phía Âu Dương Lam: “Không biết Lục hoàng tử cảm thấy A Tô nhà chúng ta là người như thế nào?”

Âu Dương Lam nhìn nhìn Tô Nhan, quay đầu đối với người hỏi chuyện, đột nhiên cười: “Tô Nhan tất nhiên là người thông minh lanh lợi, nhưng dù sao cũng là thư đồng của bốn hoàng tử, xưng hô này của Tiêu công tử xem ra là nên sửa lại.”

Tiêu Tuyết nhướn mày, vẻ mặt tươi cười đón nhận ánh mắt Âu Dương Lam: “Nếu ta không sửa?”

Một hồi sau không có tiếng động, giữa hay người giường cung bật kiếm đang hồi gay cấn. Tô Nhan biết thế này không đúng, lập tức khụ một tiếng: “Tiêu Tuyết, người không có việc thì đi trước đi, hôm khác ta lại đến tìm người.”

Tiêu Tuyết thu hồi tầm mắt đột nhiên nói: “Lục hoàng tử mời ta qua phủ một lát, ta ngay cả rượu còn chưa uống há có thể chạy đi như vậy.”

Tô Nhan thiếu chút nữa bị tức chết, cái tên Tiêu Tuyết này, cố ý làm khó mình mà!

Nào biết Âu Dương Lam đột nhiên lại cười, cũng ngồi xuống: “Ta đã sai người làm chút rượu nhạt, nữ nhi hồng bốn mươi năm.”

Tiêu Tuyết gật đầu, tựa phi thường vừa lòng an bài này. Tô Nhan hết cách, phải mắt nhắm mắt mở cho qua.

Không lâu sau, Vương thái y liền ôm cái hòm thuốc đến, chẩn chẩn đoán đoán một hồi, đưa ra kết luận: “Tô Lục công tử chỉ là sầu lo quá mức, trong lòng tích tụ phiền não. Không cần lo ngại, kê chút được điều trị liền khỏi, thỉnh Lục hoàng tử chờ nên lo lắng.”

Biểu tình trên mặt Âu Dương Lam thế nhưng không tin có chuyện như vậy, chỉ thấy hẩn yên lặng, mày lâu chưa giãn ra. Một đôi mắt híp lại nhìn qua Tô Nhan bên này, lời nói lại đối Vương thái y: “Kê được tốt nhất, đem tật xấu này của hẩn trị dứt cho ta.”

“Vâng.” Vương thái y nghe xong lời này, vội vàng đồng ý.

Đợi Vương thái y đi rồi, Tiêu Tuyết mới đến mép giường cầm tay Tô Nhan bắt mạch. Y thuật hẩn so với ngự y tốt hơn nhiều lần, triệu chứng của Tô Nhan sờ một cái liền nắm rõ. Tuy không tin lý do thoái thác của lão thái y, nhưng hiện giờ biết được kết quả, mày hẩn cũng nhứ chặt lên: “Người sầu lo việc gì?”

Tô Nhan lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là buổi tối không ngủ đủ thôi.”

Tiêu Tuyết mày nhăn càng thêm sâu, hiển nhiên không tin lời Tô Nhan nói. Tô Nhan vội cầm tay hẩn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Lục hoàng tử còn đang ở đây.” Tiêu Tuyết mặc kệ chuyện này, quay đầu nhìn Âu Dương Lam không biết lúc nào đã đến mép giường, nói: “A Tô thân thể không khỏe, không biết Lục hoàng tử có thể cho hẩn về nhà vài hôm hay không? Tiện cho Tiêu mỗ tùy thời chiếu cố.”

Âu Dương Lam nhìn Tô Nhan trên giường, cũng không ngẩng đầu lên: “Tô Nhan ở phủ của ta là thích hợp nhất, trở về làm gì? Bất quá là tự sinh tự diệt thôi, phủ Lục hoàng tử này tùy thời Tiêu công tử đến xem bệnh cho y, bốn hoàng tử tuyệt không ngăn trở.”

Ngữ khí hẩn có thể coi là nói có sách mách có chứng, Tiêu Tuyết nghe xong liền lập tức hiểu ý nghĩa câu tự sinh tự diệt kia. Đại khái là chỉ Tô Nhan ở Tô gia không được yêu thương, Tiêu Tuyết lại nghĩ Âu Dương Lam nói vậy cũng không sai, chỉ đành nói: “Như vậy đa tạ Lục hoàng tử.”

Trong mắt Âu Dương Lam quang mang chợt lóe, nhanh nhóng bắt giữ: “Tô Nhan là người trong phủ của ta, nên để bốn hoàng tử cảm tạ mới đúng.”

Hai người người tới ta đi, không ai nhường ai.

Tô Nhan thấy vậy, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hai người này đều là kẻ tràn đầy tâm tư, đối thoại thế này nghe có vẻ không có dinh dưỡng a?

Chờ tới khi hai người này nói đến mệt mỏi, Tô Nhan mới chậm rãi mở miệng: “Lục hoàng tử, vi thần muốn nghỉ ngơi một chút.” Đây là hạ lệnh đuổi khách a, Âu Dương Lam sắc mặt khá hơn, nhìn Tiêu Tuyết vẫn đang ngồi cạnh bàn: “Tiêu công tử, thỉnh đi trước.”

Tiêu Tuyết không muốn đứng dậy cứ nề hà ậm ừ liền nhận được ánh mắt không vui của Tô Nhan, chỉ phải ngoan ngoãn đứng dậy theo Âu Dương Lam đi ra ngoài.

Cửa phòng gần đóng lại, thanh âm Âu Dương Lam từ ngoài vọng vào: “Nghỉ ngơi cho tốt, chút nữa ta quay lại.”

Thẳng đến khi cửa đóng hẳn, trong phòng mới khôi phục an tĩnh. Tô Nhan từ ngơ ngẩn mà khôi phục tinh thần. Trong nháy mắt, kiểm trước Âu Dương Lam và Tô Nhan vẫn còn ôm ấp bên nhau, bọn họ biểu tình ôn nhu, ánh mắt đồng dạng thâm tình, chỉ là cảnh còn người mất. Người đó chỉ thoáng qua nháy mắt, đứng trước mặt mình vẫn là Âu Dương Lam chỉ mới mười sáu tuổi.

Đại khái là do hôm qua ngủ không đủ, một giấc này thật sự sâu.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, trong viện truyền tới tiếng đánh nhau. Tô Nhan đứng dậy khoác kiện áo ngoài đi ra mở cửa thì thấy Hoa Lâm đang cầm kiếm đấu với một hắc y nhân, hai người tách ra, tay trái Hoa Lâm hóa chưởng đánh vào ngực trái hắc y nhân. Hắc y nhân liền oa một tiếng phun ra búng máu, lại không bỏ chạy mà tiến qua đây, bị Hoa Lâm dùng kiếm thế bức lui. Thị vệ trong phủ không biết từ đâu chạy đến, đem toàn bộ đám hắc y nhân vây trong sân sau. Dao quang kiếm ảnh dưới ánh mặt trời không ngừng xuyên qua, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Tô Nhan đứng ở cửa, giữ tư thế đang mở cửa phòng, trong ánh mắt tràn ngập huyết tinh.

Vốn tưởng rằng thị vệ trong phủ hoàng tử đều là võ nghệ cao cường, nào biết thích khách công phu cũng không thấp.

Thực lực hai bên vậy mà không chênh lệch nhiều, Tả Kỳ không ở trong đó, phát hiện này làm trái tim Tô Nhan đang nhảy dựng lập tức liền bình phục một ít. Tả Kỳ không ở đây chứng tỏ Âu Dương Lam cũng không ở đây. Chỉ cần Âu Dương Lam không ở trong phủ, hẳn là có thể tạm thời an toàn.

13. Chương 13: Sơn Thủy Đồ

Nhân lúc Tô Nhan xuất thần, có người đã thấy y.

Người nọ bị miếng vải đen trên mặt chỉ lộ ra đôi mắt, dưới chân nhẹ nhún một cái, nháy mắt đã nhảy đến trước mặt.

Tô Nhan khó khăn lùi về sau mấy bước, ngay lúc trường kiếm của đối phương cách mình gang tấc liền né được.

Tuy vậy, kiếm khí bén nhọn vẫn để lại trên mặt Tô Nhan một đạo dấu vết. Chát lỏng ảm áp từ trên mặt chảy xuống, Tô Nhan chưa kịp sờ, đối phương đã đâm qua một kiếm nữa.

Tô Nhan vốn không biết võ công, đối mặt với một cao thủ thể này đã cố hết sức. Huống chi, hắc y nhân chỉ nhảy một cái đã ép Tô Nhan lui đến cuối phòng. Trong không gian nhỏ hẹp thể này, đối Tô Nhan mà nói, là trăm hại không có một lợi.

Hoa Lâm bên ngoài thấy thế, sốt ruột hô: “Bảo hộ A Nhan!” Vừa nói vừa ra sức chặn đường thích khách, hận không thể giết chết người đang đứng cạnh Tô Nhan.

Tô Nhan bị bức tới mép giường, hắc y nhân đối diện dường như không có ý buông tha. Trường kiếm trong tay phát ra quang mang lạnh lùng, mặt trên thanh kiếm điểm vô số vết máu càng thêm khó coi. Tô Nhan nhắm mắt, mở ra đã là một mảnh thanh minh: “Ban ngày ban mặt các hạ dám công nhiên xông vào phủ Lục hoàng tử, lá gan không nhỏ.”

Đối phương tựa không dự đoán được thiếu niên mười ba tuổi này thế nhưng có thể gặp nguy không loạn, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lại không nói lời nào, chỉ là đột nhiên rút kiếm hướng Tô Nhan đâm

tới. Mắt thấy mũi kiếm ở trước mắt, đôi mắt Tô Nhan trùng to đồng tử co chặt vội nhắm mắt lại, kiếm kia thể nhưng “Leng keng” một tiếng rơi xuống đất.

Khi Tô Nhan mở mắt ra, đã thấy thân thể hắc y nhân ầm ầm ngã xuống đất.

Ngoài cửa, chính là Âu Dương Lam.

Vẻ mặt hắc lạnh lùng tuyệt nhiên, trong mắt tràn ngập nồng đậm rét lạnh, vô pháp tan đi.

Tả Kỳ đứng bên cạnh hắn, tay phải nắm một phi đao sáng ngời cùng vết phi đao trên ngực thích khách không hề sai biệt.

Vì thế, Tô Nhan biết mình đã được cứu.

Tuy đã từng chết một lần, chính là khi đối diện với tử vong vẫn hãi hùng như cũ. Đối mặt kiếm trong tay thích khách, khi đó trong lòng Tô Nhan có rất nhiều bi tráng, lúc tất cả kết thúc, thích khách ngã xuống rồi mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Hai chân Tô Nhan phát run, ngay cả sức lực để bước về phía trước cũng không có, vừa nhấc chân thân mình liền ngoài ý muốn ngã về phía trước, tầm mắt càng lúc càng gần mặt đất. Âu Dương Lam thấy thế nhanh chóng bước qua một bước ôm y vào trong ngực.

Thân thể Âu Dương Lam rất ấm áp khiến Tô Nhan đang lạnh lẽo gấp gấp bắt lấy. Chạm được nhiệt độ cơ thể người này, nỗi lòng hỗn loạn mới dần bình ổn lại. Chết đối với Tô Nhan mà nói không có gì ghê gớm, chỉ là một khắc kia thấy Âu Dương Lam xuất hiện đầy lòng đột nhiên nảy lên vô tận bi thương. Nếu mình cứ vậy mà chết, linh hồn sẽ phải luân hồi, mà, đôi mắt mình sẽ chẳng thể nhìn thấy khuôn mặt người này được.

Tô Nhan gất gao ôm chặt lấy làm Âu Dương Lam hơi ngã về phía sau, sau đó lại dường như không có việc gì đem người bế lên.

Lúc này, thích khách bên ngoài đã bị diệt gọn. Sáng sớm trong viện còn yên ắng mà giờ này đã thành lò sát sinh, máu tươi đầy đất, xem lẫn trong toái tuyết càng có vẻ chói mắt.

Tô Nhan vùi đầu vào trong ngực Âu Dương Lam, nhắm hai mắt lại.

“Thu dọn sạch sẽ.” Âu Dương Lam bỏ lại câu này rồi ôm Tô Nhan bước đi, không thèm quay đầu lại.

Hoa Lâm đá đá thích khách không còn hơi thở dưới chân, phỉ nhổ: “Sao lại tới nhiều như vậy, thật là đen đui.”

“Nhìn đáng vẻ, tựa hồ không phải người trong cung.” Tả Kỳ ôm kiếm đứng một bên, cau mày nói.

“Đúng là không giống, những người trong cung sẽ không hành thích trắng trợn như vậy, hành vi này quả thật là muốn chiêu cáo thiên hạ.”

Tả Kỳ đồng ý gật đầu, giương mắt nhìn Âu Dương Lam cùng Tô Nhan đang đi khuất, biểu tình có chút hoang mang: “Thiếu gia sao đột nhiên lại đối xử tốt với Tô Lục công tử vậy?”

Đề tài này cũng gợi lên tò mò của Hoa Lâm, hắn đứng sát vào Tả Kỳ, thăm thăm thì thì nói: “Người cũng nghĩ vậy? Ta cũng mới thấy a, từ lần trước thiếu gia cùng A Nhan tiếng cung trở về ta đã thấy lạ rồi, chẳng lẽ giờ thiếu gia mới phát hiện được điểm tốt của A Nhan?”

Tả Kỳ trên mặt rõ ràng viết “Ai biết”, Hoa Lâm nhìn theo một lúc lâu không thèm nghĩ nữa, đi phân phó thị vệ trong phủ đem thi thể rửa sạch sẽ, sau đó chạy đến phòng Tô Nhan nghiên cứu tên thích khách bị Tả Kỳ một đao chém chết.

Phủ Lục hoàng tử rất lớn, Âu Dương Quân đều là vì Âu Dương Lam mà xây nên. Trong đông đảo các hoàng tử, có được đặc ân này ngoại trừ Âu Dương Lam không còn một ai khác.

Hắn từ nhỏ đã được phụ hoàng yêu thương, cho nên đối với Âu Dương Quân mà nói sủng ái dung túng như vậy đã thành thói quen, những người khác tuy có phê bình kín đáo lại không dám lớn tiếng nói ra. Cảm giác thân thể đối phương nương theo động tác bước đi mà đóng đũa, Tô Nhan chậm rãi mở mắt nhìn qua bả vai Âu Dương Lam xem bối cảnh sau lưng bị bỏ lại. Bọn họ vừa từ sân sau chỗ thích khách đi ra. Mùa

xuân càng lúc càng đến gần, trong hoa viên đã có vài bông hoa bắt đầu nở rộ. Ở trong hồ, băng cũng chậm rãi tan ra, không lâu sau bọn họ liền có thể thấy được cảnh sắc toàn bộ hoa viên.

“Phòng kia bây giờ không ở được, về sau người cứ ở nơi này.” Thanh âm Âu Dương Lam gần ở bên tai, trầm thấp lại mê người.

Tô Nhan thu hồi tầm mắt, phát hiện bọn họ đang đứng trong một khoảng sân tĩnh xảo.

Góc sân có một khu vườn nho nhỏ, bên trong trồng đầy hoa lan các loại. Tục ngữ nói quân tử yêu lan, Âu Dương Lam là một công tử dịu dàng như vậy tự nhiên đối hoa lan yêu sâu sắc, chẳng khác cuồng nhiệt là bao.

“Ân.” Tô Nhan lên tiếng, giấy giụa xuống đất.

Tô Nhan từng ở chỗ này bảy năm, trong viện cổ thụ che một khoảng trời, dưới cây cổ thụ là một giếng nước trong vắt, cạnh cửa phòng là một cửa sổ giấy cùng một đám thảo mộc trong viện đều vạn phần quen thuộc. Cho nên Tô Nhan không chút do dự đẩy ra cửa phòng ra, không ngoài ý muốn nhìn thấy phúc sơn thủy đồ kia.

Đó là một bức tường cong được vẽ lên, bởi vì tranh vẽ rộng lớn cũng bày ra một loại khí thế bàng bạc to lớn, lạc khoản góc phải đề Tử Dự. Tô Nhan nhớ tới năm đó lúc mình thấy hai chữ này, lần đầu tiên phát hiện nguyên lai thể chữ Khải bình thường thể nhưng cũng có thể bị viết đến tiêu sái phong lưu như thế.

“Xem ra người thích phòng này, vậy về sau liền ở nơi này đi.” Âu Dương Lam không biết khi nào đi tới phía sau, thanh âm nghe được vài phần ý cười.

Tô Nhan gật đầu, ngữ khí khách khí: “Đa tạ Lục hoàng tử.”

Âu Dương Lam nhìn qua sườn mặt thanh tú, lại ngẩng đầu nhìn sơn thủy đồ trên tường, nhẹ giọng: “Đền này hảo hảo nghỉ ngơi, sẽ không có thích khách tới nữa.”

Qua một lúc lâu sau, Tô Nhan mới nhận ra lời này là nói với mình, vội quay đầu lại, nhìn người đang đứng phía sau cao hơn mình rất nhiều: “Lần này hành thích thất bại sẽ có lần sau, mong Lục hoàng tử chú ý nhiều hơn.”

Nghe vậy, Âu Dương Lam cười khẽ, sau đó đột nhiên cúi đầu cùng người trước mặt tầm mắt song song, biểu tình nhẹ nhàng mà vui sướng: “Tô Nhan, người rút cuộc bắt đầu có điểm tự giác của một thư đồng.” Nói chưa hết lời cũng không cho Tô Nhan cơ hội mở miệng, liền bước ra sân.

14. Chương 14: Thiếu Gia

Hoa Lân đem thi thể thích khách xử lý sạch sẽ rồi thuận tiện nghiên cứu do người phương nào sai khiến, khi tới chỗ Tô Nhan đã là lúc lên đèn.

Tô Nhan đang trong phòng đọc sách, do ban ngày ngủ nhiều nên buổi tối tinh thần lại phấn chấn. Sau khi y dùng bữa tối xong liền tùy tiện lấy một quyển sách trên giá đọc tiếp. Hoa Lân chưa vào cửa đã thấy Tô Nhan đang chăm chú đọc «Luận ngữ» đọc đến xuất thần. Buổi chiều tuy y bị thích khách cắt một vết thương trên mặt, nhưng may mắn miệng vết thương không sâu, sau khi thượng dược xong chỉ còn lại một dấu vết nhàn nhạt. Hoa Lân không khỏi trêu ghẹo: “Ban ngày bị dọa đi?”

Y ngẩng đầu thấy Hoa Lân đang đứng cạnh cửa. Y biết Hoa Lân có học võ nhưng kiếp trước không có cơ hội thưởng thức, chiều nay vô tình chứng kiến mới phát giác nguyên lai trong phủ này toàn là ngoại hổ tàng long, ngay cả tổng quản cũng thân mang tuyệt kỹ. Việc này cùng đại khí phong độ trên người Âu Dương Lam có quan hệ, dẫn tới những người này cam tâm vì hắn mà bán mạng.

Chính vì như vậy, một đời Hoa Lân mới không được chết già.

Nghĩ kĩ thì quyền lợi chính là ma quỷ.

Thời thời khắc khắc dụ hoặc người ta làm điều ác, khiến người tốt đồi bại, làm người xấu trở nên tệ hơn.

Nếu không tham dự vào những chuyện này, Hoa Lân thế nào lại chết oan chết uổng?

“Này nghĩ gì vậy? Nghĩ tới xuất thân? Bị dọa thật à?” Hoa Lân thấy Tô Nhan không trả lời vội đến bên cạnh y quan tâm dò hỏi.

Tô Nhan lắc đầu buồn sác xuống: “Lục hoàng tử đâu?”

“Đang ở đại sảnh đằng trước. Thích khách làm loạn trong phủ không bao lâu người trong cung đã biết. Hoàng Thượng cũng vừa tới còn đang phát hỏa ở sảnh ngoài kia.” Lúc Hoa Lân nói đến Âu Dương Quân vẻ mặt liền cẩn thận, Tô Nhan thấy vậy cũng không nói gì chỉ mời hắn ngồi.

Hoa Lân vui vẻ đặt mông xuống ghế tựa như đã hồi phục tinh thần khi bị thích khách đột ngột ghé thăm, hắn nhẹ giọng: “À Nhan, người có ý kiến gì chuyện buổi chiều không?”

Tô Nhan không dự đoán được hắn sẽ hỏi như vậy, thoáng ngây người đề thấp thanh âm nói: “Hoàng Thượng sủng ái Lục hoàng tử là chuyện mọi người đều biết, nếu hoàng tử khác bất mãn ôm hận cũng là lẽ thường. Chỉ là thích khách tới hôm nay hữu dũng vô mưu, ban ngày ban mặt dám xông vào phủ hoàng tử. Cho nên, ta đoán không phải người trong cung.” ngừng một hồi: “Trừ bỏ người trong cung, Hoa tổng quản cảm thấy người nào ngoài cung sẽ hành động thế này?”

Hoa Lân vuốt cằm, trầm mặc một lát: “Ta xem xét đám thích khách kia rồi, khuôn mặt bọn chúng rất xa lạ, ta chưa từng gặp bao giờ. Hơn nữa những người này một thân kịch độc hẳn là đã tính từ trước. Dù kết quả hành thích ra sao đều chỉ có một con đường chết.”

Hành vi không màng đến cái chết như vậy làm Tô Nhan hơi sửng sốt, trong đầu xẹt qua mấy hình ảnh mơ hồ, Hoa Lân lại lên tiếng: “Lần này Hoàng Thượng chính là muốn tra rõ việc này. Vậy nên mấy ngày nay người đừng ra khỏi phủ, miễn cho chuyện mẹ đẻ chuyện con. Trong phủ hoàng tử này vẫn còn nhiều cao thủ, hẳn là dư sức bảo hộ chúng ta, ha ha.”

Cao thủ như hắn còn cần người khác bảo hộ sao?

Giữa trán Tô Nhan tức khắc hiện lên một luồng hắc tuyến, Hoa Lân nói vậy cũng không sợ bị tóa đầu lười.

Hai người đang nói chuyện thì Tả Kỳ đi đến, trên mặt hắn vẫn là bộ dáng vô biểu tình lúc nhìn thấy Tô Nhan và Hoa Lân mới thoáng hòa hoãn chút: “Tô Lục công tử, Hoàng Thượng mời người ra sảnh ngoài.” Tô Nhan nhìn hắn, tay phải vô thức vuốt ve gáy sách «Luận ngữ», biểu tình nhàn nhạt nhìn không ra cảm xúc: “Ta lập tức đi ngay.” Sau đó đứng dậy, nghe Tả Kỳ nói tiếp: “Hoàng Thượng long nhan giận dữ, Tô công tử cẩn thận một chút.”

Tô Nhan cười trong mắt chứa vô số quang mang chớp động, nhìn về phía Tả Kỳ đang không được tự nhiên, nói: “Đa tạ nhắc nhở.”

Hoa Lân thấy Tô Nhan sắp đi, vội vàng kéo kéo: “Ta cũng đi.”

Vì thế ba người ra khỏi Lạc Anh Các, thẳng sảnh ngoài mà đi.

Âu Dương Quân ngồi ở vị trí chủ thượng còn Âu Dương Lam ngồi ở hàng ghế thứ nhất, ngoài đại sảnh yên tĩnh đến cây kim rơi cũng có thể nghe. Tô Nhan vừa mới bước ra đã thấy sắc mặt Âu Dương Quân âm trầm, đôi mắt đen đến dọa người. Âu Dương Lam đang uống trà, thấy Tô Nhan tiếng vào mới nâng mi lên, trong mắt dường như lóe lên một vệt tia sáng rồi lại biến mất.

Tô Nhan đi vào trong sảnh, vén quần áo một bên quỳ xuống: “Vi thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Âu Dương Quân khoát tay, thanh âm pha đậm lạnh ngạnh: “Đứng dậy đi.”

Ông ta giương mắt nhìn thân ảnh tinh tế đứng giữa sảnh, không chút để ý hỏi: “Tô Nhan, Thừa tướng gần đây cáo bệnh đã nhiều ngày không châu triều, không biết thân thể Tô khanh đã khỏe chưa?”

Tô Nhan trong lòng chấn động, lại nhẹ giọng đáp: “Đa tạ Hoàng Thượng lo lắng, vi thần từ khi tiến cung đến nay chưa hề quay lại nhà lần nào, không hề biết thân thể gia phụ có bệnh. THIÊN TẠI, THỈNH HOÀNG

Thượng ân chuẩn để vi thần về nhà thăm phụ thân.” Âu Dương Quân ánh mắt trầm xuống, giọng như chuông đồng: “Được, nếu người có hiếu như vậy, trẫm chuẩn cho người ba ngày về nhà thăm phụ thân.”

Thanh âm kia nghe thật sự bình thường mà Tô Nhan lại cảm thấy sau lưng một trận ớn lạnh.

Từ sau khi đến phủ hoàng tử Tô Nhan chưa một lần về nhà, một là không có gì để lưu luyến, hai là không muốn thấy sắc mặt của những người kia. Đương nhiên sẽ không biết thân thể phụ thân không tiện vào triều. Nhìn biểu tình của Hoàng Thượng trong lòng Tô Nhan đã có phán đoán, nếu tội danh được chứng thực ngày Tô gia diệt vong tất không còn xa.

Lòng Tô Nhan chùng xuống. Tuy đối với căn nhà kia không có hảo cảm nhưng mà trừ bỏ những kẻ mưu phản, những người khác đều là vô tội.

Sau khi tiễn Âu Dương Quân ra phủ, nguyên bản đại sảnh mang hơi thở áp lực mới dần dần hòa hoãn. Hoa Lân nãy giờ núp sau cánh cửa mới bước ra, hẳn đi về phía Âu Dương Lam: “Thiếu gia, ý tứ Hoàng Thượng như thế nào?”

Âu Dương Lam chậm rì rì buông chén trà tinh xảo trong tay xuống: “Bất quá chút thích khách thôi, phụ hoàng lại chuyện bé xé ra to. Chuyện này dừng ở đây về sau không ai được nhắc tới.”

Quay đầu nhìn Tô Nhan vẫn đang kinh ngạc, thanh âm lại ôn nhu: “Nếu phụ hoàng đã chuẩn ngày mai người liền trở về đi, ta sẽ cho người đi theo bảo hộ người, bảo đảm người an toàn trở về.”

Trở về.

Tô Nhan nhắm mắt nuốt hai chữ này vào lòng, thật lâu sau mới gật đầu: “Đa tạ Lục hoàng tử.”

Âu Dương Lam đứng dậy đi lại gần giơ tay xoa đầu Tô Nhan, động tác này lại làm quá tự nhiên, phẳng phất như đã làm vô số lần cũng không có chút nào không quen, cười nói: “Về sau liền cùng Hoa Lân bọn họ gọi ta là thiếu gia.”

Tô Nhan không kịp trốn tránh đụng chạm của hắn, chỉ cảm thấy cái tay kia nóng bỏng như bàn ủi làm trong lòng không tự chủ được run lên, sau mới nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Ngày hôm sau, Tô Nhan dọn chút đồ đạc tự mình đi ra cửa thấy Hoa Lân mang theo một hắc y thanh niên đứng ở trong viện. Âu Dương Lam chỉ khoác kiện áo ngoài đứng ở đó, tóc đen trên đầu theo gió tung bay, sắc mặt trầm tĩnh như sương mù, đang thấp giọng cùng thanh niên kia nói chuyện.

Ngón tay còn đang đặt trên cửa, Tô Nhan cứ như vậy mà đứng, thẳng đến Âu Dương Lam nói xong nâng mắt lên nhìn qua phía mình.

15. Chương 15: Thiên Hạ

Âu Dương Lam bước lại gần, hai người đứng dưới nắng nhạt sớm mai mà nhìn chăm chú đối phương, vẫn là Tô Nhan đánh vỡ trầm mặc: “Thiếu gia đến sớm.”

Âu Dương Lam tựa như phi thường vừa lòng cách xưng hô này, cười nói: “Hắn là Nam Cẩm, trong khoảng thời gian người hồi phủ Thừa tướng hắn sẽ bảo hộ người.” Nói xong, hắc y thanh niên kia đã đi lên phía trước: “Xin chào Tô lục công tử.”

Tô Nhan vội xua tay: “Không dám nhận, kêu ta Tô Nhan là được.”

Hai người bọn họ đều là tùy tùng của Âu Dương Lam, nếu đối phương cứ xưng hô như vậy với mình có chút không hợp lắm.

Nam Cẩm nghe xong cũng không phản bác, nhưng Âu Dương Lam bên kia lại nói: “Nếu Tô Nhan không thích người gọi hắn là công tử, Nam Cẩm, về sau người cứ lấy tên họ mà xưng đi.” Nam Cẩm lúc này mới cúi đầu vâng một tiếng.

Tô Nhan nhìn người tên Nam Cẩm này, trước nay ký ức mình luôn nhớ rõ sao lại chưa từng gặp qua người này được chứ. Chính mình tại nơi này ngậy ngốc mười năm, lần đầu tiên phát hiện mình căn bản chưa hiểu rõ tòa phủ đệ này cùng chủ nhân của nó. Nam Cẩm này từ đâu xuất hiện mình cũng không rõ, hiện giờ cũng không muốn hỏi nhiều.

“A Nhan, nhớ rõ ba ngày sau trở về nga.” Hoa Lân một bên tươi cười nói, Tô Nhan gật gật đầu, liền mang theo Nam Cẩm ra khỏi phủ.

Bên ngoài đã chờ sẵn một chiếc xe ngựa, nhìn bề ngoài thì bình thường bên trong lại xa xỉ huy hoàng. Tô Nhan chỉ do dự trong chốc lát liền chui vào trong. Nam Cẩm theo sau leo lên xe, quen thuộc giá ngựa rời đi. Thẳng đến khi xe ngựa biến mất ở chỗ ngoặt Ấu Dương Lam vẫn đứng tại chỗ. Hoa Lân thấy trên mặt hần một mảnh trầm tư, không khỏi nói thầm: “Hoàng Thượng hoài nghi Tô gia, thiếu gia thế nhưng cũng không giúp Tô Nhan nói một câu.”

Ấu Dương Lam thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào trong, thanh âm không cao không thấp vang lên: “Nếu giúp, phụ hoàng chắc chắn sẽ càng muốn tra rõ, đến lúc đó chỉ sợ Tô gia tai ương ngập đầu.”

Hoa Lân trầm ngâm, sau đó ngoan ngoãn ngâm miệng lại.

Khi xe ngựa đến phủ Thừa tướng, bên trong vẫn là một mảnh an tĩnh. Tô Nhan xuống xe, đứa bé trông cửa nhìn thất lập tức cung kính chào đón, tươi cười đầy mặt: “Lục thiếu gia đã trở lại.” Tô Nhan nhìn hần một cái, mặt vô biểu tình hỏi: “Tổng quản đâu.”

“Tổng quản ở trong phủ, để ta đi kêu liền.” Rõ ràng vẫn là đứa bé trước đây, cùng người nhiệt tình trước mắt là một người. Quả thực thói đời nóng lạnh a. Đứng một hồi lạnh lẽo đương chuẩn bị trở về liền thấy thân ảnh lão quản gia xuất hiện ở cửa phủ. Tô Nhan đối với người quản gia này vẫn có chút ảm áp, vội tiến lên đỡ tay ông: “Vương bá, phụ thân đâu?”

Vương bá mặt lộ bi ai, ngôn ngữ kích động vạn phần: “Thiếu gia, người đã trở lại!”

“Lão gia đã nằm trên giường nhiều ngày rồi, mới đầu chỉ cảm mạo phong hàn sau đó bệnh tình đột nhiên nặng thêm. Tìm qua vô số đại phu cũng uống được mỗi ngày nhưng lão gia vẫn không khởi sắc. Ta tính toán ngày mai sẽ đi phủ Lục hoàng tử tìm người, nào biết hôm nay thiếu gia đã trở lại.”

Biểu tình trên mặt Vương bá không phải giả, Tô Nhan trầm mặc trong chốc lát: “Phụ thân hiện tại đang ở đâu?”

“Lão gia hiện đang ở phòng nghỉ ngơi, thiếu gia, chúng ta đi nhanh đi.”

Tô Nhan đi theo Vương bá đến nội viện, Nam Cẩm vẫn luôn an tĩnh phía sau, đầu cũng chưa nâng lên, hơn nữa Tô Nhan có cảm giác người này võ công phi thường cao, không hề kém Tả Kỳ.

Ấu Dương Lam thế nhưng tìm một cao thủ như vậy bồi mình hồi phủ, thật là quá để mất mình.

Miên man suy nghĩ một hồi bọn họ đi tới một chỗ an tĩnh. Từ cửa viện đi vào đã thấy vài người đứng trong viện nói chuyện, là Thừa tướng phụ nhân cùng ba nhi tử của nàng. Đối phương thấy Tô Nhan xuất hiện hiển nhiên phi thường kinh ngạc, biểu tình trên mặt có thể nói là vô cùng buồn cười. Phảng phất như đám người này đang tranh gia sản, đang tranh đến hăng sai đột nhiên phát hiện một người có quyền thừa kế cũng tới, làm như muốn cùng họ phân tranh đoạt từng li từng tí.

Tô Nhan mí mắt cũng chưa nâng, bình tĩnh đi qua người bọn họ.

“Tiểu Lục, người ở phủ hoàng tử tốt không?” So với ba đứa con trai, Vương thị có vẻ được tu dưỡng nhiều hơn, vì thế Tô Nhan đành phải dừng lại, hơi hơi rũ mắt, thanh âm hòa khí nói: “Đa tạ đại nương quan tâm, hết thấy đều tốt.”

Vương thị gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười: “Vậy là tốt rồi, làm việc ở phủ hoàng tử hết thấy đều phải để tâm mới được, không thể so với lúc ở nhà.”

“Tô Nhan ghi nhớ.”

Thấy Tô Nhan trả lời như thế, Vương thị vừa lòng tươi cười: “Cha người gần đây nằm trên giường không dậy nổi, ta vừa định sai người thông báo người đã tự mình trở về.” Thanh âm nàng thật sự hòa ái dễ gần,

làm người ta không thể bắt bẻ. Nếu không phải Tô Nhan sống hai đời người, đại khái cũng bị nàng lừa gạt đi. Nghe thấy lời nói tràn đầy quan tâm kia, Tô Nhan chỉ đậm đậm cười: “Phụ thân đau ốm trên giường, phủ Thừa tướng phiền đại nương nhọc lòng.”

Vương thị sững sốt, tựa lần đầu tiên nhìn kĩ lại đứa trẻ mười ba tuổi trước mắt mình. Mặt mày tú khí, trong ánh mắt bao bọc anh khí tựa như hồ sâu không đáy, một bộ biểu tình vững vàng, nhìn tới nhìn lui cũng không giống chỉ mới mười ba tuổi lại càng giống một người trưởng thành. Vương thị nhìn trong chốc lát, lúc lâu sau mới than nhẹ một tiếng: “Ta chỉ mong có thể phân ưu cùng lão gia, còn những chuyện khác không hề sở cầu.”

Tô Nhan trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt sáng ngời hình như có quang mang chớp động, lộ ra vẻ tới mức vô pháp nhìn thẳng: “Yên tâm, công đức đại nương đối với Tô gia vĩnh viễn sẽ được khắc ghi.” Tô Nhan cố tình nhấn mạnh hai chữ công đức, thân hình Vương thị không tự giác nhoáng lên, bị Tô Trí cùng Tô Lâm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy.

Tô Vân một bên có chút mất kiên nhẫn, vừa định nói chuyện liền nghe thanh âm Tô Nguyên Tu truyền đến từ trong phòng: “Bên ngoài là Tô Nhan?”

“Vâng.” Tô Nhan hướng cửa, trong trẻo lên tiếng.

Tiếp theo là một trận ho khan, Tô Nguyên Tu suy yếu ho khan chậm rãi kết thúc mới lên tiếng được: “Tô Nhan, người vào đây.”

Tô Nhan nhìn vào trong phòng quay lại nói: “Nam Cẩm, người đứng ở đây chờ ta một chút.”

Nam Cẩm gật đầu, ngữ khí cung kính: “Vâng, Tô công tử.”

Tô Nhan nhướng mày, khóe mắt liếc qua biểu tình khó coi của huynh đệ Tô Lâm, đáy lòng đối Nam Cẩm này lại thêm một tầng nhận thức.

Trong phòng có chút tối, lúc tiến vào mùi vị dược phương nồng đậm xộc vào mũi, đối diện cửa là một giường gỗ lớn bằng đàn. Tô Nhan đứng ở cửa nhìn thân ảnh mờ hồ trên giường, nhẹ gọi một tiếng: “Cha.”

Thân ảnh trên giường giật giật, tiếp theo màn giường bị xốc mở ra, Tô Nguyên Tu sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Nhan, khi nói chuyện biểu tình có chút cố hết sức: “Sao lại trở về? Phủ hoàng tử xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhan nháy mắt hiện lên quang mang, ngay sau đó rũ mắt xuống: “Phủ hoàng tử hết thấy mạnh khỏe, chỉ là nghe nói phụ thân bệnh nặng nên ta xin Lục hoàng tử trở về.”

Tô Nguyên Tu giãy giụa từ trên giường ngồi dậy, Tô Nhan chần chờ một lát mới tiến lên phía trước đỡ. Đợi cho Tô Nguyên Tu ngồi dựa vào thành giường xong liền không dấu vết rút tay về, đứng ở mép giường. Tô Nguyên Tu giương mắt nhìn Tô Nhan, cũng không nói chuyện. Trên thực tế đối mặt với người phụ thân này Tô Nhan cũng không biết nên nói cái gì.

Con đường làm quan khác nhau, gia đình không hòa thuận đã làm mình đối người này mất đi tin tưởng.

Tô Nguyên Tu nhìn tiểu nhi tử đang đứng ở mép giường, rõ ràng vẫn là gương mặt thanh tú non nớt lại phẳng phất không ít trầm ổn cùng lối đời. Ông chỉ nhẹ nhàng lướt qua, tay phải vừa nhắc lên mấy hạ nhân trong phòng liền nối đuôi nhau đi ra ngoài, lưu lại một mảnh yên tĩnh.

Tô Nhan phục hồi tinh thần, nghe thấy tiếng đóng cửa thanh thúy đột nhiên nhớ tới những lời kiếp trước Tô Nguyên Tu đã nói với mình.

Ông ấy nói, Tô Nhan, thiên hạ này vốn nên là của Tô gia chúng ta.

16. Chương 16: Mười Phần Năm Chặt

Tô Nhan không quay đầu lại xem cánh cửa đã đóng chặt, cũng không có tâm tư suy nghĩ mấy người Tô Lâm ngoài kia trong lòng suy tính cái gì. Ánh mắt y chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt đang phát sinh biến hóa kia. Tô Nhan cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, hôm qua Âu Dương Quân cũng có nhắc tới, chính mình liền suy nghĩ cẩn thận tình hình hiện giờ.

Phụ thân mình, tên đã lên đây.

Tô Nguyên Tu lại không bình tĩnh được như vậy, ông ta muốn cho tiểu nhi tử mình bạch thì phải tính toán chút miệng lưỡi. Nhưng nhìn tiểu nhi tử vẻ mặt bình thường, trong lòng ông ta không biết vì sao lời muốn nói đột ngột bị bức trở lại, qua thật lâu mới thốt lên: “Ta thẹn với người, cũng thẹn với mẫu thân người.”

“Mẫu thân người là người ôn nhu hòa nhã, ngày thường nàng thích trồng các loại hoa hoa thảo thảo. Nếu ta đứng dưới hoàng hôn giữa trời chiều sẽ thấy bóng dáng gầy yếu của nàng. Hoa trong phủ này phần lớn cũng do nàng gieo. Nàng từng nói với ta nàng nguyện ý sinh hoạt như vậy, không vì tục sự ưu phiền, không vì thế thiếp phân tranh, chỉ cầu cuộc sống nhàn nhã khỏe mạnh hạnh phúc, chỉ tiếc,” Tô Nhan lẳng lẳng đứng một bên, nghe thấy trong lời Tô Nguyên Tu những tiếc hận cùng hối tiếc, “ta tuy là Thừa tướng của một nước, ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không cứu được.”

“Tô Nhan, cha thực xin lỗi người.”

Lấy lời này mà kết thúc, Tô Nguyên Tu quả là một cao thủ.

Tô Nhan vẫn là vẻ mặt bình thường, trên mặt y không có chút biểu tình dư thừa nào. Thanh âm tựa mang theo cứng rắn tựa như sắt thép tới luyện tại căn phòng an tĩnh này vang lên: “Nàng không phải nữ nhân người yêu, nữ nhân người thật sự yêu thương hai mươi năm trước đã sớm không còn.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nguyên Tu nháy mắt tái nhợt như cá chết, đáy mắt ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ có kinh ngạc: “Người..... Đây là nghe ai nói vậy?!”

Kỳ thật, Tô Nguyên Tu mưu phản là có nguyên do.

Nói ra thật sự buồn cười, Thừa tướng đại nhân áp ủ âm mưu mưu phản chỉ vì một nữ nhân, một người đã sớm hương tiêu ngọc vẫn từ hai mươi năm trước, một người bị Âu Dương Quân đích thân ban chết, người đó chính là Âu Dương Thiển. Vì một người đã chết mà muốn lật đổ giang sơn đang thái bình, cuối cùng còn liên lụy toàn bộ Tô gia bị chém đầu thị chúng, một vụ mua bán như vậy thật sự không có lời.

Một chữ tình, quả thực làm người ta điên cuồng.

“Là ai nói không quan trọng, chuyện kia với ta cũng không quan trọng, nếu phụ thân không còn việc gì nữa Tô Nhan liền đi trước.” Nói xong định bước ra ngoài nào biết Thừa tướng đại nhân trên giường đột nhiên nói: “Lục hoàng từ chối với người tốt không?”

Tô Nhan thu hồi chân, nhẹ đáp: “Rất tốt.”

“Vậy người có lấy được tín nhiệm của hần không?”

Tô Nhan giương mắt nhìn thẳng vào phụ thân của mình: “Ta vốn là vì Lục hoàng tử cống hiến, ta sẽ tận trung với ngài ấy cho đến chết. Nếu Lục hoàng tử tín nhiệm ta thì là chuyện tốt, nếu không tín nhiệm ta, ta cũng không có cách.”

Lời này một giọt nước cũng không để lọt, Tô Nguyên Tu nghe vậy nửa híp mắt: “Nếu vì phụ muốn người giúp ta, người có đáp ứng?”

Rốt cuộc cũng chịu nói đến.

Tô Nhan trong lòng mây đen kéo tới, trên mặt lại hiện lên một vẻ kinh ngạc: “Phụ thân có gì phân phó?”

Tô Nguyên Tu thấy biểu tình này, trong lòng không khỏi mừng thầm, này, vừa rồi trong nháy mắt ông ta còn tưởng hài tử trước mắt bị cái gì ám chức: “Lời này ta chỉ nói một lần, người nên nhớ kỹ.”

“Thiên hạ này vốn nên là của Tô gia chúng ta, lại bị người họ Âu Dương chiếm đoạt riêng mình hại cho Thiên nhi chết đi vô ích, đối với Tô gia ta thì mài mòn khí phách. Cho nên, ta muốn người giả ngốc bên người Lục hoàng tử, thay ta giám thị nhất cử nhất động của hắn. Âu Dương Quân sủng ái hắn nhất, người chỉ cần đi theo hắn liền không sai. Chỉ cần không ngừng nỗ lực, thiên hạ này sớm muộn sẽ thuộc về người Tô gia chúng ta.” Tô Nhan nhìn vị Thừa tướng đại nhân trước mặt, đột nhiên thấy đáng buồn thay ông. Sống vài thập niên, mỗi ngày đều giãy giụa giữa trung tâm quyền lợi nhưng vẫn không chịu minh bạch, thế gian này đã tâm là thứ nhất định không nên có.

Nếu người cả đời không có khả năng ngồi lên long ỷ, vậy tốt nhất vĩnh viễn an phận thủ thường.

Đáng tiếc, đạo lý này bọn họ minh bạch quá muộn, cho nên mới vô pháp vãn hồi bị kịch.

“Phụ thân người có nắm chắc không?”

Tô Nguyên Tu ngẩn ra, khó hiểu nhìn nhi tử của mình: “Đây là ý gì?”

“Theo ý của ta, mưu phản có thể khẳng định là lấy trứng chọi đá. Hiện giờ thiên hạ thái bình quốc phú dân cường, Âu Dương Quân tuy chưa làm gì nên sự nghiệp to lớn nhưng cũng xứng với danh minh quân. Huống chi mỗi nhi tử của ông ấy đều văn thao võ lược không cần không phạt, thái bình thịnh thế. Phụ thân nếu muốn một hồi tranh đoạt địa vị hoàng đế, người thật sự nắm chắc mười phần?” Tô Nhan bình tĩnh nói xong, thấy sắc mặt Tô Nguyên Tu nháy mắt một mảnh tái nhợt. Rắc rối trước mắt vô cùng khó gỡ, quán quanh kéo dài không thể chờ đợi, nghe được lời này liền đồng thời run rẩy lên, giống như lá rụng trong gió tùy thời đều có thể rơi xuống đất.

Qua thật lâu, trong phòng không ai nói gì.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng hai người hô hấp, đan xen có chút hứng thú trong đó.

“Phụ thân, người ở trong triều nhiều năm, hẳn là biết triều đại thay đổi đều dính máu tươi. Nếu người có thể không màng mấy trăm nhân khẩu của Tô gia, người cứ thử một lần.” Trong yên lặng thanh âm Tô Nhan chậm rãi vang lên, ngón tay Tô Nguyên Tu nhẹ nhàng run rẩy, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin tưởng. Lại nhìn vẻ mặt bình thường của tiểu nhi tử, hài tử không được sủng ái nhất trong nhà này, thế nhưng làm ông ta không thể phản bác.

Nói cho hết lời, Tô Nhan nhìn Tô Nguyên Tu vẫn đang ngồi trên giường, sau đó xoay người bước ra khỏi cửa. Dương quang như dòng suối tràn lan tiến vào phòng, nguyên bản căn phòng u ám trong lập tức nhiễm quang mang sáng ngời. Tô Nguyên Tu giương mắt, thấy thân ảnh mảnh khảnh đứng ở cửa vẫn như cũ nhu nhược, nhưng trong xương cốt lại lộ ra kiên cường không thể phá vỡ nổi, kiên cố mà dẻo dai.

“Tô Nhan.”

Vì thế ông ta chậm rãi mở miệng, thốt ra tên nhi tử của mình.

Tô Nhan nghe vậy dừng bước lại không quay đầu lại, nghe thấy thanh âm Tô Nguyên Tu mỗi một từ sau truyền đến: “Đừng làm thư đồng nữa.”

Thư đồng là tuyển cho hoàng tử, nếu thật sự không thích thì có thể sa thải. Hơn nữa Tô Nhan còn có thân phận nhi tử Thừa tướng, nếu thật sự muốn thì chuyện này tự nhiên nhẹ nhàng, chính là: “Thân phận thư đồng này ta thực thích.” Tô Nhan không quay đầu lại nói, thanh âm như kẹp trong phong tuyết: “Hôm nay coi như ta chưa từng tới, nếu phụ thân cứ khẳng khẳng, Tô Nhan cũng không thể ra sức. Chỉ mong phụ thân có thể nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ tới trăm năm cơ nghiệp cùng rất nhiều tánh mạng vô tội.”

Bóng dáng kiên quyết, thẳng tắp. Thân mình nhỏ nhỏ dưới ánh mặt trời, tựa như nguồn sáng của hết thảy mọi vật.

17. Chương 17: Bùn Nhão

Tô Nguyên Tu ngơ ngẩn nhìn bóng dáng đơn bạc kia, lần đầu tiên phát hiện chính mình đối với đứa con trai này hoàn toàn không hiểu gì cả. Ngay lúc bóng dáng Tô Nhan sắp biến mất, ông ta vội lên tiếng: “Người hôn nay tới chính là đã tới, vì phụ sao yên tâm thả người về bên người Lục hoàng tử?” Lúc nói câu này, ngữ khí ông ta hoàn toàn lạnh lẽo cùng xa lạ.

Thân ảnh Tô Nhan dừng lại đột nhiên quay đầu, khuôn mặt dưới ánh mặt trời như mạ một vầng sáng, y cười rộ lên: “Vậy phụ thân tính toán như thế nào? Giết ta ở chỗ này?”

Chữ “giết” này khi nói ra rất bình thường, phảng phất sinh tử đối với người này đã không còn ý nghĩa gì.

Tô Nguyên Tu lần này thực sự ngơ ngẩn, Tô Nhan trong mắt kiên định cùng bình tĩnh làm ông cảm thấy khiếp đảm. Ông ta ở quan trường quét tháo cũng đã vài thập niên, từ một thất phẩm nho nhỏ bỏ tới vị trí bây giờ xem như trải qua sóng gió hơn bất kì ai, giờ khắc này lại bị thần sắc trong mắt tiểu nhi tử làm cho á khẩu không trả lời được.

Tô Nhan thấy ông ta biểu tình chần xug, bắt đắ dĩ thờ dài, xoay người rời đi.

Dưới bậc thang, Nam Cẩm vẫn an tĩnh đứng đến khi thấy Tô Nhan bước ra mới giương mắt gọi một tiếng: “Tô công tử.”

Tô Nhan nhìn hần: “Nam Cẩm, người về phủ Lục hoàng tử trước đi, ta ở chỗ này an toàn lắm.”

Nam Cẩm lại cúi đầu, thanh âm không nhanh không chậm truyền đến: “Thiếu gia kêu ta bảo hộ Tô công tử, cho nên thuộc hạ không thể rời đi được.”

Lời này ý tứ không cho thương lượng, vì thế Tô Nhan cũng không nói nữa chỉ nhắc chân đi về nơi trước đây mình sinh sống. Phủ Thừa tướng tự nhiên sẽ xa hoa phiền phức chỉ là nhìn qua cũng có vẻ lịch sự tao nhã. Tô Nhan vừa bước vào trong viện thì thấy Tô Lâm đang đứng giữa sân, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng của Tô Nhan, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tô Nhan cùng Nam Cẩm đi vào liên kinh động hần, hần xoay người lại trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa cùng thiện lương.

“A Nhan.” Hần thân thiết kêu lên làm Tô Nhan khẽ nhíu mày, chậm rãi đi về phía hần: “Không biết đại ca đứng trước cửa phòng ta định làm gì?”

“Khi còn nhỏ chúng ta thường đi bắt thỏ, người còn nhớ không? Khi đó người chỉ cao có chừng này,” tay phải hần so một độ cao, khoe miệng cung lên nói đúng trọng tâm, người không biết còn tưởng rằng bọn họ là từ huy nh lương đệ, “Chân của người chạy không được nhanh, luôn ở phía sau kêu chúng ta chờ người.”

Tô Nhan nhìn người trước mắt, nghe từ miệng hần nhỏ ra những chuyện cũ đó trong lòng không khỏi chán ghét.

Nhớ, cái gì cũng nhớ.

Tồn tại trong trí nhớ Tô Nhan đều là bị những người này khi dễ, nhục mạ như thế nào, những hình ảnh tốt đẹp đó càng không thể có.

“Thời gian trôi thật nhanh chỉ chớp mắt người đã mười ba, người càng lớn càng giống Tam nương....”

“Đại ca có chuyện cứ nói thẳng.” Tô Nhan không kiên nhẫn đánh gãy lời hần, biểu tình trên mặt Tô Lâm trong một khắc tan thành mảnh nhỏ, chút lãnh lệ giữa ôn hòa tươi cười không còn chỗ ẩn thân. Tuy chỉ ngần ngừ một cái chớp mắt, cũng đủ để Tô Nhan thấy rõ lòng dạ âm u dưới đáy mắt người này.

Tô Lâm thật nhanh khôi phục biểu tình, trên mặt lại phảng phất chút ôn hoà nhìn thoáng qua Nam Cẩm sau lưng Tô Nhan nói: “Vào nhà đi.”

Tô Nhan không nói chuyện, chỉ xoay người nói với Nam Cẩm: “Phủ Thừa tướng so với phủ Lục hoàng tử kém hơn nhưng cũng có không ít phong cảnh, Nam Cẩm người dạo chơi một chút đi.” Nam Cẩm trầm ngâm trong chốc lát, hạo một tiếng sau đó đi khỏi sân trước mắt Tô Nhan.

Khu viện nho nhỏ này là nơi Tô Nhan cùng mẫu thân cư trú, ngay khi được sinh ra đã ở tại nơi này. Nha hoàn người hầu đương nhiên không ít, nhưng lại luôn thiếu thốn ấm áp. Mùa đông ở đây làm Tô Nhan cảm thấy phá lệ rét lạnh, không phải rét lạnh từ bên ngoài mà là từ tâm phát ra.

Mình ở viện này cô độc sống mười ba năm, sau đó gặp gỡ Âu Dương Lam.

Chưa từng hoài nghi việc gặp gỡ Âu Dương Lam là việc may mắn cỡ nào, thẳng đến cuối cùng, khi sinh mệnh mình tiêu tán, thứ còn sót lại dưới lòng vẫn là một góc băng sơn như trước.

Tô Nhan đem cửa sổ đẩy ra, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, trên mặt đất là loang lổ quang ảnh. Tô Lâm thấy người đứng trước cửa sổ, một bên mặt trầm tĩnh lại tứ khí bức người, không khỏi cười hề: “A Nhan, người càng ngày càng đẹp.”

“Đại ca hôm nay đến đây không phải chỉ để nói cái này đi?” Tô Nhan cười, ý trào phúng bộc lộ ra ngoài.

Tô Lâm hô hấp cứng lại, nhìn qua: “Phụ thân hẳn là đã nói cho người biết?”

“Nói cái gì?” Tô Nhan giả ngu.

Tô Lâm nhăn mi lại trong mắt phiếm chút tìm tòi tọc mạch: “Phụ thân chưa nói cái gì cho người biết sao?”

Tô Nhan chớp chớp mắt, trên mặt như có như không lộ ra một mặt nghi hoặc: “Phụ thân có gì muốn nói với ta sao?” Giữa đôi mày Tô Lâm nảy lên nghi ngờ trong miệng lại không thể phun ra cái gì. Tô Nhan nhìn hẳn, cười như không cười: “Hoàng Thượng hôm qua đã gọi lời hỏi thăm đến phụ thân”

Bàn tay trên bàn của Tô Lâm nắm chặt lại, lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng hôm qua tới phủ Lục hoàng tử?”

“Hôm qua có rất nhiều người đến phủ Lục hoàng tử, chuyện này không có gì lạ.” Tô Nhan ngồi phía đối diện, bình đạm nói. Tô Lâm chăm chú nhìn: “Lục hoàng tử vốn thích kết bạn, người đến bái phỏng tự nhiên sẽ nhiều, đúng là không có gì lạ.”

Tô Nhan thấy hẳn đã khôi phục thần thái, cười thầm trong lòng, đột nhiên nói: “Hôm qua có thích khách xông vào phủ Lục hoàng tử, Hoàng Thượng vô cùng tức giận, đã hạ lệnh tra rõ việc này.”

“Vì sao ta không biết chuyện này?” trên mặt Tô Lâm có chút buông lỏng, đôi tay khấn trương nắm lại.

Tô Nhan liếc hẳn một cái, không chút để ý nói: “Hoàng Thượng còn đang chuẩn bị, chuyện này ngài ấy muốn bí mật tiến hành, nói là sợ rút dây động rừng.” Tô Nhan thái độ thông dong, biểu tình tự nhiên, hoàn toàn không giống như đang nói dối. Tô Lâm tự nhiên tin tưởng không hề nghi ngờ, sắc mặt đã một mảnh tái nhợt.

Vì thế Tô Lâm không ngồi được nữa, vội vàng mượn cớ rời đi.

Tô Nhan nhìn hẳn bước đi dồn dập, cười nhạo một tiếng.

Tô gia mưu phản sở dĩ bị bại lộ lúc chưa xong việc, nguyên nhân lớn nhất là do Tô Nguyên Tu chọn sai quân cờ. Tô Lâm tuy là trưởng tử Tô gia, nhưng tham sống sợ chết đã là trong xương cốt, khẳng khẳng muốn mưu phản đại khái cũng là đối với long ý kia không diệt trừ được si mê đi.

Những thích khách tới hôm qua đều bị Hoa Lân giết hết, Âu Dương Quân hoài nghi cũng không phải không có đạo lý, chỉ là không có chứng cứ xác thực thôi.

Hiện giờ, chỉ mới mấy chốc, chủ nhân của đám thích khách đó đã trôi lên khỏi mặt nước.

Phụ thân, người đã tuyển phải một đám người toàn là bùn lầy a, trận mưu phản này chú định sẽ thất bại.

18. Chương 18: Kinh Diễm

Ngồi trong phòng một hồi, thẳng đến Vương bá gọi tới dùng cơm trưa Tô Nhan mới từ ghế đứng dậy. Nam Cẩm không biết khi nào đã đứng ở cửa, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn hẳn. Nam Cẩm kỳ thật là một người đẹp,

khôn mặt như tuyết mặc một quần áo màu đen, có vẻ đẹp lạnh băng.

Tô Nguyên Tu vẫn còn “Nằm trên giường”, Vương thị cùng đám con trai của nàng cũng đều vô cớ vắng bóng, một bàn ăn to lớn cũng chỉ có hai người Tô Nhan cùng Nam Cẩm.

Ngay cả như vậy, hai người vẫn ăn được một bữa trưa hài lòng, thức ăn phủ Thừa tướng đâu phải kém cỏi.

Tuy rằng Hoàng Thượng đã chuẩn cho ba ngày, nhưng sau bữa cơm trưa Tô Nhan liền mang theo Nam Cẩm rời phủ.

Trước khi đi Tô Nhan lại nhìn xem Tô Nguyên Tu một lần, chỉ là đứng trước cửa phòng nói vài câu chứ không đi vào.

Vương bá tiến Tô Nhan đến trước cửa, trên mặt một mảnh ưu sắc: “Lục thiếu gia, người vừa mới trở về đã muốn đi sao? Huống chi lão gia bệnh còn chưa khỏi sắc.”

Tô Nhan xoay người nhìn kiến trúc ở phía sau, trong ánh mắt phản chiếu chút không rõ ràng nhàn nhạt: “Phụ thân sẽ mau khỏi thôi.” Vương bá cũng không nói nữa, chỉ dặn dò hết thảy phải cẩn thận.

Thời điểm trở về phủ Lục hoàng tử, Tô Nhan cũng không ngồi xe ngựa, Nam Cẩm cũng tự nhiên mà đi phía sau.

Đường phố kinh thành luôn là nơi nào nhiệt phi phạm, tựa như vĩnh viễn cũng không nghỉ ngơi. Bên đường san sát các quán rượu đông người chen chúc xô đẩy, cho dù đứng ở ven đường cũng có thể nghe thấy tiếng nói cười sang sảng phát ra từ các quán rượu đó. Hai người xuyên qua đường phố náo nhiệt, hướng về phía phủ Lục hoàng tử mà đi. Tô Nhan luôn nhìn về phía trước, Nam Cẩm an tĩnh đi sau, hai người không nói chuyện, hết thảy náo nhiệt chung quanh như bị ngăn cách bên ngoài. Không biết đã đi bao lâu, Tô Nhan đột nhiên dừng lại.

“Nam Cẩm, có thể để ta đi dạo một mình không?” Ngữ khí thật trầm thấp, Nam Cẩm lặng lẽ nhíu mày cuối cùng cũng gật đầu.

Chỉ thấy hần phóng một cái thân ảnh liền biết mất phía sau tường.

Tô Nhan đứng tại chỗ trong chốc lát, sau đó mới không để ý mà hướng cái địa phương kia đi đến.

Qua một lát sau, Tô Nhan chậm rãi dừng lại, hơi nhấp môi ngẩng đầu xem môn biển: “Bách Hoa Lâu” ba chữ này lập tức đập vào trong mắt. Bây giờ tuy là ban ngày khách nhân bên trong lại rất nhiều, uống rượu có, nghe đàn đó, đùa giỡn cô nương cũng có.

Các nàng vừa thấy thiếu niên tuấn tú đứng trước cửa, trước mắt liền sáng ngời, vẫy tay nhẹ nhàng đi đến: “Đây là thiếu gia nhà ai, lớn lên hảo như vậy a.”

“Vào đây vào đây, để các tỷ tỷ hảo hảo hầu hạ người.”

Tô Nhan cũng không phản kháng, ở giữa sự vây quanh của các nàng mà đi vào. Đại đường khách khứa thấy Tô Nhan không khỏi dừng mắt đánh giá một phen. Tô Nhan lại không để ý đến tầm mắt của người khác, nói với một tú bà: “Một gian thượng phòng.”

“Được rồi, không biết thiếu gia cần cô nương hầu hạ không?” Tú bà gấp gấp không chờ nổi đến lúc nhận ngân lượng, con mắt đều muốn biến thành thỏi bạc: “Chúng ta nơi này có toàn bộ cô nương tốt nhất kinh thành, không biết thiếu gia thích dạng nào đi?”

Tô Nhan nhìn cửa hông đại đường, thuận miệng nói: “Gọi Lục Hồ lại đây.”

Tú bà nghi hoặc: “Vị thiếu gia này, chúng ta ở đây có Xích Cam Hồng, Thanh Lam Tử, chính là không có cô nương nào họ Lục a, không bằng kêu Hồng Oanh tới bồi người đi, nàng rất nổi tiếng ở chỗ ta đó.”

Nghe vậy Tô Nhan hơi kinh ngạc, sau đó mới nhớ ra lúc này Lục hồ không biết đang lưu lạc ở nơi nào.

Hoảng thần một chút đã lên tới lầu hai, mấy cô nương cười hì hì đem Tô Nhan đẩy mạnh vào trong, Tô Nhan nhìn thoáng qua phòng sau đó ngồi xuống bàn.

Mấy cô nương bên cạnh vây quanh mà huyên náo mỗi người một câu.

“Lớn lên thật là tuấn kiệt.”

“Đúng vậy, nhưng so với tên họ Tạ kia kém hơn.”

“Tên họ Tạ kia có cái gì tốt, còn không phải nhớ vài phần tư sắc sao? Ý vào chuyện thân thích với Vương mục liền cả ngày một khuôn mặt lạnh.”

Tô Nhan đang uống trà, nghe xong lời này không khỏi lay động, ngẩng đầu nhìn một cô nương một thân hồng y: “Tỷ tỷ nói vị họ Tạ là vị nào? Cũng là cô nương trong lâu sao?”

Hồng y cô nương kia nghe xong trên mặt lộ ra không vui, bĩu môi một cái: “Cô nương gì chứ, rõ ràng là một đại nam nhân cũng không biết tị hiềm, cả ngày ngốc tại Bách Hoa Lâu này. Đáng giận hơn, Vương mục lại phá lệ cho hắn ở lại còn cho riêng một phòng, ngày thường cũng không cho bọn ta tới gần, thật là tức chết người mà.”

Vừa mới đi ngang qua nơi này, trong lúc vô ý nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, đúng là Tạ Nhiễm không sai, cho nên Tô Nhan mới cố ý dời Nam Cẩm đi chỗ khác. Hiện giờ nghe cô nương này nói như thế, Tô Nhan càng thêm chắc chắn suy đoán của mình. Chỉ là, Tạ Nhiễm đảm Lục hoàng tử bị thương sao còn dám lưu lại kinh thành. Lẽ nào y nghĩ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất?

Hơn nữa, thanh lâu này lại dám chứa chấp y, lá gan cũng rất lớn.

Tô Nhan đặt chén trà xuống, thả ngân lượng lên bàn đứng dậy rời đi: “Đa tạ các vị tỷ tỷ chiêu đãi, ta có việc nên đi trước.”

Mấy cô nương này tuy ảo não thiếu gia anh tú này cứ như vậy rời đi nhưng cũng hiểu rõ quy củ, chỉ cầm mấy lượng bạc trên bàn vừa cười vừa tiễn Tô Nhan ra khỏi phòng. Nào biết bọn họ vừa ra tới hàng rào lầu hai đã thấy mấy người từ bên ngoài ập vào.

Mấy người kia xuất hiện liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt ngay cả cầm sư đang đánh đàn cũng phải dừng tay lại. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Bách Hoa Lâu lặng ngắt như tờ.

Bọn họ quần áo hoa lệ khuôn mặt chính khí, tuy là nam tử lại đem cô nương trong lầu hạ xuống một bậc. Giữa sân, những khách nhân nghe khúc uống rượu đùa giỡn cô nương đều sôi nổi nhìn qua, trên mặt đều lộ vẻ kinh diễm.

19. Chương 19: Tìm Người

Thiếu niên đứng giữa bọn họ mặt vô biểu tình, đôi mắt quét bốn phía, hơi thở hỗn hển, cho dù cách thật xa vẫn làm Tô Nhan kinh ngạc. Âu Dương Lam thế nào lại xuất hiện ở thanh lâu?

Âu Dương Lam trước giờ luôn kiêu phách. Trước khi hai người họ bên nhau trong phủ cũng dưỡng vài nam sủng, ngày thường đều ở biệt viện phụ cận phủ hoàng tử. Chỉ khi Âu Dương Lam có hứng thú bọn họ mới được đưa tới. Âu Dương Lam là một tình nhân hào phóng, cho dù là thích nam sủng nhưng nếu đối phương muốn đi hắn cũng sẽ không do dự mà đáp ứng. Chỉ là sau khi mình cùng Âu Dương Lam bên nhau, những nam sủng đó đều được trả tự do, giống như nhiều năm về sau, bên người Âu Dương Lam chỉ có một người, là mình.

Hiện giờ Âu Dương Lam đột nhiên xuất hiện khiến Tô Nhan có chút giật mình.

Tô Nhan vừa chuyển tầm mắt lại thấy Nam Cẩm vừa rời đi không lâu cũng ở trong đó. Trong lòng thấy không ổn, đành phải lặng lẽ lui về phía sau. Những cô nương sớm đã nhìn đến góc giờ phút này cũng phục hồi tinh thần, sôi nổi hướng Tô Nhan với ánh mắt nghi hoặc: “Thiếu gia, người muốn đi đâu a?”

Thanh âm kia cũng không lớn, lại vì toàn bộ lầu này giờ vẫn an tĩnh trở nên đặc biệt phóng đại. Khiến cho Âu Dương Lam nhanh chóng nhìn đến hàng rào lầu hai, sau đó liền thấy một vòng tròn các cô nương vây quanh ở giữa là một thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh.

Âu Dương Lam sắc mặt trầm tĩnh, trong mắt cất giấu chút không rõ lãnh quanh, thẳng tắp đi lên lầu hai, lời nói lại là hướng Nam Cẩm: “Ta bảo ngươi đi theo y, ngươi thế nhưng dám để y một mình chạy đến thanh lâu!” Thanh âm của hắn bất giác cao hơn vài phần chắc là thật sự tức giận. Nam Cẩm cúi đầu xuống đất, thanh âm lại ngoài dự đoán nhẹ nhàng, còn lộ ra một chút ý cười: “Là thuộc hạ thất trách, thỉnh chủ tử trách phạt.”

Tả Kỳ thấy, trên mặt lập tức hiện ra một mặt nôn nóng: “Thiếu gia, Nam Cẩm hẳn không phải cố ý.”

“Hừ! Chờ ta trở về chậm rãi tính sổ với hắn!” Âu Dương Lam không quay đầu nói. Trên mặt Nam Cẩm vẫn nhẹ nhàng như trước, chụp bả vai Tả Kỳ vỗ nhẹ, ý bảo hắn không nên gấp gáp.

Âu Dương Lam không để ý Nam Cẩm cùng Tả Kỳ phía sau, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Tô Nhan đang đứng trên lầu hai. Tô Nhan biểu tình có thể nói là bình tĩnh phi thường, ngay cả khi thấy hắn cũng không một tia dao động, trên mặt vẫn đạm nhiên như cũ phẳng phất trên đời này không có gì có thể khiến y biểu lộ kinh ngạc. Nghĩ đến đây, Âu Dương Lam liền nhắc chân bước nhanh hơn về phía cửa lầu thang, Tả Kỳ cùng Nam Cẩm vội theo sát hắn, ba người dưới ánh mắt mọi người đi vào lầu hai.

Vì thế, khách nhân Bách Hoa Lâu liền thấy được cảnh một cảm phục thiếu niên diện mạo tuyệt mỹ vẻ mặt hung ác đem quang ảnh hài tử chừng mười ba mười bốn tuổi dồn ép vào trong phòng, hai tùy tùng của hắn bình tĩnh đem cửa đóng lại sau đó nhắm chặt mắt đứng canh hai bên, mặt vô biểu tình.

Một lát sau, trong phòng không có truyền đến tranh đấu kịch liệt như trong tưởng tượng của mọi người, vì thế mọi người đều khôi phục tinh thần lại, tiếp tục ăn uống uống.

Tô Nhan không dự đoán được Âu Dương Lam sẽ động thủ với mình, hơn nữa lực đạo vô cùng lớn thiếu chút nữa đem Tô Nhan ngã nằm lên bàn.

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Âu Dương Lam thanh âm thực bình tĩnh, bình tĩnh kia lại cất dấu không biết bao nhiêu tức giận. Tô Nhan chống tay xoay người lại nhìn hắn: “Vi thần chỉ tùy tiện đi một chút thì thấy Bách Hoa Lâu sinh ý khá tốt nên ghé vào xem thử. Lực hoàng tử lại là tới đây định làm gì?” Y biết rõ chính mình không nên sinh khí nhưng vừa thấy lãnh quang trong mắt Âu Dương Lam vẫn không thể nhịn được, không biết sống chết liền buột miệng thốt ra.

“Tô Nhan, ngươi có thật là không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào?” Âu Dương Lam bước đến gần, ngón tay thon dài nắm lấy cằm người trước mặt, trong thanh âm hỗn loạn lãnh ngạnh.

Tô Nhan bị bắt ép phải ngước mặt, biểu tình Âu Dương Lam tức giận liền thu hết vào mắt, y lại câu môi cười với hắn: “Thiếu gia nếu muốn giết ta, hiện tại có thể động thủ.”

Âu Dương Lam bị lời này kích động lực đạo dưới tay lại mạnh thêm một chút, Tô Nhan có loại ảo giác nếu hắn lại dùng lực thêm một chút, cằm của mình đại khái sẽ lập tức vỡ vụn. Cũng may Âu Dương Lam mau chóng khôi phục lý trí, vội đem ngón tay rút lại, đôi mắt tối tăm vẫn nhìn trên người Tô Nhan, phun ra hai chữ: “Hồi phủ.”

Tô Nhan giật mình nhìn Âu Dương Lam đi đến mở cửa phòng, thân ảnh nhanh chóng biết mất khỏi tầm mắt, sau đó Nam Cẩm đi đến về mặt bình tĩnh nhìn Tô Nhan: “Vốn dĩ thiếu gia định đi đến phủ Thừa tướng, ở nửa đường gặp được, Tả Kỳ đuổi theo ta truy hỏi...”

Kế tiếp không nói mà do dự, cho nên Âu Dương Lam xuất hiện ở chỗ này, mục tiêu chính là mình?

Loại ý tưởng này rất quái dị, nhưng Tô Nhan cũng không bài xích.

Tâm tình khó hiểu vừa tích tụ đã giãn ra một ít, nhìn Nam Cẩm cười nói: “Không có việc gì, nếu thiếu gia đi rồi chúng ta cũng hồi phủ đi.”

“Không cần đi tìm người sao?” Nam Cẩm không nhúc nhích, nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan bước chân cứng lại, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc lại nhẹ giọng nói: “Ngươi biết?”

“Chúng ta vừa đi ngang qua nơi này, biểu tình ngươi lúc này cũng giống như bây giờ. Sau đó ngươi làm ta lộ khai, cho nên ta đoán ngươi vào trong này là muốn tìm người.”

Nam Cẩm này, thật không thể xem thường.

Tô Nhan trong lòng khê đánh giá một phen, biết có giấu hẩn nữa cũng vô ích, thành thật nói: “Tạ Nhiễm người nhận thức đi.”

Thấy Nam Cẩm gật đầu mới nói tiếp: “Ta nghĩ hẩn đang ở nơi này, hẩn đi theo thiếu gia không phải mới ngày một ngày hai. Ta không tin hẩn thật sự đâm bị thương thiếu gia rồi bỏ trốn, cho nên chỉ cần tìm được hẩn là có thể biết rõ sự thật.”

Nam Cẩm nghe xong trầm mặt trong chốc lát, đột nhiên nói một câu không liên quan: “Tạ Nhiễm đã mắc bệnh.”

“Ta biết.” Tô Nhan cúi đầu, nói xong mới phát hiện lời này của mình kỳ quái đến cực điểm. Ở trong mắt người khác mình rõ ràng không quen biết Tạ Nhiễm ngay cả mặt hẩn cũng chưa từng gặp qua, càng miễn bàn đến việc biết hẩn sinh bệnh, vì thế nhẹ nhàng dời đi đề tài: “Người muốn nói cái gì?”

Nam Cẩm nhìn hẩn, trong mắt hiện lên ánh sáng: “Bị bệnh sẽ thỉnh đại phu.”

Tô Nhan trong đầu vừa chuyển, lập tức minh bạch ý tứ của hẩn.

Tạ Nhiễm, cái tên này cơ hồ qua một đêm toàn bộ người kinh thành đều biết hẩn, bởi vì hẩn có gan đâm Lục hoàng tử bị thương rồi bỏ trốn. Cho nên đại phu trong kinh thành sợ là nghe hẩn muốn chữa bệnh sẽ lập tức chạy trốn, nhưng có một người sẽ không.

Hẩn nếu thật sự thấy Tạ Nhiễm, không những không chạy lại còn phi thường vui vẻ chữa bệnh cho hẩn.

——Tiêu Tuyết.

Trừ bỏ hẩn, Tô Nhan không thể nghĩ đến người nào khác.

Một đời Tạ Nhiễm đều là do Tiêu Tuyết chữa bệnh, nếu không phải Tạ Nhiễm không yêu quý thân thể của mình có lẽ hẩn sẽ không chết sớm như vậy. Bởi vì y thuật của Tiêu Tuyết không thể nào ngoài nghi, cũng bởi vậy, rất nhiều năm sau Tiêu Tuyết cũng sẽ không cứu chữa cho bất cứ người nào muốn tìm đến cái chết.

Nam Cẩm thấy vẻ mặt Tô Nhan liền biết trong lòng người này đã có đáp án, nên quy củ đứng ở một bên không nói chuyện nữa.

Nếu đã nhận định Tiêu Tuyết, sẽ không sợ không tìm thấy Tạ Nhiễm. Tô Nhan liềm trụ nổi lòng, mang theo Nam Cẩm xuống lầu.

Mới vừa ra ngoài liền thấy một chiếc xe ngựa bá đạo ngừng ngay giữa đại môn, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ đại môn. Tả Kỳ an tĩnh đứng bên cạnh xe ngựa, thấy bọn họ ra tới ánh mắt liền lộ ra một tia vui sướng, tựa hồ đã ở trong lòng chờ đợi thật lâu.

Tô Nhan dừng bước, đột nhiên không biết nên thế nào cho phải.

Không dự đoán được Âu Dương Lam thế nhưng còn ở nơi này, càng không đoán được, người này, tựa hồ như đang đợi mình.

“Thiếu gia đang đợi người.” Nam Cẩm đứng ở phía sau nói nhỏ với Tô Nhan, Tô Nhan chớp chớp mắt khóe miệng hàm chứa ý cười. Giờ phút này, màn xe bị xóc lên từ bên trong. Gương mặt không vui của Âu Dương Lam lập tức xuất hiện trong tầm mắt, hẩn nhìn Tô Nhan rồi dùng giọng điệu lạnh băng nói: “Lên xe!”

Không gian trong xe ngựa rất lớn, Tô Nhan vừa lên xe liền chọn vị trí cách xa Âu Dương Lam nhất mà ngồi xuống, hai người đều không nói lời nào, không khí có vẻ có chút áp lực.

Đoạn đường từ Bách Hoa Lâu về phủ Lục hoàng tử từ trước đến nay đều bình thuận lợi, hôm nay cũng không biết làm sao lại thế này. Xe ngựa xóc nảy điên cuồng, Tô Nhan cảm thấy xương cốt trong người mình rất nhanh sẽ bị tán nhuyễn, bất đắc dĩ thân mình này thật sự yếu ớt quá cô phụ linh hồn cường đại bên trong.

So với Tô Nhan chật vật, Âu Dương Lam tắc có vẻ thông dong hơn nhiều, chỉ thấy hẩn nhàn nhã nhắm mắt lại, tựa như đối với xóc nảy dưới thân không hề nhận ra.

Lúc Tô Nhan sắp bị xóc nảy tán cho thành nước, Âu Dương Lam chậm rãi mở mắt, mở miệng nói: “Lại đây.”

Thanh âm rất nhẹ chui vào lỗ tai lại trở nên nặng hơn, Tô Nhan tuy không muốn nhưng bắt đắc dĩ thân thể ăn không tiêu cái sự xóc nảy này đành phải dịch qua cạnh Âu Dương Lam nhưng vẫn duy trì chút khoảng cách. Âu Dương Lam không kiên nhẫn liếc một cái, cánh tay vung lên liền dễ dàng đem người kéo đến bên cạnh. Tô Nhan cũng không lên tiếng, nếu Âu Dương Lam bắt mình ngồi nơi này mình cũng mặc kệ luôn.

Chỉ là xe ngựa vẫn tiếp tục xóc nảy cũng không vì Tô Nhan xê dịch vị trí mà thay đổi. Nhưng Âu Dương Lam đột nhiên gõ gõ cửa sổ, xe ngựa vốn đang chạy nhanh lập tức dừng lại. Nam Cẩm vén rèm lên, nghi hoặc nhìn hắn. Âu Dương Lam cúi đầu nhìn Tô Nhan vẫn đang quy quy củ củ ngồi cạnh, nói: “Đổi đường thuận lợi mà đi.”

Nam Cẩm hiểu ý liếc Tô Nhan một cái rồi đem màn xe buông xuống.

Kế tiếp, xe ngựa quả thực đi thoải mái hơn rất nhiều, Tô Nhan tối hôm qua suy nghĩ quá nhiều cả đêm cũng chưa ngủ, giờ phút này bị xe ngựa lay động lay động thể nên liền bị điều vào mộng đẹp.

Âu Dương Lam chỉ thấy bả vai trầm xuống, vừa quay đầu liền thấy một cái đầu nhỏ nhỏ gối lên vai chính mình. Hắn nhìn sườn mặt người đang ngủ sai, ánh mắt chuyên chú mà ôn nhu.

20. Chương 20: Người Trọng Yếu

Lần nữa mở mắt ra, Tô Nhan đã ở trong phòng mình.

Y bật dậy thấy trên tường kia treo phúc sơn thủy đồ mới lấy lại được bình tĩnh.

Rõ ràng mình và Âu Dương Lam cùng nhau ngồi trong xe ngựa, sao lại ở trong phòng thế này, và lại còn không chút ấn tượng nào.

Lúc Tô Nhan mặc quần áo vào ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Hoa Lân: “A Nhan, người thức chưa?”

“Thức rồi.”

Vì thế Hoa Lân liền đẩy cửa phòng ra thì thấy Tô Nhan đang cài nút áo, hắn không khỏi phân trần đi tới tiếp một tay. Hoa Lân có một đôi tay khéo léo, vô luận y phục khó mặc đến đâu nếu rơi vào tay hắn đều hết thấy thuận lợi, cho nên hắn dư sức đối phó với mấy cái nút bọc trước ngực Tô Nhan. Hoa Lân ngồi xổm xuống sửa lại vạt áo, đứng dậy đem Tô Nhan từ đầu đến chân đánh giá một phen, sau đó vừa lòng búng tay một cái, cười nói: “A Nhan của chúng ta lớn lên thật anh tuấn a, không biết sau này ai có phúc khí được gả cho người đây, tranh sủng người mà sát sát người khác nha.”

Hắn nói nghiêm túc như vậy khiến Tô Nhan nhin không được phải bật cười.

Chính mình và Âu Dương Lam dây dưa nửa đời người, cuối cùng lại chuốc lấy kết cục chết oan chết uổng, cả đời này, sợ là không dám dính tới tình yêu nữa.

“A Nhan người có từng thích ai chưa?” Hoa Lân thấy Tô Nhan chỉ cười, tò mò hỏi.

Trong vương triều này, người thành hôn cũng không cần phải đủ tuổi, có người mới mười bốn mười lăm đã làm cha, cho nên Hoa Lân hỏi như vậy cũng rất bình thường. Nhưng Tô Nhan nghe xong lại có hơi sững sốt, ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Không có.”

“Thật không có?”

“Thật không có.”

Hoa Lân thấy Tô Nhan gương mặt bình tĩnh cũng không dò hỏi tới cùng, chỉ là đột nhiên nói một câu: “Người nói thiếu gia chúng ta sẽ thích người như thế nào?”

Tô Nhan đột nhiên ngậm miệng, khẽ nhấp môi mình, dưới ánh mắt nghi hoặc của Hoa Lân mới vội vàng nói: “Thiếu gia thích người thế nào chúng ta làm sao biết được? Duyên phận tới rồi, người nọ tự nhiên sẽ xuất hiện.”

Có lẽ cảm thấy lời Tô Nhan nói cũng có đạo lý, Hoa Lân không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại vội vàng lôi Tô Nhan ra cửa phòng: “Ta quên là tới kêu người làm gì, nhanh lên nhanh lên, Thiếu gia sợ là đợi chúng ta tới không kiên nhẫn rồi.”

Đại sảnh phủ Hoàng tử, Âu Dương Lam ngồi ngay ngắn sắc mặt nghiêm chỉnh không ngờ, trước mặt là một bàn mỹ vị món ngon màu sắc đều có cả. Lúc hắn thấy Hoa Lân lôi kéo Tô Nhan đi vào, mày hơi hơi nhíu nói: “Ta còn tưởng rằng các người không cần ăn cơm.”

“Vừa nhìn thấy A Nhan liền nói chuyện huyền thuyên một hồi cho nên đem chính sự cấp bách quên mất.” Hoa Lân cười hì hì chạy tới ngồi đối diện Âu Dương Lam, Tô Nhan ngay sau đó cũng ngồi bên cạnh. Lục hoàng tử ăn uống đều là những thứ tốt nhất, cho nên một bàn đồ ăn không thể bắt bẻ chỗ nào, chén đĩa đều làm từ bạc, trách không được những người khác nằm mơ cũng muốn làm hoàng thân quốc thích, dựa vào sinh hoạt xa xỉ như này cũng nên hảo hảo mà nằm mơ.

Tô Nhan lúc ăn không nói chuyện nhiều, dù sao có Hoa Lân làm nhảm cũng không cần lo lắng không khí trên bàn cơm sẽ trầm lắng.

Nhưng Âu Dương Lam tâm tình hình như rất tốt, phá lệ nói chút hảo sự phần lớn đều là về Âu Dương Vân. Tô Nhan một bên lừa cơm, một bên nghe, biểu tình bình tĩnh tự nhiên không một tia gợn sóng.

Thời điểm Âu Dương Vân bị xử tử, lúc ấy trên trời đổ một trận tuyết đầu mùa, trên đại điện Âu Dương Vân thân đeo gông xiềng, gương mặt ưu nhã chỉ chút vết thương, quần áo cũng hỗn độn ô trọc, không còn giống một quý công tử nhẹ nhàng như trước kia. Âu Dương Lam quỳ gối giữa điện, khẩn cầu Hoàng Thượng có thể buông tha cho nhi tử của mình. Khi đó, Tô Nhan quỳ gối ở sau cùng, xuyên qua bả vai các đại thần phía trước cũng đang quỳ thỉnh cầu vì Âu Dương Lam, xem trộm bóng dáng thẳng tắp của hắn. Âu Dương Lam từ trước đến nay kêu ngạo phi dương, kia một lần, vì Âu Dương Vân dường như muốn vứt bỏ hết thảy.

Chỉ là, mọi người có cầu tình hơn nữa cũng không thể làm Âu Dương Quân mềm lòng.

Về mặt của Âu Dương Quân đến giờ Tô Nhan vẫn nhớ rõ, đó là một loại tuy không thể không tha lại không vì việc này mà mâu thuẫn, bàn tay của ông ta nhẹ nhàng vung lên, Âu Dương Vân liền bị thị vệ lôi ra đại điện.

“Phù thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lý

Quang âm giả, bách đại chi quá khách

Nhi phù sinh như mộng

Vi hoan ki hà”

Dịch:

Trời đất là quán trọ của vạn vật

Quang âm là khách qua đường của trăm đời

Mà kiếp phù sinh như mộng,

Lúc vui được bao?

(Trích “Xuân dạ yến đào lý viên tự – Lý Bạch, Dịch thơ Nguyễn Hiến Lê)

Âu Dương Vân đưa lưng về phía đại điện nhẹ nhàng ngâm tụng, trong thanh âm lộ ra vô tận bi thương cùng bất đắc dĩ. Tô Nhan khi đó mười lăm tuổi, Tiểu Dụ chết làm bản thân y lập tức minh bạch rất nhiều đạo lý, nghe thấy Âu Dương Vân bị kinh hồng từ như thế, trong lòng không khỏi đau xót.

Một kiếm sáng ngời rét lạnh vung lên, máu ăm ồm phun đầy đất, đem tuyết trắng tinh khiết nhuộm thành sắc đỏ ghê người.

Sau đó, thân mình Âu Dương Vân ăm ăm ngã xuống, trên người là trường bào màu trắng cùng tuyết trên mặt đất dung hợp với nhau, chỉ có bên người là loang lổ vết máu chứng minh hết thảy sự việc vừa phát sinh.

Tiếp theo đó là giọng Âu Dương Lam tê tâm liệt phế hét to, kia giống như hướng lên bầu trời mà thương thấu than khóc, ở không trung hoàng cung lẫn quần không tiêu tan.

Có lẽ lúc trước, Âu Dương Lam đối với đế vị vẫn luôn lãnh đạm, về sau, vị trí của Âu Dương Quân lại tràn ngập nguy cơ.

Tất cả mọi người đều muốn ngôi vị hoàng đế kia, kể cả phụ thân của mình, bọn họ đều dã tâm như nhau. Chỉ có Âu Dương Lam thuần túy vì Âu Dương Vân mà báo thù, không có gì khó tiếp thu hơn so với trở mặt nhìn nhi tử của mình không chút do dự đem hấn nhót đánh vào thiên lao, Âu Dương Lam cuối cùng thành công, nhưng cũng mất đi nhiều thứ.

Hoa Lâm, Tả Kỳ, Tiêu Tuyết còn có..... Tô Nhan.

Nếu, Tô Nhan cũng được coi là người quan trọng của hắn.

Lúc trước có lẽ y không rõ tại sao Âu Dương Lam cứ khẳng khẳng ngôi vị hoàng đế, mấy ngày này đại khái cũng suy nghĩ cẩn thận.

Sau bữa tối, Tô Nhan trở về phòng đọc sách một lát mới nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, mơ hồ nghe thấy du dương tiếng sáo, hẳn là từ biệt việt nam sủng nào đó bị xuân thương thu ai oán.

Tô Nhan trở mình, nhắm mắt lại.

Âu Dương Lam, vẫn luôn vô tình với bất cứ ai.

Thương thế Âu Dương Lam sớm đã tốt, chỉ bởi vì mấy ngày này xảy ra chút việc ngoài ý muốn cho nên mới không thể đi thượng thư phòng đọc sách.

Ngày thứ hai sau khi ăn sáng, Âu Dương Lam mang theo Tô Nhan ra ngoài.

Vẫn là xe ngựa hôm qua, đánh xe cũng vẫn là Tả Kỳ, Tô Nhan vẫn ngồi ở vị trí cách xa Âu Dương Lam nhất, không nói một lời.

Trong xe ngựa không khí trầm tĩnh mà áp lực, hai người đều không nói chuyện, thẳng đến khi xe ngựa chậm rãi dừng lại, màn xe xóc lên, Tả Kỳ nhìn bên trong xe nói với Âu Dương Lam: “Thiếu gia, tới rồi.”

Âu Dương Lam khẽ lên tiếng, khom người xuống xe ngựa.

Tóc dài sau lưng theo động tác xuống xe mà xẹt qua một độ cung mỹ lệ giữa không trung, thân thể gầy nhưng rắn chắc được bao bọc dưới trường bào màu đen, trên đầu trâm bạch ngọc điêu khắc hình trăng non hơi hơi nghiêng, càng làm hắn thêm phong thần tuấn mỹ, mặt mày như họa, Tô Nhan nhìn một màn này, không khỏi thất thần.

Mãi đến khi Tả Kỳ nhẹ giọng thúc giục Tô Nhan mới hồi phục tinh thần lại, lập tức nhìn qua thấy Âu Dương Lam hí dôi mắt đen lại, Tô Nhan chỉ làm bộ không phát hiện, khom người xuống xe ngựa, cửa cung hùng vĩ trang nghiêm đã ở trước mắt.

Tả Kỳ là thị vệ phủ Lục hoàng tử cho nên không cần phải tiến cung. Từ cửa cung đến thượng thư phòng là một đoạn đường không thể tính là ngắn. Dọc theo đường đi hai người như cũ không nói chuyện, trên đường luôn gặp được vài cung nữ thái giám. Khi bọn họ quỳ xuống hướng Âu Dương Lam vãn an, Tô Nhan mới có thể đột nhiên nhớ tới, người đứng trước mặt mình là đương triều Lục hoàng tử.

Không phải Âu Dương Lam.

Dạy Hoàng tử đọc sách chính là Ngô Ngữ Thăng lão nhân, nghe nói đương triều hoàng đế Âu Dương Quân cũng là học trò của lão sư này. Tuổi một đồng, râu cũng đã bạc hết từ cằm tới ngực. Phương thức dạy học của lão sư dĩ dõm hải hước, đối phó nhóm hoàng tử này từ nhỏ sống trong nhung lụa nhưng thật ra rất có tác dụng, ông ấy đã đảm nhiệm chức thái phó cho tam triều.

Lúc Âu Dương Lam mang theo Tô Nhan đến thượng thư phòng đã có vài hoàng tử và thư đồng ngồi ở bên trong, trừ bỏ vài vị hoàng tử đã kết hôn và Âu Dương Khâm, các hoàng tử còn lại cơ hồ đều có mặt ở đây.

Tô Nhan đã không gặp Tiểu Dụ nhiều ngày, giờ phút này thấy hắn đang ngồi bên cạnh Thất hoàng tử Âu Dương Phong, lặng lẽ hướng mình nháy mắt, Tô Nhan cười, lại cúi đầu như cũ.

Ngô Ngữ Thăng đứng ở án thư, thấy Âu Dương Lam đột nhiên xuất hiện, ông khẽ nhíu mày, sau đó mới chậm rì rì nói: “Hoàng Thượng nói thương thế của ngươi chưa khỏi hẳn.”

“Đã hảo đến không sai biệt lắm.” Âu Dương Lam không nhanh không chậm đáp, mang theo Tô Nhan vào trong.

Ngô Ngữ Thăng cũng không nói tiếp, chỉ là cầm một quyển sách ở trong tay: “Hôm nay chúng ta nói tới chủ đề: quân giống như thuyền, dân giống nước, nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền.”

Âu Dương Lam kỳ thật là một học sinh hư, bởi vì thiên phú nghiêm nghị cho nên Ngô Ngữ Thăng đối hắn vừa yêu vừa giận, phương thức nói chuyện của hai người đều lược bỏ các xưng hô phiền phức nên lúc đối thoại cho người nghe cảm giác như bọn họ chính là huynh đệ kết nghĩa.

Âu Dương Lam trước kia thích nhất là trốn học, cho nên luôn là lôi kéo Tô Nhan nơi nơi chạy loạn. Thượng thư phòng rất lớn, tự nhiên xà nhà cũng rất cao, cho nên hai người trốn trên đó căn bản rất khó bị người khác phát hiện. Có một lần Âu Dương Lam thế nhưng ôm y nhún người một cái liền bay lên tới xà nhà trong thượng thư phòng, còn có một lần may mắn thấy được cảnh Ngô Ngữ Thăng ngủ chảy cả nước miếng. Trường hợp kia có thể nói là phi thường tráng lệ, nước miếng rớt xuống, vô số sách vở tao ương.

Khi đó, Tô Nhan thực vui vẻ.

Là thật sự vui vẻ.

Chính là bắt đầu từ khi đó, Tô Nhan đã nhận ra tâm ý chính mình. Cho nên sau đó mới có thể bất tri bất giác cùng Âu Dương Lam bên nhau, tựa hồ từ lúc bắt đầu, việc này cũng đã mất đi trì hoãn.

Hiện giờ.....

Lại là hồng bét.

Buổi sáng là thời gian thái phó dạy học, buổi chiều thì tự do hoạt động.

Lúc những hoàng tử thường hội tụ bên nhau uống trà chơi cờ, Âu Dương Lam cũng không tham dự.

Hắn nhiều nhất là cùng Âu Dương Vân chơi cờ ở biệt uyển, hoặc là luyện kiếm, sau đó thì mang theo Tô Nhan hồi Lục hoàng tử phủ.

Ngô Ngữ Thăng đối với việc giáo dục môn sinh phi thường nghiêm khắc, chỉ là Tô Nhan ở toàn bộ buổi sáng không thể tiến vào trạng thái nhập tâm. Trước kia còn không phát hiện, hiện giờ thân ở thượng thư phòng, những đoạn ký ức linh tinh kia tựa như thủy triều mãnh liệt từ địa phương thật xa lao nhanh lại đây, muốn nhanh chóng tìm được một nơi thoát ra. Việc này làm Tô Nhan có chút không biết làm sao, an tĩnh ngồi ở bên người Âu Dương Lam, an tĩnh đến hô hấp đều nhẹ như không khí.

Cũng may buổi sáng trôi qua cũng xem như phi thường thuận lợi, Ngô Thái phó đứng ở trước án tuyên bố thời gian dạy học hôm nay kết thúc, những hoàng tử vẫn luôn cúi đầu đều lộ ra cao hứng tươi cười.

21. Chương 21: Quân Cờ Trắng Và Đen

Âu Dương Lam bên cạnh đã đứng dậy, Tô Nhan liền đem suy nghĩ đã chạy quá xa của mình trở về, cũng đứng lên cùng hắn, liền thấy Tiểu Dụ và Âu Dương Phong cách đó không xa.

Tiểu Dụ vẫn là một bộ dáng vô tâm vô phách, đứng cạnh hắn là Âu Dương Phong vẻ mặt tái nhợt, chỉ có cặp con ngươi màu đen sáng ngời, là một đôi mắt không có một tia tạp chất, thuần tịnh. Đôi mắt này đã rất nhiều năm sau Tô Nhan cũng thế tìm được một đôi mắt giống như vậy, ở trong hoàng cung này, đôi mắt như vậy cơ hồ đã bị diệt sạch.

Cho nên Tô Nhan đối Âu Dương Phong kỳ thật là tâm tồn thương tiếc.

Tiểu Dụ sau khi chết vào năm thứ ba, Âu Dương Phong vốn do thân thể suy yếu mà chết, khi hắn chết năm ấy mới mười chín tuổi.

“Lục ca.” Một đạo thanh âm tế nhuyễn từ đối diện truyền đến, Tô Nhan lấy lại tinh thần thấy Âu Dương Phong tái nhợt ở trước mặt.

Âu Dương Lam cũng không nhiệt tình, chỉ khe ừ một tiếng, không nói nữa.

“Tham kiến Lục hoàng tử.” Tiểu Dụ cung kính hành lễ, chờ đến buổi học kết thúc, cặp mắt to kia liền nhìn chăm chăm Tô Nhan, ánh mắt kia Tô Nhan quen thuộc vạn phần bất quá không khỏi cười cười, đứng trước mặt Âu Dương Phong cúi mình: “Tô Nhan tham kiến Thất hoàng tử.”

Âu Dương Phong ôn hòa cười, thanh âm tinh tế, lộ ra một cổ mềm mại: “Ta thường nghe tiểu Dụ nhắc tới người, hắn nói người là bằng hữu tốt nhất của hắn.”

Tô Nhan nghe vậy thì mỉm cười, không che không dấu đáp: “Đúng vậy.”

“Có rảnh thì đến chỗ ta chơi, đỡ cho tiểu Dụ cảm thấy nhàm chán.”

“Vâng.”

Tiểu Dụ lại không tự chủ được bĩu môi: “Ai nói nhàm chán chứ.” Sau đó liền rước lấy tiếng cười khe của Âu Dương Phong.

Hắn thật sự là một nhược mỹ nhân chọc người yêu thương, trên thân mình suy nhược kia là gương mặt thường xuyên không thấy huyết sắc, luôn làm người ta nổi lên thương tiếc từ đáy lòng. Lại bởi vì tính tình không thích tranh đoạt, nếu là thân nữ nhi, không biết có bao nhiêu người muốn cưới hắn làm vợ. Đáng tiếc, cố tình lại là nam tử, còn sinh ra tại nhà đế vương tranh đấu gay gắt không ngừng này. Có lẽ vận mệnh của hắn sớm đã chú định, có thể sống đến mười chín tuổi, hiện giờ ngẫm lại, xem như phúc khí của hắn đã lớn lao lắm rồi.

“Lục ca, tiểu Dụ nhiều ngày không thấy Tô Nhan, sợ là có nhiều lời muốn nói với hắn, có thể cho ta mượn Tô Nhan một chút không?” Âu Dương Phong nhận được ánh mắt Tiểu Dụ, khe khẽ một tiếng, chậm rãi nói.

Âu Dương Lam nhíu nhíu mày, đôi mắt ở trên người Tiểu Dụ bắn phá một phen, như là đánh giá mức độ tin cậy của người này.

Sau đó mới gần như không thể thấy mà gật gật đầu, ngược lại đối Tô Nhan nói: “Ta đi qua chỗ Nhị ca, xong việc tới đó tìm ta.” Thấy Tô Nhan gật đầu, hắn liền không chút do dự xoay người rời đi, bóng dáng kia như vừa đi vừa chạy, thấy thế nào đều là gấp gáp không chờ nổi.

Âu Dương Lam vừa đi, Tiểu Dụ liền giống một con khỉ vui sướng mà nhào tới, Tô Nhan tiếp được hắn, có chút xấu hổ, Âu Dương Phong vẫn còn ở đây, Tiểu Dụ cũng quá tùy tiện đi.

Phảng phất tiếp thu ý nghĩ trong mắt Tô Nhan, Tiểu Dụ cười nói: “A Phong sẽ không để ý.”

A Phong?

Tô Nhan nghe Tiểu Dụ xưng hô như thế với Thất hoàng tử liền có chút kinh ngạc.

Tiểu Dụ mới tiến cung chưa được bao lâu, thế nhưng cùng Âu Dương Phong hảo hảo như thế, tốc độ này không khỏi quá nhanh.

Âu Dương Phong đứng ở một bên, trên mặt trước sau mang theo ôn nhu tươi cười, trong ánh mắt lại có chút ưu sầu không quá rõ ràng. Tô Nhan lại nhìn lên, đã thấy lại một mảnh thoải mái trong mắt Thất hoàng tử này, phảng phất thứ vừa mới thấy chỉ là mây bay ở chân trời.

“A Tô, người ở phủ Lục hoàng tử đó có quen không? Hắn có khi dễ người không?” Sau khi kích động qua đi, Tiểu Dụ lập tức giữ chặt hỏi han, Tô Nhan bất đắc dĩ cười: “Lục hoàng tử sao có thể khi dễ ta.”

Tiểu Dụ rõ ràng không tin, chu môi: “Tất cả mọi người nói Lục hoàng tử rất khó thân cận, ngày thường cũng không cười, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.”

“Hắn đối xử với người khác rất tốt.” Tô Nhan nhẹ giọng nói, trước khi Tiểu Dụ muốn mở miệng mà nhanh chóng đổi đề tài: “Người cùng Thất hoàng tử ở chung thể nào?”

Nghe vậy, Tiểu Dụ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái thân ảnh cách đó không xa đang đứng trong đình hóng gió uống trà, là Âu Dương Phong, chậm rãi nói: “Hắn là người tốt, thiện lương lại ôn nhu, chỉ là thân mình quá yếu, cứ hai ba ngày lại sinh bệnh, thật khiến người ta lo lắng.”

Tô Nhan hơi nhấp môi, khi vừa nói đến Âu Dương Phong, trong mắt Tiểu Dụ chợt lóe qua thần sắc làm Tô Nhan trong lòng cả kinh, trên mặt lại vẫn là bộ dáng bình thường, chỉ nhàn nhạt nói: “Người ở Dẫn Phong Cung?” Dẫn Phong Cung nghĩa như tên, đó là cung điện hiện giờ của Âu Dương Phong, mẫu thân hắn sinh thời cũng cư trú tại đó. Phảng phất như những nữ nhân sống trong cung đều không thể sống thọ, mẫu thân Âu Dương Phong sinh hạ hắn không bao lâu cũng qua đời.

“Àn, sau khi ta tiến cung còn chưa có về nhà.”

Tô Nhan nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Dụ: “Còn nhớ rõ lần trước ở cửa cung ta nói với người những gì không?”

“Nhớ rõ.”

“Nếu muốn chạy, tùy thời tới tìm ta.”

Tiểu Dụ giương mắt nhìn Tô Nhan, trong mắt là kiên quyết không do dự: “A Tô, ta không muốn đi, ta cảm thấy Thất hoàng tử quá nhu nhược, hắn cần có người bảo hộ.”

Tô Nhan bắt đầu dĩ nhiên nhíu mày: “Tiểu Dụ, người có biết chính mình đang làm cái gì hay không?”

“Ta biết.” Tiểu Dụ nói xong lại nhìn qua đình hóng gió nơi đó có một mặt nhàn nhạt thân ảnh, trên mặt tràn đầy thâm tình. Tô Nhan nhìn hắn, phảng phất thấy kiếp trước Tiểu Dụ nằm giữa vũng máu, đôi mắt hắn mở to, cho dù đã chết đi, kia trong mắt là vô pháp tin tưởng vẫn cứ khắc sâu vào lòng Tô Nhan. Cái hoàng cung này tựa như một cái lò sát sinh, cuối cùng quyền quyết định đều nằm trong tay Âu Dương Quân.

Hắn quyết định trò chơi khi nào bắt đầu, quân cờ khi nào tử vong.

Bọn họ tất cả đều là quân cờ, có rất nhiều cờ trắng, có rất nhiều cờ đen.

Điểm tương đồng duy nhất chính là, bọn họ đều phải chết, bất quá chỉ là sớm muộn mà thôi.

Cáo biệt Tiểu Dụ, Tô Nhan liền hướng cung điện Nhị hoàng tử Âu Dương Vân mà đi. Âu Dương Vân sống tại địa phương tên là Thanh Nhân Cung, đại biểu cho Âu Dương Quân đối hắn tối cao mong đợi, hại chết hắn cũng đúng là tối cao chờ đợi, bay càng cao rơi xuống càng nặng. Tuy rằng có đôi khi, mọi người thường không biết chính mình đang ở đám mây trên cao đó.

Tô Nhan quen cửa quen ngõ chọn một con đường gần nhất mà đi, trong hồ bên cạnh đã không còn dấu vết băng tuyết, một hồ đầy nước theo gió phất phới, ánh sáng mặt trời chiếu ở mặt trên phát ra lân lân quang mang. Tô Nhan không khỏi dừng lại bước chân, chuyên chú nhìn hồ nước trước mắt, dương liễu thấp rủ xuống, cành liễu ôn nhu hoàn toàn đi vào trong nước, theo nước gợn một chút một chút lay động lên.

Tô Nhan nhìn quá nhập thần, bị ngoại lực nhẹ nhàng đẩy một cái, thân thể liền không chịu khống chế hướng trong hồ rơi xuống.

Bọt nước kinh bay đôi uyên ương khanh khanh ta ta cách đó không xa, cũng phá hủy cảnh đẹp như họa này.

Nước trong hồ mang theo mùi tanh, từ thất khiếu tràn vào trong thân thể Tô Nhan. Quần áo dày trên người giờ trở thành gánh nặng, kéo Tô Nhan nhanh chóng chìm sâu. Mùa đông tuy đã qua đi, nước trong hồ vẫn mang theo hàn ý khắc cốt lập tủy chiếm cứ khắp người, đôi tay gian nan giãy giụa trở nên bé nhỏ không đáng kể, tựa hồ nghe thấy bên hồ có người ở kêu: “Rơi xuống nước rồi! Tô Lục công tử rơi xuống nước rồi!”

Thanh âm kia lại vì cách một tầng nước, mơ hồ thật sự.

Tô Nhan cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn, mỗi bộ vị trên thân thể giống như đều kết thành băng, vô pháp nhúc nhích, bị rất nhiều nước ở đáy hồ ép đến khó thở. Nhưng Tô Nhan vẫn nỗ lực mở hai mắt, chiếu vào đồng tử chính là màu xanh biển của nước pha trộn cùng màu trời.

Ý thức dần dần thoát ly thân thể, đối với hết thảy phát sinh này Tô Nhan đều bất lực, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Lam, gần như vậy, lại xa như vậy.

Rốt cuộc, đành chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp mỏng manh giống như cánh ve chỉ nhẹ nhàng một chút liền biến mất vô ảnh, tóc đen dài như mực giống như thủy thảo lung lay ở trong hồ, mang theo từng trận sóng gợn rất nhỏ.

Âu Dương Lam đang trong Thanh Nhân Cung cùng Âu Dương Vân nói chuyện, đột nhiên thấy một thị vệ vàng vọt vào trong, trên mặt một mảnh nôn nóng: “Khởi bẩm Nhị hoàng tử, Lục hoàng tử, Tô gia Lục công tử đã rơi xuống hồ Uyên Ương rồi.”

Nghe vậy, Âu Dương Lam hoảng mất từ ghế trên đứng lên, sắc mặt trong thoáng chốc trở nên âm trầm không chừng, một câu cũng chưa nói, liền xông ra ngoài.

Âu Dương Vân nhìn bóng dáng hẩn hẩn biến mất, sau đó mới hỏi thị vệ đang quỳ trên mặt đất: “Hiện tại Tô Lục công tử đang ở đâu?”

“Còn nằm bên hồ.”

“Hoang đường! Trời giá rét này vì sao không đem người an trí ở trong phòng?”

Thị vệ kia hình như có chút khó xử, do dự một chút nói: “Vương Quý Phi không cho, nàng nói Tô Lục công tử..... Tô Lục công tử đã chết.”

Âu Dương Vân sửng sốt, sau đó đứng dậy hướng phía thân ảnh Âu Dương Lam biến mất mà đi.

Thời điểm Âu Dương Lam đuổi tới, bên hồ Uyên Ương sớm đã vây đầy người, trong ba tầng ngoài ba tầng. Có người thấy hẩn, lập tức run rẩy quỳ xuống thỉnh an, chờ đến tất cả mọi người quỳ xuống, Âu Dương Lam mới thấy được người nằm trên mặt đất, vẻ mặt tái nhợt hai mắt nhắm nghiền, Tô Nhan.

Bờ môi Tô Nhan đã mang màu tím, trên mặt là một loại tái nhợt gần như tử vong, đầu tóc ướt át nị ở trên má, làm người ta có ảo giác Tô Nhan đã mất đi hơi thở. Quần áo trên người cũng ướt đẫm toàn bộ, xung quanh thân mình đã chảy ra rất nhiều nước. Cao ngạo mỹ lệ Vương Quý Phi được cung nữ đỡ, vẻ mặt chán ghét đứng ở một bên, tay ngọc nhỏ dài che lại cái mũi tựa gập được một thi thể đã bị hư nát mà phát mùi thối rữa. Thấy Âu Dương Lam từ đám người bên ngoài đi tới, thị vệ cười nói: “Lục hoàng tử hôm nay sao rảnh tiến cung vậy a? Không biết thân thể khỏi hẩn chưa?”

Âu Dương Lam lại giống không nghe thấy nàng quan tâm, một đôi mắt định trên người Tô Nhan nằm trên mặt đất mặt xám như tro tàn, sau đó cong lưng đem người bế lên.

Vương Quý Phi xưa nay được sủng ái, tự nhiên chưa chịu qua dạng đối đãi này, tuy biết rõ Âu Dương Lam trước nay làm theo ý mình, nhưng đối xử với nàng trước mặt hạ nhân như vậy lại khiến nàng cảm thấy quá mức mất mặt, khó mà nuốt trôi. Nàng không khỏi trừng to đôi mắt hạnh, thanh âm lại mang theo vài phần mềm mại: “Tô gia Lục tử thấy bốn cung tại Uyên Ương bên hồ này, liền tiến đến gần, cũng không biết bốn cung nói câu nào đắc tội hẩn. Thế nhưng thành linh muốn đem bốn cung đẩy xuống hồ. Cũng may Cao Sa nhanh tay lẹ mắt ngăn trở, kết quả Tô công tử chính mình không cẩn thận trượt chân một cái rơi xuống hồ. Cao Sa tuy võ công cao cường, nhưng từ nhỏ sợ nước mới cuống quýt đi tìm thị vệ lại đây, nào biết Tô Lục công tử đã khí tuyệt bỏ mình.”

Nàng nói tới thật tiếc hận, còn ép ra vài giọt nước mắt rơi xuống. Âu Dương Lam nghe nàng dài dòng đã là cực hạn, cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, sắc mặt tuy không có chút máu, hơi thở lại mỏng manh, Âu Dương Lam đem bàn tay đỡ ở trên lưng Tô Nhan, âm thầm thi triển nội lực, một bên trầm giọng nói: “Ngô Tranh!”

“Có nô tài.” Một trung niên nam tử bình phàm liền từ trong đám người đi ra, thấp giọng đáp.

“Dem Ngọc Lan Cung thu dọn nhanh chóng, sai người đi Phượng Dương khách điểm đem Tiêu Tuyệt mời đến, nói với hẩn Tô Nhan mệnh nguy.” Âu Dương Lam sắc mặt trầm tĩnh, mặt mày chưa ngoa, thanh âm

đều tựa lộ ra kiên định vô pháp phản bác, Ngô Tranh vội đáp ứng rồi đi.

Âu Dương Lam ôm Tô Nhan trong ngực đang chuẩn bị đi, lại bị Vương Quý Phi một tay ngăn lại, nàng ăn mặc y phục màu đỏ rực, vạt áo to rộng mềm mại theo bước chân mà đung đưa, nhìn qua giống như nhân ngư, mỹ lệ mê người. Giờ phút này trên gương mặt mỹ lệ kia vì mang theo phần nộ mà trở nên có chút vặn vẹo: “Tô Lục công tử đã chết, không cần phá hỏng vận thế hoàng gia. Lục hoàng tử hẳn là đem hân lập tức mang ra cung đi an táng mới đúng. Nếu Hoàng Thượng biết Lục hoàng tử định đem một người chết mang vào Ngọc Lan Cung, sợ là long nhan giận dữ.”

Nghe vậy, Âu Dương Lam đột nhiên câu môi cười, kia tươi cười lạnh lẽo như kiếm, giống như có thể cắt vỡ hết thảy mọi thứ, làm người thấy rét run. Sau đó, mọi người liền nghe thấy kia một thanh âm từ tính không nhanh không chậm truyền đến: “Thiên hạ Âu Dương gia này khi nào đến phiên một phi tử như ngươi nói chuyện. Nếu ngươi an tâm làm Quý phi của người, chúng ta liền có thể tương an không có việc gì. Nếu ngươi thích gà chó không yên, như vậy, bốn hoàng tử tùy thời phụng bồi.” Vương Quý Phi trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, trên mặt nháy mắt một mảnh tái nhợt, ngay cả trên sang quý phần trên mặt đều không thể che khuất biểu tình thất sắc kinh hoàng của nàng.

Âu Dương Lam liếc nhìn nàng một cái cũng không muốn, ôm Tô Nhan đi phía trước. Lúc bước qua bên người nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy nói: “Hôm nay có việc, chờ Tô Nhan hảo lúc sau bốn hoàng tử lại chậm rãi cùng người tính.”

Thanh âm kia nghe rét lạnh đến cực điểm, liền giống như ngâm hãm băng làm cho Vương Quý Phi không tự chủ được run rẩy.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, thân ảnh Lục hoàng tử sớm đã biến mất không thấy.

22. Chương 22: Chín Bỏ Làm Mười

Khi Âu Dương Lam ôm Tô Nhan đến, Ngọc Lan Cung đã một mảnh sáng ngời. Năng lực làm việc của Ngô Tranh chưa bao giờ gây thất vọng, cho nên Âu Dương Lam liền ôm Tô Nhan thẳng đến nội viện. Ngô Tranh sai người đem chậu than đốt lên, thấy Âu Dương Lam tiến vào, vội sai người đi thỉnh thái y, trong lúc chờ Tiêu Tuyết đến những thái y này chắc có thể giúp được phần nào.

Chậu than làm tấm cung lập tức ấm hơn rất nhiều, Âu Dương Lam đem Tô Nhan đặt trên giường gỗ đàn, đôi tay lại chưa rời đi, vẫn lấy tay môi giới đem nội lực truyền vào cơ thể Tô Nhan. Âu Dương Lam tuy sắc mặt bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã rối loạn, chờ Ngô Tranh nhắc nhở trước tiên nên thay xiêm y cho Tô Nhan hẳn mới hoàn hảo.

Thay quần áo là việc nhỏ tự nhiên là do các cung nữ làm, Lục hoàng tử nhìn mấy bàn tay định chạm vào xiêm y của Tô Nhan thì nhíu mày, sau đó nói: “Đem quần áo để lại, các người đi ra ngoài.” Các cung nữ tuy kinh ngạc cũng không dám ở lâu, đem xiêm y đặt ở đầu giường, vội vàng lui ra ngoài.

Chờ cửa phòng đóng lại, Âu Dương Lam mới nửa bế Tô Nhan bắt tỉnh nhân sự lên, để thân mình mềm mại của Tô Nhan dựa vào lòng ngực mình. Sau đó trút bỏ từng kiện từng kiện xiêm y bị ướt. Tuy Âu Dương Lam đã mười sáu tuổi, loại sự tình này lại là lần đầu tiên làm, đôi tay vụng về lóng ngóng nửa ngày mới giải khai nút thắt áo ngoài, cứ thế lặp lại, chờ đến lúc đem quần áo ướt trên người Tô Nhan cởi hết ra, các thái y đã đến ngoài cửa.

Âu Dương Lam có chút bực bội, cũng không quay đầu lại nói: “Đều chờ cho ta!” Một bên cầm đồ y phục đầu giường mặc cho người nằm trong lòng.

Cơ thể Tô Nhan này giống như cây đậu cô-ve rán thật sự không có gì để xem, cho nên lực chú ý của Hoàng tử điện hạ tất cả đều tập trung ở việc làm thế nào cầm quần áo tròng lên đầu Tô Nhan. Chờ đến khi quần áo miễn cưỡng mặc xong, Âu Dương Lam mới vô ý ngó thấy bên ngoài cổ áo lộ ra kia một đoạn tuyết trắng.

Giờ phút này trên mặt Tô Nhan là hoàn toàn nhu hòa, không giống lúc tỉnh táo khi bén nhọn lúc trầm tĩnh, hiện tại giống như trẻ sơ sinh ôn hòa yên lặng làm Âu Dương Lam có chút hơi thất thần.

Hắn nhấp nhấp miệng, đôi mắt trầm xuống vài phần.

Sau đó mới cao giọng nói: “Đều vào đi.”

Tiếp theo, cửa phòng bị đẩy ra. Ngô Tranh đứng ở cửa phòng bên ngoài hướng thái y làm một động tác thỉnh, các thái y liền nối đuôi nhau đi vào.

Các thái y này chỉ phục vụ cho hoàng tộc, khi biết Lục hoàng tử gọi đến, bọn họ vội vàng thúc ngựa chạy qua, nào biết vừa đến, mới phát hiện người bệnh thể nhưng không phải Lục hoàng tử, mà là thư đồng bên người Lục hoàng tử.

Bọn họ đều là người có tư cách trong triều, hiện giờ lại phải vì một thư đồng nho nhỏ mà xem bệnh. Để tránh chuyện bé xé ra to, mọi người đành phải nuốt những lời này vào lòng, lại thỉnh lĩnh nghe Lục hoàng tử thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai: “Các vị đều là lão thái y trong cung, nếu hôm nay không đem người trên giường này chữa khỏi cho ta, các vị đều ô nhục rước quy ẩn đi.”

Lục hoàng tử nói như vậy, ý tứ đã phi thường rõ ràng.

Cho nên vì bát cơm của mình mọi người chỉ biết gật gật đầu.

Tô Nhan ngâm mình trong nước quá lâu lại uống không ít nước trong hồ, thân mình lại luôn sợ hàn, lần này xem như dầu đổ bìm leo. Chúng thái y sau khi quan sát, nghe ngửi, hỏi, sờ nắn, đều không khỏi lắc đầu. Âu Dương Lam thấy vậy đôi mắt thoáng chốc tối tăm, đại tuyết tràn ngập: “Đây là ý gì?”

Thái y có vẻ nhiều kinh nghiệm nhất, Vinh thái y vuốt vuốt chùm râu hoa râm, dùng gương mặt cùng thanh âm tiêu tụy chậm rãi nói: “Tô công tử từ nhỏ thể nhược, nước trong Uyên Ương hồ lúc này lại ngay thời điểm rét lạnh nhất trong năm, sợ là dữ nhiều lành ít.” Nói xong còn không quên thở dài lắc đầu, làm tăng mạnh lực thuyết phục.

Âu Dương Lam lại không tin, vỗ cái bốp trên mặt bàn một cái, bàn tròn lập tức theo tiếng chát mà vỡ ra từng mảnh, rải rác tung tóe ở giữa phòng.

Tiếp theo, liền nghe thấy kia thanh âm giống như lưỡi dao sắc bén vang lên giữa mảnh yên tĩnh, gần từng chữ một nói: “Một đám lang băm!”

Chúng thái y nghe xong chỉ có thể cúi đầu, đối với lời hắn nói không dám có nửa phần phản bác, Vinh lão thái y cũng chỉ dám trúc trắc vuốt râu mình, không nói lời nào.

Thời điểm Tiêu Tuyết tiến vào, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy giữa nhà là cái bàn bị chấn đến chia năm xẻ bảy, sau đó nhìn tới một góc đứng tụ tập một đám lão nhân lớn tuổi. Âu Dương Lam vẻ mặt lạnh lạnh ngồi ở mép giường, bàn tay to đặt trên lưng Tô Nhan tập trung vận khí.

Hắn vội đi qua, đối Âu Dương Lam nói: “Người dùng nội lực với hắn mà nói là vô dụng, chỉ lãng phí mà thôi.”

Âu Dương Lam gương mặt thấy Tiêu Tuyết, bán tín bán nghi đem lấy tay về, từ giường đứng dậy tự động đem vị trí nhường cho Tiêu Tuyết.

Tiêu Tuyết hơi nhướng mày, không dấu vết cười cười, sau đó ngồi xuống, tay mở mắt Tô Nhan, cũng không quay đầu lại nói: “Phiền các vị các thái y trước đi ra ngoài đi, đứng ở nơi này cũng chỉ vướng bận.” Lời này cuồng vọng đến cực điểm, những thái y đó ngày thường sống trong nhung lụa nghe được nộ khí xung đột, lại e ngại Âu Dương Lam mà nhịn xuống, mỗi người tức giận huy tay áo mà đi.

“Người cũng đi ra ngoài đi, Lục hoàng tử.” Tiêu Tuyết nắm Tô Nhan bắt mạch, nhẹ giọng nói.

Âu Dương Lam lại không nhúc nhích, an tĩnh đứng sau lưng hắn, nói: “Ta ở chỗ này nhìn mới yên tâm.”

Tiêu Tuyết cũng không đuổi hắn nữa, chỉ là cười cười, “Nếu Lục hoàng tử không đi ra ngoài, vậy ngốc tại nơi này đi.” Hắn nói cho hết lời, liền đứng dậy, đối phía sau Âu Dương Lam nói: “Lục hoàng tử, phiền người ngồi vào đầu giường, đem nửa người trên Tô Nhan ôm vào trong ngực.”

Âu Dương Lam lập tức làm theo không một tia do dự, Tiêu Tuyết trên mặt có vẻ vừa lòng, từ trong lòng ngực móc ra cái hộp đen nhỏ, thấy Âu Dương Lam nghi hoặc, chậm rãi nói: “Đừng nhìn cái này hộp tuy nhỏ, nó lại là thuốc Tô Nhan. Mấy năm nay, nếu không nhờ cái hộp nhỏ này, Tô Nhan không biết đã chết bao nhiêu lần.” Hắn nói chuyện rất nghiêm túc, khiến cho Âu Dương Lam không thể hoài nghi mức độ đáng tin được.

Thấy Tiêu Tuyết mở nắp hộp ra, một con ô sơn ma hắc liền từ bên trong bò ra, đó là một con sâu toàn thân đen nhánh, lớn bằng cái lòng tay. Tiêu Tuyết dùng ngón tay đem nó đặt trước ngón tay Tô Nhan, con sâu kia lập tức hưng phấn lên, nếu coi thân mình đang đựng đựng đưa lung tung của nó là hưng phấn.

Âu Dương Lam chau mày, nhìn nhìn Tiêu Tuyết, phát hiện hắn sớm đã bỏ đi vẻ mặt bất cần đời, trên mặt biểu tình giờ phút này lại vô cùng nghiêm cẩn, đôi mắt chính không hề chớp nhìn chăm chăm chỗ con sâu đen kia bò từ từ lên ngón tay Tô Nhan. Sau đó, Âu Dương Lam liền thấy con sâu đó vượt hai cái râu màu đen thẳng tắp cắm vào cổ tay trắng nõn của Tô Nhan. Không bao lâu, thân mình tiểu sâu tựa hồ to ra vài phần, Âu Dương Lam chớp đôi mắt rất nhiều lần mới thuyết phục chính mình không cần thất thố kêu ra tiếng.

Hắn là hoàng tử, thiên hạ kỳ sự cũng gặp qua không ít, kỳ cảnh hiện giờ lại là đầu đầu thấy được.

Thân mình tiểu sâu dần dần biến lớn, sắc mặt Tô Nhan cũng kỳ tích hồng nhuận lên.

Tiêu Tuyết nhìn hắn một cái, giải thích nói: “Nó kêu Hắc Thiệu, Tô Nhan từ trong bụng mẹ sinh ra trên người đã mang kịch hàn, cho nên đây là ta vì Tô Nhan chuyên dụng mà nuôi dưỡng nó, nó có thể hút đi phần lớn hàn khí trong người Tô Nhan nên cũng coi như nó là cứu tinh của y.”

“VẬY CÒN PHẦN SÓT LẠI KIA??”

Tiêu Tuyết đem Hắc Thiệu ăn đến tròn vo từ cổ tay Tô Nhan trên bắt xuống bỏ vào hộp, nghe thấy Âu Dương Lam hỏi chuyện, không khỏi cười: “Đành phải nhờ Lục hoàng tử.”

“Người nói.”

Tiêu Tuyết không dự đoán được hắn sẽ đáp sảng khoái như vậy, hơi hơi sửng sốt, sau đó lại cười nói: “Kỳ thật phương pháp rất đơn giản, chỉ cần Lục hoàng tử bỏ đồ bỏ trần quý trong phủ cấp Tô Nhan ăn thì sẽ hết.”

“Được.” Âu Dương Lam không chút do dự trả lời.

Tiêu Tuyết không nói nữa, chỉ là bên môi treo một mặt ý cười không rõ.

Bởi vì Tô Nhan còn chưa thanh tỉnh, Âu Dương Lam vẫn chưa đem y mang về phủ Hoàng tử.

Ngọc Lan Cung vốn là chỗ hắn ở trong cung, chỉ là sau lại dọn đi phủ Hoàng tử, nơi này liền vẫn luôn gác lại. Sở dĩ vẫn luôn đóng cửa là bởi vì nơi này từng là nơi mẫu thân Âu Dương Lam sống. Âu Dương Quân đối nàng đặc biệt sủng ái, cho dù người đã chết rất nhiều năm, cũng luyến tiếc đem nơi này làm chỗ ở cho hắn.

Đây cũng là lý do mà hôm nay Vương Quý Phi nghe thấy Âu Dương Lam muốn đem Tô Nhan đưa tới Ngọc Lan Cung, lại nói như thế.

Tô Nhan tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu rất đau.

Tựa như cảm giác say rượu, huyết Thái Dương thành thạch nhảy. Tô Nhan giơ tay sờ sờ đầu mới phát hiện thân thể mềm nhũn, suýt nữa không đứng dậy nổi.

Tô Nhan nhìn chăm chú giường mình đang nằm, mặt trên thêu hoa văn kỳ quái phiền phức, đầu óc xoay vài cái liền lập tức có đáp án Ngọc Lan Cung.

Nơi này đối Âu Dương Lam mà nói phi thường trọng đại ý nghĩa, lại không phải hồi ức tốt đẹp gì. Nên Tô Nhan biết Âu Dương Lam không muốn bước vào nơi này một bước, chính là, hiện tại mình lại an ổn nằm ở Ngọc Lan Cung. Giường trong phòng Âu Dương Lam lại rất lớn, làm trái tim Tô Nhan đột nhiên co chặt một trận, đập bang bang trong lòng ngực.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, ánh sáng dương quang theo cửa mở mà tiến vào, khiến cho trong phòng tức thì sáng sủa lên. Tô Nhan nheo nheo mắt, thấy đứng trước cửa là một thân ảnh thon dài. Người nọ đứng ngược sáng, khuôn mặt có chút mờ hồ không chừng, mờ hồ có thể thấy khóe môi giờ lên đường cong nhỏ bé, tiếp đó Tô Nhan liền nghe thấy thanh âm dễ nghe mê người chậm rãi truyền đến: “Ta cho rằng ngươi muốn ngủ tới buổi tối.”

“Thiếu gia.” Tô Nhan cung kính gọi một tiếng, định xuống tham kiến nhưng không đủ sức.

Âu Dương Lam bước đi đến mép giường đem bờ vai ản trở về, thanh âm ôn nhu trước nay chưa từng có: “Ngươi vừa mới tỉnh lại, không cần lộn xộn.”

Tô Nhan cơ hồ sinh ra một loại ảo giác nghịch lưu thời gian, trong mắt người này rõ ràng là thâm ý cùng ánh sáng, bất quá cảm giác này cũng chỉ là trong nháy mắt. Trong phút chốc Âu Dương Lam liền rút tay về, thanh âm lại khôi phục như thường: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Đa tạ thiếu gia quan tâm, đã không có việc gì.” Tô Nhan kéo kéo môi, bày ra một nụ cười không tính khó coi. Âu Dương Lam nhìn thấy, khẽ nhíu mày, sau đó nói: “Chờ người khỏe chúng ta liền hồi phủ, hiện giờ chỉ có thể ở nơi này, tạm chấp nhận một chút.”

Lúc hắn nói đến hai chữ “Tạm chấp nhận”, trong ánh mắt như khắc một loại biểu tình không rõ. Tô Nhan lặng lẽ nhìn hắn, chờ hắn nói xong mới nhẹ giọng nói: “Nơi này là hậu cung, ta là một thần tử ở nơi này tựa hồ không nên.”

23. Chương 23: Tạm Thời Mà Thôi

Âu Dương Lam nhìn về phía Tô Nhan, gần như bá đạo nói: “Ngọc Lan Cung này là của ta, ai dám hai lời?”

Tô Nhan nhin không được cười, đã không nhớ rõ chính mình cười sảng khoái như vậy là từ khi nào. Những năm tháng âm u chìm nổi trước đó, mình luôn dựa vào việc hôn mê cùng Âu Dương Lam và nhiệt độ cơ thể của hắn để bảo trì cân bằng. Nếu mất đi những điều đó, y không biết chính mình có thể tẩu hỏa nhập ma hay không nữa. Hiện giờ thấy Âu Dương Lam ngữ khí và lời nói vô cùng trẻ con, làm Tô Nhan cảm thấy tâm tình lập tức nhẹ nhàng lên.

“Thực buồn cười?” Âu Dương Lam cũng không lập tức đánh gãy niềm vui đó, chỉ chờ Tô Nhan cười xong mới nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ này.

Tô Nhan cố ngưng cười, ngón tay trong vô thức qua lại vỗ về chơi đùa: “Thiếu gia đã lâu không ở trong Ngọc Lan Cung này, tuy rằng không ai nói, nhưng nếu bị Hoàng Thượng nghe thấy, không biết sẽ giải thích thế nào.”

Âu Dương Quân đối với mẫu thân Âu Dương Lam từng một thời si mê, nên đối với vật cũ của nàng phi thường coi trọng. Nếu Âu Dương Quân biết căn phòng nữ nhân mình từng ở, giờ phút này đang bị một thứ đồng bá chiếm, không biết có hay không bị tức giận trực tiếp đến đây bạo phát?

“Ngươi an tâm dưỡng bệnh, ta sẽ xử lý.” Âu Dương Lam đột nhiên vỗ vỗ bờ vai non nớt của Tô Nhan, thanh âm kiên định, rất hữu lực.

Tô Nhan nháy mắt thất thần, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới mình cùng Âu Dương Lam đã từng làm những chuyện điên cuồng, kiêu ngạo kia. Nhớ không rõ mình cùng Âu Dương Lam lần đầu tiên là khi nào, mười lăm tuổi? Mười sáu tuổi có lẽ sớm hơn, dù sao lần đầu tiên khẳng định rất đau. Bởi vì thấy được gương mặt Âu Dương Lam kia trương lên vạn vẻ biến hình, vô cùng rõ ràng. Lúc ấy y liền có ý nghĩ lập tức rút lui, lại bị bàn tay Âu Dương Lam nắm chặt, nghe thấy thanh âm Âu Dương Lam cơ hồ từ kẽ răng chui ra: “Tô Nhan, ngươi hiện tại nếu muốn ra ngoài, lão tử cả đời đều không cho ngươi chạm vào!”

Hảo đi, nghe được những lời này, Tô Nhan chỉ có thể cắn răng mà làm đến cùng.

Tuy rằng quá trình thực viên mãn, nhưng cái kết quả thực không xong.

Âu Dương Lam tuy là người luyện võ, nhưng nội lực sau đó tự nhiên lại hỗn loạn, cơ thể lại không chịu được như thế. Cho nên ngày hôm sau Âu Dương Lam liền ngã bệnh, ở trên giường nằm cả tháng mới khỏe lại. Tô Nhan vì chuyện này áy náy không thôi, lại nghe Âu Dương Lam không chút nào để ý nói: “Lần đầu tiên sẽ đau, về sau sẽ không đau như vậy nữa.”

Lời này tuy rằng cũng có đạo lý, nhưng mà, Âu Dương Lam lại đồng ý nằm dưới thân mình, mỗi lần nghĩ đến đây, Tô Nhan liền không khỏi một trận đau lòng.

Nếu đổi thành mình nằm ở dưới, sợ sớm đã không biết hồn về nơi nào.

Có lẽ ở điểm này, Âu Dương Lam so với mình rõ ràng hơn, cho nên đường đường là Lục hoàng tử lại nguyện ý vì mình ra nông nổi này.

Nhớ tới Âu Dương Lam ôn nhu thâm tình, trái tim giống như bị thứ gì quất đánh vài cái, đau đến lợi hại.

“Ta phân phó phòng bếp nấu chút cháo rồi, ngươi nghỉ ngơi một chút đi.” Âu Dương Lam dịch dịch góc chăn đứng dậy định đi, ống tay áo lại đột nhiên bị giữ chặt, hắn cúi đầu liền thấy một đôi mắt sáng ngời mang theo ý cười. Thiếu niên trên giường không hề chớp mắt nhìn hắn, khóe miệng hàm chứa âm áp tươi cười, đột nhiên nói một câu: “Thiếu gia, chúng ta hiện tại trở về đi, ta không muốn ở chỗ này.”

Âu Dương Lam sửng sốt, sau đó gật gật đầu.

Từ Hoàng cung đến phủ Lục hoàng tử tuy cũng không xa nhưng sẽ bị xe ngựa xóc nảy. Rốt cuộc Tô Nhan mới tỉnh, Âu Dương Lam vừa định về phủ liền lập tức bị Tiêu Tuyết phản đối: “A Tô hiện tại thân mình vẫn còn hư nhược, chờ tốt một chút hồi phủ cũng không muộn.”

Tô Nhan lại đột nhiên ngồi dậy, đối Tiêu Tuyết cười: “Ta không có việc gì.”

Tiêu Tuyết còn muốn nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện vài thị vệ, bọn họ quỳ xuống trước mặt Âu Dương Lam nói: “Thiếu gia, Thất hoàng tử tới.”

Âu Dương Lam nhíu chặt mày, biểu tình rõ ràng không muốn gặp mặt Âu Dương Phong. Tiêu Tuyết bụng chén uống trà, làm như cái gì cũng không nghe thấy, nhưng Tô Nhan nghe xong, không khỏi hỏi: “Thất hoàng tử tới một mình sao?”

Thị vệ hiển nhiên phi thường biết cách nhìn mặt đoán ý, từ lúc chủ tử đem Tô gia Lục công tử ôm vào Ngọc Lan Cung đã nói lên Tô Lục công tử ở trong lòng chủ tử là có ý nghĩa phi phạm. Vì thế thanh âm càng thêm cung kính đáp: “Thất hoàng tử đã tới rất nhiều lần, chỉ là khi đó Tô Lục công tử chưa tỉnh dậy, cho nên thiếu gia liền đem Thất hoàng tử đuổi đi, Thất hoàng tử không mang theo người nào, chỉ mang theo thư đồng Tiểu Dụ.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn thoáng qua Âu Dương Lam, phát hiện sắc mặt hắn tựa hồ hơi chút hòa hoãn chút, nói: “Thiếu gia, có thể cho Thất hoàng tử vào không?”

Âu Dương Lam biết Tô Nhan sợ Tiểu Dụ lo lắng, cũng chỉ có thể chuẩn.

Không bao lâu, thân ảnh Tiểu Dụ như gió lốc cuộn cuộn tiến vào, mục tiêu là Tô Nhan sắc mặt tái nhợt nằm trên giường. Tiểu Dụ bắt lấy Tô Nhan về mặt khăn trương đông xem tây sờ, xác định không có ngoại thương mới chần chờ hỏi: “Đang êm đẹp sao lại rơi vào trong hồ? Mau nói ta biết, có phải Vương Quý Phi đem ngươi đẩy xuống hay không?”

Tô Nhan thần sắc khê động, ngay sau đó cười nói: “Không phải, là do ta ham cảnh đẹp bên hồ, không cẩn thận nên trượt chân rơi xuống.”

Tiểu Dụ trên mặt viết đầy hai chữ không tin, thấy biểu tình Tô Nhan chắc chắn, cũng đành từ bỏ. Lúc này mới nhớ tới chính mình lại vẫn chưa thỉnh an Âu Dương Lam, bèn vội vàng cong lưng: “Tham kiến Lục hoàng tử.”

Âu Dương Lam cười như không cười nhìn Tiểu Dụ một cái, lại nhìn Âu Dương Phong từ lúc vào vẫn chưa lên tiếng, không nhanh không chậm nói: “Tô Nhan không có việc gì, các người trở về đi.”

Tiểu Dụ không thuận theo, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Nhan đột nhiên nói: “Tiểu Dụ, Thất hoàng tử thân thể suy nhược chịu không nổi phong hàn, các người về trước đi. Ta đã không có việc gì hướng chỉ còn có Tiêu Tuyết ở đây, hôm khác ta lại đến tìm người.”

Tuy rằng không muốn đi, nhưng Tiểu Dụ quay đầu nhìn Âu Dương Phong đang đứng ở cửa. Dương quang mỏng manh chiếu tới làm dung nhan Âu Dương Phong có chút không chân thật. Thân mình suy nhược mảnh khảnh được bao bọc bởi một kiện y phục tổ nhũ, trên mặt uyển chuyển tươi cười, giống như tiên tử không dính khói lửa phàm tục, phẳng phất vừa lơ đãng sẽ biến mất không thấy.

Vì thế Tiểu Dụ vội vàng đi qua đỡ tay Âu Dương Phong, hướng Âu Dương Lam vấn an rồi vội vàng rời đi.

Nhìn Tiểu Dụ đi xa, Tô Nhan không khỏi nổi lên vài phần lo lắng. Tiểu Dụ tính tình quá mức thẳng thắn, ở trong cung này, tính tình như vậy muôn hại không lợi. Hướng chỉ, Âu Dương Phong từ nhỏ bệnh tật ốm yếu, tuy có mẫu hậu, nhưng bà ấy không đem sự chú ý đặt trên người con ma ốm này. Mẫu hậu Âu Dương Phong một lòng muốn bồi dục khỏe mạnh kia, tức Thập tứ Hoàng tử Âu Dương Nặc. Nếu ngày nào đó Tiểu Dụ gây ra họa, chỉ bằng địa vị mỏng manh của Âu Dương Phong, làm sao bảo vệ được Tiểu Dụ?

“Chúng ta ngày mai mới đi, người nghỉ tạm ở đây đi.” Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm Âu Dương Lam mềm nhẹ, Tô Nhan thu về tầm mắt, vừa vặn thấy đôi mắt u ám thâm thúy kia chợt lóe lên sáng ngời. Trong nháy mắt, Tô Nhan muốn cầm tay người nọ, lại cũng chỉ do dự một giây, liền đem tay đặt ở trong chăn.

Âu Dương Lam là người phương nào, chỉ một động tác liền biết hết thấy, cũng không nói ra, chỉ là trên miệng treo một mặt ý cười như có như không. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, càng thêm phong thần tuấn kiệt, cao lớn mà bất phàm.

Một bên Tiêu Tuyết thấy, lặng lẽ lui đi ra ngoài, để cho hai người kia một phòng ái muội ngút trời.

Phòng bếp ninh cháo rất nhanh đã bùng tới, Âu Dương Lam tiếp chén cháo trong tay cung nữ, ngồi cạnh mức từng muỗng cháo nóng bỏng đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi. Tô Nhan nhìn hẩn nghiêm túc mặt mày, phẳng phất như cách một thể hệ.

Tô Nhan trong trí nhớ Âu Dương Lam trước nay đều là hài hước mà ôn nhu. Ngón tay nhẹ nhàng cầm chén, một cái tay khác chậm rãi duỗi đến trước mặt Tô Nhan, ý bảo Tô Nhan đem muỗng cháo đã được làm lạnh không ít nuốt vào. Tô Nhan không chần chờ há mồm đem cả muỗng lẫn cháo cùng nhau ngậm vào trong miệng. Trong mắt hình như có sóng gió quay cuồng không thôi, theo động tác rũ mắt dễ dàng bị che dấu đi.

Chờ đến Tô Nhan ăn xong một chén cháo, Âu Dương Lam liền đem Tô Nhan một lần nữa ấn xuống giường nghỉ ngơi.

Xác định Tô Nhan đã ngủ say, Âu Dương Lam mới đứng dậy tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tiêu Tuyết đang ngồi trên ghế đá đưa lưng về phía cửa phòng, nghe thấy tiếng bước chân, mới xoay người lại: “A Tô ngủ?”

“Ừ.”

Âu Dương Lam lên tiếng, chọn chỗ ngồi đối diện với Tiêu Tuyết. Cung nữ lập tức bưng trà nóng lại, đem chén nước lạnh lẻo trên bàn thay xuống. Âu Dương Lam vươn tay rót chén trà đầy đến trước mặt Tiêu Tuyết, trên mặt nhất phái bình tĩnh: “Lần này đều nhờ người.”

Tiêu Tuyết nhướng mày vẫn chưa đi tiếp ly trà kia, giương mắt nhìn Âu Dương Lam trước mặt: “Ta cùng với A Tô vốn là tri kỷ, chuyện ta cứu y là chuyện đương nhiên, khỏi cần cảm ơn ta.”

Lời này ít nhiều có chút bất kính, Âu Dương Lam nghe xong lại không sinh khí, chỉ là nhấp một ngụm trà, nghiêm mặt nói: “Tô Nhan là thư đồng của Âu Dương Lam ta, tự nhiên chính là người của phủ Lục hoàng tử, ta thay hắn nói lời cảm tạ là chuyện đương nhiên.”

“A Tô thật sự trượt chân rơi vào trong hồ?” Tiêu Tuyết bưng chén trà trước mặt uống hết trong một ngụm, trên mặt mang theo chút mặc danh lạnh lẽo.

Âu Dương Lam nhìn hẩn: “Người cho rằng thế nào?”

Tiêu Tuyết không lập tức trả lời, trầm ngâm một lát sau, chậm rãi nói: “Vương Quý Phi?”

Thấy Âu Dương Lam gật đầu, hần nghi hoặc nhíu nhíu mày: “Nàng là một Quý phi, ra tay với A Tô để làm gì?”

“Có lẽ là vì nhắc nhở ta.” Âu Dương Lam rũ mắt nhìn chén trà trong tay, không chút để ý lên tiếng.

Tiêu Tuyết nửa nheo lại đôi mắt, qua thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta có phải nên ăn miếng trả miếng không a?”

Hần dùng hai chữ “Chúng ta” làm cho Âu Dương Lam nhanh chóng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhanh như chớp nhìn lướt qua, sau đó đột nhiên cười: “Tiêu Tuyết, ta có thể lý giải thành, ngươi đã là người của phủ Lục hoàng tử ta không?”

Tiêu Tuyết cũng cười theo, tươi cười khiến cho hần khuôn mặt luôn lạnh nhạt, nhìn qua ôn hòa rất nhiều: “Tạm thời mà thôi.”

Đáp án này tựa hồ làm Âu Dương Lam rất vừa lòng, tươi cười bên môi càng thêm rộng mở. Hắn lại vươntay rót cho Tiêu Tuyết một chén trà. Trên đời này, người có tư cách khiến Âu Dương Lam đích thân châm trà đã ít càng thêm ít. Tiêu Tuyết tất nhiên là minh bạch đạo lý này, trong ánh mắt không khỏi nhiều thêm vài phần sung sướng.

24. Chương 24: Hạt Bụi

Nhi tử Thừa tướng gia đồng thời là thư đồng phủ Lục hoàng tử vô ý rơi vào trong hồ, này vốn là việc nhỏ lại khiến Vương Quý Phi “Một sự nhịn chín sự lạnh” than thở khóc lóc cùng Hoàng Thượng mới khiến cho sự tình càng lộng càng tao. Thời điểm Âu Dương Quân bao vây Ngọc Lan Cung, Âu Dương Lam cùng Tiêu Tuyết trà còn chưa uống xong. Âu Dương Quân ngoài mang theo Vương Quý Phi còn đem theo một số người hầu và cung nữ, lập tức đem cái sân nho nhỏ vây quanh, giữa đám người như nêm như cối.

Âu Dương Lam nhíu mày, ngay sau đó đứng dậy: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Tiêu Tuyết lại chỉ là đứng dậy cũng không định hành lễ, thái độ ngạo mạn cùng lần trước ở phủ Lục hoàng tử giống nhau như đúc. Âu Dương Quân như là đối việc này đã miễn dịch, chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Tuyết, sau đó nhìn về phía Âu Dương Lam: “Tô Nhan không có việc gì chứ?”

“Nhờ phúc khí của Vương Quý Phi, y hiện tại đã khỏe.” Âu Dương Lam thẳng tắp đứng trước mặt Âu Dương Quân, thanh âm lộ ra cổ hần ý nói không nên lời. Vương Quý Phi không khỏi lui về sau một bước, trên mặt mang vẻ hoảng sợ.

Âu Dương Quân quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Âu Dương Lam, đột nhiên rùng mình: “Ta nghe nói Tô Nhan muốn đẩy Vương Quý Phi xuống hồ, có việc này không?”

Âu Dương Lam cười, liễm diễm giữa hắc mâu thêm phần lãnh quang: “Tô Nhan cố ý muốn đẩy Vương Quý Phi xuống hồ hay không nhi thần không biết. Nhưng Tô Nhan từ nhỏ sợ nước nhất định sẽ không quá mức đi tới gần hồ. Nhi thần muốn hỏi một câu, thư đồng của nhi thần tại sao lại rơi vào trong hồ? Vì sao người bên cạnh Vương Quý Phi vừa vịn sợ nước, không dám nhảy xuống hồ? Vì sao Tô Nhan rõ ràng còn hơi thở, lại cố tình nói là đã chết? Thân là Quý phi, mà chấp nhất một thư đồng mới mười ba bốn tuổi, cũng không sợ mất thân phận!” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm ôn hòa đã hoàn toàn bọc lên một tầng binh khí bén nhọn, khiến cho không khí trong viện nhảy mất lạng ngắt như tờ.

Âu Dương Quân nhất thời không biết nên nói gì. Ông ta xưa nay sủng ái Vương Quý Phi cho nên vừa thấy ái phi lê hoa đá vỡ vũ kể lể, lại nghe nói nhi tử của mình đem một thư đồng nho nhỏ an trí ở Ngọc Lan Cung nên ông ta lập tức chạy tới. Hiện giờ nghe Âu Dương Lam nói vậy mới phát giác chính mình quả thực suy xét không chu toàn. Nếu ái phi không có việc gì việc này liền như vậy chấm dứt đi.

Vương Quý Phi phía sau đã sớm sợ tới hoa dung thất sắc, thấy Âu Dương Lam lạnh băng, gương con mắt hình viên đạn liếc qua, vội run run rẩy rẩy nói: “Thần thiếp..... Thần thiếp sợ là nhất thời hoa mắt nên nhìn lầm. Hiện giờ Tô Lục công tử bình an không có việc gì thì tốt, thì tốt rồi.”

Âu Dương Lam hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói: “Nếu không có việc gì mời phụ hoàng trở về. Tô Nhan còn ở bên trong nghỉ ngơi, nhiều người như vậy đứng ở đây làm sao nghỉ ngơi được.”

Âu Dương Quân tuy là thiên tử, lại đối đứa con trai này bó tay không có biện pháp. Cho dù lời nói Âu Dương Lam đại nghịch bất đạo nhưng không thấy ông ta có bất luận dấu vết tức giận gì. Âu Dương Quân đưa mắt nhìn cửa phòng đóng chặt rồi nói với Âu Dương Lam: “Chờ thân thể Tô Nhan khỏe lại thì hồi phủ hoàng tử đi, nơi này không phải địa phương y nên ở.”

“Ngọc Lan Cung này là nơi mẫu hậu sinh thời đã ở, hiện giờ nàng không còn nữa đương nhiên trở thành tấm cung của nhi thần. Nhi thần đem thư đồng thiếu chút nữa mất đi tính mạng của mình an trí trong tấm cung có gì không thể? Phụ hoàng cảm thấy, Tô Thừa tướng nếu nghe nói nhi tử của mình thiếu chút nữa chết oan chết uổng còn có thể tâm bình khí hòa?”

Âu Dương Quân hô hấp cứng lại, trong mắt một mảnh thâm ý, dừng một chút, mới nói: “Dùng được liệu tốt nhất, cần phải làm Tô Nhan nhanh chóng khỏi hẳn. Ta với Tô Thừa tướng mới hảo hảo giao đãi.” Nói xong liền nhanh chóng rời đi như lúc tới. Âu Dương Lam nhìn Vương Quý Phi thướt tha mạn diệp thân mình, hơi hơi mỉm cười, ý cười kia lại cất giấu nhiều điều.

Tiêu Tuyết vẫn luôn đứng ở một bên, thấy rõ tất cả, trong lòng đối với Lục hoàng tử này lại thêm một tầng nhận thức.

Tô Nhan ngủ một giấc cũng thật sự nhập tâm, cho nên căn bản không biết ở ngoài kia, Âu Dương Lam vì mình mà cãi lý với phụ hoàng hắn. Dù sao khi Tô Nhan mở mắt đã thấy Âu Dương Lam ngồi bên cạnh bàn đọc sách. Tóc hắn đen nhánh thả dài buông xuống dưới, dịu ngoan dán trên trường bào màu đen, càng làm nổi bật khuôn mặt, càng thêm tư thế oai hùng phong minh. Tô Nhan không khỏi nhìn đến xuất thần, thẳng đến Âu Dương Lam cảm giác được tầm mắt ngẩng đầu lên, Tô Nhan mới vội vàng quay mặt đi.

“Cảm thấy đỡ hơn không?” Âu Dương Lam thấy Tô Nhan tỉnh, liền buông quyển sách trên tay, đi đến mép giường cúi đầu nhẹ hỏi.

Tô Nhan gật gật, thân thể tuy nhược nhưng nhờ Tiêu Tuyết y thuật cao siêu, nhiều lần đều có thể hóa hiểm thành an, lần này cũng không ngoại lệ.

“Chúng ta ngày mai liền hồi phủ, đến lúc đó kêu Hoa Lân tự mình xuống bếp nấu canh bổ cho người.” Hắn ngữ khí thật là ôn nhu, trong ánh mắt cũng tràn ngập nhu tình, làm Tô Nhan không thể không kinh ngạc cho rằng người trước mắt này cũng trọng sinh giống như mình. Ý tưởng này chỉ xuất hiện ngắn ngủn một cái chớp mắt, liền bị Tô Nhan ném sâu trở về óc.

Ngày hôm sau, Tô Nhan trở về phủ Hoàng tử.

Ai cũng chưa hỏi vì sao rơi xuống nước, vì thế Tô Nhan cũng làm bộ chính mình thật sự trượt chân rơi vào trong hồ.

Trở lại phủ, Hoa Lân biết trước sớm đã chờ ở cửa. Thấy Tô Nhan từ trên xe ngựa bước xuống vội chạy lại đỡ, lo lắng nhìn nhìn: “Mới tiến cung một ngày đã gầy, A Nhan thật đáng thương.”

Tô Nhan buồn cười nhìn hắn, cảm thấy lời hắn nói quá khoa trương.

Tả Kỳ cùng Nam Cẩm đứng ở một bên, trên mặt cũng hiện lên một tia lo lắng.

Âu Dương Lam đột nhiên cầm một kiện áo choàng dày nặng đem Tô Nhan bao ở trong đó: “Đi vào trước, bên ngoài gió lớn.”

Tiêu Tuyết đương nhiên cũng hồi phủ với bọn họ. Thứ nhất là muốn tùy thời quan sát thể trạng của Tô Nhan, thứ hai là hắn đã đáp ứng Âu Dương Lam chiêu an, tự nhiên phải có bộ dáng của phụ tá. Chờ khi đem Tô Nhan an trí xong xuôi, Âu Dương Lam bị Hoa Lân lôi đi. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiêu Tuyết mới đi đến mép giường, nhìn Tô Nhan: “Người rốt cuộc có chủ ý gì? Ta không tin người thật sự bị người đẩy xuống hồ. Người trước giờ luôn cảnh giác, sao có người tới gần cũng không biết?”

Tô Nhan vén tóc hai bên má, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuyết: “Không có gì.”

“Ngay cả ta cũng không chịu tin tưởng?” Tiêu Tuyết có chút sinh khí, thanh âm đều mang theo kiên định không bỏ qua.

Tô Nhan mím môi: “Tiêu Tuyết, ngươi không phải người trong triều người có một số việc vẫn là không biết mới tốt.”

“Ta Tiêu Tuyết là người nào chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng?” Tiêu Tuyết hỏi một đằng trả lời một nẻo, Tô Nhan cũng hết cách chỉ phải chậm rãi nói: “Ta chán ghét Vương Quý Phi.”

Nói đến nơi đây, Tiêu Tuyết không hỏi nữa chỉ là nắm tay Tô Nhan: “Ngươi chán ghét nàng, có rất nhiều biện pháp làm nàng biến mất, hà tất lấy sinh mệnh chính mình mệnh ra đùa?”

Tô Nhan hơi hơi mỉm cười, trong mắt hình như có vô số tia sáng tập trung lại biến thành một ngọn lửa lộng lẫy: “Ta chỉ là muốn nhìn thấy phản ứng của Âu Dương Lam.”

Tiêu Tuyết nhú mày, hiển nhiên vô pháp thừa nhận loại logic kỳ quái cỡ này, như đột nhiên minh bạch, ôm một tia hy vọng nhào qua: “Ngươi không phải là thích Âu Dương Lam đó chứ?”

“Vì sao không thể?” Tô Nhan tâm tình rất tốt hỏi lại, Tiêu Tuyết bất đắc dĩ liếc một cái, im lặng không nói.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến một loạt tiếng bước chân, trong chớp mắt cửa phòng bị đẩy ra, thân ảnh Âu Dương Lam đĩnh đạc đứng ở trước cửa, gió ở ngoài cửa cũng nổi gót tiến vào, khiến cho quần áo hần giữa không trung quay cuồng lên, giống như giương cánh đại bàng, khí thế hồn nhiên thiên thành mang theo nhất mực ôn nhu.

Trên mặt nhất quán lạnh lùng, trong mắt lại tựa ngọn lửa sáng choang như muốn đem tâm người hòa tan, hơi thở còn mang theo chút gấp gáp.

Trong nháy mắt kia, Tô Nhan cơ hồ cho rằng Âu Dương Lam nghe thấy được đoạn đối thoại vừa rồi.

Không biết vì sao, Tô Nhan thể nhưng cảm thấy xấu hổ, phảng phất như bị Âu Dương Lam nghe thấy hết, làm Tô Nhan cảm thấy không chỗ dung thân. Âu Dương Lam từ ngoài cửa đi vào tới mép giường, cố gắng đè nén hơi thở có chút rối loạn: “Có muốn ăn gì không? Ta sai Hoa Lân đi làm.”

Tô Nhan lắc đầu, cười cười: “Không cần phiền toái Hoa tổng quản, vi thần chỉ rơi vào trong nước, không có gì trở ngại.”

Âu Dương Lam lại đột nhiên không vui, thanh âm không còn ôn nhu vừa rồi: “Nếu không phải đến cứu đúng lúc, ngươi đã sớm không còn trên đời.”

Hắn đột nhiên quá mức không vui, khiến Tô Nhan có chút không biết làm sao, nhưng Tiêu Tuyết một bên nhìn thấy, tâm tình vui sướng cười nói: “Lục hoàng tử, thân thể A Tô nhà chúng ta còn không chưa kịp khôi phục, ngươi hung thần ác sát như vậy coi chừng làm y hôn mê nữa bây giờ.”

Âu Dương Lam nghe xong mới nghĩ đến vấn đề này, biểu tình thoáng hòa hoãn chút: “Ta kêu Hoa Lân nấu chút canh bổ dưỡng.” Nói xong vội đi ra ngoài. Tô Nhan giương mắt thấy bóng lưng hắn, nghe thấy thanh âm Tiêu Tuyết rõ ràng truyền đến: “Thích Âu Dương Lam không phải chuyện dễ.”

“Ta biết.” Tô Nhan nói, đầu cũng không quay.

Trên đời này, sợ là không ai có thể rõ ràng như mình, thích một hoàng tử sẽ trả giá cái đại giới gì.

Tánh mạng, tự do cùng với chịu đựng kia, chắc sẽ còn có cô tịch.

Bên người hắn có lẽ tạm thời chỉ có một mình mình. Nhưng, chậm rãi, chung quanh hắn sẽ vây quanh những người xa lạ, những mỹ nhân đến gần đúng chỗ ngựa danh môn thực nữ cùng với kỹ viện danh chấn thiên hạ tuyệt thế vũ kỹ nào đó. Thời gian luôn tồn tại ở bất luận điều gì một cái kẻ hồ thật nhỏ, chậm rãi tồn tại. Nó chứng kiến hết thấy sự tình biến hóa trên đời, tình yêu, khát vọng, theo đuổi. Sau đó chậm rãi lớn lên, so với nó hết thấy chỉ có thể xem như không khí bụi bặm, nhỏ bé đến cơ hồ không tồn tại. Nó thích vô tội nhảy đôi mắt, xem trần thế vui buồn tan hợp, xem mọi người chậm rãi già đi, vô tâm vô phé đến gần như tàn nhẫn.

25. Chương 25: Tình Ý

“A Tô, người suy nghĩ kĩ chứ?” Tiêu Tuyết vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Tô Nhan thu hồi tầm mắt nhìn hắn, đột nhiên cười: “Ta bắt quá nói chơi chút thôi, xem người khấn trương kia.”

Tiêu Tuyết lại không cười, một đôi mắt nhìn chăm chăm Tô Nhan, như định nói gì đó rồi lại thôi. Một lát sau, mới nghe hắn chậm rãi lên tiếng: “Ta nghe nói Âu Dương Lam có dường một vài nam sủng?”

Tô Nhan gật gật đầu, không e dè thừa nhận.

Sau đó, Tiêu Tuyết không nói chuyện nữa, chỉ là bưng đĩa trà đã lạnh trên bàn thay bằng trà nóng.

Tiêu Tuyết đi không bao lâu, Nam Cẩm vào phòng. Sự thay đổi này làm Tô Nhan có chút ngoài ý muốn. Lờ mờ chưa nói đã thấy Nam Cẩm ngồi xuống cái ghế Tiêu Tuyết vừa mới ngồi, không chút để ý nói: “Cái kia, người biết lão bản Bách Hoa Lâu là ai hả?”

Tô Nhan nhướn mày, không nghĩ tới đối phương nhiệt tâm như vậy. Chính mình chẳng qua mới hoài nghi Tạ Nhiễm được giấu ở Bách Hoa Lâu mà thôi, cũng chưa có chứng cứ xác thực: “Không biết.”

Nam Cẩm liền ngẩng đầu lên nhìn, chậm rãi bày ra một cái tên: “Tô Dật.”

Tô Nhan lại cảm thấy đầu mình ong ong vang lên, giống như lúc thân thể bị vấy trong nước, bọt nước ôn nhu bốn phía từ từ biến thành mặt mày khả ố. Lỗ chân lông đồng loạt nổi da gà. Như bị nước chui vào lỗ tai, Tô Nhan cái gì cũng không nghe thấy.

“Không có khả năng.” Tô Nhan sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại, chém đinh chặt sắt nói.

Nam Cẩm không phản bác, chỉ là bình tĩnh nói ra sự thật: “Khế nhà cùng khế cửa hàng ở trên tay ta, người có muốn xem không?”

Tô Nhan chậm rãi dùng hai mắt của mình nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Nam Cẩm, thanh âm nhẹ như tro bụi: “Hắn cùng Tạ Nhiễm.....”

“Chính là những gì người tưởng.” Nam Cẩm bình tĩnh nhìn Tô Nhan, thanh âm không một tia gợn sóng.

Vì thế, ngón Tô Nhan liền nắm chặt lấy chần, trong mắt mang theo thần sắc khó có thể tin: “Không có khả năng! Tứ ca hắn vẫn luôn ở Giang Nam, sao có thể.....”

Nam Cẩm thấy Tô Nhan sắc mặt tái nhợt, không khỏi lên tiếng: “Trước mắt chỉ mới chứng thực hắn cùng Tạ Nhiễm có quan hệ, không thể kết luận hắn liên quan đến chuyện của thiếu gia.”

Tô Nhan không nói chuyện, đột nhiên nhớ tới Âu Dương Lam đã từng nói với mình: Tạ Nhiễm là vì một người nam nhân mà phản bội hắn. Người nam nhân này hiện giờ đã trôi lên mặt nước, rõ ràng trước mặt, Tô Nhan lại có một chút cự tuyệt tin tưởng.

Ở phủ Thừa tướng, nếu còn ai đáng giá để y thật tình đối đãi, đại khái chính là Tứ ca Tô Dật cùng Ngũ ca Tô Thần.

Khi còn nhỏ, Tô Nhan thường bị ba huynh đệ Tô Lâm khi dễ. Lúc ấy ký ức Tô Nhan khắc sâu nhất chính là hình ảnh Tô Dật cùng Tô Thần gầy yếu lại kiên định. Bọn họ không chút do dự che trước người mình, trực tiếp đối kháng trưởng tử Tô gia.

Tô Nhan biết chuyện kia yêu cầu dũng khí rất lớn, cho nên mới phá lệ quý trọng hai người họ.

“Còn tra được cái gì?” Tô Nhan ngẩng đầu lên nhìn Nam Cẩm, thanh âm như đang không ngừng run rẩy, mỏng manh lại dính tai nhức óc.

Nam Cẩm lắc đầu: “Tô Dật cùng Tô Thần còn ở Giang Nam.”

“Thiếu gia biết không?” Tô Nhan lại nghĩ tới vấn đề này, gấp gáp không chờ được mà hỏi ngay, mới phát hiện chính mình thế nhưng đã mất đi bình tĩnh. Nam Cẩm kia vẫn là bộ dáng vạn sự đạm nhiên: “Người hy vọng ta nói cho hắn sao?”

Tô Nhan hô hấp cứng lại, đột nhiên phát hiện mình thật sự đã xem thường người tên Nam Cẩm trước mắt này.

Nam Cẩm thấy Tô Nhan không nói lời nào, đột nhiên cười cười: “Yên tâm, đây là bí mật của chúng ta, sẽ không để người thứ ba biết.” Thanh âm nghe ra chút dễ dàng tiểu hài tử. Tô Nhan giờ phút này không rảnh bận tâm nhiều vậy, nỗi lòng rối loạn nền đầu óc cũng không suy nghĩ tốt.

Tô Nhan không biết Nam Cẩm đi lúc nào, trong đầu không ngừng lặp lại những hình ảnh linh tinh đó. Tô Dật cùng Tô Thần che trước người mình, Tô Nguyên Tu trên mặt không còn huyết sắc, ngọc môn ngoài chợ, trên mặt đất một bãi máu đỏ rực, cùng với năm cái đầu của các ca ca, rải rác quanh đó là năm thi thể của họ. Tô Nhan không biết mình vì cái gì đột nhiên nghĩ đến, chỉ là cảm thấy, những thứ đã bị chôn chặt dưới ký ức trong nháy mắt lại đột nhiên hiện lên rõ ràng, phảng phất từng cảnh chiếu chậm trước mắt mình, không kiêng nể.

Thời điểm ánh sáng trong phòng chậm rãi sụp xuống, Hoa Lâm đến mang theo một hộp đồ ăn. Hắn thấy Tô Nhan ngồi ở trên giường, vẻ mặt cùng bộ dáng ngốc ngốc, liền lo lắng hỏi: “A Nhan, người có phải thấy trong người không khỏe hay không?”

Tô Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút tan rã, đợi Hoa Lâm lại lặp lại một lần nữa mới dần dần khôi phục thần trí.

“Ta không có việc gì.” Vì thế Tô Nhan cười cười, mà tươi cười không hề có lực thuyết phục.

Hoa Lâm thấy bộ dáng này, đau lòng thở dài, sau đó đem hộp đồ ăn cùng chén đĩa lấy ra, một bên nói: “Thiếu gia có việc đi ra ngoài, phân phó ta nhất định phải nhìn người ăn xong mới được đi,” nói tới đây, hắn đột nhiên nghiêng người qua, vẻ mặt đặc biệt thiếu đánh: “A Nhan, ta phát hiện thiếu gia đối với người đặc biệt để ý đó.”

Tô Nhan cười: “Có sao?”

“Thật sự, ta chưa từng thấy ngài ấy khẩn trương vì người nào đâu.”

“Đối Nhị hoàng tử cũng chưa từng có sao?”

Hoa Lâm giống bị lời này kinh ngạc một chút, sau đó mới nói: “Đó là hoàn toàn bất đồng.”

Tô Nhan nhướn mày, trên gương mặt nhợt nhạt gợi lên một tia tươi cười, Hoa Lâm thấy Tô Nhan có vẻ muốn tiếp tục nghe mình nói, liền giống cái máy hát mà bật lên theo yêu cầu: “Thiếu gia đối Nhị hoàng tử tuy rằng cũng thực để bụng, nhưng mà chưa khẩn trương đến mức này a. Có một lần Nhị hoàng tử cũng sinh bệnh, thiếu gia tuy sốt ruột, nhưng cũng không đi Thanh Nhân Cung thăm hỏi, chỉ sai người tặng được liệu tốt nhất qua đó. Hơn nữa, thiếu gia cùng Nhị hoàng tử tuy rằng huynh đệ tình thâm, nhưng ta còn chưa gặp qua thiếu gia thân cận với Nhị hoàng tử nhiều như thân cận với người đâu.”

Âu Dương Lam vì Âu Dương Vân có thể quỳ gối không dậy nổi, sao Hoa Lâm có thể minh bạch tình ý này?

Đồng dạng, cũng thâm tình như đối với mình, cho nên mới cảm thấy mất mát, không thể không đau lòng.

Buổi sáng Âu Dương Vân bị xử tử đó, là lần duy nhất Tô Nhan thấy Âu Dương Lam khóc. Hắn không phát ra âm thanh, chỉ là những giọt nước mắt cứ như chuỗi hạt châu bị đứt, từng viên từng viên lăn xuống, hai tay của hắn gặt gao nắm thành quyền, an tĩnh như một con dế thùy thời đều có thể thức tỉnh. Hơi thở trên người Âu Dương Lam trong nháy mắt kia không còn là những gì mà Tô Nhan quen thuộc.

Trở nên mười phần xâm lược, trở nên làm người sợ hãi.

Dưới “Giám thị” của Hoa Lâm mà dùng bữa tối, Tô Nhan cũng mệt nhọc, Hoa Lâm thấy y buồn ngủ muốn chết mới cười cười đem chén đĩa thu dọn, nhẹ nhàng ra ngoài.

Tô Nhan nằm ở trên giường, đôi mắt trước sau không thể nhắm lại, cũng không biết thức bao lâu mới mơ hồ hồ ngủ được.

Ngày hôm sau, ngênh đón Tô Nhan chính là tin tức Vương Quý Phi bị nhốt vào đại lao.

Nguyên lai, buổi chiều hôm qua có người phát hiện trong tấm cung của Vương Quý Phi xuất hiện xiêm y và giày vớ của nam tử. Sau khi Hoàng Thượng biết được đương nhiên giận dữ, ông ta là vua của một nước là vương của triều đình, há có thể chịu đựng phi tử mình hàng ngày sủng hạnh lại dan díu với nam nhân khác, ông ta không nói hai lời liền đem Vương Quý Phi tống vào đại lao.

Khi Tiêu Tuyết đem tin tức này nói cho Tô Nhan, trên mặt còn mang theo chút vui sướng khi người gặp họa.

Tô Nhan nghe xong cũng chỉ hơi ngạc nhiên, ngay sau đó lại khôi phục bộ dáng bình thường.

26. Chương 26: Sóng Lớn Bất Kinh

“Là Lục hoàng tử làm sao?”

Tiêu Tuyết cười: “Vương Quý Phi đại đột như con heo, người nào nên tin người nào không nên tin cũng không biết. Bây giờ ra nông nổi này cũng xứng đáng, cũng coi như xả giận cho người.”

“Ta chưa từng muốn nàng chết.” Tô Nhan hơi nắm tay, thanh âm thực nhẹ truyền đến.

Tiêu Tuyết thấy vậy nghiêm túc nói: “Nhưng nàng muốn người chết.”

Tô Nhan nhắm hai mắt lại: “Tiêu Tuyết, xin lỗi, đã kéo người vào vũng nước đục này.” Vì mình mà Tiêu Tuyết trở thành người trong phủ Lục hoàng tử, một đời kia, cũng là mình đem Tiêu Tuyết tiến cử cho Âu Dương Lam. Sau này y vẫn luôn hối hận về quyết định này. Ngày ấy trên bàn cơm, Hoa Lân hỏi ý kiến mình, mình bất quá chỉ thuận miệng nói thôi. Nào ngờ, trong khoảng thời gian mình hôn mê, Tiêu Tuyết lại cùng Âu Dương Lam đạt thành nhận thức.

Tô Nhan một chút cũng không muốn Tiêu Tuyết trộn lẫn vào chốn quan trường, rõ ràng y biết, Tiêu Tuyết thích được người ta gọi là người trong giang hồ. Hắn nên tự do tiêu sái sống tốt, chứ không phải bị cung đình hắc ám cùng rườm rà trói buộc, trở thành vật hy sinh, hiện giờ nhìn đi, sợ đã không kịp nữa.

Tiêu Tuyết cười cười, giữa hắc mâu tựa phóng ra quang mang: “Người hôm nay thật khách khí.”

Tô Nhan cũng cười, sau đó hai người không ai nói chuyện, không khí nhất thời yên tĩnh như ánh trăng đương lúc sập tối mà xuống chiếu xuống dưới, làm nhân tâm yên lặng.

Cơm trưa dùng ở trong phòng bởi vì thân thể Tô Nhan chưa phục hồi như cũ. Lúc Hoa Lân đem đồ ăn đẩy vào phòng, Âu Dương Lam vẫn chưa trở về, cũng không biết vội làm cái gì. Tô Nhan không đề cập tới, hiện giờ cũng rất tự tại.

Âu Dương Lam dù chưa nói rõ muốn thay mình báo hận, nhưng chuyện Vương Quý Phi bị tống vào đại lao đã là minh chứng tốt nhất.

Nếu Hoàng Thượng biết ái phi là bị nhi tử chính mình tính kế đưa vào ngục, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Có lẽ, Âu Dương Quân sớm đã biết rồi, chỉ là vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt mà thôi, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, chính là như vậy, mới làm người ta cảm thấy thất vọng buồn lòng.

Tô Nhan nằm trên giường suy nghĩ lung tung rối loạn một trận, đang mơ màng sắp ngủ Hoa Lân đột nhiên đi đến, phía sau còn mang theo một người. Thấy người tới, Tô Nhan đang buồn ngủ cũng đành đánh đuổi giấc ngủ đi xa, vội từ trên giường ngồi dậy đang định xuống giường thì bị người tới đỡ lấy bả vai. Nghe thấy người nọ ôn nhu ở bên tai chậm rãi nói: “Người chưa khỏi hẳn, không cần đa lễ.” Hoa Lân lúc này lặng lẽ lui ra ngoài.

Tô Nhan cũng không ngượng ngùng, đem thân mình đặt lại trên giường, giường mắt nhìn Nhị hoàng tử đột nhiên đến này, lễ phép nói: “Đa tạ Nhị hoàng tử.”

Âu Dương Vân khẽ lên tiếng, xoay người đi đến bàn tròn ngồi xuống, khắp nơi đánh giá một phen, cuối cùng đôi mắt dừng ở hình ảnh trên tường, bức phúc sơn thủy đồ, hần đột nhiên cười: “Thân mình tốt lên chưa?”

“Làm phiền Nhị hoàng tử lo lắng, vì thần không còn gì đáng ngại.”

Âu Dương Vân lúc này mới đem tầm mắt nhìn thiếu niên trên giường, khóe miệng nhấc lên một tia cười nhạt không rõ. Thanh âm hần ôn hòa mê người, tại không khí an tĩnh ở đây cắt qua một lỗ hồng, xông thẳng vào tai Tô Nhan: “Vương Quý Phi hôm qua bị phụ hoàng nhốt vào thiên lao.”

Tô Nhan hơi nhướn mày, gương mặt đón nhận tầm mắt kia: “Vi thần có nghe.”

“Phụ hoàng luôn sủng ái Vương Quý Phi, Tiểu Lam không cần phải tiếp tay làm việc xấu. Nếu phụ hoàng biết được chân tướng, hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Ý tứ minh bạch, Tô Nhan muốn giả ngu cũng khó. Âu Dương Vân để ý nhất là chuyện liên quan đến Âu Dương Lam, chỉ cần đem việc phát sinh suốt mấy ngày nay đặt cạnh mà liên tưởng một chút, sẽ lập tức nghĩ đến Âu Dương Lam làm như vậy là vì báo thù cho mình, chỉ là động tác hơi lớn.

Trong phòng hơn nửa ngày không có thanh âm, hai người ánh mắt ở trong không khí va chạm với nhau. Dù bị một thư đồng không dễ nhìn như vậy, Âu Dương Vân cũng không giận, khóe miệng như cũ treo một nụ cười như có như không. Tô Nhan vẽ mặt bình tĩnh, trong mắt toát ra một cổ mát lạnh, thanh âm bình tĩnh ngay sau đó vang lên: “Vi thần không dự đoán được sự tình sẽ phát triển đến nông nỗi này. Chỉ là, Lục hoàng tử từ trước đến nay đều làm theo ý mình, chuyện hần muốn làm không ai ngăn cản được. Nhị hoàng tử không phải rõ ràng nhất sao? Huống chi, Hoàng Thượng chắc cũng biết rồi, hiện giờ không có động tĩnh cũng chỉ có thể nói lên Vương Quý Phi với ông ấy mà nói đã không còn cảm giác mới mẻ.”

Âu Dương Vân kinh ngạc khó giấu, ánh mắt lại càng nhìn chăm chú khuôn mặt kiên nghị bình tĩnh của thiếu niên. Người này tóc đen bám vào mặt, rũ hai bên vai gầy yếu, thân mình được vây trong đồng chắn đậm màu trắng phù dung, tựa một gốc hoa lan, thanh nhã thông dong.

Trước giờ Âu Dương Vân vẫn luôn xem thường Tô gia Lục tử này, vốn tưởng y chỉ là thế gia công tử bình thường. Bất quá được nhận thánh ân mới có thể làm thư đồng cho Lục đệ, sẽ không chịu được sóng gió. Sự thật lại không như ý người, Tiểu Lam thế nhưng vì một hài tử như vậy mà lập kế hãm hại Vương Quý Phi, làm mất đi phong thái hoàng gia trang nghiêm vốn có của hần.

Tô Nhan thấy Âu Dương Vân không nói gì, cũng im lặng theo.

Chính mình không có gì để nói với Âu Dương Vân. Cho dù đối phương là huynh đệ thân thiết nhất với Âu Dương Lam hay là kẻ ái mộ Âu Dương Lam, mình cũng không cần thiết cưỡng bách bản thân tìm lời để nói cùng người này. Trong phòng không khí nháy mắt lưu chuyển, ở trước mắt bỗng bình nhẩy lên. Lúc này, một thân ảnh thon dài xuất hiện ở cửa, che đầy một nửa ánh sáng trong phòng.

Tô Nhan ngẩng đầu, thấy Âu Dương Lam lập tức hướng mép giường đi tới, cúi đầu xuống thanh âm là nhất quán ôn nhu: “Hôm nay thấy tốt hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều.” Tô Nhan nhàn nhạt trả lời, ngó thấy Âu Dương Vân mân mê môi.

Âu Dương Lam thấy ánh nhìn của Tô Nhan, mới ngồi dậy nhìn về phía bàn tròn mới nhìn thấy Âu Dương Vân: “Nhị ca hôm nay như thế nào rảnh rồi qua đây?”

Âu Dương Vân nghe vậy cười: “Ta đến xem Tô Nhan đã khỏe chưa.”

“Đa tạ Nhị ca quan tâm.” Âu Dương Lam thuận miệng đáp. Tô Nhan liền thấy tươi cười bên miệng Âu Dương Vân có chút cứng lại, sau một lát lại khôi phục như thường, mau đến mức làm người ta cho rằng đó chỉ là ảo giác. Nhưng kia không phải ảo giác, là chân thật xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Nhan khiến Tô Nhan chính thức kết luận, Âu Dương Vân thích Âu Dương Lam đã đến mức si cuồng nồng nổi.

Huynh đệ tương / gian, nhân luân diệt sạch.

*Nhân luân: Luân thường đạo lý giữa vua tôi, cha con, vợ chồng, anh em, bè bạn trong xã hội phong kiến. Hoặc, quan hệ đạo đức giữa con người với nhau, như giữa vua tôi, cha con, vợ chồng, anh em, bè bạn, v.v., theo quan niệm nho giáo.

Đây là chuyện nếu ở kiếp trước Tô Nhan vô luận thế nào đều không tiếp thu được, hiện giờ chứng kiến, tâm lại có thể bình lặng như nước.

Có lẽ, chỉ có thật sự chết qua một lần, mới có thể chân chính đứng dưới sóng dữ mà không kinh hoàng.

27. Chương 27: Người Tính Không Bằng Trời Tính

Vương Quý Phi tuy đã bị nhốt vào thiên lao, nhưng rốt cuộc vì chức danh Quý phi này mà không thể nói giết là giết.

Cho dù Hoàng Thượng phần nộ giận dữ thế nào cũng phải đợi Đại Lý Tự điều tra thẩm tra xử lí. Nói đến thật đáng buồn, này vốn chỉ là gia sự bình thường, nhưng chỉ vì xảy ra trong gia đình đế vương mới trở nên phức tạp rườm rà như vậy.

Nương tử của mình lén lút thông đồng với nam nhân khác, việc xấu này xảy ra nhan nhản trong các gia đình bình thường trong thiên hạ nhưng lại lần đầu xuất hiện trong gia đình đế vương. Với Âu Dương Quân giờ phút này, trong lòng nhất định trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tô Nhan ở trong phòng dưỡng mấy ngày, thân mình tốt đến không sai biệt lắm. Ngay cả như vậy, Âu Dương Lam cũng chỉ cho phép hoạt động trong phạm vi ở Lạc Anh Các. Đối với việc hẩn kỳ quái kiên trì, Tô Nhan tuy nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều. Tiêu Tuyết cơ hồ mỗi ngày đều sẽ lại đây, kiểm tra thân thể thuận tiện cùng nhau trò chuyện.

Ta kỳ thật không yếu ớt như vậy, Tô Nhan rất muốn nói ra câu này, nhưng mỗi khi đối mặt Âu Dương Lam đôi mắt trầm tĩnh, Tô Nhan muốn nói cái gì đều nói không nên lời.

Đối với án Vương Quý Phi hồng hạnh xuất tường, Đại Lý Tự đã điều tra qua, chỉ bằng quần áo nam nhân xa lạ cùng giày vớ liền khẳng định Vương Quý Phi có tội quả thực là gượng ép. Có lẽ Âu Dương Quân lúc ấy đại khái cũng là tức giận quá mức, cho nên mới ra hạ sách này. Hiện giờ qua thời gian điều tra làm rõ, Vương Quý Phi sợ là cũng chịu nhiều đau khổ. Âu Dương Quân ít khi sủng hạnh một phi tử trong thời gian dài như vậy, Vương Quý Phi xem như một ngoại lệ. Có lẽ, Âu Dương Quân hiện tại có khả năng đã mềm lòng đi.

Tô Nhan trong tay cầm một quyển sách, biểu tình chuyên chú, từ xa nhìn cảnh này giống như đang nghiêm túc đọc sách, đến gần liền sẽ phát hiện kỳ thật y đang thất thần.

Tiêu Tuyết chậm rãi ngừng ở bên người, cúi đầu nhìn Tô Nhan, nhẹ giọng cười nói: “Quyển sách này đại khái đã bị người nhìn chăm chăm đến thủng rồi.” Tô Nhan nghe thấy thanh âm, khó khăn lắm mới kéo về suy nghĩ của mình, trong lúc vô ý nhìn ngoài cửa sổ, mới kinh ngạc phát hiện bên ngoài đã đen như mực. Tô Nhan buông sách xuống đối Tiêu Tuyết nói: “Tiêu Tuyết, nếu người mang một người lặng lẽ tiến vào hoàng cung, người nắm chắc không?”

Tiêu Tuyết nhướn mày, ở bên người Tô Nhan ngồi xuống: “Người muốn tiến cung?”

“Ta chỉ là muốn nhìn một chút, xem Vương Quý Phi hiện tại như thế nào? Hay vẫn ưu nhã mê người như cũ.” Tô Nhan không nhìn Tiêu Tuyết, cúi đầu nhìn hoa văn kỳ quái trên mặt bàn. Tiêu Tuyết có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, lập tức liền nói: “Người định khi nào đi?”

Tô Nhan lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn hẩn: “Bây giờ.”

Hoàng cung từ trước đến nay là địa phương được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, cư ngụ ở chỗ này đều là người liên quan đến giang sơn xã tắc. Từ cửa cung đến tấm cung Âu Dương Quân, cơ hồ mười bước có một lính canh, những người đó mỗi người đều là cao thủ. Tô Nhan trong lòng vẫn có chút lo lắng bọn họ sẽ bị người khác phát hiện. Nhưng thẳng đến lúc bọn họ tới đại lao, tựa hồ cũng chưa có người chú ý tới bọn họ. Cũng không biết là bởi vì đại nội thị vệ quá mức lơ đãng hay là Tiêu Tuyết thật sự có võ công tuyệt thế cao thủ trong cao thủ.

Tiêu Tuyết từ trên nóc nhà nhanh chóng chạy như bay xuống dưới, văng vẳng đáp trên mặt đất.

Thời gian dài không đặt chân xuống đất rốt cuộc cũng kết thúc, sắc mặt Tô Nhan thoáng hòa hoãn một ít. Hai tiểu tốt tử đứng canh bên ngoài sớm bị Tiêu Tuyết làm hôn mê, đại khái khi họ tỉnh dậy dù phát hiện chính mình bị đánh lén thế nhưng là ai cũng sẽ không biết đi.

Hai người lặng yên không một tiếng động vào đại lao, hơi thở âm hàn lạnh lẽo lập tức phủ vào mặt.

Sau với tối tăm ở ngoài, bên trong đèn đuốc sáng trưng, Tiêu Tuyết kéo tay Tô Nhan đi vào phía trong. Sau hành lang dài dòng là một gian để ngục tốt nghỉ ngơi, mấy người trẻ tuổi này đang vây quanh một cái bàn uống rượu, tất cả mọi người say, oai bầy oai tám ngã trên bàn, biểu tình mười phần thú vị. Tiêu Tuyết cười, thanh âm trong không gian an tĩnh tựa mang theo tiếng vang: “Này khen ngược, để bọn họ tỉnh cần tốn nhiều công phu lắm đó.”

Tô Nhan nhìn trên bàn mâm bát la liệt, không trả lời, chỉ là ý bảo Tiêu Tuyết tiếp tục đi vào bên trong.

Bọn họ đi ngang qua vô số gian nhà tù, phạm nhân bên trong phần lớn đã ngủ. Đi đến tận gian cuối cùng, Tiêu Tuyết đột nhiên ngừng lại, Tô Nhan xoay đầu liền thấy một nữ nhân mặc tù phục ngồi trên một manh chiếu rách nát, phần son trên mặt sớm đã phai, tóc rối như tổ chim. Nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, nữ nhân kia thông thả ngẩng đầu lên, khi thấy Tô Nhan ngoài cửa, nàng đột nhiên cười: “Tô Lục công tử, người đến chậm.”

Tô Nhan nhìn nàng, trên mặt không một tia gợn sóng, bên cạnh Tiêu Tuyết vô ý thức nhíu mày, nghe thấy Vương Quý Phi tiếp tục nói: “Thừa tướng đại nhân thật là hảo phúc khí, có nhi tử thông minh còn mạng lớn như vậy.”

Thấy Tô Nhan không nói lời nào, nàng đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy, khuôn mặt mỹ lệ cùng cỏ dại mọc thành cụm trong phòng giam có vẻ không hợp nhau: “Hiện tại dẫn ta ra ngoài đi, cái địa phương quỷ quái này một khắc ta cũng không muốn ở lại!”

“Ta vì sao phải mang người đi?” Tô Nhan thấy nàng không kiên nhẫn bèn mở miệng, thanh âm ở tầng ngầm ẩm ướt vẫn thanh thúy như cũ, lại mang theo cổ lạnh lẽo không nên lời.

Vương Quý Phi sững sờ: “Có ý gì? Không phải Thừa tướng đại nhân kêu người tới cứu ta sao?”

“Người cảm thấy, ta sẽ nhiều chuyện đi cứu một người muốn giết ta?” Tô Nhan cười hỏi lại, Vương Quý Phi trong mắt lập tức hiện ra một mảnh hoảng sợ.

“Người..... Người làm sao biết, là ta đem người đẩy xuống hồ?” Vương Quý Phi thanh âm như rống lên, đôi mắt như phóng đại vài lần, thần sắc không dám tin tưởng từ từ lan ra, làm người dễ dàng thấy rõ, nàng đang vô cùng sợ hãi.

Tô Nhan cười chậm rãi đến gần, thanh âm chắc chắn thậm chí mang theo nhẹ nhàng: “Vương Chân, khi còn nhỏ ta đã gặp người.”

Vương Quý Phi – Vương Chân, biểu tình trên mặt đã không thể dùng đặc sắc tuyệt luân để hình dung. Qua một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại: “Sao có thể! Khi đó người mới vài tuổi, sao có thể nhớ rõ ta!”

Tô Nhan không để ý tới vấn đề nàng hỏi, chỉ là vẫn nói: “Người tiền cung cũng 6 năm đi, nói vậy, phụ thân mưu toan chuyện này cũng đã hơn 6 năm rồi.”

“Người cùng phụ thân ta cùng nhau hợp tác từ khi nào? Ông ấy cho người lời hứa gì, có thể khiến người lớn gan trực tiếp khiêu khích Lục hoàng tử?” Tô Nhan khuôn mặt bình tĩnh, trong mắt lại chất chứa hào quang. Vương Chân sắc mặt trắng bệch, Tô Nhan đương nhiên nhìn thấy, lập tức nói: “Người thật cho rằng ông ta chịu giữ lời sao? Thừa tướng cùng Hoàng Thượng, cái nào nặng cái nào nhẹ hẳn là không cần ta dạy người, đúng không Vương Quý Phi.”

“Có phải ông ta nói với người, nếu người đứng về phía ông ta, sau khi thành công, ông ta sẽ cho người làm Hoàng Hậu.”

Vương Chân nghe khẩu khí không chút để ý của thiếu niên, sau lưng một mảnh lạnh buốt. Nàng cho rằng đây là bí mật giữa nàng và Thừa tướng, cũng không biết đứa nhỏ này biết rõ ràng như vậy. Mỗi nàng run

rầy đến lợi hại, cơ hồ lời nói đều nói không rõ ràng. Trong đôi mắt thiếu niên phẳng phất như thể thấy rõ hết thấy, làm nàng mất đi sức lực, nàng lảo đảo lui về phía sau vài bước, ngã ngồi ở nơi mà dù có nằm mơ nàng cũng không nghĩ sẽ đem nó trở thành giường, trong đôi mắt nàng bây giờ không còn gì ngoại trừ sợ hãi.

Âu Dương Lam là nhi tử được Âu Dương Quân sủng ái nhất trong tất cả, nói cách khác, hắn là người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn nhất. Thư đồng của hắn nếu chết đuối trong cung, dựa vào tính cách Âu Dương Lam nhất định muốn tra rõ việc này. Tô Nhan mưu hại Quý phi nàng, nàng ở Hoàng Thượng bên gối hóng gió, tội danh của Tô Nhan nhất định sẽ được chứng thực, mà Âu Dương Lam sẽ bởi vì vậy mà cùng Hoàng Thượng so đo, mượn chuyện này làm hắn mất đi tín nhiệm của Hoàng Thượng quả thực là tuyệt diệu chi kế. Làm nàng không ngờ đến chính là nàng còn chưa kịp đem Tô Nhan hôn mê giấu đi, Âu Dương Lam lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa không nói hai lời liền đem Tô Nhan đưa đi Ngọc Lan Cung, khiến cho kế sách của nàng cùng Thừa tướng biến thành “thai chết trong bụng”.

Quả thực người tính không bằng trời tính a.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Phía sau vở kịch:

Tiểu Lục Tử trộm cọ đến bên người Tô Nhan, chẳng biết xấu hổ hỏi: “Tô Nhan, ngươi thích ta sao?”

Tô Nhan cúi đầu trầm mặc hai giây, đột nhiên vung nắm tay nhỏ quất tới: Cút!

Thấy mọi người thích nên sưu tầm một phát ah!

28. Chương 28: Nữ Hải

Tô Nhan thấy nàng không nói lời nào, bèn nhắc chân đến gần: “Vương Quý Phi, ngươi cảm thấy, phụ thân ta sẽ thực hiện lời ông hứa hẹn sao?”

Vương Chân chậm rãi ngược lên, trong mắt lấp đầy một loại hoảng sợ và tuyệt vọng, ngay sau đó lại hiện ra một tia kiên định, nàng chậm rãi mở miệng: “Vì sao không? Thừa tướng đại nhân từ trước đến nay nói là làm, Chân nhi vĩnh viễn đều sẽ đứng bên cạnh chàng, ủng hộ chàng.”

“Cho nên, ngươi tiến cung cũng là vì Thừa tướng?” Tiêu Tuyết một bên nhin không được xen vào.

Vương Chân lộ ra một mặt tươi cười ngượng ngùng, kia thoát nhìn giống như mối tình đầu của tiểu nữ hải. Thanh âm nàng vẫn hàm súc ý vị của nữ tử trưởng thành, trong mắt là hồn nhiên đồng dạng với thiếu nữ: “Thừa tướng đại nhân là người thiện lương, với Chân nhi mà nói, chàng là thân nhân duy nhất trên đời này. Nếu không phải chàng, Chân nhi sớm đã hóa thành một phôi đất vàng, cho nên Chân nhi nguyện ý vì hắn làm bất cứ việc gì, cho dù là giả cho một người mình hoàn toàn không yêu cũng không sao cả.”

Tô Nhan nhìn nàng, tựa hồ đem người Thừa tướng thiện lương trong miệng nàng cùng kế ý đồ mưu phản Tô Nguyên Tu liên tưởng cùng một chỗ, nhưng vô luận nỗ lực thế nào cũng không có biện pháp đem hai người nhập lại thành một. Tô Nhan đột nhiên vì Vương Quý Phi trước mắt này cảm thấy tiếc hận thay. Nàng yêu một nam nhân lớn mình một nửa tuổi đời, nhưng mỗi ngày phải dùng việc sinh hoạt với nam nhân khác để duy trì ảo ảnh, còn mơ ước đến một ngày cùng người kia chung thân cuộc đời.

Đáng buồn đến cỡ nào.

Tô Nhan đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nói với Tiêu Tuyết đằng sau: “Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Tuyết nhú nhú mày, giương mắt nhìn nữ nhân đầu bù tóc rối đang ngồi dưới đất, nháy mắt đã sát khí đã che lấp mất hẳn, lúc Tô Nhan xoay người lại thúc giục, hẳn đã khôi phục thần sắc như cũ.

“Tô Lục công tử, kỳ thật Thừa tướng không muốn giết người.” Vương Chân dùng hai tay vịn cây cột nhà lao, thanh âm không nghe ra cảm xúc.

Tô Nhan dừng bước: “Người nghĩ ta có tin không?”

Vương Chân giống như đang cười, thanh âm giữa không gian an tĩnh có chút khủng bố: “Ta vì sao phải lừa người, tin cũng được không tin cũng được, dù sao hồ dữ không ăn thịt con, hưởng chi, Thừa tướng đại nhân vốn là một người thiện lương.”

Tô Nhan nghe xong không nói gì, chỉ cố gắng bước nhanh về phía trước.

Thời điểm bọn họ rời khỏi đại lao, mấy ngục tốt nằm trên bàn tiệc vẫn chưa tỉnh lại, sắc trời bên ngoài vẫn âm u. Bọn họ đứng trước đại lao, phẳng phất như đứng trước một hồ nước sâu thẳm, lúc nhìn bầu trời sẽ phát hiện nó đen đến dọa người, ngay cả một tia sáng cũng không thể xuyên thấu.

“Tiêu Tuyết, quyền lợi rốt cuộc là thứ gì? Vì sao nhiều người muốn có nó đến vậy?” Tô Nhan ngửa đầu, đôi mắt bị sắc trời nhuộm một mảnh đen kịt.

Tiêu Tuyết bảo trì trầm mặc, sau một lúc lâu mới chậm rãi trả lời: “Ma quỷ.”

Tô Nhan nghe vậy nhẹ nhàng cười, hai con ngươi hơi nheo lại khiến cho cảnh tượng trong mắt lập tức bị ép xuống: “Người nói đúng, nó chính là ma quỷ.”

“Phụ thân ta cả đời lẫn lộn chốn quan trường. Khi còn nhỏ, ta chỉ cảm thấy ông ấy là một vị quan tốt bởi vì ông ấy thường lắng nghe lời dân, cùng dân chịu khổ. Thời gian trôi qua, ông ấy dần thay đổi, trở nên bảo thủ, trở nên âm trầm bất định, dã tâm của ông ấy không phải là thứ dễ có. Ông ấy rõ ràng biết, nhưng lại biến mình trở thành con thiêu thân.” Tô Nhan chậm rãi nói, ngữ khí an tĩnh như không. Tô Nhan không hẳn muốn đem những chuyện vốn giấu trong lòng nói cho Tiêu Tuyết nghe. Giờ khắc này, có lẽ y chỉ muốn tìm một người hoặc là thứ gì để tiếp thu nỗi lòng tràn đầy mê lương của mình.

Tiêu Tuyết rất phối hợp không nói gì, vì thế Tô Nhan lại tiếp tục nói: “Vương Chân là cô nhi ông ấy nhặt được từ rất nhiều năm trước. Nàng tiến cung cũng là chịu sai sử của ông ấy. Nếu ta biết trước, khi đó ta nhất định ngăn cản. Hiện giờ ta vốn định giết nàng nhưng ta không hạ thủ được. Có phải ta vô dụng lắm hay không? Rõ ràng biết còn cố tình mặc kệ, sớm hay muộn sẽ có một ngày, tất cả mọi người trong phủ Thừa tướng sẽ bị liên lụy, nhưng mà.....”

Câu nói kế tiếp bị Tiêu Tuyết đánh gãy, Tiêu Tuyết vẫn bộ dáng lạnh lùng lại đột nhiên nói một câu: “Không cần để ý, ông ta là ông ta, người là người, hơn nữa ta sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh người.” Tiêu Tuyết luôn không thích những lời sao rỗng mà hôm nay lại trôi trãi nói ra khiến Tô Nhan không khỏi sửng sốt, sau đó lập tức cười ra tiếng.

“Tuy rằng bản công tử võ nghệ cao cường, nhưng đứng trước cửa đại lao nói chuyện phiếm sẽ khiến ta mất đi phong độ đó.” Tiêu Tuyết vừa nói vừa thuận theo ôm vòng eo mảnh khảnh, nhún một cái cả hai người liền bay lên nóc nhà. Hai người bộ họ giống như lúc đi thuận lợi trở về phủ Hoàng tử. Hai chân vừa mới chạm xuống Lạc Anh Các, liền nghe thấy thanh âm Âu Dương Lam tức giận: “Cút! Một đám vô dụng!”

Tô Nhan mím môi nhìn vào phòng chỉ thấy bóng lưng Âu Dương Lam lạnh nhạt tức giận, bên chân hẳn quỳ một đồng người, Hoa Lân cùng Tả Kỳ cũng ở trong đó. Tô Nhan trong lòng ngăn ra, đang chuẩn bị bước đến lại ngó thấy thân ảnh Nam Cẩm đi vào, hẳn như là từ địa phương rất xa đi tới. Trong viện ngọn đèn sáng ngời rất tốt phụ trợ cho hắn thêm phần phong trần mệt mỏi. Hắn thấy Tô Nhan đứng đây lập tức khựng lại, trên mặt nháy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó mới lên tiếng: “Thiếu gia tìm người cả đêm.” Sau đó tầm mắt hắn dừng trên người Tiêu Tuyết rồi không nói nữa.

Âu Dương Lam nghe thấy tiếng Nam Cẩm lập tức xoay người lại.

Tiếng tim đập quen thuộc lần nữa đã trở về, Tô Nhan vẫn cố đứng trong khoảng sân trống trải, dùng cảm đón nhận tầm mắt đen lấy từ xa xa phóng tới. Tô Nhan lập tức cảm giác được trong đôi mắt kia là cỗ cuồng phong cường đại lăng liệt, thổi vào lòng y từng trận đau đớn.

Lúc này, y lại để Âu Dương Lam lo lắng.

Hoa Lân thấy Tô Nhan nguyên vẹn đứng ở trong viện không khỏi vùng trộm thở phào một cái, sau đó hần giương mắt nhìn thiếu gia nhà mình mới phát hiện đôi mắt thiếu gia đã thẳng tắp rớt trên người Tô Nhan. Hoa Lân chậm rãi đứng dậy, đem bốn hạ nhân lặng lẽ rút đi. Âu Dương Lam đứng ở trong phòng, Tô Nhan đứng ở trong viện, tầm mắt hai người xuyên qua một đồng người va chạm giữa không trung, nháy mắt tóe lên vô số tia lửa.

Chờ đến lúc những người không liên quan rút đi sạch sẽ, Âu Dương Lam mới từ trong phòng chậm rãi đi ra, phía sau hần phản chiếu khí thế bàng bạc lại tựa như phát ra từ bức sơn thủy đồ, đôi mắt phần nộ bị áp xuống dưới cố gắng dùng tỉnh táo mà bao trùm lại. Tô Nhan đứng tại chỗ, người đối diện càng lúc càng gần.

Tiêu Tuyết lúc này đột nhiên đi lên che trước người Tô Nhan, ý tứ kia phi thường rõ ràng, nếu Âu Dương Lam muốn làm gì với Tô Nhan, hần tuyết sẽ không thủ hạ lưu tình, cho dù người này là chủ tử của mình cũng không được.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường 2 hào

Ngày nọ, Thái Dương Quân tâm tình rất tốt, chuyên chú chiếu sáng đến hăng sai.

Tối hôm qua bị cầm thú giày vò ăn sạch nên sáng ra khi Tô Nhan ngồi trước bàn, hai mi mắt bắt đầu đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Cầm thú thấy vậy không khỏi mừng thầm, thò tay lại gần khảy khảy.

Tô Nhan lười mở mắt, nói: “Thiếu gia, thỉnh không cần đùa giỡn ta.”

Cầm thú (Âu Dương Lam) cười, rằng: “Người không để cho ta đùa giỡn, chẳng lẽ muốn ta đi đùa giỡn người khác sao?”

29. Chương 29: Không Cam Tâm

Âu Dương Lam tại nơi cách Tô Nhan một bước chân thì dừng lại, thanh âm đã khôi phục bình tĩnh: “Người đi đâu?”

Không ngờ được ngữ khí hần sẽ bình thường như vậy, Tô Nhan trong lòng đã chuẩn bị tốt tâm lí bỏ mình nên mở miệng nói: “Ta thấy bên ngoài không khí tốt lắm, nên ta kêu Tiêu Tuyết mang ta đi chơi chút.”

Âu Dương Lam lúc này mới nhìn thấy Tiêu Tuyết, đôi mắt như màn đêm nhìn lướt qua sau đó dừng ở trên tay hần, đem quạt xếp lại, cười cười: “Vì sao không nói cho ta biết?”

Tô Nhan hiển nhiên không đuổi kịp tiết tấu của hần, thoáng ngáy người một chút, lại nghe Âu Dương Lam nói tiếp: “Chỉ cần người mở miệng, ta chắc chắn bồi người.”

“..... Lần sau nhất định sẽ nói cho người biết.” Bị đôi mắt long trọng sáng ngời của Âu Dương Lam nhìn đến không được tự nhiên, Tô Nhan đành phải nghiêng đầu đi, đem tầm mắt dời qua gốc hoa lan bên cạnh. Chính bản thân Tô Nhan cũng chưa phát hiện, dưới ánh đèn sáng ngời, gương mặt như tuyết của y bị nhuộm một tầng đỏ ửng. Âu Dương Lam hơi híp mắt, khóe môi gợi lên một mặt cười mê người, đi qua đi kéo cánh tay Tô Nhan dẫn vào phòng: “Chậm chút, thân mình người còn chưa hoàn toàn tốt, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tô Nhan mơ hồ choáng váng bị hần mang đi, thẳng đến cửa phòng đóng lại bị người ôn nhu ẩn ở trên giường mới bắt tri bắt giác mình bạch tình cảnh chính mình hiện tại.

Giày giụa muốn đứng lên lại bị đôi tay Âu Dương Lam kìm lại, từ trên cao nhìn xuống: “Tô Nhan, người thật sự là một thư đồng không biết nghe lời.” Trong mắt của hắn hiện lên toàn là vui vẻ cùng một cảm xúc không biết tên. Tô Nhan ngơ ngẩn nhìn trong chốc lát, sau đó quay đầu đi: “Làm thiếu gia nhọc lòng, là vi thần không đứng.”

“Nga? Người sai ở chỗ nào?”

Âu Dương Lam ngữ khí rõ ràng lại ôn nhu bất quá Tô Nhan nhất thời đáp không được, chỉ có thể mở to mắt nhìn chén trà tinh xảo trên bàn. Nghĩ đến Âu Dương Lam có lẽ vừa mới đại phát tính tình, những chén trà tinh xảo trên bàn đều biến thành mảnh nhỏ rải rác vô tội nằm ở nơi đó, toàn thân tản ra một loại lãnh quang không hề tức giận: “Thiếu gia, người lại vừa phát hỏa sao?”

Theo ánh mắt Tô Nhan nhìn qua, Âu Dương Lam mím môi buông tay ra, đột nhiên nói một câu không đầu: “Về sau người một bước đều không được ly khai tầm mắt của ta.”

Tô Nhan nhìn hắn: “Lần đó là ngoài ý muốn.”

Chuyện Tô Nhan nói là lần rơi vào hồ Uyên Ương hồ. Kỳ thật chính mình cũng biết là lừa mình dối người, huống chi Âu Dương Lam khôn khéo như thế, làm thế nào không biết do Vương Quý Phi làm. Mà chuyện Vương Quý Phi vào đại lao cùng Âu Dương Lam không khỏi có can hệ. Không hề ngoài ý muốn, Âu Dương Lam cười: “Có lẽ chỉ có người cho rằng đó là ngoài ý muốn. Không sao, những thứ đó ở đằng trước tính kế người của chúng ta, tất cả đều chạy không thoát.” Nói cho hết lời, trong mắt hắn lại ngưng kết một tầng sương thật dày, Tô Nhan thấy, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Chính là ánh mắt này, làm Tô Nhan luôn có ảo giác sẽ lập tức mất đi Âu Dương Lam.

Dự cảm của Tô Nhan luôn chính xác, như một đời kia, khi Tô Nhan có loại cảm giác này, chính mình liền bị người áp vào hầm ngầm phủ Lục hoàng tử, ở nơi đó, có Âu Dương Lam.

Âu Dương Lam vững vàng ngồi trên ghế sơn đen, bốn phía trên tường đèn đuốc sáng ngời chiếu vào gương mặt tuấn tú tuyệt nhiên của Tô Nhan, có loại lãnh diễm mỹ. Hắn vừa nhắc đầu, Tô Nhan liền dễ dàng thấy được bên môi hắn một mặt cười gượng ép. Kỳ thật Tô Nhan cũng muốn cười, chỉ là nước mắt đã tràn ra trước. Một nam nhân hai mươi ba tuổi khốc lóc bộ dáng thật sự không được tốt lắm. Cho nên Tô Nhan kia mới thực nỗ lực đem những giọt nước mắt đó mãnh liệt bức trở về, nháy mắt liền thấy Âu Dương Lam đã đứng ở trước mặt.

Giày trên chân hắn mạ một tầng ám sắc viền vàng, mũi giày vừa vịn đối diện đầu gối Tô Nhan, ẩm ướt trên mặt đất còn có vệt nước. Tô Nhan bị người ép quỳ xuống, đầu gối lập tức cảm giác được cổ lạnh lạnh. Tiếp theo, Âu Dương Lam chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi mắt thẳng tắp tiến vào mắt y: “Tô Nhan, người vì sao phải phản bội ta?”

Thanh âm kia nhất quán dễ nghe, chỉ là nghe vào trong tai liền có ảo giác chính mình nhất định sẽ bị đối phương xé nát, chính mình lúc ấy như thế nào mà trả lời?

Đúng rồi, mình nói: “Xin lỗi, Lục hoàng tử, ta là người của Tô gia.”

Mình thấy Âu Dương Lam ánh mắt lập tức cứng lại, biến thành băng sương trăm năm khó tan. Hắn nhìn nhìn, từng câu từng chữ nói: “Tô gia đều đã chết, Tô Nguyên Tu cái lão đông tây đó sớm đã chết, người vì sao chấp mê muốn tử thủ vì hắn? Hắn muốn làm hoàng đế đó là chuyện của hắn! Cùng người Tô Nhan có quan hệ gì đâu! Người chỉ cần ở bên cạnh ta, vĩnh viễn như vậy không tốt sao? A?! Người vì một nguyện vọng vĩnh viễn không có khả năng thực hiện mà phản bội ta, phản bội mọi thứ đã có giữa chúng ta, Tô Nhan, người đúng là nhảm tâm!”

Không, không phải.

Vô số câu trả lời đã luyện tập rất nhiều lần vọt tới cổ họng, rồi lại bị ngạnh ấn trở về.

Đây là một bí mật, thời điểm biết bí mật này chính mình liền tính toán muốn vĩnh viễn tử thủ, muốn đem nó mang vào phần mộ. Nếu một đời kia, mình có thể như hiện tại tâm cảnh sáng choang, bọn họ có lẽ thật sự có thể cứ vậy, chậm rãi già đi.

Chỉ là, khi đó, mình là Tô Nhan cố chấp bảo thủ.

Cho dù mình yêu người trước mắt này tận xương tủy, có một số việc, nhưng kinh qua năm tháng sẽ trở thành một cái hào rộng, vĩnh viễn không thể vượt qua.

Trừ bỏ chết, mình kỳ thật có rất nhiều lựa chọn, chỉ là, trong mắt y lúc đó chỉ có chết mới có thể xem như chuộc tội, xem như giải thoát, xem như mình đối Âu Dương Lam cũng thành toàn.

Có một điểm kỳ thật nói sai rồi, không phải Âu Dương Lam vì trả thù Âu Dương Quân mà mất đi cái gì, mà là chính hắn lựa chọn đi con đường hắc ám này.

Đứng trước vận mệnh, có được cùng mất đi sẽ trở nên nhỏ bé và hèn hạ. Mình từng ở trước vận mệnh quật cường cúi đầu, vì thế hôm nay mình nằm trên giường phủ Lục hoàng tử mà cái người mình tự tay đẩy ra, giờ phút này lại đứng bên mép giường, đang cúi đầu ôn nhu nhìn mình.

Tô Nhan thường xuyên tự hỏi, đây có phải chính là trời cao cho mình một khảo nghiệm khác?

Nói đến cùng, mình vẫn là không cam lòng.

Không cam lòng Âu Dương Lam đã quên mình, không cam lòng chỉ có một mình mình nhớ rõ những chuyện cũ năm xưa, không cam lòng cả đời này, mình cùng Âu Dương Lam sẽ như vậy mà bỏ qua nhau.

Nhiều việc không cam lòng như vậy, Tô Nhan cảm thấy không xong rồi.

Cho nên hỏi Âu Dương Lam một câu: “Thiếu gia, người biết ai là Âu Dương Thiển không?”

Âu Dương Lam kinh ngạc nhướn mày, tựa hồ kinh ngạc vì Tô Nhan biết người này tồn tại, nhưng vẫn là nhẹ giọng nói: “Nàng sống lúc ta còn nhỏ, không quá nhớ rõ bộ dáng của nàng, chỉ nghe người ta nói nàng là vương triều đệ nhất mỹ nữ.”

“Ta nghe nói nàng bị đường kim hoàng thượng xử tử.” Tô Nhan nói thẳng, đôi mắt nhìn hoa văn trên đầu, thanh âm rất bình tĩnh.

Âu Dương Lam cúi đầu nhìn Tô Nhan, sau đó ngồi cạnh giường: “Phụ hoàng rất ít khi nói đến nàng, chỉ nói nàng là tội nhân của vương triều, chết không hết tội.”

Tô Nhan không nói chuyện, đột nhiên quay đầu nhìn Âu Dương Lam, thanh âm thực nhẹ truyền đến: “Thiếu gia đâu? Người cũng cảm thấy nàng là tội nhân sao?”

Âu Dương Lam lắc đầu, thanh âm có chút mê: “Cô cô này của ta luôn tùy tính, có lẽ nàng thật sự đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, nếu không phụ hoàng cũng không vô duyên vô cớ đem nàng xử tử, lại còn khiến cho người trong thiên hạ đều biết. Ta nghe lão thái giám trong cung nói, phụ hoàng trước kia thương yêu nhất là muội muội này.”

“Phải không?” Tô Nhan không hề ý nghĩa hỏi lại, chậm rãi nhắm hai mắt.

30. Chương 30: Tạ Nhiễm

Mùa xuân đã đến.

Tô Nhan sáng sớm đẩy cửa sổ ra, nhìn mãn viện xuân sắc kia hít một hơi thật sâu tựa hồ không khí trong phổi cũng trở nên mới mẻ thơm ngát hơn.

Mình quả nhiên vẫn là tương đối thích mùa xuân, mùa đông quá lạnh, mùa hè quá nóng, mùa thu lại quá mức hiu quạnh, cho nên một năm bốn mùa, chỉ có mùa xuân mới làm người ta cảm thấy vô cùng vui sướng. Cho dù trong lòng Tô Nhan khốn đốn mỗi một, nhìn thấy màu xanh biếc dạt dào trong viện, vẫn không khỏi có chút thả lỏng một trận.

Từ xa thấy Hoa Lân đi đến, phía sau là một trung niên nam tử, nói là đến đo kích thước làm cho mình vài bộ quần áo mới.

Tô Nhan kinh ngạc cười: “Năm cũng đã qua, vì sao còn phải may y phục mới?”

“Cửu công chúa vừa tròn mười hai tuổi đó.” Hoa Lâm cười đến rất vui vẻ, đôi mắt đều cong thành hình trăng non.

Tô Nhan gật gật đầu nhìn thợ may tiên sinh vẫn đang cầm thước trên người mình mà lẩn lộn. Cửu công chúa là công chúa duy nhất được sủng ái, nàng năm tuổi có thể ngâm thơ, cho tới bây giờ mười hai tuổi đã là một tài nữ cầm kỳ thư họa cái nào cũng thông thạo. Càng quan trọng là, nàng có dung mạo khuynh thành, nghe nói phàm là người gặp qua nàng đều bị nàng làm cho thần hồn điên đảo.

Nghe đồn có đôi khi cũng có thể tin được, Cửu công chúa Âu Dương Ngưng thật sự là một mỹ nhân trẻ tuổi, bởi vì hàng năm nàng đều ở trong cung rất ít khi lộ diện, người gặp qua nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có lẽ chính vì như vậy, mới có tin đồn nàng là thần tiên hạ phàm.

“Hoàng Thượng tổ chức yến tiệc mừng sinh thần cho nàng, tất cả mọi người đều muốn đi, chúng ta cũng đến đó đi.” Chờ thợ may tiên sinh đi rồi, Hoa Lâm mới đến cạnh bàn ngồi xuống.

Tô Nhan nhướn mày nghe thấy Hoa Lâm lên tiếng: “Ta nghe nói Hoàng Thượng muốn đem Cửu công chúa hứa hôn cho Ngũ ca Tô Thần của ngươi. Nếu không phải bốn ca ca trước của ngươi đều đã có hôn phối, Tô Thần sợ sẽ không có vận khí tốt như này, vậy mà lấy được vương triều đệ nhất mỹ nhân của chúng ta.”

“Chuyện khi nào?” Tô Nhan trong lòng sợ hãi, ngữ khí cũng dồn dập hơn.

Hoa Lâm đem y kéo đến bên người bắt ngồi xuống, cười nói: “Chỉ là nghe nói, hiện tại còn chưa định đoạt, xem người kích động kia.”

Tô Nhan không hề kích động, Hoàng Thượng quyết định như vậy sợ là muốn mượn liên hôn lôi kéo phụ thân, chặt đứt ý niệm mưu phản của ông ấy. Tuy rằng hiện tại chưa có chứng cứ nhưng chắc rằng Hoàng Thượng hoặc ít hoặc nhiều đã đoán được phần nào.

Âu Dương Quân tuy là một người ôn hòa, nhưng là thượng vị sở dĩ trở thành thượng vị là có lý do. Khi ông ta tiếp nhận vương triều này từ trên tay tiên hoàng, những huynh đệ thúc bá tất cả đều bị điều đi nơi khác trong thời gian rất ngắn, trong đại hoàng cung này chỉ còn lại một Âu Dương Quân một mình nắm giữ thiên hạ.

Ở nơi này một quốc gia chỉ thuộc về một người, phát sinh những chuyện gì ông ta sao lại không biết?

Đại khái là do Tô gia nhiều thế hệ làm quan, vì vương triều lập được không ít công lao hãn mã, cho nên mới dùng chính sách dụ dỗ.

Tô Thừa tướng “bệnh lâu” cũng đã khỏi hẳn bắt đầu mỗi ngày thượng triều. Tô Nhan từng gặp ông ấy trong Ngự Hoa Viên, so trước đó vài ngày quả thật có chút tiêu tụy. Có lẽ là nghe được tin Vương Chân ở trong đại lao hưởng tiêu ngọc vẫn làm ông ấy ít nhiều có chút hao tâm tổn sức.

Vương Chân là sau khi Tiêu Tuyết và Tô Nhan rời đi, sáng ngày hôm sau bị người ta phát hiện chết ở trong ngục. Sắc mặt nàng bình tĩnh, trên người không có một vết thương, ngay cả ngổ tác cũng nhìn không ra một tia manh mối. Sau đó Đại Lý Tự đưa ra kết luận: Vương Quý Phi sợ tội tự sát.

Tuy rằng việc tự sát này vô luận một từ thế nào cũng không thể nói nổi, Âu Dương Quân lại cực kỳ bình tĩnh không nghi ngờ gì, chỉ sai người đem Vương Quý Phi bắt động thánh sắc chôn ở Bắc Giao, cách Hoàng Lăng một chặng đường dài.

Này vở kịch yêu đương vụng trộm vì sợ tội tự vẫn rồi cuộc hạ màn.

Trên bàn cơm, Hoa Lâm trong lúc vô ý nhắc tới đề tài này, Âu Dương Lam đang ngồi trên chủ vị lại sắc mặt không thay đổi nói: “Trong hoàng cung nữ nhân giống như vậy rất nhiều, chết một người không tính cái gì.”

Tô Nhan nắm chặt chiếc đũa trên tay, đột nhiên nhớ tới mẫu hậu Âu Dương Lam kỳ thật cũng như thế này không minh bạch mà chết. Lúc đó Âu Dương Lam còn chưa tròn một tuổi, bà ấy đã ly kỳ chết trong tấm cung chính mình. Ở hậu cung này các nữ nhân đối quyền lực ham thích không hề thua nam nhân. Mục tiêu cuối cùng của các nàng là địa vị mẫu nghi thiên hạ, cho nên những người cản đường các nàng hết thấy đều phải chết.

Cho nên, nữ nhân được Âu Dương Quân sủng ái đều đoản mệnh.

Đối với hiện tượng phổ biến này, Âu Dương Quân tựa hồ đã sớm miễn dịch, hoặc nói là, ông ta không quan tâm sinh tử của nữ nhân nào. Bởi vì chỉ lúc các nàng như cánh hoa nở rộ dưới thân ông ta các nàng mới có sinh mệnh, những thời điểm khác bất quá là bình hoa bị ông ta ôm vào trong lòng.

Tiêu Tuyết gần đây cũng không thường đến phủ Lục hoàng tử, thoát nhìn tựa hồ rất bận rộn. Mà thân thể Tô Nhan đã khỏi hẳn từ lâu, chỉ cần mỗi ngày dựa theo thực đơn hẳn khai ra liền không có gì đáng ngại. Cho nên hẳn càng yên tâm thoải mái cả ngày không tới phủ Hoàng tử, cũng không biết đang vội cái gì.

Sáng sớm Âu Dương Lam đã bị Hoàng Thượng triệu vào cung, Âu Dương Lam lo lắng thân mình Tô Nhan còn chưa tốt liền bảo y ở trong phủ nghỉ ngơi, rồi cùng Tả Kỳ vội vàng vàng rời đi. Âu Dương Lam chân trước vừa đi, Tô Nhan chân sau đã lên ra ngoài.

Trước đây Tô Nhan ngây người ở phủ hoàng tử này mười năm tự nhiên quen thuộc, nơi nào có tổ chim lỗ chó đều biết, huống chi chỉ là thần không biết quỷ không hay trốn ra khỏi phủ.

Lúc đến, Phượng Dương khách điểm vẫn quanh quệ như cũ, chương quây thấy Tô Nhan vào cửa vội tươi cười thân thiết chào đón: “Tô công tử hôm nay muốn ăn gì? Ta đây bảo phòng bếp đi làm.”

Tô Nhan nhìn hẳn, cười nói: “Ta tới tìm lão bản của người.”

Chương quây vẻ mặt khó xử, liếc mắt ra hậu viện: “Này..... Lão bản phân phó, bất luận ai đều không cho vào, còn cố ý dận dò tiểu nhân, nói..... nói ngay cả Tô công tử cũng không muốn gặp.”

Tô Nhan nghe xong hơi hơi nhướn mày không màng chương quây ngăn trở, xông vào hậu viện. Bằng tiểu thân thể này nếu chương quây cố tình muốn cản là ngăn được. Nhưng là, chương quây sao có thể thật sự dám cản, phụ thân Tô Nhan chính là Thừa tướng, nếu làm y bị thương chỉ sợ chính mình ngay cả chỗ ngồi cũng đừng nghĩ tới.

Tô Nhan dễ dàng xâm nhập hậu viện, thẳng đến phòng ngủ Tiêu Tuyết. Cửa phòng rộng mở, Tiêu Tuyết đang ngồi trước bàn biểu tình nghiêm túc, có một người đáng ngồi đối diện hẳn đưa lưng về phía cửa, nhìn không thấy dung mạo. Chỉ thấy một đầu tóc bạc trắng thật dài buông xuống dưới, tựa như một thác nước mỹ lệ làm người mê muội.

Không biết gió từ đâu nổi lên, thổi mái tóc màu bạc tung bay, ngàn vạn lần, Tô Nhan phảng phất thấy người nọ quay đầu tới, hướng mình ôn nhu cười.

“Tạ Nhiễm.”

Không biết vì sao, này hai chữ lại đột nhiên phá tan yết hầu, buột miệng thốt ra.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm hai người trong phòng đều cả kinh, Tiêu Tuyết nhanh chóng ngẩng đầu lên thấy Tô Nhan đang đứng ở cửa hơi hơi mím môi. Cái lưng kia đưa về phía Tô Nhan cũng chậm rãi xoay người lại, Tô Nhan liền thấy gương mặt trong trí nhớ mình.

“Không nghĩ tới ta ở kinh thành không phải kỳ nhân dị sĩ gì, các hạ ngay cả mặt ta còn chưa nhìn thấy đã biết ta là ai.” Khi Tạ Nhiễm cười rộ lên, hai bên má xuất hiện hai lúm đồng tiền, phá lệ làm người vui sướng. Giờ phút này Tô Nhan lại không cao hứng nổi.

31. Chương 31: Người Vô Tội

Tạ Nhiễm chạy tới tìm Tiêu Tuyết, vậy chứng tỏ Tứ ca và Ngũ ca đã trở lại.

Bởi vì Tạ Nhiễm căn bản không biết trên đời này có người tên Tiêu Tuyết, chỉ có mình cùng hai ca ca thân cận là Tô Dật và Tô Thần mới nhận thức Tiêu Tuyết.

Tô Nhan hô hấp có chút bất ổn, vội vàng đi vào hỏi Tạ Nhiễm: “Tô Dật đâu?”

Tạ Nhiễm tựa không dự đoán được y quen biết Tô Dật, biểu tình có một chút đình trệ, sau đó tự giấu cười một tiếng: “Tô Dật thật là diễm phúc không cạn, lại có được người như ngươi ở trong lòng.” Tô Nhan thấy mặt hần lộ vẻ mỗi một, thanh âm không khỏi mềm nhũn: “Hắn là Tứ ca của ta.”

“Ngươi là Tô Nhan?” Tạ Nhiễm như bị người đâm phải cái đuôi, từ trên ghế nhảy dựng lên, lại bị Tiêu Tuyết không vui nhanh chóng ấn trở về. Trên mặt hần tràn lan nỗi khiếp sợ, thanh âm tựa mang theo thần sắc mãnh liệt nào đó: “Hiện tại thư đồng của thiếu gia chính là ngươi?” Tuy là như thế, trên mặt lại hoàn toàn không có bất kỳ hoảng sợ nào.

Phảng phất người ám sát Lục hoàng tử không phải hần, phảng phất người trước mắt Tô Nhan không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Tô Nhan không trả lời ngay, chỉ chậm rãi ngồi xuống cạnh hần, lặp lại một câu: “Tô Dật đâu?”

Tạ Nhiễm tựa cân nhắc nên trả lời thế nào, sau nửa ngày mới nói: “Hắn trở về từ nửa đêm hôm qua, sáng hôm nay đã về phủ Thừa tướng rồi, nói muốn đi tìm Ngũ đệ.” Ánh mắt hần nhìn Tô Nhan, bên trong tựa hồ lưu động quang mang, Tô Nhan không rảnh bận tâm thần sắc của hần, trong lòng có chút loạn.

Tô Dật đã trở lại, chứng tỏ Tô Thần cũng đã trở lại, đó là nói, Hoàng Thượng tứ hôn cũng không phải tin đồn vô căn cứ, như vậy.....

“Lục hoàng tử không ở trong phủ sao? Ngươi thế mà rảnh lại đây.” Tiêu Tuyết một bên luôn im lặng đột nhiên mở miệng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tô Nhan, Tô Nhan mới phục hồi tinh thần lại nói: “Hắn bị Hoàng Thượng gọi đi, ta cũng đã lâu không tới đây cho nên đến xem.”

Vốn dĩ đến đây định hỏi Tiêu Tuyết đã gặp qua Tạ Nhiễm chưa, lại không ngờ được hôm nay vừa vặn đến mình gặp phải. Nghĩ đến đây, Tô Nhan vội hỏi: “Bệnh tình Tạ Nhiễm thế nào?” Lời vừa nói ra, hai đôi mắt liền thẳng tắp hướng y phóng tới, Tô Nhan phát hiện tự mình nói sai, vội giải thích nói: “Ta nghe người trong vương phủ nói, Tạ công tử thân thể vẫn luôn có bệnh.”

Tạ Nhiễm lúc này mới nở nụ cười: “Ta vừa rồi còn tưởng rằng Tô Dật nói cho ngươi biết, nghĩ lại hần không có khả năng đem chuyện của ta nói cho người nhà của hần, nguyên lai là người phủ Hoàng tử phủ nói, là tên Hoa Lân kia nói đi?”

Tô Nhan lẳng lặng nhìn hần, trong lòng nghi hoặc như núi từng lớp đội lên.

Tạ Nhiễm lúc nhắc tới Lục hoàng tử thần thái cùng ngữ khí hoàn toàn không giống như người định đồn Âu Dương Lam vào chỗ chết, vậy tại sao hần muốn ám sát Âu Dương Lam? Vì cái gì?

“Là bệnh từ trong bụng mẹ mang ra, chỉ cần dùng được vẫn có thể sống thêm ba bốn mươi năm.” Tiêu Tuyết một bên cầm tờ giấy viết, cũng không ngắt đầu lên nói. Tô Nhan nhìn về phía Tạ Nhiễm, tầm mắt dừng ở mái tóc trắng xóa của hần. Tóc Tạ Nhiễm trước kia cũng là màu đen, sau lại bởi bệnh tình tăng nặng cho nên mới chậm rãi biến thành màu trắng, nhưng đó là chuyện sau khi Tạ Nhiễm mười tám tuổi. Không ngờ được, ở đời này, đầu tóc Tạ Nhiễm đã biến thành màu trắng, mà hần hiện tại chỉ mới mười sáu tuổi.

Không biết có phải nghe được Tô Nhan là đệ đệ của Tô Dật hay không, thái độ Tạ Nhiễm cư xử với Tô Nhan phá lệ ôn nhu. Tô Nhan cũng không thấy lạ. Bất quá cũng đúng, hần cùng Tô Dật ở bên nhau, đệ đệ của Tô Dật tự nhiên cũng là đệ đệ của hần. Trong lòng Tạ Nhiễm suy nghĩ những điều này làm sao Tô Nhan không biết, chỉ là thấy lạ, tại sao Tiêu Tuyết lại che giấu bệnh tình cho hần, nhưng thấy Tạ Nhiễm mặt mày không khỏe cũng không hỏi nhiều.

Tiêu Tuyết rốt cuộc cũng buông bút xuống, đem được phương vẽ đầy rồng bay phượng múa đưa cho Tạ Nhiễm, biểu tình không mặn không nhạt nói: “Dựa vào cái này bốc thuốc, mỗi ngày sắc hai lần, sau mười ngày lại đến tìm ta.”

Tạ Nhiễm cười tiếp nhận, từ trong lòng ngực lấy bạc đưa tới, Tiêu Tuyết lại khoát tay: “Tô Dật đã trả tiền rồi.”

“Đa tạ Tiêu công tử.” Tạ Nhiễm đem bạc thu trở về, cười nói tạ ơn.

Tô Nhan thấy hần đứng dậy cáo từ, cũng theo hần đi ra ngoài. Tiêu Tuyết đứng ở cửa phòng, thấy bóng dáng hai người biến mất ở hành lang gấp khúc mới xoay người, nhẹ giọng nói: “Người đều đi rồi, người định

ở bên trong tới khi nào?”

Vừa dứt lời, từ phía sau bình phong bước ra một nam tử anh tuấn.

Mây kiếm mắt sáng, khí chất bất phàm.

Người nọ ngượng ngùng cười cười: “Mới nháy mắt, Tiểu Nhan đã lớn như vậy, còn làm thư đồng cho Lục hoàng tử.”

Tiêu Tuyết liếc hẩn một cái: “Đừng nói đến khoa trương như vậy, người bắt quá mới đi được một năm mà thôi.”

Tô Dật lại có chút ngượng ngùng, ngón tay khảy khảy tóc trên trán, sau đó mới nâng mắt lên nhìn Tiêu Tuyết: “Lục hoàng tử có khi dễ Tiểu Nhan không?” Tiêu Tuyết câu môi cười, không nhanh không chậm nói: “Người cùng Tô Thần ở Giang Nam gần ngơ hết một năm, hiện tại mới nhớ tới việc này?”

“Ta thấy Tiểu Nhan biểu tình vững vàng, hay là trong lúc chúng ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tô Dật có chút sốt ruột, thanh âm đều lộ ra vội vàng. Tiêu Tuyết không để ý tới hẩn, vẫn bưng chén trà nhấp một ngụm, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Cũng không có việc gì, chỉ là thiếu chút nữa ném cái mạng nhỏ.”

Tô Dật biểu tình lập tức căng thẳng: “Sao lại thế này? Chẳng lẽ có người muốn hại Tiểu Nhan? Tiểu Nhan hiện tại như thế nào?”

Tiêu Tuyết ném cho hẩn một ánh mắt khinh bỉ: “Không phải vừa mới thấy sao? Còn tung tăng nhảy nhót chứng tỏ không có việc gì, còn nữa, đừng nói với ta người đoán không ra là ai.”

Vì thế Tô Dật lập tức im tiếng, lại nghe Tiêu Tuyết nói: “Chính là tiện nhân Vương Chân kia. Tô Nhan còn mềm lòng chứ ta thì không. Nàng cho rằng khoản nợ này cứ vậy coi như xong? Không dễ dàng như vậy đâu!”

Tô Dật kinh ngạc nhìn về phía hẩn: “Vương Quý Phi chết là người.....”

“Tiêu Tuyết ta muốn một người chết tự nhiên sẽ làm không hề sơ hở. Người xem, ngõ tác đầy nhìn không ra.” Đêm đó, hẩn bắt quá thừa dịp Tô Nhan xoay người, đem độc hạ trên người Vương Chân. Độc kia vô sắc vô vị, sau khi trúng độc trong vòng sáu canh giờ sẽ tử vong, khi chết bộ dáng như đang ngủ, căn bản làm người nhìn không ra manh mối. Thiên hạ này, sợ cũng chỉ có Tiêu Tuyết hẩn mới có bản lĩnh này.

“Tiểu Nhan biết không?” Tô Dật hỏi.

Tiêu Tuyết lắc đầu: “Y luôn luôn mềm lòng, nếu biết là ta động tay sợ lại đến sinh khí. Cho nên đừng để y biết thì hơn.”

Tô Dật lên tiếng, đột nhiên nói: “Nguy rồi, Tạ Nhiễm hiện tại chính là tội phạm bị truy nã, cứ như vậy chạy ra đường bị người khác phát hiện thì sao?” Nói xong muốn đứng dậy đuổi theo lại bị Tiêu Tuyết kéo lại. Tiêu Tuyết buồn cười nhìn hẩn: “Yên tâm, Tạ Nhiễm cùng Tô Nhan đều không phải kẻ ngốc.”

Tô Dật lúc này mới một lần nữa ngồi xuống, vẫn không yên tâm: “Tạ Nhiễm thân thể yếu đuối, ta không muốn hẩn có bất kỳ mạo hiểm gì.”

“Ui, nhìn không ra a, Tô Dật người thật ra là một hạt giống si tình.” Tiêu Tuyết cười trêu ghẹo hẩn, Tô Dật liếc hẩn bằng nửa con mắt: “Không liên quan đến người! Vẫn tốt hơn một kẻ lạm tình!”

Tiêu Tuyết chỉ là cười, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, trong phòng vang lên thanh âm Tiêu Tuyết trầm thấp: “Người và Tô Thần lần này trở về định làm gì?”

Tô Dật sắc mặt nghiêm, biểu tình mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Cha ta hẩn điên rồi, còn kéo theo những người không cần thiết cùng điên theo hẩn. Ta cùng Tô Thần đã thương lượng nếu không ngăn cản được hẩn, chỉ có thể phá hư tính toán của hẩn phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.”

Tiêu Tuyết nhướn mày: “Tính toán cái gì?”

Tô Dật trong mắt lập tức xẹt qua một phần lãng lợ: “Ta sẽ đem toàn bộ người vô tội mang đi, về sau cùng cái nhà kia không liên quan nữa. Ta và Tô Thần trong một năm này đã chuẩn bị kỹ càng, cuộc sống sau này chỉ cần nỗ lực gấp bội là được.”

“Người cảm thấy, ai là người vô tội?” Tiêu Tuyết thưởng thức chén trà trong tay, không chút để ý.

Tô Dật dừng lại một chút: “Ta biết Tô Lâm tam huynh đệ cũng có tâm mưu phản, bọn họ đối với ta chỉ là râu ria, ta chỉ cần nương cùng Hiếu Tinh và Tô Nhan bình an vô sự. Nếu phụ thân cứ khăng khăng, ta cũng bất lực,” nói tới đây, hắn đột nhiên lộ ra mặt cười trào phúng: “Người cũng không thể bắt ta đi giết hắn a? Giết cha sẽ bị đài xuống địa ngục đó.”

Tiêu Tuyết không tỏ ý kiến, đem cái ly trong tay đặt trên bàn, nhàn nhạt hỏi: “Người cảm thấy Tô Nhan sẽ thế nào?”

Tô Dật trầm ngâm xuống: “Không biết, chỉ mong y sẽ không làm chuyện điên rồ.”

32. Chương 32: Nói Dối

Phượng Dương khách điểm có tiền viện rất lớn, trừ bỏ lầu một đại đường còn có lầu hai nhã gian. Vị trí lầu hai kề sát cửa sổ, Tô Nhan cùng Tạ Nhiễm ngồi đối diện nhau. Chưởng quầy sớm đã đem đại môn treo lên “Ông chủ có tin mừng, hôm nay nghỉ kinh doanh một bữa” bố cáo, cho nên giờ phút này hai người mới có thể nhàn nhã ngồi ở đây trong căn phòng an tĩnh này. Chén trà trước mặt, lá trà Long Tĩnh chìm nổi, nhiệt khí nhẹ nhàng bốc lên. Tạ Nhiễm nhìn thiếu niên đối diện, đột nhiên cười: “Người cùng Tô Dật lớn lên một chút cũng không giống.”

Tô Nhan nhìn hắn một cái, trực tiếp sảng khoái hỏi: “Vì sao phải ám sát Lục hoàng tử?”

Vấn đề này làm Tạ Nhiễm ngây người, sau đó mới chậm rãi nói: “Người ám sát thiếu gia không phải ta.”

Tô Nhan nhăn mi lại: “Trên đời này chẳng lẽ có hai Tạ Nhiễm?”

Tạ Nhiễm lắc đầu: “Ý ta là, người ám sát Lục hoàng tử cùng ta giống nhau, nhưng không phải ta, mà là một người khác.”

“Ta không rõ.”

“Thuật dịch dung.”

Tô Nhan sững sốt, nhìn Tạ Nhiễm đối diện: “Lúc Lục hoàng tử bị ám sát người ở đâu?”

Tạ Nhiễm bật cười: “Người vẫn hoài nghi ta sao? Khi đó ta vừa ở Phượng Dương khách điểm. Bệnh tình trên người vừa vận tái phát cho nên chạy tới nơi này tìm Tiêu Tuyết cứu mạng. Bất quá chỉ qua một chén trà nhỏ, khi ta đi ra ngoài thể đạo đều đã thay đổi. Trên đường cái khắp nơi đều là Ngự lâm quân, đại nội thị vệ, bọn họ trong tay cầm bức họa của ta, hề gặp kẻ nào giống liền bắt trở về, trên tường nơi nơi dán bố cáo truy nã ta, ta lúc ấy đều choáng váng. Vẫn là Tiêu Tuyết nhanh chóng đem ta đưa đến Bách Hoa Lâu mới tránh thoát một kiếp này.”

Tiêu Tuyết vậy mà cũng biết việc này?

“Người vì sao không quay về cùng Lục hoàng tử giải thích rõ ràng?”

Tạ Nhiễm tay bưng chén trà tay dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn y: “Người cảm thấy ta trở lại được sao? Sợ rằng vừa mới lộ diện đã bị người bắt lại.”

Tô Nhan nhìn chăm chú vào nét mặt của hắn, Tạ Nhiễm chưa bao giờ thích nói dối, giờ phút này trên mặt bất quá là bình tĩnh, Tô Nhan suy nghĩ một chút, hỏi: “Người cùng Tứ ca ta một chỗ đã bao lâu?” Tô Nhan rõ ràng nhớ rõ, kiếp trước Tạ Nhiễm và Tứ ca chưa từng xuất hiện cùng nhau, vậy hai người này rốt cuộc như thế nào mà đến, cùng đi hay sao?

Tạ Nhiễm mỉm cười, cùng Tô Dật anh tuấn bất đồng. Tạ Nhiễm có khuôn mặt ôn nhuận mỹ lệ, khí chất cùng Âu Dương Vân có chút rất giống. Chỉ là tính tình hắn càng chân thật một ít, tươi cười phát ra từ đáy lòng làm Tô Nhan bất giác thấy sáng ngời: “Lúc Tứ ca ngươi mười sáu tuổi, chúng ta bắt đầu ở bên nhau.”

Tô Nhan hé miệng, khóe mắt nội tâm kinh ngạc, đã qua hơn nửa ngày mới tìm lại giọng nói của mình: “Các ngươi đã ở bên nhau bốn năm? Lúc ngươi mười hai tuổi đã cùng Tứ ca ở bên nhau?” Tô Nhan liên tiếp hỏi hai vấn đề, Tạ Nhiễm không cười y mà nghiêm túc gật đầu: “Đúng.” Nói xong mới nhớ tới một vấn đề nữa: “Làm sao ngươi biết năm nay ta mười sáu?”

Tạ Nhiễm với Âu Dương Lam sinh cùng năm, chỉ là hắn sinh trước vài tháng, chuyện này Tô Nhan tự nhiên sẽ không nói cho hắn nghe, chỉ tùy tiện tìm cái lý do qua loa lấy lệ: “Ta nghe Tiêu Tuyết nói.”

Tuy trong lòng Tô Nhan không tin hắn thật sự sẽ ám sát Âu Dương Lam, nhưng khi Tạ Nhiễm an vị ở đối diện, ánh mắt yên tĩnh nói ra sự thật, lại đột nhiên cảm thấy bất an.

Không thể nói vì cái gì, loại cảm giác này chặt chẽ như nhịp trống sầu lo nháy mắt tập kết cùng nhau, ép tới ngực y một trận buồn bực đau nhức.

Tạ Nhiễm thấy y thần sắc khác thường, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan lắc đầu, cố cười ra tiếng: “Không có việc gì, đa tạ.”

Có lẽ thần sắc trong mắt Tô Nhan quá mức rõ rệt, Tạ Nhiễm không khỏi nhướn mày, cười nói: “Tô Thừa tướng thật là phúc khí tốt, sinh ra ngươi một hài tử thanh tú bức người.”

Tô Nhan không thấy mừng khi người ta khen dung mạo mình, lại bởi vì người đối diện là Tạ Nhiễm, trong lòng một mảnh thản nhiên: “Ta lại cảm thấy Tứ ca càng đẹp mắt hơn.”

Vì thế Tạ Nhiễm cười, chén nắm trong tay vì động tác quá lớn làm tràn nước trà ra, bắn tung tóe trên bàn gỗ đàn, chợt thấy mắt hắn nhìn tựa như đi trên hồ nước, cô độc mà lãnh ngạo, thanh âm mang theo nồng hậu ý cười: “Tứ ca ngươi chỉ khi ở trên giường mới đẹp.”

Hắn nói lộ liễu như vậy, Tô Nhan cũng không túng quẫn chỉ nhếch miệng mỉm cười, trong lúc vô tình ngó thấy đầu ngón tay hắn đã hiện lên màu tím nhạt, trong nội tâm khẽ giật mình.

Nhìn Tạ Nhiễm vội vàng ly khai tầm mắt, Tô Nhan liền khẳng định được Tiêu Tuyết vừa rồi là đang nói dối, bệnh tình Tạ Nhiễm so với mình tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

“Là ngươi sai Nam Cẩm thăm dò Bách Hoa Lâu sao?”

Tạ Nhiễm thanh âm lộ ra đạm nhiên bình tĩnh từ đối diện truyền đến, Tô Nhan giương mắt, đón nhận tầm mắt hắn: “Không phải, là chính hắn đi điều tra.” Chưa xác định được lập trường của Tạ Nhiễm với Tô Nhan mà nói đích xác thiếu thỏa đáng, nhưng là: “Ta trước kia vì sao chưa bao giờ nghe qua Nam Cẩm này?”

Nói rồi lại như thấy mình hỏi nhiều, biểu tình có chút do dự, Tô Nhan bèn bưng trà chậm rãi ngẫm nghĩ, cũng không hỏi Tạ Nhiễm nữa, một lát sau mới nghe Tạ Nhiễm nói: “Chờ thời cơ chín mùi, thiếu gia sẽ tự nói cho ngươi biết về Nam Cẩm.”

Tô Nhan thần sắc hơi trầm xuống: “Tìm thời gian trở về một chuyến, cùng Lục hoàng tử giải thích rõ ràng, hắn vẫn luôn để ý chuyện này.”

“Ân.” Tạ Nhiễm nhẹ nhàng đáp, không nói thêm gì nữa.

Từ Phượng Dương khách điểm đi ra, Tô Nhan liền trực tiếp theo đường cũ trở về phủ. Nào biết vừa mới rảo bước tới cửa, đã trông thấy Âu Dương Lam đang đứng ở hậu viện, không chớp mắt nhìn mình, thanh âm du dương rồi lại mang theo chút không vui: “Thật là đồ thư đồng không biết nghe lời.”

Tô Nhan trên mặt cứng đờ, không rõ vì sao mỗi lần đều xui xẻo như vậy, luôn bị Âu Dương Lam bắt tận tay dạy tận mặt như vậy.

“Thiếu gia sớm.” Tô Nhan đứng ở chỗ cũ, cố nặn ra một câu.

Âu Dương Lam hợp với tình hình ngẩng đầu nhìn bầu trời, con người như đá hắc diệu hơi nheo lại, khóe miệng giơ lên độ cong như không mưu cầu điều gì, không mặn không nhạt nói: “Hiện tại đã là chính Ngọ rồi, Tô Nhan.”

33. Chương 33: Lạt Mềm Buộc Chặt

Tô Nhan bị câu này của hắn chấn đến co rút khóe miệng, chẳng biết tại sao, tâm lại đột nhiên điên cuồng nhảy dựng lên.

Ngẩng đầu đã thấy Âu Dương Lam gần ngay trước mắt. Hắn còn mặc trường bào màu đen khi ra ngoài lúc sáng, vạt áo choàng nạm viền vàng, toàn thân trừ bỏ đai lưng treo ngọc bội cũng không khác mấy lúc ở phủ. Chính vì như vậy Âu Dương Lam mới càng làm người mê muội. Không cần ngoại vật tô son trát phấn, chỉ cần hắn nhẹ nhàng đứng ở đâu nơi đó thoảng chốc trở thành phong cảnh, Tô Nhan nhìn hắn thế nhưng đã quên hoàn hồn.

Kiếp trước Âu Dương Lam thân mật nhất với mình, hắn từng ở dưới thân chính mình cuồng nhiệt mê loạn rên rỉ, ngâm nga, địa phương tốt đẹp nhất của hắn là thuộc về Tô Nhan y, trái lại cũng thế.

Bất quá mặc danh luân hồi một đời, người thân mật nhất thế nhưng đứng ở một nơi mình đuổi tay cũng không thể với tới.

“Người cảm thấy ta lớn lên đẹp sao? Tô Nhan.” Thanh âm Âu Dương Lam nồng đậm ý cười giữa hậu viện yên tĩnh phá lệ rõ ràng. Thân thể Tô Nhan cứng đờ, khó khăn lắm mới thu hồi tầm mắt, không biết nên trả lời thế nào. Âu Dương Lam ở trong lòng mình tự nhiên là hoàn mỹ nhất, chỉ là hiện tại nếu trả lời như vậy, không biết Âu Dương Lam có hay không trực tiếp đem mình một chưởng đánh văng ra ngoài phủ.

Tô Nhan nhớ rõ Âu Dương Lam có nói qua, hắn không thích nhất là người khác nhìn mặt hắn.

Mà mình vừa mới, giống như lại nhìn tới thất thần.

Cầm đột nhiên bị nâng lên, khuôn mặt Âu Dương Lam anh tuấn không hề mong muốn đập vào mắt, Tô Nhan nghe thấy tiếng nói trầm thấp nhu mì phảng phất từ nơi rất xa truyền đến, mơ hồ mà mờ mịt: “Tô Nhan cảm thấy ta lớn lên khó coi sao?”

“..... Thiếu gia tự nhiên thiên hạ vô song.”

Vì thế, Âu Dương Lam vừa lòng cười, lấy tư thế này chậm rãi cúi xuống, chính xác ngậm lấy đôi môi hé mở của thiếu niên.

Tay hắn như cũ nắm cái cằm xinh xắn của thiếu niên, một cái tay khác xuyên qua vòng eo mảnh khảnh kéo vào trong lòng ngực, chủ động làm sâu sắc nụ hôn này. Người trong lòng ngực từ đại ra rồi thanh tỉnh lại đến giây giữa đều bị Âu Dương Lam dễ dàng áp chế, bá đạo mà ôn nhu đem đôi tay không ngừng giãy ra đè lại. Môi lưỡi càng không kiêng nể gì công thành đoạt đất, từ lúc mới bắt đầu lướt qua đến bây giờ như lang như hổ, giống một người đối bụng thật lâu trong giấy lát trông thấy một con heo sữa nướng, không nói hai lời liền nhào lên gặm sạch sẽ. Thật may Tô Nhan không phải heo sữa, Âu Dương Lam cũng không phải cầm thú. Cho nên chờ đến khi Âu Dương Lam rút cuộc thấy đủ rồi, buông Tô Nhan ra, y phục trên người vẫn còn nguyên bộ dáng, chỉ là hỗn độn chút thôi.

Trong nội viện cỏ non vừa mới nhú ra giống như xấu hổ e thẹn nhắm mắt lại, phảng phất sợ vừa mở mắt sẽ thấy hình ảnh nhi đồng không nên thấy. Đại thụ cách đó không xa đều nhắm mắt ngủ gật, nó đối đôi thiếu niên này chằng chằng thiếp thiếp dây dưa thật sự không hề cảm thấy hứng thú, còn không bằng ngủ mới càng vui sướng hơn sao.

Từ đầu tới đuôi, Tô Nhan đều ở trạng thái bị động.

Này cùng hiện tại hoàn toàn không phải một chuyện a, Tô Nhan buồn bực chớp chớp mắt, nghĩ thầm thân thể này thật sự nhỏ bé, bị Âu Dương Lam đè nặng ăn sạch căn bản là không thể chống cự, chỉ là, hiện tại đây là cái trạng huống gì?

Âu Dương Lam thấy vẻ mặt y còn chưa hoàn hồn, tâm tình vui sướng, tiến đến bên tai Tô Nhan nhẹ giọng nói: “Thật muốn hiện tại liền ăn sạch người.”

Tô Nhan phục hồi tinh thần lại, thần sắc đã khôi phục như thường: “Thiếu gia hôm nay uống rượu?”

Nghe vậy, Âu Dương Lam khước miệng co lại, thể nào cũng không dự đoán được đối phương không hiểu phong tình như vậy, vì thể thanh âm cứng đờ đáp: “Không có.”

“Nga.” Tô Nhan gật gật đầu, như là căn bản không thèm để ý chính mình vừa bị người ta khinh bạc: “Nếu thiếu gia không có chuyện gì, vi thần về phòng trước.” Nói xong cũng không nhìn khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Lam đã đen như đáy nồi, quay người đi về Lạc Anh Các.

Tô Nhan bước chân không nhanh không chậm, bóng dáng trước sau như một nhẹ nhàng, cho người ta một loại ảo giác hoàn toàn không thèm để ý vừa mới đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là cả vườn xuân sắc cùng gió xuân lướt ngang nhìn thấy, bên miệng Tô Nhan treo một mặt sung sướng tươi cười.

“Biểu tình của thiếu gia thật đáng sợ.” Đại thụ sum xuê trên sân nhỏ, thanh âm tinh tế nói.

Một tiếng nói khác lập tức phụ họa: “Àn.”

“Vì cái gì thiếu gia đột nhiên thích Tô Lục công tử vậy?” Tả Kỳ sờ sờ đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Hoa Lâm hướng lên trời mắt tròn trắng, loại sự tình này hẳn sao có thể giải thích rõ ràng: “Thích chính là thích, nào có nhiều lý do như vậy a?”

Tả Kỳ thấp thấp nga một tiếng, trong đầu vẫn là một đồng dấu chấm hỏi, quay đầu lại nghĩ có phải nên hỏi Nam Cẩm hay không đây?

“Bất quá, A Nhan quả thật không nghe lời à.” Hoa Lâm sờ sờ cằm, trong ánh mắt tràn ngập một loại quang mang gọi là “Hưng phấn”, chớp lóe: “Bị thiếu gia hôn thể nhưng vẫn một bộ dáng lạnh như băng.”

Tả Kỳ đi xuống xem, vừa vặn thấy Tô Nhan biến mất ở chỗ ngoặt: “Tô Lục công tử có phải không thích thiếu gia hay không?”

“Thiếu gia chúng ta là một nhân vật anh tuấn tiêu sái phong lưu ngọc thụ lâm phong, sao có thể không có người thích!” Hoa Lâm kích động.

“Kia vì cái gì Tô Lục công tử lại một bộ dáng đầy thờ ơ? Rõ ràng là bị thiếu gia khinh bạc, a!” Tả Kỳ vội che miệng lại, giống như làm như vậy là có thể rửa sạch những lời hấn vừa nói sai.

Hoa Lâm trầm ngâm nửa ngày, đưa ra kết luận: “Không đúng, tuyệt đối là lạt mềm buộc chặt!”

34. Chương 34: Thiếu Gia Thật Đáng Thương

Kỳ thật Tả Kỳ còn muốn hỏi Tô Lục công tử vì cái gì muốn lạt mềm buộc chặt, lại đột nhiên nghe thấy dưới tàng cây truyền đến thanh âm lạnh lùng của thiếu gia: “Hai người các ngươi định ở trên đó bao lâu nữa?”

Tả Kỳ cùng Hoa Lâm liếc nhau một cái, sau đó thả người từ trên cây xuống, Âu Dương Lam nhìn hai kẻ nghe lên nhìn lên đứng ở trước mặt, tâm tình đang u ám lại càng thêm âm trầm, lời cũng lười nói, trực tiếp phát tay áo bỏ đi.

“Thiếu gia thật đáng thương.” Tả Kỳ nhìn bóng dáng chủ tử tức giận, không khỏi thở dài.

Hoa Lân một phen ôm cổ hần, ngữ khí rất là hung tàn: “Người đáng thương tất có chỗ đáng giận! Thiếu gia đáng giận nhất chính là không nói hai lời đã nhào lên găm miệng Tiểu Nhan, cả câu thích cũng không chịu nói, trách không được A Nhan sẽ trực tiếp bỏ đi!”

“Chính là..... Chính là thiếu gia vì cái gì mà thích Tô Lục công tử? Phụ thân Tô Lục công tử là Thừa tướng, Tô Thừa tướng khẳng định sẽ không để nhi tử của mình gả vào phủ Hoàng tử. Huống chi, bên phía Hoàng Thượng chưa chắc sẽ đồng ý.” Khó thấy, Tả Kỳ cũng có một lần suy nghĩ sâu xa như vậy, Hoa Lân sờ sờ cằm, chậm rãi nói: “Yên tâm, Thừa tướng so với Hoàng Thượng đương nhiên là Hoàng Thượng có tiếng nói hơn. Hoàng Thượng luôn ủng hộ thiếu gia, dù thật sự không thích việc nam tử kết hôn, chỉ cần thiếu gia cùng Tô Nhan lưỡng tình tương duyệt, thành thân cũng xem như trong tầm tay.”

Tô Nhan biểu tình tự nhiên trở về Lạc Anh Các, vẻ mặt bình thường đẩy cửa vào phòng, tự rót cho mình một ly trà, từng ngụm từng ngụm uống vào.

Sau đó Tô Nhan lại cầm sách trên bàn lên, từ đầu tới đuôi biểu tình lại có mức quá tự nhiên.

Hoa Lân vốn định lại đây an ủi Tô Nhan sợ y có khả năng bị chấn thương tâm lý, lại thấy bộ dạng như chưa phát sinh chuyện gì, không khỏi ở trong lòng vì thiếu gia mặc niệm một trận, đáng tiếc a đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Thiếu gia sống đến từng tuổi này, sợ là lần đầu tiên bị người khinh thị như vậy đi.

“A Nhan, về lúc nào đó?” Hoa Lân trưng lên gương mặt tươi cười, bước vào phòng.

Tô Nhan từ trang sách ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Hoa tổng quản làm sao biết ta đi ra ngoài?”

Nụ cười Hoa Lân cứng đờ: “Ta vừa mới thấy có người giống ngươi ở ngoại viện, nên thuận miệng hỏi thôi.”

“Phải không? Mùa xuân vừa tới, Hoa tổng quản ngắm hoa cỏ ngoài hậu viện riết tựa hồ cũng điên rồi, có rảnh sai người đi sửa sang lại đi.” Tô Nhan cúi đầu lật một trang sách, Hoa Lân rốt cuộc cười không nổi. Hần còn tưởng rằng chính mình cùng Tả Kỳ trốn ở trên cây thần không biết quỷ không hay, ngay cả Tô Nhan không biết võ công cũng phát hiện, thất bại!

“A ha ha, A Nhan a, kỳ thật a.....”

“Hoa tổng quản cảm thấy Tạ Nhiễm làm người thế nào?” Tô Nhan cũng không ngẩng đầu lên đánh gãy lời giải thích của hần. Thần sắc Hoa Lân lập tức nghiêm lại: “Tạ Nhiễm ở tại phủ Hoàng tử cũng không ít năm, làm người trung hậu thành thật, thiếu gia vô cùng thưởng thức hần. Nói như thế nào nhỉ, là một người trọng tình trọng nghĩa. Chỉ là chúng ta có nằm mơ cũng không ngờ hần sẽ ra tay hạ sát thiếu gia.”

Tô Nhan nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên nói: “Hần sắp chết.”

Biểu tình Hoa Lân lập tức cứng ngắc, miệng hơi hơi mở ra, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, cả buổi mới hồi phục tinh thần: “Không có khả năng! Thái y nói Tạ Nhiễm tuy rằng trên người có bệnh, nhưng ít nhất có thể sống đến bốn mươi tuổi.”

Ở Phượng Dương khách điểm nhìn thấy sắc mặt Tạ Nhiễm đã biết không tốt, kết hợp với màu sắc trên đầu ngón tay, Tô Nhan lập tức kết luận Tiêu Tuyết đang nói dối. Vì thế sau khi cùng Tạ Nhiễm từ biệt, Tô Nhan lại lần nữa trở về tìm Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết nói, Tạ Nhiễm nhiều nhất chỉ có ba tháng thọ mệnh.

Kỳ thật bệnh căn bệnh mang ra từ trong bụng mẹ cũng không phải nguyên nhân trí mạng trực tiếp nhất. Mà làm Tạ Nhiễm chỉ có thể sống thêm ba tháng là do trước đó không lâu Tạ Nhiễm vừa mới trúng độc, một loại độc mà Tiêu Tuyết cũng không biết được. Tiêu Tuyết đã hỏi qua, nhưng Tạ Nhiễm đối loại độc này cũng không đề cập gì nhiều, không biết Tứ ca đã biết hay chưa, nếu đã biết, nên làm thế nào cho phải?

“Tiêu Tuyết nói.” Thấy Hoa Lân vẫn không tin, Tô Nhan bắt đầu dĩ bỏ thêm một câu.

Hoa Lân đối y thuật Tiêu Tuyết luôn luôn tin tưởng không nghi ngờ, lúc này nghe xong không khỏi im miệng.

Trong phòng nhất thời trở nên trầm mặc, thỉnh thoảng truyền đến từ trong sân viện tiếng những con chim sẽ chơi đùa, thanh âm thanh thúy to lớn vang dội, chấn đến trái tim hai người đều có chút co rút khó thở.

“Tiêu Tuyệt..... Hẳn xác định sao?” Thật lâu sau, thanh âm Hoa Lân mới chậm rãi truyền đến.

Tô Nhan gật đầu: “Trong khoảng thời gian này hẳn vẫn luôn nghiên cứu độc trên người Tạ Nhiễm. Nội trong ba tháng cần phải tìm được phương pháp giải độc, nếu không, tánh mạng Tạ Nhiễm khó giữ được.”

“Vây là tốt rồi vây là tốt rồi, ta lập tức đi nói cho thiếu gia biết xem có biện pháp nào giải quyết hay không.” Hoa Lân biểu tình có chút hoảng hốt, chống mặt bàn đứng lên, đi hai bước lại dừng lại: “A Nhan, người đã gặp Tạ Nhiễm?”

“Một canh giờ trước.”

Hoa Lân chậm rãi quay đầu, có lẽ là muốn cười, lại không thành công: “Hẳn thế nào?”

“Không tốt lắm.” Tô Nhan ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Lân: “Hẳn nói là có người dịch dung thành hẳn tới ám sát thiếu gia, ta tưởng chuyện này các người hẳn là đã sớm biết đi?”

Hoa Lân cắn môi dưới, hẳn hiếm khi lộ ra bộ dáng nhu nhược này: “A Nhan, người có thể đừng thông minh như vậy hay không?”

“Tất cả mọi người đều nói Tạ Nhiễm ám sát thiếu gia, nhưng các người đều đã quên điểm quan trọng nhất. Tạ Nhiễm hẳn từ nhỏ mang bệnh trong người, căn bản không thể tập võ. Thiếu gia lại một thân tuyệt kỹ, cho dù trong tình huống không có phòng bị, cũng không có khả năng bị hẳn tổn thương. Các người biết rõ Tạ Nhiễm không có khả năng làm như vậy, lại vẫn mặc kệ hẳn ở bên ngoài tự sinh tự diệt, Hoa Lân, người làm ta rất thất vọng.”

“Không phải, thiếu gia sớm biết hung thủ là người khác giả trang nhưng vì muốn Tạ Nhiễm có thể rời xa thị phi cho nên hẳn mới đưa Tạ Nhiễm an trí ở Bách Hoa Lâu. Hơn nữa, Tạ Nhiễm cùng Tứ ca người..... Người hẳn là đã biết đi.” Thấy Tô Nhan gật đầu, Hoa Lân tiếp tục nói: “Thiếu gia kỳ thật đã sớm muốn cho Tạ Nhiễm theo Tứ ca người đi Giang Nam. Hiện giờ trong triều thế cục còn không rõ ràng, Tạ Nhiễm kia thân thể yếu ớt là không chịu nổi lăn lộn. Cho nên, vừa vặn thừa cơ hội này để cho Tạ Nhiễm ly khai phủ Hoàng tử. Chỉ là không ngờ tới việc này bị Hoàng Thượng biết được, mới khiến cho toàn thành đều biết.”

Tô Nhan nhíu nhíu mày: “Tạ Nhiễm biết tâm tư của thiếu gia không?”

Hoa Lân lắc đầu: “Nếu thiếu gia nói, Tạ Nhiễm nhất định sẽ không đáp ứng. Vốn là định sáng sớm lên đưa hẳn đến Giang Nam, nào biết khắp nơi đều dán bố cáo, cái này muốn chạy cũng khó khăn.”

“Tiêu Tuyệt hiện tại đang toàn lực nghiên cứu giải độc, cho nên tạm thời không cần đi, huống chi Tứ ca cùng Ngũ ca cũng đều đã trở lại.”

Hoa Lân cả kinh, trong đầu hiện lên chính là một sự kiện khác: “Hoàng Thượng đem Cửu công chúa chỉ hôn cho Tô Thần là thật hả?”

Tô Nhan trầm mặc, nếu có thể, y thật hy vọng Ngũ ca mình có thể cưới một nữ nhi bình thường, phu thê cử án tề mi mãi cho đến già. Cửu công chúa thanh danh quá lớn, không nói đến hai người tính cách có phù hợp không, chỉ danh hiệu công chúa cũng đã quá sức rồi. Ngũ ca ôn nhu nếu thật nghênh đón một vị thê tử như vậy, không biết về sau sẽ là cái quang cảnh gì.

Lại qua chút thời gian, Tả Kỳ đột nhiên từ ngoài cửa đi vào, nói có khách nhân đến.

Tô Nhan cùng Hoa Lân nghi hoặc đi ra sảnh ngoài, vừa đi đến cửa ra vào, Tô Nhan đột nhiên dừng bước, đôi mắt nhìn hai người nam tử đang ngồi ở trong sảnh, thần sắc có chút kích động. Hai người kia đồng thời cũng nhìn thấy y, một trong hai người đột nhiên từ ghế trên đứng dậy, lập tức nhào lên đem Tô Nhan một phen ôm vào trong ngực, trong miệng còn niệm mấy câu: “Tiểu Nhan, Tứ ca nhớ người muốn chết!”

“Ta cũng thế.” Tô Nhan đạm nhiên vươn tay, vòng lấy eo người trước mặt, nhẹ giọng nói.

So với Tô Dật khoa trương, Tô Thần có vẻ trầm ổn nhiều hơn, hẳn chỉ chậm rãi đứng dậy, trong mắt ánh lên bóng dáng Tô Nhan, ôn nhu cười nói: “Tiểu Nhan hình như lại cao thêm.” Kia giọng điệu ôn nhu như thế, giống như gió nhẹ rộn ràng làm người nghe mê say. Hoa Lân nghe được đều không khỏi nhướng nhướng mày, lộ ra tươi cười có chút ranh mãnh.

Tô Nhan đối tứ ca Tô Dật tuy rằng thân mật khăng khít, đối Ngũ ca lại luôn duy trì khoảng cách. Đại khái là đột nhiên nhớ tới kiếp trước khi Tô Thần chết bên môi vẫn mang một mặt ôn nhu tươi cười, làm Tô Nhan không tự chủ được đi qua. Tô Thần thấy y đi về hướng chính mình, trong mắt lập tức chứa đầy hào quang, sáng ngời như ánh sáng mặt trời bên ngoài. Đợi cho Tô Nhan gần trước người, hắn mới nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt trên mặt Tô Nhan một phen, sau đó nhìn về phía chủ vị Âu Dương Lam: “Trog khoảng thời gian Tiểu Nhan ở trong phủ, nhận được chiếu cố của Lục hoàng tử, thảo dân vô cùng cảm tạ.”

Nghe Tô Thần nói chuyện, Tô Nhan mới chú ý tới Âu Dương Lam hơn nữa sắc mặt bình thường, chỉ là đã thay đổi xiêm y, trên đầu vẫn cắm một cây ngọc trầm, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia không nhanh không chậm đáp: “Tô Nhan là thư đồng của bốn hoàng tử, chiếu cố y là hiển nhiên, Ngũ công tử không cần khách khí.”

Âu Dương Lam khách sáo như vậy làm Tô Nhan chỉ muốn cười, rồi lại e ngại những người khác, chỉ phải đem mặt quay qua chỗ khác, hơi hơi nhếch lên khóe miệng.

35. Chương 35: Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Ngũ khí mười phần khách sáo, giữa những câu chữ lại lộ ra một tầng xa cách không rõ. Tô Thần ở thương trường trà trộn nhiều năm, tự nhiên minh bạch hắn đang không vui, vì thế cũng không hề vô nghĩa, trực tiếp sáng khoái đưa ra thỉnh cầu: “Thảo dân cùng xá đệ một năm không gặp, có nhiều lời muốn nói cùng y, không biết Lục hoàng tử có thể để Tô Nhan cùng thảo dân hồi phủ một chuyến?”

“Thật là không khéo, phụ hoàng vừa mới triệu kiến, đặc biệt sai ta đem Tô Nhan mang vào cung. Ngày khác đi, ngày khác bốn hoàng tử nhất định tự mình đem Tô Nhan đưa trở về, Ngũ công tử cảm thấy thế nào?” Âu Dương Lam dựa nghiêng trên ghế ngồi, ngón tay thon dài chống cằm, trong một khắc gương mặt trở nên nồng đậm sâu sắc, nhìn lên lần nữa chỉ còn một mảnh quạnh quẽ.

Tươi cười bên miệng Tô Thần có chút cứng đờ, ngay sau đó cười nói: “Như thế cũng tốt, nếu Lục hoàng tử còn có việc thảo dân liền cáo từ trước. Ngày khác chắc chắn thân nghênh Lục hoàng tử đại giá.” Tô Dật tuy không nghĩ vừa mới gặp Tô Nhan đã phải đi, nhưng là e ngại sắc mặt Lục hoàng tử không tốt nên không nói gì nữa.

“Tốt.” Âu Dương Lam lưu loát đáp ứng, chờ đến Tô Nhan cùng hai ca ca nói xong lời từ biệt, mới đối Hoa Lân đứng cạnh nói: “Tiễn khách.”

Hoa Lân vội dừng tâm tư đang bề bộn, cung kính đem Tứ công tử cùng Ngũ công tử phủ Thừa tướng đưa đi ra ngoài. Lúc trở lại, vừa vặn nghe thấy Tả Kỳ nghi hoặc: “Thiếu gia, Hoàng Thượng hình như không có truyền chỉ triệu kiến a.” Hoa Lân ở trong lòng mắng Tả Kỳ không thông suốt, vội bước nhanh đi vào đại sảnh đem Tả Kỳ về mặt mê hoặc dắt đi, để lại Tô Nhan cùng Âu Dương Lam hai người, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thiếu gia còn phân phó gì khác sao?” Tô Nhan thanh thanh giọng hỏi.

Âu Dương Lam nhìn y, lúc này mới đứng dậy, trực tiếp hướng y đi tới: “Tô Nhan, ta hôm nay không có uống rượu.”

Tô Nhan nhìn đám trúc ngoài viện, không nói tiếp. Hơi thở Âu Dương Lam chậm rãi đến gần, thanh âm như có như không quanh quẩn ở bên tai: “Tô Nhan thích ta chứ?”

Hỏi chuyện vô si như vậy sợ là chỉ có Lục hoàng tử mới hỏi được, Tô Nhan nỗ lực ngăn chặn khóe miệng không ngừng muốn giơ lên, đem tầm mắt kéo về trên người Âu Dương Lam: “Tô Nhan tự nhiên là thích thiếu gia, tựa như thích Hoa Lân cùng Tả Kỳ, đồng dạng ưa thích.”

Âu Dương Lam trên mặt nháy mắt che kín mây đen, ngay sau đó lại như là nhớ tới cái gì, nhanh chóng khôi phục như thường: “Ngày mai cùng ta tiến cung đi, ta mang người qua chỗ Nhị ca.”

“Đi Thanh Nhân Cung làm gì?” Nghe thấy y hỏi chuyện, Âu Dương Lam cười cười, đột nhiên duỗi tay xoa mặt y: “Ta trước kia đáp ứng với Nhị ca, nếu có thích người nào thì nói cho hắn biết đầu tiên.” Nói cho hết lời, Âu Dương Lam lại không có rút tay về, mà là kéo lấy Tô Nhan một tắc một tắc vuốt ve, thanh âm vẫn là ôn nhu, rồi lại nguy hiểm nói không nên lời: “Ta không thích người khác chạm vào người, cho dù người nọ là ca ca của ngươi.”

Tô Nhan trong lòng hơi giật mình, còn chưa kịp nói chuyện thân ảnh Âu Dương Lam đã biến mất phía sau cửa, chỉ lưu lại một sảnh gió xuân ôn nhu quanh quẩn bên tai Tô Nhan.

Chính mình rõ ràng còn chưa đáp ứng, cái gì cũng chưa nói mà Âu Dương Lam đã tự làm chủ rồi.

Nghĩ lại, cũng phải.

Đây mới là phong cách của Âu Dương Lam a.

Âu Dương Lam tựa hồ từ lúc bắt đầu không có ý định bức Tô Nhan thừa nhận thích hắn, hết thấy tất cả đều dựa theo ý nghĩ của chính mình đi.

Ngày hôm sau Tô Nhan tự nhiên là bị Âu Dương Lam tam thúc tứ giục mà đánh thức. Tối hôm qua một đêm ngủ không ngon, vừa mới chợp mắt, ngoài cửa liền vang lên tiếng Hoa Lân: “A Nhan, người đã tỉnh chưa?”

Cổ sức mở to mắt, Tô Nhan hướng ngoài cửa kêu: “Hoa tổng quản, để ta ngủ tiếp một lát.” Thanh âm quả thực yếu ớt quá, dọa cho Hoa Lân tưởng y lại không khỏe ở chỗ nào, vội vàng chạy đi. Một lát sau, Âu Dương Lam liền đẩy cửa phòng ra, đi nhanh tới bên giường thấy Tô Nhan vẻ mặt mệt mỏi, không khỏi nhủ mày: “Tối hôm qua đi trộm hay gì?”

Tô Nhan lười nhác liếc hắn một cái, lạnh lạnh nói: “Chiều hôm qua bị một con mèo hoang cắn nát miệng, cho nên vi thần dùng cả một đêm đọc sách, xem có cách nào có thể đem con mèo hoang kia bắt sống trở về hay không.”

Đứng ở phía sau, Hoa Lân che miệng cười trộm, thấy thiếu gia nhà mình sắc mặt không vui, vội lặng lẽ rời khỏi phòng.

Chờ Hoa Lân đi, Âu Dương Lam mới tới gần mép giường, đặt mông ngồi xuống, cũng mặc kệ thiếu niên đối diện biểu tình ra sao, cũng không phân trần liền đem người kéo vào trong lòng ngực, nhiệt liệt hôn chào buổi sáng. Một nụ hôn kết thúc, còn chẳng biết xấu hổ bỏ một câu: “Rõ ràng là bị lão hổ cắn, Tô Nhan lại cứ nói thành mèo hoang.”

Tô Nhan cũng không giận, nhìn Âu Dương Lam trong ánh mắt lấp lánh vô số ánh sao, qua sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Thiếu gia đã quen với trang điểm tươi đẹp sao không ném thử tiểu gia bích ngọc, sao không sai Hoa Lân đi tìm mấy người, vi thần,” không tự giác dừng lại, một lần nữa nhặt khẩu khí lên thanh âm kia đã là một mảnh mát lạnh: “Vi thần nói thể nào cũng là thư đồng do Hoàng Thượng khâm điểm, là người bên cạnh thiếu gia, thô khôn không ăn cỏ gần hang, đạo lý này chẳng lẽ thiếu gia không rõ sao?”

Tô Nhan nói mịt mờ, Âu Dương Lam lại lập tức minh bạch ý tứ trong đó.

Triều đại tuy thịnh hành nam phong, ở trong hoàng tộc lại là điều cấm không được viết lên giấy. Bởi vì Âu Dương Quân thống hận nhất chính là bên người mình có nam tử tăng tị với nhau. Nếu để ông ta biết, cho dù Tô Nhan cùng Âu Dương Lam lưỡng tình tương duyệt, chỉ sợ cũng không thay đổi được gì.

Âu Dương Lam không nói chuyện, chỉ là đem Tô Nhan toàn bộ ôm vào trong ngực, khẩn đến Tô Nhan cảm thấy hô hấp đều trở nên khó khăn.

Tô Nhan cũng không nói lời nào, nhắm mắt hưởng thụ một chút an bình này.

Cả đời ngắn như vậy, mình làm sao kịp quên người này đây. Cho dù tái thế làm người, cũng không có khả năng nói quên liền quên.

Chính mình từng mãnh liệt hy vọng, cả hai có thể tìm một nơi không ai nhận thức, làm một đôi bạn lữ nhàn tản bình thường. Chỉ là nguyện vọng này quá mức ngây thơ còn chưa thành hình đã bị bóp chết trong nôi, càng về sau, mình cũng không hề hy vọng xa vời, hết thấy đều có mệnh của nó.

Mệnh a, là một thứ vỏ bọc kiên cố không thể phá vỡ, há thân thể huyết nhục có khả năng chống lại?

Trong phòng nửa ngày không ai nói chuyện, Âu Dương Lam cúi đầu xuống, liền thấy người trong ngực đang say sưa đi vào giấc ngủ, hân hoan mỉm cười, trong mắt nhện nhạo thâm tình.

Bởi vì Tô Nhan ngủ rồi, cho nên tự nhiên không thể đi Thanh Nhân Cung, cũng bỏ lỡ buổi dạy học của Ngô Ngữ Thăng. Vì thế Âu Dương Lam dứt khoát rúc ở trong phủ, cái nào cũng chưa đi. Chờ đến lúc Tô Nhan ngủ đến sáng khoái, mới lệnh Hoa Lân đem đồ ăn mang lên. Tô Nhan còn có chút mơ hồ, bụng lại càng không biết cố gắng, vừa mới ngồi xuống liền xì xào kêu lên. Tô Nhan từ nhỏ đến lớn chưa từng mất mặt như vậy, đặc biệt là thấy được bên môi Âu Dương Lam vương ý cười mỏng manh. Nên chỉ nghĩ nhanh chóng cơm nước xong xuôi, chạy nhanh khỏi địa phương này.

Âu Dương Lam đẩy chén canh đẩy đến trước mặt Tô Nhan, ôn nhu nói: “Đây là Hoa Lân cố ý hầm đấy, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Tô Nhan cũng không trì hoãn, mấy ngụm liền đem canh uống hết vào, trực tiếp làm lơ Hoa Lân ngồi cạnh vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người cùng Tả Kỳ gương mặt oa oa khó hiểu. Tô Nhan đương nhiên biết Âu Dương Lam làm cử chỉ này trước Hoa Lân cùng Tả Kỳ có bao nhiêu kỳ quái, nhưng những việc này không phải là chuyện mình nên suy xét. Âu Dương Lam không thay hành vi này giải thích nữa câu, thậm chí có chút tránh mà không nói rõ ý tứ. Rõ ràng lúc trước còn một bộ không thích mình, chỉ chớp mắt lại trở nên thân mật như vậy, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy bất an cùng khó hiểu.

Nhưng thời cơ nói chuyện tốt nhất đã bị chính mình bạch bạch lãng phí mất, hiện giờ hỏi lại chỉ sợ không ra được kết quả gì.

“Ăn hết cái này nữa đi.” Thanh âm Âu Dương Lam đem Tô Nhan từ cõi thần tiên kéo về. Trước mắt lập tức hiện ra một chén đồ ăn được chất thành núi. Tô Nhan nuốt nửa sặc phải nước miếng của mình, kinh nghi nhìn Âu Dương Lam. Hắn lại cố tình không tiếp thu tín hiệu trong mắt tín y, cầm cúi ăn cơm. Cuối cùng vẫn là Tả Kỳ giải vây, mặc dù biết hắn vô tâm, chỉ thấy hắn duỗi tay đem cái núi nho nhỏ mà Lục hoàng tử đích thân xây thành kéo tới trước mặt của mình, đối Tô Nhan nói: “Tiêu công tử nói Tô Lục công tử thân mình chưa khỏi hẳn, chưa tiêu hóa được những đồ ăn này. Tô Lục công tử, người uống nhiều canh chút đi, canh là dinh dưỡng nhất đó.”

Tô Nhan sững sốt, hướng Tả Kỳ cảm kích cười: “Cảm tạ.”

Hoa Lân dưới bàn ra sức túm quần áo Tả Kỳ, Tả Kỳ trong lúc cấp bách ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mắt to chứa đầy nghi hoặc. Hoa Lân trừng mắt liếc lại hắn một cái, ý bảo hắn nhìn xem thiếu gia đang ngồi ở chủ vị. Này vừa nhìn liền biết không được. Vừa rồi vẻ mặt còn đang sáng sủa không biết khi nào trở nên mây đen dày đặc, lập tức muốn đánh sét như Thiên Lôi rồi. Tả Kỳ vội đem đồ ăn trong miệng nuốt vào, hỏi: “Thiếu gia, người không cao hứng sao?”

Phốc.....

Hoa Lân thực không hình tượng đem canh ở trong miệng phun tới, vì Tả Kỳ âm thầm đổ một thân mồ hôi lạnh.

Trước kia không phát hiện Tả Kỳ thiếu gân thiếu dây cung a, hôm nay sao lại hỏi nhiều vấn đề ngu ngốc như vậy a?

Âu Dương Lam hãy còn lộ ra một cái tươi cười, hắc mâu hiện lên một tia mãnh liệt không vui, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu Kỳ a.....”

Đang cố gắng làm cho mình đứng ngoài cuộc, Tô Nhan nghe thấy hai tiếng ‘Tiểu Kỳ’ kia không khỏi lưng bụng cứng đờ. Hoa Lân cũng bắt đầu học theo Tô Nhan cầm đầu ăn cơm. Âu Dương Lam một khi dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, biểu thị hậu quả sẽ tương đối nghiêm trọng

36. Chương 36: Tiểu Cửu

Thiếu gia thiếu dây cung – Tả thị vệ cũng bị thanh âm của thiếu gia làm cho hoảng sợ, ngay cả chiếc đũa rút cũng chưa phát hiện, chợt nghe Âu Dương Lam tiếp tục nói: “Lý di ở trừu phòng hôm qua nói với ta, bà có một cháu ngoại, cô nương đó lớn lên hoa dung nguyệt mạo, hiện giờ cũng tới tuổi lập gia đình. Bà ấy nói Tiểu Kỳ là một đứa nhỏ trung hậu thành thật, vừa gặp đã biết là người có thể phó thác cả đời. Người năm nay cũng hai mươi rồi, không bằng người lấy cháu gái của Lý di đi.”

Tả Kỳ không ngừng rút đũa ngay cả chiếc còn lại trên tay cũng rút, Hoa Lân cũng rút. Đũa này làm từ bạc rút xuống mâm va chạm vào bàn sứ tạo ra tiếng vang thanh thúy, giống như là Âu Dương Lam giờ phút này khoe miệng tươi cười đồng dạng với nhau, nhìn như ôn hòa, kỳ thật mãnh liệt mệnh mông.

“Ta..... Ta..... Thiếu gia, đừng, không được.” Tả Kỳ bị cô cháu gái chưa từng gặp kia dọa tới mức mặt mũi trắng bệch, nói năng lộn xộn. Tô Nhan thấy hẳn thực sự bị dọa đến không nhẹ, không khỏi trừng mắt nhìn Âu Dương Lam một cái, thanh âm mang theo ý vị răn dạy ngay chính mình cũng chưa phát hiện: “Tả Kỳ ở phủ Hoàng tử ngần ấy năm, cho dù muốn thành hôn cũng phải lấy người tâm đầu ý hợp. Thiếu gia qua loa quyết định như vậy không sợ phụ lòng Tả Kỳ những năm gần đây đi theo hầu hạ sao?”

Đôi tay Hoa Lân đặt dưới bàn khăn trương nắm chặt, hẳn sao có thể dự đoán được Tô Nhan luôn luôn ôn hòa lại dám nói với thiếu gia những lời như vậy. Nếu lại đem thiếu gia chọc giận, A Nhan khẳng định không có ngày lành, vừa định mở miệng hỗ trợ, lại nghe Âu Dương Lam phiếm ý cười rộ không nhanh không chậm đáp: “Xem Tô Nhan vì người cầu tình kia, hôm nay tạm tha người lần này.”

“Đa tạ thiếu gia.” Tả Kỳ dùng sức gật đầu, giống như gà con đang mổ thóc, trong mắt có chút hơi nước, rất là đáng yêu.

Một người đơn thuần như vậy chỉ có lúc giết người mới hoàn toàn lãnh liệt, cả người tựa như kiếm trong tay, hàn phong tất hiện. Tô Nhan rất ít khi thấy Tả Kỳ rút kiếm, nghe nói phối kiếm tùy thân của Tả Kỳ là do Hoàng Thượng ban cho, tên là Nguyệt Độc, từ thần ngọc mà làm thành, chém sắt như chém bùn, uy lực vô cùng. Có lẽ lúc trước Âu Dương Lam chính là nhìn trúng tính tình Tả Kỳ cùng bản tính trung thành của hắn cho nên mới đem hắn nhét vào trong phủ, vì hắn sở dụng.

Vận mệnh đám người bọn họ tựa hồ từ lúc bắt đầu chính là đã định.

Tiểu Dự chết thảm, Hoa Lân đầu mình hai nơi, Tả Kỳ bị người lăng trì, Tạ Nhiễm tuổi xuân chết sớm, ngay cả Tiêu Tuyệt cũng không được chết già.

Những lúc kia, thật lâu chưa từng nhớ tới quá khứ lại ở bữa tối ấm áp này đột nhiên chui từ dưới đất mà lên. Từng đoạn ngắn linh tinh bén nhọn tựa bột phấn pha lê ở mỗi một góc tàn sát bữa bãi. Tô Nhan một giây thất thần, chén canh trước mặt liền ào qua đây, chén canh đậm đặc mà nóng bỏng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hướng Tô Nhan ào đến.

Tô Nhan còn chưa kịp phản ứng, thân mình đột nhiên bị người bế lên, nước canh trên bàn uồn lượn thành rân rơi hết trên mặt đất.

Tí tách.

Tay Âu Dương Lam chặt chẽ vòng qua eo, vẻ mặt xanh mét, lời nói cơ hồ là rống lên: “Tô Nhan, người rút cuộc muốn ta khăn trương bao nhiêu lần mới cam tâm!”

Phục hồi tinh thần lại, Hoa Lân cùng Tả Kỳ bị Âu Dương Lam sư tử rống tới sững sờ. Nhìn qua Tô Nhan trong ngực thiếu gia, phát hiện y khế mím môi, ngửa đầu nhìn lên thiếu gia cao hơn y rất nhiều. Tầm mắt hai người ở trong không khí mà va chạm, tầm mắt mãnh liệt đến Hoa Lân và Tả Kỳ cũng cảm giác được. Sau đó liền truyền đến thanh âm như nước: “Lần sau chú ý là được.” Nói cho hết lời, Tô Nhan liền thu hồi tầm mắt, trên mặt đã khôi phục bình thường không còn quật cường như mới nãy.

Đôi tay nắm eo Tô Nhan đột nhiên buộc chặt, nhéo nhéo da thịt y mấy cái mới không tình nguyện buông ra, ngược lại đối Hoa Lân nói: “Gọi phòng bếp mang thức ăn lên.”

“Vì thần ăn no rồi, thiếu gia chậm dùng.” Tô Nhan thoáng lui ra phía sau hai bước, hơi cúi đầu, nói cho hết lời xong liền xoay người đi ra ngoài cũng không thèm liếc Âu Dương Lam một cái.

Hoa Lân đứng tại chỗ, mắt thấy sắc mặt thiếu gia càng ngày càng kém, không khỏi nói: “Phòng bếp có nấu chè hạt sen, A Nhan vừa rồi không ăn bao nhiêu, không bằng chúng ta chờ chút lại đưa qua cho y.”

“Ân.” Âu Dương Lam bần xỉn phun ra một chữ, cũng đi ra ngoài.

“Thiếu gia vừa rồi sao muốn ta cưới cái kia, cái gì cháu gái a?”

Hoa Lân khóc không ra nước mắt, hài tử đáng thương, đến bây giờ còn không minh bạch là chuyện gì đã xảy ra. Vì ở cùng dưới một mái hiên, Hoa Lân kéo lỗ tai Tả Kỳ lại, để sát vào lớn tiếng khuyên bảo: “Về sau đừng tới gần A Nhan quá, mặc kệ y đối thiếu gia nói cái gì làm cái gì người hết thấy coi như không phát hiện. Ngược lại, thiếu gia đối hần nói cái gì làm cái gì người cũng nhắm mắt lại, nghe thấy được không đó!”

Tả Kỳ tuy đầy mặt hoang mang, vẫn nhẹ nhàng lên tiếng.

Hoa Lân nhìn một bàn đầy mỹ vị phía sau, lại bị lãng phí.

Đoạn đường từ cửa cung phủ đến thượng thư phòng Tô Nhan đều nhớ không rõ rốt cuộc đã đi bao nhiêu, cảnh trí ven đường đã nhìn rất nhiều năm, phía trước đi tới chính là bóng dáng người kia in sâu vào lòng, chỉ là hôm nay lại cảm thấy đặc biệt bất đồng.

Bởi vì Âu Dương Lam cũng không có giống thường ngày đi nhanh về phía trước, mà là đi một chút rồi dừng, như là cố tình đang đợi mình.

Tô Nhan cũng không nói lời nào, chỉ là sải bước nhanh hơn, ai nói chân y ngắn đâu.

Còn chưa tới gần Ngự Hoa Viên, liền trông thấy thái giám bên người Hoàng Thượng Lý Tiến công công cúi đầu chạy tới, hành lễ với Âu Dương Lam cung kính nói: “Nô tài tham kiến Lục hoàng tử điện hạ, bái kiến Tô Lục công tử.”

“Đứng dậy đi.” Âu Dương Lam nhàn nhạt đáp nhẹ một tiếng.

Lý Tiến lúc này mới đứng lên nhưng đầu vẫn cúi: “Hoàng Thượng cùng Tô Thừa tướng đang ở Ngự Hoa Viên thưởng xuân hoa, đặc mệnh sai ta đi thỉnh Lục hoàng tử cùng Tô Lục công tử qua bên đó.” Âu Dương Lam hơi nhượng mày, nhìn Tô Nhan bên cạnh, phát hiện y vẻ mặt bình tĩnh, như là căn bản không nghe thấy Lý Tiến nói.

“Lục hoàng tử, Tô Lục công tử, thỉnh.” Lý Tiến làm động tác thỉnh, Âu Dương Lam liền dẫn Tô Nhan đi Ngự Hoa Viên.

Giờ phút này xuân ý dạt dào, hoa trong hoa viên được cắt gọt từng khóm tinh mỹ nhóm sau tiếp nhóm trước nở ra, muôn hồng nghìn tía, đua nhau khoe sắc khiến cho trong không khí đều tràn ngập nhàn nhạt mùi hoa, bị gió nhẹ đưa tới từng nơi dù là hẻo lánh trong hoàng cung. Âu Dương Lam cùng Tô Nhan đi vào Ngự Hoa Viên liền thấy cách đó không xa trong đình hóng gió, Âu Dương Quân và Tô Nguyên Tu đang ngồi đối diện nhau, trước mặt bọn họ là một bàn cờ. Bên Âu Dương Quân là cờ đen, bên Tô Nguyên Tu là cờ trắng, đang khó phân thắng bại.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Vi thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Nghe thấy thanh âm, Âu Dương Quân xoay đầu lại, cười cười: “Tiểu Lam đến rồi,” sau đó nhìn qua Tô Nhan bên cạnh, mặt mày thanh đạm thân mình mảnh khảnh. Không biết sao ông ta đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước ở phủ Lục nhi, biểu tình khi Tô Nhan nói với ông ta không thể cứu Lục Nhi, nhìn như bình tĩnh lại mang theo chắc chắn không thể nói rõ. Lúc ấy ông ta liền cảm thấy đứa nhỏ này tuyệt không phải ếch trong ao, về sau tiểu nhi tử kiêu căng của mình lại để đứa nhỏ này trong Ngọc Lan Cung, lần nữa làm ông ta kinh ngạc hết chỗ nói. Hôm nay gặp lại Tô Nhan, trong mắt không khỏi nhiều thêm ý cười: “Tô Nhan, thân mình khỏi hần chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã không còn đáng ngại.” Tô Nhan cúi đầu, thanh âm nghe không ra một tia cảm xúc. Tô Nguyên Tu đang ngồi đối diện Âu Dương Quân đột nhiên buông quân cờ trong tay, đứng dậy đối Âu Dương Lam hành lễ: “Lão thần tham kiến Lục hoàng tử.”

Âu Dương Lam vội đi lên trước, đỡ cánh tay Tô Nguyên Tu, cười nói: “Tô Thừa tướng chẳng lẽ là muốn chiết sát* ta?”

*Chiết sát: có nghĩa trong trường hợp một người có lễ với một người khác, người kia thấy lễ không hợp (vị trí, tầng lớp..) sẽ nói chiết sát mình, tức là xấu hổ không xứng với lễ đó.

“Lão thần không dám, chỉ là lễ nghĩa này nhất định không thể bỏ.” Tô Nguyên Tu bình tĩnh nói, liếc mắt một cái qua đình hóng gió thẳng hướng tới Tô Nhan: “Không biết tiểu nhi tử ở phủ hoàng tử có làm Lục hoàng tử thêm phiền toái?”

Âu Dương Lam hơi hơi mỉm cười: “Tô Nhan thông minh hiểu chuyện, là y giúp ta đại ân mới đúng, Thừa tướng không cần khách khí.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Tô Nguyên Tu phụ họa cười cười, lại không liếc Tô Nhan một cái, lúc này Âu Dương Quân ở một bên thúc giục, Tô Nguyên Tu mới một lần nữa ngồi xuống, chấp cờ tiến lên.

Không bao lâu, Âu Dương Quân và Tô Nguyên Tu đã nhập hồn vào bàn cờ, còn Âu Dương Lam với Tô Nhan đứng ở một bên, trong lòng chứa đầy tâm sự.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Quân đột nhiên nói: “Tô ái khanh a, giang sơn này của ta có một nửa công lao của Tô gia người đó.”

Tô Nhan ấn đường nhảy dựng nhìn về phía phụ thân, phát hiện ông ấy vẻ mặt bình thường cười: “Hoàng Thượng nói quá lời, Tô gia ta nhiều thế hệ ở triều làm quan, vì dân vì nước là lẽ đương nhiên.”

Âu Dương Quân xua xua tay, tâm tình sung sướng cười rộ lên: “Giang sơn này không phải của một mình trẫm, mà là thuộc về thiên hạ con dân. Trẫm cả đời này chưa râm rộ cái cách cũng không nghĩ tới mở rộng ranh giới, chỉ cầu lễ dân bá tánh an cư lạc nghiệp, già có chỗ dưỡng trẻ được học hành. Ái khanh cảm thấy nguyện vọng này của trẫm có thể vĩnh viễn kéo dài hay không?”

“Hoàng Thượng chớ có tự coi nhẹ mình, trong lòng lão thần, Hoàng Thượng mãi là một thế hệ minh quân, có minh quân như thế là phúc khí của thiên hạ bách tính.” Tô Nguyên Tu thanh âm bình tĩnh mà nói, trên tay cầm quân cờ tuyết trắng. Thời điểm nói chuyện, ngón tay như là có ý thức đùa bốn quân cờ nhỏ kia, dùng sức đến nỗi đầu ngón tay trở nên trắng bệch. Tô Nhan nhìn thoáng qua, liền vội vàng dời mắt đi, trong lòng bị bịt kín một tầng bóng ma không rõ.

“Ha ha ha, ái khanh thật biết lấy người làm niềm vui, trẫm hôm nay mời ái khanh đến kỳ thật có một chuyện muốn thương lượng.”

Tô Nguyên Tu thả lỏng tay rút trở về, đem quân cờ bình yên kia bỏ vào khay đựng cờ: “Không biết Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Cửu công chúa đã mười hai tuổi, trẫm cũng nên chỉ hôn cho nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, trẫm cảm thấy Tô Thần phủ Thừa tướng ngài làm người trung hậu đối nhân xử thế ôn hòa, không bằng để hân trở thành phò mã. Ái khanh cảm thấy như thế nào?” Âu Dương Quân một bộ trưng câu ý kiến, Tô Nhan thấy phụ thân vẻ mặt bình tĩnh nói: “Sợ là tiểu nhi trèo cao.”

“Ái khanh khách khí, Tiểu Cửu tính tình bạo liệt thật sự, sợ chỉ có nhân tài như Tô Thần mới hàng phục được nàng. Ngày sau nếu Tiểu Cửu có chỗ không tốt, ta còn muốn thỉnh ái khanh cùng Tô Thần bỏ qua cho nàng nữa mà.” Nói đến nước này, cho dù Tô Nguyên Tu trong lòng thật sự không muốn, chỉ sợ vãn đã đóng thuyền rồi.

Vì thế Tô Nguyên Tu do dự cũng không, lập tức tạ ơn.

Tô Nhan muốn tiến lên, lại bị Âu Dương Lam không dấu vết kéo lại, vừa ngẩng đầu đã thấy Âu Dương Lam hướng y âm thầm lắc đầu.

37. Chương 37: Vị Trí

Âu Dương Quân tất nhiên là long nhan vui vẻ, giơ tay đặt xuống một quân cờ, cười nói: “Ái khanh a, người nhìn đi khốn thú đã bị vây thành rồi.”

Tô Nguyên Tu cung kính cúi đầu: “Cờ kỹ của Hoàng Thượng không người địch nổi.”

Lời này làm cho Âu Dương một trận cười to, lại ngồi chút, Âu Dương mới đứng dậy: “Ái khanh lưu lại dùng cơm trưa đi.” Tô Nguyên Tu hơi hơi cúi đầu, khách khí từ chối: “Hôm nay là sanh thần của tiện nội, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn lão thần về nhà cùng tiện nội cùng nhau dùng bữa.”

Âu Dương Quân đều cười xua tay: “Hảo hảo hảo, trầm chuẩn.”

Tô Nguyên Tu lúc này mới tạ ơn rồi đi, Tô Nhan nhìn bóng dáng kia dần biến mất, trong mắt xẹt qua vô số cảm xúc, phụ thân, thật sự diên rồi.

Âu Dương Quân biết rõ ông ấy đang nói dối lại vẫn cười chuẩn ông ấy đi..... Tô Nhan không nghĩ tiếp, thỉnh linh nghe Âu Dương Quân nói: “Xuân vây sẵn thú đem Tô Nhan theo.”

Tô Nhan quay đầu tới, liền thấy Âu Dương Lam bên môi là đóa tuyết điểm hoa: “Nhi thần tuân mệnh.”

Chờ đến hai người từ Ngự Hoa Viên đi ra, Âu Dương Lam mới giữ chặt tay y, nhẹ giọng nói: “Đem Tiểu Cửu hứa hôn cho Tô Thần, chuyện này phụ hoàng suy nghĩ đã lâu rồi. Tiểu Cửu là nữ nhi phụ hoàng thương yêu thương nhất, hần nếu nhận định Tô Thần, kia chứng tỏ Tô Thần có tư cách cùng lý do. Tô Nhan, có một số việc ta không muốn người trộn lẫn vào.” Lời hần thật mật mờ, Tô Nhan không khỏi ngẩng đầu nhìn hần, hần so Tô Nhan cao hơn rất nhiều, giờ phút này nhìn xuống, khuôn mặt tuấn mỹ lọt vào đôi mắt hắc bạch phân minh của Tô Nhan lại như vô có quấy một hồ xuân thủy, không khí quanh mình đột nhiên thay đổi.

Tô Nhan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trên môi xẹt qua xúc cảm ấm áp, chỉ ngẩn ngẩn một cái chớp mắt, lại biến mất.

Lướt qua rồi lập tức ngừng lại, cứ thế nhàn nhạt mùi hoa, trong hơi thở mùa xuân lại đặc biệt thuần túy cùng tươi mát.

Âu Dương Lam đã đứng thẳng như cũ, trong mắt hàm chứa nhàn nhạt ý cười, Tô Nhan nhìn hần một cái, nói: “Thiếu gia có phải hay không cảm thấy như vậy rất thú vị?”

“Có ý tứ gì?” Âu Dương Lam thấy y sắc mặt bình thường, không khỏi đôi mắt hơi trầm xuống.

“Vi thần hôm qua đã nói rồi, nếu thiếu gia chán sơn trân hải vị muốn ném thử cháo loãng ăn sáng có thể tìm người khác, vi thần.....” Câu nói kế tiếp bị đối phương dùng phương thức gần như thô bạo đánh gãy, môi lưỡi không chút do dự bị xâm chiếm. Đối phương linh động lưỡi dài, một đường công thành đoạt đất, bất kỳ một góc nhỏ nào đều không buông tha. Tô Nhan ngơ ngác đứng đó, tùy ý đối phương dùng môi lưỡi tàn sát bờ bãi trong miệng mình, đôi tay dường như mất đi sức lực đã quên phản kháng. Y nhớ rõ, Âu Dương Lam hôn bá đạo lại ôn nhu, chính là ôn nhu như vậy mới khiến mình khó có thể dứt bỏ.

Không biết qua bao lâu, môi mới được tự do. Âu Dương Lam nâng lên thân mình, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Nhan, cười như không cười nói: “Ta nhưng chưa từng hôn qua một người nào cả.”

Tô Nhan kinh ngạc nhìn hần, lồng ngực lại như dường như bị thứ gì đó lấp đầy, phình ra có chút khó chịu.

Y từng cho rằng, y sẽ không bị ngôn ngữ Âu Dương Lam ảnh hưởng nữa.

Y cứ cho rằng như vậy, hiện thực lại một lần đánh tan những điều y tự cho là đúng đó. Nguyên lai, y chưa bao giờ chạy thoát khỏi mê vọng của Âu Dương Lam, y cũng không nghĩ muốn chạy.

Kiếp trước đủ loại kết cục hiện giờ nghĩ đến vẫn vô cùng đau đớn, nhưng mà, y quyết định thuận theo chân tâm thật ý của mình, không muốn trốn tránh nó nữa.

Âu Dương Lam đột nhiên ôm chặt bờ vai Tô Nhan, nghiêng đầu hôn thêm một cái: “Tô Nhan, nhanh lên lớn lên a.”

Lời này nghe thật sự hết sức bình thường, bất quá kết hợp đến mấy ngày hôm trước người nào đó nói câu “Thật muốn hiện tại ăn người” kia, Tô Nhan không tự chủ được đỏ mặt, xem ra vô luận là đời nào, Âu Dương Lam đều không biết xấu hổ như vậy.

Âu Dương Lam vẫn luôn lôi kéo tay mình, Tô Nhan vài lần muốn tránh ra lại bị đối phương cầm thật chặt, Tô Nhan không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Thiếu gia, đây là hoàng cung.”

Ngụ ý chính là người phải hiểu được thu liễm là gì, Âu Dương Lam lại cười nói: “Ta thích nắm tay ai là tự do của ta, nếu phụ hoàng ngay cả cái này cũng không chịu tiếp thu, ta cũng không thể tránh được.” Tô Nhan trong lòng hơi kinh ngạc, hình như là lần đầu tiên nghe Âu Dương Lam nói như vậy.

Hai người ở trong hoàng cung vòng tới vòng lui, rốt cuộc đi tới Uyên Ương hồ. Tô Nhan nhìn kia một hồ xuân thủy, nhớ tới ngày đó Vương Quý Phi khiến người căm ghét không khỏi căm thán thế sự vô thường. Trong hoàng cung này hôm nay sung ái hôm sau thất sủng là chuyện thường ngày. Nữ nhân như Vương Chân ở đâu cũng có, chỉ là, sinh mệnh quá yếu ớt, tựa như lưu li, bóp một cái là vỡ. Có lẽ ngay cả Vương Chân cũng không dự đoán được, chính mình một giây trước còn nhận được thánh sủng, giây sau đã là người ở hoàng tuyền.

“Về sau cần phải một bước không rời đi theo ta, lúc cần thiết ta sẽ để Nam Cẩm đi theo người.” Âu Dương Lam đột nhiên dừng lại, thanh âm không hề gợn sóng.

Tô Nhan cười: “Thiếu gia là sợ ta chạy lạc?”

Âu Dương Lam cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống: “Tô Nhan, người đã không còn cơ hội chạy trốn.”

Tô Nhan chỉ cảm thấy nội tâm đột nhiên bị kích thích toàn bộ đều dập dềnh, thanh âm diếc tai kia khiến cho trái tim y nhanh chóng nhảy lên, trong mắt tất cả đều là Âu Dương Lam, khuôn mặt mỉm cười rõ ràng sáng ngời lại như cách một tầng sa giầy, tốt đẹp đến có chút không chân thật.

“Lục đệ, Tô Nhan.”

Không biết ở đâu đột nhiên phát ra một giọng nói đánh vỡ một mảnh ái muội ôn hòa này. Âu Dương Lam không vui nhíu mi lại, theo tầm mắt hắn, Tô Nhan thấy Tam hoàng tử nhiều ngày không gặp đang đi về phía bọn họ. Trên mặt là nhất quán tươi cười, chỉ là khuôn mặt tiều tụy hơn, có lẽ là vì Tiều Tuyết kia là núi cao khó có thể công lược đi.

Chớp mắt công phu Âu Dương Khâm đã đến trước người, Tô Nhan cong , “Tham kiến Tam hoàng tử.”

Chớp mắt Âu Dương Khâm đã chạy qua, cười nói: “Đã lâu không gặp, Tô Nhan, gần đây tốt không?”

“Hồi Tam hoàng tử, vi thần hết thấy mạnh khỏe.”

Âu Dương Khâm thật sự chịu không nổi y nề nếp trả lời thế này, vội xua xua tay nói: “Đừng khách khí với ta như vậy.” ngược lại quay qua Âu Dương Lam: “Lục đệ, ta nghe nói Tiều Tuyết đã vào phủ của người hả?”

Âu Dương Lam cười: “Tin tức Tam ca không khỏi quá lạc hậu đi, Tiều Tuyết ở phủ của ta đã lâu, nhưng lại không thấy Tam ca đến thăm hỏi lần nào.”

Âu Dương Khâm vẻ mặt xấu hổ, sờ sờ cái mũi: “Trận này ta ở Thanh Phúc Cung diện bích tư quá a, người sao lại không biết.”

Diện bích tư quá?

*Diện bích tư quá: quay mặt vào tường suy nghĩ về lỗi lầm của mình, hối lỗi.

Tô Nhan hơi tưởng tượng, liền lập tức nghĩ đến lần trước Âu Dương Khâm yêu cầu Âu Dương Quân tước đi thân phận hoàng tử của hắn, nếu Âu Dương Quân biết được nguyên nhân Âu Dương Khâm muốn làm bình dân áo vải chân chính, sợ không chỉ đơn giản là diện bích tư quá như vậy.

“Tam ca, nghe ta một câu, đừng nghĩ Tiều Tuyết nữa.” Âu Dương Lam đột nhiên nói như vậy, không chỉ có Âu Dương Khâm, Tô Nhan đều thực sự sửng sốt một phen. Âu Dương Khâm lập tức muốn phản bác, lại bị Âu Dương Lam giữ tay ngăn lại: “Không nói đến phụ hoàng, ta biết rõ Tiều Tuyết, hắn một khi không

thích người vĩnh viễn sau này cũng không thích người. Tam ca, người hà tất đem toàn bộ tinh lực lãng phí trên người hần? Dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này hần là không cần ta giải thích cho người. Huống hồ, Tiêu Tuyết là người phương nào, cho dù người cầm đao gác bên cổ hần thì kết cục vẫn không thay đổi.”

Tuy rằng cảm thấy lời này của Âu Dương Lam quá trực tiếp, nhưng hần nói không sai, Tiêu Tuyết chính là người như vậy, không thích chính là không thích, tuyết không sẽ không vì nguyên nhân gì mà khuất phục, thay đổi.

Tô Nhan giương mắt, nhìn về phía Âu Dương Khâm mới phát hiện môi hần phát run, trên mặt đã không còn ý cười vừa rồi nữa, sắc mặt đều trở nên tái nhợt, lại đột nhiên cười: “Lục đệ, còn nhớ rõ ngày ấy người ở Thanh Phúc Cung hỏi ta, có phải không phải hần thì không được không, đáp án hiện tại của ta vẫn như cũ, ta cả đời này đã nhận định hần.”

“Nếu hần không thích ta, ta sẽ nghĩ cách làm hần thích ta, hần hiện tại không thích không có nghĩa về sau cũng không thích, sự thành do người không phải sao, người nói đúng không, Tô Nhan?”

Tô Nhan sững sốt, càng do dự sắc mặt Âu Dương Khâm càng thêm tái nhợt, nhìn có chút dọa người, tuy là như thế, y vẫn là nhàn nhạt nói: “Hy vọng Tam hoàng tử có thể có được tâm của một người, người nọ có phải Tiêu Tuyết hay không, vì thần hiện giờ không dám nói bừa.”

Âu Dương Khâm lão đảo lui về sau vài bước, miễn cưỡng cười nói: “Các người có phải đều cảm thấy ta không có tư cách thích Tiêu Tuyết không?”

“Tình yêu không có tư cách vừa nói, cho dù là khát cái vên đường cũng có quyền yêu đương. Duy nhất khác nhau ở chỗ người nọ phải chăng cũng giống người, đồng dạng trung tâm.” Tô Nhan nhìn Âu Dương Khâm, trong thanh âm hỗn loạn là cường ngạnh không quá rõ ràng. Âu Dương Khâm nghe xong cũng chỉ hơi mỉm cười, trong mắt lưu động chút ám quang, làm người xem không rõ.

“Tam ca, mọi thứ chờ cường cầu.” Âu Dương Lam một bên bình tĩnh kết luận, Âu Dương Khâm cười, trên gương mặt anh tuấn nhanh chóng hiện lên một tia lệ khí, ngay sau đó lại bị tươi cười che dấu đi: “Ta sẽ nhớ kỹ lời các người, ta còn có việc đi trước một bước.”

Âu Dương Khâm gần đây khi đi càng thêm kịch liệt, trên đường còn đá dưới chân vướng lại, thân mình vẫn cứ cường ngạnh đi về phía trước, như là cố nén cái gì, Tô Nhan bất đắc dĩ nhắm mắt.

Tiêu Tuyết, người thật sự hại người rất nặng.

“Tam ca của ta từ nhỏ tính tình ôn nhu, biểu đạt mãnh liệt muốn một người như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy.” Âu Dương Lam khoanh tay trước ngực, nhìn theo bóng dáng Âu Dương Khâm biến mất, nhàn nhạt nói.

Tô Nhan nhìn hần một cái: “Tiêu Tuyết quá tùy tiện, Tam hoàng tử nỗ lực như thế nào, sợ là lấy giỏ tre múc nước.”

“Công dã tràng sao?” Âu Dương Lam câu môi cười: “Tô Nhan, kỳ thật người cũng không phải hoàn toàn hiểu rõ Tiêu Tuyết.”

“Nga? Chẳng lẽ thiếu gia rất hiểu hần?” Tô Nhan trả lời lại một cách mỉa mai.

Âu Dương Lam vẫn treo nụ cười mê người, đột nhiên duỗi tay sờ nắn gương mặt y: “Tiêu Tuyết đã quen một mình quá lâu, bên người đột nhiên nhiều ra một người sẽ cảm thấy không quen. Thói quen có đôi khi là thứ rất đáng sợ, Tam ca thường xuyên đảo quanh người hần, nếu có một ngày không xoay quanh hần nữa, sợ là hần sẽ canh cánh trong lòng.”

Tô Nhan lắc đầu: “Người chỉ nói đúng một nửa, Tiêu Tuyết thật là một người đã lâu, nhưng mà người không biết trong lòng Tiêu Tuyết đã không còn vị trí nào dư thừa cho Tam hoàng tử.”

38. Chương 38: Cửu Công Chúa

Lúc này đến phiên Âu Dương Lam kinh ngạc, Tô Nhan cũng không có ý định nói rõ vấn đề này: “Chúng ta hiện tại là đi Thanh Nhân Cung sao?”

Âu Dương Lam nhìn trời: “Không còn sớm, hôm khác hãy đi.”

Vì thế hai người lại men theo đường cũ trở về. Đi đến cửa cung, từ xa đã thấy Tô Nguyên Tu đứng đó. Âu Dương Lam không dấu vết nhú nhú mày, độ ẩm trong mắt thoáng chốc thấp đến 0°C. Còn Tô Nhan thì cả kinh, không ngờ phụ thân thể nhưng còn ở nơi này, nhìn đáng vẻ như là đang đợi mình.

Quả nhiên, bọn họ mới vừa đi tới cửa, Tô Nguyên Tu liền đã đi tới: “Lão thần tham kiến Lục hoàng tử điện hạ.”

Âu Dương Lam thần sắc bình thường khoát tay: “Tô Thừa tướng không cần đa lễ.” Ngược lại nói với Tô Nhan: “Ta ở trên xe ngựa chờ ngươi.” Thấy Tô Nhan gật đầu hần mới đi qua xe ngựa cách đó không xa. Thẳng đến Âu Dương Lam chui vào trong, Tô Nhan mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía lão giả đối diện: “Không biết phụ thân hôm nay định nói những chuyện gì?”

Tô Nguyên Tu tựa từ trong mắt y đọc ra một chút tin tức, sắc mặt trầm xuống: “Trong mắt ngươi còn có người cha này hay không?”

Tô Nhan cười, không có ý định quanh co vòng vèo: “Cha vì quyền lợi không tiếc gì, ngay cả tánh mạng đều có thể vứt bỏ, chẳng lẽ còn muốn nhi tử trong lòng cảm kích?” Tô Nguyên Tu sắc mặt đen lại, thanh âm mang theo chút rung động: “Nói bậy!”

“Vương Chân đã chết, chết vô đối chứng, phụ thân ngươi muốn nói thế nào liền như thế ấy. Chỉ là, Hoàng Thượng đem Cửu công chúa hứa hôn cho Ngũ ca đã là cực hạn, hy vọng phụ thân không cần phải bí quá hoá liều.” Tô Nhan nhìn Tô Nguyên Tu đối diện, thanh âm đã hoàn toàn mất đi độ ẩm.

Tô Nguyên Tu không giận lại cười, hỗn độn trong mắt phiếm lên rét lạnh: “Cánh cứng cáp rồi, ngay cả vi phụ cũng dám giáo huấn!”

Tô Nhan thở dài, nhẹ giọng nói: “Phụ thân muốn như thế nào là chuyện của phụ thân, nhưng đừng đem Tứ ca cùng Ngũ ca kéo vào. Đừng quên, Hiếu Tinh mới tám tuổi, nàng chịu không nổi những tàn nhẫn cùng huyết tinh đó. Người vẫn luôn coi nàng là hòn ngọc quý trên tay, nàng so với ngôi vị hoàng đế cái nào nặng cái nào nhẹ, phụ thân cứ tự mình nhận định. Tô Nhan nói đến thế thôi, đã hết phận sự.” Nói cho hết lời, cũng không cho Tô Nguyên Tu cơ hội nói chuyện, lập tức xoay người rời đi. Còn chưa đi vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm Tô Nguyên Tu: “Ta đã từng thề, cuộc đời này nhất định phải thay Thiên Nhi báo thù.”

A.

Tô Nhan bên môi gợi lên một mặt trào phúng, cũng không quay đầu lại nói: “Trong lòng Âu Dương Thiên có người khác, phụ thân không phải đã sớm rõ ràng sao? Cần gì phải vì dã tâm của mình tìm một lý do hoang đường như vậy?”

“Huống chi, nếu thật vì nàng báo thù chỉ cần hướng về phía Âu Dương Quân là đủ, vì sao lại muốn đem Âu Dương Lam liên lụy vào, phụ thân không cảm thấy người lấy có quá mức vụng về sao?”

Tô Nguyên Tu đứng phía sau y, thế nhưng không tìm được câu nào phản bác.

“Âu Dương Lam với ta mà nói là người rất quan trọng,” Tô Nhan tiếp tục: “Nếu hần có chút tổn thương nào, đừng trách ta vô tình.”

Trong mắt mình tiểu nhi tử thân vẫn luôn gầy yếu, trong thân thể nhỏ bé kia lại như chứa một con dã thú thật lớn, chỉ cần không biết sống chết đi tới một bước, ngay lập tức sẽ bị dã thú nằm phục một ngụm ăn mất. Phát hiện này làm Tô Nguyên Tu có chút thở không xong, lại nhìn lên, thân ảnh Tô Nhan đã biến mất. Xe ngựa phủ Lục hoàng tử uy phong lẫm lẫm hướng phía trước chạy tới, lưu lại vài hạt bụi.

Âu Dương Lam không đề cập tới chuyện vừa rồi, Tô Nhan cũng làm bộ cái gì đều không có.

Xe ngựa chạy về phủ hoàng tử, hai người đều không có nói chuyện, xe ngựa dần dừng lại Tả Kỳ vén rèm lên: “Thiếu gia, tới rồi.”

Âu Dương Lam đứng dậy xuống xe ngựa, Tô Nhan nhìn người kia buông rèm, thở dài, lúc này rèm cửa lại đột nhiên mở ra, Âu Dương Lam anh tuấn lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt: “Chẳng lẽ người định qua đêm ở bên trong luôn?”

Tô Nhan cười, đứng dậy rồi đi xuống.

Thời gian trôi qua cũng coi như bình đạm, Tô Nhan mỗi ngày bởi Âu Dương Lam đi thượng thư phòng nghe Ngô Ngữ Thăng dạy học, thời gian ở cùng Tiểu Dụ cũng nhiều hơn. Tiểu Dụ kia vẫn là bộ dáng vô tâm vô phách, cười đến không chút tì vết, chỉ khi đối mặt Thất hoàng tử mới có thể toát ra vẻ mặt đa sầu đa cảm hiếm thấy.

Tô Nhan nhìn, cũng không nói ra, Tiểu Dụ liền chạy tới kéo ống tay áo y: “A Tô, ta phát hiện Lục hoàng tử hình như thay đổi rất nhiều.”

“Có sao?”

“Có!” Tiểu Dụ khẳng định gật đầu, làm như thật nói: “Ta thế nhưng vừa thấy hần cười, này quả thực so với chuyện A Phong khỏi bệnh còn cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng nổi.”

Thấy hần nói đến khoa trương như vậy, Tô Nhan nể tình cười cười: “Lục hoàng tử cũng là người, không cười mới kỳ quái đi.”

Tiểu Dụ biết y đang cười chính mình cũng không tức giận, bĩu môi một cái: “A Tô cũng thay đổi, thế nhưng học được cách giấu cợt người ta.”

Tô Nhan ôm chặt bờ vai của hần, đôi mắt nhìn về phía người nào đó đang ở đình hóng gió uống trà, nhàn nhạt hỏi: “Gần đây Duẫn Phong Cung có phát sinh chuyện gì hay không?”

“Không có.”

Tô Nhan không tự chủ được nhíu mày, chỉ vì Tiểu Dụ trả lời quá nhanh, tự hỏi cũng không cần nhanh như vậy đi. Y quay đầu nhìn Tiểu Dụ, người này thần sắc thực sự bình thường: “A Tô, ta biết người lo lắng, nhưng thật sự là không có việc gì. Hơn nữa hoàng cung này lớn như vậy, có việc người còn có thể không biết sao?”

Tô Nhan còn muốn nói tiếp, Tiểu Dụ lại đã kéo qua đề tài khác: “Đúng rồi, ta nghe nói Hoàng Thượng hạ chỉ đem Cửu công chúa chỉ hôn cho Ngũ ca người, là thật hả?”

“Ân.”

“Hoàng Thượng vô cùng sủng ái nữ nhi này, xem ra Tô gia các người về sau là một bước lên mây nha.” Tiểu Dụ cười trêu ghẹo, thấy Tô Nhan sắc mặt không tốt lắm, vội nói: “Ngũ ca người không muốn?”

Tô Nhan lắc đầu: “Ta còn không biết Ngũ ca ra sao.”

Cho dù không muốn thì thế nào, hoàng mệnh không thể trái a.

Đại cục trước mặt, bọn họ chỉ là những quân cờ, nguyên bản chính là dùng để hy sinh, cho dù Cửu công chúa là người thông tuệ, là sao quanh trăng sáng, kết quả cũng là vật hi sinh cho quyền lợi, gả cho một người cả mặt cũng chưa gặp qua. Nàng giờ phút này đại khái đang ở tẩm cung mình bá đạo lại ủy khuất đập đổ đồ vật, dùng việc này bày ra kháng nghị đi.

Nhưng chuyện này cũng không thể làm, bất quá chỉ thêm phiền não mà thôi.

Thời gian trà chiều chậm rãi trôi qua, Âu Dương Lam đem Tô Nhan hồi phủ, dọc đường hai người đều không nói chuyện. Khi đi đến cửa cung Âu Dương Lam đột nhiên ngừng lại, Tô Nhan nghi hoặc nhìn hần, nghe thấy thanh âm Âu Dương Lam chậm rãi truyền đến: “Tô Nhan, người vĩnh viễn sẽ không ly khai ta, đúng không?”

“Cho dù ta đã thương người khác, cho dù ta phạm phải sai lầm cho dù ta đối địch với cả thiên hạ, người sẽ vẫn luôn bên cạnh ta, đúng không?”

Thanh âm kia như cũ trầm thấp mê người, rồi lại lộ ra một cổ bất an cùng lo âu không nên lời. Tô Nhan đột nhiên xoay người, đem chính mình dựa vào lồng ngực người bên cạnh, nghe thấy thanh âm chính mình nói: “Đúng.”

Âu Dương Lam chậm rãi mở ra hai tay, đem thân hình kia ôm chặt.

Sau đó chậm rãi cúi đầu, chậm rãi ngậm lấy bờ môi ưu mỹ trong lòng.

Sau lưng bọn họ, một đám cung nữ người hầu đang đứng kinh ngạc ngậy người, trên mặt mỗi người đều tràn ngập không thể tin nổi còn có khiếp sợ. Âu Dương Lam chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt như lưỡi dao cắt vỡ không khí, hướng những người đó bắn thẳng đến, ý tứ kia đã quá rõ ràng.

Vì thế những kẻ kinh ngạc vạn phần kia lập tức ăn ý xoay người rời đi, nỗ lực làm như cái gì cũng chưa thấy.

Mười lăm tháng tư ngày đó, Tô Nhan gặp được Cửu công chúa danh chấn thiên hạ, nàng kế thừa dung mạo khuynh thành của mẫu thân, trong tuyệt diệu mang theo linh động, tuy rằng chỉ mới mười hai tuổi, toàn thân đã tản mát ra vũ mị cùng dụ hoặc. Âu Dương Lam mang theo mọi người trong phủ tới dự tiệc, vừa vặn thấy Cửu công chúa cúi người trên bàn giấy Tuyên Thành viết tự, cạnh nàng vây quanh một đám người. Nàng phi thường xinh đẹp, bất đồng với những nữ tử lụa tú tinh tế khác, nét chữ của nàng cứng cáp hào sảng cùng dứt khoát, kiêu trước tuy Tô Nhan đã gặp qua nhưng chỉ đứng nhìn từ xa. Còn đây là lần đầu tiên Tô Nhan cách nàng gần như vậy, lập tức cảm giác được trên người nữ hài này có chút không giống người thường.

Ít nhất, nàng khinh thường với loại một khóc hai nháo ba thất cổ kia, về sau Ngũ ca hẳn là sẽ sống vui vẻ một ít.

“Lục ca, người đã đến rồi!” Giọng nữ tung tăng như chim sẻ đánh gãy suy nghĩ của Tô Nhan, vừa nhắc mắt đã thấy Cửu công chúa Âu Dương Ngưng đi về phía bọn họ. Nàng có đôi mắt to mà sáng ngời, bên trong hoàn toàn sạch sẽ, giống như dòng suối trong mát không một tia tì vết. Tô Nhan trong lòng khẽ dao động, tại một đầm lầy như hoàng cung này lại còn có ánh mắt sạch sẽ thuần túy như vậy, thật sự rất khó có được.

“Tham kiến Cửu công chúa.” Mọi người lập tức khom người hành lễ, Tô Nhan cũng hơi cúi đầu, nghe thấy thanh âm Âu Dương Ngưng xoay quanh trên đỉnh đầu: “Di, đây là Tô gia Lục công tử sao?” Tô Nhan nâng người lên, bình tĩnh đáp: “Vâng.”

Âu Dương Ngưng cười, lộng lầy như ánh mắt trời: “Ngũ ca người có tới không?”

Tô Nhan không đoán được nàng sẽ hỏi vấn đề này nên có chút ngậy người, ngay sau đó nói: “Vi thần không biết.”

“Nga.” Âu Dương Ngưng lên tiếng, thanh âm lại đột nhiên đề cao một ít: “Lục ca, ta thật sự phải gả cho cái người tên là Tô Thần sao? Ta ngay cả mặt hắn cũng chưa gặp qua, mới vừa nghe ý tứ phụ hoàng thật sự tức giận đến không được, còn không cẩn thận đem dạ mình châu người cho ta quăng bể nát.” Nàng nói ủy khuất như vậy, làm người nghe thấy liền cảm thấy thương tiếc.

Âu Dương Lam vẫn gương mặt thanh đạm, thanh âm cũng không nhiệt tình: “Ngày khác ta lại sai người đưa cho người cái mặt,” ngay sau đó lại nghiêm mặt: “Một nữ hài tử phải hiểu được rụt rè, hô to gọi nhỏ thế có chút mất thân phận công chúa, biết không?”

Âu Dương Ngưng tuy không vui, lại không dám lỗ mãng. Một lát sau, đôi mắt lại đảo quanh trên người Tô Nhan: “Tô Lục công tử lớn lên đẹp như vậy, vậy ca ca người cũng sẽ không kém đi, đúng không?”

Vấn đề này thật sự không biết đường trả lời, Tô Nhan có chút khó xử, đang suy nghĩ nói như thế nào mới tốt, thình lình nghe Âu Dương Lam nói: “Người lại lưỡi dài như vậy đừng trách ta không khách khí.” Thanh âm đã hoàn toàn không vui, Tô Nhan kinh ngạc nhìn về phía hắn, tâm mắt có thể thấy được bóng dáng thanh lãnh, đứng ở trước mặt, lạnh ghê người như kiếm.

39. Chương 39: Tuyệt Không Chấp Nhận

Cửu công chúa quả thực không dám nói thêm nữa, xoay người bước bình hướng Tô Nhan thè lưỡi, Tô Nhan bắt giắc cười ra tiếng. Cửu công chúa này người cũng như tên, hào phóng cũng hơi nhiều rồi.

“A Nhan a, xem ra nhà các ngươi sẽ nghênh đón một vị tẩu tử sang sảng a.” Hoa Lân ở một bên cười nói, Tô Nhan cũng cười theo: “Chỉ mong Ngũ ca có thể thích.”

Âu Dương Lam sắc mặt hơi trầm xuống, không hiểu sao lại không cao hứng.

Qua một chút, người đều đến đông đủ, Âu Dương Quân mới mang theo Hoàng Hậu tức mẫu thân Cửu công chúa tiến đến. Đủ loại quan lại đều quỳ xuống đất triều bái, Tô Nhan quỳ gối trong đám người đó, trong lúc vô ý ngẩng đầu thấy dưới ánh đèn sáng ngời, trên mặt phụ thân biểu tình vụn vặt dữ tợn.

“Các khanh gia hãy bình thân, Tô ái khanh.” Âu Dương Quân cười hô một tiếng.

“Lão thần ở đây.” Tô Nguyên Tu vẫn quỳ, đầu cũng rũ xuống, Tô Nhan nhìn sườn mặt mơ hồ không chừng của ông ta, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Âu Dương Quân trong mắt phấp phất cười, dưới ánh đèn mờ nhạt lại nhìn không rõ lắm: “Không biết Ngũ công tử của ái khanh có đến đây không?” Ngay sau đó liền vang lên thanh âm Tô Thần trầm thấp: “Tô Thần ở đây.”

“Tô Thần a, tiến lên nghe ta nói.” Âu Dương Quân tâm tình tựa hồ rất tốt, thanh âm đều lộ ra vui sướng.

Tô Thần chậm rãi đứng dậy, hướng phía trước đi đến, thân ảnh lạnh buốt cao ngạo tựa lộ ra một cổ tuyệt quyết không thể bỏ qua, trên người là áo gấm càng làm hắn thêm anh dũng tuấn mỹ, chỉ tiếc biểu tình trên mặt lại không biểu lộ cái gì.

Đợi cho Tô Thần đến trước mặt mình, Âu Dương Quân giơ tay hiền lành vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Về sau Tiểu Cửu đều nhờ vào ngươi.” Lời này nói đến uyển chuyển, cho dù Tô Thần có một trăm cái không muốn cũng không có khả năng giáng mặt mà cự tuyệt, cũng là không dám.

“Tạ ơn Hoàng Thượng hậu ái.” Tô Thần lưỡng lự thanh âm, nghe không ra chút vui sướng nào.

“Về sau nên đổi giọng rồi, ha ha.” Âu Dương Quân cao hứng cười lên, lập tức là một mảnh chúc mừng, những người này đều là nhân vật trà trộn quan trường nhiều năm đối với chuyện xu nịnh vuốt mông ngựa này tự nhiên đã rèn giữa kỷ cương. Không bao lâu, Tô Thần liền bị một đám người vây quanh, thẳng đến Âu Dương Quân ngồi xuống tọa vị mới tạm thời buông tha hắn.

Yến hội tổ chức lộ thiên trong hoa viên, tuy rằng nhân số đông đảo nhưng bởi vì diện tích hoa viên rất lớn nên cũng không cảm thấy chen chúc. Trong hoa viên dựng một cái đài biểu diễn, chờ đến khi mọi người vây quanh đài bốn phía ngồi xuống, tiết mục trợ hứng cũng bắt đầu.

Tô Nhan ngồi phía sau Âu Dương Lam, hai bên là Hoa Lân cùng Tả Kỳ. Cách sân khấu, Tô Nhan thấy phụ thân cùng năm vị ca ca ngồi ở đối diện. Ngũ ca thần sắc bình thường như trước, Tứ ca cũng chưa biểu hiện ra chút khác thường nào. Tô Nhan nhìn trong chốc lát mới thu hồi tầm mắt, phát hiện Âu Dương Lam không biết khi nào thế nhưng quay đầu chăm chú nhìn mình, ngữ khí Tô Nhan có chút không xong, hỏi: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Lam lại lắc đầu, ngược lại tiếp tục xem biểu diễn.

Mọi người bên cạnh nhăm nháp món ngon mỹ vị của hoàng cung, thưởng thức tiết mục, bất tri bất giác sắc trời đã tối. Ngồi trên chủ vị, Âu Dương Quân thỉnh thoảng cười to vài tiếng, phía dưới liền lập tức vang lên một đồng tiếng cười phụ họa, Tô Nhan nhàn nhạt rũ xuống mắt, chuyên tâm đối phó đồ ăn trước mắt.

Không biết khi nào biểu diễn kết thúc, trên hoa viên bắt đầu xuất hiện từng tầng lớn pháo hoa lộng lẫy, những pháo hoa đó ở không trung không ngừng biến đổi hình dạng, sau đó dừng ở bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”. Một lát sau liền chậm rãi biến mất trong trời đêm. Mượn ngọn đèn sáng choang trong hoa viên, Tô Nhan thấy trên mặt Cửu công chúa sáng ngời tươi cười cùng Ngũ ca trong một góc thần sắc đạm nhiên.

Hai người như vậy, dựa vào một đạo thánh chỉ, làm thế nào để gắn bó đoạn hôn nhân dài lâu cả đời?

Cửu công chúa sắp qua mười một tuổi, nở rộ lại lập tức biến mất giống như pháo hoa nhanh đến nhanh đi làm người khó chịu. Tô Nhan đứng trong một góc hoa viên, nhìn những quan to quý tộc vây quanh Âu Dương Lam, bọn họ đều là muốn chào hàng con gái mình cho Âu Dương Lam đi? Như thương nhân vậy, mua bán con gái mình rồi thu được vài ba món hời. Nhìn xem, tươi cười trên mặt bọn họ nịnh nọt tục tằn cỡ nào, bọn họ cung kính vạn phần, trong ánh mắt cũng nhất định tràn ngập tôn kính, ngay cả như vậy Tô Nhan vẫn cảm thấy thật đáng buồn.

Vì Âu Dương Lam.

Cũng vì những người muốn trèo cao tới hoàng gia.

“Tiểu Nhan.” Bên tai đột nhiên xuất hiện thanh âm dọa y giật mình.

Tô Nhan quay đầu, thấy Tô Thần không biết khi nào đứng ở bên người, ôn nhu mỉm cười với mình.

“Ngũ ca.” Tô Nhan thấp giọng kêu, Tô Thần đột nhiên duỗi tay qua, bị Tô Nhan không dấu vết tránh đi, ngón tay thon dài liền như vậy cứng lại giữa không trung, qua thật lâu mới buông xuống. Thanh âm Tô Thần hiện lên mỗi một chậm rãi chui vào tai: “Ta không muốn lại chạy trốn.”

“Ngũ ca, ta có chút mệt mỏi.” Tô Nhan vội vàng nói, thanh âm đều mất đi bình tĩnh trong dĩ vãng.

Tô Thần lại giống như có chủ ý quyết định, giữ chặt cánh tay y: “Tiểu Nhan rất chán ghét ta sao?”

“Không có.” Tô Nhan chỉ đành dừng lại, có điều tránh né ánh mắt của Tô Thần.

Tô Thần không nói chuyện, mắt đen nhìn vào sườn mặt Tô Nhan chậm rãi buông tay ra, thanh âm ôn nhu như gió: “Ta không ở đây một năm đã xảy ra rất nhiều chuyện đi, cảm giác Tiểu Nhan không còn giống như trước nữa.”

Tô Nhan hơi giật mình, cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

Cùng trước kia tự nhiên là không giống nhau, trong thân thể mình là linh hồn hai mươi ba tuổi, sao có thể giống như trước được.

Chỉ là, Tô Thần hiện giờ hành động như thế này là điều vô luận thế nào mình cũng không ngờ đến.

“Tiểu Nhan hẳn là minh bạch tâm ý của ta đi?” Tô Thần thanh âm mơ hồ mà nhợt nhạt, giống như nói mới từ bên tai xẹt qua, ở trong lòng Tô Nhan hạ một khối cự thạch, ép tới y thở không nổi, tâm ý Tô Thần kiếp trước y đã minh bạch, chỉ là, vô pháp đáp lại.

Y hãy còn nhớ rõ khi đó Tô Thần như phát điên đem y đè trên mặt đất, điên cuồng mà mê loạn hôn hít, thanh âm đều tựa thay đổi biến chất làm người sợ hãi: “Vì cái gì? Ta đợi ngươi nhiều năm như vậy, vì cái gì ngươi lại chấp nhận Âu Dương Lam, trừ bỏ thân phận hoàng tử ra, hẳn có thứ gì mà ta không có!”

Kia từng tiếng chất vấn như mang theo trọng lượng nện lên người Tô Nhan, ngay lúc đó Tô Nhan sợ hãi.

Năm ấy y mười bảy tuổi, lần đầu tiên phát hiện ca ca lại ôm ấp loại tình cảm đó với mình.

Việc này hậu thế bất dung, và, làm y cảm thấy ghê tởm.

Cho nên mới cố tình xa cách, cố tình lảng tránh, không ngờ tới hiện tại, bọn họ cũng phải đi đến bước này.

“Ngũ ca, trên người chúng ta chảy dòng huyết mạch, đây là sự thật không thể thay đổi, cho nên,” Tô Nhan ngẩng đầu, phản quang hạ xuống, Tô Thần có chút mơ hồ không chừng: “Ta hy vọng chúng ta vĩnh viễn đều là huynh đệ, lòng ta kính người ái người, không hơn.”

Tô Thần tựa không dự đoán được đáp án này, ngơ ngẩn nói không ra lời, anh tuấn trên mặt là đáng sợ lặng im, Tô Nhan sợ nhất thấy Tô Thần như vậy.

Bởi vì, Tô Thần điên cuồng y sớm đã lĩnh giáo qua.

Không nghĩ lại đến lần thứ hai.

“Thì sao? Chúng ta có thể tìm một địa phương không ai nhận thức.....”

“Không phải nguyên nhân này.” Tô Nhan đánh gãy hẳn, thanh âm gần như thô lỗ, sau đó liền ngừng đầu, thẳng tắp đụng phải tầm mắt Tô Thần: “Ta đối với người trừ bỏ tình huynh đệ, không còn gì khác.”

Quang mang trong mắt Tô Thần lập tức ảm đạm, bên môi ngậm một mạt cười khổ nhàn nhạt: “Người có người để thích rồi?”

Tô Nhan trầm mặc cho hắn đáp án khẳng định, trong mắt Tô Thần lập tức lóe lên thần sắc điên cuồng chớp mắt lại biến mất, ngay sau đó bình tĩnh nói: “Ta cảm thấy, ta so bất luận kẻ nào càng có tư cách có được người.” Tô Nhan bắt đầu dĩ nhiên mắt lại, đã không biết nên nói như thế nào mới có thể làm Tô Thần thừa nhận bọn họ không hề có khả năng. Kiêu ngạo như Tô Thần có thể nói đến loại trình độ này đã là cực hạn, nhưng không thích chính là không thích. Tiêu Tuyệt đã nói bọn họ có nhiều chỗ tương tự, Tô Nhan nghĩ, đại khái chính là loại tính cách này đi, thà thiếu chứ không thích bừa.

Tình nguyện không cần, cũng tuyệt không tạm bợ.

“Ngũ ca, thực xin lỗi.” Tô Nhan nói thật nhỏ, thanh âm ở bóng đêm lại nghe có vẻ có chút thê lương.

40. Chương 40

Tô Thần mím môi không nói, đôi mắt vẫn định ở trên người Tô Nhan thật lâu cũng không dời đi, về sau than nhẹ một tiếng: “Ta sẽ chứng minh cho người xem.” Thanh âm kia nhẹ như thế, trong lòng Tô Nhan lại run một cái thật mạnh, đang muốn nói chuyện, đột nhiên ngó thấy Âu Dương Lam đến gần, đành phải đành chỉ lại.

“Tham kiến Lục hoàng tử.” Tô Thần khom người hành lễ, Âu Dương Lam lãnh đạm lên tiếng, ngay sau đó nhìn về phía Tô Nhan: “Trở về đi.”

Tô Nhan gật gù đầu, nhắc chân đi đến bên người Âu Dương Lam, cũng không quay đầu lại rời đi.

Buổi tiệc đã tan đến không sai biệt lắm, Hoa Lân cùng Tả Kỳ cũng không ở lại đại khái đã đi trở về. Tô Nhan theo Âu Dương Lam hướng ngoài cung đi, ánh trăng trên đầu tròn đến thần kỳ, cây cối cao to bên đường bị bao phủ bởi một mảnh quang huy thánh khiết, nhìn qua yên lặng mà an tường. Hai người sóng vai đi tới, bóng dáng bị kéo đến dài ra, Tô Nhan nhìn hình bóng trên mặt đất đến xuất thần, thân mình lại đột nhiên bị người lôi kéo, đẩy vào gốc cây bên đường.

Đối phương chưa cho y bất luận cơ hội nói chuyện nào, môi lưỡi lửa nóng lập tức đè ép đi lên.

Môi răng giao triền, trần trọc lặp lại.

Tô Nhan bị hôn đến chóng mặt, lưng chống đỡ trên thân cây có chút trức trặc đau, đè ở trên người thân thể tuổi trẻ mà đường hoàng, mang theo hơi thở quen thuộc gắt gao bao bọc chung quanh. Hai người thân thể chặt chẽ dán sát vào nhau, cách vật liệu may mặc, Tô Nhan tựa hồ cảm giác được nơi nào đó của đối phương nóng cháy, y hơi hơi sững sốt, bị bóng mờ che khuất trong ánh mắt đựng đầy ý cười, lập tức hé miệng, hôn trả lại.

Âu Dương Lam tựa không dự đoán được y sẽ đáp lại, tim đập mạnh mà loạn nhịp về sau, nhắc lên một vòng tiến công mới.

Hô hấp dần dần thô nặng lên, Âu Dương Lam hôn bắt đầu không an phận dời xuống, Tô Nhan cảm thấy cổ chợt lạnh, ngay sau đó áp lên chính là cực nóng độ ẩm, mang theo chút ướt át, thân mình y cứng đờ, trong đầu tự động hiện ra hình ảnh Âu Dương Lam lửa thể bộ dáng mê người. Y nuốt nước miếng, Âu Dương Lam lại đột nhiên há mồm, cắn hầu kết của y, thanh âm từ trong cổ họng vọng ra: “Tô Nhan, ta vừa rồi rất tức giận.”

“Ân?” Tô Nhan chống đỡ trên thân cây, thanh âm lười nhác.

“Lần sau nếu lại để ta thấy Tô Thần chạm vào người, ta tuyệt không tha cho hắn.” Âu Dương Lam chậm rãi thối lui, thanh âm bọc hàn băng.

Tô Nhan cúi đầu, từng câu từng chữ nói: “Sẽ không có lần sau.”

Âu Dương Lam cúi đầu nhìn, giữa ánh sáng hiu hắt, có thể dễ dàng thấy trầm trọng trong mắt hắn. Âu Dương Lam khẽ nhú mày, tiến lên đem người ôm vào trong ngực: “Tô Nhan, ta sẽ bảo hộ ngươi.” Tô Nhan nghe xong, hơi hơi mỉm cười, ngay sau đó vươn đôi tay, vòng lấy eo người trước mặt.

Ngày hôm sau sau khi ăn sáng xong, Âu Dương Lam mang Tô Nhan ra khỏi cửa.

Tả Kỳ cùng Nam Cẩm đi theo phía sau.

Bọn họ không ngồi xe ngựa, trên đường cái vẫn là dòng người chen chúc xô đẩy, náo nhiệt phi phàm. Đi được vài bước Tô Nhan liền hối hận, bất luận Tả Kỳ cùng Nam Cẩm dung mạo tuấn tú thế nào, chỉ cần Âu Dương Lam vừa đứng ở đằng kia, sẽ lập tức đưa tới vô số ánh mắt, đã có không ít cô nương dừng chân, sôi nổi hướng ánh mắt ái mộ nhìn hắn. Tô Nhan nghĩ, trước khi ra cửa hắn là cấp cho Âu Dương Lam một cái khăn che mặt, đỡ phải để hắn nơi nơi trên hoa ghẹo nguyệt.

Âu Dương Lam đột nhiên cúi người lại đây, nói: “Hôm nay hay là nên ngồi xe ngựa.”

Tô Nhan nhận lời gật đầu, khó được Âu Dương Lam cũng nhận thức đến sự tình nghiêm trọng, há biết ngay sau đó: “Ngươi xem, những nữ nhân đó mỗi người đều nhìn ngươi, thật là không biết liêm sỉ.” Âu Dương Lam nói như đúng lý hợp tình, ngữ khí nghiêm túc thật sự, Tô Nhan không khỏi nở nụ cười.

Âu Dương Lam thấy y rất cuộc lộ ra mỉm cười, không khỏi thò tay khẽ vuốt lên tóc Tô Nhan, mang theo một loại thỏa mãn thâm tình mà chính hắn cũng không phát hiện.

Bọn họ xuyên qua khu chợ náo nhiệt, rẽ vào mấy khúc ngoặt, rốt cuộc ngừng lại.

Tô Nhan ngẩng đầu, liền thấy ba chữ Bách Hoa Lâu kia chễm chệ trên môn biển, mục đích của Âu Dương Lam chuyến này đại khái cũng hiểu được.

Bây giờ là buổi sáng, Bách Hoa Lâu không có khách nhân, tú bà nhìn thấy người tới, vội cung kính tiến lên đón khách: “Vài vị gia, ta Bách Hoa Lâu hiện tại còn chưa tới thời gian buôn bán.....”

“Tạ Nhiễm ở chỗ nào?” Nam Cẩm ôm kiếm, bộ mặt quanh què.

Tú bà cũng coi như là gặp qua việc đời, bị Nam Cẩm bình tĩnh nhìn như vậy, lại cảm thấy toàn thân rét run, liền không hề nghĩ ngợi duỗi tay run rẩy chỉ cái phương hướng. Đoàn người Âu Dương Lam dựa theo phương hướng kia mà đi, rất nhanh biến mất ở cửa.

Tô Nhan vẫn là lần đầu tiên nhìn thất mất sau kỹ viện, lại là nơi tinh xảo như vậy. Đột nhiên nhớ tới kỹ viện này là do Tứ ca mở, mặt sau kỹ viện lại là một tòa biệt viện, hơi có ý tứ kim ốc tàng kiều. Tuy rằng tàng không phải nữ nhân, nhưng so với nữ nhân lại mỹ mạo hơn.

Vài người vào sân, liền lập tức ngửi thấy hương vị được liệu, Âu Dương Lam không dấu vết nhú mày, tốc độ dưới chân nhanh hơn.

Cửa phòng ngủ rộng mở, mới vừa đi tới, liền cùng người bên trong vừa vận dụng mặt.

Tô Nhan sửng sốt, không dự đoán được lúc này thế nhưng sẽ gặp được Tứ ca.

“Lục hoàng tử?” Tô Dật có vẻ cũng có chút kinh ngạc, ít nhất lễ tiết đều đã quên.

Âu Dương Lam hướng hắn gật đầu một cái, theo hắn đi vào, Tô Nhan lúi cúi kéo Tứ ca: “Tạ Nhiễm thế nào?” Tô Dật lắc đầu, trên mặt đau kịch liệt rõ ràng: “Mới vừa dứt thuốc Tiêu Tuyệt kê, kết quả toàn bộ đều phun ra.”

Tô Nhan nhìn hắn, đi theo vào phòng.

Tạ Nhiễm so với vài ngày trước đó càng thêm tiêu tụy, sắc mặt một mảnh tro tàn, môi đã hiện màu đỏ tím, Tô Nhan chỉ nhìn thoáng qua, liền không đành lòng nhìn nữa.

“Thiếu gia.” Tạ Nhiễm gian nan mở miệng, trong mắt sáng ngời quang mang.

Nhìn thấy Âu Dương Lam vẫn là làm hấn thật cao hứng, cho nên thanh âm nói chuyện đều trở nên không trầm trọng nữa: “Sao ngươi lại tới đây?”

Âu Dương Lam ngồi trên ghế cạnh mép giường, đè lại Tô Nhan đương muốn đứng dậy, sau đó từ trong tay Nam Cẩm tiếp nhận một quả thuốc mỡ màu đen, đem nó đưa tới bên miệng Tạ Nhiễm: “Ăn nó đi.” Tạ Nhiễm há mồm liền đem viên thuốc lai lịch không rõ kia nuốt vào, một tia do dự đều không có.

“Giải được của Tiêu Tuyệt rất nhanh là có thể luyện thành, ngươi nhẫn nại chút.” Âu Dương Lam nói chuyện thanh âm thực nhẹ, sùnn mặt cũng là ôn nhu, Tô Nhan đứng ở một bên, trong lòng có chút khổ sở. Tiêu Tuyệt căn bản còn chưa tìm được phương pháp giải độc, Âu Dương Lam nói như vậy, thuần túy chỉ là an ủi.

41. Chương 41: Ý Nghĩa

Tạ Nhiễm vô lực cười: “Thiếu gia, ta biết rõ chính mình sắp chết.”

Thanh âm kia nghe hết sức bình thường, những người ở đây lại không tự chủ được mà run sợ. Bên tai Tô Nhan lại vang lên câu nói kiếp trước lúc Tạ Nhiễm qua đời, mơ hồ xa xôi rồi lại rõ ràng sáng tỏ, hấn nói: “A Nhan, thiếu gia về sau xin nhờ vào ngươi.”

Kết quả đến cuối cùng y vẫn cô phụ giao phó của Tạ Nhiễm, đánh mất Âu Dương Lam.

“Không được nói vậy!” Âu Dương Lam sắc mặt nghiêm nghị, thanh âm trầm thấp như nhiệt độ sương mù.

Tạ Nhiễm giương mắt nhìn Tô Nhan, tươi cười trên môi thủy chung chưa từng biến mất: “Hiện giờ thế cục trong triều không rõ, Hoàng Thượng tuy còn khỏe mạnh nhưng vị trí Thái tử bỏ không đã lâu, sớm hay muộn cũng sẽ lập. Mấy ngày nay vì thần tuy không ở phủ Hoàng tử, nhưng đã nghe nói Tô Thừa tướng ý định mưu phản,” nói tới đây, hấn hơi hơi tạm dừng, khụ hai tiếng, Tô Dật vội tiến lên tới đem hấn nâng dậy, khẽ vuốt lưng thay hấn thuận khí: “Hoàng Thượng sợ là sớm đã phát hiện, nếu không cũng sẽ không đem Cửu công chúa sủng ái nhất chỉ hôn cho Tô Ngũ công tử. Nhị hoàng tử vô tình với ngôi vị hoàng đế, Tam hoàng tử cả ngày chỉ biết đuổi theo Tiêu Tuyệt, vài vị hoàng tử khác ngoài sáng tuy nhất phái hòa khí, trong tốt lại ngầm phân cao thấp. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, mong thiếu gia nhất định phải chú ý nhiều hơn.”

Nghe vậy Âu Dương Lam không nói gì, Tô Nhan lại không khỏi ngẩn ra, Tạ Nhiễm quả thật là một người tinh tế. Mỗi ngày chỉ ở tại Bách Hoa Lâu thế nhưng cũng biết việc bên ngoài, ngay cả chuyện phụ thân muốn mưu phản cũng nắm rõ. Tô Nhan nhìn qua Tứ ca, phát hiện hấn vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất người Tạ Nhiễm nói không phải phụ thân bọn họ, mà là người qua đường nào đó.

Vì thế Tô Nhan biết, Tứ ca chỉ sợ sớm đã rõ ràng, hiện giờ tâm bình khí hòa như vậy hấn là đã có đối sách.

“Yên tâm, ta đều có chừng mực.” Âu Dương Lam vỗ nhẹ mu bàn tay không có huyết sắc của Tạ Nhiễm, thanh âm mềm mại đi.

Tạ Nhiễm gật đầu, trong mắt dâng lên từng cụm hỏa diễm, cười cười: “Ta biết thiếu gia khẳng định có biện pháp, chỉ là, Tạ Nhiễm rốt cuộc không thể giúp được gì.” Hấn nói xong, liền cúi đầu xuống, Tô Nhan phảng phất thấy Tạ Nhiễm mơ hồ một mặt mỉm cười thê lương.

Sau đó, hấn lại đột nhiên ngẩng đầu lên, đối với Âu Dương Lam cười: “Thiếu gia, vì thần có chút lời muốn nói với Tô Nhan.”

Âu Dương Lam trầm ngâm một chút, đứng dậy mang theo Tả Kỳ cùng Nam Cẩm đi ra ngoài, trong phòng lập tức chỉ còn hai người Tô Nhan và Tạ Nhiễm nửa ngồi nửa dựa vào giường.

Cửa phòng đóng lại, ngăn cách hết thấy ồn ào náo động bên ngoài, trong phòng một mảnh an tĩnh, nhất thời không ai nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, thanh âm suy yếu Tạ Nhiễm chậm rãi truyền đến: “Tô Nhan, có thể đến gần một chút không?”

Tô Nhan theo lời đi đến mép giường, cúi đầu nhìn Tạ Nhiễm gương mặt tái nhợt, nhàn nhạt nói: “Đừng hoài nghi y thuật của Tiêu Tuyết.” Ý tứ kia là muốn Tạ Nhiễm giữ lại hy vọng, chỉ là Tô Nhan nói hơi quanh co lòng vòng, nếu không phải Tạ Nhiễm, thường nhân sợ nhất thời vô pháp lý giải hàm nghĩa trong lời nói của y.

Tạ Nhiễm cười lắc đầu: “Ta cũng không hoài nghi y thuật của Tiêu Tuyết, ta chỉ là không tin thời gian, là người nói cho thiếu gia đi?” Hắn chỉ chính là chuyện trùng độc, Tô Nhan cũng không kiên dè, hào phóng gạt gạt đầu: “Hắn có quyền được biết.”

“Tô Nhan, người thật không giống tiểu hài tử.” Tạ Nhiễm nở nụ cười, bởi vì cười đến quá mạnh, ngay sau đó lại ho khan lên. Tô Nhan vội học theo Tứ ca vỗ nhẹ lên lưng hắn, lòng bàn tay truyền đến một mảnh gập ghềnh. Trên người Tạ Nhiễm trừ bỏ xương cốt bên ngoài chỉ còn lại có một lớp da, nhận thức này làm động tác Tô Nhan cứng lại, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Vẫn là Tạ Nhiễm đánh vỡ trầm mặc, hắn vẫn đang cười, chỉ là thu liễm một ít: “Ta nhìn ra được, thiếu gia rất thích người.”

“Ta cùng với Hoa Lâm, Tả Kỳ và Nam Cẩm một mực đi theo bên người thiếu gia đã 5 năm rồi, chưa bao giờ thấy hắn đối ai lưu tâm như thế. Hoa Lâm nói cho ta ta còn không tin, thẳng đến vừa rồi, quang mang đầy mắt khi thiếu gia nhìn người làm ta không thể không tin, người ở trong lòng thiếu gia là vô cùng đặc biệt.” Tạ Nhiễm nhẹ nhàng cầm tay y: “Tô Nhan, ta có thể hỏi người một chuyện không?”

Tô Nhan vì biểu tình kiên định tuyệt quyết của Tạ Nhiễm làm cho sửng sốt: “Ân.”

“Người cũng thích thiếu gia phải không?”

Tô Nhan mím môi, không muốn thừa nhận, nhưng nhìn thấy đôi mắt Tạ Nhiễm, liền không tự chủ được gạt đầu.

Tạ Nhiễm cao hứng cười rộ lên: “Vậy người có thể đáp ứng ta một thỉnh cầu không?”

“Không không, ta thực lòng rất tham, ta muốn hai thỉnh cầu.” Tạ Nhiễm thế nhưng giống một hài tử bướng bỉnh cười một chút, không biết sao, Tô Nhan bị tươi cười kia quấy tâm thần. Tạ Nhiễm thường xuyên cười, lại chưa bao giờ có giống lúc này cười đến thần nhiên mà nhẹ nhàng như vậy. Có nhiều thứ, tựa hồ ở nơi bọn họ nhìn không thấy từng chút từng chút lưu lại, không bị thời gian cách trở, không bị ngôn ngữ giữ lại, nhanh như vậy, chỉ trong một khoảnh khắc.

“Người nói đi.” Tô Nhan thanh âm run rẩy, cố duy trì bình tĩnh.

Tạ Nhiễm đôi mắt sáng ngời dừng trên mặt Tô Nhan, mỉm cười nói: “Tứ ca người..... Nếu không phải gặp được ta, hắn có thể có nhân sinh càng tốt, bởi vì Tô Thừa tướng mưu phản mà hắn định cùng trong nhà đoạn tuyệt hết thấy quan hệ di cư đến Giang Nam. Ta vốn đáp ứng đi cùng hắn, hiện giờ xem ra đã không còn khả năng.”

“Ta ở phủ Lục hoàng tử còn có chút đồ vật, ngày khác rảnh rồi thay ta giao cho Tứ ca người, vốn là để chuẩn bị cưới vợ, để lại cho Tứ ca người cũng không tồi.”

Tô Nhan trong miệng nổi lên cay đắng, vẻ mặt như cũ vô biểu tình: “Vài thứ kia tự nhiên nên để người giao cho hắn, ta giao cho hắn cũng không có ý nghĩa gì.”

Tạ Nhiễm lại đột nhiên giữ chặt tay y: “Ta thường xuyên nghĩ, nếu ta không có bệnh, là một người khỏe mạnh thì thật tốt. Như vậy ta liền có rất nhiều thời gian làm những chuyện mình thích, Tứ ca người cũng không cần cả ngày lo lắng hãi hùng. Tô Nhan, người minh bạch loại tâm tình này không? nỗ lực muốn bắt lấy lại phát hiện bởi vì nắm đến quá chặt, ngược lại dễ dàng mất đi. Cho dù ta đã chết, ta nghĩ, ta cũng sẽ không mất đi Tô Dật, bởi vì hắn là một người thuần túy như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ta. Cho nên, vì làm hắn vĩnh viễn không quên ta, người nhất định phải đáp ứng thỉnh cầu này.”

Tô Nhan mặc hắn bắt lấy, cũng không trả lời, trong đầu đột nhiên hiện ra bộ dáng Tạ Nhiễm khi chết. Tóc dài màu trắng phủ kín toàn bộ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi bị nhiễm màu tím kiêu diễm, lông mi dài

nồng đậm lẳng lẳng nhắm không còn run động nữa. Khi thấy Tạ Nhiễm ăn mặc xiêm y mới tinh an tĩnh nằm ở trên giường, tóc trắng chiếm cứ toàn bộ phần đầu làm tầm mắt Tô Nhan đau đớn, Âu Dương Lam chậm rãi đi đến mép giường, sờ sờ gương mặt Tạ Nhiễm, sau đó đột nhiên đưa lưng về phía bọn họ nói một câu nói.

Âu Dương Lam nói: “Đi gọi nam nhân kia tới.”

Lúc ấy chính mình không minh bạch ý tứ những lời này, hiện giờ nghĩ đến, nam nhân kia là nói đến Tứ ca đi.

Tô Nhan không biết lúc này chính mình sao lại nhớ tới chuyện sâu xa như vậy, đột nhiên nghe thấy Tạ Nhiễm nói: “Tô Nhan, thiếu gia về sau đều nhờ vào ngươi.”

42. Chương 42: Sát

Tô Nhan không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tạ Nhiễm đối với Âu Dương Lam là bằng hữu trọng yếu, không có chuyện gì so với trở mặt nhìn bằng hữu thân thiết của mình từ từ chết đi mà bất lực hơn, có lẽ lúc này Âu Dương Lam sẽ phát hiện bản thân hắn không đủ năng lực. Cho dù hắn là Lục hoàng tử đương triều, là nhi tử Hoàng Thượng sủng ái nhất, nhưng khi đối mặt với Tạ Nhiễm bệnh tình gây yếu cũng chẳng làm gì được, chỉ có thể hy vọng Tiêu Tuyết mau chóng tìm được phương pháp giải độc, trừ cách đó ra không còn cách nào khác.

“Khụ khụ, ta có giao đãi hậu sự đâu, ngươi phản ứng chút được không?” Tạ Nhiễm thấy vẻ mặt Tô Nhan trầm trọng, không khỏi cười nói.

Tô Nhan lấy lại tinh thần nhìn Tạ Nhiễm, giống như hạ quyết tâm: “Kỳ thật Tiêu Tuyết am hiểu nhất chính là y thuật, mà không phải độc được.”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?” Tạ Nhiễm vẫn là bộ dáng cười nhạt, phảng phất như hắn không để bụng.

“Có lẽ người đó sẽ cứu được ngươi.”

Tạ Nhiễm nhướn mày: “Thiên hạ này, ta chưa từng thấy qua có người so với Tiêu Tuyết còn lợi hại hơn.”

Tô Nhan cười, đi đến chiếc ghế cạnh giường ngồi xuống: “Đương nhiên không có, chỉ là so về khía cạnh độc được thì người nọ vượt trội hơn Tiêu Tuyết, bởi vì bản thân hắn chính là độc được kịch liệt nhất.”

“Người nọ có thể cứu ta?” Tạ Nhiễm vẫn không tin.

“Hiện tại ta không cam đoan vì tính tình hắn rất kém ta cũng chỉ gặp qua có một lần, hiện giờ không biết hắn còn nhớ ta hay không, chỉ đành thử thời vận thôi. Mà này, dù sao thời gian của ngươi chẳng còn nhiều, sao không thử xem?”

“Được thôi.”

Chờ Tạ Nhiễm đáp ứng rồi Tô Nhan mới thả lỏng, Tạ Nhiễm hỏi: “Chẳng lẽ ngươi nói người kia đã chết?”

Tô Nhan lắc đầu: “Chuyện này nếu muốn gạt Tiêu Tuyết, tốt nhất là gạt luôn thiếu gia.”

Tạ Nhiễm như có hứng thú, trong mắt đầy vẻ tò mò: “Hay là người nọ cùng Tiêu Tuyết có quan hệ gì? Có liên quan đến thiếu gia không?” Tô Nhan liếc mắt một cái không nói lời nào, Tạ Nhiễm lại hỏi: “Chẳng lẽ là kẻ thù của Tiêu Tuyết? Mỗi thù giết cha hay là mối hận đoạt vợ?”

Hảo a, tuy rằng cha Tiêu Tuyết đã chết, nhưng cũng không chết theo kiểu như vậy a.

Tô Nhan bắt đầu dĩ thử dài, từ trên ghế đứng dậy: “Sáng sớm ngày mai ta sẽ đến tìm ngươi, ngươi chuẩn bị đồ đạc gọn gàng một chút, có thể di chuyển không?”

Tạ Nhiễm cười: “Ta chỉ là trúng độc, không phải tàn phế.”

Vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Tô Dật vẻ mặt kích động đứng ở cửa, dừng một chút mới chạy vào giữ chặt tay Tô Nhan: “Tiểu Nhan, thật sự có người có thể cứu Tạ Nhiễm sao? Có thật hay không? Người nọ ở nơi nào? Chúng ta hiện tại liền xuất phát, Tạ Nhiễm không đợi được nữa đâu.”

Ngay sau đó đám người Âu Dương Lam cũng xuất hiện, cái này dù Tô Nhan có muốn giấu cũng giấu không được, vì thế đành phải nói: “Người nọ ở Thục Trung, ưa giải độc, tên là Vệ Tử Thu.”

Âu Dương Lam nghe xong lại nhíu mày: “Có nắm chắc mười phần hay không?”

Tô Nhan lắc đầu: “Không thể nói trước điều gì.”

Tô Dật lại như bắt được cọng rơm cứu mạng vội cầm tay Tô Nhan: “Không quan hệ, chúng ta đi thử đi đừng bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào. Tiểu Nhan, chúng ta hiện tại liền khởi hành được không?” Tô Nhan nhìn Tứ ca vẻ mặt chờ mong, trong lòng đau xót cầm lại tay đối phương: “Ca ca, sáng mai chúng ta mới xuất phát, còn lo chuẩn bị hành trang nữa. Đi Thục Trung ít nhất cũng năm ngày lộ trình, thuốc dọc đường cho Tạ Nhiễm phải chuẩn bị chỉnh tề mới được. Nhớ kỹ đừng cho Tiêu Tuyệt biết, nếu không chúng ta muốn đi cũng khó.”

Nghe vậy, Tô Dật vội vàng gật đầu tiếp theo chạy ra cửa trong miệng cứ niệm một câu: “Ta hiện tại liền đi chuẩn bị.”

Chờ Tô Dật đi khuất, Tô Nhan mới đưa tầm mắt đến trên người Tạ Nhiễm: “Ta chưa từng thấy Tứ ca khẩn trương như vậy.”

Tạ Nhiễm cúi đầu cười: “Ta chính là thích nhìn thấy hấn như thế.”

Tô Nhan không còn gì để nói, rõ ràng đã bệnh tới không xong còn có tâm tư nghĩ đến chuyện tình cảm. Lần này đi Thục trung chỉ có thể nhờ vào vận khí, hy vọng Vệ Tử Thu nhìn thấy mình sẽ có cái tâm trạng tốt.

“Ngày mai ta cũng đi.” Lục hoàng tử bị xem nhẹ này giờ đột nhiên mở miệng, Tô Nhan cùng Tạ Nhiễm đều cả kinh, Tạ Nhiễm vội nói: “Hiện giờ trong triều thế cục không rõ, thiếu gia đi Thục Trung lúc này rất không ổn, vì thần.....”

“Ta chỉ là không yên tâm Tô Nhan.” Âu Dương Lam nhàn nhạt đánh gãy lời Tạ Nhiễm, tầm mắt dừng trên người Tô Nhan, người đang cố giữ gương mặt bình tĩnh.

Tạ Nhiễm thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi của mình, hấn sao không sớm phát hiện thiếu gia suy tính chuyện này?

So với Tạ Nhiễm lòng đầy kinh ngạc, Tô Nhan có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ đã sớm dự đoán được Âu Dương Lam sẽ trả lời bằng cái dạng này. Tô Nhan nguyên bản là định xin Âu Dương Lam nghỉ vài hôm để về phủ Thừa tướng một chuyến, rồi trên đường về sẽ nhờ Nam Cẩm lên mang theo Tạ Nhiễm cùng nhau đi Thục trung, nào biết kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị Tứ ca đột nhiên xuất hiện phá cho hư hết.

Mà thôi, Âu Dương Lam cùng đi cũng được, nói không chừng Vệ Tử Thu sẽ vì e ngại thân phận của hấn mà cho bọn họ một cái sắc mặt tốt.

Ngồi thêm một chút mới rời khỏi Bách Hoa Lâu. Hồi phủ chỉ có Tô Nhan cùng Âu Dương Lam, Tả Kỳ cùng Nam Cẩm không biết đã bị sai đi đâu rồi. Tô Nhan không nói gì, bảo trì trầm mặc. Hai người đi đến một con hẻm hẻo lánh, Âu Dương Lam đột nhiên dừng lại: “Hôm nay nếu không phải Tô Dật nghe thấy các người nói chuyện, người định chừng nào mới nói cho ta biết?”

“Ta không đảm bảo Vệ Tử Thu sẽ đáp ứng trị bệnh cho Tạ Nhiễm, chỉ là muốn thử thời vận. Cho nên, ta cảm thấy không cho thiếu gia biết thì hơn.” Tô Nhan phá lệ thành thật, trong mắt không hề gợn sóng.

Âu Dương Lam lại không vui nhíu mi: “Nói như vậy, người định gạt ta?”

“Lúc cần thiết nói dối cũng không tính là xấu, huống chi về chuyện của Tạ Nhiễm, không phải thiếu gia cũng lừa ta sao?” Không biết từ lúc nào, y đã cởi ra cung kính giả tượng, đối mặt Âu Dương Lam cũng có thể nói thẳng không cổ kị, có đôi khi thậm chí có chút hùng hổ dọa người, mà Âu Dương Lam hiển nhiên đã sớm dự đoán được y sẽ hỏi câu này, câu môi cười cười: “Tô Nhan, người rốt cuộc cũng chịu hỏi rồi sao?”

Tô Nhan nhếch môi, trong mắt viết rõ không vui, Âu Dương Lam lại đột nhiên lại gần hôn lên trán y: “Ta cho rằng có một số việc cho dù ta không nói người cũng minh bạch, chuyện này chỉ có Hoa Lân biết mà thôi, Tả Kỳ và Nam Cẩm cũng không biết. Hơn nữa, người thông minh như vậy hẳn là đã sớm phát hiện đi.”

“Ta đáp ứng người, về sau tuyệt đối sẽ không lừa người nữa.” Âu Dương Lam thấy Tô Nhan vẫn chưa buông lỏng bèn nhuyển hạ thanh âm, giọng điệu thấp thấp giống như lửa gạt đứa bé, ngữ điệu mềm mại mê người từ bên tai Tô Nhan xẹt qua mang theo một trận run rẩy. Tô Nhan như đứng yên tại chỗ, trên người Âu Dương Lam lại tản ra hơi thở thoải mái thanh tân làm y có chút không thể chống đỡ được, lại nghe Âu Dương Lam nói: “Ta thừa nhận lời người nói cũng có đạo lý nhưng người có nghĩ tới không, nếu chỉ có người cùng Tạ Nhiễm đi người có thể bảo đảm Tạ Nhiễm sẽ không chết ở trên đường?”

Thực ra, Tô Nhan cũng chưa nghĩ tới điều này, hiện giờ bị Âu Dương Lam nhắc mới nghĩ đến nếu có người dịch dung thành Tạ Nhiễm mà tiếp cận Âu Dương Lam, việc hành thích chắc chắn thành công. Nhưng là, nếu muốn diệt trừ hậu hoạn chỉ có thể đem Tạ Nhiễm đuổi tận giết tuyệt. Mấy ngày nay Tạ Nhiễm vẫn luôn trụ tại Bách Hoa Lâu, phụ cận đại khái cũng có cao thủ phủ hoàng tử ngày đêm thủ vệ cho nên đối phương mới không thể ra tay được. Nếu theo dọc đường đi chỉ có y không biết võ công thêm Tạ Nhiễm cũng không biết võ công hơn nữa lại còn bệnh tình nguy kịch, đối phương muốn thất bại cũng là chuyện cực kỳ khó.

Thời điểm tất yếu, nói không chừng đối phương sẽ bồi táng mình theo Tạ Nhiễm luôn.

43. Chương 43: Tự Do Bay Lượn

Âu Dương Lam thấy biểu tình của y mới nhu nhu ngữ khí: “Tạ Nhiễm là người của phủ chúng ta, ta tự nhiên sẽ tìm biện pháp chữa khỏi cho hắn. Nếu không Tứ ca người sẽ không từ bỏ ý đồ đó, cho nên ta sẽ cùng đi với người.”

“Tạ Nhiễm trúng độc là vì thiếu gia sao?” Tô Nhan bắt lấy then chốt.

Âu Dương Lam nhìn đôi mắt y gật gật đầu, lại nói một chuyện khác: “Tô Nhan, nếu người được lựa chọn, người sẽ chọn ta hay là phụ thân người?” Hắn tuy chưa nói rõ, Tô Nhan cũng biết ý tứ trong đó. Ngày ấy ở hoàng cung Âu Dương Lam đã hỏi mình vĩnh viễn sẽ không phản bội hắn đúng chứ, hiện giờ xem ra không phải là do nhất thời tâm huyết dâng trào, mà là thật sự muốn y làm ra một quyết định.

“Ý muốn mưu phản là phụ thân của ta, thiếu gia còn dám đem ta lưu tại bên người?” Tô Nhan không đáp hồi lại, lại không tự chủ được chờ mong đáp án.

Âu Dương Lam không nói gì chỉ là đột nhiên hôn đôi mắt y một cái rồi sau đó ôn nhu cười: “Ta tin tưởng ánh mắt của mình.”

Tô Nhan nghe vậy, bên môi trồi lên một nụ hoa ấm áp, thanh nhã lại thông dong.

Thiếu niên trước mắt mỉm cười tốt đẹp đến thế làm người ta có cảm giác y không muốn để người khác thấu tỏ tư tâm của mình. Âu Dương Lam hơi híp mắt, hào phóng thừa nhận cảm giác xa lạ từ đáy lòng, đơn độc muốn giữ lấy không cho người biết tình cảm.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tô gia Lục công tử này đối phương vẫn là một hài tử, lẳng lặng ngồi ở vị trí ít người để ý hầu như không động đũa, đôi mắt cũng không giống tiểu hài tử khác thích nhìn đồng nhìn tây. Khi đó Âu Dương Lam bất quá cũng là tiểu thí hài mười tuổi, luôn luôn kiêu ngạo đã quen đầu cúi ưỡn khuất chính mình, đứa bé trong một góc kia lại bị hắn vô ý thức nhớ kỹ.

Thật lâu sau, lâu đến mức hắn đã quên Tô gia cũng có một hài tử như vậy.

Lúc lần nữa nhìn thấy, hài tử kia đã trở thành bộ dáng thiếu niên thanh nhã đạm nhiên, bình tĩnh đứng ở trong viện của hắn hơi hơi cúi đầu thanh âm lại phá lệ êm tai, trong mắt chứa đầy quang mang lưu chuyển người khác không thể hiểu được.

Cơ hồ là trong nháy mắt hắn liền lại nhớ lại 6 năm trước ở phủ Thừa tướng đã nhìn thấy hài tử an tĩnh nọ.

Thăm dò, bắt bẻ, đăm đạc về sau, để lại cho hần chính là một tấm lòng son.

Hần nhớ rõ lần đầu tiên mang Tô Nhan tiến cung, hần có thói quen đi rất mau quen tất cả mọi người vây quanh hần bắt chuyện, thời gian dần trôi qua chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình hần bèn không khỏi dừng lại. Nào ngờ vừa quay đầu lại thấy thiếu niên ngừng ở một mảnh tuyết trắng phía trước, khuôn mặt thanh tú chân mày cong cong, tổ sắc áo bông trên người càng làm y thêm mảnh khảnh đứng ở giữa mặt đất phủ kín tuyết trắng khoe môi khê nhếch, tươi cười thuần túy mà sạch sẽ.

Hần nhiều năm cô tịch tâm tư rét lạnh, trong nháy mắt cơ hồ mở ra một kẽ hở, không lớn nhưng đủ để cho ánh mặt trời tiến vào.

Chính là người này.

Trong lòng xẹt qua một ý niệm như vậy.

Nếu cả đời này chú định không cách nào tự do, ít nhất thì lòng hần có thể tự do bay lượn.

Trở lại phủ hoàng tử không lâu, Âu Dương Lam liền mang theo Tô Nhan tiến cung. Hần muốn ly kinh một chuyến nói thế nào cũng phải cùng Âu Dương Quân nói rõ, hơn nữa Nhị ca bên kia cũng nên thông báo một tiếng.

Âu Dương Lam và Tô Nhan đến trước Thanh Nhân Cung, Âu Dương Vân nghe nói hần muốn li cung liền lập tức trầm mặt, thanh âm tuy vẫn là ôn hòa bên trong lại chứa đầy bất mãn: “Hiện giờ trong triều hỗn loạn còn thân thể phụ hoàng gần đây cứ luôn có chút bệnh, ta thấy lúc này ly kinh không thích hợp cho lắm.”

“Nhị ca không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.” Âu Dương Lam bình tĩnh trả lời, đáp án lại rõ ràng.

Âu Dương Vân thấy hần đã quyết, tuy không muốn cũng không nói gì nữa chỉ là đôi mắt liếc qua Tô Nhan vẫn giữ im lặng” “Lần này ly kinh là muốn đi đâu?”

“Giang Nam.”

Tô Nhan sững sốt, không dự đoán được Âu Dương Lam sẽ nói dối Âu Dương Vân, đầu này Âu Dương Vân đã mở miệng: “Đi sớm về sớm.” Nói tới đây hần hơi hơi ngẩng đầu, trong mắt có chút mơ hồ không chừng: “Ông trời lúc này luôn là như vậy âm tình bất định, nói thay đổi liền sẽ thay đổi.”

Cuối cùng nói xong câu kia cũng không biết hần là cố ý hay là cử chỉ vô tâm, Âu Dương Lam nghe xong về mặt vẫn bình tĩnh, Tô Nhan đứng ở bên cạnh làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy.

Tiếp theo hai người lại đi thăm cung của Hoàng Thượng, nào biết mới tới cửa lão thái giám đứng canh nói rằng Âu Dương Quân đã nghỉ ngơi rồi hôm nay không tiện gặp khách.

Hiện tại rõ ràng trời còn sáng tỏ, phụ hoàng sớm như vậy liền nghỉ ngơi?

Âu Dương Lam đương nhiên không tin, tiếp tục kiên trì: “Chuyển cáo Hoàng Thượng, ta có việc muốn thương lượng.”

Thái giám kia cũng biết bản tính Âu Dương Lam, hần hiện tại ôn hòa cùng mình nói chuyện đã là hiếm thấy, sợ giằng co tiếp sẽ chọc đến người này nên vội cúi người đẩy cửa đi vào, một lát sau lại ra tới nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng cảm nhiệm phong hàn không tiện gặp Lục hoàng tử, không biết Lục hoàng tử là vì chuyện gì lão nô sẽ thay người truyền đạt?”

Âu Dương Lam nhú mày, hỏi: “Có truyền thái y lại đây chưa?”

“Bẩm Lục hoàng tử đã truyền rồi, thái y kê phương thuốc, được cũng đã cấp Hoàng Thượng ăn vào, lúc này chính là lúc được liệu phát huy, Hoàng Thượng nằm xuống liền ngủ rồi.” Lão thái giám thấp thân mình cung kính trả lời, Âu Dương Lam lại nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt mới mang theo Tô Nhan rời đi.

Trên đường trở về hai người đều rất an tĩnh, không khí yên ắng như mặt nước, bề ngoài nhìn vào gió êm lặng lặng kỳ thật sóng ngầm mãnh liệt. Tô Nhan đột nhiên dừng lại, Âu Dương Lam thấy y dừng lại không khỏi nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan gương mặt nhìn hần: “Hoàng Thượng hôm nay có chút khác thường.”

Âu Dương Lam lắc đầu tiếp tục nâng bước về phía trước, thanh âm ở trong không khí chậm rãi vang lên: “Phụ hoàng gần đây vẫn luôn không khỏe, hôm qua Tiêu Tuyết tiến cung một chuyến rồi trở về nói với ta, có thể lập Thái tử rồi.”

Tô Nhan trong lòng cả kinh, Âu Dương Quân rõ ràng nhìn còn rất khỏe mạnh sao có thể nghiêm trọng đến như vậy?

Vương triều cũng từng có một vị Thái tử, chỉ là sau lại đã xảy ra một ít việc thì Thái tử đột nhiên biến mất cho nên chức Thái tử vẫn luôn bỏ không. Hiện giờ lập Thái tử cũng coi như tuyên cáo thân thể Hoàng Thượng đã vô pháp vẫn hồi. Sao có thể!? Kiếp trước rõ ràng Âu Dương Quân sống lâu như vậy.....

“Thiếu gia ly kinh lúc này.....”

Âu Dương Lam đột nhiên xoay người lại, đánh gãy lời kể tiếp: “Tô Nhan cũng cảm thấy ta nên đi tranh long ý kia sao?”

Chẳng lẽ người không phải vẫn luôn nghĩ như vậy?

Tô Nhan rất muốn hỏi thế nhưng ngẫm lại vẫn là đem nuốt trở về, này tựa hồ là lần đầu tiên Âu Dương Lam bình tĩnh thản nhiên nói với y về ngôi vị hoàng đế.

Hai bên đường là tường thành lạnh băng, dưới chân lát vô số cảm thạch sắc nhọn, hai cổ gió lùa từ đối diện thổi tới, chính giữa trở thành một cái hốc lưu giữ gió lạnh, thổi trúng tóc dài của Tô Nhan theo gió phiêu diêu, giữa những sợi tóc hỗn độn bén nhọn y tựa hồ thấy kiếp trước Âu Dương Lam điên cuồng liếm diễm tươi cười, tuyết quyết lại quả cảm như thế.

Thật lâu sau, Tô Nhan nghe thấy thanh âm chính mình ở trong gió quanh quẩn: “Nếu thiếu gia không thích trong cung hỗn loạn, sao không tìm một chỗ làm một người nhàn tản?”

Âu Dương Lam hơi híp mắt, nhìn thiếu niên trước mắt đầy mặt lạnh im, hỏi lại: “Tô Nhan thích sinh hoạt như vậy sao? Sinh hoạt bình tĩnh như nước gợn sóng bất kinh, vài thập niên như một ngày, sau đó chỉ còn một phôi đất vàng, vĩnh viễn ngủ say giữa thiên địa chi gian.”

Tô Nhan ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn vào mắt đối phương: “Với ta mà nói, bình bình đạm đạm mới là thật.”

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, bên tai chỉ có thể nghe thấy gió lùa siêng năng gào thét, cùng với tiếng tim đập vang dội. Sau đó y liền nghe thấy Âu Dương Lam thản nhiên khẽ cười, tiếp theo cảm giác thân thể bị người ôm vào lòng ngực áp áp, trên đầu là thanh âm người nọ ôn nhu mê người: “Chờ lập Thái tử rồi, chúng ta liền tìm một nơi non xanh nước biếc để nghỉ ngơi, trở về ta sai Hoa Lân tính xem chúng ta còn bao nhiêu bạc, có đủ nuôi sống người cả đời hay không.”

Âu Dương Lam nói chuyện trước nay nói một không hai, hẳn nếu nói như vậy đó là thật sự là tính toán của hắn.

Tô Nhan giờ phút này không rõ trong lòng chính mình là loại ý tưởng thế nào, chỉ cảm thấy trái tim bị người một phen ngắt néo, vô cùng đau đớn.

Không thể nói bất luận cái gì, chỉ là có chút vụng về vươn đôi tay ôm chặt lấy eo đối phương: “Kỳ thật người không cần quyết định nhanh như vậy.” Âu Dương Lam lại là cười: “Tô Nhan, người hiện tại còn chưa tin ta có thể vì người, cái gì đều không cần.”

Câu nói kia uyển chuyển nhẹ nhàng giống như gió nhẹ, từ bên tai y nhẹ nhàng chạy quá. Tô Nhan trong lòng kịch liệt chấn động một chút, ngay sau đó ngẩng đầu lên thẳng tắp đụng phải Âu Dương Lam đã sớm cúi xuống, môi lưỡi dần dần dây dưa ở bên nhau, thân thể hai người chặt chẽ dán sát không chừa một khe hở, giống như đóa hoa dựa sát vào nhau, ở nơi không có một bóng người lặng lẽ nở rộ.

44. Chương 44: Yêu Nghiệt

Lần này đi Thục Trung, Âu Dương Lam chỉ dẫn theo một mình Nam Cẩm, vì tiện để lừa gạt Tiêu Tuyệt còn cố ý đem Tả Kỳ lưu lại trong phủ. Sáng ngày hôm sau mấy người Tô Nhan liền cùng Tô Dật và Tạ Nhiễm hội hợp, thẳng tiến Thục trung.

Bệnh của Tạ Nhiễm thật sự vô cùng nghiêm trọng, xe ngựa đi nhanh chút đều chịu không nổi. Tuy rằng hắc cẩu mạnh không nói ra nhưng mỗi người đều có hai con mắt, làm sao không nhận ra cho được. Vì thế Âu Dương Lam lệnh Nam Cẩm thả chậm tốc độ, nguyên bản kế hoạch cứu mạng bất ngờ trở nên giống du lịch rồi.

Cũng may xe ngựa vừa lớn vừa rộng nếu không dọc theo con đường lạng lách này sẽ chèn chết người ta.

Ngày thứ bảy, bọn họ tới đất Thục.

Đường Thục đi khó, khó như lên trời.

Câu này trước kia chỉ gặp trong sách gấp, hiện giờ thật sự trải qua mới biết mấy chuyện viết trên sách không có gạt người.

Dãy núi nguy nga xuất hiện hết đợt này đến đợt khác, tầng tầng lớp lớp ngọn núi, nhìn phong cảnh hình thành là đoán được ông trời ưu ái cỡ nào.

Tô Nhan vén rèm nhìn ra cửa sổ lại nhíu mày nhìn Tạ Nhiễm cắn răng. Con đường trên vách núi uốn lượn như rắn làm người vừa thấy liền cảm thấy chính mình tùy thời sẽ ngã xuống. Phía dưới mây mù lượn lờ nhìn không thấy đáy. Tô Nhan nhớ rõ Nam Cẩm vừa mới nói qua, bọn họ mới đến lưng chừng núi mà thôi.

Không bao lâu, xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Nam Cẩm vén rèm lên nói: “Phía trước có một quán trà, chúng ta nghỉ tạm một chút hẵng đi.”

Con ngựa chạy lâu như vậy, hơn nữa từ dưới chân núi đi lên một đường thật sự xóc nảy, Tạ Nhiễm hiển nhiên đã có chút chịu không nổi, vì thế Âu Dương Lam gật đầu đồng ý. Trải qua mấy ngày lặn lội đường xa, thân mình Tạ Nhiễm càng thêm suy yếu, cơm cũng khó nuốt. Tô Dật ra trước mang những dĩa đồ mỗi ngày đều sắc cho hắn uống, nhưng là phần lớn đều đổ đi.

Tô Dật ngoài mặt tuy nhất phái ôn hòa tươi cười, kỳ thật trong lòng đã gấp đến độ lửa cháy, tất cả mọi người không đành lòng vạch trần, chỉ làm bộ cái gì cũng không biết.

Âu Dương Lam xuống xe ngựa quay đầu lại gọi Tô Nhan, Tô Nhan đưa cây quạt cho Tạ Nhiễm, nghe hắn kêu vội nói: “Ta lưu lại chiếu cố Tạ Nhiễm, các người đi trước đi.” Tô Dật tuy cũng định lưu lại nhưng thấy đã có Tô Nhan liền theo Âu Dương Lam xuống xe ngựa.

Âu Dương Lam nhìn Tô Nhan liếc mắt một cái: “Ân, có việc tùy thời kêu ta.”

Tô Nhan bắt giác buồn cười, nơi này có thể có chuyện gì?

Khi quay đầu lại phát hiện Tạ Nhiễm đang nhìn mình cười, tuy nỗ lực làm bộ không có việc gì đáng tiếc thanh âm suy yếu hoàn toàn bán đứng hắn: “A Nhan, người cùng thiếu gia khi nào tốt lên vậy?”

..... Đây tính cái vấn đề gì?

“Ai nha, A Nhan, người nói cho ta nghe đi.” Tạ Nhiễm hiển nhiên không thuộc về loại biết điều bình thường, thấy Tô Nhan cố ý lảng tránh càng truy đuổi ráo riết: “Nếu người không nói cho ta biết, ta liền đi hỏi thiếu gia a.” Đây rõ là uy hiếp rồi, Tô Nhan lại ăn không vô bộ dạng của hắn: “Người cảm thấy thiếu gia sẽ nói cho người?”

Tạ Nhiễm ngẫm lại cũng phải, nếu hắn đi hỏi thiếu gia, khả năng đầu tiên sẽ bị ánh mắt đối phương lảng đi cho nên càng thêm không thuận, gào lên: “Kia rốt cuộc là như thế nào mới ở chung một chỗ? Có phải thiếu gia bá vương ngành thượng cung hay không?”

Tô Nhan khê cười: “Ngày khác lại nói cho người, ta đi ra ngoài rót ly trà lại đây cho người uống.” Sau đó vén rèm đi xuống. Địa phương bọn họ đang ở là giữa sườn núi, chính giữa có một khoảng đất rộng bằng

phẳng, chỗ dựa lưng đắp mấy cái bàn ghế thô sơ, liều trại dựng tạm dùng để che mưa chắn gió bên cạnh treo một cái bảng hiệu xiêu xiêu vẹo vẹo, Tô Nhan đứng cạnh xe ngựa, do dự.

Loại địa phương này phao trà như thế nào cho Tạ Nhiễm uống đây, sợ là sẽ càng uống càng nghiêm trọng đi.

Nghĩ đến đây Tô Nhan nhìn Âu Dương Lam, hần thẳng tắp ngồi trên cái ghế đơn sơ, gương mặt trầm tĩnh như nước, Tô Nhan thấy hần gơ tay bưng chén trà không biết bị bao nhiêu người dùng qua đặt ở bên môi nhẹ nhấp một ngụm, lại đặt xuống mặt bàn, từ đầu tới đuôi biểu tình đều cực kỳ tự nhiên.

Tô Nhan lại đột nhiên cảm thấy khổ sở, Âu Dương Lam từ nhỏ ngâm muống vàng mà lớn lên có khi nào chịu qua ủy khuất như vậy. Trên mặt tuy bình tĩnh không gợn sóng, trong lòng sợ sớm đã chán ghét đến không thể tự chủ. Lúc này đây, vì có thể cứu Tạ Nhiễm vì chút hy vọng nhỏ bé như đầu kim kia, Âu Dương Lam là thật sự cái gì cũng không để ý.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ngựa hí, theo tiếng hướng đi, một con lương câu chính* ngạo mạn ngừng ở bên cạnh, chủ nhân nó giờ phút này từ trên cao nhìn xuống. Tô Nhan giương mắt, đầu tiên thấy chính là một đôi mắt sáng ngời linh động, từ một tầng khăn che mặt lộ ra. Ánh mắt Tô Nhan liền nhận ra đây là một nam nhân, chỉ là nam nhân ra cửa mang khăn che mặt vẫn là lần đầu nhìn thấy, không khỏi nhìn càng chăm chú. Nào biết đối phương lại đột nhiên cười, tuy giấu ở khăn che mặt tuy thấy không rõ lắm nhưng cũng đủ để cho người biết hần đang cười: “Đây là oa nhi nhà ai, thế nhưng lớn lên tuần tú như vậy?” Thanh âm dù dễ nghe, ngữ khí lại mười phần không khách khí, người nọ thấy không ai trả lời hần lại tiếp tục nói: “Cẩn Sâm, người cũng nhìn xem sao.” Trong giọng nói đã nhiều một phân hài hước.

*Lương câu chính: là chỉ giống ngựa tốt sức bền và tốc độ hơn hẳn những con ngựa bình thường. Ví dụ: ngựa thường chạy 56km/h thì lương câu chính có thể chạy đến 70km/h.

Vừa dứt lời, bên cạnh người nọ đột nhiên xuất hiện một con ngựa khác, lập tức thấy được một hắc y nam tử tuổi còn rất trẻ, bộ mặt như được đao dẽ gọt lạnh lẽo như nhau, trong ánh mắt hẹp dài dừng đầy ngạo khí cùng lạnh nhạt, cũng không đi xem Tô Nhan dưới đất, chỉ là đối nam tử mang khăn che mặt kia nói: “Nếu thích như vậy, liền thu về làm ấm giường đi, ta còn có việc đi trước một bước.” Nói xong lập tức hai chân kẹp chặt bụng ngựa phóng đi như bay. Nam tử mang khăn che mặt kia tựa như không ngờ được đối phương sẽ phản ứng như vậy, cũng không rảnh lo Tô Nhan, vội kêu to đuổi theo, thanh âm hần kẹp trong gió, tuy rằng chạy rất xa Tô Nhan vẫn nghe thấy câu nói kia: “Cẩn Sâm Cẩn Sâm, người ghen á!”

Hai người kia nhanh chóng chạy xa quán trà, giờ lên một trận bụi bặm không nhỏ. Âu Dương Lam cau mày nhìn hai cái bóng dáng biến mất, đứng dậy đi trở về.

“Tiếp tục lên đường.” Hần đem Tô Nhan kéo lên xe ngựa, trầm giọng nói.

Tạ Nhiễm đã ở trên giường ngủ rồi, Tô Dật tay chân nhẹ nhàng đem đầu của hần dịch đến đùi mình, làm cho hần thoải mái hơn chút. Tô Nhan thấy, hơi hơi dời mắt đi, vô pháp thoát khỏi cảm giác tinh tế đau đớn nơi đáy lòng.

Tứ ca trước nay là người then thừng, cho dù là khi hần cùng Tô Lâm tam huynh đệ giằng co, trên mặt cũng ép cơ nào cũng không ra biểu tình hung ác. Tô Nhan nhớ tới cái rét lạnh sau giờ Ngọ, Tô Lâm tam huynh đệ lại lần nữa đem người này đẩy ngã trên mặt đất, bóng dáng kia che ở trước người y kiên định mà gầy yếu.

Có được cùng mất đi vĩnh viễn đứng đối diện lẫn nhau, bởi vì đã từng có được cho nên lúc mất đi mới có thể cảm thấy đặc biệt đau lòng đặc biệt tuyệt vọng.

Nếu Vệ Tử Thu không cứu được Tạ Nhiễm, vậy Tứ ca làm sao bây giờ?

Vấn đề này một đường đi đã bị Tô Nhan nghĩ tới vô số lần, lại trước sau không có đáp án.

Tình yêu, loại sự tình này giống như một mình uống nước, ấm lạnh tự biết.

Có lẽ, trong lòng Tứ ca cùng Tạ Nhiễm đã có đáp án, chỉ là không muốn vạch trần thôi.

Sinh mệnh là thứ vô cùng yếu ớt, không cần tới một khắc, ai cũng không trốn thoát. Tuy rằng không rõ kiếp trước Tạ Nhiễm vì sao có tâm tìm chết, nhưng hiện giờ Tô Nhan thấy hần cùng Tứ ca thường xuyên nhìn

nhau cười, cái loại hòa hợp này đã phi thường khắc sâu. Cho nên, Tạ Nhiễm kỳ thật cũng là phi thường muốn sống sót, cho dù không vì chính mình cũng vì Tứ ca bên ba lo âu bất kham mà suy nghĩ một chút.

Sáng sớm hôm sau, xe ngựa rời cuộc ngừng lại.

Âu Dương Lam lôi kéo Tô Nhan xuống xe ngựa, bọn họ đã tới đỉnh núi. Cách đó không xa là một tòa biệt uyển lẳng lặng chót vót, ở giữa sáng sớm sương mù liên mơ hồ như điện của thần. Chờ Tô Dật đem Tạ Nhiễm ôm xuống xe ngựa, mấy người bọn họ mới đi đến sơn trang kia, trên môn biển khắc rồng bay phượng múa là bốn chữ: Thiên hạ đệ nhất.

Giờ phút này vừa vặn tảng sáng, đại môn màu đen đóng chặt. Âu Dương Lam nhìn thoáng qua Nam Cẩm, người sau lập tức hiểu ý đi đến đất trống ven tường phi thân nhảy lên, sau đó vững vàng đứng trên bức tường. Một lát sau, lại nhảy xuống dưới, đối Âu Dương Lam nói: “Chủ nhân sơn trang này giống như còn chưa rời giường.”

Âu Dương Lam cười, trầm giọng nói: “Vệ tiên sinh có đó không?” Hắn nói chuyện thần thái thực nhẹ nhàng, thanh âm lại đậm thũng không khí truyền tới địa phương rất xa, tại đỉnh núi này tựa như có nhẹ nhẹ hồi âm. Sau một lúc lâu lại không ai trả lời, mặt khác mấy người đều lặng im không nói, chờ đợi chủ nhân sơn trang có thể ra mở cửa.

Tạ Nhiễm nằm trong lòng ngực Tô Dật, sắc mặt đã không còn bao nhiêu chút huyết sắc, môi cũng thành màu đen. Bọn họ đi một đường mười ngày không sai biệt lắm, độc trong cơ thể Tạ Nhiễm sợ là đã kiểm chế không được. Tô Nhan lo lắng liếc hắn một cái, sau đó lập tức hướng đại môn đóng chặt mà đi đến.

Y nắm tay nện trên ván cửa, ván cửa cứng rắn lại không có chút động tĩnh nhưng y vẫn cứ bám riết không tha. Sau lưng Âu Dương Lam đột nhiên tiến lên đem y một phen ôm vào trong ngực, phi thân một cái liền rơi vào bãi cỏ bằng phẳng bên trong. Nam Cẩm cùng Tô Dật đều là người tập võ, bức tường thấp trước mắt đối bọn họ mà nói là một bữa ăn sáng, không bao lâu mọi người đều đã ở bên trong Thiên Hạ Đệ Nhất sơn trang.

Tô Nhan một phen đánh giá sơn trang độc đáo này, cùng lần đầu tiên y tới khi cơ hồ không có gì biến hóa.

Đường sỏi đá bằng phẳng từ đại môn kéo dài đi vào, hai bên đường đều là bãi cỏ xanh mơn mẫm, ngẫu nhiên sẽ thấy mấy cây đại thụ che trời. Sau tiền viện rộng mở là một đại sảnh càng thêm to, bên trong bày biện vài cái ghế dựa kiểu dáng cũ xưa, chính giữa treo một bức chân dung. Người trong tranh mi đại tinh tế, mỹ lệ tuyệt nhiên, Nam Cẩm nhìn bức họa kia, cười nói: “Thế gian này còn có một nữ tử mỹ lệ như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Tô Nhan khóe miệng co rút, tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên y thấy bức họa này như Nam Cẩm, nhưng mà: “Đây là một nam nhân.”

Nam Cẩm nhướn mày: “Vậy chẳng phải là một con yêu nghiệt à?”

Yêu nghiệt từ này vừa nói ra, Tô Nhan liền theo bản năng nhìn Âu Dương Lam im lặng bên cạnh, đối phương tựa hồ cảm giác được tầm mắt của y lập tức quay đầu lại. Ánh mắt hai người liền ở trong không khí ôn nhu đánh vào nhau, Âu Dương Lam cười, thoát nhìn tâm tình thực hảo: “Tô Nhan cảm thấy ta cũng là yêu nghiệt sao?”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Văn Văn hôm nay được V rồi, cảm tạ các vị muội tử vẫn luôn ủng hộ đến hiện tại!

Hy vọng các người về sau có thể trước sau như một ủng hộ ta, ta nhất định sẽ càng thêm nỗ lực viết ra tác phẩm càng tốt. (˘o˘)/

~Hôm nay được V, đăng liền ba chương!

Nogo: Chữ V này ai có chơi weibo sẽ từng gặp ít nhất một lần nha

45. Chương 45: Làm Hết Sức Mình, Nghe Theo Thiên Mệnh

Tô Nhan mím môi không nói, trong mắt hiện ra chút thần sắc cổ quái lập tức quay đầu đi về hướng cổng vòm. Xuyên qua cánh cổng vòm hơi nghiêng đó là một hành lang dài khúc khuỷu, cuối hành lang là hậu viện, so với sảnh ngoài thì hậu viện có vẻ tĩnh xảo hơn rất nhiều. Cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu các, hòn non bộ đá vụn cái gì cần có đều có. Mấy người bọn họ một đường đi vào đều bị đường nét độc đáo, thiết kế hài hòa này lóa mắt. Không biết đi bao lâu, cuối cùng ba tầng đình viện rốt cuộc xuất hiện ở trước mắt.

“Chúng ta đi một đường mà một hạ nhân cũng chưa thấy, có phải có chút kỳ quái không?” Tô Dật ôm Tạ Nhiễm, lo lắng hỏi.

Nam Cẩm nói không sai, Vệ Tử Thu kia tuy rằng nhìn như nhu nhược kỳ thật trong xương cốt chính là một con yêu nghiệt. Từ nhỏ đã là cái nam nhân tắm độc uống độc mà lớn lên, vừa thấy liền biết nhân vật không dễ đối phó. Tô Nhan thở dài, hướng lên ba tầng gác mái kêu: “Vệ tiên sinh, Tô Nhan đến bái kiến.”

Trả lời y chính là không khí an tĩnh cùng với vài ngọn gió ngẫu nhiên từ bên tai chạy qua.

Tô Nhan nắm nắm đầm, nghĩ thầm Vệ Tử Thu này cũng quá sĩ diện rồi, trong lòng có chút sinh khí trên mặt vẫn giữ nét bình tĩnh, đột nhiên nói: “Nếu Vệ tiên sinh vẫn không muốn đi ra vậy Tô Nhan đành phải để Tiêu Tuyết tới một chuyến rồi.”

Lời này rõ là hiệu quả, cơ hồ ở Tô Nhan vừa nói xong một cái bóng màu tím từ cửa sổ lầu hai liền bay ra, nháy mắt đã thẳng tắp đứng trước mặt bọn họ. Trừ bỏ Tô Nhan cùng Âu Dương Lam, mấy người kia trên mặt đều bày vẻ sửng sốt, bị nam tử tuấn tú tuyệt mỹ hung hăng kinh diễm một phen, còn chưa hồi hồn liền nghe nam tử mỹ đến phi nhân mở miệng nói: “Tô Nhan, mấy năm không gặp bản lĩnh của người ghê gớm nhỉ, dám lấy Tiêu Tuyết tới hù ta! Hôm nay không lột da của người không được mà!” Nói xong liền muốn động thủ, lại nghe Tô Nhan nói: “Vệ tiên sinh không phải bị dọa ra rồi sao?”

“Người!” Vệ Tử Thu hiển nhiên không kịp ứng phó nghiêng ngả từng chữ một, một bộ bị tức giận đến nghiêng rặng.

Bất đắc dĩ ánh mắt người nào đó tồn tại quá mức mãnh liệt, Vệ Tử Thu còn chưa kịp tìm Tô Nhan tính sổ, đôi mắt liền bị đối phương hấp dẫn. Hắn nhìn Âu Dương Lam nửa ngày, cơ hồ từ đầu đến chân nhìn mấy lần, đột nhiên nói: “Âu Dương Uyên là gì của người?”

Âu Dương Lam liền chần chờ chút mới trả lời: “Đại ca ta.”

Đại ca trong miệng của Âu Dương Lam vào trước lúc Tô Nhan trở thành thư đồng đã ly kỳ mất tích một phen. Hơn nữa ở trong cung, ba chữ Âu Dương Uyên là cấm kỵ, muốn nhắc cũng không chuẩn nhắc tới. Cho nên đây là lần đầu tiên Tô Nhan nghe Âu Dương Lam thẳng thừng không cố kỵ thốt ra tên của đại ca hắn, nghe có chút không được tự nhiên (biệt nữ).

Tạ Nhiễm cùng Nam Cẩm lại có chút kinh ngạc, bọn họ kinh ngạc chính là Vệ Tử Thu trước mắt lại nhận thức Âu Dương Uyên, không hơn.

Vệ Tử Thu vừa nghe không khỏi cười, thanh âm phóng nhẹ một ít: “Vay phiền người nhanh đem hắn dắt đi, đỡ phải ở nơi này của ta ăn không uống không còn trắng trẻo tươi tốt!”

Âu Dương Lam bình tĩnh nói: “Hắn cùng Âu Dương gia ta sớm đã không có bất luận quan hệ gì, việc này người nên nói với Lý Cẩm Sâm mới đúng.”

“Người không phải nói hắn là đại ca người sao?” Vệ Tử Thu không thuận theo, kêu la.

“Âu Dương Uyên thật là đại ca ta, bất quá 6 năm trước hắn đã chết rồi.”

Mỗi người đều cảm giác được khi Âu Dương Lam nói những lời này ngữ khí quả thật quá lạnh rồi, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nhìn thấy một sườn mặt đông cứng. Có lẽ, Âu Dương Lam trong lòng vẫn để ý, để ý năm đó Âu Dương Uyên đi không từ giã, để ý hắn thân là Thái tử thế nhưng không màng giang sơn xã tắc lựa chọn cao chạy xa bay.

Tuy rằng năm đó Âu Dương Uyên mất tích được tuyên bố là chết bệnh, nhưng chỉ có số ít người biết Âu Dương Uyên là vì một nam nhân tên Lý Cẩn Sâm mới lựa chọn từ bỏ giang sơn. Lúc ấy Âu Dương Quân vô cùng tức giận, từng phái người đuổi giết Lý Cẩn Sâm, Âu Dương Uyên lại vài lần động thân tương hộ thiếu chút nữa mất đi tính mạng. Về sau Âu Dương Quân nửa sợ nửa cũng đối với nhi tử thất vọng đủ rồi, bèn đem sát thủ rút về từ đó im bất không nhắc tới Âu Dương Uyên nữa.

“Ồ, thì ra là thế,” Vệ Tử Thu sờ sờ cằm, gật gật đầu: “Ta đây muốn hỏi một chút, mấy vị hôm nay đến đây là có gì sao?” Hắn rõ ràng đã thấy Tạ Nhiễm trong ngực Tô Dật sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thần trí đều có chút không rõ, lại nhiều lời hỏi điều dư thừa.

Tâm Tô Nhan bắt đầu trầm xuống, Vệ Tử Thu tuy rằng nhìn một bộ dễ nói chuyện, tính cách cũng cầu thả, nhưng là có một số phương diện lại phá lệ kiên trì, tỷ như, hắn kiên quyết không giải độc cho người không thuận mắt. Cứ biết như thế, vẫn có người không biết mỗi một tiến đến thỉnh cầu trị liệu chỉ vì công phu giải độc của hắn thiên hạ nhất tuyệt, tuyệt đối không làm thất vọng danh hào “Thiên hạ đệ nhất” kia.

“Vệ tiên sinh, thỉnh người hãy cứu hắn vô luận người muốn cái gì ta cũng đáp ứng.” Tô Dật ôm Tạ Nhiễm tiến lên vài bước, trong mắt tràn ngập khẩn cầu.

Vệ Tử Thu lạnh mặt nhìn Tạ Nhiễm, hừ một tiếng: “Chuẩn bị quan tài đi.”

“Cái gì?!” Tô Dật kêu to ra tiếng, khuôn mặt anh tuấn nháy mắt bị vặn vẹo, khoe mắt chân mày đều muốn nứt ra. Tô Nhan vỗ vỗ cánh tay hắn ý bảo hắn tạm thời đừng nóng nảy, lại nghe Vệ Tử Thu nói: “Ta nói người nhanh chuẩn bị quan tài đi, chẳng lẽ người muốn cho hắn chết trong sơn trang của ta sao? Đừng làm cho ta dính đen đùi!”

“Thế nào người mới bằng lòng cứu hắn?” Âu Dương Lam bộ mặt trầm tĩnh, thanh âm đều đều như nước.

Vệ Tử Thu đem tầm mắt kéo đến trên người hắn, tươi cười làm khuôn mặt tuyệt diệu càng thêm tươi đẹp, lại cũng đồng dạng tàn nhẫn: “Ta không có ý định cứu hắn, bởi vì ta nhìn đầu tóc màu bạc kia thấy phiền lòng, cho nên, mời các vị trở về đi.” Vừa dứt lời, hắn liền xoay người đi về phòng, một chút chần chừ cũng không có. Lúc hắn sắp bước vào cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh lãnh: “Vệ tiên sinh nếu không cứu sống hắn, Tiêu Tuyệt cũng sống không lâu.”

Nghe vậy, Vệ Tử Thu lập tức dừng chân, xoay người lại nhìn Tô Nhan: “Có ý tứ gì?”

Tô Nhan cười, từ trong lòng ngực móc một vật ra, Vệ Tử Thu vừa thấy sắc mặt lập tức đại biến, về sau lại cố đè nén cảm xúc, lộ ra một tia cười lạnh: “Hắn muốn chết muốn sống cùng ta đều có quan hệ, ta ước gì hắn không chết tử tế!”

“Phải không?” Tô Nhan cũng không nóng nảy: “Thứ này cũng không quan hệ đi?” Thời điểm Tô Nhan nói chuyện biểu tình cực kỳ vô tội, nhẹ nhàng vung tay, đồ vật kia liền thẳng tắp bị ném vào bụi cỏ, nháy mắt biến mất dạng.

“Người! Tô Nhan! Người có phải không muốn sống nữa không!” Vệ Tử Thu rốt cuộc vẫn không thể giả vờ trấn định nữa, tức giận đến thanh âm đều phát run lên, sau đó nhìn thoáng qua Tạ Nhiễm, cắn răng một cái: “Đem hắn đi vào!” Sau đó chạy đến trong bụi cỏ tìm kiếm, Tô Nhan nhìn người bị đồng quần áo màu tím bạc kia, hơi hơi trầm mắt.

Thật là cái đồ quật cường này.

Rõ ràng khản trương vì Tiêu Tuyệt, rõ ràng vẫn để ý như vậy, vì sao lại không chịu gặp nhau?

Nếu Tiêu Tuyệt biết Vệ Tử Thu ở chỗ này sợ là sẽ chạy như bay đến đây lập tức, mà Vệ Tử Thu vì tránh né Tiêu Tuyệt tự nhiên cũng sẽ lập tức bỏ chạy. Đến lúc đó nào còn tâm tư giải độc cho Tạ Nhiễm nữa? Nghĩ đến đây, Tô Nhan cảm thấy may mắn chính mình đã dự kiến trước.

Tô Dật đem Tô Nhan ôm vào phòng trong, để hắn xuống giường cạnh bên cửa sổ, thần sắc trên mặt tuy đã hòa hoãn, lại vẫn là không chịu thả lỏng, mắt vẫn trông mong nhìn ra cửa hy vọng Vệ Tử Thu có thể nhanh lên tiến vào nhìn Tạ Nhiễm một cái.

Âu Dương Lam đứng phía sau Tô Nhan, mặt vô biểu tình nhìn Vệ Tử Thu trong bụi cỏ không hề hình tượng tìm tìm bối bối, đột nhiên hỏi: “Thứ người vứt là gì?”

Tô Nhan cười, nói: “Là cái trâm phượng, là vật duy nhất Vệ Tử Thu để lại cho Tiêu Tuyết. Trước khi đi ta tìm thợ thủ công làm một cái giống như vậy, không nghĩ tới thật đúng là đã lừa gạt được.”

“Người xác định thật sự đã lừa được hử?” Âu Dương Lam lạnh lạnh nói.

Tô Nhan theo tầm mắt hử nhìn qua, liền thấy Vệ Tử Thu trong tay cầm cái hàng giả kia, vẻ mặt hung tàn nhìn mình, mắt phượng mê người như véo ra ngọn lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đều cút cho ta! Lão tử hôm nay ai cũng không cút!”

Xem ra là biến khéo thành vụng.

Tô Nhan mím môi, đầu óc nhanh chóng chuyển động, bắt đầu đánh chủ ý khác.

Vệ Tử Thu cơn giận còn sót lại chưa tiêu, từ trong bụi cỏ đi tới trước mặt Tô Nhan, thanh âm đã là hoàn toàn rét lạnh: “Tô Nhan, chúng ta dù gì cũng từng gặp mặt một lần, ta khuyên người hiện tại chạy nhanh đi, nếu không hậu quả như thế nào ta cũng không dám bảo đảm!”

Tô Nhan nhìn vào mắt hử, mình bạch Vệ Tử Thu thật sự nổi giận, nhẹ giọng nói: “Nếu ta nói, là Tiêu Tuyết để cho ta tới tìm người thì sao?”

“Không có khả năng.” Vệ Tử Thu lập tức chém đinh chặt sắt phủ định.

Tuy rằng là lời nói dối, nhưng trên mặt Tô Nhan lại không thấy nửa phần bị vạch trần quẫn bách, ngược lại đậm nhiên cười: “Tiêu Tuyết về mặt y thuật là giỏi nhất, nhưng ở phương diện độc dược hử tự biết không bằng người cho nên mới cùng ta đề cập tới người, để cho ta tới thử thời vận. Trước khi đi hử nói với ta tính tình người không tốt, nhưng lại là miệng dao găm tâm đầu hử, thấy người sắp chết nhất định sẽ ra tay cứu giúp, chẳng lẽ Tiêu Tuyết thật nhìn lầm người?”

Vệ Tử Thu nghe xong thật lâu sau không nói chuyện, về sau đột nhiên nở nụ cười: “Nếu ta nhớ không lầm, người năm nay mới mười ba tuổi đi?” Tô Nhan sửng sốt, nhưng vẫn là thành thật gật đầu. Vệ Tử Thu thấy, tiếp tục nói: “Hải tử mười ba tuổi nói dối tới mặt không đỏ tìm không gặp quả thật là hiếm thấy. Bất quá, ta không thể tin lời này là Tiêu Tuyết nói, cho nên đừng nghĩ tới kích ta.”

Tô Nhan thấy lừa hử không được, bắt đắc dĩ thở dài, như là rốt cuộc hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Nếu người cứu sống Tạ Nhiễm, như vậy ta liền đáp ứng điều kiện mấy năm trước kia.”

Lần này Vệ Tử Thu không lập tức trả lời, chỉ là nhướng mày, bên môi hàm chứa một mặt sáng lạnh: “Tạ Nhiễm kia đối với người thật sự quan trọng như thế?”

Vừa dứt lời, Tô Nhan liền lập tức cảm giác được hơi thở rét lạnh đến từ bên người, là Âu Dương Lam đi, nói vậy hử là hiểu sai rồi: “Tạ Nhiễm là bằng hữu rất quan trọng của ta, ta không muốn trong phạm vi năng lực của ta mà mất đi hử.” Ngụ ý đó là ‘tận nhân sự, nghe thiên mệnh’.

“Trước tiên nói về điều kiện kia.” Âu Dương Lam đem Tô Nhan một phen kéo ra phía sau, giọng nói hỗn loạn như điểm phong tuyết, làm người không rét mà run.

Vệ Tử Thu nâng mắt phượng nhìn về phía Âu Dương Lam, ngay sau đó chuyển hướng Tô Nhan, trên mặt tươi cười thế nào đều cảm thấy âm hiểm vô cùng: “Muốn nói cho hử sao?”

46. Chương 46: Lý Cẩn Sâm

“Thiếu gia, cứu Tạ Nhiễm trước mới quan trọng.” Tô Nhan đứng phía sau, bình tĩnh nói, đỉnh mày tuấn mỹ của Âu Dương Lam gắt gao nhú thành chữ xuyên (), tay lại bắt lấy Tô Nhan: “Phương pháp cứu Tạ Nhiễm có rất nhiều loại, cho nên ta không muốn để người mạo hiểm.”

“Nhưng mà.....”

Lời nói kế tiếp thỉnh thoảng bị một thanh âm đánh gãy, chỉ nghe thấy một giọng nói mê người xuyên qua bầu không khí khẩn trương phá tiết mà đến, không khí xung quanh đều giống như bị lay động, nháy mắt xé mở một cái khe, ở cái khe nhỏ hẹp kia Tô Nhan nghe thấy người nọ nhẹ giọng nói: “Tiểu Lam, đã lâu không gặp.”

Âu Dương Lam vốn đã nhíu mi nay lại nhăn đến càng sâu, chữ xuyên càng thêm đậm.

Trong nháy mắt gương mặt xẹt qua vô số cảm xúc, bất đắc dĩ, bị thương, ngạc nhiên cùng với không thể không tiếp thu, cuối cùng là kinh ngạc.

Cuối hành lang gấp khúc, hai nam tử trẻ tuổi chậm rãi đi tới, nam tử bên trái vẻ mặt đào hoa, mắt mang thủy quang, tuy chỉ mặc một kiện y phục tố sắc lại vẫn có thể làm người ta cảm thấy một loại khó quên. Nam tử bên cạnh từ đầu đến chân một thân hắc sắc như là sứ giả bóng tối, từ trên xuống dưới đều tản ra hơi thở người sống chờ nên lại gần.

Tô Nhan nhìn thoáng qua, cảm khái thế giới này thật là nhỏ.

Hai người đang đi về phía bọn họ đúng là hai người cưỡi ngựa hôm qua đã gặp ở dưới chân núi.

Cẩn Sâm Cẩn Sâm..... Đại khái chính là Lý Cẩn Sâm trong miệng Âu Dương Lam đi, vị bên cạnh hẳn vừa thấy liền biết nam tử mệnh phạm đào hoa kia chính là Thái tử vương triều Âu Dương Uyên.

“Lại gặp mặt nữa, tiểu huynh đệ.” Âu Dương Uyên trước mặt mấy người bọn họ, cong môi cười cười nhìn Tô Nhan, lại bị Âu Dương Lam không khách khí chặn trước người. Vì thế Âu Dương Uyên càng lại gần, trên mặt ý cười càng đậm: “Tiểu Lam, sáu năm không gặp, người liền một tiếng đại ca cũng không chịu kêu?”

Âu Dương Lam nhấp môi, giữa hắc mâu ám quang lưu chuyển làm người khó hiểu: “Đại ca ta sớm đã chết.”

Nghe vậy, cặp mắt đào hoa của Âu Dương Uyên nổi lên một chút ảm đạm không quá rõ ràng, ngay sau đó lại cười, đối Tô Nhan phía sau Âu Dương Lam nói: “Tiểu huynh đệ, người tên là gì? Nói cho ca ca biết được không?”

Tô Nhan khước miệng co rút, mím môi không nói.

“Ân, không nói cũng không sao, để cho ta đoán xem,” Âu Dương Uyên tựa hồ vĩnh viễn không biết được bảy chữ “một tác lại muốn tiến một thước” viết như thế nào, thấy không ai trả lời hẳn vẫn cao hứng tiếp tục nói: “Là Tô gia tiểu Lục đi?”

Bị người liếc mắt một cái nhìn thấu thân phận cũng không làm Tô Nhan cảm thấy kinh ngạc, Âu Dương Uyên biết mình là Tô gia lão Lục cũng không kỳ quái lắm. Thư đồng cho Lục hoàng tử là ai sớm đã không phải bí mật, chỉ là ánh mắt Âu Dương Uyên nhìn mình làm Tô Nhan cảm thấy có chút không được tự nhiên. Tìm tòi nghiên cứu lại mang theo hài hước, nhàn nhạt cũng không rõ ràng, rồi lại làm người vô pháp bỏ qua: “Thật tốt a, cùng Tiểu Lam nhà chúng ta đều là đứng hàng thứ sáu, loại duyên phận này quả thực không thể xem thường đâu, người nói đúng không, Cẩn Sâm?”

Lý Cẩn Sâm hiển nhiên đối hẳn sớm miễn dịch, thấy Âu Dương Uyên nhìn mình cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, tuyệt không nhiều lời. Tuy là như thế, Âu Dương Uyên vẫn cao hứng muốn chết, tuy rằng thường nhân căn bản vô pháp minh bạch hẳn rốt cuộc cao hứng cái gì. Chỉ thấy hẳn đột nhiên bổ nhào vào trên người Lý Cẩn Sâm, không chút để ý nơi này còn có những người khác tồn tại, há mồm liền hôn trên mặt Lý Cẩn Sâm một cái, trong miệng niệm niệm: “Cẩn Sâm Cẩn Sâm, người rốt cuộc nguyện ý cùng ta nói chuyện, ta sai rồi, buổi tối không bao giờ lôi kéo người làm vận động, hơn nữa một đêm còn muốn nhiều lần như vậy, cho dù người là tường đồng vách sắt cũng nhất định là chịu không nổi, cho nên ta đã quyết định, về sau mỗi ngày buổi tối ta đều chỉ cần một lần, người nói.....”

Chắc hẳn phải vậy, lời kế tiếp tự nhiên biến mất dưới nắm tay của Lý Cẩn Sâm, đương lúc Âu Dương Uyên dùng tay che lại gương mặt, Lý Cẩn Sâm xoay người một cái liền bay lên nóc nhà, rốt cuộc chờ Âu Dương Uyên mở tay ra, Lý Cẩn Sâm sớm đã không thấy đâu.

“Cẩn Sâm.....” Âu Dương Uyên nhíu mày la lớn.

Vệ Tử Thu nhìn không được nữa, mắt trợn trắng: “Người là heo a? Biết rõ Lý Công tử da mặt mỏng, còn làm trò trước mặt nhiều người như vậy ngay cả chuyện phòng the cũng đem ra nói!!”

Âu Dương Uyên lại đột nhiên cười, trong mắt lóe quang mang mát lạnh, thanh âm cũng lập tức trở nên bình thường: “Chờ ta đem nơi này xử lý, liền đuổi theo hắc, hắc đi không xa.” Tô Nhan kinh ngạc với tốc độ biến sắc của người này, chỉ thấy tầm mắt Âu Dương Uyên đã dừng lại trên người mình: “Tô Nhan, thu lại điều kiện vừa mới nói đi, nếu thật sự muốn thực hiện, đệ đệ ta sợ là mỗi ngày đều ngốc tại sơn trang này.”

Tô Nhan sửng sốt, không dự đoán được Âu Dương Uyên thế nhưng biết được quan hệ giữa mình cùng Âu Dương Lam, hơn nữa còn sớm tường tận điều kiện Vệ Tử Thu đề ra. Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận sao lại thế này, bên tai liền vang lên giọng Vệ Tử Thu bất mãn kháng nghị: “Âu Dương Uyên! Người không nói lời nào cũng không ai nói người câm! Rốt cuộc là người cứu người hay là ta cứu? Ta cứu thì phải đáp ứng điều kiện của ta!”

Âu Dương Uyên câu môi cười, rốt cuộc cũng có chút phong độ hòa khí phách của một vị Thái tử: “Người không phải vẫn luôn muốn Diễn Nhật sao? Dùng nó tới trao đổi như thế nào?”

Vệ Tử Thu bị điều kiện trong miệng Âu Dương Uyên làm cho mê mụ đầu óc cứ thế liên ngơ ngẩn, này không phải trọng điểm, trọng điểm là: “Không được!” Là giọng của Âu Dương Lam, sắc mặt của hắc so vừa rồi còn muốn khó coi hơn vài phần, đôi con ngươi bình tĩnh nhìn chằm chằm trên mặt Âu Dương Uyên, từng câu từng chữ nói: “Đó là đồ Dung phi để lại cho người, há có thể tùy tiện liên cho người ta!”

“Khó được Tiểu Lam còn nhớ nàng, cũng không uống công nàng thương người như vậy.” Âu Dương Uyên tuy rằng đang cười, nhưng xen lẫn tươi cười lại thấm tạp rất nhiều bất đắc dĩ cùng những cảm xúc khó tả. Sau đó hắc đột nhiên vỗ bả vai Âu Dương Lam thật mạnh, trong giọng nói nồng đậm cổ vũ cùng vui mừng: “Trong nháy mắt, Tiểu Lam của chúng ta đã trưởng thành rồi.”

Âu Dương Lam không nói lời nào, Âu Dương Uyên cũng không ngại, chỉ là đối Tô Nhan nói: “Tạ Nhiễm là thư đồng trước kia của Tiểu Lam, ta cũng gặp qua hắc vài lần, hiện giờ hắc thân mang kỳ độc khiến cho Tử Thu lớn mật thử một lần, nhưng là các người phải có chuẩn bị tâm lý.”

“Về phần Diễn Nhật này,” hắc vừa nói vừa từ trong lòng ngực móc ra một cái hộp nhỏ, nhẹ ấn một cái nắp hộp liền tự động mở ra, một viên minh châu bụi sắc bình yên nằm trong đó, óng ánh sáng long lanh, rọi đến chói mắt, hiếm khi thấy Vệ Tử Thu biểu tình kinh ngạc: “Người.....” Âu Dương Uyên lại đem cái nắp khép lại đưa cho hắc: “Nhanh đi cứu người.”

Vệ Tử Thu chậm rãi tiếp nhận, giống như bảo bối mà cất vào trong lòng ngực sau đó đi nhanh vào cửa, Âu Dương Uyên cũng theo đi vào.

Không khí nháy mắt an tĩnh lại, sắc mặt Âu Dương Lam vẫn luôn chưa từng hòa hoãn, Tô Nhan nhẹ nhàng nắm lấy tay hắc. Lòng bàn tay hai người giống như môi răng yên tĩnh mà bình yên dán sát bên nhau, tựa như đã tìm được phần phù hợp còn lại. Tô Nhan cảm giác trên tay căng thẳng, cúi đầu nhìn lại liền thấy Âu Dương Lam không biết khi nào giang hai tay gắt gao cầm lấy, nhanh như vậy, nhanh đến mức làm y có loại ảo giác bọn họ có thể như vậy vĩnh viễn nắm tay đi hết cả đời.

Độc trong cơ thể Tạ Nhiễm đã lan ra lục phủ ngũ tạng, Vệ Tử Thu thấy đều không khỏi nhíu mày, xoay người đem một đồng người đứng ngay mép giường đuổi hết ra ngoài. Ngay cả Tô Dật thề sống chết muốn canh giữ ở đầu giường cũng bị ném ra nhưng lại để Nam Cẩm ở lại, nói rằng hắc có chỗ hữu dụng.

Lúc trước một bóng người cũng không thấy, hiện tại hạ nhân không biết từ đâu xông ra, an tĩnh mà nhanh chóng xuyên qua đình viện cùng vài gian nhà ở. Mấy người ngồi ngoài tiền sảnh bên cạnh phòng Tạ Nhiễm đều vô tâm nói chuyện, đặc biệt là Tô Dật. Hắc từ lúc bị đuổi ra vẫn luôn nhìn mặt đất dưới chân, phảng phất hết thấy phát sinh bên ngoài đều cùng hắc không hề liên hệ. Tô Nhan lo lắng nhìn ca ca mình một cái, đứng dậy đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Tứ ca, Tạ Nhiễm sẽ không có việc gì đâu.” Vụng về an ủi như vậy là điều duy nhất lúc này Tô Nhan có thể nghĩ ra.

Tô Dật ngẩng đầu lên hấp tấp cười: “Ân.”

Tô Nhan thấy trong lòng hơi nhói, nhẹ nhàng cầm tay Tô Dật, bình tĩnh đạm nhiên nói: “Nếu Tạ Nhiễm thật sự chết, ta cho phép người và hắc đi cùng nhau.”

“Chính là..... Nương còn có Hiếu Tinh.....” Tô Dật như vậy, lời phun ra lại nuốt vào làm Tô Nhan trầm xuống. Lời y nói bất quá là an ủi biến tướng chút thôi, không ngờ Tứ ca thể nhưng thật sự có tính toán này. Tô Nhan nhắm mắt, thanh âm không nhanh không chậm truyền đến: “Tam nương cùng Hiếu Tinh đã có ta chiếu cố, chỉ cần ta còn một hơi tuyệt không để các nàng chịu nửa phần ủy khuất.”

“Thật vậy không?” Tô Dật trong mắt rớt cuộc khôi phục chút thần thái, khiến người nhìn thấy càng thêm lo lắng.

Cái Tứ ca ngu ngốc này, hẳn không biết cho dù hắn và Tạ Nhiễm chết cùng nhau, hai người cuối cùng cũng không có khả năng bên nhau. Hoàng tuyền lộ quá dài, bọn họ sao có thể vượt qua đằng đằng năm tháng mà cuối cùng tới được cạnh nhau?

Tô Nhan cúi đầu, không nhìn vào mắt Tô Dật nữa.

Âu Dương Lam cùng Âu Dương Uyên nghe thấy đoạn trò chuyện kỳ quái của hai huynh đệ bọn họ, đồng dạng ánh mắt liếc nhau một cái, ngay sau đó lại ăn ý dời đi.

Sắc trời dần tối sầm xuống, trong sơn trang người hầu bưng bữa tối phong phú lại đây, tất nhiên là không ai có tâm tư ăn. Âu Dương Lam đứng dậy gấp đồ ăn vào chén sau đó bưng đến trước mặt Tô Nhan. Tô Nhan ngẩng đầu, dưới ánh đèn sáng tỏ gương mặt tuấn dật của Âu Dương Lam tựa ngưng kết một tầng ôn nhu mỏng manh, bên môi đều nhuộm đầy thâm tình: “Ăn mới có sức mà chờ.” Thanh âm vẫn bình thường không có gì khác lạ, Tô Nhan lại cảm thấy chỗ mềm mại nhất trong lòng bị thứ gì nhẹ nhàng gầy một phát, chấn động lên.

Lúc này, ngoài cửa chậm rãi đi vào một người, là Lý Cẩn Sâm buổi sáng bị đẩy đi.

Người nào đó vốn đang ỉu xiu vừa nhìn thấy hắn, lập tức khôi phục mười hai vạn phần sức sống, từ trên ghế mà nhảy về phía hắn cuối cùng bị bức ngừng cách hắn một khoảng khá xa. Âu Dương Uyên nhìn ngó phía dưới, cười lấy lòng: “Cẩn Sâm ta sai rồi, ta không bao giờ nói mấy lời thô bỉ đó nữa, cho nên, người có thể bỏ thanh kiếm xuống được không?”

Lý Cẩn Sâm mặt vô biểu tình liếc hắn một cái, thông thả ung dung đem thanh kiếm sắc bén tra vào trong vỏ.

Bởi vì Lý Cẩn Sâm đã trở lại, Âu Dương Uyên này giờ ngồi không bây giờ cũng cảm thấy đói bụng, Âu Dương Lam cùng Tô Nhan đang nhập tiên cảnh và vị Tô Dật thất hồn lạc phách cũng bị kéo lên bàn cơm, một bữa ăn không có mùi vị.

Bóng đêm dần dày hơn, trong phòng vẫn chưa có gì động tĩnh gì.

Vệ Tử Thu bắt hạ nhân phải đưa cơm từ khe cửa cho hắn, kiên quyết không cho người không liên quan liếc vào phòng một cái nào.

“Đêm đã khuya, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Uyên đuổi cái eo lười biếng nói, tuy rằng trên mặt mọi người không có biểu hiện gì là buồn ngủ. Không biết sao Tô Nhan lại liên tưởng đến cảnh tượng hắn đem vị mặt vô biểu tình kia đè dưới thân mà ăn, thật là khó tin, Lý Cẩn Sâm thể nhưng lại nằm dưới.

47. Chương 47: Chúng Ta Sẽ Không Chết

Như là cảm giác được ánh mắt y, Lý Cẩn Sâm đột nhiên quay đầu cùng ánh mắt Tô Nhan giao nhau giữa không trung. Hai bên lại ăn ý không dời đi tầm mắt, mà chăm chú nhìn thật lâu vào đối phương. Một lát sau, hai người mới thu lại tầm mắt, phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Tô Dật kiên trì muốn canh giữ ngoài cửa, Tô Nhan cũng hết cách đành phải chờ cùng hắn.

Âu Dương Uyên để lại vài câu rồi dắt Lý Cẩm Sâm rời đi. Âu Dương Lam đứng ngoài cửa trong chốc lát mới đi vào nói với Tô Nhan một câu: “Ta đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ về thôi.” Tô Nhan nhìn hẩn sau đó ừ một tiếng, nhìn theo thân ảnh Âu Dương Lam đi xa.

Y biết Âu Dương Lam khẳng định là đi tìm Âu Dương Uyên, dù sao cũng là huyết nhục chí thân cho dù là đang ở đế vương gia, loại tình nghĩa này cũng không có khả năng hoàn toàn đoạn tuyệt. Huống chi hiện giờ Âu Dương Uyên chỉ là người giang hồ rồi rã, cùng tranh quyền đoạt lợi không có nửa phần quan hệ. Âu Dương Lam chắc hẳn sẽ không tha thứ cho việc năm đó hẩn bỏ đi, nhưng trước sau vẫn không bỏ xuống được.

“Tiểu Nhan, Tạ Nhiễm sẽ không có việc gì, đúng không?”

Trong phòng yên tĩnh, giọng điệu Tô Dật hiện ra vài phần mỗi mệ, Tô Nhan quay đầu nhẹ nhàng cầm đôi tay lạnh lẽo kia: “Có Vệ tiên sinh hỗ trợ, nhất định sẽ không có việc gì.”

Tô Dật khẽ gật đầu rồi tiếp tục cúi xuống, trong lòng hẩn bây giờ có quá nhiều nỗi bất an, sợ rằng nếu nói tiếp sẽ vô pháp ức chế bị thương cùng thê lương trong lòng: “Ta vẫn chưa nói cho phụ mẫu chuyện của ta và Tạ Nhiễm, một là sợ phụ thân và mẫu thân không tiếp thu được, hai là sợ phải ủy khuất hẩn.”

Tô Nhan lắng lặng an phận làm người nghe, “Trước kia tóc của Tạ Nhiễm là màu đen, đen như mực nhưng rất sáng. Lần đầu tiên ta gặp được hẩn, hẩn vẫn là một hài tử, so với người còn nhỏ hơn. Nhưng trên người hẩn tỏa ra hơi thở làm người ta mê muội, điềm tĩnh, bình yên, có thể khiến người thuận theo đáy lòng mà cười rộ lên. Khi đó ta liền nghĩ, nếu tương lai ta thành thân nhất định phải cưới cái người trước mắt này.”

“Ta luôn hy vọng cứ bình yên như vậy cùng hẩn từ từ mà bạc đầu, không có khó khăn không có thống khổ, không tranh quyền đoạt lợi không có tinh phong huyết vũ, cứ như vậy lặng lẽ nắm hẩn tay, để hẩn ở bên ta chậm rãi già đi. Sau đó chúng ta đều trở về bụi đất, từ đó vĩnh biệt trần thế này. Nếu có kiếp sau, nếu có thể gặp hẩn lần nữa, chỉ cần là hẩn vô luận luân hồi bao nhiêu lần ta đều nguyện ý.”

Thanh âm Tô Dật thực nhẹ, nhẹ như hạt bụi rơi trong không khí tinh tế đến bên tai Tô Nhan. Nhưng những lời nhẹ nhàng đó lại như lưỡi dao bén nhọn hung hăng cắt gọt trong lòng Tô Nhan một phen, không đau, chỉ làm y cảm thấy thở không nổi.

Y không nói cho Tứ ca biết, nguyện vọng của hẩn ngày thơ đến cỡ nào, nhưng lại bắt gặp một đôi mắt thâm tình kỳ vọng, hết thấy lời nói đều ngẹn giữa cổ họng.

“Chờ Tạ Nhiễm khỏe lại người hãy dẫn hẩn đi, đi càng xa càng tốt.” Tô Nhan nghe thấy thanh âm mình như vang lên từ lòng mộ, bình tĩnh không hề phập phồng, Tô Dật lại kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Nhan!”

Tô Nhan chậm rãi quay đầu nhìn vào đôi mắt đen láy hẩn, gần từng chữ một: “Nếu không muốn Tạ Nhiễm chết thêm lần nữa, phải nghe lời ta.”

Tô Dật im lặng, trong mắt chứa đựng đầy sầu bi, đột nhiên khẽ vuốt trên má Tô Nhan vài lần, thanh âm lộ ra bất đắc dĩ: “Tiểu Nhan, người vẫn còn là hài tử Tứ ca sao có thể đem người bỏ lại nơi đó. Chúng ta cùng nhau đi, vô luận thiên hạ này của ai cũng không liên quan đến chúng ta.”

“Ta chỉ kêu người cùng Tạ Nhiễm đi trước, chờ sau khi chọn xong Thái tử rồi chúng ta cũng sẽ đi Giang Nam.” Tô Nhan cười, thanh tú như một đóa hoa, đạm nhiên mà ưu nhã.

Giang Nam là chốn non xanh nước biếc, thích hợp du ngoạn, thích hợp định cư, thích hợp quy ẩn.

“Chúng ta?” Tô Dật lặp lại từ này, Tô Nhan gật đầu: “Ta cùng Âu Dương Lam.”

Kỳ thật y không cần cho Tứ ca biết chuyện giữa y và Âu Dương Lam, nhưng giờ khắc này đột nhiên không muốn giấu diếm nữa.

Trên đời này, bọn họ người thân cận nhất với mình, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà dần dần xa cách, nguyên nhân khiến bọn họ trở nên như vậy chính là vì bọn họ không tín nhiệm và phò thác lẫn nhau. Cho nên Tô Nhan muốn thản nhiên một lần, không cần biết tương lai thế nào, ít nhất tại giờ khắc này y có thể quang minh chính đại nói cho người nhà biết y và Âu Dương Lam là một cặp.

Tô Dật là người nào, tuy bị Tạ Nhiễm làm cho đầu óc choáng váng nhưng nghe thấy năm chữ tuyên thệ kia cũng chỉ sững sốt trong chốc lát, lập tức hiểu ý: “Người cùng Âu Dương Lam ở bên nhau? Hẳn nghiêm túc với người không?” Đây là vấn đề thắc mắc đầu tiên của Tô Dật.

Tô Nhan cười: “Hẳn là vậy.”

“Cái gì kêu hẳn là a? Có phải hẳn dùng sức mạnh ép buộc người hay không?”

“Không có, Tứ ca, người nghĩ đi đâu vậy.” Hơn nữa, đem Âu Dương Lam nghĩ đến quá không phong độ rồi.

Tô Dật bình tĩnh nhìn y trong chốc lát, sau đó mới thận trọng gật đầu: “Nếu hẳn dám đối xử với người như vậy cứ việc nói cho Tứ ca biết, Tứ ca tuyệt đối không tha cho hẳn.” Tô Dật cũng rất cuộc cũng bộc phát khí phách huynh trưởng, tuy rằng đánh không thắng Âu Dương Lam là vấn đề lớn, lại bị hẳn bỏ qua.

Tô Nhan cười vỗ tay hẳn: “Người yên tâm, hẳn tốt lắm.”

“Vậy người..... Cũng nghiêm túc?” Kỳ thật đây mới là vấn đề trọng yếu nhất, Tô Dật lại chừa đến cuối cùng mới hỏi. Tô Nhan sững sốt, đột nhiên nhớ tới cuộc đời này của mình, tựa hồ lại bị Âu Dương Lam nắm mũi dắt đi, không có bất luận ái ngữ gì, không có thân cận đưa thừa nào, không hiểu sao lại trở thành người của hẳn, thật là..... Tô Nhan lắc đầu bật cười, quả nhiên là mình bị ba chữ Âu Dương Lam này đè cho không tìm ra phương hướng.

Tô Nhan đột nhiên đứng lên nói với Tô Dật vẫn ngồi chờ đáp án: “Âu Dương Lam đi này giờ chưa về, ta đi tìm hẳn.” Nói xong liền xoay người đi ra cửa. Tô Dật nhìn thân hình gầy yếu kia thoáng chốc biến mất sau ngọn đèn đầu, đột nhiên không biết nên cười hay nên khóc. Phụ thân bọn họ muốn đoạt vị trí của phụ thân Âu Dương Lam, kết quả, Tiểu Nhan thế mà cùng Âu Dương Lam có quan hệ, đúng là tạo hóa trêu người!

Bố cục Thiên Hạ Độ Nhất Trang có chút kỳ quái, từ trước ra sau không có lấy một kiến trúc dư thừa nào. Hậu viện nguyên bản trống trải chỉ có đường mòn quanh co, nhưng khi sắp tới liền sẽ thấy nhiều lầu các đẹp mà tinh mịch. Tô Nhan đứng trên gác mái tòa Vọng Xuyên Lâu, thấy Âu Dương Uyên cùng Âu Dương Lam đang đứng nói chuyện cách đó không xa.

Dưới ánh đèn sáng ngời, gương mặt Âu Dương Lam thoát nhìn không còn đông cứng như lúc trước, nhưng cũng không thể coi là sắc mặt tốt được. Âu Dương Uyên đưa lưng về phía Tô Nhan nên nhìn không ra cảm xúc, mơ hồ nghe thấy hẳn truyền đến tiếng cười quái dị. Tô Nhan thoải mái hào phóng đứng ở tại chỗ nhìn lên. Đột nhiên cảm giác được phía sau có hơi khác lạ, Tô Nhan vừa quay đầu lại đã bắt gặp một đôi mắt đen nhánh của đối phương. Chủ nhân đôi mắt cũng không biểu tình gì dư thừa, thấy Tô Nhan đột nhiên xâm nhập làm khách không mời mà đến cũng không có đuổi đi, chỉ là nói một câu không đầu không đuôi: “Âu Dương Quân còn khỏe mạnh đi?”

Gọi thẳng tên húy của đương kim hoàng thượng mà khẩu khí lại hoàn toàn lãnh đạm, cũng không giống như là giả vờ. Tô Nhan nhướng mày, cười cười: “Nếu ông ta không còn nữa, Lý Công tử hẳn là người đầu tiên biết đi.”

Lý Cẩm Sâm rốt cuộc cũng lộ ra chút cảm xúc, hỏi ngược lại: “Có gì nói lời này?”

Đôi mắt vẫn nhìn vào Âu Dương Lam cách đó không xa, Tô Nhan bình tĩnh nói: “Nếu Lý Công tử không đến thăm hoàng cung, cả đời này sợ là bỏ lỡ Dương Uyên đi.”

Trong nháy mắt, lăng quang từ đôi mắt Lý Cẩm Sâm giống như lưỡi đao sắc bén thế như chẻ tre thẳng tắp bay về phía Tô Nhan. Tô Nhan vẫn mang theo đạm nhiên ý cười, dưới trăng sáng sao thưa quay đầu lại một lần vọng tiến vào ánh mắt Lý Cẩm Sâm, thanh âm so với lúc này nhiều hơn vài phần ôn hòa: “Kỳ thật Âu Dương Quân rất biến buồn bán, dùng một mình Âu Dương Uyên liền đối lấy ngàn ấy năm kê cao gối mà ngủ.”

“Một oa nhi mười ba tuổi, thế nhưng còn biết nhiều hơn một lão nhân, thật là xem thường người.” Tô Nhan lần đầu thấy Lý Cẩm Sâm nói nhiều như vậy, cũng thật là khó được.

Tô Nhan hơi hơi mỉm cười, trong đôi mắt hắc bạch phân minh rõ ràng chiếu ra ngọn đèn sáng ngời, lóe lên bắt mắt.

“Lý Công tử quá khen ta chỉ vừa vặn biết một ít thôi, kỳ thật thiên hạ này của ai không quan trọng, quan trọng là có thể làm những người ở dưới không lo áo cơm là được. Âu Dương Quân tại vị mấy năm nay, thiên hạ cũng coi như một mảnh thái bình, cho nên để ông ta làm thêm vài thập niên nữa thì đã sao đâu. Người thấy ta nói đúng không, Lý Công tử?”

Lý Cẩm Sâm hơi nhíu mi như đang ngẫm nghĩ cái gì, ngay sau đó lại giãn ra nói với Tô Nhan: “Nếu mỗi người đều có ý nghĩ giống người, thiên hạ này sẽ không phiền phức như vậy.”

Tô Nhan gật đầu đồng ý: “Nhưng mà, bọn họ đều không phải ta cho nên suy nghĩ sao giống ta cho được.”

Đối thoại vòng vo như vậy chỉ kết thúc khi hai huynh đệ Âu Dương đã nói chuyện xong đang hướng bên này đi tới. Âu Dương Lam thấy đèn ánh vào sườn mặt Tô Nhan, khuôn mặt vốn đang âm trầm lập tức nhắc lên ý cười ôn nhu. Cảnh này bị Âu Dương Uyên nhìn thấy, bèn cười trêu ghẹo: “Nha, ta mới mượn người chưa được bao lâu, người đã truy tới đây rồi, chắc chắc, Tô gia Lục công tử đúng người thẳng thắn mà.”

Đôi mắt Âu Dương Lam vẫn luôn dừng trên người Tô Nhan, câu môi cười: “Thẳng thắn một chút cũng không có gì không tốt.”

Âu Dương Uyên nghiêng đầu liền thấy trên mặt Lục đệ là nụ cười làm người ta động tâm, trong lòng hẳn thầm mắng một câu yêu nghiệt, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thật khó thấy, tiểu Lục của chúng ta đã động chân tình rồi a.”

“Chỉ mình người được chạy theo Lý Cẩm Sâm khắp thiên hạ sao?” Âu Dương Lam cũng không quay đầu lại phản bác, Âu Dương Uyên nghe vậy cười, cảm thán vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Kỳ thật chúng ta đều cùng một loại người, một khi nhận định, chết cũng không buông tay.”

Âu Dương Lam rút cuộc quay đầu nhìn hắn, giữa hắc mâu bùng lên một ngọn lửa: “Chúng ta sẽ không chết, ít nhất, ta sẽ không để Tô Nhan chết trước mình.”

48. Chương 48

Âu Dương Lam rút cuộc quay đầu nhìn hắn, giữa hắc mâu bùng lên một ngọn lửa: “Chúng ta sẽ không chết, ít nhất, ta sẽ không để Tô Nhan chết trước mình.”

Trên gương mặt tuấn mỹ vẫn là nụ cười mê người, thanh âm cũng bình đạm như mọi khi nhưng Âu Dương Uyên không tự chủ mà dừng bước, nhìn đệ đệ từ nhỏ lớn lên cùng mình. Lần đầu tiên hắn cảm giác được, Lục đệ ưu nhã tuyệt nhiên của mình trong chớp mắt mấy năm không gặp đã trở thành một nam nhân đỉnh bạt kiên cường. Chỉ là lẳng lặng đứng ở trước mắt, liền giống một tòa núi cao hùng mang theo một khoảng cách vô pháp vượt qua.

Âu Dương Lam cũng dừng chân, thật lâu sau mới nghe thấy Âu Dương Uyên trầm mặc, đóa hoa lặng yên nở rộ trên mặt đã rơi đầu mắt: “Mang Tô Nhan đi thôi, rời xa cái hoàng cung lạnh lẽo băng giá kia, ít nhất, bất luận ở đâu giữa thế gian này cũng đều áp áp hơn so với cái chỗ rét run kia.”

“Ân.” Âu Dương Lam trả lời.

Trên đường trở về, Âu Dương Lam vẫn luôn nắm tay Tô Nhan, mang theo bướng bỉnh và kiên trì xưa nay chưa từng có. Tô Nhan muốn rút ra cũng không được đành mặc kệ hắn. Thời điểm sơn trang này xây dựng hẳn là tiêu tốn không ít chút công phu, vô luận là đi từ chỗ nào cũng sẽ vòng về đình hóng gió giữa hồ ở hậu viện. Trong đình, cứ cách một đoạn thời gian sẽ thay mới trà bánh, cho nên bất cứ lúc nào đi đến đây đều có thể hưởng thụ nhất thời gian nhàn nhã thích ý.

Buổi tối cũng không ngoại lệ.

Trong đình bày biện ghế gỗ, trên bàn bày phong phú hoa quả cùng trà nóng. Gió đêm nếu thổi qua lụa trắng quanh đình sẽ nhẹ nhàng uyển chuyển, theo gió phất lên. Tô Nhan ngồi ở trên ghế, chuyên chú nhìn

những tấm lụa trắng phiêu động đó. Đột nhiên bị người ta vặn mặt qua, nghênh đón Tô Nhan chính là môi lưỡi lửa nóng, từ trán đến ấn đường, sau đó chuyên tâm dừng ở đôi môi kinh ngạc đang mở ra.

Bất đồng với ôn nhu cường thế trước kia, Tô Nhan ần ần cảm thấy đêm nay Âu Dương Lam có chút khác lạ.

Nụ hôn nồng nhiệt mang theo xâm lược cùng chiếm hữu, cơ hồ muốn đem toàn bộ y nuốt vào trong bụng, đôi tay đặt ở bên hông cũng gắt gao nắm chặt, gấp gáp muốn đem y khảm tiến vào trong thân thể hắn. Tô Nhan sững sốt, Âu Dương Lam lại đột nhiên buông ra, mang khuôn mặt tươi cười không quá rõ ràng dưới ánh đèn phá lệ dụ hoặc: “Tô Nhan, ta chờ không kịp.”

Chờ không kịp.....

Đây ý tứ gì Tô Nhan không cần nghĩ cũng biết, còn chưa kịp tự hỏi, tay lại đột nhiên bị người cầm lấy hướng một chỗ cực nóng mà ấn xuống.

Dưới lòng bàn tay truyền đến độ ấm làm Tô Nhan run rẩy, vội vã muốn thu hồi bàn tay lại bị đối phương cầm thật chặt. Âu Dương Lam nhìn y, vẻ mặt cười như không cười bình tĩnh chỉ ra sự thật: “Tô Nhan, người đang phát run.”

“Ta không có.” Tô Nhan dời mắt, nỗ lực bảo trì bình tĩnh.

Cho dù không nhìn hắn, Tô Nhan cũng có thể nghe thấy trong cổ họng kia một tiếng cười sung sướng. Tiếp theo mặt bị vặn trở về, đối diện y là đôi mắt đen thâm thúy: “Xin lỗi, kỳ thật ta thật sự định chờ người lớn lên, thế nhưng, chờ đến lúc người chân chính lớn lên còn cần rất nhiều năm a?”

“Cho nên, chúng ta hôm nay liền động phòng đi.”

Loong coong!

Trong đầu như nghe thấy một cây đàn bị người ta hung hăng giật đứt, Tô Nhan giật mình tại chỗ, nỗ lực muốn đuổi một số hình ảnh làm người hít thở không thông đi, trong ánh mắt Âu Dương Lam phảng phất biến thành một bóng dáng mơ hồ, ở bên tai y nói: Chúng ta hôm nay động phòng đi.

Đều là nam nhân, nào có động phòng hắn vừa nói, huống chi, Âu Dương Lam nói lời này rốt cuộc là có ý tứ gì?

Đợi thật lâu không thấy y trả lời, Âu Dương Lam cũng không tức giận, chỉ đem bàn tay nhỏ kia kéo càng thêm gần sát thân thể của mình, thanh âm gần như mê hoặc: “Tô Nhan Tô Nhan, người không nói lời nào đó là đáp ứng rồi nga.” Vừa dứt lời, lại cúi người hôn lấy đôi môi duyên dáng đối diện. Lúc này đây, hôn môi lại có vẻ càng thêm thân mật dán sát, một đường từ gương mặt kéo dài xuống phía dưới, tới chỗ hầu kết chưa hiện rõ kia còn ác ý vươn lưỡi dài liếm liếm, không chút ngoài ý muốn, thân hình trong lòng ngực rõ ràng run lên, sau đó Âu Dương Lam nghe thấy một thanh âm thật nhỏ: “Được.”

Âu Dương Lam vừa lòng cười, môi lưỡi càng thêm không hề cố kỵ.

Ngón tay thon dài bắt đầu cùng môi đồng dạng tiết tấu, lướt qua từng nơi trên thân thể người trong ngực mà châm lửa. Thời gian vừa vặn, sớm một phân quá sớm, vãn một phân quá muộn, tình ý tồn tại chính là quyết định ái muội hay không, tiêu hôn hay không cùng với bền bỉ không. Tô Nhan trợn tròn mắt, cắn môi dưới, nỗ lực muốn ức chế lửa nóng từ chỗ sâu trong thân thể đang không ngừng nảy lên. Ánh trăng trên đầu tròn đến lạ lùng, chiếu vào đỉnh hống gió bốn phía trên mặt hồ, rọi ra sóng nước lóng lánh quang mang.

Không biết khi nào, bọn họ đã lẫn thành một đoàn dưới đất, dưới thân là sàn nhà lạnh băng, trên người lại là thân thể lửa nóng. Tô Nhan có thể cảm giác được đối phương môi mang theo một loại ôn nhu thậm chí là chấp nhất từ cổ chuyển qua trước ngực, thù địch trước ngực bị khoang miệng nóng bỏng bao lấy, y cảm giác được hàm răng của đối phương đang cố ý ma sát. Cái loại khoái cảm mang theo mỏng manh đau đớn cơ hồ làm ngón chân y đều thoải mái đến cuộn tròn.

Toàn bộ thanh âm đều bị y đè ở trong miệng, không muốn phát ra một chút rên rỉ nào.

Âu Dương Lam nghe thấy trong cổ họng Tô Nhan phát ra rên rỉ thật nhỏ mà mỏng manh, không khỏi cười khê ra tiếng, vì thế chậm rãi nâng lên thân mình, nhìn xuống thân thể thiếu niên bên dưới quần áo nửa cởi

hờ hững, gương mặt như cũ thanh tú tuyệt nhiên, đôi mắt mát lạnh ngày thường giờ đã bịt kín một tầng hơi nước, nhiễm chút mờ mịt, phát ra cổ khí tức làm lòng người say đắm, làm người thấy liền không tự chủ được trầm mê. Y phục trên người vì dây dưa mà hỗn độn, bờ ngực gầy yếu trắng nõn cứ thế thẳng tắp đập vào mắt Âu Dương Lam, hai điểm đỏ trước ngực do hấn cọ xát lúc này mà trở nên tươi sống ươn ớt, xứng với chủ nhân mê loạn lòng người, một loại diễm lệ khiến người ta muốn ăn.

“Tô Nhan, ta có nói qua chưa, người rất đẹp.” Âu Dương Lam vươn ra ngón tay, đem tóc đen bên má của thiếu niên vuốt thân vén sau tai, thanh âm như mê hoặc vang lên giữa đình an tĩnh như điều gặp gió, Tô Nhan toàn thân nhũn ra nhưng vẫn nghe thấy những lời này, trong lòng không biết là tư vị gì, chỉ là đột nhiên duỗi tay câu lấy cổ đối phương, chủ động hôn lên.

Cuồng loạn hôn, hai người đều phi thường nỗ lực phối hợp lẫn nhau, quần áo trên cứ như hành tây từng tầng một bị bong ra, rớt xuống dưới. Da thịt trắng nõn của Tô Nhan dưới ánh trăng nhu hoàn càng hiện vẻ mê người. Đôi mắt Âu Dương Lam tối sầm lại, thần sắc trở nên thâm thúy, quần áo trên nền gạch chiếm cứ hết một nửa không gian trong đình hóng gió. Đôi tay Âu Dương Lam siết lấy hai bên eo, chính giữa là thân thể thiếu niên cuộn tròn, ánh trăng thẳng tắp chiếu xuống từ đình giác xuyên qua tấm màn lụa chiếu vào trong mắt Âu Dương Lam một bức tranh mỹ lệ đang cuộn tròn dưới tay hắn, thế nhưng làm người ta cảm thấy có chút không chân thật.

“Tô Nhan.”

Lục hoàng tử phun ra hai chữ ôn nhu, sau đó chậm rãi cúi đầu tìm được đôi môi phía dưới, đôi tay cũng đem người một phen vớt lên, nhẹ nhàng vừa chuyển đã đem người trong lòng ngực đặt lên trên. Tô Nhan nhìn Âu Dương Lam nằm phía dưới, ần ần đoán được ý nghĩ của đối phương, còn không chưa kịp nói đã nghe Âu Dương Lam lên tiếng: “Người thân mình quá yếu, chịu không nổi, cho nên cũng chỉ có bốn hoàng tử hy sinh.” Đây vốn là chủ đề nghiêm túc, Âu Dương Lam lại thủy chung đang cười, mi mắt cong cong, Tô Nhan nhìn thấy không khỏi hốc mắt nóng lên.

Chậm rãi nằm xuống ngực Âu Dương Lam, nghe thấy chính mình từng câu từng chữ mà nói: “Người ôn nhu chút là được, sẽ không có việc gì.”

Nghe vậy, Âu Dương Lam trầm thấp cười rộ lên, không cần nhìn Tô Nhan cũng biết giờ phút này trên mặt hắn nhất định là mang theo một loại ôn nhu lại cường thế. Âu Dương Lam nhẹ nhàng nâng tay xoa đầu tóc đen nhánh trước ngực, thanh âm nhẹ như không khí: “Tô Nhan, ta không muốn ủy khuất người, một chút cũng không muốn.”

Tô Nhan chậm rãi nhắm mắt lại, khoe miệng giơ lên thành một độ cung, hai tay không tự chủ được nắm lấy bả vai đối phương, đem đầu mình xích gần cầm hắn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Cảm ơn người không muốn ủy khuất.

Cảm ơn người tự mình hy sinh.

Cảm ơn, người vì ta làm hết thấy.

Chỉ này một việc rất nhỏ, liền có thể làm Tô Nhan đem toàn bộ chuyện kiếp trước vứt bỏ hết, từ đây chỉ nguyện nắm tay đồng hành, mưa gió cộng tế.

Thân thể đột nhiên bị chấn động, trên người lập tức bị quần áo gói thành cái bánh. Chờ Tô Nhan phục hồi tinh thần lại chính y đã ở trong lòng ngực Âu Dương Lam, bởi vì trong khoảnh khắc, y phục trên người Âu Dương Lam đều là xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ tới kịp che khuất chỗ tư mật mà thôi. Còn Tô Nhan lại bị gói thành cái bánh chưng, trừ bỏ cổ trở lên, toàn bộ từ trên xuống dưới đều được che kín mít, chỉ nghe Âu Dương Lam lạnh lùng gằn một tiếng: “Lăn ra đây!”

Hắn vừa lên tiếng, từ bốn phía đình hóng gió nhảy ra mấy cái bóng người, y phục trên người bọn họ đều là màu đen dễ dàng ẩn thân giữa bóng đêm. Bởi vì cách quá xa nên nhìn không rõ mặt xem, chỉ cảm thấy trên người bọn họ phát ra cổ lạnh lùng bén nhọn, làm người cảm giác cực không thoải mái. Tô Nhan sửng sốt, bọn họ đã sơ suất quá sao? Thế nhưng không biết phụ cận còn có người tồn tại, hơn nữa, những người này làm sao trong nháy mắt đã xuất hiện trên mặt hồ?

Nhìn thấy mấy người đứng giữa hồ kia, Âu Dương Lam lại đột nhiên cười, đem Tô Nhan trong lòng ngực ôm càng chặt hơn, trầm giọng nói vào không gian: “Lý Cẩm Du, ta đếm ba tiếng, nếu không ra tự gánh lấy hậu quả!”

“Một.”

“Hai.”

Còn chưa đếm tới ba, một giọng nam liền vang lên: “Ai nha nha, Tiểu Lam tử thật là một chút cũng không đáng yêu, người ta chỉ là muốn cùng người chơi chơi mà thôi.” Giọng nói kia rất gần, Tô Nhan quay đầu lại không phát hiện bóng người, chờ y quay đầu lần nữa, trên mặt đất trống không biết khi nào đã có một phiêu phiêu công tử đứng đó. Bất đồng với Âu Dương Lam lạnh lùng, cũng không giống Vệ Tử Thu tuyệt mỹ, nam tử trước mắt có cổ lĩnh khí, đặc biệt là trông mắt không ngừng đảo quanh, vừa thấy liền biết người này không có ý gì tốt.

Âu Dương Lam nhíu mày, thấy Lý Cẩm Du nhìn chằm chằm Tô Nhan trong lòng ngực, Âu Dương Lam thật hận không thể đem Tô Nhan toàn bộ bọc lên, không vui nói: “Người tới nơi này làm gì?”

Lý Cẩm Du thu hồi tầm mắt trên người Tô Nhan, cười nham nhở: “Đã lâu không gặp Vệ mỹ nhân nên ta đến xem hắn không được sao? Hơn nữa, trước khi tới ta đã bói một quẻ, quẻ đó nói chuyện này nhất định có đại thu hoạch. Nhưng không, ta vừa tới liền thấy một màn khó coi vô cùng, Tiểu Lam tử thể nhưng làm chuyện xấu, đối phương vẫn còn con nít.” Nói xong còn cố tình tùy ý ngó nghiêng trên người Tô Nhan.

“A, người thật đúng là ranh rồi, chẳng lẽ người không biết Lý Cẩm Sâm cũng ở chỗ này?” Âu Dương Lam câu môi cười, biểu tình trên mặt nhìn thế nào đều là hưng tai nhạc họa*.

*Hưng tai nhạc họa: câu này thường dùng để nói về quan hệ giữa các nước, nhưng cũng có thể dùng ví von giữa người và người, ý nói người hay vật gì đó không có ý tốt, trong lúc người khác gặp họa thì cảm thấy vui vẻ, không có lòng đồng tình, thậm chí có thái độ ích kỷ lạnh lùng. Câu này có ý nghĩa gần giống câu “Bỏ đá xuống giếng; Vui khi người gặp họa (Theo baike.baidu)”

Quả nhiên, hắn vừa mới dứt lời, Lý Cẩm Du nguyên bản vui vẻ lập tức thay đổi, chần chờ nhìn khắp tứ phía, rất giống một con chuột đang sợ hãi con mèo: “Thật vậy chăng? Hắn đến đây lúc nào?”

Âu Dương Lam lại không trả lời, ý định làm hắn sốt ruột.

“Ta..... Ta đột nhiên nhớ tới ta còn có việc, đi trước một bước.” Lý Cẩm Du tuy không tin tưởng Âu Dương Lam nhưng nghĩ thâm vẫn là cẩn thận chút thì tốt hơn, đang chuẩn bị chạy lấy người, phía trước lại đột nhiên truyền đến một đạo lạnh như băng: “Lý Cẩm Du.”

49. Chương 49: Vệ Tiểu Mỹ Nhân

Chỉ ba chữ, lại làm Lý Cẩm Du đang định bước đi lập tức ngoan ngoãn rút trở về, nhân tiện về mặt buồn khổ, nhìn hắc y nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt thềm thì gọi một tiếng: “Đại ca.”

Lý Cẩm Sâm đôi mắt phiếm hàn khí, nhìn Lý Cẩm Du sao lại ở đây, ngữ khí ngắn gọn sáng tỏ: “Lập tức về Giang Nam, nói nhăng nói cuội một chữ, người biết rõ kết quả.”

Lý Cẩm Du bĩu môi một cái, đương nhiên chỉ dám lặng lẽ, tiếp theo liền nghe thấy một thanh âm vui sướng khác truyền đến: “Tiểu Du tiểu Du, người đến lúc nào á?” Nghe thấy thanh âm này, Lý Cẩm Du như là thấy được cứu tinh, lập tức ngẩng đầu lên về mặt mắt lấp lánh nhìn người đang nói chuyện hô một tiếng: “Đại tẩu!”

Được rồi, nghe hắn gọi một tiếng đại tẩu, Lý Cẩm Sâm nguyên lai một bộ mặt đen sì rốt cuộc hòa hoãn chút, mà Âu Dương Uyên vốn hoàn toàn không ngại bị hấn xưng hô như vậy, vẫn là cười hi hi: “Sao người lại tới đây?” Lại nhìn thoáng qua mấy hắc y nhân đang đứng ở trên mặt hồ: “Lại còn có dẫn theo ám vệ tới?”

Lý Cẩm Du chạy tới, đang chuẩn bị nhào vào lòng ngực Âu Dương Uyên nhưng vì ngại đại ca lại trưng ra gương mặt bóng tối, lập tức thúc thời dừng kịp trước khi tông vào mình Âu Dương Uyên: “Ta đã lâu không gặp Tử Thu rồi, cho nên muốn đến xem hân a.”

“Phải không?” Âu Dương Uyên giả hoạt hướng hân chớp chớp mắt, lại đột nhiên liếc qua Âu Dương Lam và Tô Nhan bên cạnh, kỳ thật vừa rồi nhìn thấy, rất xa, tuy rằng nhìn không rõ lắm nhưng cũng có thể phi thường rõ ràng cảm giác được trên người Lục đệ phát ra hơi thở không vui. Hiện giờ đến gần, mới thấy rõ trên mặt Tô Nhan còn chút ướt át nộn nộn lại sáng sáng, nói vậy vừa rồi.....

Ai da, hai tên tiểu hài tử này thật đúng là lớn mật, thế nhưng màn trời chiếu đất liền.....

Thấy Lục đệ đem Tô Nhan ôm vào trong ngực, hơn nữa quần áo rõ ràng không chỉnh tề, trong lòng xẹt qua một tia hiểu rõ, càng là chứng thực suy đoán trong lòng hân.

Vì thế Âu Dương Uyên xấu xa cười rộ lên: “Tô Nhan, thật ngượng ngùng, Cẩm Du người này luôn không có đầu óc gì quấy rầy các người đi, các người tiếp tục a, coi như chúng ta không tồn tại là được.” Nói xong liền kéo cánh tay Lý Cẩm Du đi ra ngoài. Tô Nhan khéo miệng co rút, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lam, Âu Dương Lam cười, ôm Tô Nhan vượt qua mặt Âu Dương Uyên ném lại một câu: “Lý Cẩm Du, suy nghĩ thật kỹ như thế nào bồi ta.”

Đón lấy là tiếng Lý Cẩm Du kêu rên.

Bị người khác liên tiếp xuất hiện quấy rầy, hai người thật vất vả mới tạo ra cảnh ái muội củi đượng khô lửa gần bốc cứ như vậy bị vô tình gọi tắt. Âu Dương Lam đem Tô Nhan ôm trở về phòng đặt ở trên giường, đứng ở mép giường nhìn y: “Lần sau tiếp tục.”

Tô Nhan chớp chớp mắt, xác định chính mình rồi không có hoa mắt, Âu Dương Lam là mặt đỏ đi?

Thật là khó được a.

Thấy Tô Nhan nhìn chằm chằm vào mình, đôi mắt Âu Dương Lam bỗng dưng thâm trầm vài phần, chậm rãi khom lưng xuống ngậm lấy môi Tô Nhan tinh tế cọ xát lên, củi khô vừa bị gọi như được một ngọn gió thổi qua lại lập tức bùng cháy, hai người đương hôn đến hang say, ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến thanh âm của tỷ nữ trong sơn trang: “Âu Dương công tử, Tô công tử, chủ tử sai nô tỷ tới mời các người qua đó.”

Hai người liếc nhau, cũng không rảnh lo kích tình vừa mới mãnh liệt bắn ra bốn phía, nhanh chóng mặc xong quần áo rồi đi theo tỷ nữ kia.

Cửa phòng Tạ Nhiễm đã mở, hai người đi vào liền thấy Tô Dật ngồi ở mép giường, nắm đôi tay tái nhợt của Tạ Nhiễm, trên mặt lộ ra vài tia vui mừng cũng không giống lúc trước không có sinh khí, vì thế Tô Nhan biết, Tạ Nhiễm được cứu rồi.

“Như thế nào?” Âu Dương Lam đứng cạnh giường, chính là hỏi Vệ Tử Thu đang được hạ nhân hầu hạ rửa tay.

Hân bữu môi một cái, thành thật không khách khí nói: “Ta cho người biết, Âu Dương Uyên đưa thêm hai viên Diễn Nhật cũng không đủ bồi thường ta đâu!”

Âu Dương Lam cười: “Muốn cái gì cứ việc mở miệng.”

Vệ Tử Thu nhú lại mắt: “Thật sự?”

“Đương nhiên, ngoại trừ Tô Nhan.” Âu Dương Lam không mẫn không nhạt đáp. Vệ Tử Thu trừng hân tiện thể liếc thêm một cái, tiếp tục xoay người lo rửa tay: “Tạ Nhiễm trúng độc đến từ Tây Vực, rất ít người biết loại độc này. Ta cũng là có một lần trong lúc vô ý mới nghe được từ miệng một người bằng hữu, nhất thời hứng khởi nghiên cứu một phen, không dự đoán được hôm nay thế nhưng lại có chỗ dùng,” đôi mắt Vệ Tử Thu nhìn qua Tạ Nhiễm vẫn còn hôn mê trên giường rồi quay lại nói tiếp: “Cũng may là mệnh hân chưa dứt mối gặp được ta, bất quá, độc trong thân thể hân đem từ trong bụng mẹ ra chỉ có thể dùng được khắc chế, đời này đều không thể trị tận gốc.”

Tô Dật nghe xong nâng nâng mí mắt, đột nhiên cười, ngay sau đó tầm mắt lại dây dưa trên mặt Tạ Nhiễm: “Ta chỉ cầu có thể cùng hân đi hết cuộc đời, hân đi khi nào ta cũng đi theo.”

Vệ Tử Thu nhắc mi như là không dự đoán được hần sẽ nói như thế, ngay sau đó nói: “Tô gia còn có người si tình như vậy, hôm nay xem như làm ta mở rộng tầm mắt.”

“Đúng rồi, ta nghe nói Cẩn Du tới?”

Âu Dương Lam gật đầu: “Hiện tại có lẽ đang bị Lý Cẩn Sâm dạy bảo đi.”

“Ta xem có Âu Dương Uyên ở đây, lời này đại khái là giáo huấn không được.” Vệ Tử Thu cười, đi đến chiếc ghế ở gian ngoài ngồi xuống, mệt mỏi một ngày, hiện giờ cũng nên ngồi xuống hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Âu Dương Lam thấy hần sắc mặt hơi tái nhợt, hỏi: “Nam Cẩn đâu?”

Vệ Tử Thu chỉ chỉ phòng bên cạnh: “Hần phụ trách bức độc cho Tạ Nhiễm, chắc hần hiện tại tinh lực đã hao hết.”

Tô Nhan nhìn theo ngón tay hần chỉ có thể nhìn thấy song cửa tinh xảo cùng với hình dáng mơ hồ, quay đầu thì thấy Vệ Tử Thu đang nhìn mình bèn nhẹ giọng hỏi: “Vệ tiên sinh đang nhìn cái gì?”

Vệ Tử Thu ngón tay thon dài chống ở bên má, nhìn y như có như không mà cười: “Tô Nhan năm nay mới mười ba đi?” Thấy Tô Nhan gật đầu, hần lại tiếp tục nói: “Thời gian qua thật mau nha, chỉ chớp mắt đã ba năm trôi qua, có nhớ lần đầu tiên ngươi lên núi không?”

Tô Nhan gật gù quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt xuyên qua vô số hoa cỏ cây cối tới xa hơn phía chân trời, thanh âm nhẹ đến giống như mây bay mơ hồ mà mờ ảo: “Mười tuổi năm ấy ta bất hạnh trúng hàn độc, khi đó Tiêu Tuyệt ở tận đại mạc, vì thế ta liền theo Hạ quân gia thúc thúc tới nơi này.....”

Hiện giờ nhớ lại, lúc ấy chính mình căn bản không biết bị nhiễm hàn độc lúc nào, chờ khi phát hiện thuốc và kim châm đã không chữa được. Ngay cả ngự y trong kinh thành cũng đã nhìn qua một lần, cũng vô pháp xoay chuyển mệnh trời. Tô Nguyên Tu khi đó bận việc chính sự căn bản không rảnh chiếu cố hần. Vẫn là lúc ấy Hạ quân gia Hạ thúc suốt đêm mang theo y chạy tới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang. Y không biết Hạ thúc làm sao biết được nơi này, lúc Vệ Tử Thu lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mình, y chỉ cảm thấy chính mình có phải hay không đã chết, ngay cả tiên nữ cũng xuống dưới này?

Sự tình sau đó phi thường dễ dàng, Vệ Tử Thu giải độc công phu phi phạm, bất quá chỉ nửa ngày hàn độc trong thân thể đã bị thanh lý sạch sẽ. Đương lúc Hạ thúc nhắc tới thù lao, Vệ Tử Thu lại đột nhiên cười, nụ cười kia đến giờ Tô Nhan vẫn còn nhớ rõ, đó là một loại mang theo một chút vui sướng khi đã cứu được người khác. Sau đó y liền nghe thấy Vệ Tử Thu nói, thù lao ta không cần, chỉ cần đem đứa nhỏ này lưu lại bồi ta ba năm là được.

Thì ra trước khi Vệ Tử Thu cứu Tạ Nhiễm, Tô Nhan định trao đổi điều kiện đó là điều kiện này. Nếu Vệ Tử Thu nguyện ý cứu Tạ Nhiễm, y nguyện dùng ba năm thời gian mà trao đổi, với y mà nói, đây là đáng giá.

Chắc lúc ngay lúc đó, Hạ thúc cũng không có khả năng đáp ứng.

Vì thế mới cầm một đồ vật khác muốn trao đổi.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan quay đầu nhìn Vệ Tử Thu, đột nhiên cười: “Tiêu Tuyệt tìm đồ vật kia ba năm, hần nằm mơ đều không thể nghĩ đến nó ở trong tay ngươi.”

Vệ Tử Thu hơi hơi cau mày, trong mắt hình như có ánh sáng nhạt chớp động: “Biết rõ thì đã sao? Hần đến đoạt đi sao?”

Lời này làm Tô Nhan càng thêm tùy ý cười rộ lên, trong ánh mắt phiếm nồng đậm ý cười, đột nhiên nói: “Ngay cả thân thể đều bị người chiếm đoạt đi, ngươi không có tư cách nói lời này.”

Ly sứ trong tay Vệ Tử Thu theo lời Tô Nhan mà vỡ ra, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên vặn vẹo đáng sợ nhìn Tô Nhan, đôi mắt tựa muốn phun ra hỏa từ kẽ răng khe rít ra một câu: “Nói thêm câu nữa hôm nay liền diệt ngươi!”

Tô Nhan buông tha hần cười đến cực kỳ vô tội: “Tự cổ chí kim, ta còn chưa nghe qua có người thầy nào dạy cách đem thân mình cho không đồ đệ đâu.”

“Ngươi!” Vệ Tử Thu đập mạnh xuống bàn một cái chát, từ ghế trên đứng dậy đang muốn tới gần Tô Nhan vẫn đang chế nhạo mình, lại có người động tác nhanh nhẹn, không thấy hần di động cái gì, phảng phất chỉ

nháy mắt công phu thân thể đã chắn trước người Tô Nhan. Vệ Tử Thu giương mắt hung tợn nhìn Âu Dương Lam nửa đường từ đâu chạy ra, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đây là chuyện giữa ta cùng Tô Nhan, người đi ra một bên cho mát mẻ đi!”

Âu Dương Lam cũng không giận, chỉ là đột nhiên cười: “Ta nói Tiêu Tuyết trên giường vì sao hai ba ngày lại thay đổi người, nguyên lai là bởi vì ngươi.”

Lời này không thể nghi ngờ là ở lửa cháy đổ thêm dầu, Vệ Tử Thu bị tức giận đến thân mình phát run, khuôn mặt đẹp đến không giống người lập tức trắng nhợt. Có lẽ là nhớ tới chút chuyện cũ, cuối cùng trực tiếp ngừng tại loại tái nhợt này, chậm rì rì bài trừ một câu: “Lão tử cùng hần một chút quan hệ đều không có!” Bởi vì nói chuyện tốc độ cực chậm, nghe vào trong tai liền cảm giác như là một loại vũ khí sắc bén như chiếc ly sứ bị hần làm vỡ đang nằm trên bàn kia, làm người cảm thấy ê răng thật sự.

“Ai da, thật náo nhiệt a.”

Sự thật chứng minh, Lý Cẩm Du chính là cái gia hỏa thành sự không thấy bại sự có thừa.

Hần vừa xuất hiện, lập tức xốc hết một bầu không khí vừa mới kiến tạo tốt đẹp, tuy rằng hai chữ tốt đẹp này chỉ dùng được với Tô Nhan và Âu Dương Lam mà thôi.

“Vệ tiểu mỹ nhân” Lý Cẩm Du vừa kêu vừa bỏ nhào qua, chắc hẳn phải vậy, kết quả là bị Vệ Tử Thu đang nổi nóng dùng một chân đá văng ra ngoài cửa. Chờ Lý Cẩm Du rút cuộc giãy giụa từ ngoài cửa bò tiến vào, chỉ nhìn thấy đại tẩu nhà mình dùng vẻ mặt hứng thú bưng bưng bắt lấy cánh tay Vệ tiểu mỹ nhân trong lòng hần: “Các ngươi có phải đang nói về đồ đệ kêu cái gì Kiều gia đi mấy năm rồi chưa về không? Có phải hay không?”

Xem hần một bộ dạng e sợ thiên hạ không đủ loạn, Tô Nhan và Âu Dương Lam làm bộ không phát hiện, thối lui đến một góc hai người mà ngồi xuống. Còn Lý Cẩm Sâm luôn là đáng về an tĩnh nội liêm, có thể không nói thì tận lực không nói lời nào, đối hần mà nói nhìn Âu Dương Uyên nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ.

Vì thế mọi người liền nghe thấy đoạn đối thoại như sau.

“Đồ đệ ngươi hiện tại ở đâu?”

“Đã chết!”

“Di, hình như ta vừa mới nghe thấy cái gì Tiêu Tuyết hai ba ngày đã đổi bạn giường?”

Thanh âm cắn răng: “Ngươi nghe lầm!”

“Vậy sao? Thính lực của ta gần đây tốt lắm.”

Tiếp tục cắn răng.

“Đúng rồi đúng rồi, hần thật sự chiếm đoạt thân thể của ngươi a?”

!!!!!!!!!!!!!!

“Ai da, quân tử động khẩu bất động thủ a, Tử Thu ngươi ôn nhu một chút a!”

“Hần thật sự cưỡng đoạt ngươi sao? Chuyện khi nào a? Không phải là ba năm trước đây đi? Di, hần khi đó không phải mới mười hai mười ba tuổi sao?”

Tiếp theo đó là một trận rung trời vật thể không ngừng bị mạnh mẽ va chạm vang lên ầm ùng.

Đáng tiếc, đến cuối cùng Vệ Tử Thu cũng chưa thành công đem Âu Dương Uyên đại ruồi bọ siêu cấp mà tiêu diệt, bởi vì đang đứng cạnh hần là một khối băng vạn năm Lý Cẩm Sâm, hần làm sao hạ thủ được?

Chờ một trận cãi cọ ồn ào kết thúc, phía Đông đã lộ ra một vài tia sáng ảm áp.

Bất tri bất giác, đêm nay cứ thế trôi qua.

50. Chương 50

Tia nắng ban mai luôn là dạng vừa phải dễ chịu, mang theo một loại hơi thở làm người thoải mái, phẳng phất chỉ cần nhắm mắt lại liền có thể nghe thấy tiếng mặt đất hô hấp dưới chân. Chúng nó không có khả năng nói chuyện với nhau, nhưng chỉ cần người nhẹ nhàng nằm ở mặt trên, liền có thể cảm giác thân thể đang bị một loại ôn hòa vây quanh. Thậm chí có thể cảm giác được đất dưới thân đang có thứ gì ở thông thả mà mềm nhẹ lưu động.

Tô Nhan chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên thấy chính là dung nhan người nằm ngủ trước mắt.

Ôn hòa, vô hại thậm chí mang theo một cổ nguyên thủy hài hòa nhất, y không tự chủ được vươn đôi tay kéo gương mặt kia ra hai phía. Bên tai là gió nhẹ hiu hiu cùng với chim nhỏ xướng ca, ánh mặt trời sáng sớm từ phía Đông xa xôi mà đến, đâm thủng tầng mây dày nặng chiếu tới mặt đất sâu nhất. Từ bãi cỏ ngoài phòng chậm rãi chiếu đến bao vây hai người giữa phòng trong nắng sớm. Từ xa nhìn lại, giống như là một chỉnh thể hoàn hảo, thoảng như chỉ phân cách đều thành thiên phương dạ đàm*.

*Thiên phương dạ đàm: là tên tiếng Hoa truyện “Nghìn lẻ một đêm”, ở đây ý chỉ những chuyện huyền ảo không thể xảy ra.

Từ trong nắng sớm nhìn Âu Dương Lam, sẽ phát hiện lông mi hấn kỳ thật rất dài, không giống với loại kéo dài cong vút kia, mà là mang theo chút ngạnh lãnh, nhẹ nhàng phủ trên mí mắt, an tĩnh đến giống như chủ nhân vẫn đang hô hấp nhẹ nhàng.

Tô Nhan không khỏi cười khẽ, ngón tay lại đột nhiên bị cầm lấy. Nguyên lai đôi mắt nhắm chặt đột nhiên mở to, trong mắt kia khuynh thế phong hoa nháy mắt đều rơi vào đôi mắt mang theo ý cười nồng đậm của Tô Nhan. Thời gian như đột nhiên đình trệ, chung quanh hết thấy đều mất đi thanh âm, hai người dưới tia nắng ấm áp ban mai tiến nhập vào đôi mắt đối phương, phẳng phất thấy được linh hồn bên trong.

Sâu xa như vậy, rồi lại gần như vậy.

“Tô Nhan, ta đã quyết định.” Âu Dương Lam đột nhiên trở mình, đem y đè ở dưới thân.

Tô Nhan bình tĩnh nhìn, chờ đợi bên dưới.

“Chờ Thái tử được chọn, chúng ta lập tức rời kinh.”

“Còn phụ thân ta.....” Lời chưa nói bị biến mất trong hôn môi, triền miên thâm tình hôn khiến cho hai người đều động tình. Y phục trên người bị xả đến hỗn độn bất kham, hô hấp cũng dần dần thô nặng. Âu Dương Lam đột nhiên duỗi tay cầm bộ vị nào đó, Tô Nhan ngẩn ra, đôi mắt mở to ra, liền trông thấy người phía trên cười, thanh âm không nhanh không chậm vang lên: “Tối hôm qua thật đáng tiếc.”

Trong giọng nói rõ ràng còn tiếc hận, Tô Nhan hơi hơi mỉm cười vươn đôi tay ôm lấy cổ đối phương, thanh âm lộ ra một cổ dụ hoặc: “Hiện tại cũng không trễ.” Âu Dương Lam tất nhiên là cao hứng, cúi đầu tiếp tục hôn môi Tô Nhan. Một lúc sau, Âu Dương Lam mới nhìn y, chậm rãi nói: “Thân thể của người trừ bỏ ta ra tuyệt đối không thể để cho người khác thấy, cho nên, loại chuyện này chúng ta vẫn là làm ở chỗ kín đáo mới được.”

Tô Nhan nghe xong không khỏi cười ra tiếng, lại thấy Âu Dương Lam biểu tình đột nhiên nghiêm túc lên, vì thế cũng dừng ý cười, nghe Âu Dương Lam tiếp tục nói: “Phụ thân người là phụ thân, người là người, chỉ cần lập Thái tử chuyện kia tự nhiên là của Thái tử, người..... Chuẩn bị sẵn sàng sao?”

Tô Nhan gật gật đầu, thò tay xuống eo hấn, thanh âm rầu rĩ truyền đến: “Nếu không đâm đầu vào tường phụ thân hấn là sẽ không hiểu, có nhiều thứ nếu không là của người thì dù cho người hao tổn tâm cơ cỡ nào cũng chỉ phí công.” Nói cho hết lời, Tô Nhan nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

“Ngôi vị hoàng đế đối với rất nhiều người tới nói là thứ cực kỳ hấp dẫn, bởi vì có được nó chẳng khác nào có được hết thảy. Rất nhiều người đều mơ ước hưởng được quang huy của nó nhưng long ý chỉ có một, ai có bản lĩnh có thủ đoạn mới có thể ngồi lên. Âu Dương Uyên, hấn từng là nhi tử phụ hoàng nhất đắc ý nhất, thân là trưởng tử lại văn thao võ lược, hấn mười tuổi đã được phong làm Thái tử, nhưng về sau hấn lại lựa chọn từ bỏ. Người biết phụ hoàng ta vì sao ra chiếu chỉ cấm nam tử trong hoàng tộc không cho kết hôn với nam tử khác không?”

“Chính là bởi vì hấn, yêu thương sâu quá ắt sinh ra hận. Đối với phụ hoàng, nghe nói hấn vì một người nam nhân bỏ cả giang sơn không màng hết thấy, ông ấy liền tức giận đến liên tiếp đuổi giết Lý Cẩn Sâm. Ông ấy cảm thấy là Lý Cẩn Sâm làm ông mất đi đứa con trai này. Kỳ thật, chỉ là bởi vì hoàng cung kia quá vô tình thôi. Phụ tử phản bội, huynh đệ tương tàn, phi tần lục đục với nhau sinh ra ganh ghét hãm hại. Âu Dương Uyên đã nói với ta, thân tại hoàng gia chính là chuyện bi ai nhất, ngay cả chút ôn nhu bình thường đều không cảm giác được. Cho nên hấn lựa chọn rời đi, từ đây cùng Âu Dương gia đoạn tuyệt quan hệ.”

Âu Dương Lam nói xong, ôm chặt lấy thiếu niên bên dưới như muốn tìm kiếm điều gì làm hấn an tâm.

Tô Nhan hồi ôm lấy thân thể hấn, chậm rãi nói: “Hấn nói đúng.”

Âu Dương Lam gật đầu, ngừng đầu nhìn y, ánh mắt ôn nhu mà lâu dài, ngón tay vuốt lên tóc mang theo một loại mềm mại ôn nhu, làm cho Tô Nhan mơ màng buồn ngủ.

Bên tai vang lên giọng nói ôn nhu của người nọ: “Ngủ đi, ta sẽ luôn trông coi người.”

Lại lần nữa khi tỉnh lại trên giường, Tô Nhan mở mắt ra điều đầu tiên y thấy chính là nóc giường mặt trên thêu hoa văn các loại lan lịch sự tao nhã, từng đóa từng đóa nối tiếp nhau tạo nên nét ung dung khó tả. Trong phòng thực an tĩnh, trừ bỏ tiếng hít thở của y cơ hồ không còn thanh âm khác. Dương quang sau giờ Ngọ từ ngoài cửa ủa vào phòng, nửa đường bị song cửa sổ chắn lại một ít, cho nên sàn gỗ bóng loáng dưới giường chỉ có thể nhìn thấy một ít bóng mờ loang lổ, mỏng manh mà yên lặng.

Tô Nhan xếp chân ngồi dậy, ở trên giường phát ngốc trong chốc lát đột nhiên nghe thấy một ít tiếng ồn ào rất nhỏ.

Không lớn, tựa từ trước viện truyền tới.

Tô Nhan xuống giường đẩy cửa phòng ra, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia dự cảm không tốt lắm.

Gác mái bên ngoài là hâu viện rộng mở ưu nhã, giờ phút này nó thực an tĩnh tựa như nét an tĩnh ban đêm. Những hạ nhân thường lui tới trong trang cũng đều không thấy nữa, cũng không có thấy Âu Dương Lam, thậm chí Nam Cẩm đều không thấy hấn.

Vừa mới nghe thấy mơ hồ tiếng ồn ào tựa hồ cũng gần hơn một ít.

Tô Nhan đi xuống lầu, ngang qua căn phòng chữa trị cho Tô Nhan, nhìn vào cửa sổ thấy Tạ Nhiễm vẫn còn hôn mê, Tứ ca an tĩnh ngồi ở mép giường đang cúi đầu, không biết ở bên tai Tạ Nhiễm nói cái gì đó. Không biết sao, Tô Nhan đột nhiên nhớ tới câu nói – Vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Y không dừng lại trực tiếp hướng trước viện đi, mới tới cổng vòm chỗ đã nghe thấy được một đạo thanh âm quen thuộc.

“Tử Thu.” Ngắn ngắn hai chữ, tựa hồ thay chủ nhân kể rõ những tưởng niệm cùng chưa xốt không muốn người khác biết được. Tô Nhan vịn tay vào cánh cổng không khỏi bần rần một phen, biểu tình trong nháy mắt trở nên trầm trọng lên.

Là Tiêu Tuyết.

Không nghĩ tới, hấn thế nhưng đến rồi.

Xem ra Tả Kỳ cùng Hoa Lân chung quy không thể giấu diếm được hấn.

Trả lời hấn, là thanh âm Vệ Tử Thu cơ hồ không có bất luận cái gì cảm tình: “Cút!”

Cho dù không nhìn thấy, Tô Nhan cũng có thể tưởng tượng được giờ phút này biểu tình trên mặt Tiêu Tuyết ra sao, chắc chắn là thống khổ. Có người cho dù đau đến chết đi sống lại cũng vẫn như cũ che dấu đến thiên y vô phòng. Bởi vì bọn họ biết nếu để người khác nhìn thấy chính mình mềm yếu, đau đớn cũng không thay đổi được gì, như thế, sao còn không chôn chặt chúng nó ở trong lòng, vậy còn tốt hơn.

Trước khi mười tuổi, Tiêu Tuyết đương nhiên là không quen biết Vệ Tử Thu.

Về sau không hiểu hấn làm sao báỉ Vệ Tử Thu làm sư phụ, nghiên cứu độc dược, sau nữa, lại không hiểu sao hấn bị Vệ Tử Thu trục xuất khỏi sư môn. Những chuyện này Tiêu Tuyết tự nhiên không có khả năng nói cho mình, nhưng y vẫn có thể đoán được một ít. Tiêu Tuyết đối Vệ Tử Thu kia cơ hồ có ý muốn chiếm

hữu cùng hủy diệt. Hiện giờ ngẫm lại, lúc đó nghe được chuyện này không khỏi kinh hoảng thất thố một phen. Tô Nhan không khỏi cảm khái có nhiều lúc chính mình thật là quá ngây thơ.

Mấy năm nay, tuy rằng Tiêu Tuyết đối Vệ Tử Thu không đề cập tới nhưng Tô Nhan biết hẳn trước sau quên không được.

Tô Nhan vẫn nhớ tới ngày ấy ở Uyên Ương ven hồ, Âu Dương Khâm nói đến Tiêu Tuyết là loại đau lòng cùng bất đắc dĩ này đi. Có lẽ hẳn đã sớm biết được đáp án, hiện giờ thấy biểu tình khi Tiêu Tuyết đối mặt với Vệ Tử Thu, Tô Nhan ở trong lòng vì Âu Dương Khâm yên lặng thở dài một tiếng.

Một chữ tình, thật sự không cách nào chấp nhận.

Tình cảm của Tiêu Tuyết chỉ là quá sức mãnh liệt, còn Vệ Tử Thu chỉ là quá trì độn mà thôi.

Cho tới bây giờ có lẽ hẳn còn chưa suy nghĩ cẩn thận, tình cảm hẳn đối Tiêu Tuyết sớm đã thay đổi rồi, rõ ràng chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Im lặng một chốc, là giọng của Âu Dương Uyên: “Tử thu, có chuyện gì cũng từ từ.”

Vệ Tử Thu biểu tình không cần tưởng, nhất định là nghiêng rằng nghiêng lợi cộng thêm vẻ mặt hung tàn: “Các người đều câm miệng cho ta!” Tô Nhan ngay lúc này bước ra, thoải mái hào phóng đứng trước tầm mắt mọi người. Âu Dương Lam không dự đoán được y sẽ đột nhiên xuất hiện, từ ghế trên đứng dậy đi tới nhẹ giọng hỏi y: “Tình lúc nào thế?”

Tô Nhan nhìn hẳn cười: “Giọng của Tiêu Tuyết quá lớn, muốn giả bộ ngủ tiếp cũng khó.” Nói xong nhìn về phía Tiêu Tuyết còn đứng ở đại sảnh bên ngoài phong trần mệt mỏi. Chắc hẳn là suốt đêm lên đường đến đây, nguyên bản khuôn mặt anh tuấn cũng đỏ một tầng hồng, áo choàng trên người cũng nhăn bèo nhèo, ánh mắt còn tím là bình thường, chỉ là khi nhìn Vệ Tử Thu mới phát ra si mê cuồng dại khó nén. Tô Nhan bất đắc dĩ thở dài, nói với hẳn: “Vệ tiên sinh không chào đón người, đêm nay người ra ngoài sơn trang mà ngủ đi.”

Giọng điệu bình tĩnh, tựa như đang bàn tới chuyện người ăn cơm buồn ngủ linh tinh. Những người kia nghe xong đều không khỏi mở to hai mắt, Lý Cẩm Du ở một bên nói thầm: “Ồ ngoài sơn trang ngủ một đêm, sáng mai phỏng chừng liền có thể cho nhạt xác cho hẳn a?”

Vệ Tử Thu nhấp nhấp môi, ánh mắt vẫn là hung ác.

Tô Nhan bất động thanh sắc nhìn hẳn một cái, lại quay đầu nhìn Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết lập tức hiểu ý nhanh chóng cúi đầu, thanh âm trầm thấp xuống, nghe hơi có chút hương vị tình trường thất bại: “Nếu Tử Thu không muốn nhìn thấy ta, ta sẽ không vào sơn trang nữa.” Hẳn vốn là tới vội vàng, hai tay không mang theo thứ gì chỉ kịp mang theo chút ngân phiếu, còn những vật dụng sinh hoạt cần thiết khác cũng chưa chuẩn bị, hiện giờ lại có vẻ xúng với ngữ khí tội nghiệp kia. Lý Cẩm Sâm đứng một bên nhìn hẳn cũng không tự chủ được nhíu nhíu mày.

Vốn tưởng rằng dùng nhất chiêu khổ nhục kế Vệ Tử Thu liền sẽ mềm lòng, kết quả hẳn chỉ là liếc Tiêu Tuyết một cái, thanh âm vẫn là lạnh băng: “Cút xuống núi cho ta, không được đến gần ta trong vòng mười dặm!” Tô Nhan ngẩn ra, vội nhìn qua Tiêu Tuyết chỉ nhìn thấy bên miệng hẳn là mặt cười ảm đạm, tiêu sái phong lưu như Tiêu Tuyết cũng sẽ lộ ra biểu tình như vậy, phát hiện này làm Tô Nhan có chút đau lòng.

“Được, ta cút.”

Tiêu Tuyết nói xong cũng không quay đầu lại rời đi, tấm lưng kia cứng đờ thật sự. Tô Nhan âm thầm cầm tay Âu Dương Lam, đột nhiên đối Vệ Tử Thu nói: “Nếu người không lưu tình, thì thật sự phải đi nhạt xác hẳn đó.” Vệ Tử Thu nghe xong lời này, đảo mắt nhìn theo bóng dáng Tiêu Tuyết mới phát hiện hẳn đi hướng không phải là xuống núi, mà là vách núi. Tô Nhan chỉ cảm thấy không biết nơi nào đột nhiên thối tới một cổ kính phong, làm đầu óc y có chút hỗn loạn. Nháy mắt, Vệ Tử Thu đã xông ra ngoài, một bàn tay nhanh chóng bắt được cánh tay Tiêu Tuyết, một cái tay khác không chút do dự xấn cho Tiêu Tuyết một bạt tai.

“Người muốn làm gì!” Vệ Tử Thu trong lòng là sợ hãi đi, sợ Tiêu Tuyết thật sự nhấc chân nhảy xuống vách núi vạn trượng kia, từ đây hai người âm dương cách trở. Cho nên thanh âm hẳn đều đang run rẩy, giống

như lá rụng trong gió, một bước không cẩn thận liền sẽ hoàn toàn đi xuống suối vàng.

Tiêu Tuyết cúi đầu xuống, hẳn so Vệ Tử Thu còn muốn cao hơn rất nhiều, chỉ có thể cúi đầu mới có thể thấy rõ mặt Vệ Tử Thu mặt, trên mặt bị Vệ Tử Thu đánh thành một mảnh nóng rực, nhưng chỉ thấp giọng mỉm cười: “Ta biết ngươi sẽ xông tới mà.” Hắn nói được chắc chắn như vậy, thành công làm Vệ Tử Thu biểu tình nhanh chóng kết khởi một tầng băng sương, đột nhiên ném tay hắn ra, quát: “Ngươi đi tìm chết! Ngươi lại nhảy một lần thử xem ta có kéo ngươi nữa hay không!”

Tiêu Tuyết lại đột nhiên bộc phát tính vô lại: “Ta mới không nhảy đâu, đồng dạng tiết mục dùng hai lần liền vô dụng.”

51. Chương 51: Nam Cẩm

Vệ Tử Thu tức giận đến nghiêng rằng, lại cũng minh bạch chính mình đối với người trước mắt người này căn bản một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể giận dữ xoay người: “Cút cho ta!” Tiêu Tuyết lại không giống vừa rồi đáng thương hề hề, trên mặt lại treo lên một nụ cười quen thuộc, một bộ tính sẵn trong lòng, thâm tình muôn dạng phun ra lời thề: “Ba năm trước đây ta đối chính mình nói, nếu để ta tìm được ngươi, ta có chết cũng sẽ không buông ngươi ra.”

Ngừng bước, Vệ Tử Thu cũng không quay đầu lại nói: “Tiêu Tuyết, cả đời này ta đều sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Tiêu Tuyết trong mắt nhanh chóng hiện lên một đạo âm đạm quang mang, ngay sau đó bị hắn thành thực che dấu đi, vẫn là cười: “Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau, cho dù ngươi không tha thứ ta cũng không quan hệ.”

“Chúng ta không có khả năng ở bên nhau.”

“Có khả năng.” Tiêu Tuyết kiên định đáp.

Vì thế Vệ Tử Thu bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại, lúc mở ra đã là một mảnh quanh quẩn, thanh âm cũng chậm rãi lạnh xuống: “Sơn trang ngươi muốn ở thì ở, chờ Tạ Nhiễm hết bệnh, ngươi liền lập tức biến mất cho ta. Ngươi với ta mà nói là ác mộng, ta không bao giờ muốn gặp lại ngươi.”

Tiêu Tuyết câu môi cười, trong miệng tràn ra vô tận chua xót.

Mắt thấy Vệ Tử Thu từ trong tầm mắt hắn từng bước một đi xa, cho đến biến mất không thấy.

Tiêu Tuyết đã đến cũng không có thay đổi gì, ít nhất, lúc trước Tô Nhan lo lắng là dư thừa. Vệ Tử Thu như cũ thường thường kiểm tra cho Tạ Nhiễm, căn dặn phòng bếp sắc thuốc, sai Tô Dật dùng miệng mớm thuốc. Mỗi khi nước thuốc theo khóe miệng Tạ Nhiễm chảy xuống, chảy qua từng thớ da thịt trắng nõn, Tô Nhan lại không đành lòng xem. Bởi vì việc kia sẽ làm y nhớ tới kiếp trước khi Tạ Nhiễm chết máu tươi cũng từ đôi môi đó tràn ra, yêu diễm rách nát lại hiu quạnh.

“Ngươi đã sớm biết Tử Thu ở chỗ này.” Tiêu Tuyết nhìn y, bình tĩnh nói.

Tô Nhan thành thật gật đầu: “Ta cũng là ba năm trước đây ngẫu nhiên đã tới một lần, khi đó ta cũng không biết ngươi cùng Vệ tiên sinh nhận thức.” Y nói chính là lời thật, chỉ là có một lần Tiêu Tuyết uống say trong miệng không ngừng kêu tên Vệ Tử Thu. Tô Nhan tra cứu một hồi mới biết nguyên lai Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu là có ẩn tình, có phải là nghiệt duyên không hiện tại vẫn không thể biết.

“Thế nhưng ngươi về sau đã biết cũng không có ý định nói cho ta biết.” Tiêu Tuyết biểu tình có chút đồng cứng, nhìn đôi mắt hắn như muốn phóng ra vô số lưỡi dao.

Tô Nhan biết rõ hắn tự trách mình, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ta chỉ là cảm thấy các ngươi cần ba năm để lắng đọng lại. Vệ tiên sinh luôn luôn tâm cao khí ngạo, ngươi đối hắn làm ra loại chuyện này muốn cho hắn tha thứ ngươi thật sự thực khó khăn. Hơn nữa, nếu ta thật sự không để ngươi đuổi theo, ngươi hôm

nay cũng không có khả năng đứng ở chỗ này.” Lúc gần đi, Tô Nhan như có ma xui quỷ khiến nói cho Tả Kỳ biết nơi này. Tả Kỳ luôn luôn mềm lòng, chỉ cần Tiêu Tuyết một câu hai khăn hăn liền sẽ đem hết thấy mọi chuyện nói ra.

Tiêu Tuyết biết Tô Nhan có lý, nên mím môi không nói.

“Hiện tại cơ hội đã có, về sau sẽ như thế nào đành xem tạo hóa của người.” Tô Nhan nhìn hăn nhẹ giọng nói, Tiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn lại Tô Nhan: “Người cùng Lục hoàng tử là chuyện như thế nào?”

Tô Nhan cười, chắc là vừa rồi nhìn thấy mình cùng Âu Dương Lam nắm tay nhau: “Chính là người thấy như vậy.”

“Người rõ ràng biết về sau sẽ như thế nào, còn.....”

“Tiêu Tuyết, tâm tình của ta và người là giống nhau, rõ ràng biết khả năng không có tương lai, chính là vẫn là không có cách nào khiến tâm như nước được.” Tô Nhan đánh gãy hăn, thanh âm bình tĩnh như cũ.

Đúng rồi, nếu tình yêu thật có thể tự khống chế, nó liền không có chỗ mê người.

Cho dù đầu rơi máu chảy, cho dù tan xương nát thịt, chỉ cần đứng ở bên người nọ bên, cùng xem thế gian phồn hoa thương tang, hoặc chỉ có thời gian nhẩn ngai cũng đủ rồi.

Vì thế Tiêu Tuyết cũng không nói nữa chỉ liếc Tô Nhan một cái sắc lẻm, ngó thấy Vệ Tử Thu từ trong phòng Tạ Nhiễm đi ra, vội chạy lên dây dưa với hăn.

Tô Nhan nhìn thân ảnh bọn họ đi xa mới rút tầm mắt về, lại thấy dưới mái hiên Âu Dương Lam chẳng biết lúc nào đã chuyển chú nhìn mình.

Cửa sổ ưu nhã giản lược phía sau làm trường bào màu trắng trên người hăn càng thêm bắt mắt, giữa hắc mâu lưu chuyển quang hoa lóa mắt, khóe môi hơi hơi giơ lên cười như không cười, tóc dài đen nhánh ở trong gió bay múa, tựa hồ chỉ cần hăn đứng ở nơi đó hết thấy đều trở nên bắt mắt lên, ngay cả gió thổi từ bên người hăn cũng trở nên ôn nhu hơn.

Tô Nhan đứng tại chỗ thấy hăn từng bước một đi tới.

“Xin lỗi, ta vô tình nghe lén các người nói chuyện.” Âu Dương Lam khóe miệng tươi cười là ôn nhu. Tô Nhan nâng mắt liền thấy một mặt cười này, trong lòng bất giác rung động.

“Tô Nhan, ta thật cao hứng.”

Hăn cúi đầu, môi cố ý vô tình cọ qua gương mặt Tô Nhan, mềm mại thanh âm ở bên tai dần dần quanh quẩn: “Ta thật cao hứng người vô pháp làm cho tâm mình như thủy, nhưng có một điểm người nói sai rồi.”

Tô Nhan thẳng tắp đứng đó bởi vì Âu Dương Lam tới gần thân thể có chút cứng đờ, câu tuyên thệ ngay sau đó liền thẳng tắp đâm thẳng vào lòng: “Chúng ta không có khả năng không có tương lai.”

Thân mình bị người ôm chặt, cách vật liệu may mặc có thể rõ ràng nghe thấy tim đối phương đang đập, hữu lực truyền đến, cùng chính mình, đồng dạng quy luật.

Tô Nhan chậm rãi nhuỷ ra, dựa vào lòng ngực ấm áp kia.

Sau giờ ngộ, dương quang an tĩnh ôn nhu xuyên qua tầng mây tưới xuống đất, chiếu vào hai người đang chặt chẽ dán sát vào nhau, giống như dòng suối chảy dài, uốn lượn xa xăm.

Bởi vì dùng rất nhiều nội lực bức độc, Nam Cẩm đến nay còn chưa khôi phục nguyên khí kịp, Tô Nhan xem qua hăn một lần, phát hiện sắc mặt hăn có chút tái nhợt, nhưng miễn cưỡng cũng còn nhìn được, đem chén được trong tay đưa cho người trên giường, Tô Nhan ngồi xuống bên cạnh.

Nam Cẩm tiếp nhận chén thuốc, mày đều không nhả một hơi uống hết, sau đó đem chén không đặt ở ngăn tủ đầu giường, cười nói: “Hôm nay như thế nào rảnh tới thăm ta?”

Tô Nhan cũng cười theo: “Tạ Nhiễm đã tỉnh lại.”

“Thật không? Kia tốt quá rồi, không uống công ta cố sức cứu lấy mạng hăn.” Nam Cẩm lúc nhướn mày, luôn có một loại khí thế cảm giác bức người, cái loại khí tràng này có khi không thua Âu Dương Lam. Tô

Nhan có chút tò mò nhìn hần: “Ta nghe Tạ Nhiễm nói, người ở bên cạnh Âu Dương Lam cũng đã được 5 năm.”

Nam Cẩm nâng mắt lên, thẳng tắp nhìn y: “Tô Nhan, người muốn hỏi cái gì?”

Tô Nhan duỗi tay gầy gầy đầu tóc, đôi mắt dừng lại ở bàn tay đặt trên tấm chăn của hần, lòng bàn tay rõ ràng có vết chai, là người cầm kiếm nhiều năm nên có, chỉ là, cũng không hơn: “Ta chỉ là suy nghĩ, Âu Dương Lam vì sao tín nhiệm người như thế?”

Tựa hồ có chút kinh ngạc, lại có chút ngoài ý muốn, Nam Cẩm nửa ngày cũng chưa nói chuyện, một đôi mắt thẳng tắp nhìn Tô Nhan, phát hiện ánh mắt chính mình đối với đối phương cũng không có bất luận tác dụng gì. Lúc sau, hần mới chậm rãi mở miệng: “Trên đời này, luôn có một hai người luôn nguyện ý sẵn sàng vì người khác liều mạng, không cầu hồi báo, không cần bất luận thứ gì, chỉ cần cảm thấy chính mình được người khác cần đến là đủ rồi.”

“Thiếu gia hần đã nói cho người biết, ta cùng Hoa Lân,” hần đột nhiên dừng một chút, tựa hồ là đang tìm cách sắp xếp ngôn ngữ, Tô Nhan an tĩnh nghe, cũng không thúc giục, một lát sau, Nam Cẩm mới tiếp tục nói: “Ta cùng Hoa Lân kỳ thật là huynh đệ ruột.”

Tô Nhan cũng không quá kinh ngạc, có lẽ bởi vì trong lòng sớm đã có loại ý tưởng mơ hồ này, chỉ là không dám khẳng định thôi. Nam Cẩm thấy Tô Nhan không hề biến sắc, không nhịn được cười một tiếng: “Người phát hiện lúc nào?”

“Từ Bách Hoa Lâu trở về.” Tô Nhan nhẹ giọng trả lời, chỉ là trong lúc vô tình thấy Nam Cẩm cùng Hoa Lân đứng chung một chỗ mà thôi, thấy Hoa Lân giơ tay sờ tóc của hần, cái loại này biểu tình rõ ràng là một huynh trưởng quan tâm thương yêu đệ đệ của mình.

Nam Cẩm nhướn mày: “Hả, sớm như vậy? Vậy người còn nghĩ được gì nữa?”

Tô Nhan lắc đầu: “Ta tin tưởng Âu Dương Lam, nếu hần cảm thấy có thể tín nhiệm ta cũng không có gì để nói, nhưng mà,” y đột nhiên cúi người, bình tĩnh nhìn Nam Cẩm trên giường, tựa như soi xét linh hồn đối phương: “Nếu người đối hần có nhị tâm, ta tuyệt không tha thứ.”

Nghe vậy, Nam Cẩm trầm thấp cười rộ lên: “Tô Nhan, người thật là một người thú vị, cũng không uống công thiếu gia yêu thương người như vậy.”

Tô Nhan không nói lời nào, chờ Nam Cẩm nói tiếp, mãi một lát sau, thanh âm hần mới nhẹ nhàng truyền đến, chứa đựng bất đắc dĩ cùng bi thương, lại mang theo chút hoài niệm, lẩm bẩm như nói mê: “Năm xưa, phụ thân ta muốn mưu phản, kết quả sự việc bị bại lộ, Hoàng Thượng hạ lệnh xử trảm toàn gia. Khi đó ta và Hoa Lân tuổi còn nhỏ, được vú em lặng lẽ ôm đi, sau này vú em cũng chết, ta cùng với Hoa Lân từ đó sống nương tựa lẫn nhau. Chúng ta cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào lừa gạt mà sinh tồn, vận khí tốt có thể ăn no một bữa, vận khí không tốt thì bị người bắt đánh. Có một năm mùa đông đặc biệt lạnh lẽo, ta cùng với Hoa Lân vừa lạnh vừa đói, cuộn tròn trên lớp băng tuyết buốt giá, có người đã cầm một tấm thảm đắp lên người bọn ta. Sau đó, người nọ nói với bọn ta, nếu các người không muốn chết, có thể đi theo ta.”

“Người kia lúc ấy chỉ mới bảy tuổi, nhưng bọn ta cảm thấy, khi đó ta nhìn thấy hy vọng từ trong mắt hần, vì thế ta cùng Hoa Lân theo hần trở về nhà. Sau đó bọn ta mới biết, hần lại là đương kim Lục hoàng tử, nói theo cách khác, hần là nhi tử của kẻ thù giết cha bọn ta,” Nam Cẩm nói chuyện thời điểm trên mặt mang theo tươi cười, Tô Nhan đột nhiên có chút không muốn nghe nữa, muốn ngăn cản lại thấy Nam Cẩm nâng lên một bàn tay, tiếp tục nói: “Mấy năm nay ta và Hoa Lân sống rất khá, cho nên, không nghĩ sẽ nhắc lại chuyện cũ năm xưa, vô luận như thế nào, mỗi người đều có sai, phụ thân ta sai vì suy nghĩ muốn làm phản, mà Hoàng Thượng sai ở chỗ đem vô tội người vô tội mà chém cùng, nhưng là, ta cùng với Hoa Lân sớm đã quyết định, cả đời này đều sẽ đi theo thiếu gia, thế sống chết nguyện trung thành.”

Tô Nhan há miệng thở dốc, cuối cùng cũng chưa nói được gì.

Nam Cẩm nhìn khuôn mặt thanh tú của hần, hơi hơi mỉm cười: “Ta có thể chết vì thiếu gia, bởi vì hần đối ta có ân cứu mạng, còn người? Tô Nhan, người có thể chứ?”

Thật lâu sau, trong phòng an tĩnh đến giống như phần mộ.

Tô Nhan vẻ mặt bình tĩnh, dùng cảm nghênh đầu nhìn Nam Cẩm, trong mắt hần lóe vẻ khiêu khích, sau đó gần từng chữ một nói: “Ta sẽ không vì hần đi tìm chết, bởi vì ta muốn chúng ta đều hảo hảo tồn tại.”

Nam Cẩm không nói gì, chỉ là nhìn ánh mắt y dần dần phủ thần sắc ôn nhu, về sau lại cười: “Tuy rằng ta cảm thấy suy nghĩ của người rất ngây thơ, bất quá, ý nghĩ của chúng ta không tính toán mà trùng hợp.”

Không khí bốn phía tựa hồ lập tức trở nên ôn hòa, du du dang dang giữa hai người. Tô Nhan cười cười: “Đang sau có lẽ còn có một hồi rung chuyển to lớn đang chờ chúng ta, Hoàng Thượng bệnh nặng, các hoàng tử ngo ngoe rục rịch, khuôn mặt xấu xí ngày thường che dấu sẽ dần dần hiện ra. Đến lúc đó, làm nhi tử Hoàng Thượng sung ái nhất, Âu Dương Lam nhất định là đối tượng đứng mũi chịu sào. Ta muốn người bảo đảm, người sẽ thề sống chết bảo đảm an toàn cho hần, tuy rằng ta biết nói như vậy thực tàn nhẫn, nhưng mà, ta cảm thấy trừ bỏ Hoa Lân cùng Tả Kỳ bên ngoài, ta chỉ có thể tin nhiệm người.”

“Là vinh hạnh của ta.” Nam Cẩm cười trả lời, còn hướng y chớp chớp mắt.

Vì thế, Tô Nhan vừa lòng cười.

52. Chương 52

Vệ Tử Thu nói độc của Tạ Nhiễm trên cơ bản đã thanh trừ, kế tiếp chỉ cần điều trị là ổn, này không thể nghi ngờ là một viên thuốc cường lực siêu cấp an thần, Tô Dật căng chặt biểu tình khi nghe Vệ Tử Thu nói xong lời kia một khắc lập tức giãn cơ mặt ra. Sau đó Tô Nhan liền phát hiện Tứ ca trong khoảng thời gian này gây đi một vòng, Tạ Nhiễm đương nhiên cũng phát hiện, tuy rằng còn nằm ở trên giường như thi thể, lại vẫn lo lắng kéo tay Tô Dật đặt ở bên miệng hôn hôn, cũng không màng còn có thật nhiều đôi mắt nhìn bọn họ, buồn nôn hề hề nói: “Tiểu Dật, làm người lo lắng.”

Tô Nhan thề, chính mình tuyệt đối không phát hiện trên mặt Tứ ca đột nhiên xuất hiện một mặt ngưng ngừng, như một thiếu nữ hoài xuân, xuân tâm nhộn nhạo rộn ràng a.

“Oe hai người có thể hay không đừng ghê tởm như vậy a?” Lý Cẩm Du biểu tình tuyệt đối không phải giả, thật là một bộ dáng sắp phun ra. Tô Nhan nhìn nhìn hần, ánh mắt đầu tiên liền xác định Lý Cẩm Du này không thích nam nhân, ít nhất, hiện tại thì chưa thích.

Âu Dương Uyên đi tới, vẻ mặt tươi cười chống lên vai Lý Cẩm Du, hảo tâm tình thò tay kéo kéo gương mặt Lý Cẩm Du nộn nộn giống như đậu hủ: “Cẩm Du nha, loại hình ảnh này người vẫn là đừng nhìn, tránh khỏi thấy nhiều cũng bị thay đổi một cách vô tri vô giác, đừng quên, nhà các người đã có một vị nam nhân bỏ nhà đi rồi, người có lẽ là không muốn cũng bị cha người trục xuất khỏi gia môn đi?” Hần nói chuyện thời điểm đôi mắt hơi hướng lên, tựa như cố ý vô tình nhìn Lý Cẩm Sâm, người sau lại chỉ an tĩnh đứng ở một bên, quanh thân đều tản ra một loại hơi thở người sống chớ gần.

Lý Cẩm Du nghe xong ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trộm nhìn thoáng qua đại ca, sau đó tìm đại cái cớ lên đi.

Phòng thoáng cái an tĩnh trở lại, Lý Cẩm Sâm vẫn luôn không có động tác lại đột nhiên kéo Âu Dương Uyên nhanh tay bước đi ra ngoài. Tô Nhan nhìn hai người bọn họ bóng dáng dần dần đi xa, chậm rãi cùng bóng đêm dung hòa làm một thể.

“Tạ Nhiễm nên nghỉ ngơi, chúng ta cũng ra ngoài đi.” Tiêu Tuyết nói chuyện thời điểm đôi mắt vẫn luôn nhìn Vệ Tử Thu, giống như sợ Vệ Tử Thu lập tức liền biến mất. Tô Nhan cảm thấy buồn cười, cũng kéo Âu Dương Lam đi ra ngoài, phía sau loáng thoáng nghe thấy Tiêu Tuyết đáng thương hề hề thanh âm: “Tử Thu Tử Thu, người chờ ta một chút a!”

“Cút!”

Vệ Tử Thu rống xong, thế giới liền an tĩnh.

Mùa hạ ở đất Thục luôn đến từ rất sớm, dư vị mùa xuân còn chưa hoàn toàn biến mất, thì mùa hạ đã không chờ nổi mà chạy tới, nhiệt khí tựa từ mỗi một góc nảy lên, khiến cho mọi thứ dường như đều biến thành lồng hấp bánh bao, cũng may ban đêm vẫn còn mát mẻ, có thể cho người tạm thời quên ban ngày oi bức, hảo hảo hưởng thụ một lát thích ý thời gian.

Âu Dương Lam còn nắm tay Tô Nhan, đem bàn tay nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay mình, một chút một chút nắm chặt. Tô Nhan an tĩnh cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời trên kia treo một vầng trăng cong soi sáng. Có người nói ánh trăng là thứ thánh khiết, có thể tinh lọc hết thảy tà ác, rừng rậm hắc ám bị nó chiếu rọi lúc sau liền biến thành tuyết trắng, hồ nước thâm thúy bị nó hôn môi qua liền trở thành thanh tuyền trong mát tình nhân, chờ nó đi ngang qua những con đường đen nghìn nghịt, những lộ trình dài dòng đó liền thành người lữ hành phương xa.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan đột nhiên cười rộ lên, thấy Âu Dương Lam nhìn mình, thì nói: “Khi còn nhỏ tứ ca nói với ta là không nên chỉ vào ánh trăng, nếu không qua hôm sau sẽ phát hiện lỗ tai thiếu một khối.”

“Thật không?” Âu Dương Lam nhìn y, trong mắt đựng đầy nhân nhật quang hoa, có chút tiếc hận nói: “Ta còn chưa nghe người ta nói qua đó.”

Tô Nhan không nói chuyện, chỉ buộc chặt ngón tay, Âu Dương Lam tựa cảm giác được tâm tình của y, đột nhiên dừng lại bước chân, cúi đầu xuống, ôn nhu an tĩnh hôn y, chờ đến lúc hôn đủ rồi, mới kéo người vào trong lòng ngực, thanh âm nhẹ như gió đêm: “Tô Nhan, ta rất thỏa mãn.”

“Bởi vì có người, ta cảm thấy thế giới của ta mới hoàn chỉnh, hôm nay hồi tưởng lại đủ chuyện trước kia, ta sẽ cảm thấy, trước kia ta trải qua qua những cái đó đều là bởi vì trời cao muốn ta gặp được người, chỉ cần người ở bên người, ta sẽ không so đo, không tranh đoạt gì cả, chỉ cùng người an tĩnh sinh hoạt, cùng nhau già đi là tốt rồi.”

Tô Nhan vùi đầu vào lòng ngực ấm áp, ngón tay gắt gao nắm chặt quần áo Âu Dương Lam, bởi vì dùng sức nhiều, khớp xương cũng nổi lên màu trắng, ý tứ Âu Dương Lam chính là từ bỏ ngôi vị hoàng đế, vì có thể cùng y yên bình sinh sống, cho nên quyết định cái gì cũng không cần, loại hy sinh này trong mắt Tô Nhan đã không còn là hy sinh nữa, mà là giao phó sinh mệnh tín nhiệm cùng thương tiếc.

Giờ khắc này, y một câu đều nói không nên lời.

Giống có thứ gì chặn ở cổ họng, nuốt không trôi khụ không ra, chỉ có thể như vậy sinh sôi chịu đựng, cái loại gặm cắn trái tim đau đớn tâm tưởng này làm người ta cảm thấy không chân thật cùng choáng váng.

Ai nói Âu Dương Lam đông cứng không thú vị, nhìn hẩn thốt ra lời âu yếm quả thực làm người hận không thể đem chính mình đưa tới cửa cho hẩn gặm cái sạch sẽ.

“Đáp án của người đâu này? Tô Nhan.”

Tô Nhan từ trong lòng ngực hẩn ngẩng đầu lên, nhón mũi chân trực tiếp hôn hẩn.

Đây là đáp án.

Ánh trăng ngượng ngừng trốn vào sau khóm mây, lại lặng lẽ hé ra một con mắt nhìn xem phía dưới kia đôi thiếu niên đang ôm hôn đến vong tình. Tuổi trẻ khinh cuồng, ít nhiều phần khinh cuồng này mới dám thân nhiên mà giao phó chân tình cùng tương lai, vứt bỏ vinh hoa phú quý, từ bỏ đã tâm khát vọng, hết thấy chỉ vì ái mộ một người.

Trước giờ, lựa chọn là chuyện vô cùng gian nan, nhưng Âu Dương Lam rất kiên định.

Tô Nhan tựa hồ cũng nhìn ra biểu tình chắc chắn hẩn vẫn cố giấu, không khỏi càng thêm chủ động hôn môi, y từng vô số lần hôn qua đôi môi căng mọng này, lại chưa từng cảm thấy tâm trí nhộn nhạo như lúc này, trong lòng giống bị thứ gì nhét đến tràn đầy, nhiều hơn một phần sẽ lập tức tràn ra, làm Tô Nhan bức thiết muốn hóa thành một ngọn lửa diêm, đem chính mình cùng Âu Dương Lam hoàn toàn dung hợp ở bên nhau.

“Lý Căn Sâm!”

Âu Dương Lam không vui mở mắt ra, trong nội tâm thầm nguyên rủa một tiếng.

Mỗi lần ở thời khắc mấu chốt thì có người chạy ra quấy rối, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe thấy Lý Cẩn Sâm lên tiếng: “Ta vì người, bị cha trục xuất khỏi gia môn nên người thấy mừng rỡ hả?”

“Ha hả, không có a, ta nói vậy.” Âu Dương Uyên lấy lòng cười.

“Hừ!”

Lý Cẩn Sâm hừ lạnh thành công làm Âu Dương Uyên im miệng, cách một bức tường cây, Âu Dương Lam và Tô Nhan liếc nhau, sau đó Âu Dương Lam ôm Tô Nhan bất động thanh sắc bay lên cây đại thụ cạnh lá sum xuê bên cạnh. Lý Cẩn Sâm hiện tại đang nổi nóng, tự nhiên không lập tức phát hiện bọn họ, Âu Dương Lam cùng Tô Nhan liền thấy cảnh hắc ám Âu Dương Uyên ẩn vào một thân cây, y phục hai người phi thường hoàn hảo, nhìn không ra bất luận cái gì khác thường.

Thẳng đến eo Lý Cẩn Sâm đột nhiên ép về phía trước, trên mặt Âu Dương Uyên mới xuất hiện một mặt ửng đỏ, dọc theo bộ vị hai người đang dán sát nhìn xuống, Tô Nhan cùng Âu Dương Lam đồng thời thấy, dưới gốc cây kia hai người rốt cuộc đang làm gì. Chỉ thấy Lý Cẩn Sâm chỉ là nói lỏng dây lưng, mà Âu Dương Uyên dưới thân tương đối thắm hơn, quần toàn bộ bị lột xuống dưới, lộ ra hai cái chân dài sáng choang. Vừa rồi còn không có chú ý, mà tay áo hắc sắc của Lý Cẩn Sâm theo động tác ép người của hắn mà nhấc lên, cho nên cặp chân trắng nõn của Âu Dương Uyên mới lộ ra, thật sâu kích thích đôi mắt Tô Nhan. Kỳ thật tư thế như vậy không yêu cầu độ khó cao, khó là khó ở Âu Dương Uyên hai chân đứng, mà Lý Cẩn Sâm đè trên người hắn cũng đứng như thế.

Tô Nhan cảm thấy bên tai có chút nóng lên, tuy rằng loại sự tình này trước kia đã cùng Âu Dương Lam làm rất nhiều lần, nhưng là, nhìn chằm chằm vào người khác làm loại chuyện này vẫn cảm thấy thẹn thùng.

“Chúng ta đi.....” Há mồm mới nói ba chữ, miệng liền bị Âu Dương Lam che lại.

“Ta thật sự không có cao hứng a, a, không đúng, ta đích thật là rất cao hứng, chính là..... Chính là ta cao hứng người vì ta cái gì cũng đều không cần..... A!” Lấy một tiếng cảm thán kinh ngạc kết thúc, đôi mắt Âu Dương Uyên đột nhiên mở to, trên mặt biểu tình vừa thống khổ lại vui sướng. Nam nhân trên người hắn trầm ổn hữu lực trều, đưa, da thịt va chạm sinh ra tiếng vang ở an tĩnh đêm trăng có vẻ phá lệ chói tai, chỉ là, Lý Cẩn Sâm động tác quá lớn, trên mặt cũng là một bộ lạnh nhạt bộ dáng, hoàn toàn nhìn không ra có bao nhiêu thích thú.

Thanh âm ba ba ba vẫn vang lên liên tục, Tô Nhan thấy Lý Cẩn Sâm đột nhiên vươn tay ra, thăm tiến địa phương bị quần áo che đậy, có quy luật mà soát lên, Âu Dương Uyên sắc mặt ửng hồng, trong mắt nửa mở thủy quang lấp lánh, đôi tay gắt gao gác lên đôi vai Lý Cẩn Sâm dày rộng, kêu đến phệ cốt tiêu hồn.

Lý Cẩn Sâm tựa như cảm thấy chưa đủ, đột nhiên một bàn tay ôm lấy eo Âu Dương Uyên, vì thế Âu Dương Uyên liền thuận lý thành chương đem hai chân giống rễ cây quấn lên eo hắn, thân thể treo không, chỉ có phần lưng y vào thân cây khô ráo. Động tác Lý Cẩn Sâm lại càng thêm hung mãnh, sáng tỏ dưới ánh trăng, Tô Nhan mơ hồ thấy bên môi hắn xuất hiện một mặt ôn nhu ý cười.

Là khắc sâu yêu lâu Âu Dương Uyên đi.

Cho nên vì hắn mà từ bỏ chuyện báo thù, Lý Cẩn Sâm cùng Âu Dương Lam giống nhau, đều là lựa chọn, lựa chọn phương thức lý tưởng nhất, lựa chọn người mà bọn hắn muốn nhất.

=====

Tác giả có lời muốn nói: o()o đột nhiên phát hiện không có giữ lại bản thảo rồi.

Vì thế chương hôm nay tương đối ngắn, lần sau ta sẽ bổ sung thêm, ha ha!

Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ!

53. Chương 53

Lý Cẩn Sâm người như vậy, vẫn luôn lạnh nhạt, hỉ nộ ái ố không biểu hiện, quen việc đem tâm ý chân thật nhất cất giấu ở trong lòng.

Có thể gặp được Âu Dương Uyên, có lẽ là phúc khí của hắn, cũng là Âu Dương phúc khí của Uyên.

Tô Nhan lại nhìn thoáng qua hai người dưới tàng cây đang bận hưởng thụ sự tình phòng the, nghiêng thân đi tới nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy bọn họ nữa.” Nói hết lời xong thật lâu cũng chưa nghe thấy Âu Dương Lam đáp lại, y không khỏi nhìn chăm chú qua, giữa ánh sáng mờ ảo, gương mặt Âu Dương Lam tựa hồ gắt gao, Tô Nhan duỗi tay đẩy hắn, chạm được chính là một mảnh lửa nóng.

Y bất đắc dĩ cười, xem ra cảnh dưới tàng cây kia đã kích thích Âu Dương Lam rồi đây.

Cũng may Âu Dương Lam còn sót lại một ít lý trí, duỗi tay ôm eo Tô Nhan, thả người một cái liền bay xuống, như lúc đến đồng dạng lặng yên không một tiếng động. Chờ đến khi hai người đi xa, Âu Dương Uyên mới hơi hơi mỉm cười: “Lục đệ của ta thật đúng là ngây thơ, tới bây giờ còn chưa đem Tô Nhan ăn luôn.”

Lý Cẩn Sâm còn khảm trong thân thể hắn, nghe thấy hắn bắt màn càng thêm thâm nhập đỉnh động vòng eo, Âu Dương Uyên khó nhịn cắn môi, ngay sau đó xấu xa cười rộ lên: “Người không phải đã sớm biết bọn họ tránh ở trên cây sao? Vì sao không lên tiếng?”

“Nếu người muốn kích thích hắn, ta vì sao phải mở miệng ngăn cản?” Lý Cẩn Sâm hơi hơi cau mày, tươi cười dưới ánh trăng gần như là tà mị, Âu Dương Uyên duỗi tay xoa hắn mặt, trong mắt một mảnh nhu tình: “Cẩn Sâm, eo ta sắp đứt rồi.”

“Phải không?” Lý Cẩn Sâm vui sướng cong lên khoe miệng, trong mắt tựa lóe tinh quang, lộng lẫy khiến người vô pháp nhìn gần: “Vậy làm cho nó đứt ra hoàn toàn hơn đi.” Vừa dứt lời, liền lại bắt đầu một vòng trêu chọc mới, thân cây phía sau tựa đối hành vi của hắn có chút bất mãn, không ngừng đem lá cây tưới xuống như là đang kháng nghị.

Tiếp theo, là giọng Âu Dương Uyên không chút kìm nén mà rên rỉ, dưới bóng tinh nguyệt trong sáng này có vẻ phá lệ vũ mị.

Lần trước nghe Âu Dương Uyên ở trước mặt mọi người nói một đêm muốn bao nhiêu lần, Tô Nhan cũng thật sự cho rằng Lý Cẩn Sâm là người phía dưới, nhưng chiếu theo tình huống bọn họ vừa thấy sợ là không phải như vậy, hai người này sợ là không giống những gì bọn họ đã nghĩ a.

Tâm tư của y còn đặt trên hai người Âu Dương Uyên cùng Lý Cẩn Sâm, cảm giác cánh tay Âu Dương Lam nắm trên eo mình đột nhiên dùng sức, Tô Nhan không thể không bị bắt thu hồi suy nghĩ. Lại nhìn về hướng Âu Dương Lam, dưới ánh trăng, hình ảnh duyên dáng của hắn bị nhiễm một tầng hơi mỏng quang mang, môi mỏng mân khấn, mặt mày như họa, vô số phong cảnh suýt như bay qua người bọn họ, thực mau, ngay cả bóng dáng căn đình giữa hồ cũng nhìn không rõ. Tô Nhan hai chân đạp lên không trung, thân mình hoàn toàn ỷ lại vào cánh tay Âu Dương Lam.

Y chậm rãi cúi đầu, chỉ kịp thấy rõ con đường sỏi đá bên dưới nhoáng cái liền bị ném ở phía sau.

Âu Dương Lam tốc độ quá là nhanh.

Một lát sau, Âu Dương Lam rốt cuộc dừng lại, hai chân Tô Nhan đã lâu chưa chạm đất đáp xuống có chút nhũn ra, khó khăn lắm thiếu chút nữa không trụ được thân mình. Âu Dương Lam nhanh tiến lên đem người ôm vào trong ngực, nhanh chóng đẩy cửa phòng đi vào.

Cửa phòng đóng lại.

Nụ hôn cực nóng lập tức đè ép xuống, Tô Nhan còn chưa kịp thở, môi đã bị người không quan tâm lấp kín, chút mỏng manh kháng nghị cũng bị cùng nhau nuốt hết.

Đầu lưỡi linh động như rắn không hề áp lực xông vào, như chỗ không người điên cuồng tàn sát bờ bãi, sau lưng là ván cửa cứng rắn, trước người là một lò lửa nóng rực áp lên mình, Tô Nhan mở to đôi mắt đột nhiên không biết nên hướng nơi nào mà đi, y biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, không biết vì sao, thế nhưng đột nhiên có chút khiếp đảm.

Một chút chần chờ này, làm sao thoát khỏi đôi mắt của Âu Dương Lam, hần lập tức cảm giác được biến hóa của y.

Môi hôn dây dưa lập tức đình chỉ, Tô Nhan giương mắt, liền thấy Âu Dương Lam dùng vẻ mặt lo lắng nhìn mình: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan lắc đầu, chỉ hơi hơi khuynh về phía trước một cái, liền vừa vặn có thể gối đến bả vai gầy nhưng rắn chắc của Âu Dương Lam rồi lại cảm thấy phá lệ an tâm. Y thừa nhận, vừa mới kia trong nháy mắt, hình ảnh kiếp trước Âu Dương Lam lạnh nhạt đột nhiên quay đầu bước đi, vì thế, bị ai thê lương thật lâu chưa từng xuất hiện liền như vậy thẳng tắp đâm vào trong lòng, nếu một đời này, bọn họ vẫn kết cục như cũ, thì nên thế nào?

Y có hay không còn có thể nghĩa vô phản cố* như thế?

*Làm việc nghĩa không chùn bước

Hay là là..... Rồi khỏi.

“Xin lỗi, dọa người rồi.” Âu Dương Lam nhìn y biểu tình dần trầm xuống, không dấu vết cau mày, tiến lên đem người kéo vào trong lòng ngực, nhu giọng xin lỗi.

Thân thể hần vẫn như cũ lửa nóng thật sự, vừa mới bị đôi phu phu Âu Dương Uyên kích thích kết cục cũng không phải dễ dàng như vậy liền có thể chịu đựng, huống chi, hần khát vọng Tô Nhan đã lâu, lại ở mỗi một lần thời khắc máu chốt bị người đánh gãy, còn tiếp tục như vậy, hần hoài nghi chính mình sẽ dục cầu bất mãn mà chết.

Trong phòng sau một lúc lâu không có thanh âm, thật lâu sau, thiếu niên trong lòng nhẹ giọng kêu.

“Âu Dương Lam.”

Ưa thích người dùng giọng điệu ôn nhu kêu ra tên của hần, Âu Dương Lam sững sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, bên môi tràn ra một đạo vừa lòng tươi cười, tiếng nói từ tính chậm rãi vang lên: “Tô Nhan, người rốt cuộc chịu gọi thẳng tên của ta.”

Tô Nhan cười, ngón tay bắt lấy y phục dần dần buộc chặt.

Y vẫn luôn đều nhớ kỹ, kiếp trước mình là bị Âu Dương Lam ban chết.

Y cho rằng chính mình đã quên, kỳ thật căn bản chưa bao giờ quên được.

Xét đến cùng, tử vong chính là lựa chọn của mình, Âu Dương Lam bắt quá là thành toàn mình mà thôi.

Nếu kiếp trước Âu Dương Lam biết y bị chính mình tính kế, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Nếu, là chính mình lựa chọn tử vong.

Như vậy, mình lại lo sợ cái gì nữa?

Bắt quá là lặp lại một lần nhân sinh, bắt quá là hai đời cùng người này dây dưa không rõ, bắt quá như thế, mà thôi.

Trước kia rất nhiều thời điểm rất nhiều sự tình không nghĩ thông, ngay tại lúc này một khắc đột nhiên rõ ràng. Tô Nhan đột nhiên cười, tươi cười giống như hoa sen thanh lệ ở bên môi y lẳng lẽ nở rộ, biến thành ánh trắng sáng ngời, hiện ra trước mắt Âu Dương Lam. Âu Dương Lam sững sốt, trong mắt tràn đầy kinh diễm, hần chưa bao giờ gặp qua Tô Nhan tươi cười như vậy.

Sạch sẽ, đậm nhiên cùng vui vẻ trong mắt.

Sau đó, còn chưa chờ hần lấy lại tinh thần, người trong lòng ngực đột nhiên nhón mũi chân, mềm mại gắt gao dán vào môi hần, đầu lưỡi nhỏ ướt nhẵn mịn trạch cũng chậm rãi vói vào trong miệng của hần, đầu vào đầy quay cuồng mà bắt đầu. Âu Dương Lam trong mắt tàng ẩn ý cười, đôi tay ôm chặt thân hình Tô Nhan, chủ động gia tăng nụ hôn này.

Trong khe hở giữa lúc hôn môi, đột nhiên nghe thấy Tô Nhan nhẹ giọng nói một câu.

Nghe vậy, Âu Dương Lam mắt đen hầy còn trợn to hơn, trên mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ kinh sợ, rồi rất nhanh lại khôi phục lại, ôm lấy người trong lòng ngực hung hăng hôn xuống.

Môi lưỡi dây dưa, chạy dài đau khổ.

Không khí thanh lạnh như bị nhiệt tình hai người cảm nhiễm, dần dần bị tô lên ái muội cùng hơi thở ấm áp. Môi Âu Dương Lam từ trên trán Tô Nhan một đường hôn dài xuống phía dưới, mỗi một nơi hôn qua đều nhắc lên một trận run rẩy khó nhịn. Tô Nhan sống chết cắn răng, không muốn lộ ra nửa phần rên ngâm, trên mặt lại nhiễm một tầng thật dày ửng đỏ, sáng ngời dưới ánh đèn, càng làm người có loại xúc động muốn một ngụm nuốt y vào bụng.

Âu Dương Lam mặt mày chau lên, nhìn hình ảnh quá ư tốt đẹp trước mắt, ngón tay thon dài thông thả đưa lên, đẩy ra áo ngoài của Tô Nhan, y phục đã sớm tại lúc hai người hôn môi trở nên hỗn độn bất kham, hiện giờ chỉ bị người nhẹ nhàng chọc một cái, liền thuận theo rơi xuống đất. Tô Nhan ngoan ngoãn đứng, ngón tay đối phương đặt trên người mình vẫn không hề cố kỵ khiêu khích, chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, ngay cả áo lót cũng bị lột xuống dưới, y có thể cảm giác được ánh mắt Âu Dương Lam nhìn mình lúc này vô cùng nhiệt liệt, giống như ngọn lửa sâu thẳm, suýt nữa đem hai người đều hòa tan.

“Tô Nhan, người thật đẹp.” Âu Dương Lam trong mắt hàm chứa ý cười cùng thâm tình, thanh âm bởi vì tình dục, trở nên khàn khàn.

Thanh âm kia giống lông chim, từ trong lòng Tô Nhan xẹt qua, y lập tức liền nhớ tới bộ dáng Âu Dương Lam xích lửa hoàn toàn, trắng như tuyết nằm trên đệm, giống như đóa nhua lặng yên nở rộ, mặc người ngắt lấy.

Tô Nhan cảm thấy thẹn.

Thật sự, tay Âu Dương Lam xuyên qua ngực, đi vào dưới bụng, lại một tác một tác trượt xuống dưới, tiếp theo một phen cầm lấy bộ vị của mình, Tô Nhan rốt cuộc có thể minh bạch kiếp trước, Âu Dương Lam phải cần bao nhiêu dũng khí mới có thể nằm dưới thân mình.

Thân thể còn chưa kinh qua tình sự, hiện giờ bị Âu Dương Lam cảm nhiễm, cũng dần dần dậy sóng.

Âu Dương Lam bắt được thứ nóng rực trong lòng bàn tay, câu môi cười, cúi người lại đây ở bên tai hắn nói: “Tô Nhan Tô Nhan, người thật là đáng yêu cực kỳ.” Sau đó nhân lúc Tô Nhan không nói chuyện, nhanh chóng ngồi xổm xuống, cơ hồ thô bạo lột quần Tô Nhan, há mồm ngậm lấy bộ vị thanh hành như chồi non kia.

Tô Nhan chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, bản năng muốn đem người đẩy ra, lại bởi vì dùng sức vô ý, hai người đồng thời ngã vào giường lớn phía sau. Vì thế, Âu Dương Lam càng thêm thuận lý thành chương đem hai chân y tách ra, đầu lưỡi bắt đầu khiêu khích xoay tròn lên, chuyện này đối Tô Nhan mà nói là một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, cái loại này bị khoang miệng bao bọc lại, trong không gian hẹp hòi dần dần tràn đầy, cảm giác tựa như đập lên đám mây, hai chân treo không, kích thích lại bất an.

Nhưng là, như cũ làm y không thể khống chế được, rên rỉ rất nhỏ, đứt quãng phá tan khoang miệng.

Âu Dương Lam nghe thấy giọng điệu vũ nhu này, lập tức kích động lên, càng thêm ra sức trêu đùa vật nhỏ trong miệng, có thể rõ ràng cảm giác được nó ở chậm rãi trưởng đại, sau đó, không hề ngoài ý muốn khuynh sái mà ra.

Lấy Tô Nhan mười ba tuổi, thân thể mới bắt đầu nếm thử tình yêu mà nói, này xem như một lần lữ hành tương đối lâu.

Âu Dương Lam ngón tay thon dài chạm chạm môi, cười đến tà mị phi dương, thanh âm lộ ra ái muội cùng tình thú, ở trên giường cái này tư mật không gian không ngừng xoay chuyển: “Người thật ngọt.”

Nhìn khoe miệng hắn chậm rãi chảy xuống một cổ màu trắng chất lỏng, Tô Nhan chỉ cảm thấy chính mình thiêu đốt đến như tôm luộc, tứ chi cứng đờ nằm trên giường, gương mặt mang một màu đỏ rực, một bộ dáng như lâm đại địch. Âu Dương Lam nhìn hắc bạch phản minh trong ánh mắt kia đang cố cường trang trấn định, tâm tình vui sướng: “Tô Nhan cũng nếm thử hương vị chính mình đi.” Vừa mới dứt lời, môi liền ngậm lấy đôi môi dưới thân.

Môi răng giao hòa, không ngờ có chút đàn tanh, khiến cho không khí quanh mình nháy mắt lưu động lên, quay quắt làm người điên cuồng hơi thở ái muội.

Tô Nhan duỗi tay ôm lấy người bên trên, ngón tay tuyết trắng lướt qua tóc dài đen nhánh, sau đó dừng lại ở bờ vai gầy rảnh chác của Âu Dương Lam, màn trướng trên đỉnh đầu thêu hoa văn mẫu đơn ung dung đại khí, đỏ đến giống như máu tươi. Tô Nhan liền nghe thấy Âu Dương Lam thanh âm vang nhỏ bên tai: “Tô Nhan, thật sự nghĩ kỹ rồi sao?” Thanh âm kia mang theo chút bất an cùng dừng cảm cho y đường lui chắc chắn, Tô Nhan nghe xong, không khỏi cười, đôi mắt vọng tiến vào đôi mắt Âu Dương Lam: “Không nghĩ tới Lục hoàng tử cũng có lúc không xác định như vậy.”

Lời này tự nhiên tràn ngập khiêu khích, vì thế Âu Dương Lam lại không chần chờ, ôm lấy y trở mình.

Lập tức mặt hướng xuống, cái này làm cho Tô Nhan có chút phản ứng không kịp, đang muốn bò dậy, liền cảm giác được một khối thân thể nóng bỏng từ sau lưng đè ép xuống, nụ hôn ướt nóng từ sau cổ một đường kéo dài xuống dưới, mỗi một cái hôn môi đều trở nên thành kính mà ôn nhu, phẳng phất như cúng bái thần tinh tế cẩn thận. Khi hôn tới vòng eo, bị một đôi tay thay thế, cái tay kia thay thế môi chậm rãi từ sau eo trượt xuống, từ giữa đùi đi tới cái địa phương tư mật nhất kia.

Tô Nhan thân thể cứng đờ, ngay sau đó lại thả lỏng xuống.

Cái này đối Âu Dương Lam mà nói là mời gọi không tiếng động, hần khéo môi khẽ nhếch, đột nhiên nâng người lên, từ ngăn tủ trong mép giường lấy ra một bình sứ thật nhỏ, đem chút dịch từ trong bình rót ra bôi vào phía sau Tô Nhan. Nơi đó bị ngoại vật đụng vào, làm thân thể Tô Nhan không thể không run nhè nhẹ lên, đầu đầu của y thật sâu úp vào gối, thanh âm cách áo gối, rầu rĩ: “Người lộng thứ gì ở nơi đó?”

Âu Dương Lam cười, nhìn y lập tức muốn chôn đầu đến dưới giường, chậm rãi gần sát, ở bên tai hần nói: “Đây là đồ vật Vệ tiên sinh cấp cho ta, hần nói dùng rất tốt.” Vừa mới dứt lời, liền thấy người vùi đầu bịt tai trộm chuông nào đó ừng hồng bên tai, ngón tay không an phận bắt đầu từ phía sau Tô Nhan một tác một tác trượt xuống, thẳng đến chạm được một nơi mềm mại nóng rực.

Cảm giác bị dị vật xâm lấn cũng không dễ chịu, Tô Nhan cau mày, đôi tay không tự chủ được nắm chặt khăn trải giường, nghe thấy trên người Âu Dương Lam nói: “Đau không?” Tô Nhan lắc đầu, thật sâu hô hấp mấy hơi thở, chậm rãi thả lỏng thân thể.

Âu Dương Lam khom tới hôn hôn gương mặt có chút tái nhợt, ngón tay chậm rãi xoay tròn đẩy vào, ngọn đèn dầu trong phòng dần dần sáng ngời lên, trên tường chiếu ra thân ảnh hai người phù hợp, rõ ràng sáng ngời như vậy. Sau đó hần đột nhiên rút ngón tay ra, dùng một vật càng thêm thô to tráng kiện vật thể thay thế, nhân lúc Tô Nhan còn chưa phục hồi tinh thần lại, dùng sức đẩy, đem chính mình đưa vào trong cơ thể Tô Nhan.

A.....

Tiếng kêu đau đớn bị gối đầu thật sâu che dấu, lập tức cảm giác được phía sau bị lấp tràn đầy. Âu Dương Lam lại không động, quan sát sắc mặt Tô Nhan, không khí yên tĩnh quay chung quanh hai người, trong phòng trừ bỏ ngọn nến không ngừng thiêu đốt thân thể, bên ngoài không có bất luận thanh âm gì khác, Tô Nhan trì hoãn quá mức, chậm rãi giật giật thân thể.

Âu Dương Lam vẫn luôn trong trạng thái vận sức chờ phát động, làm sao chịu được khiêu khích như vậy.

Vì thế, rốt cuộc vô pháp yên lặng, bắt đầu luật động nguyên thủy nhất.

Xem ra ngoài phương diện độc được đánh dấu thắng đó, không gì cản nổi, ngay cả thuật phòng the cũng bị Vệ Tử Thu nghiên cứu qua. Thuốc mỡ thật sự rất có tác dụng, trừ bỏ ban đầu bị tiến vào khi có chút thống khổ cùng không khoẻ, Tô Nhan thực mau liền cảm giác được vui sướng, giường lớn dưới thân không ngừng phát ra âm thanh kéo kẹt, Tô Nhan tuy cảm thấy đáng xấu hổ, nhưng thanh âm trong miệng lại không chịu không chế từ từ tràn ra, làm y cảm thấy toàn bộ sơn trang người đều có thể nghe thấy.

Âu Dương Lam luôn là có biện pháp tìm được nơi có thể làm y vong tình nhất, mỗi một lần thâm nhập sâu sắc, khiến cho Tô Nhan đã không biết chính mình rốt cuộc gọi là gì, đến cuối cùng, thanh âm đều tắc nghẽn.

Ngọn nến trong phòng phụt một tiếng, tắt.

Hắc ám trong phòng, xác thịt dâm loạn, thanh âm ba ba vẫn còn tiếp tục, kia từng tiếng kinh ngạc cảm thán, lần lượt từ giao hợp trong bóng tối sâu sắc đâm vào nội tâm hai người, chân chính thủy dung, đó là như thế đi.

Thân thể bị tiến vào, người nọ ở thân thể của mình một lần lại một lần va chạm, mỗi một lần đều mang theo run rẩy cùng khoái cảm nhanh chóng đem Tô Nhan bức điên. Đầu gối y chống trên đệm giường mềm mại, đôi tay bị bắt chống trên mặt giường, lòng ngực người phía sau gắt gao dán vào lưng y, áp xuống người dưới thân, càng thêm ôn nhu mà thô sơ giản lược tiến công, giường lớn tiếp thụ điên cuồng của bọn họ, trong bóng đêm, tấm màn hoa mẫu đơn tựa toàn bộ nghênh đón mở ra, đồng thời hé lộ cảnh xuân nở rộ mỹ lệ của họ.

“Tô Nhan Tô Nhan.....”

Âu Dương Lam giọng điệu vong tình cùng Tô Nhan ái muội rên rỉ dần dần dung hợp, hợp thành một chuỗi tran châu vĩnh tồn, giữa buổi tối lặng yên không một tiếng động, kéo dài không thôi.

Trong đêm u tối tựa hồ quanh quẩn câu Tô Nhan vừa mới thốt ra.

Y nói, Âu Dương Lam, không bao giờ muốn buông tay ra.

54. Chương 54: Quyết Định

Tô Nhan nằm một giấc mộng.

Trong mộng, y là nam tử hai mươi ba tuổi, Âu Dương Lam lại là bộ dáng mười sáu tuổi, bọn họ đứng đối diện nhau, trầm mặc nhìn đối phương.

Đột nhiên, Âu Dương Lam nói, Tô Nhan, người từng nói vĩnh viễn sẽ không phản bội ta.

Tại sao lại phản bội ta?

Rõ ràng ta yêu người như vậy, vì người nguyện ý từ bỏ toàn bộ giang sơn, vì sao còn muốn phản bội ta?

Y phát hiện căn bản y không có cơ hội trả lời, Âu Dương Lam kia từng tiếng mang theo thanh tư kiệt lực chất vấn, ở trong đầu y đầu đá lung tung, làm y cơ hồ không cách nào suy nghĩ.

Sau đó, Tô Nhan tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ đã ánh nắng chói chang, cửa phòng đóng chặt trong phòng một mảnh an tĩnh, tựa chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Tô Nhan khẽ cử động, toàn thân mệt rã rời, bủn rủn vô lực, y cười khổ, tối hôm qua quá phóng túng rồi.

Đang nghĩ ngợi tới, cửa phòng đột nhiên từ bên ngoài bị đẩy ra, nghênh quang mà đứng, thiếu niên thân ảnh thon dài mà đỉnh bạt, mặt hấn hoàn toàn biến mất trong ánh sáng, nhìn qua, như phảng phất xa xôi vô pháp chạm đến. Tô Nhan chính là trong nháy mắt đột nhiên cảm giác được một tia bất an xưa nay chưa từng có.

“Âu Dương Lam.” Y vội kêu lên.

Trong cổ họng đối phương phát ra tiếng cười vui sướng, sau đó chậm rãi bước vào phòng.

Trong tay của hắn bưng một cái khay, đi đến mép giường tới, cúi đầu tới hỏi: “Có phải là không thoải mái hay không?”

Tô Nhan lắc đầu: “Chỉ là có chút mệt mỏi.”

Vì thế Âu Dương Lam liền cười nghiêng mình qua hôn khéo miệng y: “Ta đi phòng bếp làm chút thức ăn, ta uy người.” Hắn thanh âm bình tĩnh thật sự, Tô Nhan nhượng mảy: “Người cũng biết hầu hạ?” Âu Dương Lam ngồi thẳng thân mình, bưng bát cháo được rải mấy cọng hành lại đây, cầm cái muỗng một ngậm một

ngụm ụy Tô Nhan ăn, tối hôm qua đại khái thật sự mệt muốn chết rồi, Tô Nhan ăn uống no đủ xong ngủ tiếp.

Ấu Dương Lam ngồi ở mép giường, ngón tay mềm nhẹ cẩn thận vuốt ve gương mặt Tô Nhan, ánh mắt an tĩnh mà sáng ngời.

Lần nữa khi tỉnh lại, ngoài trời đã có chút tối tăm.

Ấu Dương Lam không ở trong phòng, điều này làm Tô Nhan không khỏi nhú mảy. Y xuống giường, khoác kiện áo ngoài đi ra, từ lầu hai hàng rào nhìn xuống, toàn bộ hậu viện thu hết vào đáy mắt. Trong hậu viện rộng rãi, có không ít hạ nhân thân sắc vội vàng chạy qua chạy lại, cả Tạ Nhiễm cũng bị Tô Dật đỡ ra, Tô Nhan cảm thấy kỳ quái, vì thế nhanh chóng đi xuống lầu, theo đuôi bọn họ mà đi.

Tạ Nhiễm cùng Tô Dật đi về hướng sảnh trước, Tô Nhan phía sau miệng vết thương còn chưa lành lại, cho nên chỉ có thể thả chậm tốc độ đi theo sau hai người. Rốt cuộc đi đến sảnh ngoài, liền thấy Lý Cẩm Sâm, Ấu Dương Uyên, Ấu Dương Lam cùng với Lý Cẩm Du mấy người đều ngoan ngoãn đứng ở một bên đại sảnh, ngay cả Vệ Tử Thu cùng Tiêu Tuyệt đều một bộ dáng thuận theo đứng ở một bên, không dám nói lời nào, Tạ Nhiễm cùng Tô Dật đến sau cũng thức thời đứng trong một góc.

“Cứu cứu, mợ, các người đến đây làm gì a?” Vẫn là Lý Cẩm Sâm mở miệng trước, hần thanh âm như cũ thanh lãnh, lại không khó nghe thấy giữa những lời thốt ra là phần cung kính hiếm thấy.

Tô Nhan thân mình mềm nhũn, khó khăn lắm tựa vào một cây cột, nghe thấy một giọng nganh lảng cất lên: “Người cùng Tiểu Uyên vừa đi chẳng bao lâu, mợ người đã nhớ mong rồi, mấy ngày gần đây nghe nói các người ở trên đỉnh núi này, liền đến thăm các người một chút.”

Thanh âm này vừa dứt, một nữ tử liền khanh khách nở nụ cười: “Cứu cứu ác người chính là thích khuếch đại sự thật, ta bất quá là ở nhà cảm thấy không có việc gì, lấy cớ ra ngoài một chút, các người nên làm gì thì làm đi, không cần để ý chúng ta,” nói tới đây, thanh âm kia hơi hơi tạm dừng một chút, “Vị này là Lục hoàng tử đi, thật là anh hùng xuất thiếu niên.” Trong giọng nói hơi có chút cảm khái.

Tô Nhan phải dùng sức chống trên cây cột, phảng phất sức lực toàn thân đều tụ lại đôi tay chống đỡ này, y nghe thấy Ấu Dương Lam nhàn nhạt trả lời: “Không dám nhận.”

“Tô công tử, sao người không vào đây luôn?”

Thình lình thanh âm vang lên khiến mọi người lực chú ý, Tô Nhan vừa nhấc đầu, liền thấy Ấu Dương Lam hơi nhú mảy, sức lực toàn thân y tựa đều bị rút cạn, chỉ có thể đứng ở tại chỗ nỗ lực duy trì cân bằng, chờ cho Ấu Dương Lam bước đi lại đây, đem y một phen ôm trong lòng ngực: “Thức dậy làm gì? Người thân mình còn chưa khỏe hẳn.....”

“Ta không có việc gì, ngủ lâu rồi ngược lại cảm thấy chóng mặt.” Tô Nhan cười, ôn nhu đánh gãy lời hăn, đôi mắt lướt qua bụi bặm giữa không trung nhìn về phía đôi vợ chồng trên vị trí chủ vị kia đang đứng dậy, bọn họ còn rất trẻ, ít nhất, cũng chưa qua bốn mươi, nam nhân bên trái cao lớn cường tráng, mặt mày như kiếm, một cỗ khí thế không giận tự uy. Nữ nhân bên cạnh lông mày như khói, da như ngọc, cho dù thanh xuân đã qua, trên người như cũ mang theo một cỗ khí chất tiểu xảo linh động. Tô Nhan dừng lại trên mặt nàng một lát, ngay sau đó cười, lời nói lại là đối Vệ Tử Thu nói: “Vệ tiên sinh trong phủ hôm nay thật là náo nhiệt, Tô Nhan thân thể có chút không khỏe, không quấy rầy các vị ôn chuyện.” Nói xong nhẹ nhàng kéo tay sao Ấu Dương Lam, Ấu Dương Lam cũng hiểu ý, đỡ Tô Nhan trở về. Hai người còn chưa đi được vài bước, liền nghe phía sau nàng kia kinh hô thanh âm: “Tiểu Nhan! Là Tiểu Nhan sao?”

Tô Nhan làm bộ không nghe thấy, nhưng vẫn là ngừng lại, quay đầu, nhìn về phía nữ tử kia đáy mắt tràn đầy kinh hỉ, bất đắc dĩ cùng bi thống, đậm đậm cười, “Không biết phu nhân có gì phân phó?”

Nghiêm Như Yên rõ ràng thấy giữa mày y đậm nhiên cùng xa cách, trong lòng đau xót, quay đầu nhìn trượng phu, Tô Trí lập tức hiểu ý lại đây, bình tĩnh hỏi: “Người chính là nhi tử phủ Thừa tướng Lục công tử Tô Nhan?”

Tô Nhan có chút dương môi, trong mắt tựa đọng đầy trào phúng, thanh âm lại vẫn là gọn sóng bất kinh: “Vâng.”

Nghe thấy y khẳng định hồi đáp, Nghiêm Như Yên trên mặt biểu tình càng thêm kích động, trong mắt tràn ra trong sáng bọt nước: “Tiểu Nhan, Tiểu Nhan, thật là người.”

Tô Nhan gắt gao bắt lấy tay áo Âu Dương Lam, trên mặt lại là một bộ bình tĩnh không gợn sóng bộ dáng, thanh âm như nước suối thấu triệt thanh lãnh: “Ta thấy phu nhân đại khái là nhận sai người, hôm nay Tô Nhan là lần đầu tiên gặp người.”

Nghiêm Như Yên bị những lời này làm cho sửng sốt, trên mặt càng là một mảnh cứng ngắc, ngăn không được bi thương cùng bất đắc dĩ, nàng cứ như vậy bình tĩnh nhìn Tô Nhan, bước chân tập tễnh đi trước, sau đó lại nhút nhát lui ra phía sau, lời nói đều không thể thốt ra. Mấy người Lý Cẩn Sâm đều bị một màn trước mắt này làm thất thố kinh sợ, trong ấn tượng của bọn họ, người mợ này luôn luôn khéo léo ôn nhu, ngôn hành cử chỉ càng có đại gia phong phạm, hiện giờ bất quá là thấy Tô Nhan, thế nhưng biến thành dáng vẻ này.

Lý Cẩn Sâm cùng Âu Dương Uyên dùng tương đồng ánh mắt nhìn nhau liếc một cái, lại nhìn qua Tô Nhan giấu mình trong lòng ngực Âu Dương Lam, đã là một bộ thần sắc khác.

Tô Nhan cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, thân thể đều ở lung lay sắp đổ, Âu Dương Lam cúi đầu vừa thấy, lập tức trầm sắc mặt, cũng không màng còn có người ngoài ở đây, một phen bế y lên xoay người đi về hậu viện, một câu dư thừa cũng chưa nói. Nam Cẩm vẫn luôn ẩn thân ở góc tường, ngay sau đó đuổi kịp thiếu gia nhà mình, đem đám người ở sảnh ném ra sau lưng.

Nhìn Âu Dương Lam ôm Tô Nhan đi xa, Tiêu Tuyết để sát vào bên tai Vệ Tử Thu nói: “Tô Nhan sợ là bệnh tình tái phát, ta đi xem.”

Lúc này đây, Vệ Tử Thu khó được một lần không kêu hấn cút, nhìn theo phương hướng Âu Dương Lam rời đi khẽ gật đầu, vì thế Tiêu Tuyết liền xoay người đuổi theo Tô Nhan.

“Tô Nhan, người thấy chỗ nào không thoải mái?” Âu Dương Lam dưới chân gấp gáp, vừa đi vừa không yên tâm cúi đầu nhìn người trong ngực. Tô Nhan đôi mắt gắt gao nhắm, sắc mặt có chút tái nhợt, ngón tay lại phi thường dùng sức bắt lấy vạt áo hắn, nghe vậy thông thả lắc đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Ta không có việc gì, Âu Dương Lam, chúng ta hồi kinh đi.”

Âu Dương Lam trong lòng chấn động, lập tức trả lời nói: “Được, sáng ngày mai chúng ta liền khởi hành.”

Tô Nhan không thuận theo: “Hiện tại đi đi.” Đặc biệt kiên trì.

Âu Dương Lam chỉ là hơi dừng lại, cũng đáp ứng y. Tiêu Tuyết lúc này đã đuổi theo kịp, thấy Âu Dương Lam sắc mặt không vui, lại nhìn người trong lòng ngực hắn, duỗi tay thăm dò cái trán Tô Nhan, ngay sau đó trừng mắt nhìn Âu Dương Lam liếc một cái: “Các người tối hôm qua có phải hay không.....”

“Ừm.” Âu Dương Lam không e dè thừa nhận làm Tiêu Tuyết thở ra một hơi, sau đó mới nói: “Tô Nhan hiện tại phát sốt.”

“Cái gì?” Âu Dương Lam hiển nhiên không dự đoán được tình huống này, vội hỏi hắn: “Có nghiêm trọng không? Hiện tại nên làm thế nào?”

Bóng dáng lâu các đã gần ngay trước mắt, Tiêu Tuyết nhìn nhìn hai tầng kiến trúc kia, nói với Âu Dương Lam: “Có lẽ không có gì trở ngại, ta cho y uống chút dược trước đã.” Âu Dương Lam lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đem Tô Nhan đặt ở trên giường, duỗi tay sờ soạng cái trán y, quả nhiên nóng muốn phỏng.

Tiêu Tuyết ngồi trước bàn tròn viết phương thuốc, đưa cho Nam Cẩm: “Đem cái này đưa cho Lý đại trù, hắn biết nên làm như thế nào.”

Đợi cho Nam Cẩm cầm phương thuốc đi ra ngoài, Tiêu Tuyết mới đứng dậy đi đến mép giường. Tô Nhan bởi vì phát sốt nên đã ngủ, trên mặt tuy bình tĩnh, sắc mặt lại tái nhợt đến dọa người, Tiêu Tuyết nhìn Tô Nhan, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Nữ nhân kia tên là Nghiêm Như Yên, nàng trông thấy A Nhan rất kích động.”

Âu Dương Lam cười, bên môi nở một đóa hoa.

“Đương nhiên sẽ kích động.” Hắn nói như vậy.

Tiêu Tuyết nhú mảy, không minh bạch ý tứ của hắn, vì thế Âu Dương Lam hỏi: “Người biết Âu Dương Thiên không?” Thấy Tiêu Tuyết lắc đầu, hắn liền tiếp tục nói: “Tô Nhan từng hỏi ta vấn đề này, y hỏi ta Âu Dương Thiên tại sao lại bị phụ hoàng xử tử.”

“Hay là..... Nàng cùng A Nhan có liên quan gì đó?”

Âu Dương Lam ngắc đầu, nhìn chằm chằm vào hắn: “Ngẫm lại tên Tô Nhan đi.”

Tiêu Tuyết nghĩ một chút liền bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt hiện ra kinh ngạc, miệng hắn há ra có thể nhét vừa một quả trứng gà, sau đó mới chần chờ chưa định nói: “Vì sao người dám khẳng định?”

Âu Dương Lam hơi hơi câu môi, mắt đen nhìn khuôn mặt thanh nhã trên giường: “Bởi vì, nàng là cô cô của ta.”

Tiêu Tuyết kê thuốc chốc sau đã có người bưng lại, Âu Dương Lam lấy muỗng nhỏ từ từ cẩn thận uy cho Tô Nhan, Tiêu Tuyết một bên thấy, không khỏi reo ghẹo hắn: “Đánh chết ta cũng không ngờ tới, Lục hoàng tử đối với A Nhan nhà chúng ta lại quan tâm chu đáo như vậy.”

Âu Dương Lam khoe miệng chất đầy ý cười, thanh âm ôn nhuận như nước: “Ta cũng không ngờ được.”

Đoạn đối thoại của hai người, Tô Nhan xem như không nghe thấy, cụp mi rũ mắt ngoan ngoãn đem bát được đó uống hết, sau đó nói với Âu Dương Lam: “Tạ Nhiễm còn chưa có khỏi hẳn, người qua thăm hắn chút đi, nói với hắn đừng vội tới đây thăm ta, miễn cho độc giải xong lại bị ta lây bệnh.”

Tô Nhan nào biết lúc mình chưa tỉnh, Tạ Nhiễm cùng Tô Dật đã tới một chuyến rồi, nhưng bọn họ đều bị Tiêu Tuyết nhốt ở ngoài cửa không cho vào. Không phải nói chứ, lúc ấy hắn đang cùng Âu Dương Lam thảo luận chuyện của Tô Nhan, như thế nào có thể cho Tạ Nhiễm nghe được, huống chi, còn có Tô Dật đeo dính da nữa.

Âu Dương Lam buông cái chén không xuống, dỗ dành Tô Nhan: “Ân, người ngủ thêm một chút đi.”

Chờ cho Âu Dương Lam đóng cửa phòng lại, cùng Tiêu Tuyết đi xuống lầu, Tiêu Tuyết mới mở miệng nói: “Để A Nhan một mình ở trong phòng, người yên tâm sao? Cô cô người có thể tùy thời sẽ tới tìm y đó.”

Buổi tối, gió đêm mát mẻ thổi từ thanh âm Tiêu Tuyết đến bờ vai Âu Dương Lam làm đầu tóc hắn có chút bay lên, hắn ngắc đầu nhìn bầu trời sẫm màu, câu môi cười: “Có gì phải lo, vô luận Tô Nhan quyết định như thế nào, ta cũng sẽ đứng về phía y.”

55. Chương 55: Số Mệnh Hoàng Gia

Lời nói chắc chắn như vậy từ trong miệng Âu Dương Lam ào ào tuôn ra, làm Tiêu Tuyết không khỏi ghé mắt nhìn hắn: “Biệt viện của người không phải đường nam sủng sao? Ta sao có thể tin lời người?”

Âu Dương Lam quay đầu nhìn hắn, chất giọng chậm chạp mà ưu mỹ: “Người tin hay không cũng không quan hệ, ta chỉ biết, ta yêu hắn.”

Vì thế Tiêu Tuyết liền nở nụ cười, tiếng cười sang sảng phá tan không khí truyền tới xa xôi phía chân trời, Vệ Tử Thu đang trong phòng bắt mạch cho Tạ Nhiễm nghe được, không khỏi nhú mảy, nói thầm: “Đêm hôm khuya khoắt phát tình cái gì a?”

“Vệ tiên sinh, đôi phu phụ ban ngày có quan hệ gì với Tô gia Giang Nam vậy?” Tuy là đặt câu hỏi, nhưng ngữ khí của Tạ Nhiễm thì tương đương với khẳng định. Vệ Tử Thu đem tay rút về tới, nhìn hắn một cái: “Vì sao hỏi như thế?”

Tạ Nhiễm giương mắt, thân thể hắn đã khôi phục được bảy tám phần, đôi mắt cũng sáng ngời như trước, trên gương mặt tuấn tú mang theo thần sắc chắc chắn, mái tóc bạc nhu thuận trải dài từ ở trước ngực giống như chủ nhân nó lúc này, gương nanh múa vuốt: “Cứu cứu cùng mợ trong miệng Lý Cẩm Sâm, trừ bỏ Tô gia đương gia, ta nghĩ không ra trên đời này hắn còn có người cứu cứu và người mợ nào khác a.”

Vệ Tử Thu xán nhiên cười: “Biết được cũng không ít.”

Tạ Nhiễm nhanh chóng thu hồi khí thế lừng lệt trên mặt, chớp mắt đã khôi phục bộ dáng ướn ắt: “Trong lúc vô ý ta đã nghe người khác nhắc tới.”

“Người cùng người nhắc tới việc này chỉ sợ cũng rất có địa vị a, người biết Giang Nam Tô gia cùng Lý gia có quan hệ không nhiều lắm đâu.” Vệ Tử Thu nhìn hẩn, trong mắt điểm xuyên chút quang mang, Tạ Nhiễm bị hẩn nhìn cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là cúi đầu cười: “Vệ tiên sinh cũng không biết sao?”

Vệ Tử Thu ngó hẩn liếc mắt một cái: “Nột chút ta cũng không muốn biết.” Dứt lời, đứng dậy đi ra cửa, chỉ để lại cho Tạ Nhiễm một bóng dáng mị lực lan tràn.

Có lẽ là bởi vì Thiên Hạ Độ Nhất Trang tọa lại trên đỉnh núi, tổng làm người có loại ảo giác chính mình đang ở giữa không trung, ánh trăng sáng ngời, lộng lẫy bung tỏa, phảng phất như có thể nắm trong lòng bàn tay, tinh nghịch tươi cười.

Hai bàn tay chống cằm, khuỷu tay để trên cửa sổ, Tô Nhan ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm.

Những ngôi sao trên đó luôn thiên biến vạn hóa, như từ địa phương xa xôi trèo đèo lội suối mà đến, chỉ vì một khoảnh khắc mỹ lệ này.

“Tiểu Nhan.” An tĩnh trong phòng đột nhiên bị phá vỡ.

Tô Nhan xoay người lại, thấy trong phòng chẳng biết khi nào đã đứng một người, cũng không biết nàng làm sao vào được, khiến y không hề phát giác ra. Tô Nhan sắc mặt trầm xuống, thanh âm mang theo lưỡi dao sắc bén: “Không biết Tô phu nhân đêm khuya đến thăm, có chuyện gì sao?”

Nghiêm Như Yên chịu không nổi y lạnh nhạt ương bướng như vậy, không khỏi tiến lên vài bước, nhìn vào gương mặt thanh tú tuyết luân trước mắt, miệng khẽ mở, lời nói liền như vậy tuôn ra: “Tiểu Nhan, ta là mẹ ruột của ngươi.”

Nói cho hết lời, thiếu niên đối diện lại bày ra bộ dáng không chút biểu tình, thậm chí mắt cũng không chớp, không khí trong nháy mắt bị đình trệ. Một lúc sau, nàng thấy khóe miệng thiếu niên cứ khép rồi mở mấy lần, lời nói trào phúng cứ vậy vang lên: “Thì tính sao?” Nghiêm Như Yên sững sốt, nước mắt trong suốt liền đọng lại trên khóe mắt, nhưng chậm chạp không chịu rơi xuống.

“Ngươi..... Đều đã biết?” Thật lâu sau, thanh âm Nghiêm Như Yên trầm mặc vang lên.

Tô Nhan từ bên cửa sổ đi tới ngồi xuống cạnh cái bàn tròn, nhìn qua Nghiêm Như Yên như mời nàng an tọa. Nghiêm Như Yên thần sắc hoảng hốt ngồi xuống, thấy ngón tay mảnh khảnh cầm lấy cái ly châm trà, đặt xuống trước mặt nàng. Thần sắc y lại đậm đặc chứng minh y cố tình xa cách và không tha thứ. Tim Nghiêm Như Yên đau như cắt, thình lình nghe y nói: “Vì sao phải xuất hiện?”

“Vẫn luôn như vậy không tốt sao? Coi như ta đã chết, ta từ lâu đã quên cha mẹ thân sinh của mình rồi cuộc là ai, như vậy không tốt sao? Vì sao còn muốn xuất hiện, các người đang quấy rầy ta đó. Lúc các người quyết định để ta lại phủ Thừa tướng, thì nên biết trước điều này, không phải sao?” Tô Nhan ngẩng đầu lên, đôi mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào Nghiêm Như Yên, hai người cứ như vậy đối mặt mà ngồi, hai đầu lông mày giống nhau tựa như được phóng đại hết mức, cái loại cảm giác cốt nhục tương liên này rồi cuộc cũng dần dần rõ ràng.

“Tiểu Nhan, ta đã hối hận.” Nàng không kìm được nước mắt nữa, những giọt lệ như hòn than nóng rực rơi vào lòng ai đó. Tô Nhan dời mắt đi, than nhẹ một tiếng: “Mời các người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, bởi vì, vô luận trải qua bao nhiêu năm, ta cũng không thể tha thứ các người.”

Y sẽ không quên tâm tình lúc y phát hiện mình không phải là con ruột của Tô Nguyên Tu, khiếp sợ, bất lực cùng với nghi hoặc tràn lan.

Tiếp theo, tập kích mà đến chính là một bí mật lớn hơn nữa.

Mẹ ruột của y là em gái ruột của đương kim hoàng thượng, Âu Dương Thiển.

Nói cách khác, Âu Dương Lam là biểu huynh của y, hai người họ có quan hệ huyết thống.

Khi đó, y cùng Âu Dương Lam đã cùng chung chăn gối rất nhiều năm, y đã hai mươi ba tuổi là một nam tử thành niên, mà Âu Dương Lam, sớm đã trưởng thành thành một nam nhân đỉnh bạt thành thực. Y vẫn luôn cho rằng quan hệ giữa bọn họ bất quá là đều là do vận mệnh, nào biết, lại vẫn có một cái hào cang sâu cang rộng bao bọc lấy họ.

Cái kia so với vận mệnh, cang làm người cảm thấy vô lực tuyệt vọng.

Khi đó Tô Nhan cố chấp mà bảo thủ, y vô pháp tiếp thu sự thật như vậy, vì thế lựa chọn một con đường cực đoan như vậy.

Muốn nói y sinh ra, kỳ thật từ lúc bắt đầu đã là sai lầm, một cái lưng đeo quá nhiều ân oán sinh mệnh, đã định vô pháp chết già. Cho nên, kiếp trước y đã chết, chết dưới tay người y yêu nhất, tuy rằng y biết rõ đó là do một tay y tạo thành.

“Năm đó ta để người lại nơi đó là chuyện bất đắc dĩ, người là máu thịt trên người của ta, ta làm sao cam lòng bỏ được!” Nghiêm Như Yên vẻ mặt đau đớn, thanh âm cũng đã thay đổi, từ dịu dàng ban đầu trở nên tê tâm liệt phế.

Tô Nhan lẳng lặng nhìn chén trà trên tay, trên mặt chén phủ lên một tầng lá trà hơi mỏng, chúng nó ở phía trên vô tâm du đãng, hoàn toàn không có mục đích, chỉ là phù du mà thôi. Sau đó y nói: “Nếu không cam lòng, vì sao chưa bao giờ đến gặp ta?”

Nước mắt Nghiêm Như Yên cứ vậy tràn ra ào ạt, chảy dài trên gương mặt xinh đẹp của nàng, như một dòng suối nhỏ mà chảy, sau đó rớt xuống sàn nhà, nháy mắt hòa tan vào hư vô.

Nhân kiếp trước, quả đời sau.

Tô Nguyên Tu sợ rằng sớm biết mình không phải là nhi tử thân sinh của ông ta, cho nên mới đối xử với y không nóng không lạnh như vậy. Mỗi lần ông ta thấy y, trong mắt lại như lưu trữ chút mệt mỏi, có lẽ cũng là vì nữ nhân trước mắt này.

Âu Dương Thiển – hai mươi năm trước, cái tên này cơ hồ là thê tử lý tưởng trong mộng của rất nhiều nam tử, nàng thông tuệ, quyết đoán thậm chí hào sảng dứt khoát không hề thua nam tử.

Nàng là đệ nhất mỹ nhân vương triều, là muội muội Hoàng Thượng sủng ái nhất, là tồn tại hoàn mỹ nhất trong lòng toàn bộ người trong thiên hạ, hoàn mỹ đến gần như sự tồn tại của thần.

Bất quá nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi.

Chỉ liếc mắt một cái, liền rớt vào vực sâu tên là tình yêu, từ đó một đi không trở lại.

Hai mươi năm trước, việc Âu Dương Thiển bị Âu Dương Quân xử tử đã từng chấn động một thời, bất quá chuyện kia chỉ là thủ đoạn lừa người trong thiên hạ thôi. Sau ngộ môn chém đầu, trên đời này liền không còn người nào là Âu Dương Thiển nữa, chỉ còn một người tên Nghiêm Như Yên.

Bảy năm sau, Âu Dương Thiển hai mươi ba tuổi, không, là Nghiêm Như Yên sinh hạ đứa bé đầu tiên, đặt tên Tô Nhan.

Vì một người nam nhân a, khiến nàng vứt bỏ địa vị công chúa, vứt bỏ hài tử thân sinh của mình, nữ nhân như vậy chỉ xứng làm một thê tử, không xứng làm mẫu thân.

Tô Nhan trào phúng cười cười, đột nhiên nhìn qua nữ nhân đối diện bị câu hỏi của y làm cho đại ra: “Tô phu nhân hôm nay tới là muốn làm gì? Muốn ta trở lại bên cạnh người sao? Đừng quên, Tô Trí chưa bao giờ có ý định tiếp nhận ta.”

Bàn tay đặt trên bàn của Nghiêm Như Yên nắm chặt thành quyền, trong mắt tựa như ánh sáng chớp động làm cho người ta tan nát cõi lòng: “Trí sẽ tiếp nhận người, hãy tin tưởng ta.”

“Ta không phải con của hắn.” Tô Nhan vẫn giữ biểu tình hờ hững, bình tĩnh chỉ ra sự thật.

Nghiêm Như Yên liền cắn chặt môi dưới, trên mặt nháy mắt hiện lên vô số cảm xúc, sỉ nhục, hổ thẹn cùng không kịp hồi hận: “Người là hài tử của ta, chỉ điểm này đã đủ rồi.”

Tô Nhan lắc đầu, thanh âm bình tĩnh như nước, trong miệng phun ra lời nói tàn nhẫn: “Không đủ, không đủ, đối với Tô Trí mà nói, ta bắt quá là nhi tử của một tên khát cái, là vì người bất mãn với số mệnh hoàng gia mà hoài thai dã loại này.”

“Không, không phải, Tiểu Nhan, đừng nói chính mình như vậy.” Nước mắt Nghiêm Như Yên giống trân châu giống nhau không ngừng rơi xuống, muốn duỗi tay tới kéo Tô Nhan, lại bị y dễ dàng tránh đi, vì thế, đôi tay trắng nõn cứ như vậy dừng giữa không trung, phảng phất nhất thời tìm không được vị trí thích hợp.

Tô Nhan nhấp một miệng trà, nhìn ra bầu trời mặc nhiên ngoài cửa sổ: “Ta sẽ không xem nhẹ chính mình, bởi vì ta đã tìm được người quan trọng nhất rồi.”

“Cho nên, đừng đến quấy rầy ta nữa, nếu người cùng Tô Trí Nhiên có thể bình yên cả đời đó là phúc khí, nếu không thể, cũng là lựa chọn của người. Ta đối với người mà nói chỉ là người qua đường, không có quyền can thiệp, cũng không quyền nói chuyện, chỉ là,” y tạm dừng một lát, đôi mắt nhìn Nghiêm Như Yên người đã ban sinh mệnh cho mình: “Người nếu đã không còn là người hoàng gia nữa, đừng nên xen vào chuyện này.”

Y chỉ chính là chuyện Tô Nguyên Tu mưu phản, kiếp trước khi Nghiêm Như Yên biết được việc này nàng đã đột nhiên xuất hiện, làm cho y trở tay không kịp.

Nghiêm Như Yên có chút trầm ngâm, quyết đoán cầm tay y, lần này Tô Nhan không né tránh, liền bị xúc cảm mềm mại từ bàn tay ấm áp của nàng làm cho ngây người, nghe thấy nàng nói: “Ta lần này tới chính là muốn mang người đi, người còn nhỏ, hoàng tộc đấu tranh không thích hợp với người. Cho nên, ta hy vọng người có thể cùng ta đi Giang Nam, mặc kệ người muốn như thế nào, chỉ cần ta biết người bình an không có việc gì là được.”

Tô Nhan trầm mặc thật lâu, bắt quá là trong đầu đột nhiên chiếu ra khuôn mặt Âu Dương Lam lạnh lùng lãnh tĩnh, sau đó Tô Nhan đột nhiên nói: “Xin lỗi, Tô phu nhân, thứ cho ta không thể đáp ứng người.”

Nghiêm Như Yên không dự đoán được y sẽ dứt khoát cự tuyệt đến thế, bèn ngơ ngẩn nhìn y, lẩm bẩm hỏi: “Là bởi vì Tiểu Lam sao?”

Nàng là người từng trải, chỉ cần dựa vào biểu hiện của hai người ngoài đại sảnh cũng đoán được vài phần. Hiện giờ hỏi như vậy, bắt quá chỉ là ôm chút may mắn thôi. Tô Nhan gương mặt, bình tĩnh nhìn nàng, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Đúng.”

Vì thế, Nghiêm Như Yên như cái cây giữa giông bão còn bị sét đánh, khiếp sợ đến vô pháp mở miệng, sau một lúc lâu mới cố gắng nín lấy tay Tô Nhan: “Người điên rồi! Hắn là ca ca người! Các người sao lại có thể.....”

“Chỉ là biểu ca mà thôi,” Tô Nhan lạnh lùng đánh gãy lời nàng: “Cho dù chúng ta là thân huynh đệ, lựa chọn của ta như cũ sẽ không thay đổi.”

Y kiên định như vậy, biểu tình trên mặt là nhất quán bình tĩnh. Nghiêm Như Yên đang nắm lấy tay y không khỏi chậm rãi buông ra, thanh nhã trên mặt biến mất, thay vào đó lại lộ ra một mặt bi thống, nhanh đến không kịp nhìn thấy: “Tiểu Nhan, người có nghĩ kĩ chưa?”

Tô Nhan đột nhiên chống một tay trên mặt bàn, bên môi tươi cười có chút không chút để ý: “Tô phu nhân, đó là chuyện của ta.”

Nghiêm Như Yên bị y nói một câu đến nghẹn, sau đó mới nói: “Năm đó khi ta ly cung, đứa nhỏ Tiểu Lam này còn chưa xuất thế, sau lại nghe nói mẫu hậu hẳn sinh hẳn ra cũng đoạn tuyệt, nàng cũng là người số khổ. Hiện giờ Hoàng Thượng bệnh nặng, Tô Nguyên Tu ý muốn mưu phản, các người lại rời hoàng cung mấy ngày này, sợ rằng ông ta ở trong tối đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Ngụ ý đó là lần này bọn họ hồi cung dữ nhiều lành ít.

56. Chương 56: Không Biết Xấu hổ

“Năm đó ta sinh hạ ngươi, lại không có cách nào mang ngươi đi. Khi đó, nhị phu nhân phủ Thừa tướng vừa vận sinh hạ nhi tử yếu mệnh, ta cùng với nàng luôn luôn giao hảo cho nên liền đem ngươi phó thác cho nàng. Nào biết, nàng lại là người phúc mỏng như thế, ta chân trước vừa ly khai phủ Thừa tướng, nàng sau lưng đã rời đi,” Nghiêm Như Yên thật mạnh thở dài, ánh mắt mềm mại một lần nữa dừng trên người Tô Nhan: “Là ta có lỗi với ngươi, nếu sớm biết nàng đã buông tay trần thế, vô luận như thế nào ta chắc chắn sẽ tìm ngươi. Tô Nguyên Tu tuy không phải cha ruột ngươi, nhưng mấy năm nay cũng có công nuôi nấng không ít thì nhiều, ân tình này ngươi chớ có quên.”

Tô Nhan cười, khuôn mặt thanh tú dưới ánh đèn có vẻ phá lệ quyến rũ, sau đó y ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Như Yên: “Chuyện quá khứ đã qua cứ xem như một hồi mộng. Hôm nay ta coi như người chưa đến đây, về sau cũng đừng nhắc lại, còn hoàng cung thì chúng ta nhất định phải trở về. Ta vẫn luôn niệm ân tình của ông ấy, cho nên nếu không vận bất đắc dĩ, ta sẽ không nói đến. Huống chi, Âu Dương Lam không phải người mặc kẻ khác xé, ta cũng không phải.” Con ngươi Tô Nhan nháy mắt bị lẳng lợi quang mang bao trùm, những cái đó như lưỡi dao lẳng lợi quang mang khiến cho Nghiêm Như Yên không khỏi thất thần, nghĩ thầm đứa nhỏ này cho người ta cảm giác nội liễm trầm ổn như thế, nhìn không giống như là một hài tử chỉ mới mười ba tuổi.

Thấy Tô Nhan vẻ mặt kiên quyết, Nghiêm Như Yên biết rõ nàng đã không còn phần thắng, chỉ khe khẽ thở dài, móc ra một vật từ trong lòng ngực đưa cho Tô Nhan: “Ngươi không chịu tha thứ cho ta cũng không sao, thứ này ngươi lấy đi, tương lai chắc chắn có chỗ hữu dụng.”

Tô Nhan không cự tuyệt nữa, thoải mái hào phóng nhận lấy. Nghiêm Như Yên từ trên ghế đứng dậy, chậm rãi đi đến bên người Tô Nhan, hơi hơi cúi đầu, cái trán chạm chạm tóc của y, một cổ hương thơm ấm áp đặc trưng của nữ tử đột nhiên ủa tới, cảm giác mềm mại dịu dàng như thế làm Tô Nhan khẽ giật mình. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cảm giác ấm áp cảm giác kia đã vụt mất. Nghiêm Như Yên nỗ lực kìm lại nước mắt, đứng dậy, lại cười nói: “Tiểu Nhan Tiểu Nhan, nương vẫn luôn nhớ kỹ người đấy.”

Dứt lời, như sợ hãi Tô Nhan sẽ trả lời, nàng bước nhanh chạy ra khỏi cửa.

Cửa rộng mở giương miệng há hốc mồm, gió đêm mát mẻ cứ như vậy thổi thẳng vào phòng, thổi trúng Tô Nhan làm đôi mắt y thấy chút đau đớn.

Túi gấm màu trắng trong tay bị y gắt gao nắm lấy, mang theo cổ lực đạo mạnh mẽ ngay cả chính mình cũng không phát hiện.

Thời điểm Âu Dương Lam trở về, Tô Nhan vẫn còn ngồi cạnh bàn, biểu tình nhàn nhạt, ánh mắt có chút hoang mang.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Thẳng đến lúc thanh âm Âu Dương Lam truyền đến, Tô Nhan mới phục hồi tinh thần lại, càng nắm chặt đồ vật trong tay hơn. Âu Dương Lam chỉ làm như không phát hiện, đi qua đem người đỡ đến trên giường nằm xuống, nương theo ánh đèn dầu có chút ảm đạm trong phòng, cười cười: “Thân thể thoải mái chút chưa hả?”

Tô Nhan gật gật đầu, đột nhiên kéo tay hắn lại: “Âu Dương Lam, ta.....”

“Hu!” Ngón tay thon dài đè trên môi Tô Nhan, làm một động tác im lặng, sau đó chậm rãi cúi xuống, đem thân thể mềm mại ôm vào lòng: “Những vì sao đều ngủ hết rồi, chúng ta cũng ngủ đi.” Dứt lời liền lên giường, để nguyên y phục nằm xuống cạnh Tô Nhan. Tô Nhan nghiêng đầu qua nhìn, liền thấy trong đôi mắt hắc ám to lớn kia toàn là ôn nhu như lửa đỏ, cảm giác thật lâu trước kia đã chờ ở đó, chỉ đợi lần này y lơ đãng thoáng nhìn.

Tô Nhan càng nắm chặt tay hắn, nhẹ giọng nói: “Chúng ta hồi kinh đi.”

Âu Dương Lam gật đầu, duỗi tay đem thân mình kia kéo lại vào trong ngực, thanh âm từ trên đầu nhẹ nhàng truyền đến: “Kỳ thật, vô luận ngươi đi đâu ta đều sẽ đi theo.”

Thân thể Tô Nhan chấn động, sau lưng đột nhiên nhiều ra một bàn tay, bàn tay kia mang theo từng chút từng chút ôn nhu vuốt ve tấm lưng cứng đờ của y, nhu hòa nói: “Ngủ đi.” Kèm theo đó là nụ hôn ôn nhu

chúc ngủ ngon nhẹ nhàng dừng giữa trán, mang theo chút xúc cảm ướt át.

Một ngày mới bắt đầu, Âu Dương Lam còn chưa ngủ dậy.

Tô Nhan nhìn sắc trời sáng rõ ngoài cửa sổ, không nhịn được cười ra tiếng, hiếm khi thấy được cảnh Âu Dương Lam lười biếng ngủ nướng. Tô Nhan cũng không vội đứng dậy, chỉ thật cẩn thận nghiêng nghiêng người, vươn một bàn tay qua giày vò gương mặt ngủ tới mù quáng của hắn, sờ sờ nơi này một chút, xoa xoa chỗ kia một cái, chỉ là động tác Tô Nhan có phần mềm mại như bên dưới là trần phẩm vô giá, cẩn thận hết mực.

Âu Dương Lam sở hữu một gương mặt có thể khiến phàm là nữ nhân đều sẽ thét chói tai, giữa mày khảm ngạo khí cùng cao quý, loại khí chất này trời sinh đã có sẵn không cần cố tình kiến tạo cũng không cần cố tình bắt chước, tự nhiên như vậy từ trên người hắn phát ra, làm người ta không cách nào dời mắt.

Một khuôn mặt như vậy, một thân phận như vậy, ông trời quả thật là quá bất công.

Đang mãi mê nghĩ ngợi lung tung, tay đột nhiên bị cầm lấy, người nào đó nguyên bản đang ngủ đột nhiên mở mắt ra, phong hoa vô tận trong đôi mắt kia thoáng chốc tiến vào đôi mắt Tô Nhan, làm y khẽ há miệng, trong nội tâm bùng lên một trận nhu tình khó có thể ức chế.

Vì thế Âu Dương Lam liền nhân cơ hội này hôn xuống một hơi sâu, môi răng giao triền, khó có thể kìm chế.

Đợi đến lúc thân thể chặt chẽ dán sát rồi cuộc kéo ra được chút khoảng cách, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa: “Âu Dương công tử, Tô công tử, chủ tử bảo nô tỳ tới thỉnh hai vị xuống lầu dùng bữa.”

Tô Nhan cảm thấy có chút quẫn bách, dựa vào tình thế hiện tại, toàn bộ sơn trang đều biết mình cùng Âu Dương Lam có vấn đề rồi, chỉ nghe người bên cạnh không mặt không nhạt nói: “Được, chúng ta lập tức đi qua.”

Người ngoài cửa đáp ứng đi rồi, gian phòng lập tức lại an tĩnh lại.

Âu Dương Lam trở mình, đè trên người y, thanh âm ái muội trầm thấp: “Tô Nhan, thái y nói buổi sáng nên làm chút vận động mới tốt.”

Lời này nói thật sự bình thường bất quá, phối hợp với người nào đó ở trên người mình nơi nơi đốt lửa móng vuốt cào loạn khắp nơi đã không còn sót lại chút bình thường nào. Tô Nhan bắt đắc dĩ cười, câu lấy cổ người bên trên, rướn người hôn lên môi hắn.

Trong phòng rất nhanh liền vang lên những thanh âm làm người mặt đỏ tim đập, kết hợp với tiếng nam nhân thở gấp, khiến cho dương quang ngoài cửa sổ đều e lệ dấu đi.

Chờ đến khi Âu Dương Lam cùng Tô Nhan xuống lầu ăn sáng đã là giữa trưa, Âu Dương Uyên ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế cũ kỹ ở sảnh ngoài, nhìn hai người bọn họ xuất hiện, trên mặt lập tức hiện ra một vòng tươi cười khoái trá: “Tô Nhan, người thật là càng thêm mỹ lệ.”

Tô Nhan khước miệng co rút, thông minh không trả lời.

Vì thế Âu Dương Uyên lại đem tầm mắt xả đến trên người Âu Dương Lam: “Tiểu Lục nhà chúng ta cũng càng thêm anh tuấn a, làm sao bây giờ, nhất định là muốn từ biệt, cảm giác hảo luyện tiếc a~. Người nói đúng không, Cẩn Sâm?”

Lý Cẩn Sâm ngồi cạnh hắn nghe vậy cũng không trả lời, chỉ là đôi mắt nhìn Tô Nhan, như muốn đem y nhìn ra một cái động lớn.

Đại sảnh trong nháy mắt trầm mặc xuống, Âu Dương Uyên thực không quen với loại trầm mặc này, vì thế nhanh chóng khụ một tiếng, tiếp tục nói: “Các người chừng nào hồi kinh?”

“Ngày mai.” Âu Dương Lam ngắn gọn trả lời.

Âu Dương Uyên nhướng mày, Lý Cẩn Sâm thì không dấu vết nhíu nhíu mày, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Cứu cứu cùng mợ sáng hôm nay đã xuống núi rồi.”

Tô Nhan trên mặt không có biểu tình gì, chỉ là đột nhiên quay đầu qua Âu Dương Lam, nói: “Ta đói bụng.”

Vì thế Âu Dương Lam liền lôi kéo y vội vàng đi tới nhà ăn, thẳng đến thân ảnh hai người biến mất cuối hành lang gấp khúc Âu Dương Uyên mới oán trách nhìn thoáng qua Lý Cẩn Sâm: “Ánh mắt vừa rồi của người cũng không sợ đem Tô Nhan dọa chết.”

Lý Cẩn Sâm thu hồi tầm mắt: “Nếu Tô Nhan chịu cùng mợ trở lại Giang Nam, có thể ít đi rất nhiều phiền toái.”

Âu Dương Uyên cười: “Đệ đệ này của ta cũng sẽ không cảm thấy y là thứ phiền toái.”

Nghe vậy, Lý Cẩn Sâm lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta chỉ chính là Tô Nguyên Tu.”

Âu Dương Uyên thu lại bộ dáng tươi cười, lông mày kết lại thành một chum: “Cái này đích xác có điểm không dễ làm, rốt cuộc Tô Nguyên Tu nuôi dưỡng y nhiều năm như vậy, cho dù đối với y không tốt cỡ nào, ít nhất cũng áo cơm vô ưu. Nếu đến lúc đó, Hoàng Thượng muốn xử lý ông ta thì Tô Nhan sẽ nghĩ như thế nào. Nếu Tô Nhan muốn bảo vệ ông ta, cái tên đệ đệ ngốc của ta nhất định sẽ ra mặt,” nói tới đây, ngữ khí hần chuyển đổi, trở về bộ dáng tên vô lại không đứng đắn: “Ai da, cuộc sống này thật là không có cách nào trôi qua!”

Lý Cẩn Sâm yêu nhất là bộ dáng khoa trương này của hắn, không khỏi cong cong môi, đi qua đem người kéo vào trong lòng ngực, nghiêng đầu hôn mạnh xuống.

Bởi vì ngày mai phải về kinh, ngày hôm nay Tô Nhan mới đặc biệt bận rộn.

Thứ nhất là muốn thuyết phục Tứ ca trước mang Tạ Nhiễm đi Giang Nam lần cuối, thứ hai là muốn cùng Vệ Tử Thu từ biệt.

Cùng thuyết phục Tứ ca và Tạ Nhiễm, thì cùng Vệ Tử Thu từ biệt liền có vẻ đặc biệt khó khăn hơn, nguyên nhân đương nhiên là Tiêu Tuyết.

Tiêu Tuyết là do y mang đến, tuy không phải tự mình mang đến, cũng cùng y thoát không được can hệ. Cho nên khi Vệ Tử Thu không cẩn thận biết được chuyện này liền dưng dưng nổi bão kéo giông, tuyên bố Tô Nhan phải rời đi nếu không dắt Tiêu Tuyết theo thì cả đời cũng đừng hòng tìm được hắn. Nhưng cố tình Tiêu Tuyết lại là một khối kẹo mạch nha, tìm được Vệ Tử Thu rồi thì dính tới không thể dính hơn được nữa.

Tô Nhan kẹt ở giữa hai người, cực kỳ khó xử.

“Ngày mai phải đi hả?” Vệ Tử Thu nhìn qua tâm tình rất tốt, mi mắt cong cong, gương mặt đẹp đến không giống người khiến cho Tô Nhan nhìn đến kinh tâm động phách.

Tô Nhan gật gật đầu: “Trong khoảng thời gian này làm phiền, Vệ tiên sinh có rảnh tới kinh thành, nhất định phải để ta làm tròn trách nhiệm gia chủ.”

Vệ Tử Thu khoát tay, không khách khí gọi một xô nước lạnh: “Ta ở Thục trung vô cùng khoái hoạt, chạy tới kinh thành rách nát kia chịu giày vò làm chi!” Tô Nhan cũng không tức giận, vẫn là cười cười: “Như thế rất tốt, ta cũng sợ kinh thành này quá nhỏ không chứa nổi vị tôn đại Phật như Vệ tiên sinh đây.”

“Hắc ô!!! Chẳng lẽ cơm ở sơn trang của ta là thiên hạ đệ nhất a? Tô Nhan người mới ở chỗ này ăn mấy ngày, công phu ngoài miệng lại tăng đến đột phá ha ha.”

Tô Nhan liền cười cười: “Vệ tiên sinh quá khen.”

Vệ Tử Thu bị y làm ghen hòng, méo miệng không đáp lại. Một lát sau như là đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng gì, đối Tô Nhan nói: “Ngày mai đi nhớ đem Tiêu Tuyết theo.”

Trong lòng lộp bộp nhảy dựng, Tô Nhan liền biết Vệ Tử Thu vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này.

Còn chưa kịp trả lời, đã thấy Tiêu Tuyết từ ngoài cửa tiến vào, vẻ mặt kiên định nói: “Ta muốn ở nơi này.”

Vệ Tử Thu chán ghét liếc hắn một cái: “Ta nói, Tô Nhan đi người cũng phải đi luôn.”

“Kinh thành lại không có người, ta trở về làm gì?” Tiêu Tuyết đi đến bên người Vệ Tử Thu, nói tới đúng lý hợp tình: “Còn nữa, Tử Thu một người trên núi nhiều tịch tịch, có ta ở đây, có thể thay người giải buồn, đặc biệt là buổi tối.”

Lời này thật sự quá không biết xấu hổ, Tô Nhan thấy mặt Vệ Tử Thu biến thành màu gan heo, vì thế thức thối lui ra ngoài, đem không gian để lại cho bọn họ.

Dù sao Tô Nhan cũng không có ý định quản hai kẻ biệt nữ này, kệ bọn họ muốn chết muốn sống, bọn họ để ý đi là được rồi.

Tô Dật vẫn luôn không đồng ý đề nghị mang theo Tạ Nhiễm đi Giang Nam trước. Trong lòng hắn Tô Nhan vẫn là một tiểu hài tử, bả vai gầy yếu nào chịu được huyết vũ tinh phong do tranh đấu ngôi vị hoàng đế mang tới? Nói cái gì cũng muốn mang Tô Nhan cùng đi, Tô Nhan lại nói với hắn: “Sau này chúng ta còn định dựng trại đóng quân bên ngoài kinh thành, nếu người không đi Giang Nam phát triển sinh ý trước, kiếm nhiều tiền một chút, về sau chúng ta lấy cái gì mà xài?”

Vì thế thành công đem Tô Dật ngậm miệng lại.

Tạ Nhiễm cũng không đồng ý, nhưng có Âu Dương Lam xuất mã liền thuận lợi vùi dập ý tưởng này của hắn.

Tô Nhan còn đáp ứng Tô Dật, hứa kinh phải lập tức đem Hiếu Tinh và Tam nương đi Giang Nam, bảo đảm các nàng có thể bình an không có việc gì. Phải đảm bảo vài lần như thế, Tô Dật mới hoàn toàn yên lòng, đồng ý cùng Tạ Nhiễm đi về Giang Nam.

57. Chương 57: Phong Quang, Suy Sụp

Cả ngày cứ thế tiêu hao trên những chuyện này.

Buổi tối, Vệ Tử Thu cố ý bày yến hội tiễn biệt bọn hắn, chín người vừa đủ vây quanh một cái bàn.

Lý Cẩm Du cũng không thấy bóng dáng, chắc là đi cùng đôi vợ chồng Tô thị rồi.

Trong bữa tiệc, Âu Dương Uyên và Vệ Tử Thu vẫn luôn nói không ngớt miệng, đề tài đổi từ cái này qua cái khác, như sợ xuất hiện bất kỳ một kẻ hở trầm mặc nào. Tô Nhan chỉ lo an tĩnh vùi đầu dùng bữa, cũng không nói lời nào, nhưng thật ra Lý Cẩm Sâm khó được nói với Âu Dương Lam và Tô Nhan vài câu: “Nếu có yêu cầu thì đến bất cứ tiệm vàng tìm chuông quây, bọn họ sẽ thỏa mãn hết thấy yêu cầu của các người.”

Âu Dương Lam trời sinh tính cao ngạo, nhưng không có cự tuyệt mà chỉ gật gật đầu, cùng Lý Cẩm Sâm nâng chén chung ẩm.

Tiêu Tuyết tuy không yên tâm Tô Nhan một mình một người trở về, nhưng càng không nỡ ly khai Vệ Tử Thu. Tô Nhan nhìn ra hắn băn khoăn, liền cười an ủi: “Không có việc gì, cho dù không tin ta cũng phải tin tưởng Âu Dương Lam.” Lời này vừa vắn nói đến trong lòng, Tiêu Tuyết trước kia có lẽ còn sẽ hoài nghi chân tâm Âu Dương Lam đối Tô Nhan, hiện tại lại không còn lý do hoài nghi nữa. Tiêu Tuyết liền thoải mái cười, cùng Âu Dương Lam cụng cụng chén rượu: “Lục hoàng tử, A Nhan nhà ta về sau đều nhờ người.”

Âu Dương Lam mặt trầm xuống, đem Tô Nhan kéo đến bên người: “Y là nhà của ta đấy.”

Chính nhĩ tám trăm tuyên thệ chọc cười hết mọi người ở đây, duy chỉ có Âu Dương Uyên cười đến vui vẻ nhất: “Tiểu Lục Tiểu Lục, người thật là quá đáng yêu!”

Tô Nhan âm thầm bàn tay nóng hổi bên cạnh, khoe miệng giơ lên độ cung thật đẹp.

Yến hội ăn đến đêm khuya mới kết thúc, Âu Dương Uyên đột nhiên đi đến bên người Tô Nhan: “Tô Nhan, có vài lời nói ta muốn nói cùng người.” Tô Nhan thấy Âu Dương Lam đang cùng Lý Cẩm Sâm nói chuyện, liền tùy ý Âu Dương Uyên kéo mình ra hoa viên. Bóng đêm mờ lung, bóng cây trong hoa viên cũng không được rõ ràng, thanh âm Âu Dương Uyên vào lúc này lại vang lên: “Thời điểm ta rời bỏ hoàng cung Tiểu Lam chỉ mới mười tuổi, hắn vẫn luôn lôi kéo ống tay áo của ta, tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng ta biết hắn muốn giữ ta lại. Nhưng mà, nhân sinh luôn yêu cầu chúng ta phải lựa chọn. Tô Nhan à, ta quả thực rất ích kỷ, vì Lý Cẩm Sâm, không thể không từ bỏ những thứ khác. Địa vị Thái tử cũng vậy, vinh hoa

phú quý cũng thế. Mấy thứ này từng là những thứ phi thường trọng yếu đối với ta, nhưng là, ta gặp được Lý Cẩn Sâm, hẳn làm ta hiểu được cái gì là ảm áp.”

Hắn đột nhiên xoay người lại nhìn về phía Tô Nhan: “Loại ảm áp này, bất luận ngươi bản cùng đất rẻ sang hèn nó đều sẽ không rời không bỏ, vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi. Tô Nhan, ngươi minh bạch cảm giác này không?”

Tô Nhan biết hắn cũng không phải đang hỏi mình, vì thế thông minh không có đáp lại, lại nghe Âu Dương Uyên nói tiếp: “Loại cảm giác này trong hoàng cung là không có khả năng có được. Ngươi xem tường cao dày như vậy, cung điện to rộng như vậy, có đôi khi sẽ làm người cảm thấy chính mình cả ngày sống trong phần mộ, im ắng, một tia tiếng vang cũng không có.”

“Ngươi muốn Âu Dương Lam cũng giống ngươi, rời bỏ nó?” Tô Nhan nhìn sườn mặt trầm tĩnh của hắn, đưa ra kết luận.

Âu Dương Uyên nhìn Tô Nhan, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một mặt vui sướng: “Nếu hắn không chọn con đường này, hai người đến cuối cùng đều phải chết.”

Tô Nhan gật gật đầu, bất ngờ nói: “Chính là ngươi đã quên, trong hoàng cung còn có người hắn không thể dứt bỏ.” Âu Dương Uyên hơi nhướn mày, phun ra ba chữ: “Âu Dương Vân.”

“Cũng đúng, từ tiểu hai người bọn họ đã tương đối thân cận, ta cùng với Tiểu Vân mới là cùng một mẹ sinh ra. Kết quả, hai người bọn họ mới là chân chính thân huynh đệ với nhau, có khi thân mật đến làm người ngứa răng,” Âu Dương Uyên thanh âm mang theo cười cười, ở an tĩnh bóng đêm hạ chậm rãi nói: “Bất quá, Tiểu Lục Tử trong lòng chỉ có mình ngươi, Tô Nhan.”

Tô Nhan sửng sốt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Kiếp trước khi Âu Dương Vân chết, bộ dáng Âu Dương Lam lại lần nữa hiện ra trong đầu, khắc sâu như vậy, tựa như lạc án bôi không được lau không đi. Tự nhiên sẽ để ý, rồi lại thấy mình có vẻ quá không phóng khoáng, giống như một nữ nhân đa sầu đa cảm.

Âu Dương Uyên bất động thanh sắc nhìn y, về sau cười cười: “Xem ra Tiểu Lục Tử nhà chúng ta còn không có chân chính đi vào lòng người ta đây này.”

Tô Nhan ngơ ngác nhìn hắn, liền thấy bên môi kia mặt ý nghĩa không rõ, mang theo chút bóng đêm thần bí cùng đóa hoa thanh hương, vĩnh viễn lưu trên đỉnh núi nguy nga này, nghênh đêm tung bay.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Lam mang theo Tô Nhan cùng Nam Cẩm lên xe ngựa xuống núi.

Tiêu Tuyệt cuối cùng cũng thành công được giữ lại, còn Tạ Nhiễm do độc chưa hoàn toàn thanh trừ cho nên còn cần lưu lại một khoảng thời gian. Về phần Âu Dương Uyên và Lý Cẩn Sâm, hai người bọn họ vốn dĩ chính là người nhàn tản, ở nơi nào cũng chỉ râu ria dăm ba ngày.

Bụi đất bay lên rồi rơi xuống, Tô Nhan xóc màn xe thấy bọn họ còn đứng trước cửa sơn trang, bất động như bức vẽ.

Giờ khắc này, Tô Nhan đột nhiên bị một loại bi thương xưa nay chưa từng có vây quanh, cảm giác được loại áp lực này làm y thở không nổi. Thẳng đến Âu Dương Lam dùng bàn tay ảm áp nhẹ nhàng bao bọc lấy mu bàn tay của mình, hô hấp Tô Nhan mới chậm rãi bình phục, sau đó nhìn Âu Dương Lam nói: “Chúng ta sẽ vẫn luôn ở bên nhau, đúng không?”

Tô Nhan không biết giờ phút này chính mình vì sao lại bất an như thế, lại trông thấy Âu Dương Lam bên cạnh đột nhiên giờ lên tươi cười, phong hoa tuyết đại.

Tiếp theo đó là giọng nói ôn nhu mang theo ý cười, ở giữa thùng xe rộng mở an tĩnh chậm rãi truyền đến: “Ngươi đã là người ta trân ái nhất.”

Tô Nhan cũng hơi hơi mỉm cười, nhanh chóng hạ trên má Âu Dương Lam một hôn, ngay sau đó lại làm bộ dường như không có việc gì nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có đôi tai ửng đỏ chứng minh vừa rồi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Đường trở về thuận lợi như lúc đến, duy nhất bất đồng chính là trên xe không còn thân ảnh Tạ Nhiễm suy yếu gương mặt tái nhợt. Cho nên khi trở về cũng thấy được phong cảnh bên đường, Âu Dương Lam đòi dừng lại hảo hảo thưởng thức một phen. Tô Nhan thấy hần cương quyết như vậy cũng hết cách, đành phải nghe theo hần đi một chút lại dừng một chút. Nguyên bản bảy ngày là có thể đi xong lộ trình thể nhưng dây dưa dây cà mất hơn nửa tháng.

Hơn nửa tháng sau, bọn họ rốt cuộc đến ngoại ô kinh thành.

Chỗ đó có một mảnh rừng tên là Vô Tình.

Truyền thuyết bên trong rừng này to lớn vô cùng, hơn nữa nơi chốn đều bày trận ngũ hành bát quái. Phàm là người đi vào bên trong thì không ai sống sót trở ra, tất cả đều biến mất trong khu rừng rậm to lớn này. Bên cạnh nó là Lạc Tùng Nhai vô cùng nổi tiếng, trên là mây mù quanh năm bao phủ, phía dưới còn lại là vực sâu vạn trượng, ngã xuống là mất xác luôn.

Hai địa phương khủng bố thế này mấy trăm năm qua vẫn luôn một mực vô sự, những người lữ hành buộc phải băng qua nơi này cũng thà lựa chọn đi đường vòng xa gấp mấy lần, chứ không ai muốn đi vào cái tử lộ này. Cho nên mấy chục năm qua khu rừng rậm nuốt người trở thành truyền thuyết. Những điều này đều là Tô Nhan nghe được từ miệng nữ đầu bếp phủ Thừa tướng, cũng không biết là thật hay giả.

Xe ngựa đi trước đột nhiên dừng lại, từng con ngựa một hí vang, ở vùng ngoại ô trống trải phá lệ chói tai.

Âu Dương Lam vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần nhanh chóng ngồi dậy, đem Tô Nhan gối trên đùi mình ôm vào lòng ngực, vươn một lòng tay đẩy tấm màn ra xem xét. Trong tầm mắt liền lập tức nhảy vào mấy thân ảnh hắc y nhân, bọn họ tay cầm trường kiếm, miếng vải đen bao phủ trên mặt nhìn không ra cảm xúc, chỉ lộ ra cặp mắt lạnh lẽo như băng, một tia độ ấm cũng không có.

Tô Nhan theo tầm mắt Âu Dương Lam nhìn ra, trong lòng bất giác cả kinh. Những người này vô luận trang phục hay là thần thái, còn có kiếm pháp toàn bộ đều giống với đám hắc y nhân ngày đó đã từng đột nhập phủ Lục hoàng tử phủ.

“Đây là vùng hoang vu dã ngoại, các vị là ở chỗ này đã đợi bao lâu rồi?” Thanh âm Nam Cẩm từ bên ngoài truyền đến, đạm nhiên trong giọng nói tựa trộn lẫn một tia tức giận không quá rõ ràng. Tô Nhan cảm giác đôi tay Âu Dương Lam nắm trên eo mình đột nhiên buộc chặt hơn, nghe thấy hần nhẹ giọng nói: “Thành thật chờ trong xe, đừng đi đâu cả.”

Tô Nhan sửng sốt: “Bọn họ rất lợi hại?”

Âu Dương Lam gật gù đầu, con người đen láy không hề chớp nhìn bên ngoài, thanh âm vững vàng: “Trên khoảng đất trống trước mặt có bảy người, mặt sau ít nhất có năm người, hơn nữa mai phục trên cây một đám, còn có bụi cỏ cách đó không xa cũng có, hần là không dưới ba mươi người. Bọn họ nhanh chóng xuất hiện như vậy, thế nhưng tránh thoát tai mắt của Nam Cẩm đã là không tầm thường, huống chi địch trong tối ta ngoài sáng, không thể thiếu cảnh giác.”

Nghe hần nói xong, lòng Tô Nhan nhanh chóng trầm xuống, trên má đột nhiên nhiều chút xúc cảm ấm áp. Âu Dương Lam chỉ lướt qua một cái liền thối lui, trên mặt mang theo ôn nhu tươi cười, ngón tay thon dài chậm rãi xoa gương mặt Tô Nhan, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ không chết.”

Tuy nghe hần nói như vậy, trong lòng Tô Nhan vẫn cảm thấy bất an, đang định nói chuyện thì thân mình đột nhiên bị định trụ. Âu Dương Lam đối diện vẫn là vẻ mặt ôn nhu tươi cười, sau đó đem ngón tay thu trở về. Tô Nhan biết chính mình bị điểm huyết đạo, cũng biết tình huống vượt qua tưởng tượng của mình. Chỉ là, không ngờ được Âu Dương Lam sẽ ra chiêu này.

Thân thể không thể động, Tô Nhan chỉ có thể dùng đôi mắt tròn to tỏ vẻ bất mãn. Âu Dương Lam lại như là không phát hiện ý sát ruột, ánh mắt oán hận, cúi đầu ở trên môi y nhẹ nhàng hôn liếm một chút, nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng, người đi trước, ta sẽ đến sau.” Dứt lời thật sâu nhìn Tô Nhan liếc mắt một cái, sau đó duỗi tay đè lên vách xe. Trong xe ngựa đột nhiên mở ra một ám cách, không gian đó chứa Tô Nhan cũng dư dả.

Âu Dương Lam đứng dậy, đem Tô Nhan không thể động đẩy bỏ vào ám cách, lại cong người hôn lên mặt y một cái, luyến tiếc lại ôn nhu tươi cười: “Tô Nhan, có câu nói có phải ta chưa từng nói qua hay không?”

Tô Nhan khẽ giật mình, tay chân như biến thành của người khác, vô luận y dùng sức như thế nào cũng là tổn công vô ích. Nghe thấy Âu Dương Lam nhỏ giọng như đang trò chuyện, không khỏi giương mắt nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn môi mỏng hé mở, chậm rãi phun ra một câu: “Ta yêu ngươi, Tô Nhan.”

Trong lòng Tô Nhan quặn lên sít đến khó thở, muốn nói chuyện, há mồm tất cả đều là hư vô. Âu Dương Lam hơi hơi mỉm cười, sau đó không chút do dự ẩn lên cơ quan trên vách xe, ám cách theo đó khép lại.

Tầm sát kia dần dần hợp bệ ngăn lại tựa như một đạo lá chắn màu đen, đem hai người vây ở hai thế giới.

Trong bóng đêm, Tô Nhan nhắm lại đôi mắt đau đơn, cảm giác có thứ gì từ khóe mắt chảy xuống, vô thanh vô tức chạm đến bàn tay chảy xuống sàn.

Y không nghĩ tới đây là vĩnh biệt, chưa bao giờ nghĩ tới.

Y nguyện vẫn luôn bồi ở bên người nọ, phong quang cũng tốt, suy sút cũng được, chỉ cần có thể làm y cảm giác được hơi thở cùng độ ấm của Âu Dương Lam, cái gì y đều có thể quên đi.

58. Chương 58: Ta Không Muốn

Hiện giờ, Âu Dương Lam đem y đẩy đi ra ngoài, đem y ngăn cách rất xa với nguy hiểm ngoài kia, nhưng tâm tư y lại như có hàng nghìn hàng vạn lưỡi dao cùn đâm thọc vào nơi mềm mại nhất trong lòng, đau đến vô pháp hô hấp. Ẩn ẩn nghe thấy bên ngoài thanh âm Nam Cẩm mơ mơ hồ hồ truyền đến: “Chẳng lẽ mấy vị bị cầm hay sao?”

Trả lời hắn chính là không khí tịch mịch.

Những hắc y nhân đó như cũ không trả lời, không khí bốn phía lập tức trở nên lặng im mà nghiêm nghị. Lúc này, ngay cả phiến lá trên cây rơi xuống cũng trở nên đàng đàng sát khí, lại để cho người khấn trương.

Nam Cẩm mắt sáng như đuốc, đang chuẩn bị ra ngoài đại khai sát giới, màn xe đột nhiên bị xốc mở ra.

Âu Dương Lam khom người đi xuống, ánh mắt Nam Cẩm lướt qua màn xe nhìn vào, bên trong rỗng tuếch, nào còn có bóng dáng Tô Nhan. Hắn lại đột nhiên câu môi cười, trong mắt lảng lệt tinh quang đột nhiên đại thịnh, nghe thấy Âu Dương Lam nói: “Phạm Ngân cùng Phạm Phong biết đường trở về đi?”

Phạm Ngân cùng Phạm Phong là mã danh.

Nam Cẩm nhảy xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh hai con ngựa, vươn bàn tay phải yêu quý sờ sờ đầu con ngựa, thấp giọng nói: “Đương nhiên.”

Vì thế, Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm liếc nhau, thấy trong mắt nhau là đồng dạng ý tưởng cùng quyết tâm. Không chần chờ nữa, nhuyển kiếm bên hông Âu Dương Lam nháy mắt rút ra, phảng phất có thể cắt vỡ ánh mặt trời, đem sáng ngời xung quanh phân giải thành những quang mang nhỏ vụn. Kiếm trong tay hệt như chủ nhân của nó, lãnh ngạo mà bá đạo. Kiếm minh thanh thúy như tranh, thiết kỵ ở giữa khu rừng an tĩnh rừng gào thét mà băng qua.

Những thích khách đối diện nhìn thấy trường kiếm lẳng lợi trong tay Âu Dương Lam, mặt vô biểu tình rốt cuộc cũng xuất hiện một tia sơ hở, ngay sau đó lại cường ép trấn định xuống.

Nam Cẩm thấy địch nhân xuất hiện biểu tình khiếp sợ như vậy, giương mắt nhìn về phía trường kiếm trong tay Âu Dương Lam, chuôi kiếm kia hoa lệ thật sự, thân kiếm bị một mảnh quang mang băng khiết bao trùm, vừa thấy liền biết có một không có hai. Nam Cẩm không khỏi cười cười: “Đã nhiều năm không thấy, Nguyệt Kiếm vẫn hàn khí bức người như vậy.”

Âu Dương Lam gơ tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, chậm rãi mơn trớn dọc thân kiếm, về sau câu môi, lộ ra một mặt tươi cười khát máu: “Lộng Nguyệt cũng thật lâu chưa nếm mùi huyết nhục, hôm nay liền cho nó một bữa thống khoái!” Dứt lời, từ trên đầu gối xuống một cây trâm cài rất nhỏ, nhanh chóng

đâm vào móng Phàm Ngân, hai con ngựa liền kêu sợ hãi thi nhau xông ra ngoài. Đôi ngựa chấn kinh khiến cho đám hắc y nhân trong nháy mắt đại ra, chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại, Âu Dương Lam đối diện đã nhẹ điểm phi thân cực gần, trường kiếm trong tay khí thế như cầu vồng, mỗi nơi lướt qua đều khơi mào đỉnh tai nhức óc tiếng kêu thảm thiết. Nam Cẩm thấy thiếu gia đã bước vào trận, tự nhiên không cam lòng lạc hậu nhảy vào.

Đối thủ võ công đích xác cao cường, lại khó địch với Âu Dương Lam chủ tớ hai người song kiếm hợp bích, không bao lâu đã hy sinh một nửa thể lực.

Thích khách chỗ sáng bị tiêu diệt toàn bộ, những kẻ vẫn luôn ẩn mình ở chỗ tối lại như tre già măng mọc dũng cảm nhảy ra. Âu Dương Lam đứng giữa khoảng đất trống, trường bào màu trắng loang lổ vết máu, đã không còn rõ màu sắc nguyên lai của nó. Gương mặt anh tuấn nhưng vô cùng nghiêm nghị, chỉ có cặp mắt kia hàm chứa thần sắc đỏ sẫm, cùng tẩu hỏa nhập ma giống như in chỉ cần nhìn qua sẽ bất giác khiếp sợ e dè.

Nam Cẩm cũng đồng dạng giết đỏ cả mắt rồi, trên mặt trên tay hằn tất cả đều là máu, cũng không biết chính mình vẫn là địch nhân, thân kiếm tuyết trắng tràn đầy máu tươi đập vào mắt, từng giọt từng giọt chảy xuống đất, rót thành từng bãi máu nho nhỏ, lan ra tựa như một đóa một đóa quỳên rũ bất bại.

Thi thể đột thích khách thứ hai toàn bộ ngã xuống trước mắt, đột tiếp theo lại nhanh chóng ủa lên.

Nam Cẩm thở hổn hển, tươi cười làm khuôn mặt tuấn tú nhìn qua phá lệ kiều diễm, hắn nói: “Xem ra đối phương muốn xa luân chiến a.”

Âu Dương Lam đứng bên cạnh hắn, trong mắt phiếm kỳ dị thần sắc, thanh âm trầm tĩnh như gió: “Kêu Bắc Linh cùng Đông Hồ tới.” Nam Cẩm đáp ứng từ trong lòng ngực móc ra một vật, đem đồ vật xanh biếc kia đặt lên môi, khẽ mở khẽ đóng, một đạo thanh âm chói tai quai dị liền phá tan mây xanh, tới xa hơn phía chân trời.

Những hắc y nhân tuy không biết dụng ý của bọn họ, nhưng là, lúc này không chiến chờ đến khi nào.

Không để Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm nghỉ ngơi một phút nào, toàn bộ chen chúc ào lên một lượt. Thời gian chậm chậm trôi qua, hiệu quả của xa luân chiến đã dần dần rõ ràng, đầu tiên là Nam Cẩm không cẩn thận bị người từ phía sau đâm vào một đao, sau đó là cẳng chân, sau đó là bụng, động tác hấn bắt đầu chậm chạp. Âu Dương Lam nhanh tay lẹ mắt, một kiếm chém giết thích khách cách hắn gần nhất. Khóe miệng Nam Cẩm tràn ra một tia đỏ thẫm, thần sắc trong mắt lại vẫn một mực kiên định: “Thiếu gia, người đi trước, ta cản phía sau.”

Âu Dương Lam nhìn hấn một cái, kiếm trong tay lại chưa từng ngừng.

“Tô Nhan vừa mới cùng ta nói, chúng ta nhất định đều bình an trở về, một người đều không thể thiếu.” Nhanh chóng chặt đứt cánh tay một tên thích khách, Âu Dương Lam nhàn nhạt nói. Nam Cẩm suy yếu cười cười, cánh tay phải bị thương đã vô pháp cầm kiếm, liền dùng tay trái còn có thể động thay thế, cười cười: “Ta phải an toàn đem người mang về, nếu không Tô Nhan rất có thể sẽ giết ta.”

Âu Dương Lam cười, rút kiếm một lần nữa xông ra ngoài.

Thích khách nhân số đông đảo, phẳng phất vĩnh viễn cũng giết không hết, một kẻ ngã xuống liền có hai kẻ ủa lên, Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm. Mặt trời đã nghiêng về phía Tây, rừng rậm dần dần bị nhuộm dày nặng hàn khí, máu tươi nhuộm đỏ khoảng đất dưới chân, chân cụt tay đứt lẳng lẳng bày ra đầy đất, không khí bị nhuộm dần, huyết tinh nồng đậm liền ập vào trong mũi.

Trên người Âu Dương Lam không biết khi nào có thêm vài cái lỗ hồng, ống tay áo cũng bị gọt bỏ một nửa, lộ ra bên trong cơ bắp gầy nhưng rắn chắc cùng với vết thương do bị cắt. Nam Cẩm nhú nhú mày, đột nhiên che trước người hấn: “Thiếu gia, người đi trước, dù sao Bắc Linh cùng Đông Hồ lập tức sẽ đến.”

Âu Dương Lam lại nhẹ nhàng đẩy cánh tay trước mặt ra, khẩu khí đạm nhiên bình tĩnh: “Nếu lập tức đến, chúng ta liền chờ đến lúc đó.” Ngụ ý đã phi thường rõ ràng, hấn không có khả năng vứt bỏ một mình Nam Cẩm ở chỗ này.

Nam Cẩm biết ý tứ hẩn, không khỏi bất đắc dĩ cười: “Thiếu gia, người như vậy là muốn cho ta chết không nhắm mắt sao?”

Âu Dương Lam không dấu vết nhíu mày, đem Nam Cẩm bị thương nghiêm trọng kéo lại phía sau. Rất nhiều thích khách đã tới gần trước mắt, bọn họ đều ăn mặc quần áo cùng màu với đêm tối, đứng trước ánh mắt trời nghiêng nghiêng phía trước, càng lộ ra lạnh băng vô tình, đôi mắt lộ ra giữa miếng vải đen bình tĩnh không gợn sóng, chỉ có người chết mới có yên lặng ảm đạm.

Âu Dương Lam trong nội tâm xét qua một đạo ý niệm không rõ ràng, nháy mắt lại bị địch nhân nhào lên đánh gãy.

Vết thương trên người miệng càng ngày càng nhiều, tay cầm kiếm cũng bị cắt đến không lạnh lạnh, miệng vết thương nóng bỏng đau đớn nhưng không bì kịp lo âu trong lòng. Không biết Tô Nhan có an toàn tới phủ hay không, Hoa Lân cùng Tả Kỳ đi theo bên người hẩn nhiều năm, chắc chắn biết bên trong kia xe ngựa kia có ám cách, chỉ cần nhìn thấy xe ngựa liền có thể đem Tô Nhan từ ám cách mang ra. Huyệt đạo trên người hẩn là có thể dễ dàng giải trừ, như vậy, hẩn liền có thể an tâm.

Huyết dịch xói mòn làm tầm mắt hẩn bắt đầu mơ hồ, hơi thở Nam Cẩm cũng càng ngày càng mỏng manh, tay của hẩn vẫn nắm chặt chuôi kiếm, thề sống chết không bỏ.

Mắt thấy những hắc y thích khách đó đã bức đến trước mắt, hẩn nghĩ, chẳng lẽ hôm nay chú định tiêu vong. Nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng ngựa hí, tiếng ngựa phảng phất đâm thủng thương mang hoàng hôn, dần dần tới gần chỗ bọn họ đang đứng. Gần trong gang tấc, thích khách đều bị bất thành linh bị ngựa hí đến cả kinh, vừa mới xoay người đã thấy hai con hẩn huyết bảo mã mạnh mẽ đâm tới, nhiều tên chưa kịp né tránh liền bị con ngựa không hề cố kỵ hất bay ra ngoài.

Thiếu niên lái xe về mặt trầm tĩnh, đôi tay mảnh khảnh gắt gao bắt lấy dây cương, trong mắt phát ra lãnh quang sắc bén, càng làm nổi bật khuôn mặt thanh tú khuôn càng thêm trác tuyệt bất phàm.

Thấy người tới, Âu Dương Lam không tự chủ được lộ ra một mặt mỉm cười, điềm đạm, an tĩnh, khắc sâu đọng trên mặt hẩn.

Tô Nhan nhanh chóng vọt tới trước mặt hai người, dùng sức giữ chặt dây cương, hô: “Đi lên!” Vừa nói vừa vươn tay ra, chuẩn xác không sai kéo đôi tay lạnh luột của Âu Dương Lam. Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm hai người tuy thể lực chống đỡ hết nổi, lại cũng ra sức nhảy lên xe ngựa. Tô Nhan buông lỏng dây cương, Phạm Ngân cùng Phạm Phong như là thông hiểu tiếng người, cứ tàn sát bữa bãi mà nhảy lên người bọn thích khách, dẫn được hai tên thích khách muốn tiến lên. Tô Nhan ổn định thân mình, dùng sức vung dây cương, hai con ngựa liền kích động chở chủ nhân chạy về phía trước chạy, đem một đám thích khách vút lại phía sau.

Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm nằm trong xe ngựa, nhìn nhau cười.

Màn xe đột nhiên bị xốc lên, một bàn tay mảnh khảnh tiến vào, trong tay còn nắm một cái bình sứ, thanh âm thiếu niên thanh lãnh sau đó vang lên: “Uống cái này, trước cầm máu nói sau.” Âu Dương Lam cười, tuy rằng biết Tô Nhan nhìn không thấy, trên mặt lại vẫn là mang theo thần sắc ôn nhu, hẩn chậm rãi duỗi tay tiếp nhận bình sứ trong tay thiếu niên, còn ác ý ở trong lòng bàn tay kia niết mạnh hai cái, chủ nhân của bàn tay như là bị kinh sợ nhanh chóng đem tay thu trở về.

Nam Cẩm ở một bên yên lặng nhìn, đột nhiên cười: “Ngày đó Tô Nhan uy hiếp ta.”

“Ah?” Âu Dương Lam hơi hơi nhướn mày, trên mặt tràn ngập đắc ý.

“Hẩn nói, nếu ta cùng với Hoa Lân thề sống chết nguyện trung thành thiếu gia, hẩn liền mở một mắt nhắm một con mắt cho qua, bằng không, hẩn sẽ đem bọn ta đuổi tận giết tuyệt.” Nam Cẩm bình tĩnh khuếch đại sự việc, đột nhiên nghe thấy Tô Nhan ngoài màn xe khụ khụ mấy cái, vì thế Nam Cẩm cười: “Thiếu gia, phu nhân hảo hung nga, cuộc sống của chúng ta về sau không biết thế nào a.”

Hẩn nói vừa nói xong, liền rõ ràng cảm giác được xe ngựa kia trong nháy mắt thoáng lệch khỏi quỹ đạo đường đi, Âu Dương Lam đôi mắt nhìn chăm chăm màn che, ý đồ muốn xuyên qua tấm màn dày nặng kia, hẩn hẩn cẩn thận nhìn xem bóng dáng người kia gây yếu lại kiên cường.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, cũng may con đường dưới chân coi như rộng rãi, Phàm Ngân cùng Phàm Phong cũng phi thường hợp tác, một đường cũng tính thuận lợi, may mắn như thế. Tô Nhan vẫn cứ cảm thấy bất an, chỉ có thể hết sức chăm chú lái xe, một khắc cũng không dám liếc nhìn nơi khác, chỉ sợ lúc y hơi không lưu ý, liền có thích khách đuổi theo chém giết, giết bọn hắn trở tay không kịp.

Trời chiều như máu, nhuộm cho rừng rậm hai bên đường như bờ song bị huyết tẩy qua. Tô Nhan mím môi, vẻ mặt căng chặt, lòng bàn tay truyền đến nóng rát đau đớn đã không rãnh cổ kị, chỉ cần có thể thoát khỏi khu rừng này đi tới kinh thành, bọn họ sẽ an toàn.

Nghĩ đến những thích khách cũng không dám ở trên đường lớn kinh thành công nhiên hành thích.

Đôi ngựa đang chạy nhanh đột nhiên dừng lại, đôi tay Tô Nhan bắt lấy dây cương bắt đầu run rẩy, sau đó liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn, xe ngựa dưới thân bắt đầu lay động. Còn chưa thấy rõ bóng dáng địch nhân, đã cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên không, dán phía sau chính là lồng ngực ấm áp của Âu Dương Lam.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Âu Dương Lam nói như thế.

Nhưng Tô Nhan lại cảm thấy đáy lòng hoảng loạn thêm một tầng.

Giờ phút này Âu Dương Lam đã ôm y bay lên một nhánh cây, từ góc độ này nhìn xuống, có thể rõ ràng thấy chiếc xe ngựa bọn họ vừa mới cưỡi đã chia năm xẻ bảy, y hết một chén trà bị vỡ nát, mỗi một khối mỗi một mảnh nhỏ nhìn qua đều làm người ta thấy kinh sợ.

Phàm Ngân cùng Phàm Phong cũng bị biến cố bất thành linh dọa sợ, không ngừng dậm chân tại chỗ thể hiện tâm tình bất lực của bọn nó.

“Đúng là bám riết không tha a.” Nam Cẩm đứng trên nhánh cây đối diện, tay trái nắm lấy cây kiếm nhuộm đầy máu tươi, thân thể trắng kiện dựa vào thân cây. Tô Nhan thấy sắc mặt hắn tái nhợt, y biết Nam Cẩm đã đến cực hạn, y không khỏi nắm chặt tay Âu Dương Lam, chạm được chính là một mảnh dính nhớp cùng ấm áp. Âu Dương Lam cũng bị thương không nhẹ, nhận thức này làm Tô Nhan lòng nóng như lửa đốt.

Dưới khoảnh đất trống dưới tàng cây đang đứng lơ nhố mấy tên hắc y nhân, bọn họ an tĩnh đứng cạnh cái xe ngựa vỡ tanh bành bên cạnh, binh khí trong tay mỗi người đều khác với nhau, cho dù không biết võ công Tô Nhan cũng lập tức cảm giác được những tên này khác với những tên vừa này.

Hoàn toàn bất đồng, trên người năm tên này đều tản ra một loại khí tứ của cao thủ, cao thủ chân chính.

Tô Nhan trong lòng sợ hãi, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm cổ tình dè thấp: “Khi nào ta bảo người chạy, người cứ chạy.”

Lại là như vậy, hốc mắt Tô Nhan bắt đầu nóng lên, đột nhiên nói: “Lúc này bị nhốt ở trong ám cách ta liền suy nghĩ, nếu người biết ta nguyện ý cùng người chết, có phải người sẽ không còn bắt ta đi trước nữa.” Trong mắt hàm chứa hơi nước, đồng tử hắc bạch phân minh gắt gao khóa trụ trên người đối diện, tuy nói sinh tử, khóe miệng lại lưu trữ một mảnh tươi cười. Âu Dương Lam thấy, bất giác nắm chặt tay y, đôi mắt nhìn xuống đám người thích khách phía dưới kia, thanh âm không nhanh không chậm vang lên: “Ta không muốn.”

59. Chương 59: Sống, Mới Có Ý Nghĩa

Tô Nhan kinh ngạc, Âu Dương Lam lại đột nhiên nhìn về phía y, gần từng chữ một nói: “Tô Nhan, ta không muốn người chết cùng ta, ta tình nguyện người thống khổ tồn tại, cũng không cần người vĩnh viễn biến mất khỏi trần thế chi gian này.”

Tô Nhan chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên rút xuống một khối tảng đá lớn, chấn đau đến hoảng, một đôi mắt chặt chẽ nhìn thẳng Âu Dương Lam, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được gì đó.

“Hôm nay bọn ta phụng mệnh tới lấy mạng các vị, hy vọng các vị hảo hảo phối hợp.”

Hắc y nhân dưới gốc cây rớt cuộc cũng mở miệng, vừa ra khỏi miệng lại là lời cuồng vọng như thế. Nam Cẩm trợn trừng đang muốn nói chuyện, Âu Dương Lam lại đột nhiên nở nụ cười, chỉ thấy hắc mặt mày như họa, bên môi tẩm ý cười lạnh lùng: “Khẩu khí thật lớn.”

Kể vừa nói chuyện ngẩng đầu lên, nhìn về phía Âu Dương Lam đang đứng, tầm mắt hắc dừng trên người Tô Nhan bồi hồi một lát, nói: “Nhị vị đã tinh bì lực tấn, năm người bọn ta đối phó hai người các người đã không phải việc khó, Tô Lục công tử từ nhỏ không biết võ công cho nên đại khái coi như không đáng kể.”

Quả nhiên, đám thích khách lúc này chém giết không hết chỉ là quân dẫn đầu, mục đích là muốn hao hết thể lực của bọn họ, năm người e đã sớm ở đây chờ bọn họ hồi kinh đi qua, như đang ôm cây đợi thỏ.

Những người này, có chuẩn bị mà đến.

Tô Nhan trong lòng một cái chớp mắt xẹt qua vô số ý niệm, đối phương biết y là Tô gia Lục công tử, tự nhiên liền biết thân phận Âu Dương Lam, như vậy, đây là kế hoạch đã sớm chuẩn bị kỹ càng, độc thủ phía sau vẫn luôn tránh ở chỗ tối, chờ đợi thời cơ.

Hiện giờ, thời cơ đã đến, cho nên đối phương chuẩn bị tung lưới.

Hôm nay hắc là muốn đem ba người bọn họ đánh chết tại đây, không để lại dấu vết gì.

Thanh âm hắc y nhân thanh âm thật sự bình tĩnh, trong giọng nói cũng mang theo tám phần chắc chắn. Âu Dương Lam cùng Nam Cẩm liếc nhau, sau đó đồng thời điểm nhẹ mũi chân nhảy về hướng ngược lại chạy đi, mấy hắc y nhân dưới tàng cây đại khái không dự đoán được bọn họ sẽ đột nhiên hành động, sưng sốt trong giây lát xong lại phi thường bình tĩnh chia thành hai đội đuổi theo.

Âu Dương Lam bị thương rất nặng, kinh công vốn là một loại thiêu đốt thể lực, hiện giờ còn gánh thêm Tô Nhan nên hành động không còn như trước, Tô Nhan nghe hô hấp của hắc đã rõ ràng. Không bao lâu, đám thích khách bị ném phía sau đã đuổi tới, Tô Nhan quay đầu lại nhìn, trầm trọng giữa trời chiều, hắc y dung hợp vào bóng tối, phải cố gắng lắm mới có thể thấy thân ảnh đang tung bay giữa không trung của chúng.

“Âu Dương Lam, dừng lại đi.” Tô Nhan tay chặt chẽ bắt lấy vạt áo, thanh âm trong bóng đêm phá lệ mê.

Âu Dương Lam thân hình cứng lại, quả nhiên nghe lời dừng trên mặt đất.

Bọn họ vừa lúc ngừng bên vách núi Lạc Tùng Nhai, mượn ánh trăng mờ mờ ảo ảo bọn họ thấy được vực sâu dày nặng sương mù đậm đến đau mắt. Tô Nhan chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu, sau lưng bọn họ ba gã hắc y nhân đã vững vàng đứng đó, hắc mâu hàm chứa sát khí nồng đậm.

Âu Dương Lam hơi thở gấp gáp, vết thương trên người lại bắt đầu chảy máu lần nữa, mắt thấy hắc sắp ngã xuống, Tô Nhan nhanh tay lẹ mắt một phen đỡ lấy.

Thân thể nhỏ bé không thể chống đỡ hoàn toàn thân thể của Âu Dương Lam, nhưng y lại cắn chặt hàm răng cố gắng dùng đôi tay ôm lấy khối thân thể nhuộm đầy máu tanh đó, chậm rãi ngồi xuống đất. Đám hắc y nhân đối diện vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, sau khi xác nhận hai người đối diện đã còn đủ tinh lực chạy trốn, mới rút kiếm tiến lên.

Tô Nhan thật cẩn thận ôm lấy thân thể Âu Dương Lam, mắt thấy một tên hắc y nhân từng bước một tới gần, đáy lòng ngược lại không có chút hoảng loạn nào. Tô Nhan đột nhiên hơi hơi mỉm cười, nhìn sắc mặt tái nhợt trong lòng ngực: “Xem ra hôm nay chúng ta phải chết ở chỗ này rồi.”

“Ân.” Âu Dương Lam đồng dạng nhìn lại y, gian nan phun ra một đơn âm.

Tên kia hắc y nhân đã đến trước mắt, Tô Nhan thấy hắc hai mắt lạnh nhạt như sương, thông thả mà ổn trọng giơ lên trường kiếm, đang định đâm tới thân thể lại đột nhiên định tại chỗ. Đôi mắt hắc y nhân trợn trừng phóng đại, không dám tin tưởng cúi đầu, thấy một thanh sắc bén an tĩnh hoàn toàn đi vào thân thể hắc, máu tươi đỏ thắm mem theo thanh kiếm ồ ạt chảy xuống, nhanh chóng thấm vào thổ nhưỡng làm chất dinh dưỡng cho nó.

Thanh kiếm bị rút ra, cuối chuôi kiếm là một bàn tay nhỏ gầy tựa như chủ nhân của nó lúc nào cũng tỉnh táo mà lạnh lẽ, tuy hết sức nhỏ bé lại dùng toàn bộ khí lực nắm thanh kiếm trầm nặng kia. Thiếu niên cầm

kiếm vô cùng bình tĩnh nhìn tên hắc y nhân, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng nào y hệt như đag nhìn một cái thi thể, trong đôi mắt hắc bạch phân minh là thanh tịnh như nước.

Tô Nhan nhân lúc hắc y nhân đó xuất thần nhanh chóng rút trường kiếm về, hắc y nhân chống đỡ không nổi nữa lại mất đi trọng tâm, ầm ầm mà ngã xuống.

Hai gã thích khách phía sau nhìn thấy đồng bọn đột nhiên té trên mặt đất, trong mắt nhất thời bổ sung mấy phần sát khí. Thời điểm bọn chúng ra sức ập đến, Tô Nhan chỉ cảm thấy binh khí lạnh lẽo của đối phương xẹt qua trên mặt, sau đó thân thể không thể khống chế nhoáng một cái, hai chân đột nhiên rời xa mặt đất. Âu Dương Lam ôm y bay lên trời, thân thể hai người như đại bang trụ lạc thẳng tắp hướng phía vực thẳm mà rơi xuống. Âu Dương Lam ôm y như dùng hết một tia khí lực cuối cùng, cố gắng bắt lấy một cành cây sát mép vực. Thân thể hai người liền dừng lại giữa không trung, dựa vào một tay và một cành cây mà hy vọng chèo chống cho chút hy vọng cuối cùng.

Trong tay Tô Nhan còn nắm Nguyệt Kiếm, thân thể bị Âu Dương Lam liều mạng ôm vào trong ngực, nghe thấy Âu Dương Lam ghé vào lỗ tai y nhẹ nói: “Đừng sợ, đừng nhìn xuống.”

Tô Nhan gật gật đầu, mặc kệ thân thể của mình đang lơ lửng bên vách đá, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một hắc y nhân đang đứng mơ hồ trên vách đá dựng thẳng đen kịt. Hắc y nhân đang xem xét tình hình, Tô Nhan vừa muốn thở ra một hơi đã nghe thấy trên đỉnh đầu một thanh âm: “Bọn hắc ở bên dưới.”

“Hừ! Không hổ là Lục hoàng tử, tốc độ nhanh như vậy vẫn có thể bắt cây mây bên dưới bảo vệ tánh mạng.”

“Chặt đứt cây mây đi.”

Tô Nhan nghe thấy giọng điệu đối phương như đang bàn đến hôm nay sẽ ăn cái gì, không khỏi rung mình. Âu Dương Lam đột nhiên gom góp sức lực hôn lên môi của mình, theo Âu Dương Lam môi lưỡi lửa nóng xâm lấn, Tô Nhan lập tức nếm được một tia huyết tinh. Âu Dương Lam lại vẫn ép sát tiến lên, hoàn toàn không cho Tô Nhan bất luận cơ hội nói chuyện nào, gấn bó giao triền bên trong, giống như có từng giọt từng giọt huyết dịch rơi xuống gương mặt y. Tô Nhan biết rõ, đó là do vết thương trên trán người kia lại chảy máu nữa rồi, nên chậm chậm mở mắt ra, y nhìn thấy cái tay cầm lấy dây mây kia đã đầm đìa máu tươi, thân thể Âu Dương Lam đã đến cực hạn. Hoảng loạn. Tô Nhan tựa hồ nghe trên vách núi truyền đến tiếng binh khí giao phong, tiếng đánh nhau nhanh chóng chấm dứt, loáng thoáng nghe thấy một thanh âm nữ tử: “Thiếu gia, người ở bên dưới hả?”

Vì vậy Tô Nhan liền cảm giác được Âu Dương Lam như trút được gánh nặng buông lỏng thân thể, ầm ập trên môi đột nhiên biến mất, thân thể y trong nháy mắt xoay tròn giữa không trung. Sau đó y lọt vào một lồng ngực xa lạ, bên tai như nghe thấy Âu Dương Lam cuối cùng mở miệng cười: “Tô Nhan, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ đi tìm người.”

Tô Nhan tùy ý sững sờ tùy ý đối phương ôm, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm dây mây không ngừng lay động bên bờ vực, một nữ tử xinh đẹp vứt bỏ thanh kiếm trong tay, chạy nhanh đến vách núi, hai tay ra sức kéo sợi dây mây kia, bên dưới thế nhưng lại không có một bóng người.

“Thiếu gia!!!” Thanh âm bén nhọn đột nhiên vang lên, tựa hồ đâm rách màng nhĩ, chấn đến lỗ tai Tô Nhan đau nhức, trong nháy mắt bên tai tựa hồ chẳng còn nghe được tiếng gì nữa, thanh âm xung quanh như biến mất không thấy tăm hơi, trong mắt chỉ còn dây mây rỗng tuếch kia. Như có thứ gì vỡ vụn dưới đáy mắt, nhưng không để lại dấu vết, nhanh chóng hoàn toàn tróc ra, trong đầu như là đột nhiên bị cái gì đó ôm trọn, nguyên bản rõ ràng là nơi trong sáng nhất lại biến thành chỗ trống, chỉ có từng mảnh tĩnh minh càng phóng càng lớn khiến cho Tô Nhan không cách nào suy nghĩ, đối với toàn bộ việc phát sinh trước mắt hết thấy đều không hề cảm giác.

“Tô Nhan, người không sao chứ?” Xa xa truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc.

Tô Nhan cứng ngắc quay đầu lại, trông thấy Nam Cẩm bị nhuộm thành một bãi máu di động đang hướng bên này chạy tới, phía sau hắc còn đi theo một nam tử trẻ tuổi, Nam Cẩm hỏi y: “Thiếu gia đâu rồi?”

Tô Nhan chỉ nhìn thấy bờ môi Nam Cẩm khê mở khê đóng, ánh mắt lại không tìm được tiêu cự, chỉ là ngơ ngác nhìn xem miệng của Nam Cẩm, không biết hắc đến tột cùng đang nói cái gì. Chỉ trong nháy mắt như

vậy, Tô Nhan thậm chí cảm thấy được toàn thân đều đã lâm vào một loại cảm giác chết lặng, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng trở nên thập phần khó khăn, thống khổ không chịu nổi.

Nam Cẩm thấy Tô Nhan bộ dáng ngốc trệ, lại nhìn Bắc Linh và Đông Hồ: “Thiếu gia đâu rồi?”

Bắc Linh từ bên vách núi đứng dậy, rồi cuộc cũng buông dây mây trong tay ra, thoáng cái nàng lại vấp té ngã ập xuống mặt đất, cứ nằm đấy vùng vẫy dẫm đạp điên loạn, Nam Cẩm thấy nàng nhỏ giọng, rất nhỏ thì thầm: “Thiếu gia... Người đem Tô công tử đẩy lên đây, chính mình... chính mình rơi xuống rồi, ô ô..”

Nam Cẩm trong khoảnh khắc kia đột nhiên ngưng trệ, sau đó bước đến bên vách núi, vẫn chưa từ bỏ ý định đem dây mây kia kéo lên từng sợi từng sợi. Những dây mây kia đã sinh trưởng tại vách núi này đã rất nhiều năm rồi, mỗi một gốc đều đâm sâu vào vách núi gai góc rễ lá đều vô vùng bén nhọn đâm Nam Cẩm đến đau nhức. Thân thể ngài ấy cũng đã lâu đến không cách nào dự đoán tình trạng, Nam Cẩm chưa từ bỏ vẫn có ý định đem tất cả dây mây kia kéo lên toàn bộ, một mực kéo một mực lùi, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Âu Dương Lam đâu cả.

Trên người hắn đều là vết máu, mỗi một lần dùng sức kéo cây mây, vết thương trên lưng sẽ chảy ra huyết dịch thấm đến ướt áo. Nhưng hắn vẫn tựa không phát giác gì, không buông không bỏ, Bắc Linh cùng Đông Hồ sau lưng thấy vậy chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, Tây Minh thấy vậy khẽ nhắm mắt lại.

Cuối cùng vẫn là Đông Hồ tiến lên trước, ngồi xổm xuống, giữ im lặng cùng hắn kéo từng sợi từng sợi dây mây lên. Đôi mắt Bắc Linh sớm đã đỏ hoe, nước mắt từng giọt từng giọt từ trong mắt rớt xuống, thanh âm nghẹn ngào nói: “Các người dừng kéo! Thiếu gia chết rồi! Chết rồi! Chết rồi!!!!”

“Câm miệng!” Nam Cẩm quay đầu, đôi mắt như bị đốt cháy đỏ rực trông vô cùng khủng bố.

Vì vậy Bắc Linh ngồi bệt xuống, ôm đầu gối anh anh thút thít nỉ non.

Trong bọn họ chỉ còn Tây Minh tỉnh táo nhất, chỉ là nắm tay bên người đã gắt gao siết chặt, móng tay đâm sâu vào lòng tay, máu tươi ngưng kết tựa như bọt nước chậm chậm mà ôn nhu rơi xuống đất, rất nhanh cùng bùn đất dung làm một thể.

Rốt cuộc, Nam Cẩm cùng Đông Hồ hai người tay đầy vết thương, thân thể đã cạn kiệt không thể nhúc nhích nữa, chân trời lại lộ ra một vòng sáng.

Tô Nhan ngẩng đầu, nhìn về sương trắng nhàn nhạt mông lung trong không khí, đột nhiên cười cười.

Bản thân y thanh tú, cười vui vẻ đến bi thương chiếm hết khuôn mặt, liền làm người có một cái giác e sợ nghiêm trọng.

Hai chân Tô Nhan bỏ vì đã đứng một thời gian quá lâu mà trở nên cứng ngắc, nhưng vẫn cố gắng bước đi, từng bước đi về phía vách núi, mỗi một bước tựa như đã dùng hết khí lực toàn thân, cho nên khoảng cách ngắn như vậy lại tiêu tốn thời gian nhân sinh chán nản dài dòng của Tô Nhan.

Mấy người Nam Cẩm còn đang chìm trong bi thương thống khổ vì mất đi Âu Dương Lam, cho nên không một ai chú ý tới Tô Nhan đang đi về phía trước mặc kệ dưới chân là vách núi nhưng vẫn không dừng bước. Chờ cho Bắc Linh phát hiện vội kinh hô một tiếng, mấy người bọn họ mới chú ý tới Tô Nhan một chân đã giẫm giữa không trung, ánh mắt chăm chú mà bình tĩnh nhìn một mảng sương mù nồng đậm dưới đó, tươi cười bên một vừa tỉnh táo vừa quỷ dị, mắt thấy thân thể y sắp rơi xuống, Tây Minh tức thời hốt hoảng kéo lại.

Lúc này, mọi người mới chú ý tới Tô Nhan thần sắc tái nhợt, đôi mắt sáng ngời ngày xưa cũng đã mất đi sinh khí, y như một ngọn đèn đã cạn, lại như một hồ nước đọng không gợn sóng không sợ hãi.

Nội tâm Nam Cẩm cả kinh, lau một mảnh ướt át trên mặt một cái rồi bắt lấy bả vai Tô Nhan ra sức lay động: “Tô Nhan, Tô Nhan, người tỉnh lại!” Tô Nhan lại phảng phất nghe không được thanh âm của hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào xa xa: “Tô Nhan!” Nam Cẩm càng thêm dùng sức cầm lấy bờ vai của y, nhưng lại không gọi được về phần hồn đã mất của Tô Nhan.

Đông Hồ huyết sáo, lập tức có người từ chỗ tối đi ra, Đông Hồ nói với người đag quỳ trên mặt đất, nói: “Lập tức sai người xuống núi tìm.”

Người nọ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó lại lên tiếng: “Vâng.”

Vách núi mấy trăm năm qua một mực yên tĩnh đứng vững ở chỗ này, thế nhân cũng biết té xuống sẽ là kết quả gì. Đông Hồ lúc này lại cho người đi tìm, bất quả là giảm bớt bi thống trong lòng Tô Nhan mà thôi. Quả nhiên hắn vừa nói ra, Tô Nhan trong mắt lập tức khôi phục một tia thần sắc, hai mắt chặt chẽ nhìn thẳng Đông Hồ. Bị cặp mắt kia nhìn đến không được tự nhiên, Đông Hồ khẽ ho một tiếng, nói ra: “Tô công tử xin yên tâm, mặc dù vách núi này địa thế hiểm yếu, nhưng thiếu gia võ công cao cường, trên đường nhất định có thể tìm được một chỗ cư ngụ. Ngài ấy là một người thân kinh bách chiến, đối phó với vách núi nhỏ nhoi này không thành vấn đề.”

Nếu như Tô Nhan có thanh tỉnh được chút chắc hẳn sẽ biết rõ Đông Hồ rõ ràng đang an ủi mình, nếu thật có thể cứu, vì sao Âu Dương Lam vừa té xuống lại không cứu, vì sao còn phải đợi tới mấy canh giờ sau, đợi tới sáng sớm hiện ra mới sai người tìm kiếm, những vấn đề này, Tô Nhan hiện giờ không thể nghĩ được.

Đại não của y dựa vào lời nói của Đông Hồ mới bắt đầu thoát khỏi ngưng trệ, giờ phút này chỉ có thể nghĩ đến Âu Dương Lam có thể đã may mắn rơi trên một chỗ nào đó bên vách đá, chỉ cần kiên trì tìm được hắn, là được.

Vì vậy Tô Nhan rốt cuộc mở miệng, thanh âm bởi vì thời gian dài không nói mà trở nên khan khan: “Ta muốn đi tìm hắn.”

Mấy người Đông Hồ liếc nhau, đồng loạt lắc đầu.

Nam Cẩm đem Tô Nhan đỡ đến cạnh vách núi khá xa, tránh cho y lần nữa tìm chết, sau đó mới mở miệng nói: “Thiếu gia nhất định cát nhân thiên tướng, người trở về nghỉ ngơi trước đi, chờ người thức dậy có thể trông thấy thiếu gia bình an đứng trước mặt người rồi.”

Lời nói này hoàn toàn là dỗ dành tiểu hài tử.

Tô Nhan liếc hắn một cái, gạt tay hắn ra, tập tễnh đi về phía trước vài bước, sau đó liền đứng đó như một bức tượng đá, không nhúc nhích.

Ánh mắt của y nhìn xem phía chân trời xa xôi, nhìn đến sương mù chậm rãi biến mất chân trời bị thay thế bằng dương quang yếu ớt, khuôn mặt y bình tĩnh trầm trọng đột nhiên bị ánh sáng bất ngờ chiếu rọi, nước mắt trong suốt trắng tấp rơi xuống kéo dài trên gương mặt thanh tú, dịu dàng ngoan ngoãn lăn dài rồi bỏ gương mặt nhợt nhạt kia rơi xuống khe núi.

Đã lâu không khóc nên nước mắt y mặn chat, giờ khắc này tất cả cảm giác trong lòng động loạn thê lương bao trùm lấy y, chỉ còn giọng thút thít nỉ non không cách nào khắc chế, trái tim như bị khoét một khối quận thắt đến lợi hại, đau đớn không ngớt một lời cũng không phát ra được.

Trên người mấy người Nam Cẩm, Đông Hồ phía sau nhuộm đầy vết máu, trên mặt biểu lộ bi thống nặng nề, dưới chân bọn họ là thi thể của thích khách, trên người bọn chúng bị ánh mặt trời buổi sáng chiếu đến lại càng thêm chói mắt. Nam Cẩm cắn răng một cái, đi qua bên cạnh những thi thể đó nhấc chân đạp, một cái, hai cái, ba cái thi thể.

Tô Nhan lạnh mắt thấy những thi thể đó té xuống, hào quang trong mắt thay đổi.

Sau đó không chờ mọi người kịp phản ứng, Tô Nhan trước mắt tối sầm, chỉ trong giây lát như vậy mà trắng tấp ngã xuống, tóc dài tán loạn trên mặt đất, mặt đất lại chỉ làm nền cho khuôn mặt trầm tĩnh tái nhợt kia, khóe miệng người nằm đó chậm chậm chảy ra một dòng máu như trả về cho mặt đất những chấm đỏ hoa máu, càng thấm vào trong đất màu sắc càng đỏ tươi. Nam Cẩm cả kinh không kịp phản ứng, Tây Minh thấy thế đi qua ôm Tô Nhan lên, đám người tàn tạ rời bỏ khu rừng đáng sợ này.

Đi được vài mét, bọn họ không hẹn mà quay đầu, hào quang sáng sớm nhuộm đỏ vách vực kia nơi làm lòng người lạnh lạnh đau đau.

Ánh sáng quả thật yếu ớt, mà thực ôn hòa.

Hào quang nhỏ vun xuyên qua ngọn cây, xuyên thấu lá cây, chiếu xuống mặt đất. Cành lá đại thụ sum xuê chim nhỏ xây tổ hót vang trời, hoàng oanh kia vô tư ca hát giọng hát chạm đến từng nơi hang cùng hẻo lánh,

vui sướng lại thanh thúy đến thế, hết thấy mọi chuyện trên đời này hình như cũng không thể ảnh hưởng tới nó ngọt ngào hồn nhiên ca hát, không gì có thể thay đổi, không gì thể thể cái biến, không có.

Đất trời như nhiễm một không khí an tường, Tô Nhan yên lặng nằm trong ngực Tây Minh, hai mắt nhắm chặt nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra, muốn ngăn cũng không ngăn được, môi dưới đã bị cắn đứt, ngay cả trong miệng toàn là huyết tinh Tô Nhan cũng chẳng hay biết.

Tô Nhan thật sự, thật sự chưa bao giờ nghĩ tới, Âu Dương Lam sẽ để mình lại.

Nếu có thể quay trở lại, y nguyện ý chết trước hắn, y muốn Âu Dương Lam một mực sống tiếp, cho dù thống khổ cũng nhất định phải sống.

Bởi vì chỉ khi hắn sống, mới có ý nghĩa.

60. Chương 60: Bừng Tỉnh Đã Cách Một Đời

Qua một khoảng thời gian rất dài, Tô Nhan đều mơ mơ màng màng không nhớ rõ làm sao về được kinh thành, làm thế nào về tới phủ hoàng tử.

Hoa Lâm cùng Tả Kỳ trên mặt bị thống phần uất biểu lộ thế nào y nhìn không thấy, trên người Nam Cẩm vết thương chẳng chịt bao nhiêu y nhìn không rõ, nước mắt Bắc Linh không ngừng rơi xuống chưa ngày nào dứt muốn duy trì một khắc cũng không thể, Đông Hồ cùng Tây Minh như là pho tượng một mực im lặng đi theo y, y cũng chẳng muốn để ý tới.

Thế gian này, tựa hồ thoáng cái trở nên không còn ý nghĩa.

Bất quá là thiếu đi một người mà thôi, cũng chỉ như vậy, y thế mà cảm giác mình đã già nua như đến tuổi xế chiều.

Cuối cùng không đồng dạng như cũ, trần thế thiếu đi Âu Dương Lam, đã không còn là trần thế, chỉ còn lại địa ngục.

Lục hoàng tử gặp chuyện rơi vào vực sâu vạn trượng đến nay sinh tử còn chưa biết, tin tức cứ thế truyền đi cơ hồ chỉ trong một đêm toàn bộ kinh thành ai ai cũng biết.

Hoàng Thượng ốm đau liệt giường cũng không còn chú ý long thể, cường ngạch xuất cung. Vừa mới bước vào phủ Lục hoàng tử, thấy ai thì bắt lấy người đó mà hỏi, hỏi đến Hoa Lâm, trong mắt ông nhưng hằn lên ngàn vạn tơ máu, chỉ lặp lại một câu: “Tiểu Lam đâu rồi?”

Hoa Lâm mặc ông cầm lấy, chỉ biết cúi đầu, nhỏ giọng thăm thì: “Hoàng Thượng thỉnh nén bi thương.”

Vì vậy thân thể vốn đã nghiêng ngã của Âu Dương Quân liền khụy ngã, được một đám người hầu cung nữ đỡ lấy, cổng chính phủ Lục hoàng tử lập tức loạn thành một đoàn. Tô Nhan đứng nơi hành lang gấp khúc cuối cùng, đôi mắt nhìn thấy hết thấy phát sinh trước mắt, sau đó im lặng quay người đi ra hậu viện.

Tô Nhan vẫn mặc y phục ngày ấy lúc cùng Âu Dương Lam rơi xuống vực sâu, trường bào lam nhạt loang lổ những vết máu đông cứng cố chấp dán chặt trên đó, tựa như một con Ngựa Long dịu dàng ngoan ngoãn nhưng không biết lúc nào sẽ chạy đến cắn người một ngụm. Tô Nhan một mực cố chấp không muốn cởi ra, vô luận Hoa Lâm lừa gạt như thế nào, thủy chung cũng không chịu thỏa hiệp.

Mỗi người đều biết, trên mặt y ngoại trừ tỉnh mịch cũng chỉ có bình lặng, loại trạng thái này sẽ luôn cực thịnh vào lúc sáng sớm và hoàng hôn, thôn tín y.

Thế nhưng, ai cũng không đành lòng nói ra.

Ngoại trừ Tô Nhan và mấy người Hoa Lâm, thì người khó tiếp nhận chuyện này nhất chính là Âu Dương Vân.

Âu Dương Quân ngắt đi bị người đưa về hoàng cung không bao lâu, thân ảnh của Nhị hoàng tử đã lảo đảo chạy đến. Hoa Lân vừa hấp Hoàng Thượng, giờ phút này lại gặp Nhị hoàng tử bộ dáng chật vật như vậy, trong lòng không khỏi nhấc lên một hồi đau đớn mãnh liệt. Chờ tới khi Âu Dương Vân bắt lấy cổ tay của hắn, khuôn mặt cứng đờ hỏi: “Tiểu Lam đâu rồi? Hắn ở đâu rồi? Kêu hắn đi ra gặp ta!”

Hoa Lân rút tay về, nhìn vào mắt Âu Dương Vân khẽ nói: “Thỉnh Nhị hoàng tử đừng như vậy, nếu không thiếu gia dưới tuổi vàng biết được, sẽ rất khổ sở.”

“Không! Ta không tin!” Âu Dương Vân phát điên mà quát, hoàn toàn mất hết ưu nhã lễ độ thường ngày, trâm trên đầu xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn bộ là dáng vẻ công tử sa sút, chính hắn lại không biết được, chỉ bướng bỉnh bắt lấy tay Hoa Lân lần nữa, gần như khấn cầu nói: “Cầu ngươi, Hoa Lân, để ta gặp hắn đi, hắn từ nhỏ mạnh lớn phúc lớn, chỉ là mấy cái thích khách làm sao có thể đả thương hắn được? Hắn có phải bị thương không? Không sao cả, ta có thể chấp nhận, chỉ cần để ta gặp hắn một lần, chỉ cần để ta xác định hắn còn sống là được.”

Hoa Lân bị hắn nói đến cơ hồ rơi lệ, lại cố nén ứat át trong mắt mà ngẩng đầu, đã khôi phục một bộ dáng trước sau tinh táo: “Nhị hoàng tử, thiếu gia đã đi, mong ngài ném bi thương.”

Nghe vậy, thân thể Âu Dương Vân lảo đảo vài bước, thối lui đến cây cột bên cạnh, thần sắc trong mắt lập tức bị rút sạch giống như một con rối, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không có khả năng, không có khả năng, Tiểu Lam sẽ không chết đâu.”

Hắn một mực lặp lại những lời này, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó, một lần nữa nhìn về phía Hoa Lân: “Tô Nhan ở đâu?”

Hoa Lân biết hắn muốn gì, không nhanh không chậm nói tiếp: “Tô công tử bị trọng thương, giờ phút này đang tịnh dưỡng trong phòng. Nếu Nhị hoàng tử có gì muốn hỏi, thỉnh ngài khác hãy tới.”

Âu Dương Vân lại giống như không nghe thấy lời Hoa Lân nói, thân thể thẳng thẳng đi về hậu viện.

Hoa Lân định đưa tay ngăn cản, Âu Dương Vân lại đột nhiên quắc mắt nhìn sang, trong mắt tỏa ra vô số ánh sáng lạnh: “Thế nào? Bỏ hoàng tử mà ngươi cũng dám cản!”

Chỉ cần một chốc chần chờ như vậy, Âu Dương Vân đã biến mất sau cửa ra vào hậu viện. Hoa Lân trong lòng ảo não chính mình, nhanh chân đuổi theo.

Hiện giờ đã là mùa hạ, bên trong hậu viện nở đầy hoa. Tô Nhan đứng trong góc nhỏ, hết sức chăm chú nhìn những bông hoa hải đường không biết đang nghĩ tới điều gì, khóe miệng chó chút cong lên. Đông Hồ cùng Tây Minh đứng bên cạnh không hện mà cùng liếc nhau.

Từ lúc Tô Nhan trở về cho tới bây giờ một câu cũng không chịu nói, cũng không chịu hỏi về tung tích Âu Dương Vân, chỉ mỗi ngày an tĩnh như vậy đi quanh phủ hoàng tử này đi đến từng góc ngách nhỏ nhất, ánh mắt trống rỗng mà mờ mịt.

Âu Dương Vân vừa đi vào trong sân, liền trông thấy Tô Nhan hảo hảo đứng ở nơi đó, lửa giận trong lòng chưa kịp phát tác trong chốc đã bùng bùng bốc lên.

Càng bước càng nhanh, không cho bất luận kẻ nào một cơ hội phản ứng, trở tay quăng cho Tô Nhan một bạt tay.

Một chưởng kia cơ hồ dùng toàn bộ khí lực, Tô Nhan bất thành linh bị đánh ngã xuống đất, nhưng vẫn cực kỳ an tĩnh ngồi dưới đất không nhúc nhích. Chờ cho Đông Hồ và Tây Minh kịp phản ứng đi qua đỡ y dậy, y mới theo sức lực của bọn họ mà đứng lên.

Thân thể Tô Nhan thực sự gầy yếu, mấy ngày nay cơm nước cũng không nuốt được cái gì, Đông Hồ hoài nghi ngoại trừ xương cốt có lẽ Tô Nhan cũng chỉ còn có lớp da bọc ngoài.

“Vì sao người chết không phải là ngươi! Vì cái gì! Sớm biết như thế lúc đầu ta không nên đáp ứng cho hắn đi hạ lưu Trường Giang, không nên cho ngươi đi theo hắn! Ngươi nói đi, vì cái gì người chết không phải ngươi! Tại sao lại là hắn!”

Âu Dương Vân vẫn luôn là một người tu dưỡng tốt, giờ phút này nói ra những lời như vậy đủ để thấy trong lòng hắn đau khổ nôn nóng cỡ nào. Tô Nhan cũng không nhìn hắn, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gốc hải đường kia, trên mặt dờ dẩn. Lúc mọi người cho rằng y sẽ không trả lời, thì một giọng nói tinh tế đột nhiên truyền đến: “Nói xong chưa?”

Đông Hồ Tây Minh có chút ngạc nhiên, Âu Dương Vân thì vẻ mặt còn ngạc nhiên gấp bội nhìn y, Tô Nhan lúc này ngẩng đầu lên, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mặt Âu Dương Vân, nhưng lại nói với Đông Hồ Tây Minh đứng bên cạnh: “Thỉnh Nhị hoàng tử đi ra ngoài.”

Y đã lâu không có trung khi mười phần nói chuyện như vậy rồi, giờ phút này nghe thấy lại như phảng phất cách cả một thế hệ.

Ánh mắt cả y nguyên dạng không hoang mang, bên trong như cất chứa thứ gì đó, mà cụ thể là cái gì thì Hoa Lâm nhất thời không nói được, chỉ có thể đứng ồ ồ chỗ cũ, lẳng lặng nhìn Tô Nhan lại ngồi xổm xuống. Y thật sự là quá gầy, nếu như thiếu gia trông thấy bộ dạng này của y, chắc chắn là sẽ đau lòng muốn chết.

Đông Hồ và Tây Minh nghiêm khắc mà nói là người trong hoàng cung, cho nên cũng không cần để ý thân phận của Âu Dương Vân, Tô Nhan vừa dứt lời bèn phi thường ăn ý đem Âu Dương Vân một đùn một đẩy bưng ra ngoài, khi đi qua người Hoa Lâm, ba người ăn ý trao đổi ánh mắt một phát.

Hậu viện rộng rãi thoáng cái an tĩnh lại.

Tô Nhan ngồi xổm trước gốc hải đường kia, ngón tay mảnh khảnh khuấy động đóa hoa nở rộ của nó, đột nhiên nói một câu: “Đợi ta, ra rất nhanh sẽ đi tìm người đấy.” Thanh âm của y rất nhỏ nhỏ đến cực điểm, Hoa Lâm không khỏi âm thầm nắm tay, đang muốn tiến lên lại đột nhiên nghe y nói: “Hoa Lâm, đóng cửa từ chối tiếp khách.”

Giọng điệu bình tĩnh như cũ, nhưng trong nháy mắt Hoa Lâm lại cảm giác Tô Nhan tinh táo trác tuyệt trước kia trở về rồi. Nghe hắn phân phó như vậy cũng chỉ sững sốt một chút rồi hồi phụ tinh thần, bề bộn đáp ứng: “Vâng.”

Tô Nhan lúc này mới chậm rãi đứng dậy, thân ảnh mảnh mai đứng nghiêm, y ngưỡng cổ nhìn lên bầu trời bao la mờ mịt trên đỉnh đầu, ngẫu nhiên có mấy con chim nhỏ bay qua, lưu lại trong đôi mắt sâu thẳm kia một chuỗi dấu vết nhàn nhạt.

Nam Cẩm bị thương nghiêm trọng, từ lúc hồi phủ đến nay một mực nằm trên giường tĩnh dưỡng. Thời điểm Hoa Lâm chuẩn bị đi ra, Tô Nhan đẩy cửa phòng Nam Cẩm bước vào.

Trong phòng mùi thuốc Đông y xông đến đắng nghét, Tô Nhan mặt mũi trầm tĩnh đứng trước giường Nam Cẩm, cứ im lặng như thế, Nam Cẩm lại mỉm cười hỏi y: “Khá hơn chút nào không?”

Nam Cẩm bị bộ dáng Tô Nhan bất thành linh tươi cười làm cho kinh ngạc, gấp gáp từ trên giường nhảy xuống, nhưng bị động tới vết thương nên hắn nhíu chặt mày. Tô Nhan trước đó lấy cánh tay hắn, để hắn dựa vào cột giường, lại nói với cánh cửa đang đóng chặt: “Tất cả vào đi.”

Cửa phòng sau đó theo tiếng mà mở ra, Đông Hồ, Tây Minh và Bắc Linh đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt xấu hổ.

Bọn hắn kỳ thật không phải muốn nghe lén, bắt quả ỷ vào việc Tô Nhan không biết võ công cho nên mới quang minh chính đại đứng bên ngoài nghe. Giờ phút này lại bị Tô Nhan nhìn thấu, dù cho cha mặt bọn họ đủ dày cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Tô Nhan không sinh khí, chỉ là cười cười, chỉ vào bàn tròn, nói khẽ: “Mời ngồi.”

Bắc Linh dù sao cũng là nữ hài tử, nghe Tô Nhan dùng kính ngữ, hai má đỏ hồng lên tiếng: “Tô công tử chớ để ý đến chúng ta.”

Bọn hắn sớm đã biết trong lòng thiếu gia chứa một người như vậy, lúc trước bọn hắn không biết trong lòng thiếu gia, người này có vị trí như thế nào. Nhưng ngày ấy tại bên vách núi, thiếu gia không để ý tánh mạng bản thân, vào lúc nguy cấp nhất đem Tô Nhan đẩy lên mặt đất đã đủ để chứng tỏ cho bọn họ thấy, thiếu gia đem người tên Tô Nhan này so với mạng của mình còn quý trọng hơn.

Bọn họ từng thề, sống chết tuân phục.

Hôm nay thiếu gia mất, cho nên Tô Nhan đối với bọn họ mà nói cũng có vị trí ngang với thiếu gia, đáng giá để bọn họ thề chết đi theo.

Tô Nhan nhìn qua nữ tử áo đỏ này, dung mạo nàng cũng thập phần xinh đẹp, mang theo một cỗ thanh lệ thoát tục, nếu gặp qua những nữ tử phấn son dày cộm, thì nữ tử trong sáng mộc mạc trước mắt này lại làm người ta cảm thấy một cỗ tươi mát: “Bắc Linh, ngồi đi.”

Bắc Linh không có ngờ tới Tô Nhan vậy mà gọi tên nàng, cho dù trước nay nàng giết người không chớp mắt, giờ phút này cũng không tránh khỏi sững sốt, sau đó mới ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tô Nhan lại nhìn về phía Đông Hồ và Tây Minh, hai người không đợi Tô Nhan lên tiếng thúc giục liền chậm rãi ngồi xuống.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đến đông đủ, Tô Nhan mới từ bên giường đi đến cửa sổ rộng lớn trước mặt, ánh mắt nhìn ra ngoài đó, sắc mặt trầm tĩnh như là sương mù, thân thể nhỏ nhắn đứng ở nơi đó giống như chặn hết thấy ánh sáng ở bên ngoài. Trong mắt mấy người trong phòng không tự chủ được bị thân ảnh của Tô Nhan chiếm cứ đầu óc, sau đó nghe thấy y nói: “Những tên.. thích khách kia, các vị thấy thế nào?”

Tô Nhan tỉnh táo như vậy hỏi thảng một câu, trong phòng rất lâu đều không vang lên bất kỳ một tiếng động nào.

Mãi một lúc sau, giọng nói Đông Hồ trầm thấp cất lên: “Thiếu gia lần này đi tới Thục trung vốn là cái trang, nhưng mấy người đó lại đoán được thời gian trở về của hai người, chờ sẵn nơi đó, có thể thấy được bọn chúng sớm đã chuẩn bị kỹ càng, rất có thể là người trong nội cung.”

“Nhị hoàng tử đối với thiếu gia có ái mộ chi tình, cho nên hẳn không có khả năng làm như vậy. Tam hoàng tử làm người ôn hòa, vì Tiêu Tuyết mà thân phận hoàng tử cũng có thể vứt bỏ, người như vậy không có khả năng làm ra sự tình hung ác được. Mà Thất hoàng tử nhỏ thể nhược nhiều bệnh, lúc nào cũng có thể chết đi, dù cho giết được thiếu gia thì ngôi vị hoàng đế cũng không hưởng được mấy ngày vinh hoa phú quý, cho nên hẳn không có động cơ. Bát hoàng tử cùng với mấy vị đằng sau còn chưa tới mười tuổi, cho nên trên cơ bản có thể loại trừ. Còn lại cũng chỉ có Tứ hoàng tử Âu Dương Tấn cùng Ngũ hoàng tử Âu Dương Kỳ thôi.” Tây Minh tỉnh táo phân tích rõ ràng, Tô Nhan gật gù đầu. Giờ này khắc này Tô Nhan không cần để ý tới mấy người đang ngồi nữa đang bày ra biểu tình kinh ngạc nữa, bởi vì y biết rõ, bọn họ đâu ngờ được y là người trưởng thành rồi bước ra từ địa phương gió tanh mưa máu chứ.

Bọn họ là tâm phúc của Âu Dương Lam, cũng thay Âu Dương Lam chăm sóc chiếu cố y vô cùng.

Tiếp theo, Tô Nhan nhìn qua Nam Cẩm trên giường: “Chùng nào người mới hồi phục?”

Nam Cẩm không nói hai lời lập tức ngồi dậy, đương nhiên miệng vết thương vì động tác lỗ mãng này lại rướm máu, nhưng vẻ mặt hắn rất kiên định: “Nếu để ta tìm được thủ phạm thật sự đứng đằng sau, ta nhất định sẽ phanh thây xé xác hắn, băm vằm trăm mảnh!”

Tô Nhan hơi câu môi vừa lòng, thốt ra một câu: “Phanh thây xé xác chẳng phải cho hắn chiếm tiện nghi sao? Ta muốn hắn thân-hình-câu-diệt, sống-không-bằng-chết.”

Thanh âm bình bình đạm đạm đấy, nhưng chui vào tai người lại sinh ra một cỗ ác hàn.

Bắc Linh nhìn nhìn Tô Nhan, không nhận được ở trong lòng khuyên bảo chính mình, về sau nghìn vạn lần cũng không thể đắc tội hắn a.

61. Chương 61: Không Đếm Xỉ Đến

Tô Nhan cũng không hỏi Đông Hồ liệu có phái người đi tìm tung tích Âu Dương Lam hay không cũng không hỏi đến kết quả, y chỉ càng thêm chuyên chú đứng trước cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì. Phủ Lục hoàng tử đóng cửa từ chối tiếp khách cũng được không ít ngày thanh tịnh, nhưng không ngờ được vẫn có cá lọt lưới lên vào trong.

Âu Dương Khâm nhìn thấy Tô Nhan câu đầu tiên hỏi chính là: “Tiểu Lam đi đâu rồi?”

Thanh âm của hắn đang phát run, Tô Nhan có thể rõ ràng cảm giác được, Âu Dương Khâm thấy Tô Nhan về mặt bình tĩnh đứng ở đó, không khỏi càng thêm sốt ruột: “Tô nhan, người nói cái gì đi.”

“Hắn đi đến nơi mỗi người đều sẽ phải tới.” Tô Nhan nhìn nhìn hắn, nhìn thẳng không suyễn, lời nói bình tĩnh khiến cho khí lực trên người Âu Dương Khâm tựa hồ thoáng cái bị xẹp mất, chặt vật lui về phía sau vài bước, ngã ngồi vào cái ghế sau lưng.

Không khí trượt dài trong trầm mặc.

Thật lâu sau, Âu Dương Khâm tiếp tục hỏi: “Vậy người về sau làm sao bây giờ?”

Tô Nhan nghe vậy cười cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời kia không đếm xỉa tới mây bay: “Không biết.” Y chỉ biết là, y muốn tìm ra người hại chết Âu Dương Lam, đợi đến lúc thay Âu Dương Lam báo thù xong, thì đi tìm hắn.

Thế giới kia rất lạnh, y rõ ràng, Âu Dương Lam từ nhỏ đã quen được chăm sóc, nào đâu chịu được lạnh lẽo.

Cho nên y phải tìm được hắn, chiếu cố hắn, vĩnh viễn vĩnh viễn.

Âu Dương Lam nói chính là kiếp sau quá xa xôi rồi, y chờ không được.

Cho nên, phải nhanh một chút.

Nếu không Âu Dương Lam đi quá xa rồi, y có muốn cũng tìm không được nữa.

Âu Dương Khâm nhìn Tô Nhan đột nhiên trở nên trống rỗng, trong nội tâm khẽ sợ hãi, vội vàng bước đến vỗ vỗ bả vai Tô Nhan. Trong nháy mắt Tô Nhan lại khôi phục như thường, nhanh đến làm cho người không kịp bắt, sáng sủa cười cười: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Khâm nhu nhu tay không biết phải nói cái gì, hắn bình thường cũng không phải người kiêu lời, mà giờ phút này trông thấy Tô Nhan mạnh mẽ cố gắng cười vui, nhưng ngay cả một câu an ủi cũng không thốt ra nổi, chỉ có thể ngốc ngốc vỗ vỗ Tô Nhan đang ngây người như bị sóng ném lên cao gấp ghe. Trong nội tâm Âu Dương Khâm xẹt qua một tia đau đớn, không khỏi nói ra: “Tô Nhan, nếu không người làm thư đồng của ta đi, ta sẽ chiếu cố người thật tốt.”

Tô nhan cười cười, những gì bọn họ gặp phải há là chuyện đơn thuần Âu Dương Khâm có thể đoán trước hay sao?

Nếu như có thể, y tình nguyện Âu Dương Khâm một mực ôn hòa như vậy sống sót, một mực yên tĩnh đứng ở Thanh Phúc Cung của hắn, một mực một mực tiếp tục như vậy.

Quên đi Tiêu tuyết, quên đi Âu Dương Lam đã mất, quên mất hết thấy việc làm cho người khổ sở, cứ như vậy không lo sống hết quãng đời còn lại.

Bởi vì, tại hoàng cung hắc ám này, những người như họ sớm đã đã mất đi những khoái hoạt cơ bản nhất, những hạnh phúc bị mất đi kia... cũng nên có một người đến hưởng thay bọn họ, mà Âu Dương Khâm, không hề nghi ngờ chính là người xứng đáng nhất.

“Được không?” Âu Dương Khâm thấy y không trả lời, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Tô Nhan cười lắc đầu, sau đó giương mắt nhìn cái phủ đã thiếu vắng bóng Âu Dương Lam Lục, cười nhạt một tiếng: “Âu Dương Lam mất, cho nên ta phải ở chỗ này thay hắn trông coi.”

Trên mặt là thần sắc trong tuyệt vọng mang theo lưu luyến, Âu Dương Khâm tất nhiên là hiểu được, vẫn không khỏi kinh ngạc: “Người cùng Tiểu Lam...”

Tô Nhan đem ánh mắt rút về ra, định tại trên người hắn: “Thời điểm không còn sớm, Tam hoàng tử mời trở về đi.”

Âu Dương Khâm hơi quái lạ há hốc mồm, lại liếc nhìn Tô Nhan xong mới quay người đi về. Lúc sắp ra khỏi cửa, hắn đột nhiên ngừng lại nhưng không quay đầu, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ truyền đến, nếu không có

đạo gió kia, sợ là không thể đến tai Tô Nhan, hần nói: “Tô Nhan, Lục đệ có thể gặp người, là phúc khí của hần.”

Gió ngừng, lời cũng dừng lại.

Tô Nhan đứng ở đằng kia, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, về sau thăm đạm cười cười.

Phúc khí loại này há có thể dễ dàng kết luận như thế, y là người của hai thế giới, đồng dạng cả hai cuộc đời đều cùng một người dây dưa. Nguyên lai tưởng rằng kết quả xấu nhất bất quá là chính mình chết thêm lần nữa thôi, chưa từng nghĩ lúc này đây, người đi trước lại không phải là mình.

Lúc Tô Nhan bị Âu Dương Lam ban chết, là lòng tràn đầy thê lương.

Hôm nay, là toàn cảnh tuyệt vọng.

Từ nay về sau Âm Dương vĩnh viễn cách trở, gặp lại bất quá là người qua đường.

Có lẽ, Âu Dương Lam cũng có thể như y không may mắn trọng sinh, không có khả năng gặp lại.

Tô Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, đem ngọn lửa nóng hổi đang cháy

trong lòng bức trở về, sau đó nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hướng phía y mà đến.

“Tô Nhan, nhanh ẩn nấp đi!” Hoa Lâm đi tới, không nói hai lời giữ chặt tay của y muốn kéo vào phòng, Tô Nhan không biết lấy khí lực từ đâu, cứ thế đứng nguyên tại chỗ, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Hoa Lâm, nhẹ nhàng cười cười: “Hoa Lâm, nên đến vẫn luôn muốn đến đây.”

Tô Nhan nói tới nhẹ nhàng như vậy khiến Hoa Lâm lắc đầu bối rối, hướng y hô: “Người một đứa bé thì biết cái gì đầu, nhanh ẩn nấp đi, Hoàng Thượng đã phái người tới trước cửa rồi, đến lúc đó muốn trốn còn không kịp!”

Tô Nhan nhẹ nhàng thoát khỏi tay hần, đôi mắt nhìn xa xăm: “Hoa Lâm, tin tưởng ta, không tìm ra hung phạm, ta sẽ không chết.”

Hoa Lâm bị y nói đến sững sốt, sau đó mới là phản ứng lại, không khỏi lớn tiếng răn dạy: “Cái gì có chết hay không, người cả ngày trong đầu chứa đựng mấy cái gì không!”

Tô Nhan im lặng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ là nhấc chân bước ra đại sảnh.

Âu Dương Quân chắc là đã tỉnh lại, cho nên lúc này mới đến triệu y tiến cung tra hỏi.

Truyền chỉ đến vẫn là Lý Tiến, Tô Nhan nhìn ông ta vẻ mặt bình thường như cũ nhưng có cảm giác cách cả một thế hệ. Ngự hoa viên lạnh ghê người, lời Lý Tiến bén nhọn khuyên bảo còn ở bên tai, hôm nay người vật đều không còn.

“Tô Lục công tử, Hoàng Thượng lệnh nô tài đến đây mời ngài tiến cung diện thánh.” Ông ta nói đến thật là cung kính, Tô Nhan lại thấy quá buồn cười.

Nguyên bản lời Âu Dương Quân sợ không phải vậy a, Lý Tiến này, bất quá là một quân cờ Tô Nguyên Tu xếp vào trong cung mà thôi, bất quá có thể bỏ cho tới địa vị bây giờ cũng coi như rất giỏi.

Tô Nhan đáp ứng theo Lý Tiến đi ra ngoài, Đông Hồ cùng Tây Minh cũng muốn đi theo đều bị Tô Nhan ngăn lại.

Xe ngựa rất nhanh đã đến cửa cung.

Đại môn nguy nga hùng vĩ trước sau như một, Tô Nhan bước qua nó đi vào trong, đi được một nửa thì dừng lại, trong đầu không tự chủ được hiện ra cảnh Âu Dương Lam ngày đó đứng ở chỗ này hỏi y, khi đó y sao có thể ngờ tới, người ly khai kinh thành trước chính là cái người kia chứ không phải y đây này.

Lý Tiến thấy Tô Nhan dừng lại, cũng không dám thúc giục, chỉ cúi đầu đứng ở phía sau chờ Tô Nhan tiếp tục tiến lên phía trước mới thừa dịp đuổi kịp.

Một đường không nói chuyện.

Hai người rất nhanh đã đến tẩm cung Âu Dương Quân.

Lý Tiến lại để Tô Nhan ở bên ngoài chờ một chút, ông ta khom người đẩy cửa vào, một lát sau, lại đi ra làm một động tác thỉnh với Tô Nhan.

Tô Nhan nghiêm chỉnh, theo Lý Tiến đi vào.

Âu Dương Quân cũng không nằm trên giường mà đang đứng ở án thư, trước mặt là chồng tấu chương, bút lông trong tay xoát xoát hạ xuống, không biết đang viết cái gì. Tô Nhan liếc qua một cái rồi lập tức cúi đầu, sắc mặt Âu Dương Quân có vẻ không tốt lắm, hiện giờ có thể đứng sợ cũng chỉ là cường ngạnh chống đỡ.

Tiêu Tuyệt nói nên lập Thái Tử rồi, lời này quả thực không phải giả.

“Vi thần tham kiến Hoàng Thượng.” Tô Nhan cung kính quỳ xuống thỉnh an.

Âu Dương Quân không lên tiếng, Tô Nhan liền lẳng lặng quỳ trên mặt đất, Lý Tiến không biết khi nào lui đi ra ngoài, tầm cung chỉ còn lại hai người bọn họ, trừ bỏ tiếng hít thở chỉ có cây bút lang hào cọ xát lên giấy Tuyên Thành phát ra tiếng vang mà thôi. Không biết qua bao lâu, thanh âm kia mới dừng lại, vang lên lần nữa chính là giọng Âu Dương Quân đều đều: “Tô Nhan, Thừa tướng gần đây tốt không?” Bình tĩnh, bình tĩnh nghe không ra một chút cảm xúc.

Tô Nhan biết ý tứ của ông ta, không e dè nói: “Hoàng Thượng hoài nghi Lục hoàng tử chết có liên quan đến vi thần.” Tô Nhan dùng chính là câu khẳng định.

Lúc này Âu Dương Quân mới cúi đầu nhìn Tô Nhan, vẫn có thể tinh tường thấy trong mắt ông ta những sợi tơ máu chằng chịt: “Tô gia ngươi thật to gan, dám mơ ước ngôi vị hoàng đế của trẫm! Thậm chí, phái thích khách đuổi giết Lục nhi, ta nhất định phải tịch thu gia sản đem toàn bộ Tô gia ngươi xử trảm!” Ông ấy nói như vậy tức là đã chứng thực được tội danh rồi. Tô Nhan trên mặt lại không có một tia kinh hoảng, mà chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Quân: “Hiện giờ Lục hoàng tử thì cốt chưa lạnh, Hoàng Thượng không tra rõ việc này truy ra hung phạm, lại ở chỗ này vọng hạ ngất lời, thật sự khó có thể làm người trong thiên hạ tin phục.”

“Làm càn!” Âu Dương Quân nộ khí tăng mạnh, nháy mắt phát ra sát ý.

Khí tức trong phòng lập tức trở nên đen tối, Tô Nhan chưa lùi bước, đôi mắt vẫn thẳng tắp nhìn Âu Dương Quân như sớm đã không màng sinh tử.

62. Chương 62: Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác

Giằng co cứng ngắc vẫn đang tiếp tục, cửa phòng lúc này lại bị người thô lỗ đẩy ra, nương theo thanh âm thất thổ của Lý Tiến: “Tam hoàng tử, ngài không thể vào a.” Vừa dứt lời, thân ảnh Âu Dương Khâm đã ở trong tầm mắt, Tô Nhan không dự đoán được hắn sẽ đến, lại còn có mang theo vẻ mặt vô cùng vội vàng.

Người tiếp theo tiến vào chính là Âu Dương Vân, theo sau hắn là hai người Âu Dương Phong và Tiểu Dụ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Vi thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Mấy người cứ thế mà vấn an, Âu Dương Khâm vốn thiếu kiên nhẫn lập tức thiết nhập chính đề: “Nhi thần nghe nói phụ thân triệu kiến Tô Nhan, không biết có liên quan đến chuyện của Lục đệ hay không?”

Âu Dương Quân thay đổi tầm mắt, nhìn về phía hắn nhưng không nói chuyện.

“Phụ hoàng thân thể ốm bệnh nhẹ, giờ phút này nên nằm trên giường nghỉ ngơi mới tốt.” Vẫn là Âu Dương Vân cẩn thận nhất, nhìn ra Âu Dương Quân đang mệt mỏi, vội tiến lên nâng lại bị Âu Dương Quân giơ tay ngăn lại, chỉ thấy ông ta thật sâu nhìn thoáng qua Âu Dương Vân, lại nhìn nhìn thẳng qua Tô Nhan đang quỳ trên mặt đất, hướng ra ngoài cửa nói: “Người đâu, đem Tô Nhan nhốt vào thiên lao, chờ ngày xử lý.”

“Phụ hoàng!”

“Xin Hoàng Thượng bớt giận!”

Thanh âm Âu Dương Khâm cùng Tiểu Dụ đồng thời vang lên.

“Mong phụ hoàng nghĩ lại, Tô Nhan đi chung với Lục đệ, vì sao phải tìm thích khách tới giết chính mình đâu? Thỉnh phụ hoàng nhìn rõ mọi việc, đừng giết lầm người tốt.”

Tô Nhan trước sau cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, giờ phút này nghe thấy Âu Dương Khâm nói như thế, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía thượng vị vua của một nước: “Hoàng Thượng cho rằng giết Tô Nhan thì có thể thay Lục hoàng tử báo thù sao? Nếu thật là như thế, thì giết đi.”

Lời nói thản nhiên như vậy cũng làm Âu Dương Quân khó tránh khỏi kinh ngạc một phen.

Lúc này Âu Dương Vân cũng chậm rãi quỳ gối bên cạnh Âu Dương Khâm: “Phụ hoàng, hiện tại sự việc cấp bách là điều tra rõ hung phạm, còn chuyện Tô Nhan về sau lại giết cũng không muộn.”

“Nhị hoàng tử nói rất đúng, thỉnh Hoàng Thượng nghĩ lại.” Tiểu Dụ vội ở một bên phụ họa nói, trên mặt một mảnh cầu xin bi thống, Âu Dương Phong thấy hấn mang dáng vẻ này khẽ nhíu nhíu mày, ngay sau đó quỳ xuống, thanh âm như cũ nhỏ bé yếu ớt mà ôn nhu: “Hai vị ca ca nói đúng, phụ hoàng chớ để cho ‘thân giả thống cừu giả khoái’*.”

* Người thân đau đớn còn kẻ địch thì khoái trá, ý chỉ bên ta hại nhau còn bên địch thì vui vẻ hưởng lợi ích, hàm ý tương tự như câu ‘Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi’.

Vô luận bọn họ cầu tình thế nào, biểu tình trên mặt Âu Dương Quân trước sau chưa từng buông lỏng.

Âu Dương Khâm thấy vậy cắn răng một cái, nói: “Nhi thần nguyện lấy cái đầu trên cổ đảm bảo, Lục đệ chết không liên quan đến Tô Nhan, nếu thật là do Tô Nhan làm, nhi thần chắc chắn sẽ tự vận tạ tội.”

Lời này vừa nói ra, tầm cung tức thì trở nên im ắng.

Thật lâu sau, mới nghe thấy Âu Dương Quân như có như không thở dài một cái, thanh âm cũng tựa một ông lão tuổi đã xế chiều: “Đều ra ngoài hết đi, để trầm yên lặng một chút.”

Cửa tầm cung lại đóng lần nữa, Tô Nhan nhịn không được quay đầu lại, xuyên qua khe cửa dần dần thu nhỏ tựa hồ thấy trên chủ vị, khuôn mặt Âu Dương Quân cực kỳ bi thương.

Cho dù ông ta là thiên tử nắng mưa thất thường, cho dù ông ta có được toàn bộ thiên hạ, đến cuối cùng bất quá cũng chỉ là một phụ thân tưởng niệm về nhi tử lâm nạn của mình.

Ông ta kỳ thật cũng chỉ là một người bình thường, chỉ là bởi vì thời đại bất đồng mà trở nên phi phạm.

Cửa gỗ đỏ sậm khắc hoa trước mắt dần dần khép lại, Tô Nhan thu về tầm mắt, nhìn về phía Âu Dương Khâm: “Tam hoàng tử hà tất vì Tô Nhan làm ra hứa hẹn hệ trọng như vậy?”

Lúc trước, Âu Dương Khâm đối với Tô Nhan có cổ thường thức khó kể, hôm qua biết được y cùng Lục đệ sớm đã tâm ý tương thông đã lập tức xem y thành người của Âu Dương gia. Hôm nay nghe phụ hoàng triệu kiến Tô Nhan, cho dù hấn ngày thường không quan tâm chuyện triều chính nhưng cũng biết Tô Nhan tiến cung lần này lành ít dữ nhiều. Cho nên, vô luận thế nào hấn nhất định phải hộ Tô Nhan chu toàn, Lục đệ đã không còn nữa, hấn há có thể để cho người Lục đệ thâm ái lâm vào hiểm cảnh.

“Phụ hoàng chỉ là nổi nóng, nếu ta không đem nói trọng điểm, sao ông ấy có thể không làm khó người?” Âu Dương Khâm cười cười, duỗi tay vỗ vỗ vai Tô Nhan, trong mắt hình như có vô số cảm xúc chớp động, cuối cùng chỉ than nhẹ một tiếng: “Tô Nhan, nhân sinh còn rất dài, đừng từ bỏ nó, coi như là vì Lục đệ, người cũng nên hảo hảo tồn tại.”

Nghe vậy, thân mình Tô Nhan chấn động, ngay sau đó hơi hơi mỉm cười: “Ân.”

Âu Dương Vân đang đi phía trước, Tô Nhan nhìn bóng dáng hấn, sâu kín nói: “Không dự đoán được, Nhị hoàng tử thế nhưng cũng chạy đến.” Âu Dương Vân xuất hiện, rồi thay y cầu tình, đích thật là bất ngờ.

Âu Dương Khâm nhìn thân ảnh Nhị ca, ngẩn người, ngay sau đó nói: “Nhị ca thích Lục đệ việc này người hẳn đã sớm sẽ biết đi?”

Tuy là đã biết, nhưng nghe được điều này từ miệng Âu Dương Khâm làm cho Tô Nhan cảm thấy kinh ngạc, lại nghe Âu Dương Khâm nói: “Phụ hoàng đại khái cũng đã biết rồi.”

Tô Nhan sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, bộ dáng khi Âu Dương Vân bị ban chết, tuyệt vọng như vậy, bất đắc dĩ như vậy, trong mắt tựa đều hàm chứa vô tận thâm lương.

Thì ra là thế, bất quá là đang bị ai chính mình cùng người trong lòng đều là người trong hoàng gia, đều là một phụ sở sinh, bất quá chỉ như vậy thôi.

Nghĩ đến chỗ này, Tô Nhan không khỏi than nhẹ một tiếng, màu đen trong mắt hình như có vô số phong hoa lưu động, nháy mắt, lại khôi phục thành một mảnh yên tĩnh.

Âu Dương khâm lại nói đến nói đi, phần lớn là an ủi y, sau đó mới cáo từ rời đi. Tô Nhan đứng ở chỗ cũ, nhìn thân ảnh hắt dần dần đi xa, lại không hề dự triệu nhớ tới Âu Dương Lam bóng dáng đĩnh đạc, ngón tay thon dài, dung nhan như họa cùng đôi môi hơi gợn lên. Hiện giờ nhớ tới, vẫn làm nổi lòng y kích động, hận không thể lập tức đi xuống bồi hấn. Không biết đứng bao lâu, Tô Nhan chậm rãi quay đầu lại lập tức bắt gặp Tiểu Dụ mang vẻ mặt lo lắng: “Người gầy.”

Tiểu Dụ đem y kéo đến một góc Ngự Hoa Viên, đau lòng sờ sờ mặt.

Tô Nhan cười: “Tạm thời không chết được.”

“Phi phi phi, đồng ngôn không cổ kị, đồng ngôn không cổ kị, Bò Tát người không nghe được không nghe được không nghe được.”

Tô Nhan thấy hấn nghiêm túc nói chuyện với không trung như vậy, không khỏi cười rộ lên: “Ở đâu ra Bò Tát.”

“Loại sự tình này người tin mới có, không tin thì không có,” Tiểu Dụ thu lại đôi tay chậm rãi buông, “Ta tin trên ba thước có thần linh, cho nên cái người hại chết Lục hoàng tử nhất định sẽ bị trời phạt.”

“Vậy sao?” Tô Nhan nhàn nhạt hỏi lại, đôi mắt nhìn Âu Dương Phong cách đó không xa.

Hắn vẫn bộ dáng yếu đuối mong manh, sắc mặt cùng một lần nhìn thấy kia giống nhau tái nhợt đến gần như trong suốt, chỉ có cặp mắt đen bóng đến hoắc nhân, thân mình nhu nhược bị khóa lại dưới trường bào màu vàng nhạt, đứng trong gió đặc biệt có một cổ ưu nhã khác biệt. Tô Nhan giương mắt nhìn hấn, hỏi Tiểu Dụ: “Thất hoàng tử bệnh khá hơn không?”

Tiểu Dụ vừa nghe vấn đề này, lập tức liếm mi nói: “Thái y nói chỉ có thể dùng được cầm cự, trừ việc đó ra không còn biện pháp khác.”

“Tiểu Dụ, người sớm thích hấn đi à nha?” Tô Nhan nhàn nhạt hỏi, đôi mắt trước sau chưa rời đi Âu Dương Phong.

Tiểu Dụ khó được đỏ mặt, trong mắt tựa hàm chứa nhàn nhạt hơi nước, động lòng người vô cùng: “Àn, đời này, ta chỉ thích một mình hấn.” Hấn nói rất kiên định, Tô Nhan lại cảm thấy trong lòng đột nhiên nhảy một chút, sau đó lại nghe hấn nói tiếp: “A Tô, trên đời này thực sự có chuyện như vậy, chỉ liếc mắt một cái liền thích một người. Ta chính là như vậy, người còn có nhớ lần đầu chúng ta tiến cung không, ở Lan Khê Các, từ rất xa thấy hấn, ta liền cảm thấy tim đập đến lợi hại, sau đó ta mới biết được, nguyên lai đây là thích.”

Tô Nhan thấy hấn vẻ mặt say mê, không đành lòng đánh gãy, chỉ an tĩnh ngồi, bất giác thất thần.

Này trong cung có quá nhiều nơi ẩn chứa bóng dáng Âu Dương Lam, mỗi một chỗ đều hình như có phần hồn hấn dừng lại, gió thổi qua lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thẳng đến bả vai bị Tiểu Dụ vỗ vỗ, Tô Nhan mới hồi phục tinh thần. Tiểu Dụ nhìn thấy biểu tình thất hồn lạc phách kia, trong mắt hiện lên một tia ám quang, sau đó thật cẩn thận hỏi: “A Tô, Lục hoàng tử đi, người có tính toán gì không?”

Tô Nhan duỗi tay xoa xoa tóc mái trên trán, về sau cười cười: “Đương nhiên là thay hấn trông coi phủ hoàng tử.” Trả lời đến vô cùng tự nhiên, thế nhưng làm Tiểu Dụ bất giác ngẩn ra, sau đó mới gất gao bắt lấy tay Tô Nhan, hỏi: “Hay là..... Người..... Người cùng Lục hoàng tử.....”

Tiểu Dụ căn bản nói không nên lời một câu hoàn chỉnh, trong lòng bị suy đoán chính mình làm cho bất ổn, liền thấy bên cạnh Tô Nhan gật gật đầu, khóe môi còn mang theo mông manh tươi cười, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, cặp mắt kia lại vẫn là sáng ngời, sáng ngời đến..... Làm người thấy bất giác trong lòng cả kinh.

“Tiểu Dụ, quý trọng người trước mắt.” Tô Nhan nhìn hấn, nhẹ nhàng phun ra một câu, thanh âm dường như thấm vô số sương mù, hơi hơi nhược nhược gọi người đau lòng.

Tiểu Dụ càng nắm chặt tay y, trong mắt trời lên một đạo bạc nhược hơi nước: “A Tô, vậy người về sau nên làm cái gì bây giờ?”

Tô Nhan cười, đôi mắt nhìn Âu Dương Phong cách đó không xa, hấn vẫn đứng ở tại chỗ đang cúi đầu nhìn một đóa may mắn được hấn trong lúc vô ý bắt gặp, chỉ có thể nhìn thấy một bên sườn mặt, tuy là như thế cũng làm người ngay ánh mắt đầu tiên liền vì hấn sở mê, thân mình nhỏ yếu như vậy, tính cách dịu dàng giữa hoàng cung, chân chính làm người lo lắng.

Từ trong cung trở về, còn chưa đến gần phủ hoàng tử đã thấy trước cửa đứng vài đạo bóng người.

Tô Nhan trong lòng không khỏi vừa động, bước chân nhanh hơn.

Đến gần, lại bỗng nhiên thả chậm tốc độ.

Vừa trong nháy mắt, y cho rằng, Âu Dương Lam cũng ở trong đó.

Y nhớ không rõ lần đó Âu Dương Lam rốt cuộc chờ đợi mình trở về bao lâu, chỉ nhớ rõ trên mặt người nọ biểu tình vĩnh viễn đều là phần nộ mà nôn nóng, chén trà vỡ nát, cái bàn chia năm xẻ bảy, tất cả đều thành tiểu quỷ xui xẻo vô tội.

Tô Nhan nhớ rõ ngày ấy mình từ chỗ Tiêu Tuyết trở về, thời điểm từ cửa sau đi vào đã thấy Âu Dương Lam vẻ mặt bình thường đứng ở hậu viện, một đôi mắt bình tĩnh nhìn mình, tựa muốn đem mình nhìn thấu, sau đó, Âu Dương Lam liền hôn mình.

Khiếp sợ, thất thố, vui sướng, ngọt ngào.

Một cái chớp mắt kia, trong lòng y trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại làm bộ đạm nhiên xoay người rời đi.

Tô Nhan hồi hận.

Nếu sớm biết thời gian của bọn họ không nhiều, y nhất định mỗi ngày bồi bên cạnh người nọ, chỉ vì một lát gần nhau.

Vừa nhớ tới Âu Dương Lam thoáng nhìn mình cười, lòng Tô Nhan liền không chịu được đi chùng xuống, thần sắc trên mặt lại bắt đầu trở nên trầm tĩnh mà khắc nghiệt, nắm tay bên cạnh sớm đã nắm chặt, rồi nói lỏng, lặp lại như thế, người đã đến trước cửa phủ hoàng tử.

Mấy người Hoa Lân thấy y an toàn trở về, tất nhiên là nhẹ nhàng thở ra.

“Hoàng Thượng không làm khó người chứ?” Nam Cẩm tiến lên, cau mày hỏi.

Tô Nhan cười: “Hoàng Thượng bắt quá mất con sốt ruột, tìm ta đến hỏi chuyện, không có việc gì.”

Nói như thế, bọn Hoa Lân mới chân chính thả lỏng, vây quanh Tô Nhan cùng vào cửa. Vừa mới tới sảnh ngoài, Tô Nhan lại đột nhiên dừng lại, nhìn chiếc ghế chủ vị làm bằng gỗ đàn kia, nhẹ giọng nói: “Đông Hồ, người người phái đi tìm đã có tin tức chưa?”

Nghe vậy, mấy người bọn họ đều cả kinh, đã nhiều ngày Tô Nhan chưa từng nhắc tới, còn tưởng rằng y sớm đã quên, giờ phút này lại nghe y nhắc tới, tuy là vững vàng như Đông Hồ cũng phải sững sốt, sau đó mới trả lời: “Vẫn chưa có tin tức.”

Tô Nhan nghe xong, câu môi cười, đôi mắt nhìn qua cái ghế dựa kia, phảng phất muốn đem kia ghế dựa nhìn thấu: “Tiếp tục tăng số người đi tìm.”

“Sống phải thấy người, chết..... phải thấy xác.”

Tám chữ quả thật là gian nan, nói vừa xong, liền không cho bất luận kẻ nào có cơ hội mở miệng, lập tức trở về nội viện.

63. Chương 63: Tiểu Ca Ca

Đông Hồ và Tây Minh liếc nhau, sau đó cùng than nhẹ một tiếng.

Từ ngày Âu Dương Vân tới đến nay, Tô Nhan tựa như đã khôi phục bình thường, y đã đem xiêm y nhuộm đầy vết máu trên người thay xuống, cũng có thể nuốt xuống đồ ăn. Hoa Lâm nhìn, bất giác trong lòng mừng thầm, vì thế càng thêm dụng tâm vào phương diện ẩm thực, cơ hồ toàn bộ đều tự tay làm lấy, như sợ người trong phòng bếp không hiểu được, chậm trễ tình lý trong đó.

Ngày vừa mới vừa tảng sáng, Tô Nhan mở to đôi mắt.

Y bắt đầu cả đêm mất ngủ, trong đầu vẫn chưa nghĩ chuyện gì, chỉ là bóng dáng Âu Dương Lam một mực bồi hồi không đi, y luyện tiếc ngủ, bởi vì trong mộng chưa từng có bóng dáng của hắn. Vì thế đôi mắt vẫn luôn mở đó, chờ khi y phục hồi tinh thần lại, trời đã sáng.

Tô Nhan rời khỏi giường, bắt đầu thông thả ung dung mặc quần áo.

Sau đó lấy ngọc trầm Âu Dương Lam thích nhất cài lên trên đầu, mở cửa phòng ra.

Đông Hồ cùng Tây Minh lo lắng đối phương sẽ đem đầu mâu chỉ vào Tô Nhan, hai người liền thay phiên canh gác trước phòng cả đêm. Cho nên khi Tô Nhan vừa mở cửa ra thì bắt gặp Tây Minh ôm kiếm đứng ở cạnh cửa, thấy Tô Nhan ra tới, con người trầm tĩnh mới hơi hơi lóe một chút: “Tô công tử vì sao không ngủ thêm một lát?”

Tô Nhan nhìn hắn, thật lâu sau mới hỏi: “Ngày ấy ta nghe các người nhắc tới hai chữ Phong Mạc gì đó, nó là cái gì?”

Tây Minh tựa không dự đoán được Tô Nhan sẽ hỏi vấn đề này, sửng sốt một chút: “Ta cho rằng thiếu gia sớm đã nói với người.” Hắn nói vừa xong liền hối hận, khoảng thời gian này bọn họ đều tận lực không nhắc đến thiếu gia trước mặt Tô Nhan, hai chữ thiếu gia này hiếm khi nghe thấy, sợ xúc động Tô Nhan nhớ tới chuyện thương tâm kia. Vì thế, Tây Minh có chút lo lắng liếc liếc Tô Nhan, thiếu niên trước mặt chỉ hơi nhú nhú mày, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: “Vậy người cứ nói cho ta nghe.”

Tây Minh nhìn Tô Nhan lẳng lẳng, sau đó gật đầu một cái, từ từ kể ra.

Phong Mạc là một tổ chức giang hồ, chuyên việc ám sát và thu thập tình báo, hắn cùng Bắc Linh, Đông Hồ, Nam Cẩm bốn người đều là người của Phong Mạc, mà thủ lĩnh tối cao của tổ chức này chính là Âu Dương Lam. Phong Mạc được thành lập từ 6 năm trước, nếu Hoa Lâm và Tả Kỳ là tâm phúc ở kinh thành, như vậy mấy người Tây Minh là tai mắt trong chốn giang hồ.

Nam Cẩm kỳ thật vẫn luôn ở tổng bộ Phong Mạc, lần đó bắt quả là Âu Dương Lam vì an toàn của Tô Nhan nên mới triệu hắn trở về.

Nghe xong những gì Tây Minh nói, Tô Nhan không nhịn được cười một tiếng, y vẫn luôn biết Âu Dương Lam có dã tâm, lại không dự đoán được ngay cả giang hồ hắn cũng nhúng một chân vào. Một người có dã tâm như vậy thể nhưng cam nguyện vì y từ bỏ hết thấy, cùng y quy ẩn, từ đây không mấy may để ý tới thế gian này. Lúc Âu Dương Lam hạ quyết tâm, nhất định là trần tục, vứt bỏ rất nhiều thứ.

Đáng tiếc, y hiểu đã quá muộn.

Tô Nhan nhắm mắt lại, thật lâu sau, nghiêng người qua nói một câu bên tai Tây Minh.

Tây Minh sau khi nghe xong, đôi mắt tròn to, một bộ không dám tin tưởng, hắn ngày thường luôn là bộ dáng quạnh quẽ thanh lãnh, hiện giờ bày ra dáng vẻ này thực sự có chút buồn cười. Tô Nhan nhìn hắn, cười khẽ ra tiếng: “Này chỉ là làm việc nhỏ thôi, khó thấy người kinh ngạc như thế.”

Nghe y nói như thế, Tây Minh cũng thấy chính mình thất thố, không tự giác hỏi: “Tô công tử đã nghĩ kĩ chưa?” Ngờ khí tựa mang theo kinh ngạc vô cùng.

Tô Nhan trầm ngâm, hơi gật đầu: “Đi thôi.”

Tây Minh nhìn một cái mới đáp ứng rồi đi, thẳng đến thân ảnh kia mất hút, Tô Nhan mới thả lỏng ra, dựa vào cây cột há mồm thở dốc, đôi mắt nhìn lung tung nơi nào đó, sáng sáng tối tối, sâu thẳm như biển.

Lại qua chút thời gian, Hoa Lân đi vào nội viện.

“Hoàng thượng hạ chỉ cả nước phục tang ba ngày,” Hoa Lân nhìn y, nhẹ giọng nói, không dám quá lớn tiếng như sợ hãi Tô Nhan lại sẽ lộ ra cái loại biểu tình hồ hững trống rỗng: “Hoàng tử phủ chúng ta có phải hay không cũng nên treo lên lụa trắng.....”

“Người cũng cảm thấy hắn đã chết?” Tô Nhan đột nhiên ngẩng đầu, chặn lời Hoa Lân.

Hoa Lân bị y hỏi đến nghẹn, cũng không biết nên trả lời thế nào. Tô Nhan nhìn hắn một lúc lâu mới nhìn qua chỗ khác: “Hoa Lân, người xem phủ hoàng tử này, không có Âu Dương Lam cũng chỉ tựa như một phần mộ thật lớn. Ta cảm thấy ta thường xuyên nhìn thấy bóng dáng của hắn từng chỗ một phiêu đảng, hắn thích đọc sách nhất, chén trà hắn thích nhất, ghế mây hắn thích ngồi, từng đồ vật của hắn đều sống sờ sờ tại nơi đó, chúng nó nói cho ta biết, người này đã từng khắc sâu tồn tại như thế, mà hiện giờ lưu lại chỉ là một mảnh hư vô.”

“Đừng nói nữa!” Hoa Lân ba bước thành hai đi lên phía trước, một phen cầm bờ vai của y: “Tô Nhan, người tỉnh tỉnh, thiếu gia hắn đã chết, cho nên người phải hảo hảo tồn tại, không được cô phụ tâm ý của ngài ấy!”

Tô Nhan ngơ ngẩn nhìn hắn, nháy mắt mơ hồ.

Sau đó cười, thốt ra một chữ rất nhẹ: “Được.”

Tất cả những người đi tìm Âu Dương Lam đều bất lực trở về.

Bệnh tình Âu Dương Quân tựa hồ lại tăng thêm chút, đã không thể đứng được, suốt ngày chỉ nằm trên giường, hơi thở thoi thóp.

Âu Dương Vân lại thường xuyên tới phủ Lục hoàng tử, thấy Tô Nhan cũng vờ như không phát hiện, luôn chỉ sượt qua người nhau. Tô Nhan cũng không thèm để ý, chỉ sai người thu dọn phòng khách chuẩn bị sẵn, nếu Âu Dương Vân muốn ngủ lại cũng có một chỗ đặt lưng.

Thời gian tựa hồ thoáng cái bình thường trở lại.

Giáo hoạt tránh đi ánh mắt của mọi người, làm bọn họ thả lỏng cảnh giác, sau đó vào thời khắc bình lặng nào đó đột nhiên bùng nổ, máu tươi đầm đìa.

Trong thời gian phục tang, kinh thành lúc nào cũng có thể thấy tuyết rơi, chậm chậm trong gió, vô hạn thê lương.

Tô Nhan cả ngày không xuất môn, đem chính mình nhốt ở trong viện không biết suy nghĩ cái gì. Hoa Lân lo lắng cho y nhưng cũng không biết nên an ủi thế nào.

Ngày thứ hai, liên truyền đến một tin tức không thể ngờ đến.

Thừa tướng Tô Nguyên Tu đột nhiên bạo bệnh nằm liệt trên giường, ba đứa con trai Tô Lâm, Tô Vân cùng với Tô Trí đều đột nhiên bị đánh chết trong nhà, phủ Thừa tướng từ trên xuống dưới tức khắc một mảnh hỗn loạn. Các thái y nghe tin chạy cũng đông loạt ồ lên, chỉ thấy Tô Nguyên Tu hai chân hoàn hảo, không hề hay biết gì chỉ có thể ngốc ngốc ngồi ở trên giường, dung mạo trong một đêm già đi mấy chục tuổi, nguyên bản thái dương chỉ mọc một ít tóc trắng đột nhiên lan tràn xuống dưới, quan một đêm cả đầu bạc trắng làm người thốn thức không thôi.

Mà ba huynh đệ Tô Lâm từng người chết trong phòng chính mình, khi chết biểu tình bình tĩnh giống như trong lúc ngủ mơ bị cướp đi tánh mạng, chỉ có trong cổ họng kia để lại một lần kiềm thật nhỏ ở biểu thị lý do mất đi sinh mệnh. Người phương nào gây nên, lại không biết được.

Tô Nguyên Tu bò lên vị trí hiện giờ tự nhiên đắc tội không ít người, muốn bàn luận xem ai có thể rat ay hung ác đến vậy cũng khó có thể đoán.

Trong lúc nhất thời, bá tánh kinh thành đều hoảng sợ suốt ngày, từng thăm sự một chuyện tiếp theo một chuyện, còn ai có thể không lo lắng?

Hoa Lâm đem tin tức này nói cho Tô Nhan, vẻ mặt y lại vô cùng bình tĩnh, giữa mày không hề gợn sóng, như đã dự đoán được kết quả này.

Hoa Lâm trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại lộ ra kinh ngạc, nhìn đôi con ngươi vô bi vô hỷ kia lời tới bên miệng lại đành nuốt trở vào. Tô Nhan vẫn không đứng dậy, chỉ bưng chén trà lên chậm chậm uống, nếu không phải bàn tay hơi hơi phát run, Hoa Lâm thật sự cho là y thờ ơ.

Lần nữa bước vào phủ Thừa tướng, Tô Nhan lại thấy hoảng hốt.

Như cả đời cũng chưa đặt chân vào nơi này, kia một viên gạch một mảnh ngói, một cành hoa một phiến lá, ở trong mắt y lại xa lạ đến thế.

Phủ Thừa tướng vừa mới gặp thăm sự, bên trong phủ một mảnh thăm đậm chi sắc, thanh trúc giòn giòn bên hành lang gấp khúc cũng mất đi sinh mệnh, rũ thân mình. Tô Nhan từng bước một đi vào, tầm mắt lập tức bị đồng vải trắng treo trên xà nhà chiếm giữ, y đứng yên chỗ đó nhìn trong chốc lát, đột nhiên cười cười. Khuôn mặt y tái nhợt, đôi mắt lại đen bóng đến cực kỳ, đứng giữa một vòng vây vải trắng cùng bạch y màu trắng trên người hòa hợp nhất thể, y đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, thế nhưng phảng phất giống như quỷ mị, khiến người vọng chi tâm khiếp.

“Lục thiếu gia.”

Tô Nhan quay đầu lại, thấy lão quần gia đang đứng phía sau mình, trên mặt một mảnh bi thương.

“Sáng nay... chẳng biết tại sao, hai chân lão gia đột nhiên không còn tri giác nữa, ba vị thiếu gia cũng bị hạ nhân phát hiện chết ở trên giường, phu nhân đã chết ngất qua mấy lần, hiện giờ Tứ thiếu gia chẳng biết đi đâu, Ngũ thiếu gia đi Giang Nam xử lý sự vụ, lão nô nhất thời thật không biết nên làm thế nào cho phải,” lão quần gia lấy tay che mặt, than thở khóc lóc, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Nhan: “Cũng may Lục thiếu gia ngài đã trở lại, phủ Thừa tướng chúng ta cuối cùng cũng có người làm chủ.”

Tô Nhan không trả lời, thật lâu sau mới hỏi: “Tam phu nhân cùng tiểu thư đâu?”

“Tam phu nhân cùng tiểu thư lúc này sợ là ở trong phòng lão gia.”

Nghe vậy, Tô Nhan liền nhắc chân đi qua đó, được nửa đường, y đứng lại nhìn một thân ảnh lực sắc đang hướng về phía y mà chạy lại, nghe thấy trong gió kia mang theo một tiếng nói bất lực non mịn của trẻ nhỏ: “Tiểu ca ca, tiểu ca ca, người rốt cuộc đã trở lại, cha chúng ta không có chân!” Tiếp theo đó là anh anh tiếng khóc.

Tô Nhan trong lòng đau xót, đem tiểu thân mình mềm mại của Tô Hiếu Tinh ủng vào trong ngực, thấp giọng nói: “Hiếu Tinh đừng sợ, có ca ca ở đây.”

Tô Hiếu Tinh dựa vào vai y, chờ khóc đủ rồi mới ngẩng đầu lên, đồng tử đen nhánh ánh lên nét mặt tái nhợt của người đối diện: “Tiểu ca ca, người làm sao vậy?” Nói xong cuống quýt đi sờ mặt tiểu ca ca: “Người như thế nào cũng giống mẫu thân a, một bộ dáng như sắp khóc.”

Nghe thế Tô Nhan càng ôm nàng chặt hơn, từng câu từng chữ nói: “Không có việc gì, tiểu ca ca chỉ là lâu lắm chưa có gặp người.”

Tô Hiếu Tinh nghe xong lời này, không khỏi nín khóc mỉm cười: “Ta cũng rất nhớ tiểu ca ca, chính là tất cả mọi người đều không ở đây, đại ca bọn họ cũng không biết đi đâu, một mình ta ở trong phủ hảo nhàm chán. Tiểu ca ca, trong khoảng thời gian này người đi đâu vậy? Không một lần trở lại thăm Hiếu Tinh?” Nàng

phòng cái miệng nhỏ oán giận, Tô Nhan không tự chủ được sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng hồng nói: “Hiếu Tinh có nhớ Tứ ca không?”

Tô Hiếu Tinh liền lập tức gật đầu, Tô Nhan lại nói: “Kia tiểu ca ca đưa người cùng người mẫu thân đi đến chỗ có Tứ ca được không?”

“Thật vậy chăng?” Tô Hiếu Tinh không dám tin kêu to lên.

Nàng chỉ là một hài tử, còn không rõ hết thấy hắc ám của thế gian này, cho nên đối diện với cục diện hiện giờ cũng có thể cười như sao như gió, lộng lẫy vô cùng.

Tô Nhan nhìn nàng sáng ngời tươi cười, dường như cũng bị tươi cười kia lây nhiễm, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Đang lúc trò chuyện, Tam phu nhân Lý thị chậm rãi đã đi tới, Tô Nhan rất ít gặp nàng, trong trí nhớ nàng luôn mặc một thân tố nhã xiêm y, biểu tình trên mặt cũng chẳng che giấu, so với Thừa tướng phu nhân, nữ nhân này cho người ta cảm giác càng thêm thoải mái.

“Tiểu Nhan.” Lý thị gọi y.

Tô Nhan hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tam phu nhân.”

Lý thị đối với xưng hô này sớm thành thói quen, nói: “Cha người hôm nay không biết làm sao, chân chẳng thể nhưng động cũng không thể động, thái y trong cung đều lắc đầu nói rằng bọn họ cũng hết cách, người qua thăm ông ấy đi,” nói tới đây, ánh mắt nàng hơi lập loè, tựa còn muốn nói lại thấy Tô Hiếu Tinh đang mở to đôi mắt nhìn mình thì lập tức im miệng, vô luận như thế nào cũng không thể ở trước mặt nàng mà nói rằng ba vị ca ca của nàng đã chết.

Tô Nhan nghe xong, hơi gật gật đầu, đem bàn tay nhỏ của Tô Hiếu Tinh đưa cho Lý thị, đi được hai bước lại đột nhiên dừng lại, cũng không quay đầu mà nói: “Tam phu nhân ngày mai liền đi Giang Nam trước đi.”

Lý thị sửng sốt: “A Dật đã trở lại sao?”

“Tứ ca đã ở Giang Nam cũng coi như trụ vững, kinh thành hiện giờ nguy cơ tứ phía. Vì an toàn của Hiếu Tinh, Tam phu nhân vẫn là sớm ngày rời đi mới tốt.”

Lý thị môi hơi hơi trắng bệch, đôi mắt nhìn nhìn về hướng phòng ngủ của Tô Nguyên Tu: “Lão gia hiện giờ ốm đau, Tô Lâm tam huynh đệ lại..... Ta há có thể đi vào lúc này?”

Tô Nhan cười, đột nhiên xoay người lại, một đôi mắt sâu kín âm thầm nhìn không ra cảm xúc, Lý thị lại bị ánh mắt y nhìn đến phát sợ, chỉ nghe thấy thiếu niên đối diện nói: “Tô Hiếu Tinh cùng Tô Nguyên Tu, ai nặng ai nhẹ, trong lòng Tam phu nhân hẳn đã rõ,” nói xong lại xoay người vừa đi vừa nói: “Tăng sáng ngày mai sẽ có xe ngựa tiếp ứng ở cửa sau, phu nhân chỉ cần mang theo chính mình cùng Hiếu Tinh, hai cái canh giờ sau nếu phu nhân không xuất hiện, coi như hôm nay Tô Nhan chưa từng đề cập đến chuyện này.”

Thẳng đến thân ảnh Tô Nhan biến mất sau hành lang gấp khúc, Lý thị mới hồi phục tinh thần lại, trên mặt nghiêm sắc mặt ôm Hiếu Tinh đi về hướng ngược lại.

Số lần Tô Nhan tới phòng của Tô Nguyên Tu vô cùng ít ỏi, nhưng mỗi một lần, Tô Nguyên Tu đều tựa ồm ồm trên giường.

Tô Nhan đứng dưới bậc thang trước cửa, không khỏi tự giễu cười cười, sau đó mới bước lên bậc thang. Trong phòng bài trí vẫn như cũ, trong không khí lại tràn ngập một cổ nhân nhạt mùi tanh, làm người nghe thấy liền cảm thấy ghê tởm, Tô Nhan mặt vô biểu tình đứng ở cửa, gương mặt nhìn phía mép giường, Tô Nguyên Tu đang nghiêng người tựa vào giường, hai chân thẳng băng, phảng phất đã không còn là bộ phận trên người ông ta nữa, lại càng giống như một đồ vật không liên quan được đặt cạnh. Cơ hồ là Tô Nhan vừa xuất hiện ở cửa, Tô Nguyên Tu liền lập tức phát hiện y.

Ánh mắt hai người tương ngộ trong không khí, một cái trầm tĩnh, một cái thất thần.

Thật lâu sau, thanh âm Tô Nguyên Tu khàn khàn dần dần vang lên: “Đến rồi.” Ngữ khí lại là bình tĩnh thật sự.

64. Chương 64: Cổ Kỵ

Tô Nhan cũng không trả lời, chỉ từng bước một đi qua, cách mép giường vài bước thì dừng lại, một đôi mắt lẳng lẳng chăm chú vào Tô Nguyên Tu: “Phụ thân có nghĩ sẽ có ngày hôm nay?”

Tô Nguyên Tu sững sốt, quay đầu lại nhìn, sau một lúc lâu thấp thỏp nở nụ cười: “Thì ra là thế, đúng là người.”

Hắn bắt quá nói bảy chữ mà thôi, Tô Nhan từ đầu tới đuôi cũng chưa ra tiếng, chờ đến hắn nói xong, mới nhẹ giọng trả lời: “Là ta.”

“Vì sao?” Tô Nguyên Tu gắt gao nhìn chăm chăm, khuôn mặt vì phần nộ mà trở nên vằn vẹo, cùng đầu tóc một đêm bạc trắng kia trở nên giương nanh múa vuốt: “Vì sao phải hại ca ca của người? Vì sao phải làm vì phụ bán thân bất toại? Tô Nhan, vì sao?” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã gần như gào rống, lời kia từ kẽ răng rít ra khiến người nghe xong da đầu tê dại. Tô Nhan lại vẫn là bộ dáng bình thường, thậm chí tươi cười bên môi đều chưa từng thay đổi qua.

Y chậm rãi đến gần mép giường, thấp người tầm mắt song song với Tô Nguyên Tu, nhẹ nhàng bình tĩnh nói: “Nếu không diệt trừ người, thì sao báo thù cho hắn?”

Tuy là Tô Nguyên Tu lớn tuổi, ở quan trường trà trộn nhiều năm, hiện giờ nghe thấy Tô Nhan nói nhỏ mà lời nói lại ngoan tuyệt, đáy lòng lại cả kinh, nhất thời không thể mở miệng chỉ có thể đại ra nhìn chăm chăm gương mặt thanh tú gần trong gang tấc, đột nhiên phát hiện chính mình đối đầu con trai này thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả.

Thừa dịp Tô Nguyên Tu ngẩn người, Tô Nhan chậm rãi nâng lên thân mình, đi đến một bên ghé ngồi xuống, vẻ mặt ôn hòa vô hại: “Tô Lâm tam huynh đệ bất quá là nhìn không được, phụ thân người từ lúc bắt đầu đã chọn sai quân cờ, người cho rằng chuyện người cầu kết triều thần thì Hoàng Thượng không biết sao? Người cho rằng người sau lưng âm thầm hoạt động có thể đủ giấu trời gạt biển? Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, biết vì sao Hoàng Thượng chậm chạp chưa động người không? Ngược lại còn đem Cửu công chúa hắn yêu thương nhất chỉ hôn cho Ngũ ca?”

Thấy ông ta không trả lời, Tô Nhan tiếp tục nói: “Bởi vì, Âu Dương Lam ở giữa hòa giải.” Nói tới đây, y đột nhiên nhắm mắt, đôi tay bên cạnh không giữ nổi nắm chặt thành quyền, ngay sau đó lại dường như không có việc gì buông ra, bên môi tươi cười vẫn ôn nhu như cũ: “Hắn thật đúng là một tên ngu ngốc, vì sợ ta thương tâm mà thay một kẻ muốn oán vị mà cầu tình, thật là chuyện buồn cười nhất trên đời này a!”

Tô Nguyên Tu tuy vẫn ngồi trên giường, thân thể lại không chịu khống chế run lên, một đôi mắt vẫn đục không hề chớp nhìn chăm chăm Tô Nhan, tựa muốn đem y nhìn ra cái động tới, thanh sắc thẩm thoát hỏi: “Người rốt cuộc là ai?!”

Tô Nhan chớp chớp mắt: “Người không phải sớm đã biết sao?”

Lời này nói ra không đầu không đuôi, Tô Nguyên Tu lại giống bị người đột nhiên điểm huyệt định thân ở nơi đó, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, ánh mắt lộ ra một mặt khó có thể tin: “Người..... Người.....” Ông ta người nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh. Tô Nhan cũng không thúc giục, dù bận vẫn ung dung ngồi ở chỗ kia, trong mắt nhấc lên một mặt trào phúng.

“Người, người làm sao biết được?” Thật lâu sau, mới nghe thấy ông ta suy yếu hỏi.

Tô Nhan nhìn về phía ông ta: “Âu Dương Thiên nói cho ta biết đấy.”

Y như vậy nói thẳng không có kị làm Tô Nguyên Tu rơi vào mơ hồ: “Thiên Nhi hai mươi năm trước đã chết rồi, sao có thể nói cho người biết?”

“Phụ thân cũng lừa mình dối người quá rồi, nếu Âu Dương Thiên thật sự đã chết vào hai mươi năm trước, thì làm gì sinh ra nhi tử mới mười ba tuổi như ta?” Tô Nhan thẽ thợt ép đến mức Tô Nguyên

Tu hô hấp dồn dập lên, đôi mắt ông ta nhìn loạn ngoài, đột nhiên thở dài: “Người quả thực giống nàng, thông minh, quyết đoán lại không thể không làm người bất phục.”

“Thời điểm ta gặp được Thiên Nhi, nàng vẫn là một tiểu cô nương. Đầu tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng nõn, cặp mắt linh khí kia chỉ cần liếc một cái, liền sẽ ngã xuống,” Tô Nguyên Tu chậm rãi kể lại, kèm theo chút hoài niệm cùng ái mộ không dễ nhận ra: “Ngày ấy đúng vào sinh nhật của nàng, Hoàng Thượng thiết trăm bàn yến hội, người đến chúc mừng người xếp thành hàng dài, thẳng từ cửa cung bài tới rồi Ngự Hoa Viên, nàng an vị ở chỗ kia giữa hồ đình hóng gió, yên yên mỉm cười, mi mục sinh hoa.”

“Từ ánh mắt đầu tiên, ta liền quên không được.”

“Tuy là như thế, ta lại không dám hướng Hoàng thượng cầu hôn, bởi vì ta biết rõ chính mình không xứng với nàng, nàng tuyệt mạo như vậy nhất định phải phủng ở lòng bàn tay mà nâng niu, cả đời chỉ được nhìn nàng một cái. Mà ta là một kẻ có thể từ còn thêm một thiếp thất, như thế nào còn dám nhúng chàm nàng, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng cũng rất tốt,” Ngự khí ông ta đột nhiên thay đổi, làm người nghe ra chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Chính là, Hoàng Thượng không biết vì chuyện gì, thế nhưng đem nàng ban chết, sau ta mới biết việc kia bất quá là màn kịch lừa toàn bộ người trong thiên hạ, nàng chỉ là chán ghét hoàng cung khuynh trát cùng hắc ám, cho nên mới bày ra hạ sách này.”

“Từ đó về sau, ta triệt để mất tin tức của nàng, chỉ biết nàng yêu người khác sau đó sinh hạ người. Mỗi một năm người trưởng thành, tướng mạo lại càng giống với Thiên Nhi, trong lòng ta kinh nghi liền sai người đi tra xét, tra xong mới biết, người thế nhưng không phải hài tử của ta, mà là của Thiên Nhi cùng.....” Ông ta nói tới đây thì dừng chỉ, hai chữ ‘khất cái’ kia dùng cách nào cũng không thể nói nên lời, sau đó đem tầm mắt kéo trên người Tô Nhan: “Ta không nghĩ tới, người thế nhưng làm ra chuyện tàn nhẫn như thế.”

Nghe vậy, Tô Nhan thấp giọng cười cười, sau đó nhìn Tô Nguyên Tu: “Nói đến tàn nhẫn, ta đâu bì kịp với phụ thân.”

“Hành thích phủ hoàng tử, rơi vào hồ Uyên Ương, phụ thân nào chỉ một lần muốn đưa Tô Nhan vào chỗ chết? Tô Nhan bất quá vẫn luôn niệm tình người mấy năm nay dưỡng dục mà không động thủ, hiện giờ,” Tô Nhan than nhẹ một tiếng, đôi mắt bất tri bất giác hướng ngoài cửa sổ, nhìn chỗ nào đó tới phát ngốc: “Hắn đã không còn nữa, ta còn gì để cố kỵ?”

Tô Nguyên Tu trong lòng cả kinh, còn chưa kịp nói chuyện đã thấy Tô Nhan quay đầu lại, tầm mắt một lần nữa dừng ở trên mặt hắn: “Chuyện Lạc Tùng Nhai nói vậy... phụ thân không khỏi can hệ đi?”

“Vi phụ không hề biết.” Tô Nguyên Tu nỗ lực vẫn duy trì bình tĩnh, thanh âm lại run lên.

Tô Nhan cũng không giận, chỉ là nhẹ nhàng cười nói: “Phụ thân sớm đã biết người tên Tạ Nhiễm đi? Biết hắn cùng Tứ Ca tình đầu ý hợp, vì ngăn cản loại bại hoại nề nếp gia phong này, lại thêm thân phận của Tạ Nhiễm cho nên sai người dịch dung thành hắn đi ám sát Âu Dương Lam. Nào biết Âu Dương Lam không những không chết, cũng không có giết Tạ Nhiễm, ngược lại đem hắn giấu ở kỹ viện, một kẻ không thành, phụ thân liền tái sinh một kẻ khác: dùng độc với Tạ Nhiễm. Sợ độc được Trung Nguyên quá mức bình thường căn bản không làm khó được Tiêu Tuyết, liền dùng kỳ độc hiếm có của Tây Vực. Người biết ba năm trước đây ta từng đi qua Thục trung lại quen biết với Vệ Tử Thu, tự nhiên sẽ không bỏ qua chút ít hy vọng này. Vì thế chờ cho ta và Âu Dương Lam khởi hành đi Thục trung, lại tính toán chút thời gian khi bọn ta trở về, an bài sẵn những thích khách mai phục trên đường đi, nắm gọn bọn ta trong lòng bàn tay. Quả nhiên, chúng ta bị giết tới trở tay không kịp, ta nói đúng không?”

Tô Nguyên Tu nghe xong, trên mặt vốn đã nhợt nhạt nay còn trắng đến không còn một giọt máu, đáy mắt hiện ra kinh nghi cùng kinh ngạc, tựa không dự đoán được Tô Nhan tường tận mọi chuyện, thật lâu sau mới thốt ra một câu: “Người thế nào biết được?”

“Ta là thế nào biết đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là, những thích khách đó phụ thân là từ đâu tìm tới?” Thanh âm phá lệ mềm nhẹ, ngôn ngữ cũng nhẹ mạn bất quá, Tô Nguyên Tu nhìn y đạm cười, trên lưng phát liên lạnh, trên trán bắt đầu rịn chút mồ hôi.

“Ta đã từng nói qua, nếu phụ thân lại tổn hại hắn ta sẽ không khách khí nữa,” Tô Nhan không chờ ông ta trả lời, nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng tái kia, tiếp tục nói: “Hiện giờ người đã không còn, phụ thân

lại vẫn có thể sống sờ sờ ngồi ở chỗ này cùng ta nói chuyện, nên cảm thấy may mắn đi, nếu không phải nghĩ tới mấy năm nay dưỡng dục chi ân, kết cục của người cùng Tô Lâm tam huynh đệ cũng giống nhau thôi.”

Tô Nguyên Tu nhìn y, bờ môi vì kinh ngạc cùng phần nộ mà hơi hơi phát run, sau một lúc lâu mới nói: “Tô Nhan, người điên rồi!”

Tô Nhan lại cất tiếng cười to, tiếng cười kia vang lên giữa căn phòng an tĩnh bởi hồi không đi, chờ đến cười đủ rồi, mới dừng lại nhìn Tô Nguyên Tu: “Là người làm ta phát điên, nếu người không người phải thích khách đuổi giết chúng ta, Âu Dương Lam sẽ không chết, ta đây liền sẽ không điên!” Y nói xong, trong mắt liền trào ra một giọt chất lỏng trong suốt, Tô Nguyên Tu nhìn y, trên mặt từ phần nộ đến kinh ngạc lại đến khó có thể tin, bất quá chỉ ngăn ngắn một cái chớp mắt, sau đó vô pháp ức chế kêu lên: “Người cùng Âu Dương Lam.....” Thần sắc trong mắt cùng biểu tình Nghiêm Như Yên khi đó giống nhau như đúc.

Tô Nhan nhìn ông ta nở nụ cười, nhẹ nhàng nhàn nhạt phun ra một câu: “Như người suy nghĩ.”

“Người.....” Tô Nguyên Tu lại nói không nên lời, một đôi mắt nhìn chằm chằm y, tựa như nhìn một con quái vật.

Tô Nhan giống như chưa tỉnh, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn cả vườn mãn viên sắc đỏ kia, đột nhiên nói: “Ngôi vị hoàng đế có cái gì tốt? Mỗi người đều muốn nó, mỗi người cũng đều vì nó bán đi tánh mạng của mình. Nếu người biết Âu Dương Lam sớm vô tình với ngôi vị hoàng đế, người có làm chuyện quyết đoán như vậy không?” Y nói xong liền xoay người lại, bắt gặp biểu tình kinh ngạc của Tô Nguyên Tu, bộ dáng thật là buồn cười quá buồn cười. Tô Nhan nhẹ nhàng cười rộ lên, cười không ngừng đến giọng nói cũng phát đau, lệ rơi thành hàng.

“Vương triều hắc ám này cũng không phải chỉ có một mình Âu Dương Lam làm hoàng tử, hắn đã chết, đương nhiên người trước ngã xuống, người sau sẽ tiến lên. Phụ thân, người ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chính mình vừa giúp người ta diệt trừ một người không có uy hiếp a, ha ha.”

Tô Nguyên Tu há miệng thở dốc, trước sau chưa phát nổi một câu.

Ý trời như thế, mà thôi.

Ngày gần đây Âu Dương Quân bệnh tình tăng nặng, vị trí Thái Tử bỏ không đã lâu. Trong phần đông đám hoàng tử, Âu Dương Lam đứng đầu trong danh sách những người được chọn, Tô Nguyên Tu tự nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường. Từ ban đầu phái người dịch dung thành Tạ Nhiễm đi hành thích hắn, sau lại hạ độc Tạ Nhiễm, mỗi một bước đều là ông ta tỉ mỉ thiết kế. Độc là do ông ta đặc biệt tuyển chọn cho Tạ Nhiễm lại đặc biệt chọn đúng loại độc Tiêu Tuyết không thể giải, ông ta phái người hồi báo, Tô Nhan sớm đã cùng Tạ Nhiễm tương ngộ, giao tình hai tuy không thập phần tốt đẹp, nhưng vì Tứ ca Tô Dật, Tô Nhan nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu.

Âu Dương Lam luôn luôn trọng tình nghĩa, cấp dưới thân trúng kịch độc, mệnh như đèn mờ, hắn cũng sẽ nhất định theo cùng.

Ông ta sớm đã tính toán kĩ thời gian, khi trở về cũng chỉ có Âu Dương Lam, Tô Nhan cùng với Nam Cẩm, ba người.

Hết thấy, đều nằm trong tính toán của ông ta.

Âu Dương Lam vì cứu Tô Nhan rút xuống huyền nhai, Nam Cẩm thân chịu trọng thương, duy nhất ngoài dự đoán chính là nửa đường hạ sát kia lại tuôn ra hai nam một nữ, người tới tuy còn trẻ tuổi, võ công lại quá cao cường, những người hắn phái đi cơ hồ toàn bộ đều chết, chỉ còn lại một kẻ kịp trở về báo tin.

Vô luận như thế, mục đích đã đạt được, hành động lần này cũng tính là thành công.

Ông ta cho rằng, ông ta đã làm rất cẩn thận.

Nào biết.....

Nghĩ đến đây, Tô Nguyên Tu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tô Nhan, người này vẫn là một bộ dáng thanh lãnh như vậy, trong mắt tăng tăng lớp lớp ám quang, làm người nhìn không ra tâm ý chân chính của y, tựa

hồ chỉ là trong nháy mắt, trong mắt người này không còn là thần sắc sáng ngời của ngày xưa nữa, thay vào đó là bình tĩnh thâm trầm đến đáng sợ.

“Là ta quá vô ý.” Tô Nguyên Tu than nhẹ một tiếng, thanh âm lập tức già nua mấy chục tuổi.

Tô Nhan trở về đứng trước mép giường, trên cao nhìn xuống nhìn trước mắt này lão nhân như già nua mấy chục tuổi, câu môi cười: “Tổn hại hẳn còn muộn toàn thân trở ra, đó là chuyện không thể nào.”

“Vậy thì làm sao? Âu Dương Lam đã chết, cho dù người tình thâm tựa biển cũng không thay đổi được gì.” Tô Nguyên Tu đột nhiên cười rộ lên, tươi cười kia bày ra thỏa mãn khi đã trả thù xong: “Ta không chiếm được Thiên Nhi, người không chiếm được Âu Dương Lam, quả thực vận mệnh chú định đều có ý trời a.” Nói rồi còn cười dài vài tiếng, đôi mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm Tô Nhan, dường như đang khiêu khích y.

Tô Nhan chậm rãi cúi xuống, trong mắt hiện lên một tia lệ khí, về sau liền nghe Tô Nguyên Tu một tiếng kêu rên, trên ngực thỉnh thoảng có thêm một thanh chủy thủ tinh xảo.

Máu, ồ ạt tràn ra.

Nhiễm hồng vật áo y.

Tô Nguyên Tu lại chậm rãi cúi đầu, nhìn bàn tay đang nắm thanh chủy thủ của Tô Nhan, trong nháy mắt tựa xuất hiện ảo giác, lẩm bẩm gọi: “Thiên Nhi, Thiên Nhi, người vì sao chưa bao giờ đi vào giấc mộng của ta?”

Tô Nhan an tĩnh nhìn gương mặt bi thống của ông ta, trong mắt không bi cũng không hỉ.

65. Chương 65: Tự Suy Xét

Thật lâu sau, trong phòng một tiếng vang cũng không.

Tô Nhan chậm rãi rút tay về, thanh chủy thủ đâm vào quá sâu cũng bị rút ra, máu tươi đỏ thắm liền như suối phun trào, nhiễm ô uest quần áo của y, y tùy tay vỗ vỗ xiêm y, cuối cùng liếc nhìn Tô Nguyên Tu trên giường đã mất đi hơi thở, trầm tĩnh xoay người, từng bước một đi ra khỏi cửa.

Mùa hè ở kinh thành luôn là phá lệ nóng bức.

Y mới vừa ra cửa, thời tiết nóng bức này liền đâm vào cội lòng ngùn ngụt.

Mặt trời nóng rực đánh vào người, lại giống như hàn băng khiến người phát run.

Chưa đi ra vài bước, y liền chống đỡ không được, một tay dùng sức bắt lấy hành lang bên cạnh, móng tay khảm sâu vào đầu gỗ cũng không hề phát giác, trong lồng ngực huyết khí quay cuồng, huyết tinh tanh ngọt tựa từ chỗ sâu nhất cuộn cuộn trào lên, không chút lưu ý đột nhiên khụ ra một búng máu tươi rơi vãi trên mặt đất, chói mắt vô cùng.

Mơ hồ trong tầm mắt, Tô Nhan thấy một bóng người chạy về phía mình, bóng dáng quen thuộc như vậy, đại não hỗn loạn trong khoảng khắc ngăn ngủ không nhớ nổi bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy thân ảnh người nọ đỉnh bật như vậy, ưu nhã như vậy, khiến lòng người đau đớn đến vậy.

Còn chưa tỉnh tường được gì, hai mắt đã tối sầm, thân mình thẳng tắp ngã xuống.

Khi Tô Nhan tỉnh lại trời đã sập tối, đèn cũng đã lên, ánh đèn mờ nhạt chiếu hết thấy đều là nhàn nhạt, giống như thưởng hoa giữa sương mù, mơ hồ thật sự.

Tô Nhan mở to mắt, nhìn nhìn tấm màn phía trên, sau đó mới thông thả quay đầu tới, liền thấy Âu Dương Uyên cùng Lý Cẩm Sâm không biết khi nào đã ngồi bên cạnh bàn, hai người đều không có nói chuyện, không khí an tĩnh vô cùng, vì thế Tô Nhan đột nhiên hít thở nhanh hơn làm hai người kia ghé mắt qua nhìn.

Thấy y tỉnh, Âu Dương Uyên bay nhanh đến mép giường: “Cám ơn trời đất, rốt cuộc đã tỉnh.”

Tô Nhan chống khuỷu tay từ trên giường ngồi dậy, Âu Dương Uyên liền lập tức cầm gối lót ở sau lưng, làm cho y thoải mái chút, động tác này làm đến tự nhiên không hề ngưng ngừng. Tô Nhan nhìn hẩn, lại nhìn qua Lý Cẩn Sâm ôm tay đứng ở mép giường: “Các người khi nào tới?”

Âu Dương Uyên giơ tay lên vuốt ve đầu tóc đen láy của y: “Ta cùng Cẩn Sâm vừa nghe nói việc này, liền thúc ngựa đuổi lại đây, vừa lúc thấy người được Tây Minh phát hiện ngất xỉu ở phủ Thừa tướng.”

Nghe vậy, trong mắt Tô Nhan hiện lên một tia mắt mát, suy yếu cười, sắc mặt như cũ tái nhợt, cười như vậy cũng khiến hốc mắt Âu Dương Uyên không khỏi đỏ hồng, nhanh chóng đứng lên quay người đi. Tô Nhan nhìn bóng dáng hẩn, bị thương hồi lâu chưa từng xuất hiện lại một tầng một tầng bao trùm đi lên, ép y thở không nổi.

Cũng may lúc này Hoa Lân vừa lúc đẩy cửa đi vào, mới khiến cho không khí áp lực thoáng lung lay một ít.

“Rốt cuộc đã tỉnh rồi.” Hoa Lân như trút được gánh nặng than một tiếng, bắt gặp đôi mắt nghi hoặc kia, liền giải thích: “Người đã hôn mê một ngày, đại phu nói người nộ khí công tâm, cũng may phát hiện đúng lúc nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.”

Tô Nhan đối với tin này không tỏ vẻ gì, chỉ là gọi Đông Hồ tới, phân phó nói: “Chuẩn bị một chiếc xe ngựa, tảng sáng ngày mai đến phủ cửa sau Thừa tướng chờ sẵn, cần phải đem Tam phu nhân cùng Hiếu Tĩnh an toàn đưa đến Giang Nam chỗ Tứ ca đang ở.”

Đông Hồ nghe xong vội vàng gật đầu: “Tô công tử xin yên tâm, thuộc hạ chắc chắn tìm một người đáng tin cậy nhất.”

“Vất vả.” Tô Nhan nhìn hẩn, cười cười.

Đông Hồ liền lập tức cúi đầu: “Tô công tử nói quá lời.”

Âu Dương Uyên bất động thanh sắc nhìn Tô Nhan, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt này so mấy ngày trước càng thêm thâm sâu không lường được.

Đại khái là Tiểu Lục chết quá mức đột ngột, mới khiến cho Tô Nhan tựa hồ ở một đêm thay đổi thành người khác.

“Tra được hung phạm rồi?” Âu Dương Uyên hỏi, ngữ khí có thể nói tương đối bình tĩnh.

Nghe vậy, Tô Nhan giương mắt, nhìn hẩn: “Đại ca không phải sớm đã biết sao?”

Âu Dương Uyên hơi hơi nhướng mày, nghe được tiếng đại ca này, không khỏi lộ ra tươi cười: “Nếu Tiểu Lục biết người gọi ta như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Lời vừa nói ra, liền thấy Tô Nhan thần sắc hoảng hốt, đôi mắt rõ ràng vẫn là nhìn hẩn, ánh mắt lại như là đem hẩn nhìn thấu, nhìn đến một địa phương rất xa nào đó.

Âu Dương Uyên trong lòng than nhỏ một tiếng, kéo kéo tay áo Lý Cẩn Sâm, vẫn luôn trầm mặc không nói, giờ này Lý Cẩn Sâm buộc phải lên tiếng: “Có yêu cầu gì cứ việc nói ra.”

“Đa tạ.” Tô Nhan hướng hẩn hơi hơi gật gật đầu, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng: “Tô Thừa tướng và ba nhi tử của hẩn đều đã chết, kinh thành hẩn là có thể tạm thời yên ổn một thời gian, chỉ là Hoàng Thượng ngày gần đây thân thể bất an, ngôi vị Thái Tử rốt cuộc rơi vào tay ai, ta tin rất nhanh sẽ có đáp án. Hai vị nếu có việc cứ đi trước đi, không cần lo lắng.” Lời này nói được thật là uyển chuyển, Âu Dương Uyên cùng Lý Cẩn Sâm là người phương nào, nghe xong lập tức liền minh bạch ý tứ của Tô Nhan, ngụ ý không hy vọng bọn họ nhúng tay vào.

Âu Dương Uyên cũng không miễn cưỡng, đứng dậy phỉ phỉ quần áo trơn nhẵn, nhìn người trên giường sắc mặt như cũ tái nhợt: “Ta cùng với Cẩn Sâm sẽ lưu lại kinh thành mấy ngày, nếu có việc tùy thời phái người đến tiệm vàng tìm chúng ta.”

Tô Nhan gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đi thông thả.”

“Đúng rồi, Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu đi Tây Vực rồi, cho nên tạm thời còn chưa biết tin này.”

“Vậy không cần nói cho bọn hần,” Tô Nhan ngồi ở trên giường, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp ánh nến nhìn qua: “Tốt nhất cả đời đều không cần biết đến.”

Âu Dương Uyên hơi hơi trầm ngâm, tiếp theo bước ra khỏi cửa.

Thăng đến thân ảnh hai người kia biến mất, Tô Nhan mới rút về tầm mắt, chậm rãi lật bàn tay ra nhìn lòng bàn tay trắng trẻo, không hề có máu tươi nhuộm đỏ, đôi tay này nhìn qua vẫn sạch sẽ như cũ, Tô Nhan lại đột nhiên nhíu nhíu mày, cầm một góc chăn đột nhiên chà lau mãnh liệt, thăng đến kia lòng bàn tay đã nổi lên dày đặc huyết khí mới đình chỉ.

Bóng đêm dần dần dày, gió lạnh từ đại sảnh bên ngoài thốc vào.

Ở sảnh ngoài, Âu Dương Uyên cùng Lý Cẩn Sâm ngồi ở chủ vị, Nam Cẩm cùng Hoa Lân Tả Kỳ mấy người ngồi ở hàng đầu, một đoạn im lặng thật dài, Âu Dương Uyên giọng điệu ngưng trọng phá tan không khí trầm mặc: “Thật do Tô Nhan động tay?”

Dứt lời, Tây Minh lập tức gật đầu: “Ngày ấy Tô công tử phân phó thuộc hạ hạ độc vào thức ăn của Tô Nguyên Tu, khiến cho hần nửa người tê liệt, mà Tô Lâm tam huynh đệ là do trong lúc ngủ mơ bị Bắc Linh một kiếm chém giết.”

“Tô Nguyên Tu tuy đã nửa nằm liệt, Tô Nhan lại vẫn kết liễu hần.” Âu Dương Uyên hơi hơi trầm ngâm, nhìn về phía Lý Cẩn Sâm bên cạnh, trong mắt đối phương bắt gặp thần sắc tương đồng, Tô Nhan vì Tiểu Lục, thật sự là điên rồi.

Cho dù Tô Nguyên Tu không phải phụ thân của y, mười mấy năm sớm chiều ở chung cũng có chút tình cảm, hiện giờ, Tô Nhan không chút do dự liền đem Tô Nguyên Tu giết chết, đủ để thấy được chuyện Tiểu Lục chết với y mà nói là một loại đã kích đến mức nào.

“Thích khách ở Lạc Tùng Nhai sẽ không đơn giản như vậy mới đúng.” Sau một lúc lâu, Hoa Lân đột nhiên nói.

Thấy mọi người đều nhìn hần, liền tiếp tục nói: “Tô Nguyên Tu tuy là Thừa tướng, đích thực âm thầm mượn sức không ít triều thần, nhưng hần từ trước đến nay rất ít đặt chân vào giang hồ, như thế nào có thể trong lúc nhất thời điều động nhiều nhân mã như vậy, những tên đó mỗi người thân kinh bách chiến, võ công cao cường, vừa thấy liền biết rất có địa vị.”

Hoa Lân nói xong, Âu Dương Uyên đồng ý gật gật đầu, ngay cả Lý Cẩn Sâm cũng không khỏi hơi gật đầu: “Đích xác, y như lời Đông Hồ nói, canh giữ ở đạo cửa khẩu cuối cùng là năm tên thích khách thân thủ bất phàm, luận về võ công tổ khúc của hí khúc hoặc tản khúc và tu vi vừa nội công không hề dưới mấy người bọn người, cùng đám thích khách phía trước thuộc về một tổ chức, bởi vậy có thể thấy được đây là tổ chức phi thường to lớn, tuyệt đối không thua gì Phong Mặc.” Hần phân tích vô cùng rõ ràng, trong lúc nhất thời thể nhưng không người nói chuyện.

Chỉ có gió lùa gào thét từ bên tai chạy qua, giống như gió lốc ôn nhu, nhìn như nhẹ nhàng, kỳ thật tàn nhẫn mà hung mãnh.

“Ngày đó Tô công tử sai ta đi thăm dò Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, một tra một xét, phát hiện hai người này cũng đang âm thầm kết vây cánh, chỉ là trước mắt chưa nên trò trống gì, mà mấy vị hoàng tử khác đều một bộ dáng vô tâm để vị, thích khách ở Lạc Tùng Nhai không chỉ liên quan đến một mình Tô Nguyên Tu, hoặc kẻ này còn có đồng đảng khác. Trong một chốc, khó kết luận.” Tây Minh chống cằm, cau mày.

Âu Dương Uyên nhìn nhìn Lý Cẩn Sâm, ngay sau đó đứng dậy: “Hảo hảo chiếu cố Tô Nhan, mấy ngày này một tác cũng không được rồi.”

Ý tứ của hần mọi người đều minh bạch, sợ Tô Nhan cảm thấy đã thay Âu Dương Lam chính tay giết được kẻ thù, liền muốn tự sát đi xuống tìm người.

Phủ Thừa tướng phát sinh thảm sự, thái độ trong cung lại thập phần đạm nhiên, Hoàng Thượng thậm chí không có phái người tra rõ, chỉ là sai người đem Tô Thừa tướng và tam tử hậu táng, cũng an bài thích đáng Thừa tướng phu nhân cùng sinh hoạt sau này của nô bộc, không hơn.

Trong lúc nhất thời, phủ Thừa tướng ngày xưa khách nhân đầy nhà qua một đêm biến thành phế tích, không người đặt chân.

Bá tánh kinh thành trong lòng tuy nghi ngờ lung tung, cũng không ai không sợ chết nói ra.

Âu Dương Quân sớm biết Tô Nguyên Tu ý muốn mưu phản, hiện giờ không uống một bình một tốt liền diệt trừ cái họa tâm phúc này thì cần gì phải nhiều chuyện đi tra hung phạm đằng sau, chỉ gọi tới ngự tiền thị vệ, phân phó hoàng cung tăng cường đề phòng.

Tô Nhan ở trên giường nằm hơn nửa tháng, thân mình mới tỉnh chân chính có chút khởi sắc.

Mấy người Hoa Lân trong lòng lo lắng, ngoài miệng nửa chữ không đề cập tới, chỉ càng thêm tận tâm tận lực chiếu cố, phảng phất chỉ có làm như vậy mới có thể tiêu trừ chút bất an cùng bàng hoàng dưới đáy lòng.

Trong lúc này, Âu Dương Khâm thường hay tới, có đôi khi bởi Tô Nhan trò chuyện vài câu, có đôi khi an tĩnh ngồi ở trong viện, thần sắc ảm đạm mà thê lương. Tô Nhan thấy sườn mặt mất mát của hắn, nội tâm không khỏi khô khốc. Một chữ tình vốn không phải thứ nói tới lý do, Âu Dương Khâm không thể Tiêu Tuyết càng không thể, mà Tiêu Tuyết lại chỉ nhận định Vệ Tử Thu, trận tranh đoạt ái tình này, Âu Dương Khâm chú định sẽ thất bại, có lẽ, từ lúc bắt đầu đã biết trước kết cục.

Chỉ là Âu Dương Khâm bị vây ở giữa, không thể nhận ra.

Tô Nhan từ trong phòng đứng dậy, đi đến ghế đá bên cạnh hắn ngồi xuống, đôi mắt nhìn quanh bốn phía, không biết từ khi nào phủ hoàng tử này không bằng một nửa sinh cơ bưng bưng của ngày xưa, ngay cả đoá hoa đang nở trong góc tường cũng trở nên uể oải ỉu xiu.

Hoàng Thượng nhớ Âu Dương Lam sẽ tử tế với hạ nhân, tuy rằng người đã qua đời cũng không thu hồi phủ đệ, cho nên y hiện giờ mới có thể bình yên ở nơi này, mới có thể bình tĩnh nhớ lại trùng điệp ngày xưa.

Âu Dương Khâm nhìn y nửa mị đôi mắt, đột nhiên nói: “Ta nghe nói..... Tô Thừa tướng qua đời.” Hắn nói tới cẩn thận, biểu tình trên mặt Tô Nhan vẫn vậy chỉ nhàn nhạt trả lời nói: “Chết, có đôi khi cũng không phải chuyện xấu.”

Bị Tô Nhan hỏi một đằng trả lời một nẻo làm cho sững sốt, Âu Dương Khâm há miệng thở dốc, thể nhưng nói không ra lời.

Tô Nhan bị ánh mắt của hắn trối chết, đôi mắt nhìn không trung hư vô, thanh âm nhẹ mạn như gió: “Người hắn là biết Vệ Tử Thu đi?” Tuy là câu hỏi, ngữ khí lại tương đương khẳng định.

Nghe vậy, Âu Dương Khâm ánh mắt lập loè, nhìn thẳng Tô Nhan một cái mới gật gật đầu: “Hắn là sư phụ của Tiêu Tuyết.”

“Cũng là người yêu.” Tô Nhan không nhanh không chậm bổ sung, không hề ngoài ý muốn thấy Âu Dương Khâm nháy mắt tái nhợt, Tô Nhan lại toàn không để ý tới, phối hợp nói: “Sớm biết vô vọng, vì sao còn muốn chấp nhất đến bây giờ? Có đôi khi, thành toàn người khác chính là thành toàn chính mình.”

Âu Dương Khâm bất đắc dĩ cười, thanh âm đã mất đi sáng trong của lúc trước: “Tình cảm, há có thể thay đổi bất thường? Nếu thật là như thế, sao có thể xưng là bể tình vô biên.”

Tô Nhan gật gật đầu, cũng không nhìn hắn chỉ tiếp tục nói: “Tiêu Tuyết đối Vệ Tử Thu tình sâu vô cùng, đã đến tình trạng điên cuồng, ba năm trước đây, thừa dịp Vệ Tử Thu say rượu, mạnh mẽ cưỡng đoạt hắn, sau đó bị Vệ Tử Thu đuổi ra khỏi nhà. Ba năm tới, người bên cạnh hắn tuy rằng luôn là bất đồng, mỗi một người lại đều chỉ có thể duy trì một đêm, hắn sớm đã biết người đối với hắn tâm sinh ái mộ, kỳ thật có thể người kéo lên giường, chờ đến hừng đông liền đem người đá văng ra, nhưng hắn lại không làm như vậy.”

“Lúc ấy ta rất khó hiểu, liền như vậy hỏi hắn, người biết hắn trả lời gì không?” Tô Nhan rốt cuộc nhìn Âu Dương Khâm, thẳng nhìn đến ánh mắt đối phương, về sau ôn nhu cười: “Tiêu Tuyết nói, người không giống với những người đó, hắn không hề có ý muốn nhúng chàm người, bởi vì hắn tin tưởng có một người ở tương lai không xa vẫn luôn chờ người, mặc kệ người có nguyện ý hay không, thích không thích, người kia sẽ trở thành sinh mệnh duy nhất của người. Cho nên, hắn muốn đem nhưng gì hồn nhiên tốt đẹp nhất của người để lại cho người tương lai sẽ trở thành sinh mệnh đó, mà không phải ở nửa đường bị hắn không chút cảm tình hủy diệt.”

Âu Dương Khâm tất nhiên là kinh ngạc, trong mắt bị minh minh diệt diệt quang mang bao trùm, ngay sau đó cúi đầu cười: “Tô Nhan, ngươi là tới làm thuyết khách sao?”

Tô Nhan hơi nhú mi, không có phản bác, chỉ là đột nhiên nhìn về phía hư vô không trung, than nhẹ một tiếng: “Tô Nhan nói đến đây thôi, sau này nên như thế nào, thỉnh Tam hoàng tử tự cân nhắc.”

66. Chương 66: Phù Sinh Nhược Mộng

Lại ngồi thêm chút, Âu Dương Khâm mới đứng dậy, nhìn thoáng qua bầu trời không tính là sáng trong trên cao, trong mắt hình như có sóng gợn xẹt qua, Tô Nhan liền nghe thấy hắc kìa đây bụng bất đắc dĩ: “Từ khi Tiêu Tuyết vô cớ ly kinh, ta liền phái người đi tra, biết được trên đời này còn có người tên là Vệ Tử Thu, ta liền biết chính mình đã thua,” hắc kìa như cũ không nhìn Tô Nhan, phảng phất như đang nói chuyện với không khí, rất nhẹ nhàng: “Chỉ là không cam lòng, cho nên vẫn không muốn buông tay, Tô Nhan, ngươi nói ta nên làm thế nào? Tâm đều đã bị đào rỗng, còn có cái gì đáng giá để ý đâu?”

Tô Nhan bị thanh âm bình đạm làm cho ngẩn ra, tiếng lòng nháy mắt bị khơi dậy, y nhìn thấy nửa bên mặt ảm đạm của Âu Dương Khâm, thật lâu sau nói: “Vậy cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Âu Dương Khâm khó hiểu nhìn y, Tô Nhan liền đứng dậy, cùng hắc kìa đối mặt mà đứng, nhìn chằm chằm vào hắc kìa: “Thích một người cũng không sai, các người chỉ là bỏ lỡ nhau giữa thời thích hợp nhất, cho nên không cần cố tình quên đi, bởi vì tưởng niệm cũng không phải tội.”

Không khí trong nháy mắt đình trệ, tiếp theo là lặng im lâu dài, lúc Tô Nhan cho rằng Âu Dương Khâm sẽ không nói nữa lại đột nhiên nghe thấy hắc kìa sang sang sáng sáng ngồi cười rộ lên, thanh âm Âu Dương Khâm ở giữa tiếng cười nồng đậm kia dần dần truyền đến: “Nói đúng, nhân sinh bất quá là một hồi mộng, nếu không thể quên được vì sao không đem người nợ chính đại quang minh để ở trong lòng, ngày cũng được, đêm tưởng cũng thế, chỉ cần ta biết hắc kìa hắc kìa sống ở đâu đó trên trần thế này, vậy là đủ rồi.”

Âu Dương Khâm đi đã lâu, Tô Nhan vẫn như cũ ngồi trong đình viện, vẻ mặt bình tĩnh nhìn nơi nào đó, thẳng đến tường vây bên cạnh đột nhiên xuất hiện một tiếng vang lạ lẫm, y mới hồi phục tinh thần lại, giương mắt nhìn lên liền thấy một nam tử chính khí phiêu phiêu từ trên tường nhảy xuống. Người tới dáng vẻ thon dài, khuôn mặt anh tuấn vì lặn lội đường xa mà lây dính bụi bặm, trường bào màu xám cũng nhăn bèo nhèo. Tuy là như thế, cặp mắt kia vẫn đen đến cực lý, giờ phút này không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Nhan nhìn, bên trong tựa cát giấu vô số thâm tình cùng yêu say đắm.

Tô Nhan trong lòng ngẩn ra, vội từ ghế đá đứng dậy, nhìn người nợ gọi một tiếng: “Ngũ ca.”

Tô Thần nhìn y một lát, chau mày, đi nhanh về phía y, không nói hai lời bắt được cổ tay: “Theo ta đi.”

Tô Nhan lại cố chấp đứng bất động tại chỗ, Tô Thần không nhìn y, nói: “Ta mới từ Giang Nam trở về, phủ Thừa tướng đã biến thành một tòa tử trạch, ta mới biết phụ thân cùng mấy huynh đệ Tô Lâm đã chết. Cho nên ta hiện tại muốn mang người hồi Giang Nam, từ đây chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, mặc kệ việc trong triều, hoàng đế của hắc kìa, công chúa của hắc kìa, ta hết thấy đều không cần.”

“Ngũ ca không muốn vì phụ thân báo thù sao?” Tô Nhan hỏi một đằng trả lời một nẻo thốt ra một câu.

Tô Thần sững sốt, ngay sau đó câu môi cười: “Nếu ông ta muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, tự nhiên phải trả giá đại giới, chẳng qua đại giới này hơi lớn một chút.”

Tô Nhan liền nghe thấy tiếng cười quỷ dị đang phát ra từ miệng mình, y nhìn Tô Thần trên mặt nghi hoặc, từng câu từng chữ nói: “Thực xin lỗi Ngũ ca, ta không thể đi theo người.”

“Vì sao?”

Nghe vậy, Tô Nhan giương mắt nhìn nhìn phủ hoàng tử thất sắc, bên môi giờ lên một mặt ôn nhu cười: “Âu Dương Lam đã không còn nữa, cho nên ta phải thay hắc kìa thủ tại chỗ này.” Ngực khí tràn đầy quyền khiến,

thanh âm ôn nhu đến cực điểm, ánh mắt ôn hòa nhưng có thể tùy lúc tan vỡ, chuyện tới hiện giờ, Tô Thần còn có cái gì không rõ?

Chỉ thấy hần vô ý thức buông tay Tô Nhan ra, hắc mâu nhú lại vào giờ phút này đều hiểu được toàn bộ, kinh ngạc nói: “Người người thích là Âu Dương Lam?”

Tô Nhan gật gật đầu, cười cười: “Trên đời này, trừ bỏ hần, còn có ai có thể làm ta nhớ mãi không quên?”

Giọng nói đầy tưởng niệm kia từng chút đánh vào cõi lòng Tô Thần, hại hần thiếu chút nữa buông thanh kiếm trong tay xuống, trước mắt Tô Nhan vẫn một gương mặt tú lệ, chỉ là biểu tình trở nên xa lạ vô cùng, như không còn là người hần quen biết nữa: “Tô Nhan, nghe Ngũ ca nói, Âu Dương Lam đã chết, để Ngũ ca chiếu cố người, được không?” Hần gần như lừa gạt nửa ôm bả vai người kia, lại bị đối phương không dấu vết lánh đi, vì thế cánh tay Tô Thần liền như vậy thẳng tắp cương ở không trung, qua thật lâu mới thất bại thu trở về.

“Người thật sự yêu hần như thế? Yêu đến vì một người chết định như vậy qua cả đời?” Tô Thần lại lần nữa mở miệng thanh âm đã không còn ôn nhu nữa, mà là mang theo một loại ngữ khí có thể cắt vỡ thứ gì đó, Tô Nhan đem tầm mắt kéo đến trên người hần, nhẹ nhàng cười: “Âu Dương Lam không có chết.”

Thừa dịp Tô Thần đang ngây người, lại bổ sung một câu: “Ta vẫn tin như vậy.”

“Tô Nhan, người nhìn ta!” Tô Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, mạnh mẽ cầm bả vai mảnh khảnh, trên mặt biểu tình đủ để dùng bốn từ tức đến sắp điên: “Âu Dương Lam đã chết! Lạc Tông Nhai mấy trăm năm qua chưa từng nghe nói qua người ngã xuống còn có thể sống sót, người thanh tỉnh một chút! Hần đã chết, không bao giờ sẽ trở lại, chẳng lẽ người thật muốn ở tại phủ đệ này chờ hần cả đời sao? Chờ đến hần linh hồn tiêu tán, chờ đến cảnh còn người mất, chờ đến người đầy đầu bạc thếch không còn một ai bên cạnh. Tô Nhan, đây là tính toán của người sao? A!” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm kia đã thành triệt để gào rống, Tô Nhan từ tốn gỡ tay hần ra, biểu tình không mặn không nhạt, lại cũng có thể làm người dễ dàng nhìn ra y đang cười, chỉ là cười đến có chút khó coi thôi.

“Ngũ ca, quên ta đi, trên đời này chắc chắn có người tốt hơn đang đợi người.” Tô Nhan nhẹ nhàng nói ra, thanh âm kia nhu hòa đến vô cực, rồi lại đè nặng chua xót không dễ phát hiện. Tô Thần nghe xong, nhíu mày, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn thẳng Tô Nhan, thanh âm lại đột nhiên ôn nhu trở lại: “Tiểu Nhan, như thế nào người mới bằng lòng đi theo ta?”

Hần nói tới ủy khuất như vậy, không khỏi làm Tô Nhan động dung, lại vẫn là kiên trì: “Tô Nhan trong lòng chỉ có một mình Âu Dương Lam, tuyệt dung không nổi bất luận thứ gì khác.”

Vì thế Tô Thần bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, về sau khi mở mắt, không còn phần điên cuồng lúc nãy nữa, hần nâng tay nhẹ vuốt ve gương mặt Tô Nhan, đột nhiên cười nói: “Kia Ngũ ca liền bồi người.” Thanh âm kia nhẹ thật sự, Tô Nhan bắt giác giật mình, còn chưa phục hồi tinh thần lại, thân mình đã bị người ôm lấy, chỉ có thanh âm vẫn tự do: “Ngũ ca, người thật sự muốn làm như vậy?” Ngữ khí lại là cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ sớm dự đoán được Tô Thần sẽ có chiêu này.

Tô Thần đại khái cũng không dự đoán được Tô Nhan bình tĩnh như vậy, không khỏi hơi hơi thất thần, nói: “Cho dù người hận ta cũng được, ta tuyệt không để người chịu đựng ở loại địa phương này cô độc sống quãng đời còn lại.”

Tô Nhan đột nhiên cười to ra tiếng, cười đến nước mắt đều rơi xuống, chờ đến khi dừng lại khi đôi mắt đã một mảnh đỏ bừng, y nhìn Tô Thần, nhìn người ca ca mình kính trọng nhất: “Ta sẽ không hận người, thật sự, nhưng ta tuyệt không đi theo người.”

Vừa dứt lời, liền lập tức truyền đến tiếng xé gió.

Chờ cho ám khí chói lợi cạ bên tai Tô Thần, sét đánh không kịp bưng tai tước rớt một bên tóc mai đen nhánh của hần, chờ khi hần lách mình tránh đi ám khí đó, Tô Nhan sớm đã được Tây Minh đưa tới hành lang. Trong viện, Tô Thần kiếm đã ra khỏi vỏ, mà Đông Hồ đang ở cách đó không xa, lặng lẽ đứng.

Cho dù Tô Thần từ tiểu học võ, lại vẫn không phải Đông Hồ đối phương.

Không lâu sau, ứng phó đã cố hết sức, Tô Nhan nhìn hần hơi nhú mi, nói: “Ngũ ca, về Giang Nam đi, cưới một thê tử ôn nhu, sống hết một đời cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.” Dứt lời, xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi.

Tưởng niệm là dày vò không thể chịu đựng nhất trên đời.

Đem mọi thứ trở thành im lặng, khi thiên địa chỉ còn lại hắc ám, cổ tương tư trong lòng như chồi non bén rễ, ở trong thân thể sông cuộn biển gầm.

Tô Nhan nhắm hai mắt nằm ở trên giường, đôi tay gắt gao nắm cùng một chỗ, dùng sức đến khớp xương đều hiện ra màu trắng.

Ánh nến trong phòng sớm đã tắt, chỉ có vài cơn gió tịch mịch từ cửa sổ nửa đóng nửa mở kia từ bên ngoài ứa vào, thổi trúng lòng y một mảnh lạnh lẽo, sau đó liền hóa thành chất lỏng ấm nóng, từ khóe mắt từng giọt một rơi xuống gối.

Y liền tại đây trong bóng tối mở chầm chầm đôi mắt, gắt gao cắn môi dưới, trong miệng tuy đã một mảnh huyết tinh lại vẫn là không chịu buông ra.

Chỉ sợ nếu há miệng, sẽ là tiếng khóc khó nhịn.

Y chưa bao giờ sợ đổ máu, lại sợ hãi ôn nhu nước mắt, cái loại đồ vật này chỉ thích hợp gấp lại, không nên dùng cho biệt ly.

Y tưởng, lòng mình sớm đã biến thành một tòa núi lớn quanh năm đại tuyết, vô luận ấm áp dương quang cỡ nào cũng vô pháp xuyên thấu được, chỉ có người nợ một lần nữa trở lại bên cạnh y, nhân sinh, mới có thể xem như làm lại từ đầu.

Người nợ mang một đôi mắt biết cười, bờ môi mê người cười, ngón tay ấm áp, chỉ trong nháy mắt, liền bị ngạnh sinh bứt khỏi y, từ đây thiên nhai vĩnh cách, không thể gặp lại.

Tô Nhan trong lòng một hồi nín chặt, đau đến thở gấp không được, đôi mắt chỉ thẳng tắp nhìn chằm chằm mảnh mơ hồ trên đầu, nhớ tới khi ở Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, Âu Dương Lam ôn nhu xông vào thân thể y, gió đêm đó cũng nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, còn chứa đựng mùi hương thơm ngát, hần thật sâu tiến vào chính mình, mang theo đầy cội lòng tình ý, điên cuồng đòi hỏi, ngọt mị hôn môi, ôn nhu lẩm bẩm, phảng phất như mới hôm qua.

Chính mình vẫn nằm dưới thân hần, mặc hần không ngừng nghi ngờ đòi hỏi.

Nha, nguyên lai đây cũng là tưởng niệm chi khổ.

Biết rõ người đã không còn, lại cường ngạnh đem loại tử hoa cấy vào đáy lòng, từ đấy cây xanh tốt lành, nhưng không thấy quân trở về.

Y trầm trọng nhắm mắt lại, chờ đến tâm bị lãng trí không sai biệt lắm, rốt cuộc cũng ngủ được.

Lý Công công trong tay cầm thánh chỉ hoàng sắc, thanh âm bén nhọn ở đại điện bồi hồi không đi, Tô Nhan đứng ở sau cùng, nơi gần với cửa nhất, mày nhíu lại tựa muốn lập tức rời đi mới tốt.

Thanh âm Lý Tiến vang lên hồi lâu, vẫn cứ chói tai như cũ.

Đợi đến lúc Lý Tiến rốt cuộc niệm xong thánh chỉ, khi mọi người chuẩn bị tạ ơn, một đạo thanh âm bình tĩnh đột nhiên vang lên: “Phụ hoàng, nhi thần tài hèn học ít, khó nhận được hoàng ân.”

Mọi người đều ngạc.

Từ xưa đến nay, như mặc định, Thái Tử là quân chủ đời kế tiếp.

Chỉ nghe qua vì đi vào Đông Cung mà tranh đến người chết ta sống, còn chưa có nghe qua có người thế nhưng coi địa vị Thái Tử như tể tịch.

Trên long ý, Âu Dương Quân đương nhiên giận dữ, lại bởi vì thân mình chưa tốt, chỉ có thể về mặt tái nhợt trừng mắt Âu Dương Vân, từng câu từng chữ nói: “Người nói cái gì?”

Âu Dương Vân giống như không phát hiện ông ta tức giận, chậm rãi quỳ gối trên sàn đá cẩm thạch: “Thiên hạ cần chính là minh chủ quyết đoán minh mẫn, mà không phải ôn nọa ôn nhu như nhi thần, vì muôn dân trăm họ, mong phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, suy xét kỹ lưỡng.”

Trên long án liền lập tức truyền đến một đạo trầm độn tiếng vang, tuy là như thế, tất cả mọi người đều sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, một đám giống thương lượng tốt đồng thanh: “Hoàng Thượng bớt giận! Hoàng Thượng bớt giận!”

Tô Nhan quỳ xuống theo, phảng phất thời gian quay lại, kiếp trước chính mình cũng là như vậy, tránh ở phía sau mọi người, nhìn những bóng dáng quỳ đến thẳng tắp, cao ngất mà kiên quyết, tựa mang theo một loại khí phách Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc.

Tô Nhan trong mắt nháy mắt như lửa khói nhen nhóm, ngay sau đó lại chậm rãi ảm đạm đi xuống.

Không phải hấn.

Chỉ là ca ca của hấn mà thôi.

“Làm càn! Thái Tử há là chuyện người nói không lo thì không lo!” Âu Dương Quân tiếng hô xỏ xuyên qua toàn bộ đại điện, tuy rằng thanh âm đã không bằng trước kia lại vẫn là hù dọa đại thần mỗi người mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Phụ hoàng chớ nên trách tội Nhị ca, Nhị ca chỉ là tưởng niệm Lục ca bi thiết mới nói ra lời hồ đồ như vậy, thỉnh phụ hoàng cho Nhị ca một ít thời gian, để Nhị ca hảo hảo cân nhắc một phen, nhất định có thể đưa ra một kết quả tốt nhất.” Một giọng nói ôn nhuận vang lên giữa lúc Âu Dương Quân rống giận, nói cho hết lời còn thêm vài tiếng thanh khụ, nhất định là Âu Dương Phong.

Hấn quỳ gối bên Âu Dương Vân, đầu thấp đến không thể thấp hơn, tầm lưng kia mảnh khảnh như tờ giấy, Tô Nhan trong đầu liền đột nhiên nảy ra khuôn mặt vui mừng của Tiểu Dụ.

Tiểu Dụ Tiểu Dụ, người vì sao chấp nhất đến thế?

Âu Dương Quân nửa híp mắt, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, thanh âm vẫn lạnh: “Được, ta sẽ cho người thời gian ba ngày.”

Trong đại điện không có một tia tiếng vang, Âu Dương Vân đã không nói tốt cũng chưa nói không tốt, chỉ là thẳng tắp quỳ gối nơi đó, giống như pho tượng.

Chờ đến Âu Dương Quân được Lý Tiến đỡ vào nội điện, chúng đại thần đều tản ra, Tô Nhan mới từ trên mặt đất đứng lên, thời gian dài quỳ làm hai chân có chút chết lạng, y lại không chút nào để ý, đôi mắt vẫn nhìn bóng dáng Âu Dương Vân. Đại điện trống không, thân ảnh hấn càng có vẻ cô đơn chiếc bóng, giống như chim nhạn lạc đàn, cô tịch đến chua xót lòng người.

Tô Nhan không lên tiếng, chỉ là không dấu vết xoay người, nhanh chóng rời khỏi cửa điện đột nhiên nghe thấy phía sau Âu Dương Vân thanh âm mơ hồ truyền đến:

“Phù thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lỗ;

Quang âm giả, bách đại chi quá khách.

Nhi phù sinh nhược mộng,

Vi hoan ki hà?”*

Thanh âm kia cũng không bị thương như thế, Tô Nhan lại ngăn ra, ngay sau đó nhanh chóng rời đi.

Khi ra ngoài điện khi, mới đột nhiên dừng lại.

Đề chặt bên ngực miệng thì thở dốc, mà lời Âu Dương Vân nói kia lại giống như lời cổ ở bên tai y quanh quẩn.

Cuộc đời phù du.

Nếu cả đời này đúng như một giấc mộng cũng rất tốt.

Ít nhất, khi tỉnh lại, sẽ không đau đớn như vậy.

Cung điện hùng vĩ an tĩnh đứng lặng, Tô Nhan đứng trên bậc thang trải dài, trong mắt hiện lên tuần mỹ dung nhan của Âu Dương Lam, nếu hần giờ phút này ở đây, y liền đi đến bên hần, nhất định phải kéo đầu của hần qua, khắc sâu nụ hôn.

Chỉ có như thế, mới có thể làm y nhận thức rõ, trong hoàng cung này, vẫn còn tồn tại âm áp.

Sau đó, mùa đông tới.

* Trích trong bài thơ “Xuân dạ yến đào lý viên tự – ” của Lý Bạch

Nguyễn Hiến Lê Dịch:

Đêm xuân uống rượu trong vườn đào mặn

“Trời đất là quán trọ của vạn vật;

Quang âm là khách qua đường của trăm đời,

Mà kiếp phù sinh như mộng,

Lúc vui được bao? “

67. Chương 67

Âu Dương Vân đột nhiên mất tích cứ như là ở ngênh đón trận tuyết đầu năm nay vậy, dương dương tự đắc rơi xuống, rơi xuống.

Từ khi Âu Dương Quân kế vị tới nay, vị Thái Tử thứ hai mất tích, cái đề tài này lần nữa trở thành chuyện trà dư tửu hậu cho bá tánh kinh thành. Dung nhan Âu Dương Quân trong nháy mắt lại già nua rất nhiều, vẫn cố cường chống triệu cáo thiên hạ: Nhị hoàng tử Âu Dương Vân nhân vất vả lâu ngày thành bệnh, bất hạnh bệnh phát, hết cách xoay chuyển, vì thế, vị trí Thái Tử lại bỏ trống.

Vương triều từ trên xuống dưới tuy lòng sinh nghi hoặc nhưng cũng không dám hai lời, chỉ coi Nhị hoàng tử cùng Đại hoàng tử Âu Dương Uyên giống nhau, chết rồi.

Tô Nhan quần chặt áo lông chồn trên người, sách trong tay không biết rớt khi nào, y cũng lười đi nhặt, chỉ ngơ ngác nhìn phía bên ngoài cửa sổ, bông tuyết ôn nhu rơi xuống.

Hậu viện bị điểm tuyết thành một mảnh trắng xóa, thân ảnh người kia không ngừng vũ động, trường kiếm lẳng lợi quét qua, vạt áo theo gió tung bay.

Ký ức, có khi thật đáng sợ.

Không có báo hiệu nào cứ thế chui ra, càn quấy một trận, lại không chịu trách nhiệm bỏ trốn mất dạng.

Vì thế, Tô Nhan liền hết sức chuyên chú nhớ tới Âu Dương Lam, bất tri bất giác mà ngủ quên. Khi Tô Nhan tỉnh lại khi đã là sau giờ Ngọ, áo khoác trên người không biết rớt xuống đất lúc nào, rét lạnh thấu xương bốn phía cứ như vậy đánh vào xương cốt của y.

Tô Nhan thông thả ung dung khom xuống, mắt thấy ngón tay sắp chạm vào chiếc áo khi thì dừng lại, rụt trở về.

Tô Nhan chậm chậm nằm lại, đôi mắt nhìn chăm chú ra cửa sổ cảnh cây bị tuyết đọng mà cong xuống, ôn nhu cười: “Nếu như áo khoác tự rớt xuống, thì cứ cho là tính như vậy đi xuống gặp người, bọn Hoa Lân hần là sẽ không trách tội, đúng không?”

Âu Dương Lam kỳ thật mới rời đi nửa năm mà thôi, y lại cảm thấy đã qua cả đời.

Cho nên, vẫn là chờ không kịp.

Tuy rằng biết Hoa Lân bọn họ sẽ khổ sở, thế nhưng muốn lập tức nhìn thấy Âu Dương Lam, tâm tình này căn bản vô pháp khống chế.

Tô Nhan nhắm mắt lại, yên lặng thầm nghĩ cứ như vậy chết kỳ thật cũng không tồi.

Như vậy, y có thể tái kiến Âu Dương Lam.

Vì thế y hơi câu môi, mặc chính mình sa vào trong bóng tối.

Lúc nửa đêm, phủ Lục hoàng tử lại là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

“Lập tức đi tìm ngự y, mau!” Hoa Lân xưa nay bình tĩnh giờ cũng thay đổi chất giọng, trong đêm khuya tĩnh lặng càng thêm chói tai.

Lập tức có hạ nhân đáp ứng rời đi, Bắc Linh lại không yên tâm, mũi chân nhẹ điểm liền bay lên trời: “Ta đi mang ngự y tới!” Nói xong thả người một cái, thân ảnh biến mất trong bóng tối.

Tả Kỳ quần áo hỗn độn đứng ở một bên, trên gương mặt oa oa toàn là khổ sở: “Hoa Lân, Tô Nhan sẽ không có việc gì, đúng không?”

Hoa Lân mím môi, nhìn thoáng qua người trên giường bất tỉnh nhân sự, sau đó ngồi ở mép giường, đem thân mình nóng bỏng của Tô Nhan đỡ lên, lấy tay làm môi giới, đem nội lực chính mình đưa vào trong thân thể y. Đông Hồ cùng Tây Minh lúc này vọt vào phòng, trông thấy cảnh tượng này giật tái mặt: “Sao lại thế này?” Đông Hồ hỏi.

“Ta muốn đến xem y có ngủ hay không, kết quả phát hiện cửa phòng không đóng, Tô Nhan..... chỉ mặc một cái áo đơn ngủ trên ghế nằm.” Hoa Lân nói rất nhỏ, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Nghe vậy, Đông Hồ cùng Tây Minh hai người đều là cả kinh.

Xem ra, Tô Nhan là có tâm muốn chết.

Nửa năm này, y biểu hiện đến thật tốt, cơ hồ đã lừa gạt mọi người, làm tất cả mọi người cho rằng y đã quên nỗi thống khổ mất đi Âu Dương Lam. Kết quả, bất quá là biểu hiện giả dối mà thôi.

Y muốn chết, ai cũng ngăn không được.

Có lẽ là nội lực của Hoa Lân có tác dụng, Tô Nhan thế nhưng há miệng, thanh âm quá nhỏ, căn bản nghe không rõ ràng lắm.

Tả Kỳ liền đưa tai, sau một lúc lâu, mới nghe thấy thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Âu Dương Lam.”

Chỉ có ba chữ, Tả Kỳ nhưng không khỏi cắn môi trên, trên mặt một mảnh cực kỳ bi ai.

Thấy hần biểu lộ như vậy, ba người Hoa Lân còn không rõ cái gì, vì thế nhìn về phía Tô Nhan, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Trong phòng nhất thời an tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Lúc này, Bắc Linh rốt cuộc phá cửa mà vào, trong tay còn mang theo một lão nhân.

Lão nhân kia bị nữ hiệp vượt nóc bằng tường hù đến sững sốt, hơn nữa thân thể bay trên không còn làm ông sợ hãi hơn, một hồi lâu mới định trụ tâm thần, phát hiện chính mình đang đứng trong phủ Lục hoàng tử, lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Hoa Lân lúc này đã đem Tô Nhan đặt ở trên giường, chạy tới đem lão thái y kéo đến mép giường: “Vinh thái y, người mau nhìn xem.”

Vinh thái y nhìn qua thân ảnh trên giường, phát hiện thì ra là Tô gia tiểu nhi tử.

Lại nghĩ tới mấy tháng trước, Lục hoàng tử cũng là lòng nóng như lửa đốt đem hần triệu qua, không nghĩ tới a, hai lần đều là chẩn cùng một người.

Một phen vụng, vụng, thiết* qua đi, Vinh thái y vuốt chòm râu hoa râm đi đến mép giường ngồi xuống: “Bị phong hàn, trước sắc thuốc uống vào, bức nhiệt khí ra rồi nói sau.” Vừa mới dứt lời, Tả Kỳ liền mang giấy bút tới chờ Vinh thái y đem phương thuốc đưa ra thì chạy ra đi hốt được.

Phủ hoàng tử kỳ trên được liệu rất nhiều, không bao lâu nấu thành một chén nước thuốc đưa tới.

Tô Nhan còn đang hôn mê, được kia sai mất một nửa, may mắn cũng uống được một nửa, hẳn là sẽ có hiệu quả.

Hoa Lân mấy người như vậy an ủi chính mình.

Đêm càng khuya, Hoa Lân sai người đem Vinh thái y qua phòng cho khách nghỉ ngơi, chính mình lưu lại chiếu cổ Tô Nhan.

Mấy người Bắc Linh cũng không chịu đi ngủ, vài người vây quanh cái bàn, ai cũng không có tâm tư nói chuyện.

Trên giường Tô Nhan nhú chặt mi, mồ hôi từ giữa trán không ngừng lăn xuống dưới.

Đôi mắt gắt gao nhắm, môi tái nhợt chậm rãi mấp máy, thanh âm lại gần như không thể nghe thấy, đầu của y rất đau, trên người như bị một tảng đá lớn trầm trọng đè xuống, muốn động cái ngón tay cũng không được, không khí bên tai cực kỳ an tĩnh, Tô Nhan giãy giụa trong bóng tối sau đó chậm rãi mở mắt.

Nhiệt độ nóng bỏng trên người làm tầm mắt y trở nên mơ hồ, lại thấy bên mép giường một hình bóng quen thuộc.

Tô Nhan lung tung vươn tay muốn bắt lấy người kia, nhưng chỉ chụp được một mảnh hư vô, y vô lực cười, thâm mắng chính mình si tâm vọng tưởng, Âu Dương Lam sớm đã quy về bụi đất, giờ phút này sao có thể an tĩnh như vậy ngồi bên mép giường của mình.

“Tô Nhan, đã lâu không gặp.”

Tiếng nói trầm thấp dường như không vang lên, Tô Nhan mở mắt ra giọng nói khô khốc đến phát đau một chữ cũng không nói nên lời, chỉ có thể vụng về duỗi tay lần nữa, lúc này đây lại không phải hư vô, mà là xúc cảm ấm áp.

Trong tay nắm cái tay kia ngoan ngoãn mặc hắn lôi kéo, tầm mắt Tô Nhan gắt gao định trụ trên gương mặt anh tuấn, tay đột nhiên dùng một chút lực, liền đem người nọ kéo lại trước mắt, sau đó cố hết sức câu lấy cổ người nọ, hôn lên.

Môi răng giao triền, ôn nhu quyến luyến.

Hô hấp dần trở nên dồn dập, ngón tay thon dài bắt đầu không an phận sờ khắp người y, Tô Nhan còn đang mang bệnh đầu óc lại bị thiêu đến mơ hồ, vẫn cứ nhớ rõ người này là Âu Dương Lam, tùy ý đôi tay kia châm lửa khắp nơi, hôn môi càng thêm ôn nhu triền miên.

Đầu lưỡi đối phương linh hoạt xông vào, tùy ý điên cuồng lực lợi từng góc ngách trong miệng y, Tô Nhan giương miệng mặc kệ đối phương cần bao nhiêu cứ lấy, chỉ cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng bị người nhẹ nhàng ấn, đau đớn cùng vui thích chặt chẽ giao triền, khiến cho đại não vốn đã hỗn loạn càng giống như hồ nhao.

Y phục trên người Tô Nhan dưới đôi tay vỗ về chơi đùa kia mà trở nên hỗn loạn, chỉ nhẹ nhàng vừa kéo đã rớt xuống, lộ ra lồng ngực tuyết trắng, hai điểm đỏ bồng trước ngực giữa làn da có chút tái nhợt càng hiện lên vẻ kiều diễm ướt át.

Lờ mờ trong phòng, Tô Nhan vẻ mặt đỏ bừng nằm ở trên giường, hai mắt bởi vì mỏi mệt mà hơi hơi nhắm lại, liềm diễm trong mắt cứ như hồ nước sâu không thấy đáy trắng trắng kéo người chìm đắm, tóc đen tán loạn trên gối, thân thể gầy yếu tái nhợt không manh áo che thân bại lộ hoàn toàn trong không khí, cảm giác trước ngực mẫn cảm bị khoang miệng ấm áp bao lấy, hơi thở cuồng nhiệt mê loạn kia làm Tô Nhan không khỏi mở ra miệng, phun ra rên rỉ đứt quãng

“Ah... A.....”

Vừa kêu ra, người bên trên liền giống bị thanh âm yêu kiều rên rỉ làm cho tâm trí nhận nhạo, lập tức ngậm lấy đôi môi y, đem rên rỉ trong miệng nuốt vào, nụ hôn cần quấy từ khóe miệng chậm rãi dời xuống, xẹt qua bên cổ bóng loáng, xương quay xanh tinh tể, bồi hồi ở hai điểm trước ngực một lát, tiếp theo chậm rãi

chìm xuống, hôn cái bụng nhỏ mẫn cảm. Thân thể Tô Nhan bị môi lưỡi ướt nóng của người nọ kích thích, cong thành một tư thế dụ dỗ.

“..... Lam..... A.....” Thanh âm y nhu nhu mang theo một tia vui sướng, không ngừng quanh quẩn trong phòng, hô hấp trên người càng ngày càng dồn dập, môi lưỡi càng không hề cố kỵ hôn xuống, thẳng tắp ngậm lấy cái kia trong bụi cỏ non mịn. Địa phương yếu ớt nhất bị ngậm lấy, Tô Nhan không khỏi vận vẹo thân mình, nào biết người nọ lại đột nhiên giật giật đầu lưỡi, đầu lưỡi thẳng tắp liếm qua cái miệng nhỏ bên dưới, thân thể Tô Nhan không thể khống chế bắt đầu run rẩy, trong miệng tràn ra càng ngày càng nhiều tiếng rên rỉ.

Thanh hành ở trong miệng càng to hơn, Tô Nhan lung tung vận vẹo thân thể, địa phương yếu ớt nhất cứ vậy không hề dự triệu ma sát vào vách tường ẩm áp của đối phương, khoái cảm từ mỗi một lỗ chân lông ủa vào, tại tất cả nơi hẻo lánh kêu gào, Tô Nhan cắn môi, đỏ bừng trên mặt tràn xuống cổ.

Rất nhanh, phóng thích trong khoang miệng ẩm áp kia.

Nam nhân lúc này mới đứng dậy, xoa xoa chất nhầy trắng đục từ khóe miệng chảy xuống, đôi mắt thâm thúy mang theo một tầng sương thật dày, sau đó chậm rãi cúi người, một lần nữa phủ lên nơi phát ra tiếng rên kia, ngậm đôi môi đỏ mọng.

Tô Nhan bị hôn đến có chút thở không nổi, đôi mắt lại trầm trọng đến không mở ra được, chỉ cảm thấy trong cơ thể của mình có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, càng lúc càng lớn, càng cháy càng đậm, y cảm lòng không đậu kêu ra cái tên từng ngàn lần tưởng niệm.

Âu Dương Lam.

Thân thể xích lô bị chặn găm đỏ tươi vây quanh, gương mặt yêu kiều mà ửng đỏ, lông mi thật dài lẳng lặng khép mở, bóng ma phía dưới đều bị người bên trên dễ dàng thu vào đáy mắt, nam nhân tối sầm mắt lại, nị hôn nồng nhiệt lần thứ hai bùng xuống.

Môi mỏng ôn nhu mà khắc sâu hôn hít lấy thân thể dưới thân, mỗi một chỗ, mỗi một điểm như là đang cúng bái thần vô cùng thành kính nhiệt tình.

Không biết hôn bao lâu, ngón tay thon dài rút cuộc lần tới phía sau, vuốt từ đùi một tắc một tắc đi xuống, mỗi một phân gần hơn, người dưới thân liền run rẩy một chút giống như tiểu bạch thỏ đang run bần bật, đáng yêu vô cùng.

Rốt cuộc, trường tới chỗ ẩm áp kia.

Tô Nhan nhắm hai mắt, vô ý thức thốt ra tiếng rên lệnh người mặt đỏ tim đập, khiến cho ẩm áp phòng trong càng thêm vài phần dâm mỹ cùng phóng dăng.

Cảm giác ngón tay phía sau đột nhiên biến mất, tiếp theo trong miệng nhiều ra một thứ, Tô Nhan vô ý thức ngậm lấy đồ vật kia, từng điểm từng điểm vươn lưỡi ra mà cắn liếm, thẳng đến đem đồ vật kia liếm ướt vẫn không thể thỏa mãn, đầu lưỡi tú đuối theo ra bên ngoài lại bị đầu lưỡi dài linh động của đối phương trêu chọc một phen.

Hai đầu lưỡi liền như vậy dây dưa truy đuổi, thẳng đến khóe miệng chảy ra chất lỏng dính nhớp cũng chưa đình chỉ.

Nam nhân liền đem ngón tay lần nữa vói vào trong miệng của y, trêu đùa đầu lưỡi nhỏ đang lung tung vũ động kia, chờ khi tay ướt át một lần nữa mới rút ra, chậm rãi đưa vào phía sau mê người kia.

Cảm giác bị dị vật xâm nhập cũng không dễ chịu, cho dù đang bệnh Tô Nhan cũng không khỏi nhú nhú mày, nỉ non nói: “Đau.....”

Nam nhân liền cúi đầu, ở bên tai y nhẹ giọng: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lời này kỳ dị lại khiến cho Tô Nhan an tĩnh trở lại, mày tuy vẫn nhú lại không có hết sức như lúc trước, cảm giác ngón tay thon dài kia chậm rãi đi vào, đẩy rồi rút ra, vách tường tức khắc co thắt một trận cắn ngón tay kia không bỏ. Sau đó hai ngón, rồi ba ngón, ngón tay xoay tròn trong thân thể ẩm áp, trêu động

sau đó lại xoay tròn. Tô Nhan chỉ có thể ân ân a a kêu lung tung, đôi mắt thủy chung không có cách nào mở ra.

Đầu óc đã hoàn toàn đình chỉ, chỉ có thể theo bản năng không ngừng đi trước.

Hai chân bị tách ra, ngón tay người nọ chậm rãi rút khỏi, thay vào đó là một vật lớn hơn càng nóng rực hơn.

Thanh kiếm sắc bén để ở lối vào, do dự liên tục, cuối cùng vẫn là chậm rãi hướng huyết động hẹp hòi kia đẩy vào. Hai chân Tô Nhan bị căng ra, vừa mới phóng thích đằng trước, bị dị vật xâm nhập đằng sau lại chậm rãi đứng lên, run run rẩy rẩy chọc người trĩu mến, vì thế nam nhân vươn một bàn tay ra, ôn nhu xoa nắn ngọc hành non mịn, đợi cho ngọc hành kia lại lần nữa tràn đầy, mới thỏa mãn nở nụ cười.

“Ân..... Ah.....” Tiếng kêu dâm mỹ trên giường ngày càng nhiều, nam nhân nâng hai chân Tô Nhan lên, hạ eo xuống, từng chút một tiến vào nơi ấm áp hân khát vọng đã lâu. “A!” Bên trong nhỏ hẹp, vách tường đột nhiên bị căng ra, thân thể giống như bị lưỡi dao sắc bén nháy mắt xỏ xuyên qua, đau đớn khiến cho Tô Nhan vô ý thức la lên một tiếng, sau đó lại mềm mại ngã xuống dường như ở trên giường lung tung run vài cái, khiến cho nguyên bản nam nhân còn có chút lý trí đột nhiên cuồng tính đại phát.

Đem hai chân sáng choang kẹp lại bên cạnh, bắt đầu mãnh liệt trườn động, mỗi một lần rời khỏi đều nhẹ vô cùng, thể tiến vào lại như chẻ tre, thanh âm da thịt trắng nõn chạm vào nhau cùng với thiếu niên ướm át yêu kiều rên rỉ, khiến cho đêm càng thêm thâm thúy.

Rốt cuộc, nam nhân tiết ra trong thân thể bên dưới.

Lại không lập tức rút ra mà lấy tư thế này đem người trở mình, để Tô Nhan cúi mặt xuống, nam nhân đỡ vòng eo nhỏ bé yếu ớt, bắt đầu một vòng tiến công mới. Mỗi trườn sát thân mình thiếu niên liền không tự chủ được bị đẩy về phía trước, lại bởi vì nam nhân thủ hạ lực đạo rất nhanh đã bị kéo lại. Người bên trên tựa phi thường hiểu rõ yêu thích của Tô Nhan, mỗi một lần đều đâm mạnh vào nơi sâu nhất, vì thế thiếu niên càng thêm không hề cố kỵ rên siết.

Thanh âm ngọt nị ướm nóng khiến cho nam nhân phía trên càng thêm động tình, nhịn không được vịn đầu thiếu niên qua, hôn mạnh xuống.

Đến cuối cùng, giọng Tô Nhan cũng ách rồi.

Lại vẫn không chịu ngừng lại, người quán bên trên muốn một lần lại một lần, mỗi một lần bị tiến vào, cảm giác tràn đầy kia làm Tô Nhan muốn rơi lệ, rồi lại không biết chính mình rốt cuộc đang ở phương nào, rốt cuộc vì sao rơi lệ.

Chất lỏng óng ánh nơi khoe mắt rốt cuộc cũng tràn ra, rớt xuống gối, thấm vào chăn đệm trên giường.

Thân thể tinh tế xinh đẹp của thiếu niên giống như hoa hải đường lẳng lặng nở đương lúc nửa đêm, mặc cho người hái.

68. Chương 68: Hoa Lân, Người Có Từng Lừa Gạt Ta Không?

Đêm tối rốt cuộc phát tay áo bỏ đi, sáng sớm.

Buổi sáng mùa đông rét lạnh vô cùng, như muốn lạnh tới xương cốt người ta, lò lửa trong phòng tuy tràn đầy như cũ nhưng Tô Nhan vẫn cảm thấy lạnh.

Thân thể như bị xe ngựa nghiền qua, nhức mỏi vô cùng.

Y cau mày, đôi mắt chậm rãi khôi phục minh mẫn.

Ở trên giường sừng sốt một hồi lâu, Tô Nhan mới gỡ chân ngồi dậy, nơi nào đó phía sau phát ra tín hiệu mãnh liệt làm lông mày nhăn càng thêm sâu. Tô Nhan theo bản năng duỗi tay sờ thân thể của mình, lại là khô mát vô cùng, đêm qua chỉ là mộng tưởng của mình sao?

Vừa lúc gặp cảnh này, Hoa Lân bừng nước ầm đi đến, thấy Tô Nhan ngồi ở trên giường, trên mặt lập tức lộ ra một mặt vui sướng: “Rốt cuộc hạ sốt rồi.”

Tô Nhan nhìn hẩn, không chút để ý hỏi: “Ta làm sao vậy?”

“Người bị phong hàn, tối hôm qua Vinh thái y tới xem bệnh rồi kê được cho người uống, xem ra được kìa rất có tác dụng a, nhìn đi, chỉ qua một đêm mà người khỏe rồi nè.” Hoa Lân vừa nói vừa đưa cái khăn nóng qua, cũng không cho Tô Nhan duỗi tay, tự mình lau mặt cho y. Miệng cũng không nghỉ ngơi, giống như thở dài: “Cuối cùng cũng thả lỏng rồi.”

Tô Nhan lập tức giương mắt, Hoa Lân vẫn là bộ dáng vui sướng tươi cười: “Về sau không cho làm vậy nữa.”

Tô Nhan biết hẩn đang nói cái gì, lại không cảm thấy hối hận, chỉ là chết không thành thôi, chẳng lẽ thời cơ còn chưa tới?

Ngồi trên giường chốc lát, đợi Hoa Lân đem mặt cùng tay nhất nhất cọ qua một lần mới được chấp thuận xuống giường. Bọn Nam Cẩm Tả Kỳ thấy y đã có thể xuống đất, sắc mặt tuy vẫn không tốt lắm, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Tối hôm qua trừ bỏ Vinh thái y, còn có ai tiến vào không?” Tô Nhan ngồi ở chủ vị, tiếp nhận trà nóng Hoa Lân đưa qua, nhẹ nhấp một ngụm lúc sau mới chậm rãi mở miệng.

Nghe vậy, mấy người đều là cả kinh, ngay cả Hoa Lân cũng hoảng sợ, vội nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua có người xông vào phòng người?”

Tô Nhan ngẩng đầu lên, bên môi treo một mặt cười như không: “Hoa Lân, ta chỉ là hỏi có người tiến vào không, chứ chưa hỏi người nọ có vào phòng ta không.” Thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, ngữ khí cũng nhất quán nhẹ nhàng làm người đoán không ra tâm tư của y. Trong lòng Hoa Lân nhảy dựng, cười nói: “Tối hôm qua trừ bỏ Vinh thái y cùng mấy người chúng ta cũng không có người khác, hạ nhân cũng chưa đi vào.”

“Nga.” Tô Nhan nhẹ nhàng lên tiếng, kéo ra đề tài: “Tổng bộ Phong Mạc là ở Giang Nam đi?”

Đông Hồ gật gật đầu: “Đúng.”

Tô Nhan liền nhìn ra ngoài, tối hôm qua tuyết rơi một trận, toàn bộ đều bị phủ một tấm màn trắng xoái, đôi mắt y chuyên chú nhìn toái tuyết đọng trên ngọn cây, thoáng chốc dịu giọng: “Bất tri bất giác, không ngờ đã qua một năm.”

Lời nói cảm thán làm đám người Hoa Lân bất giác nhìn nhau, nhất thời không ai dám nói tiếp.

Tô Nhan từ trên ghế đứng dậy: “Ta cũng đã lâu không gặp Tứ ca và Tạ Nhiễm, Hoa Lân, thu thập một chút, ngày mai chúng ta xuất phát đi Giang Nam.”

Hoa Lân muốn nói gì đó nhưng chỉ há miệng thở dốc, cuối cùng là lựa chọn trầm mặc.

Mấy người Nam Cẩm cũng đều một bộ muốn nói lại thôi, nhìn Tô Nhan cái gì cũng không thốt nên lời.

Tô Nhan chỉ làm như không phát hiện, sờ sờ áo khoác ầm ập trên người, đi về hậu viện.

Một đêm vô sự.

Ngày thứ hai, Tô Nhan vừa mới rời giường liền nghe thấy tiền viện truyền đến một trận ầm ĩ, y từ trước đến nay yêu an tĩnh, nửa năm qua lại vì Âu Dương Lam không có ở đây, lại càng không thích bị người quấy rầy. Giờ phút này vừa mới thức dậy lại nghe thấy một hồi ầm ĩ liên không tự giác nhíu mày.

Ra cửa phòng, chỉ thấy nô bộc trong phủ mỗi người đều mang vẻ mặt khẩn trương chạy nhanh ra ngoài.

Vượt qua bên người y, đều cúi đầu vấn an, lại là không dám ngẩng đầu lên liếc một cái.

Tô Nhan hơi hơi trầm mắt, nâng bước đi ra tiền viện.

Còn chưa đi vào đại sảnh, đã nghe thấy một giọng nữ thanh thúy: “Tô Nhan đâu? Kêu y ra gặp ta!”

Tô Nhan mơ hồ nhớ lại hình như đây là giọng của Cửu công chúa Âu Dương Ngưng đi, hôn sự của nàng cùng Tô Thần bởi vì nửa năm biến cố này vẫn luôn bị gác lại, cho tới bây giờ cũng chưa có thành hôn, Tô Nhan nghe giọng nói của nàng nôn nóng mảy may đến càng sâu.

“Hồi bẩm Cửu công chúa, Tô công tử hai ngày trước nhiệm phong hàn, hiện giờ còn chưa có khởi sắc vẫn đang nằm trên giường nghỉ ngơi, không biết công chúa có gì chuyện quan trọng, Hoa Lân sẽ thay người chuyển lại.”

“Không được! Việc này rất trọng đại, ta muốn trực tiếp nói với y! Y ở nơi nào? Dẫn ta đi gặp y mau!” Âu Dương Ngưng thực kiên trì, Tô Nhan hơi hơi trầm ngâm, đi vào trong đại sảnh. Âu Dương Ngưng vừa thấy liền lập tức đi về phía Tô Nhan, quay lại nói với đám người Hoa Lân: “Ta muốn nói với Tô Nhan vài lời, các người lui trước đi.”

Hoa Lân nhìn nhìn Tô Nhan, Tô Nhan liền hướng hẳn khê gập đầu.

Lập tức, tất cả mọi người đều lui đi ra ngoài, đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Âu Dương Ngưng lại không vội mà nói chuyện, chỉ lui hai bước ngồi ở một bên ghế, thần sắc mỗi mảy may. Tô Nhan nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đánh vỡ trầm mặc: “Không biết công chúa hôm nay đến có chuyện quan trọng gì?”

Âu Dương Ngưng liền ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra vài tia bất an: “Phụ hoàng gần đây rất kỳ quái.”

“Vì sao?”

“Ta không thể nói được, người đã thật lâu chưa thượng triều, tẩm cung cũng không cho vào, thái giám canh cửa cũng đổi người. Mỗi ngày ta muốn gặp người, thái giám luôn nói là người đang nghỉ ngơi, ai cũng không muốn gặp.” Âu Dương Ngưng sắc mặt trầm trọng, tuy rằng niên kỷ còn nhỏ, tâm tư rất cẩn thận. Tô Nhan nhìn nàng một cái, xoay người ngồi xuống: “Việc này ta cũng nghe nói, Hoàng Thượng nửa năm qua long thể vẫn luôn bất an, nằm trên giường nghỉ ngơi cũng không kỳ quái.”

“Ngự tiền thị vệ cũng đổi người, chẳng lẽ như vậy còn không thể chứng minh có vấn đề?” Âu Dương Ngưng có chút sốt ruột, buột miệng thốt ra.

Tô Nhan nhướn mày, nhìn về phía nàng: “Cửu công chúa muốn nói cái gì?”

“Ta tuy là nữ nhi thân, tốt xấu cũng lớn lên trong hoàng cung, mọi người vì quyền lợi ỷ dụng lẫn nhau ta đã gặp quá nhiều. Tình thế hiện giờ không thể không làm ta hoài nghi, có phải có người đang âm thầm sử kế, mưu cầu địa vị. Huống chi hiện giờ Nhị ca cùng Tam ca đều không biết tung tích, ta thật sự tìm không ra người để thương lượng.” Nháy mắt trở nên kiên định, thần sắc trầm trọng bị một loại kiên nghị thay thế, Tô Nhan nhìn nàng, kinh ngạc hỏi: “Tam hoàng tử không rõ tung tích?”

Âu Dương Ngưng gật gật đầu: “Đã vài ngày ta không thấy hẳn rồi, thái giám cung nữ hầu hạ chỉ nói hẳn đi ra ngoài giải sầu, đến nỗi khi nào trở về bọn họ cũng không biết.”

“Có lẽ Tam hoàng tử chỉ là ở hoàng cung buồn chán, muốn đi ra ngoài giải khuây một chút, chờ đi một tự nhiên sẽ trở về.” Tô Nhan nhẹ giọng, vẫn nhớ lời hẳn ngày ấy tựa hồ hơi nặng, muốn Âu Dương Khâm quên Tiêu Tuyết cũng không phải một chuyện dễ dàng, huống chi giữa bọn họ còn kẹp một người tên Vệ Tử Thu, tâm nguyện của Âu Dương Khâm vĩnh viễn đều không thể đạt thành.

“Hiện giờ phụ hoàng tránh mặt không gặp, Nhị ca cùng Tam ca cũng chẳng biết đi đâu, nếu thực sự có người mưu phản vào lúc này, chẳng lẽ chúng ta liền phải ngồi chờ chết sao?” Âu Dương Ngưng thấy Tô Nhan vẫn bình tĩnh, trong giọng nói lộ vẻ không ủng hộ.

Tô Nhan liền rút về tầm mắt nhìn về phía nàng: “Cửu công chúa cảm thấy Tô Nhan có thể giúp đỡ cái gì sao?”

Âu Dương Ngưng bị y hỏi đến á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu mới nói: “Ta biết người cùng Lục ca tình đầu ý hợp, Lục ca chết đối với người mà nói là một loại đả kích vô cùng trầm trọng, chính là, hiện giờ trong cung thế cục hỗn loạn, coi như là vì Lục ca, người cũng không thể ngồi yên không nhìn đến a.”

Tô Nhan liền cười, thanh thanh đạm đạm lại có lạnh nhạt không rõ: “Cửu công chúa quá đề cao Tô Nhan, Tô Nhan bất quá chỉ là một thư đồng nho nhỏ, thế nào có thể thay Hoàng Thượng phân ưu giải nạn? Huống

chi hấn đã chết, ta cần gì phải để ý vương triều ai làm hoàng đế, ta ngỡ long ý này vô luận là ai tới ngồi, đều là họ Âu Dương, không phải sao?”

Bị ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ nhìn qua, Cửu công chúa khẽ run lên, kể đến rũ mắt, thật lâu sau mới nhẹ nhàng phun ra một câu: “Nếu Lục ca ở thì tốt rồi, hấn nhất định sẽ có biện pháp.”

Tô Nhan sững sốt, ngay sau đó câu môi cười: “Đúng là như thế.”

Tiền Cửu công chúa, phủ hoàng tử cũng an tĩnh trở lại, Tô Nhan ngẩng người trên ghế, thẳng đến Hoa Lân kêu réo mới hồi phục tinh thần lại.

“Cửu công chúa đi rồi?” Hoa Lân hỏi.

Tô Nhan gật gật đầu, chống tay vịn đứng lên, thẳng tắp nhìn thẳng Hoa Lân: “Hoa Lân, ngươi có từng lừa gạt ta không?”

Này vốn là một câu hỏi bình thường, nhưng Hoa Lân không khỏi ngẩn ra, sau đó dường như không có việc gì cười: “Đương nhiên không có.”

Vì thế Tô Nhan liền hơi hơi mỉm cười, hỏi: “Đồ đạc thu thập xong chưa?”

“Chờ dùng bữa sáng xong liền có thể xuất phát.” Hoa Lân một phen lau mồ hôi lạnh giữa trán, bình tĩnh trả lời.

Chờ ăn cơm sáng xong, đoàn người xuất phát thì đã đến trưa, Tô Nhan cũng không nóng nảy, chậm rì rì lên xe ngựa, chỉ dặn Hoa Lân chuẩn bị hạ nhân để bọn họ không ở trong khoảng thời gian này hảo hảo trông coi nơi phủ đệ, tiếp theo liền mang theo đám người Hoa Lân xuất phát.

Bốn người bọn họ ở trên giang hồ phiêu đảng đã quen, tự nhiên sẽ không ngồi xe ngựa, mà Hoa Lân cùng Tả Kỳ tuy chưa từng ly kinh nhưng cũng là cao thủ trong đó, bọn họ lại càng thích cưỡi ngựa, cho nên xe ngựa rộng đến khoa trương cũng chỉ có mình Tô Nhan ngồi mà thôi. Y cũng không ngại, vừa lên xe ngựa ngã đầu liền ngủ, hai ngày nay nội tâm không ngừng có tâm sự, thời gian ngủ thật sự rất ít, chờ một giấc này tỉnh lại bọn họ sớm đã ra khỏi kinh thành.

Hiện tại tuy là mùa đông, cảnh trí ven đường vẫn đẹp như vậy, tuyết trắng xóa, bao bọc mọi thứ bằng màu trắng, những cái đại thụ sum xuê bên đường cũng như phủ thêm bộ đồ mới, lẳng lẳng chót vót giữa đất trời, một phen lịch sự tao nhã khó nói.

Tô Nhan ngáp một cái, xe ngựa lập tức ngừng lại.

Tây Minh đảm đương xa phu vén rèm lên, nói: “Phía trước có một cái trấn nhỏ, hiện giờ sắc trời hơi tối không bằng chúng ta nghỉ ngơi lại một đêm đi.”

Tô Nhan tự nhiên không có dị nghị, đứng dậy xuống xe ngựa, đêm mùa đông so với ban ngày thường dài hơn một ít, cho nên chờ Hoa Lân an bài phòng xong, bên ngoài đã một mảnh đen nhánh. Tô Nhan vẫn luôn ngồi ở đại đường khách điểm, cho dù thân này đang ở chốn náo nhiệt, cũng không dấu được một thân tịch liêu cô quạnh. Y hơi hơi rũ mắt, nhìn chén trà trước mặt tới xuất thần, Hoa Lân thấy vậy đi tới bên cạnh: “Nơi này tuy so ra kém kinh thành, nhưng phòng ốc cũng rất sạch sẽ, đêm nay cứ tạm chấp nhận như vậy đi.”

Tô Nhan nhàn nhạt cười: “Hoa tổng quản, người thật giống một bà già.”

Lời này vừa nói ra, liền thấy Hoa Lân vẻ mặt tích tụ, mà mấy người Nam Cẩm không chừa mặt mũi cười rộ lên, ngay cả Tả Kỳ gương mặt oa oa cũng là một mảnh ý cười. Hoa Lân tuy không thích chuyện một đại nam nhân bị so thành bà già khú, bất quá thấy Tô Nhan trong nháy mắt trở nên sinh động, biểu tình tuy uất ức cũng không nói cái gì.

Hoa Lân rất nhanh đã mang đồ ăn lên, đều là những món ngày thường Tô Nhan thích ăn. Tô Nhan nhìn một bàn đầy thái sắc, không khỏi ở trong lòng than nhẹ một tiếng, nửa năm qua, trình độ dụng tâm của mấy người bọn họ đã sớm đến độ không thể che giấu, nhưng Tô Nhan vẫn cảm thấy áy náy. Nếu không phải tại y, Âu Dương Lam làm sao chết được, phủ Lục hoàng tử cũng sẽ không từ quang cảnh náo nhiệt mà biến thành phần mộ an tĩnh, mà bọn họ cũng sẽ không mất đi chủ tử, trở thành bộ dạng rắn bị đập

đầu như bây giờ.

69. Chương 69

“Làm sao vậy? Công tử không thích những thứ này sao?” Bắc Linh rốt cuộc là nữ hài tử, vừa mở miệng đó là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Tô Nhan cười lắc đầu, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn cơm.

Ăn xong cơm chiều, Nam Cẩm kiến nghị đi ra ngoài dạo quanh trấn nhỏ một chút, chờ đến khi một hàng bảy người đi ra ngoài mới phát hiện đêm nay là tết hoa đăng của nơi này. Vào đêm đông rét lạnh, đem hoa đăng trong tay thả xuống hồ, để chúng nó trôi theo dòng nước, tùy ý mà đi, mang theo những ý nguyện tốt đẹp nhất của mọi người nguyện ý cùng chúc phúc, đến được bến bờ xa nhất.

Trên đường phố tùy ý có thể thấy được đủ loại hoa đăng, có mười hai cầm tinh, có các loại hoa cổ, còn có Quý phi đồ trông rất sống động, trên mặt mỗi người đi qua bọn họ đều mang theo thỏa mãn tươi cười. Tô Nhan đứng ở chỗ đó, trong lòng khơi dậy một tia khác lạ, trong mắt mình diệt diệt quang mang rất nhanh bị những hoa đăng sáng ngời lóa mắt bao phủ.

Hoa Lâm thấy thần sắc y lại muốn bắt đầu biến hóa, vội kéo tay, nói: “Phía trước có một cái hồ gọi là hồ tình nhân, nghe nói chỉ cần cầm hoa đăng trong tay cầu nguyện tưởng niệm của mình đối với ái nhân, vô luận người kia đang ở phương nào, hai người cuối cùng sẽ gặp được nhau.”

“Thật không?” Tô Nhan cũng không cao hứng như tưởng tượng, ngược lại không mặn không nhạt hỏi lại một câu.

Hoa Lâm trong lòng cả kinh, vội cúi đầu nhìn Tô Nhan, nương theo ánh sáng ngời ngời, hần thấy Tô Nhan cũng đang nhìn hần, trong cặp mắt đen nhánh tràn ngập sương mù, thanh âm không xác định vang giữa tiếng âm ĩ huyền ảo của mọi người: “Nếu hần không chết, có phải giờ phút này đang đứng trong góc nào đó nhìn ta?”

“Thiếu gia..... Thiếu gia hần vô luận như thế nào đều sẽ không quên người.” Hoa Lâm nỉ non, đôi mắt lại không dám nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan nghe xong, cũng chỉ là đạm nhiên cười, sau đó từng bước một đi đến bên hồ. Thời điểm này là lúc du tết hoa đăng náo nhiệt nhất, bốn phía quanh hồ bị mọi người vây đến chật như nêm cối, từ xa nhìn lại chỉ có thể thấy rừng đầu màu đen. Duy nhất nữ hài tử Bắc Linh nhìn cảnh tượng này giống như thủy triều, không khỏi cười rộ lên: “Không nghĩ tới trấn nhỏ này lại có nhiều người như vậy, cái hồ tình nhân này bị che tới nhìn không thấy nước rồi.”

Tây Minh vẫn ôm kiếm, trên khuôn mặt lạnh băng xuất hiện một tia nhàn nhạt ý cười, hần nhìn Bắc Linh liếc mắt một cái, nói: “Còn không mau đi cầu nguyện, cầu cho chính mình gả ra ngoài nhanh chút.”

Bắc Linh trừng hần một cái, trong thanh âm thế nhưng hàm chứa vài tia hờn dỗi: “Liên quan gì đến người! Bỏn cô nương thích gả lúc nào thì gả!”

“Ah? Chẳng lẽ Bắc đại tiểu thư đã chọn được người thích hợp?” Hoa Lâm ở một bên thêm mắm thêm muối, còn không quên liếc Tây Minh một cái.

Bắc Linh một ngắc đầu, từ trong mũi hừ một tiếng: “Đó là đương nhiên!”

Tô Nhan nhìn thấy kiếm trong tay Tây Minh run lên một chút, cố tình Tả Kỳ phát bệnh ngu ngốc ở ngay lúc này thiên chân bởi một câu: “Bắc Linh phải lập gia đình sao? Hôn phu là ai á?” Bắc Linh như đang đợi những lời này, Tả Kỳ mới vừa hỏi xong, nàng liền chạy đến bên người Đông Hồ, một phen ôm cánh tay hần, vui vẻ tuyên bố: “Hôn phu của bỏn nữ hiệp đương nhiên phải là nhân tài như Đông Hồ mới có tư cách a!”

Nàng đôi mắt sáng ngời, lộ ra chút giảo hoạt, Tây Minh đang nổi nóng đương nhiên không chú ý đến, Tô Nhan nhìn sắc mặt xanh mét của hắn, ở trong lòng cười thầm một cái.

Nha, nguyên lai Tây Minh cũng có lúc tức giận.

Đông Hồ mặc nàng ôm cánh tay cũng không vội rút về, chỉ là nhàn nhạt cười: “Có được người như Bắc Linh làm thê tử đương nhiên là tốt, chỉ là.....” Hắn nửa câu sau còn chưa nói xong, Bắc Linh vốn đang đeo trên tay Đông Hồ lập tức bị một cổ ngoại lực kéo trở về. Tây Minh mặt vô biểu tình giữ chặt tay cổ tay nàng, không màng Bắc Linh giãy giụa cứ thế đem người kéo đi mất, trước khi đi còn không quên nói với Tô Nhan: “Công tử, ta cùng với Bắc Linh có chút lời muốn nói, đi đây một chút.”

Tô Nhan gật đầu, phi thường khẳng khái vẫy vẫy tay: “Đi đi, không có kết quả thì không cần trở về.”

Chờ đến khi Tây Minh lôi kéo Bắc Linh mất hút trong đám đông, mấy người Tô Nhan mới lần nữa bước đến bên hồ, mơ hồ còn có thể nghe thấy phía sau cách đó không xa, thanh âm hoang mang của Tả Kỳ: “Tây Minh có nói cái gì muốn cùng Bắc Linh sao?”

Tô Nhan không khỏi bật cười, bước chân lại không dừng lại.

Có Nam Cẩm cùng Hoa Lâm vô lâm cao thủ, hoàn toàn không tổn chút sức lực nào liền chen tới cạnh hồ, trên mặt hồ đủ loại hoa đăng đủ loại màu sắc hình dạng, giống như một dãy ngân hà lung lay sáng ngời khiến lòng người phát run. Tô Nhan đứng ở bên hồ, hoa đăng trong tay chậm chạp chưa chịu buông, chỉ chuyên chú nhìn những hoa đăng như những ngôi sao trôi trên mặt hồ, lơ đãng ngẩn đầu, liền thấy đối diện bên hồ một thân ảnh thon dài dính bọt. Người nọ an tĩnh đứng trong đám người, lại khó nén được quý khí cùng ưu nhã sinh ra đã có, đứng chen chúc trong đám người lại như tản bộ, thong dong phi thường.

Tô Nhan hơi há mồm, thấy người nọ mặt mày như họa, hoa đăng trong tay đột nhiên rơi trên mặt đất, tiếp theo không đợi mấy người Hoa Lâm phản ứng, Tô Nhan chạy về phía người nọ đang đứng. Tâm tư y hoàn toàn đặt trên người người nọ, thế nhưng không nghĩ ở giữa hai người chính là một hồ nước tên gọi tình nhân. Y bước nhanh một bước, quần áo rất nhanh bị hồ nước thấm ướt, mọi người còn đang đắm chìm trong không khí hội hoa đăng tốt đẹp không biết nơi nào đột nhiên lao ra một người, hai chân đạp lên trong nước, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy dưới chân là hồ nước lạnh băng cỡ nào. Lại còn ở ra sức tiến về phía trước, lúc lướt qua kéo theo sóng gợn thật lớn khiến cho những hoa đăng tinh tế nhỏ xinh theo từng bước từng bước bị ướt nhẹp, kế tiếp chìm vào đáy hồ.

Đã có người ở bên hồ chửi bậy, cho dù người giống diên vọt vào trong hồ là thiếu niên thanh tú mỹ lệ cũng không ngăn được bất mãn vì tâm nguyện bị phá hư của họ.

Tô Nhan lại hoàn toàn không nghe thấy thanh âm những người đó, chỉ một mực muốn vượt qua hồ nước thật dài để đi đến bờ đối diện, đi đến bên người nọ.

Góc quần bị nước thấm ướt trở nên nặng vô cùng, Tô Nhan cũng không để ý không màng cố gắng bước về phía trước, cho dù mỗi một bước đều trở nên gian nan trầm trọng, đôi mắt thủy chung không liếc dưới chân một cái, mà không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hồ đối diện, sợ hãi người nọ nhân lúc mình chớp mắt sẽ biến mất không thấy nữa.

Thân mình đột nhiên bị người ngăn lại, Tô Nhan cắn răng, liều mạng giãy giụa, bên tai là thanh âm Hoa Lâm tức đến sắp điên: “Tô Nhan, người diên rồi!”

Tô Nhan vẫn không màng, hai chân ở trong nước không ngừng giãy giụa, bọt nước bắn lên khiến quần áo hoàn toàn ướt đẫm, thế nhưng cặp mắt u ám vẫn không chịu từ bỏ, vị trí người nọ mới đứng sớm đã đổi thành một gương mặt xa lạ, y mở to hai mắt nhìn một hồi lâu, rồi cuộc ngoạn ngoạn đình chỉ giãy giụa.

Vào đêm đông là vô cùng rét lạnh, nước trong hồ càng thấu triệt tâm cốt.

Hoa Lâm cùng Đông Hồ hai người đem Tô Nhan kéo lên bờ, Tả Kỳ vội đem tấm lông chuẩn bị tốt che trên người y.

Sắc mặt tái nhợt, môi lạnh đến phát tím, một câu cũng không nói, chỉ là vẫn luôn quay đầu lại nhìn đối diện bên hồ, rồi cuộc không nhìn thấy gương mặt kia nữa.

Bị Hoa Lân ôm trở về khách điểm, Tô Nhan liền bắt đầu phát sốt, sắc mặt hồng đến cực kỳ, thân mình giống như cái nồi hơi, nóng bỏng đến dọa người.

Hoa Lân cúi xuống muốn cởi quần áo ướt đầm trên người y, y lại gắt gao bắt lấy vạt áo trước, trong miệng nỉ non cái gì, Hoa Lân bất đắc dĩ phải nhìn thoáng qua Nam Cẩm, Nam Cẩm lập tức hiểu ý đi ra ngoài rất nhanh đã trở về, phía sau đi theo một nam nhân trung niên, người nọ mặc một kiện áo dài màu xám hơi cũ, diện mạo bình thường, đôi mắt lại thâm thúy như biển.

Hắn vào cửa, Hoa Lân liền cung kính thối lui đến một bên, nam nhân cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Nhan hôn mê trên giường, nói với mấy người bọn họ: “Đem một thùng nước ấm lại đây.”

Hoa Lân cùng Nam Cẩm lập tức nâng một thùng nước nóng hôi hổi tiến vào, tiếp theo ngoan ngoãn lui đi ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Trong phòng nháy mắt một mảnh an tĩnh.

Nam nhân trung niên đứng bên mép giường nhìn trong chốc lát, mới chậm rãi ngồi xuống, ngón tay sạch sẽ thon dài, bên dưới móng tay phỉm nhàn nhạt màu đỏ, đôi tay kia nhẹ nhàng vươn đi, giữ chặt đôi tay đang nắm vạt áo kia, sau đó không cần tốn nhiều sức đem quần áo trên người thiếu niên mê man cởi xuống.

Mỗi lần thoát một kiện, hô hấp nam nhân vội gấp rút một ít.

Chờ đến khi Tô Nhan bị lột sạch, nam nhân cũng không dám nhìn qua cơ thể tuổi trẻ non mịn kia, chỉ hơi hơi quay đầu đi, duỗi tay bế người qua chỗ đặt thùng gỗ, đem người trong lòng ngực nhẹ nhàng bỏ vào.

Tô Nhan nhắm chặt hai mắt, thân thể bị nước ấm ngấm qua lập tức trở nên hồng hào bóng bẩy, giống như một con tôm luộc, làm người thấy liền miệng ăn liên tục, muốn ném thử một miếng.

Nam nhân trung niên kia đứng bên cạnh thùng gỗ, thò tay cẩn thận miêu tả hình dáng tinh xảo của thiếu niên, lại không dám tới quá gần, chỉ có thể như vậy ở trên hư không ôn nhu mà thâm tình vuốt ve. Nào biết Tô Nhan trong thùng gỗ đột nhiên duỗi tay, bắt được ngón tay nam nhân thon dài, đưa đến bên môi, duyên dáng trên mu bàn tay rơi xuống một nụ hôn.

Nhu hòa, không mang theo một tia tình dục, khẽ hôn khiến cho nam nhân bên thùng hô hấp nháy mắt thô nặng, nhưng vẫn không dám vọng động.

“Âu Dương Lam. Âu Dương Lam.” Tô Nhan bắt lấy cái tay kia, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm, gương mặt ửng đỏ vừa thấy đã biết đỏ ửng không bình thường, đôi mắt gắt gao nhắm, chỉ có cặp lông mi ở trên mặt hơi hơi run rẩy.

Nam nhân nhìn y ánh mắt nhú chặt, không nhịn được cong người hôn xuống đôi môi bóng loáng một cái, còn chưa kịp thối lui, cổ đột nhiên bị người câu lấy, ngay sau đó, thiếu niên cực nóng liền hôn sâu, đôi tay ở cổ cứ thế dùng sức khiến hắn suýt nữa ngã vào trong nước. Thiếu niên nỗ lực hôn môi khiến cho hắn vẫn luôn lấy làm bình tĩnh cùng tự chủ làm tự hào, trong nháy mắt quân lính tan rã, hắc mâu của nam nhân lập tức trở nên u ám, thay vào đó ngọn lửa vô biên trong mắt lặng yên nở rộ.

Không đợi thiếu niên kịp hành động gì, liền vùng cánh tay dài đem người trong thùng kéo lên.

Một người ngoài thùng, một người trong thùng, một người thần trí không rõ, một người đầu óc rõ ràng.

Nhiệt liệt hôn môi khiến cho không khí lạnh băng trong phòng nháy mắt bị nhiễm lên vui thích cùng ái muội, thân thể thiếu niên bị ngấm đến đỏ bừng dưới ánh đèn lộ ra đặc biệt ngon miệng. Đôi tay nam nhân đôi tay ôm lấy tấm lưng xích lửa, chỉ thoáng dùng sức đã đem người hoàn toàn áp vào trong ngực, môi lưỡi hung mãnh công chiếm thành trì, thẳng đến hai người đều thở không nổi mới miễn cưỡng buông ra.

Khát vọng đối với người trong lòng ngực khiến cho dưới thân nam nhân lập tức có phản ứng, nụ hôn trên môi càng thêm ra sức.

Nào biết, đối phương lại đột nhiên ngừng động tác, nam nhân cúi đầu liền thấy người trong lòng ngực hô hấp thuận lợi, đã ngủ rồi.

Hắn cười khở một tiếng, khẽ ôm người về trên giường, lấy từng kiện quần áo khô mát bên gối thay đổi phương bọc lại, mỗi một kiện mặc vào như là tiếp thu khổ hình nào đó, chỉ có khó chịu hơn không có khó chịu nhất.

Đêm lạnh như nước, tư tư khanh cuồng.

70. Chương 70: Ta Hỏi Lần Nữa, Hắn Ở Nơi Nào?

Tô Nhan rất mau đã hết sốt, ngày thứ hai khi Hoa Lân đến gặp đã thấy y đã ngồi ở bên cửa sổ, trong tay cầm một quyển Binh Pháp Tôn Tử .

“Còn có... chỗ nào không thoải mái không?” Hoa Lân hỏi.

Tô Nhan từ trong sách ngẩng đầu lên, hướng hắn cười: “Khá hơn nhiều, hôm qua xin lỗi, do ta lỗ mãng quá.” Không chút suy nghĩ xông vào trong hồ.

Hoa Lân vội lắc đầu: “Người không có việc gì thì tốt rồi, lần sau cũng không thể cứ như vậy.”

“Ân.”

Nghe Tô Nhan bình tĩnh trả lời, Hoa Lân không khỏi nhìn qua bên giường, chỉ thấy chăn đệm thêu uyên ương vẫn chỉnh tề, dường như không có người xáo động qua. Hoa Lân vô ý thức thở dài, quay đầu lại mới phát hiện Tô Nhan thế nhưng đang nhìn chằm chằm mình.

Trong lòng hắn hốt hoảng, biết rõ đứa nhỏ trước mắt này bất quá chỉ mười bốn tuổi, lại luôn bị đối phương cặp mắt có thể hiểu rõ hết thấy của đối phương nhìn đến trong lòng phát run: “Làm.. làm sao vậy?” Hoa Lân nuốt nuốt nước miếng, cố gắng làm thanh âm của mình như bình tĩnh không gợn sóng.

Tô Nhan câu môi một chút, lộ ra tươi cười đẹp mắt: “Tôi hôm qua là thần y nào tới chẩn bệnh cho ta? Thế nào đã khỏe nhanh như vậy?”

Lời này hỏi đến vô cùng kỳ quái, Hoa Lân không khỏi bốc lên mồ hôi lạnh: “Người đã quên sao? Kỳ thật Đông Hồ cũng thông hiểu y thuật đấy, một ít phong hàn không quá nghiêm trọng hắn vẫn có thể trị được đấy.”

“Nga.” Âm cuối bị cổ tình kéo lớn lên làm lòng Hoa Lân càng thêm không chắc.

Tối hôm qua Tô Nhan vẫn một mực phát nhiệt, thần trí khẳng định mơ hồ, có lẽ không biết có người giúp mình thoát quần áo tắm rửa đi?

“Tiếp tục lên đường, ta muốn sớm ngày đến Giang Nam.” Tô Nhan không truy cứu nữa, chỉ đem quyển sách trong tay đặt lên bàn, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Khi sắp đi khỏi, Tô Nhan đột nhiên dừng lại, cũng không quay đầu lại nói: “Quyển Binh Pháp Tôn Tử kia sáng sớm đã ở trên bàn, ta biết trong các ngươi không ai thích xem quyển sách này, hơn nữa Hoa Lân, người rốt cuộc không giỏi nói dối.”

Thẳng đến thân ảnh Tô Nhan biến mất sau cửa, Hoa Lân vẫn đứng ở chỗ cũ, trong đầu trong nháy mắt đại ra, sau đó mới hồi phục tinh thần lại bất đắc dĩ cười.

Xem ra, bọn họ coi thường Tô Nhan quá rồi.

Thời điểm dùng bữa sáng, Hoa Lân vẫn luôn trộm quan sát Tô Nhan, phát hiện sắc mặt y bình tĩnh như thường, sức ăn cũng giống nhau lúc trước, giống như mới này ở trong phòng chưa nói qua cái gì, che dấu đến rất tốt.

Hoa Lân trong lòng không khỏi cả kinh, càng không dám nhìn tới Tô Nhan.

Đoàn người dùng đồ ăn sáng xong thì tiếp tục lên đường.

Bọn họ gặp cảnh đẹp tất dừng lại nhìn ngắm một chút, ban đêm thì nghỉ, từ kinh thành đến Giang Nam cũng dây dưa dây cà lê mê lâu lắc, tốn không ít thời gian.

Đi mãi rồi cuộc cũng đến Giang Nam đắc địa trong truyền thuyết, mọi người đều một thân mỗi một.

Tô Nhan xốc rèm, nhìn đường phố nhộn nháo ồn ào ngoài cửa sổ, đám người rộn ràng không ngừng đi ngang qua bọn họ, kiểm trúc cổ xưa hai bên đường thăm đẫm cảm giác xa lạ nên có, giờ phút này chúng an an tĩnh tĩnh đứng ở ven đường, chờ đầy tất cả cười vui cùng náo nhiệt của mọi người.

Trên có Thiên Đường, dưới có Tô Hàng.

Quả thực y như đồn đãi, ban ngày an tĩnh như xử nữ, ban đêm phong tình vạn chủng như nghệ kỹ, lông mày như vẽ.

Bọn họ vẫn chưa tìm khách điểm mà ngừng trước một hợp viện tinh xảo, trên môn biển có khắc hai chữ rất đơn giản. Tô Nhan xuống xe ngựa, nương theo ngọn đèn mờ nhạt trên phố nhìn thoáng qua, không tìm được cười cười.

Sau đó bước lên bậc thang, trước cửa không có tiểu đồng coi chừng, Tô Nhan liền công khai đi vào.

Hai chân vừa bước vào đại môn, một thân ảnh hồng nhạt lập tức nhào tới, tiếp theo đó là một tiếng cười như chuông nhỏ, là Tô Hiếu Tinh cao hứng kêu to: “Tiểu ca ca, người thật sự không gạt ta! Ta biết người sẽ đến gặp ta mà!”

Tô Nhan sững nịch cười, đem thân thể nhỏ bé ôm vào trong lòng ngực, siết chặt thêm mấy cái.

Ngày ấy từ biệt, không ngờ là nửa năm.

“Hiếu Tinh ở chỗ này có tốt không?” Tô Nhan từng chút vuốt ve đầu tóc đen nhánh của Tô Hiếu Tinh, giọng điệu ôn nhu hồi hán.

Tô Hiếu Tinh ở trong ngực y dùng sức gật đầu: “Rất tốt a, mẫu thân cũng rất tốt, Tứ ca cùng Tạ Nhiễm ca ca cũng rất tốt, tóm lại tất cả mọi người đều rất tốt.”

Tô Nhan liền gật đầu, đem nàng đặt xuống mặt đất, thấy từ đầu hành lang kia vội vàng đi tới hai người.

Một thanh tú tuyệt nhiên, một phong thần tuấn lãng.

Xem ra, lúc trước kiên trì làm Tứ ca cùng Tạ Nhiễm tới Giang Nam là lựa chọn vô cùng chính xác.

“Tiểu Nhan!” Tô Dật ba bước làm hai bước đi đến trước người y, cánh tay dài duỗi ra liền ôm vào lòng, trình độ dùng sức làm Tô Nhan ăn đau không ít, lại không vội vã thối lui mà là trở tay xoa lưng Tứ ca, nhẹ nhàng vỗ hai cái, nhẹ giọng nói: “Tứ ca, người cũng hai mươi tuổi rồi, thành thực một chút đi.”

“Không cần! Ta có nửa năm chưa gặp được người, để ta ôm một chút!” Tô Dật trong thanh âm hàm chứa nồng đậm giọng mũi, lực độ trên tay lại tăng lớn vài phần.

Tô Nhan bắt đắc dĩ cười, lướt qua đầu vai Tô Dật cùng Tạ Nhiễm giao lưu ánh mắt một chút, thẳng đến buông tha Tô Nhan, Tạ Nhiễm mới đi lên trước tới, ôn nhuận như cũ, sắc mặt hình như nở nang hơn rất nhiều: “Dọc đường mệt muốn chết rồi đi, ta đã sai người chuẩn bị phòng ốc rồi, trước nghỉ ngơi một chút đi.”

Hảo ý của Tạ Nhiễm đương nhiên vô pháp chối từ, quả thực rất là mệt mỏi.

Thân mình quá mức mảnh mai đi, nhưng bắt đắc dĩ Tô Nhan cũng không có biện pháp xoay chuyển cục diện.

Dọc theo đường đi, Tô Dật lời kéo nói chuyện không ngừng, Tạ Nhiễm cũng cười hân hỷ mấy bận, bọn họ nói chút chuyện không đầu không đuôi, duy nhất chỉ không đề cập tới Âu Dương Lam.

Tô Nhan biết, Tứ ca và Tạ Nhiễm quan tâm đến cảm xúc của mình.

Nửa năm trước, lúc Tô Dật và Tạ Nhiễm biết được Âu Dương Lam rút xuống vực, một lòng muốn trở lại kinh thành, đều bị Tô Nhan ngăn lại.

Người đã không còn nữa, trở về được cái gì?

Với y mà nói, những người đó toàn bộ vào kinh cũng không thắng nổi một Âu Dương Lam.

Cho nên, nhiều người sẽ chỉ làm y càng thêm tuyệt vọng, càng thêm tin tưởng Âu Dương Lam là thật sự không còn nữa.

Một đường tuy ăn ngon chơi vui ở tốt, thân thể lại gỏi chứng ăn không tiêu, vừa mới dính gối, Tô Nhan liền chìm vào giấc ngủ.

Khi thức dậy, bên ngoài là một mảnh đen nhánh, Tô Nhan phát ngốc trên giường trong chốc lát mới đứng dậy xuống giường, thăm thú chút hoa mai trong viện. Giang Nam là nơi không có tuyết rơi, cho nên hoa mai nở bung cũng không cảm giác được một tia cao ngạo, ngược lại nhiều thêm mấy phần xinh đẹp thanh tú.

Tô Nhan đứng trong sân chốc lát mới men theo hành lang mà đi.

Cũng không biết đường nên đi lung tung một chút cũng gặp không ít người, đều là những hạ nhân trong phủ Tứ ca, bọn họ thấy y đều phi thường cung kính hành lễ, nhất định là biết vị trước mắt này chính là từ trong kinh thành tới, nhìn những bảo tiêu mang theo khí vũ hiên ngang đi sau, liền biết người này rất có địa vị. Tô Nhan cũng không biết bọn họ suy nghĩ về mình thế nào, y chỉ nhìn thấy cách đó không xa trong phòng sáng đèn, có một bóng dáng chiếu lên song cửa tinh xảo, thiếu chút nữa chói sáng tầm mắt của y.

Tô Nhan không chút suy nghĩ nhanh chóng chạy qua, cửa cũng bất chấp không gõ, duỗi tay liền đẩy cửa phòng ra, may mắn cửa phòng không khóa cho nên bị Tô Nhan đẩy như vậy liền lập tức mở rộng.

Tô Dật Tạ Nhiễm cùng với mấy người Hoa Lâm đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua, làm như sự xuất hiện của Tô Nhan làm cho bọn họ cảm thấy phi thường khiếp sợ cùng khó có thể tin.

“Người đâu rồi?” Tô Nhan nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc kéo về tầm mắt nhìn về phía Tô Dật.

Tô Dật không rõ nội tình, vẻ mặt nghi hoặc.

“Vừa rồi còn có một người khác ở chỗ này đúng không?” Tô Nhan nhìn hẩn lại hỏi một lần, Tô Dật không trả lời nhưng Tạ Nhiễm đi lên phía trước ôn nhu nhìn y: “Đói bụng sao? Ta sai phòng bếp đem đồ ăn đến đây.” Nói xong liền muốn đi ra ngoài gọi người, lại bị Tô Nhan một phen giữ chặt. Tô Nhan gắt gao nhìn chăm chăm hẩn, trong ánh mắt đen nhánh nhìn không ra chút nào cảm xúc, thanh âm nháy mắt trở nên bén nhọn mà lạnh băng, gần từng câu từng chữ: “Hẩn ở nơi nào?”

“Công tử người đang nói cái gì vậy? Ở đây chỉ có mấy người bọn ta mà thôi.” Bắc Linh sốt ruột từ ghế trên đứng lên, Tô Nhan ngược lại nhìn về phía nàng, lạnh lùng cười: “Ta hỏi lại một lần, hẩn ở nơi nào?”

Không ai trả lời.

Tô Nhan từng bước từng bước đi qua, cuối cùng dừng trước mặt Hoa Lâm, chậm rãi nói: “Cái đêm bị nhiễm phong hàn kia, có người từng vào phòng ta. Tuy rằng đại nội thị vệ trong phủ không có, nhưng người cùng Nam Cẩm mỗi người đều là cao thủ, không có khả năng có người xông vào cũng không biết, càng không nói đến việc người nọ lưu lại trong phòng ta cả một đêm, Hoa Lâm, người làm sao giải thích?”

Hoa Lâm ngơ ngẩn nói không nên lời.

“Hẩn không chết đúng hay không?” Tô Nhan tiếp tục truy vấn.

Hoa Lâm vẫn đứng tại chỗ, miệng khai lại hợp hợp lại khai, chính là không thốt ra được một chữ.

Tô Nhan cũng không vội, chậm chậm ngồi xuống ghế, một tay đỡ đầu, nhìn nhìn mấy người Nam Cẩm, trên mặt lại khôi phục nhất quán bình tĩnh, sau đó uyển chuyển tươi cười: “Các vị trình diện đến thực sự tinh vi, nửa năm qua thế nhưng không một lần bại lộ.”

Nghe vậy, Bắc Linh vội ngẩng đầu lên: “Công tử, thuộc hạ không rõ ý tứ của người.”

Tô Nhan không khỏi cười to ra tiếng, ngay sau đó vỗ cái bàn một chưởng, khiến cho chén trà trên bàn lách cách run lên, thanh âm vẫn thường ôn nhu giờ phút này lại giống như gió lạnh bén nhọn ngoài phòng, sắc bén vô cùng: “Âu Dương Lam ở nơi nào!”

Mấy người Nam Cẩm bắt đầu nao nao, không dự đoán được Tô Nhan thế nhưng cũng có thời khắc tức giận như vậy.

“Thiếu gia đã sớm chết.” Đông Hồ bình tĩnh nói, ánh mắt lại không nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi tới bên hắn, một phen nắm vạt áo của hắn: “Ta hỏi lại một lần, hắn ở nơi nào?” Một câu ngắn ngủn lại dùng rất nhiều thời gian mới nói xong, mỗi một chữ đều tựa như bài trừ từ kẻ răng ra.

“Không có người nào từ Lạc Tùng Nhai ngã xuống mà còn có thể may mắn sống sót, công tử người mấy ngày gần đây biểu tình hoảng hốt, cho nên mới cảm giác thiếu gia đã trở lại.” Đông Hồ mặt không hồng khí không suyển nói xong, Tô Nhan liền cười buông lỏng tay ra, tiếp theo từ ống tay áo móc ra một vật, mấy người Nam Cẩm đều không khỏi thay đổi sắc mặt.

Tô Nhan thưởng thức biểu tình trên mặt bọn họ, tầm mắt nhìn xuống đồ vật trong tay, chậm rãi nói: “Ngọc bội này là mẫu hậu hắn để lại cho hắn, lúc ngã xuống huyền nhai vẫn còn mang ở trên người, vậy các người hãy nói cho ta biết, vì sao ngọc bội không cùng chủ nhân mình thi cốt vô tồn, ngược lại rơi trên giường của ta?”

Mấy người ngơ ngẩn nói không ra lời, đôi mắt gât gao nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay Tô Nhan, tựa muốn đem kia ngọc bội nhìn thành cái động.

Thật lâu sau, mới nghe thấy thanh âm Nam Cẩm trầm thấp truyền đến: “Người đã sớm hoài nghi đúng không?”

Tô Nhan nhìn về phía hắn, trong mắt phỉếm hơi nước mỏng manh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vì sao gạt ta nói hắn đã chết?”

Nam Cẩm tựa nhẹ nhàng thở dài, nhẹ giọng nói: “Ngày mai ta liền dẫn hắn tới gặp người.” Giọng nói kia hoàn toàn không có bất luận vui sướng gì mừng cho tình nhân cứu biệt trùng phùng, ngược lại mang theo sầu bi không kể xiết.

Tô Nhan khẽ nhếch môi, đột nhiên không biết nên nói tiếp thế nào.

Y không dự đoán được nhanh như vậy liền có thể nhìn thấy Âu Dương Lam, càng không dự đoán được, quá trình này thế nhưng không hề khúc chiết, Nam Cẩm thế nhưng nhẹ nhàng liền thừa nhận Âu Dương Lam vẫn còn tồn tại trên đời mà biểu tình trên mặt lại không có chút nào sung sướng. Tô Nhan hiện giờ không rảnh lo nhiều thứ như vậy, một lòng bởi vì lập tức là có thể nhìn thấy Âu Dương Lam mà nhảy nhót không thôi, một câu cũng luyến tiếc hỏi nhiều.

Y chỉ muốn tận mắt nhìn thấy Âu Dương Lam đứng trước mặt mình lần nữa là anh tuấn tiêu sái như thế nào, là uyển chuyển thâm tình thế nào.

Suốt một buổi tối, cơ hồ tất cả mọi người không ngủ, lòng mang tâm sự hoặc bất đắc dĩ hoặc thương cảm hoặc vui sướng.

Sáng sớm cũng đã đến dù cho ai có không muốn đi nữa, chân trời đã lộ ra một mặt dương quang, Tô Nhan tựa đầu bên cột giường, trong mắt chớp động sắc thái sáng ngời không giống như lúc Âu Dương Lam chết trống rỗng mờ mịt, không giống nửa năm qua ảm đạm u ám, mà là chân chính vui sướng, trong ánh mắt kia tựa khảm một vòng minh nguyệt, sáng làm cho người khác tim đập không thôi.

71. Chương 71

Y từng tưởng tượng qua vô số gặp lại.

Lại duy chỉ không có một màn trước mắt này.

Gương mặt kia thần thái phi dương như cũ, giữa hắc mâu lưu động thâm tình làm lòng người say mê, đứng ở trước mặt người nọ lại không phải Tô Nhan y.

Tô Nhan đứng ở cổng lớn, đại môn màu đỏ phía sau tương phản chói mắt với gương mặt tái nhợt của y, môi run rẩy run rẩy, lại phát không ra bất luận thanh âm gì.

Y sớm đã không phải thiếu niên mười ba bốn tuổi, lại vẫn chỉ muốn nhắm mắt lại, chỉ cần nhắm mắt lại, liền không thấy dưới bậc thang kia hai người thâm tình đôi mày ăn ý, sẽ không thấy đáy lòng mình chảy ra máu tươi đỏ thắm.

Như vậy, Âu Dương Lam vẫn là Âu Dương Lam hấn.

Âu Dương Lam coi y như mạng.

Đám người Hoa Lân cùng Nam Cẩm bên cạnh đều lo lắng nhìn Tô Nhan, y lại hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt bọn họ, chỉ có thể giống như pho tượng thẳng tắp đứng ở nơi đó, duỗi thẳng lưng, thân thể lại run rẩy đến lợi hại.

Có lẽ là ánh mắt y quá mức bén nhọn, hai người nói chuyện dưới bậc thang kia đồng thời quay đầu lại.

Một tuần mỹ vô song, một tiêu sái phong lưu.

Vì thế, sẽ có thứ gì đó trong khoảnh khắc sụp đổ.

Tiếng vang thật lớn kia làm thân thể Tô Nhan chấn động, ngực nội một trận huyết khí quay cuồng, nghe thấy thanh âm trầm thấp của Nam Cẩm quanh quẩn bên tai: “Ngày ấy thiếu gia rơi xuống huyền nhai, bị nửa đường được gốc cây tùng cứu một mạng nhưng vẫn bị thương không nhẹ, điều dưỡng nửa năm mới miễn cưỡng khôi phục, tỉnh lại đã không nhớ rõ rất nhiều chuyện.”

Tô Nhan nhếch môi, trong ánh mắt tràn đầy quang mang nhàn nhạt.

Về sau cười: “Nam Cẩm, vui đùa cũng không thể tùy tiện nói bậy.”

Nam Cẩm lo lắng nhìn y, vẫn là thành thật trả lời: “Đây là sự thật, ngọc bội thiếu gia là ta đặt ở trên giường người, bởi vì ta biết người tưởng niệm bi thiết, nếu có thể có được độ vật bên người thiếu, tưởng niệm đó có lẽ sẽ tiêu một ít.”

Tô Nhan liền nghiêng đầu đi nhìn Nam Cẩm, muốn từ miệng lưỡi bình đạm kia tìm ra một chút ít sơ hở.

Biểu tình trên mặt Nam Cẩm làm y thất vọng, Tô Nhan nhắm mắt lại, khi mở ra đã là một mảnh bình tĩnh, khóe miệng không tự giác gợi lên một mặt tươi cười như giả.

Đang nói chuyện, hai người kia đã đến dưới bậc thang, một đôi mắt hoa đào gắt gao dính lên người Tô Nhan, cười hì hì đối một bên Tô Dật về mặt tích tụ nói: “Tô huynh, không ngờ trong phủ người lại có một tiểu mỹ nhân khả ái đến như vậy, ngày thường đều giấu ở trong phòng đi?”

Thanh âm mặc dù không dễ nghe, khẩu khí cũng không đứng đắn nhưng hoàn toàn làm người ta không cách nào chán ghét.

Tô Nhan nghe xong cũng không giận, ngược lại cười cười: “Lý Công tử khách khí, Tô Nhan tư sắc bình thường, chút may mắn nào so được với Lý Công tử?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Lý Cẩm Phong hơi nhướng mày, chuyên tâm đánh giá thiếu niên về mặt bình tĩnh trong chốc lát, sau đó tầm mắt không tự giác liếc về phía người bên cạnh vẫn chưa mở miệng người nào đó, tà khí cười: “Vị công tử này quả thật rất có con mắt nhìn người, thế nhưng nhận biết tại hạ.”

Tô Nhan rũ mắt, thanh âm không nhẹ không nặng tự trong miệng tràn ra: “Thiên hạ này ai chẳng biết Lý Công tử nổi danh, mỹ nhân cùng người xuân phong nhất độ nhiều đêm không xuể, không biết người tính toán đem bên cạnh người lưu lại bao lâu?”

Mọi người lại ngây ngẩn cả người.

Dù cho bọn họ mỗi người đều là võ lâm cao thủ, bàn về môi trường khẩu chiến, lại là thua Tô Nhan một bậc, mà bậc này quá xa bọn họ cũng không cần trau dồi gì nữa.

Lý Cẩm Phong hiển nhiên cũng không ngờ đến Tô Nhan sẽ hỏi điều này, không khỏi nhìn người bên cạnh, ngay sau đó duỗi tay ôm bả vai người nọ, lộ ra một mặt phong lưu mà cười: “Đây chính là ta thật vất vả mới tìm được a, tự nhiên là phải bá chiếm hần cả đời.”

Tô Nhan nghe vậy cười, ánh mắt đen láy nháy mắt lạnh băng đến cực điểm: “Phải không? Vậy thỉnh Lý Công tử quý trọng người trước mắt a.”

Dứt lời, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Chờ đến khi thân ảnh kia mất hút, Lý Cẩm Phong mới chậm rãi lấy tay về, trong mắt phẩm ý cười nồng đậm: “Âu Dương huynh, xem ra lần này người tính sai rồi.”

Nam nhân cười, đôi mắt như mực vẫn cứ nhìn nơi thân ảnh kia đi khuất, thật lâu sau mới phun ra một câu: “Y thông minh như vậy, ta sớm biết không thể gạt được.” Thanh âm kia như sắt như thép, lại không thể che hết ôn nhu.

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?” Lý Cẩm Phong nhướng mày, tựa hồ hoàn toàn không có bởi vì chính mình bị lợi dụng mà sinh khí, ngược lại vẻ mặt hưng tỉnh bình bình.

Âu Dương Lam quay đầu qua, nhìn gương mặt trương mỹ tới làm người nổi điên kia, nói: “Đây là chuyện giữa phu phu chúng ta, không liên quan đến người ngoài như người.”

“Ai da, nhân gia thật là làm người tổn thương, tốt xấu lúc trước cũng là ta ở dưới chân núi cứu người nha, tuy rằng ta chẳng qua ngẫu nhiên đi ngang qua, nhưng nếu không phải ta đúng lúc thông tri Vệ Tử Thu cùng Tiêu Tuyệt lại đây, người sớm đi đời nhà ma rồi, làm gì còn có cơ hội đứng ở chỗ này!” Lý Cẩm Phong đôi tay ôm chặt ngực, làm ra một dáng bị thương đau cần, biểu tình mười phần rất thật.

Âu Dương Lam lại không hề để ý đến hần, nhấc chân đi vào cửa lớn.

Tô Nhan từ trước sảnh trở về, một đường cũng chưa dừng, biểu tình trên mặt lúc sáng lúc tối, thần sắc trong mắt cũng biến rồi lại biến, chờ đến khi trở về phòng rồi, trên mặt lại khôi phục nhất quán bình tĩnh, lơ đãng ngó đến quyển sách mang ra từ khách điếm Bình Pháp Tôn Tử, bên môi gợi lên một mặt vui sướng tươi cười, thanh âm mềm nhẹ mà bướng bỉnh: “Ấu trĩ.”

Y ngồi ở trước bàn, cầm lấy quyển sách kia chuyên tâm xem xét, biểu tình bình tĩnh mà yên lặng, tựa hồ Âu Dương Lam xuất hiện với y mà nói cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Cơm trưa cũng dùng ở trong phòng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Tô Nhan ngủ đến mặt trời lên cao mới đứng dậy, Hoa Lân đã ở ngoài cửa gọi y đi dùng đồ ăn sáng.

Lúc đến nhà ăn, tất cả mọi người đã ngồi xuống, Âu Dương Lam ngồi ở chủ vị, bên cạnh hần là Lý Cẩm Phong, mà vị trí kia rõ ràng là lưu lại cho Tô Nhan. Tô Nhan vừa đi vào, liếc mắt một cái cũng chưa nhìn vị trí bên cạnh đó, chỉ tùy ý kéo cái ghế cá biệt bên cạnh Tạ Nhiễm mà ngồi xuống. Thức ăn trên bàn đều rất thanh đạm, chắc là vì thân thể Âu Dương Lam vừa mới khỏi hần, nghĩ đến đây, Tô Nhan không khỏi nhíu nhíu mày, nghe thấy thanh âm Âu Dương Lam nhẹ nhàng truyền đến: “Tô Nhan, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Tô Nhan vốn dĩ duỗi tay định lấy đôi đũa, nghe thấy lời này liền đem tay rút trở về, biểu tình đạm nhiên cười cười: “Hồi Lục hoàng tử, vi thần ngủ đến phi thường tốt.”

“Đương nhiên, nếu cách vách phòng không nhao nhao như vậy thì tốt.” Nhìn Âu Dương Lam đậm đậm cười, Tô Nhan lại lạnh lạnh bổ sung một câu. Lý Cẩm Phong vui đầu uống cháo nghe phong phanh như vậy không không chế được, đem cháo trắng trong miệng toàn bộ phun ra, lãng phí một bàn đồ ăn.

“Tô công tử thật là đáng yêu cực kỳ, làm người nhịn không được liền muốn cắn một ngụm.” Hần trong miệng trêu ghẹo thốt lên, biểu tình lại đột nhiên biến đổi, về sau lại khôi phục vẻ mặt cười cười, phảng phất vừa

mới cái gì cũng chưa phát sinh qua. Tô Nhan sắc mặt bình tĩnh liếc hần một cái cũng không trả lời, Âu Dương Lam lúc này mới đem tay đè trên đầu gối Lý Cẩn Phong rút về. Cũng may Lý Cẩn Phong không có nói tiếp, nếu không, một đôi chân dài làm hần tự hào cũng muốn phể rồi.

Đối với hai người ghét trên giường mất ân ái, bữa sáng đương nhiên là không cách nào ăn tiếp.

Tô Nhan phi thường bình tĩnh tời tiệt, mượn lời nói chính mình thân thể không khoẻ.

Giang Nam là một địa phương ẩm áp.

Cho dù là đang mùa đông, cũng sẽ không làm xương cốt người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Tô Nhan ngồi ở trên ghế trong viện, cách đó không xa là vườn mai là tú khí mỹ lệ, chúng nó vô hỉ vô bi, vô ưu vô sầu, mỗi ngày chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó mặc người thưởng thức, Tô Nhan nhìn đóa hoa đỏ tươi đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy một tiếng bước chân rất nhỏ.

Vừa quay đầu lại, liền bắt gặp một đôi mắt thâm thúy.

Trùng trùng điệp điệp sương mù, nhẹ thấm vào trong.

Tô Nhan cười thâm trong lòng, trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc.

Y chậm rãi đứng dậy, hướng về phía người tới thi lễ: “Vi thần tham kiến Lục hoàng tử.”

Âu Dương Lam không tự giác nhẹ nhặn mày, đi bước một đi về phía Tô Nhan, cách cỡ một bước thì dừng lại: “Người ăn mặc quá ít.”

Tô Nhan hơi rũ mắt, tươi cười bên môi vừa đúng lúc bị che dấu, trong miệng lại vẫn là bình bình đạm đạm trả lời: “Đa tạ Lục hoàng tử quan tâm, vi thần tự biết thân thể của mình.”

Âu Dương Lam không lập tức trả lời, chỉ là mắt đen híp lại, tinh tế nhìn thiếu niên thanh tú trước mắt, gương mặt kia vẫn tú khí tuyệt nhiên như cũ, trong mắt lại hàm chứa hàn ý thấu xương. Âu Dương Lam duỗi tay, muốn sờ sờ mái tóc đen bóng như mực lại bị đối phương không dấu vết tránh đi, bàn tay dừng giữa không trung, giờ phút này mới nghĩ đến chính mình còn đang “Mất trí nhớ”, vì thế liền chỉnh chỉnh sắc mặt, nói: “Ta nghe nói người là thư đồng của bốn hoàng tử?”

Rốt cuộc cũng vào chính đề.

“Vâng.”

“Còn có hôn phối?”

Âu Dương Lam bất quá muốn trêu chọc người trước mắt này mà thôi, nào biết đối phương thế nhưng làm như có thật sự gật đầu: “Vi thần lập tức muốn thành thân rồi.”

“Không được!”

Tô Nhan liền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng gương mặt khó coi, cười đến dị thường vui vẻ: “Người được phép mất trí nhớ, vì sao ta không thể thành thân?”

Âu Dương Lam bị nói trắng ra ập đến, nháy mắt không biết trả lời như thế nào, thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng, đôi tay cầm bả vai nhỏ bé yếu ớt kia, nhuyển hạ thanh mà nói: “Ta chỉ không muốn làm người sợ.”

Lời này vừa nói ra, lập tức một cái tát vang dội ánh lên gò má hoàn mỹ của Âu Dương Lam, một chưởng kia của Tô Nhan không hề lưu tình, khiến cho khóe miệng Âu Dương Lam lập tức chảy ra một vệt máu, huyết sắc đập vào trong mắt, khuôn mặt thanh tú vì phần nộ mà hơi vằn vẹo, gần từng chữ một: “Âu Dương Lam, người quá phận!”

Âu Dương Lam mắt đen hơi lóe, lại vẫn ôn nhu cười, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ: “Thực xin lỗi, ta sai rồi.”

“Vì sao không đến gặp ta? Vì sao không nói cho ta người bình an không có việc gì? Vì sao?!” Câu hỏi liên tiếp từ trong miệng Tô Nhan rống ra, lồng ngực chứa đựng tình cảm mãnh liệt đặc biệt pháp phồng, con người đen nhánh nháy mắt tràn đầy thủy quang, không bao lâu liền có chất lỏng trong suốt lẫn ào ào xuống, trượt trên gương mặt thanh tú từng giọt từng giọt rơi xuống bùn đất dưới chân.

Âu Dương Lam lại không lên tiếng, cặp mắt sáng nhạt tràn đầy ôn nhu, sau đó hần từng bước một đi tới, đem người kéo vào trong ngực.

“Ta biết ngươi rất thông khổ, thực dày vò rất khổ sở, ta đều biết, thực xin lỗi Tô Nhan, thực xin lỗi.”

Tô Nhan bị hần dùng sức ấn ở trong lòng ngực, vài lần giãy giụa không có hiệu quả, liền an tĩnh trở lại, chỉ là nước mắt rớt đến càng hung, như thế nào cũng không ngăn được.

Y nhớ tới khi Âu Dương Lam đem mình từ huyền nhai vớt lên, nhớ tới câu nói cuối cùng kia, nhớ tới không có Âu Dương Lam chính mình cần bao nhiêu dũng khí mới có thể sinh tồn đến giờ, nhớ tới chính mình đem chủ thủ cắm vào ngực Tô Nguyên Tu, nhớ tới..... Hết thấy.

Phần nộ, kích động, vui sướng cùng điên cuồng vô pháp ức chế khiến cho nắm tay y liều mạng nện trên người Âu Dương Lam, một quyền một quyền nện xuống, thẳng đến y mệt mỏi mới dừng lại.

Âu Dương Lam từ đầu thủy chung cũng mặc kệ, chỉ là đôi tay gắt gao ôm lấy, sợ Tô Nhan sẽ tránh né mình.

“Âu Dương Lam, ngươi là một tên hỗn đản!” Cuối cùng, Tô Nhan từ trong miệng vớt ra một câu.

Nghe vậy, Âu Dương Lam vui sướng nở nụ cười: “Là vinh hạnh của ta.”

Tô Nhan trừng hần liếc mắt một cái, Âu Dương Lam lại đột nhiên buông ra, chậm rãi gơ tay, xé xuống lớp mặt nạ da người, Tô Nhan bình tĩnh nhìn, trong mắt nháy mắt gọn sóng không thôi.

Chỉ thấy trên trán nguyên bản bóng loáng thành linh nhiều ra một vết sẹo dữ tợn thật dài, miệng vết thương kia từ trên trán một đường kéo dài xuống dưới, mãi cho đến chân mày mới đình chỉ. Nguyên bản cái trán cao cao lại bị vết sẹo như xà xấu xí chia thành hai nửa, dung nhan tuyệt sắc không còn tồn tại, còn lại chính là vết đỏ nhàn nhạt lệnh người phần nộ đau lòng.

Tô Nhan nâng tay lên, mềm nhẹ xoa miệng vết thương đang dần dần đóng vảy, thanh âm ngăn không được run rẩy: “Tại sao lại như vậy.”

Âu Dương Lam lại không lăm để ý, cười cầm lấy tay y: “Hiện giờ ta biến xấu, ngươi có phải không cần ta nữa không?”

Một câu nói thật là ủy khuất, Tô Nhan lắc đầu, một phen câu lấy chiếc cổ thon dài ra sức hôn lên, môi răng gian dật nhàn nhạt huyết tinh, hai người lại hôn đến vô cùng kịch liệt, nỗi khổ tương tư, thẳng đến giờ khắc này mới chân chính hóa giải.

Tô Nhan ôm vòng eo rắn chắc của đôi phương, đem chính mình toàn bộ đưa tới.

Môi răng giao triền, trần trọc lặp lại.

Chỉ cần như vậy thì tốt rồi.

Chỉ cần người này ở bên cạnh, vô luận hần biến thành bộ dáng gì, với Tô Nhan mà nói đều giống nhau.

Chỉ cần, người này là Âu Dương Lam.

“Buổi tối hôm đó là ngươi đi?” Vừa dứt ra, Tô Nhan thở phà phò hỏi.

Âu Dương Lam ôm y, hơi nhướn mày: “Đương nhiên.”

“Vậy ở khách điểm? Quyển Binh Pháp Tôn Tử cũng là ngươi lưu lại?”

“Đúng.”

Vì thế Tô Nhan không ôm hần nữa, một phen tránh ra khỏi tay Âu Dương Lam: “Vì sao phải diễn xiếc như vậy?”

Âu Dương Lam chớp chớp mắt, nói đến thật vô tội: “Ta sợ ngươi thấy một tên sũu bát quái sẽ quay đầu chạy mất, cho nên không dám trở về.”

Có quỷ mới tin!

Tô Nhan trong mắt rành mạch viết bốn chữ này.

Âu Dương Lam thấy lờ không được, đành phải đem người ôn nhu ôm vào trong lòng ngực, nhẹ giọng nói: “Về sau ta sẽ nhất định sẽ nói cho người, hiện tại, xin phép cho ta được thực hiện chức trách của trưởng phu.”

Tô Nhan còn chưa hiểu tới, thân mình lại đột nhiên bị người chặn ngang bế lên, thẳng tắp hướng về sương phòng cách đó không xa.

Thân thể quen thuộc phủ lên tới, lúc này đây Tô Nhan hoàn toàn thanh tỉnh.

Hắn nhẹ cười duỗi tay cởi bỏ vạt áo của mình, đậm cười hôn lên môi người nọ, nhàn nhạt mê loạn ở trên người người nọ nhiệt liệt yêu thương, phủ xuống, trong phòng lập tức một mảnh thanh sắc.

Chỉ có cửa sổ nửa mở ái muội trọn tròn mắt.

Sót lại một phòng xuân quang.

72. Chương 72: Tuân Mệnh

Hai người nửa năm chưa từng gặp mặt, đều giống như thú con mất khống chế ở trên giường lăn qua lộn lại, làm cho cột giường đều bắt đầu phát ra chi chi tiếng vang.

Tất cả tưởng niệm cùng dày vò toàn bộ hóa thành nhất tình yêu mãnh liệt lưu động trong không trung. Tô Nhan vong tình thổ dốc lại bị kia một tiếng một tiếng va chạm che dấu, khó nén một mảnh kiều diễm chi sắc.

Không biết Âu Dương Lam muốn bao nhiêu lần, dù sao Tô Nhan cũng mệt đến trực tiếp ngủ vùi.

Lúc tỉnh lại, toàn thân một trận chua xót.

Cũng may thân thể một mảnh khô mát, sẽ không làm người cảm thấy đã không khỏe như thế nào.

Tô Nhan ngã vào trên giường, nửa ngày chưa đứng dậy được, trong phòng an tĩnh thật sự, những hạt bụi không ngừng nhảy lên giữa nắng sớm có thể nhìn đến rõ ràng, y dùng sức nhéo mặt chính mình một cái, sau đó ăn đau nhịu nhịu mảy.

Giờ phút này cửa phòng bị mở ra, nam nhân một thân hắc y đứng ở cửa, ánh mặt trời sau lưng hắn nhàn nhạt phát ra quang phương, Tô Nhan thấy bên môi kia một nụ cười không gì sánh kịp.

Y trọn tròn mắt, nhìn người nọ từng bước một đi về phía mình.

Tiếp theo trước mắt tối sầm lại, môi thỉnh thoảng cảm thấy ẩm áp.

Tô Nhan liền cố thể nhợt nhạt hôn xuống, đôi tay lại leo đến bên cổ người nọ, thẳng đến hai người đều không thở nổi mới buông ra.

“Tô Nhan.” Người nọ trầm thấp gọi tên mình, giữa hắc mâu như có điểm tinh quang, thanh âm sau giờ ngo vẫn cứ nhiều vài phần ái muội thâm tình.

Thân mình bị người ôm lấy, Tô Nhan gắt gao dán vào bờ ngực dày rộng kia, bên tai truyền đến tiếng tim đập hữu lực trong lòng rớt cuộc thả lỏng.

Tồn tại.

Âu Dương Lam, tồn tại.

Tô Nhan trong vô thức buộc chặt ngón tay, gắt gao bắt lấy quần áo Âu Dương Lam, thật lâu đều không có buông ra.

Trong lòng bàn tay truyền đến từng trận dư ôn, làm y rớt cuộc tin tưởng này không phải mộng.

Tô Nhan vui vẻ cười rộ lên, cả đời đều chưa từng thoải mái như vậy, Âu Dương Lam ôn nhu nhìn thấy, ngay sau đó cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ hồng.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, gần bó như môi với răng.

Ở trong phòng hôn đến chán ngấy, Âu Dương Lam mới đem người buông ra, Tô Nhan mặc xong quần áo, làm bộ không phát hiện trong mắt đối phương cực nóng khác thường.

Ra cửa phòng, một người cũng không gặp.

“Hoa Lân bọn họ đâu?” Tô Nhan nhin không được hỏi.

Ngón tay thon dài của Âu Dương Lam từng chút từng chút vỗ về chơi đùa tóc dài như mực của Tô Nhan, hơi hơi mỉm cười: “Ta có một số việc sai bọn họ đi làm rồi.”

“Nga.” Tô Nhan lên tiếng, sau đó nhìn qua nam nhân bên cạnh: “Động tác của ngươi thật là nhanh.”

“Cái gì?” Âu Dương Lam giả ngu.

Vì thế Tô Nhan cười cười, tự nhiên dắt tay của hắn đi về phía trước.

Mấy tên gia hỏa Hoa Lân cùng Nam Cẩm chờ sau này ‘có dịp’ gặp mặt rồi nói, bọn họ nhất định đã sớm biết Âu Dương Lam không chết, lại gạt y một người chẳng hay biết gì, khoản nợ này, Tô Nhan khắc ghi trước rồi từ từ tìm thời gian thích hợp chậm rãi tính sổ.

Còn chưa tới sảnh ngoài, đã trông thấy hai người từ xa, Tô Nhan đứng ở chỗ cũ, chờ hai người kia đến gần, mới kêu ra tiếng tới: “Tiêu Tuyết, Vệ tiên sinh.”

Nửa năm không gặp, Tiêu Tuyết cũng không có biến hóa gì, nhưng Vệ Tử Thu so với trước càng mỹ lệ hơn.

Lời này Tô Nhan đương nhiên không có khả năng nói ra, không phải không biết Vệ Tử Thu ghét nhất người khác nói hắn lớn lên xinh đẹp cỡ nào mỹ mạo làm sao.

“A Nhan.” Tiêu Tuyết thân thiết kêu lên, ngay sau đó nhìn Âu Dương Lam trong lòng hiểu rõ mà không nói ra nhìn nhau cười, Tô Nhan giả bộ không phát hiện, đối hắn nói: “Ngươi cùng Vệ tiên sinh làm sao lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là tới xem ngươi á.” Vệ Tử Thu chẳng hề để ý nói một câu.

Tô Nhan cười: “Tới thật đúng lúc.” Lời nói có ẩn ý, ba người kia sao có thể không hiểu, vì thế Âu Dương Lam liền phi thường cẩn thận khoác lên vai y, nhẹ giọng nói: “May mắn là có Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu, nếu không hôm nay làm gì có cơ hội hảo hảo đứng ở chỗ này.”

Hắn đã không mang mặt nạ da người nữa, vì thế vết sẹo bắt mắt trên trán hoàn toàn bại lộ ra, kết hợp với thanh âm ôn nhu của hắn nên không thấy chút nào không khéo.

Tô Nhan giương mắt thấy vết thương dữ tợn kia, khóe môi cong lên một nụ cười: “Àn, ta sẽ hảo hảo tạ ơn Tiêu Tuyết cùng Vệ tiên sinh.” Ngữ khí nghiêm nhiên này là bắt chước Âu Dương Lam làm chủ, Âu Dương Lam cười đến càng thêm vui vẻ: “Vậy làm phiền phu nhân.”

Cho dù Tô Nhan đao thương bất nhập thế nào, nghe xong hai chữ ‘phu nhân’ này không tránh khỏi một mặt đỏ hồng.

“Tiêu Tuyết, chúng ta đi ra ngoài mát mẻ mát mẻ đi, nơi này nóng quá a.” Vệ Tử Thu hô to gọi nhỏ, trên mặt tất cả đều là đáng vẻ trên gheo. Vệ Tử Thu lên tiếng, Tiêu Tuyết nào dám không theo, lập tức hóa thân thành nô bộc đỡ chủ tử đi ra ngoài.

Tô Nhan nhìn bóng dáng hai người, không nhìn được cười một tiếng: “Không nghĩ tới Vệ tiên sinh có thể tha thứ cho Tiêu Tuyết.”

Âu Dương Lam cúi đầu xuống: “Đương nhiên, cho dù Vệ Tử Thu ý chí sắt đá đi nữa, gặp được Tiêu Tuyết chú định sẽ hóa thành nhiều chỉ như.”

“Ah?” Tô Nhan nhướng mày: “Xem ra nửa năm này đã xảy ra không ít chuyện nha.”

“Ừm.” Âu Dương Lam ở trên mặt y hôn hôn, ôn nhu nói: “Về sau ta sẽ kể người nghe từng chuyện một.”

Lúc này mặt trời vào chính Ngọ, không cần cố sức đã xua tan tầng tầng lớp lớp sương mù trên bầu trời, thiếu niên tươi cười động lòng người có đóa hoa phía sau làm nền lại càng thêm sáng ngời.

Âu Dương Lam nhìn đến thất thần, ngay sau đó không chút nào bận tâm cúi đầu, hôn lấy toàn bộ đôi môi duyên dáng.

Âu Dương Lam cùng Tô Nhan có thể hòa hảo như lúc ban đầu, vui vẻ nhất tất nhiên là Tô Dật, hẳn đối với đệ đệ nhỏ nhất này luôn sủng ái vô cùng, thậm chí so đối Tô Thần còn muốn tốt hơn. Hôm qua hẳn còn thật sự đã bị lừa gạt đi, cho rằng Âu Dương Lam thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia, không dự đoán được, hẳn vừa mới cùng Tạ Nhiễm đi ra cửa phòng, liền thấy kia hai người ở nơi đó hôn đến quên hết tất cả.

Tạ Nhiễm che miệng cười, kéo nhẹ tay áo Tô Dật, nhỏ giọng nói: “Đi mau, đừng quấy rầy bọn họ.”

Tô Dật đang còn muốn nhìn tiếp, nói như thế nào đây, rốt cuộc nhìn Tiểu Nhan cùng người khác hôn môi là chuyện trăm năm khó gặp, nhưng do không lay chuyển được Tạ Nhiễm thúc giục, chỉ đành xoay người rời đi. Sắp rời khỏi hành lang gấp khúc, hẳn nhin không được quay đầu một cái, một khắc kia, hẳn đột nhiên phát hiện, hài tử mà mình tận mắt nhìn y từng chút lớn lên thế nhưng đã đến tuổi hiểu được đón ý nói đùa rồi.

Hắn không khỏi có chút sàu não, quay đầu lại trông thấy Tạ Nhiễm đang ôn nhu nhìn hắn, không nhin được cười rộ lên, duỗi tay cầm tay Tạ Nhiễm: “Khá tốt người vẫn bên cạnh ta.”

Tạ Nhiễm liền cúi đầu hôn hôn bờ môi của hắn, thấp giọng nói: “Tối hôm qua không đủ đúng hay không? Nếu không để ta hầu hạ người tiếp?”

Nghe vậy, Tô Dật quá giận liếc hắn một cái, gương mặt một mảnh đỏ bừng.

Tạ Nhiễm đầy ý cười, kéo tay hắn đi ra hành lang gấp khúc.

Trên đời này, luôn có một người như vậy sẽ vì người sinh, vì người chết, hiện tại nếu chưa xuất hiện, không đại biểu hắn không tồn tại, chỉ là vận khí của người không tốt, không có gặp được thôi.

Đám người Hoa Lân được Âu Dương Lam phái ra ngoài làm việc vẫn chưa trở về, Tô Nhan lại nhận văn kiện khẩn cấp từ kinh thành.

Giấy kia như có lửa bỏng, Tô Nhan chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng liền không tự chủ “Lộp bộp” một phát.

Người truyền tin quỳ gối dưới đất, thanh âm cung kính mà vội vàng: “Cửu công chúa lệnh nô tài ra roi thúc ngựa đem tin này đưa tới, lúc đi vào rừng, nàng cố ý phân phó nhất định phải đem tin này giao tới tay Tô công tử, nếu không nô tài liền muốn đề đầu đi gặp nàng.”

Tô Nhan tiếp lấy tin kia, phát phát tay, người truyền tin liền chậm rãi lui ra ngoài.

Chất liệu tờ giấy kia cực tốt, nắm ở trong tay khi vẫn mang theo hơi thở ấm áp, ánh mắt Tô Nhan bình tĩnh nhìn tin tức trong tay, đang chuẩn bị mở ra một bàn tay lại đột nhiên lấy mất. Tô Nhan ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt mang theo ý cười, nghe thấy hắn nói: “Ta đọc cho người nghe.”

Tô Nhan há hốc mồm, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Âu Dương Lam mở tin ra, chỉ nhìn một hàng liền nhú nhú mày, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn Tô Nhan: “Xem ra chúng ta phải lập tức hồi kinh.”

Sau đó thấy Tô Nhan thần sắc nghi hoặc lại bổ sung một câu: “Tiểu Dụ mất tích.”

Tô Nhan thiếu chút nữa đứng không vững, cũng may Âu Dương Lam tay mát lạnh ôm lấy mới không đến nỗi té ngã.

Tiểu Dụ Tiểu Dụ, nửa năm này y chỉ lo Âu Dương Lam, thế nhưng đã quên tử thạng thảm thiết của Tiểu Dụ ở kiếp trước. Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Tô Nhan một mảnh tái nhợt, môi cũng trở nên run rẩy, Âu Dương Lam đau lòng an ủi: “Chúng ta tức khắc xuất phát hồi kinh, Tiểu Dụ chắc chắn bình an không có việc gì.” Hắn nói rất chắc chắn, Tô Nhan trong lòng giờ phút này lại hoàn toàn vô pháp bình tĩnh.

Bởi vì lo lắng Tiểu Dự, Tô Nhan cùng Âu Dương Lam liền ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành.

Tô Dật cùng Tạ Nhiễm đương nhiên muốn đi cùng thì bị Tô Nhan cường ngạnh ngăn lại, mà hai người Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu luôn luôn không biết nghe lời, cho nên vô luận Tô Nhan du thuyết thế nào bọn họ cũng nhất quyết muốn theo. Tô Nhan biết bọn họ lo lắng, sau bèn cam chịu bọn họ cùng hồi kinh.

Bọn họ cơ hồ suốt đêm kiên trì trở về, Tô Nhan không rảnh lo đến xe ngựa, cùng Âu Dương Lam cùng ky một con, cũng tiết kiệm không ít thời gian.

Khi chạy về kinh thành, ngày mới tờ mờ sáng.

Cửa hàng còn chưa mở cửa, trên đường một mảnh lãnh sắt tiêu điều, Âu Dương Lam đem áo khoác gắt gao khóa Tô Nhan lại, nhẹ giọng nói: “Về phủ trước, trời sáng ta liền tiến cung diện thánh, tin là rất nhanh sẽ có kết quả.”

Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu đều gật gật đầu, một hàng bốn người liền xuyên qua đường cái quanh quẽ trở về phủ Lục hoàng tử.

Âu Dương Lam ở trước cửa phủ hơi hơi tạm dừng một chút, sau đó cười nói: “Ta không ở đây nửa năm, phụ hoàng có gây phiền toái cho người không?”

Tô Nhan lắc đầu.

Đích thật là không có, trừ bỏ thời điểm Âu Dương Lam mới vừa “Chết”, khi đó có Âu Dương Vân cùng Âu Dương Khâm cầu tình, còn có Tiểu Dự không sợ chết góp lời, y mới có thể miễn đi lao ngục chịu khổ, hiện giờ, Tiểu Dự không biết đang ở địa phương nào chịu tra tấn.

Nhớ tới bên miệng Tiểu Dự chưa từng mất đi nụ cười, đôi mắt như sao trời, Tô Nhan trong lòng đau xót: “Nhất định trong thời gian ngắn nhất phải tìm được Tiểu Dự, nếu không.....” Câu nói kế tiếp lại là nói không được, Âu Dương Lam mềm nhẹ vỗ lưng y, ôn nhu nói: “Tuân mệnh.”

Thanh âm ấm ướt nhuần ngữ, rất ôn nhu.

73. Chương 73: Tô Thần, Người Quá Nóng Lòng

Mấy người ở trước cửa phủ xuống ngựa, một hình bóng quen thuộc liền từ bên trong cánh cửa bước ra.

Tô Nhan tập trung nhìn vào, đúng là Hoa Lân.

Y không tự chủ được nhìn về phía Âu Dương Lam, rất khó để coi trạng huống trước mắt là trùng hợp.

Làm như minh bạch nghi hoặc của Tô Nhan, Âu Dương Lam liền cười giải thích nói: “Ta nói rồi, Tiểu Dự chắc chắn bình an không có việc gì.”

Giờ phút này, Tô Nhan mới rút cuộc minh bạch vì sao nửa năm qua Âu Dương Lam đều tránh không gặp, bất quá là trong lòng đã có tính toán, như vậy: “Chúng ta chia lìa nửa năm này chính là vì sau này có thể ở bên nhau?”

Âu Dương Lam nhẹ gật đầu, tiếp theo hôn xuống trán Tô Nhan một cái: “Nếu dùng nửa năm này có thể đổi lấy bên nhau lâu dài, ta phi thường nguyện ý.”

“Ai nha, các người đừng có buồn nôn nữa,” Vệ Tử Thu không biết từ nơi nào xông ra, hô to: “Tiêu Tuyết, nhanh đi lấy cái chổi tới quét a, ta nổi da gà hết rồi nè.” Nói xong còn chà xát cánh tay mấy cái tượng trưng.

Âu Dương Lam nhìn hẩn, đối Tiêu Tuyết nói: “Tiêu Tuyết, quản người của người cho kĩ.”

Tiêu Tuyết liền một bộ bị quản nghiêm, buồn rầu thật sự: “Ta sợ vợ.”

.....

Đợi đến lúc mấy người đi vào phủ hoàng tử, Tô Nhan liền thấy Nam Cẩm cùng Tả Kỳ sớm đã chờ ở một bên, thấy Âu Dương Lam cùng y đi vào, đều cung kính vô cùng.

Hiện giờ chuyện của Tiểu Dụ quấy đến Tô Nhan tâm thần không yên, nơi nào còn nhớ rõ việc báo thù.

“Tiểu Dụ mất tích lúc nào?” Âu Dương Lam đem Tô Nhan an trí ở vị trí chủ vị, chính mình ngồi ở một bên.

“Bốn ngày trước.” Tây Minh ôm kiếm, thấp giọng trả lời.

“Có tra được chỗ nào không?”

Nam Cẩm một tay vịn cằm, thanh âm trầm trọng trả lời: “Thế lực đối phương so trong tưởng tượng còn to lớn hơn, hiện giờ chưa có tung tích Tiểu công tử, bất quá đã xác định ở kinh thành.”

Âu Dương Lam hơi hơi trầm ngâm, sau đó hỏi: “Chuyện này là các người nói cho Tiểu Cửu biết?”

Đông Hồ lắc đầu, cau mày: “Cửu công chúa tựa hồ phi thường lo lắng chuyện Hoàng Thượng khó giữ đế vị, vẫn luôn âm thầm lưu ý các cung nhân.”

Âu Dương Lam không khỏi cười: “Nha đầu này rốt cuộc hiểu chuyện một chút rồi.”

“Thân thể phụ hoàng thế nào?”

“Không tốt lắm.”

Vì thế Âu Dương Lam mang Tô Nhan đứng dậy, nói với đám thuộc hạ: “Tiếp tục tăng số người đi tìm, nội trong hôm nay phải có kết quả.”

Tô Nhan từ đầu đến cuối đều an tĩnh vô cùng, ngay cả lúc Âu Dương Lam nói câu kia cũng không có phản ứng gì. Chờ tới khi hai người tới hậu viện rồi, Tô Nhan mới dừng lại chăm chú nhìn Âu Dương Lam: “Người biết rõ Tiểu Dụ mất tích là do ai làm.” Khẩu khí phi thường chắc chắn.

Âu Dương Lam vốn không định giấu giếm, chỉ cúi xuống bên tai y nhẹ nhàng phun ra một cái tên.

Tô Nhan liền khiếp sợ mở to hai mắt, phi thường khó có thể tiêu hóa sự thật này.

“Sao có thể!” Y không thể tin tưởng kêu lên: “Sao có thể là hắn!”

Âu Dương Lam tựa sớm đã tiếp nhận sự thật này, chỉ nhàn nhạt nói: “Thích khách ở Lạc Tùng Nhai cũng là hắn phái tới.”

“Cái kia phụ thân..... Tô Nguyên Tu.....” Cho tới bây giờ, Tô Nhan vẫn có thói quen kêu người kia là phụ thân.

Âu Dương Lam biết tâm tư của y: “Tô Nguyên Tu với hắn mà nói bất quá chỉ là một tiểu nhân vật, có cũng được mà không có cũng không sao. Tô Nhan, người từ lúc bắt đầu đã xem thường hắn.”

Tô Nhan mím môi không nói, trong mắt thần sắc quay cuồng không thôi.

Qua một chốc, Âu Dương Lam tiến cung diện thánh, Tô Nhan tự tay mặc triều phục cho hắn, cho dù trên trán nhiều thêm một vết thương dữ tợn, Âu Dương Lam vẫn như cũ không tổn hao chút phần chấn oai hùng nào, Tô Nhan bình tĩnh nhìn hắn, lại có chút thất thần.

Rốt cuộc là vận khí thế nào, mới có thể cho mình hai đời đều gặp cùng một người.

Nếu gặp được người này mà tiêu hết may mắn mình đang có, cũng không hẳn là chuyện gì xấu.

Âu Dương Lam bị y nhìn, câu môi, lộ ra một mặt tà mị: “Người nếu còn nhìn ta như vậy, ta không dám bảo đảm kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.”

Tô Nhan lúc này mới thu hồi tầm mắt, duỗi tay vuốt phẳng nếp nhăn trước ngực hắn: “Hoàng Thượng vẫn luôn cho rằng người đã chết.”

“Ta biết, ta sẽ xử lý.” Âu Dương Lam bắt lấy tay Tô Nhan, ở trong lòng bàn tay rơi xuống một nụ hôn: “Ta chưa trở về thì người cứ ở trong phủ, đừng đi ra ngoài.”

Tô Nhan thuận theo gật đầu, tiễn Âu Dương Lam ra khỏi cửa.

Thăng đến khi xe ngựa chở Âu Dương Lam đi xa, Tô Nhan mới thu tầm mắt về, không biết vì sao kinh thành này đột nhiên trở nên không náo nhiệt nữa, mấy ngày nay đều tối tăm mờ mịt, không thấy nổi một tia sáng.

Tiểu Dụ.

Tô Nhan gọi mãi cái tên này, trong lòng càng thêm nôn nóng.

Vừa nãy Âu Dương Lam nói cái tên kia, trong đầu y cứ bồi hồi không thôi, có đôi khi địch nhân càng nguy hiểm càng là người bị xem nhẹ, là do y sơ sót, mà ngay cả Tiểu Dụ đang ở hiểm cảnh cũng không hay biết.

Khí tức mùa đông dần dần rời xa, cái loại rách nát hiu quạnh này cũng chậm rãi giải tán.

Tô Nhan ngồi ở hậu viện, bình tĩnh nhìn một thân ảnh thon dài từ trên tường rơi xuống, hết như một ngày của nửa năm trước, trường kiếm trong tay người nọ lạnh băng đến cực điểm, gương mặt anh tuấn một mảnh nôn nóng, giờ phút này cũng vẫn như vậy, bất đồng chính là đáy mắt người nọ đã không còn ôn nhuận thâm tình.

“Ngũ ca.” Đợi cho người đến gần, Tô Nhan mới nhẹ gọi một tiếng.

Tô Thần nhìn nhìn bốn phía, xác định sẽ không có người tới vướng bận, mới nhìn Tô Nhan: “Tiểu Dụ mất tích người có biết hay không?”

“Biết.”

“Ta mang người đi tìm hẩn, ta biết hẩn ở nơi nào.” Tô Thần vội vàng nói, một phen cầm tay Tô Nhan.

Tô Nhan mặc hẩn lôi kéo cũng không giãy giụa, vô cùng phối hợp đi theo Tô Thần từ cửa sau ra khỏi phủ đi về một con đường khác. Tô Thần vẻ mặt vui sướng, mà Tô Nhan thì đã định thần lại, ước chừng qua nửa nén hương, bọn họ rốt cuộc ngừng lại.

Trước mắt là một tòa đại trạch cũ xưa, hình như hoang phế đã lâu.

Đại môn có một đồng mạng nhện, thật náo nhiệt.

Đẩy cửa vào, bên trong lại sạch sẽ ngoài dự đoán, cứ cách mười mét thì có một hắc y nhân đứng ở chỗ đó, phảng phất bên trong có đồ vật rất quan trọng, nhất định phải bảo hộ kỹ càng, bằng không sẽ bị người khác đoạt ngay lập tức.

Tô Nhan xem điệu bộ này, không mẫn không nhạt nói: “Ngũ ca, Tiểu Dụ ở chỗ này sao?”

Tô Thần không nhìn y, chỉ là đôi tay nắm đi vào bên trong. Tô Thần đẩy ra một cánh cửa dẫn Tô Nhan đi vào, cửa phòng vừa mới mở đã khép lại, Tô Thần liền nhào qua người Tô Nhan. Tô Nhan sớm có chuẩn bị, khỏe mắt chợt lóe liền tránh né thành công, vô cùng bình tĩnh hỏi: “Ngũ ca, đây là mục đích người dẫn ta tới?”

Tô Thần tựa không dự đoán được y sẽ bình tĩnh như vậy, không tránh khỏi hơi sững sốt, về sau cười ha hả: “Âu Dương Lam đã trở lại đúng hay không?”

“Đúng.”

“Rất tốt, hẩn hiện giờ khẳng định đang tiến cung diện thánh, không có thời gian chiếu cố người, mà mấy người Hoa Lân kia cũng đang bận chuyện khác. Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để ta mang người đi.” Tô Thần bên cạnh vừa cười vừa nói, thanh âm điên cuồng mà có chút vụn vặt.

Tô Nhan không khỏi nhíu mày: “Tại sao phải làm như vậy?”

“Tại sao? Đương nhiên là vì mang người đi, đương nhiên là vì từ nay về sau cùng người song túc song tề*.” Tô Thần chậm rãi đi tới, đáy mắt điên cuồng nhìn một cái không sót thứ gì: “Tiểu Nhan, ta nghĩ đến người mười mấy năm, thậm chí nằm mơ cũng thấy người, ta không tin người chưa bao giờ nhận thức được.”

*Song túc song tề: túc: ở cùng một chỗ, tề: cùng nhau bay lượn, chỉ cặp tình nhân yêu nhau gắn bó không rời

“Cho nên, đây là phương thức người yêu ta?” Tô Nhan ngẩng đầu lên nhìn hắn, thanh âm tràn đầy lạnh băng.

Tô Thần ngẩn ra, sau đó không thêm để ý cười: “Người không yêu ta, không phải sao? Người tình nguyện trông coi một tòa nhà trống trơn, trông coi đến già, cũng muốn chấp nhất với một người đã chết, ta đây nên làm cái gì bây giờ? Tô Nhan, người nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ!”

“Người yêu ta đó là chuyện của người, không quan hệ đến ta.” Tô Nhan lạnh lùng trả lời làm tiếng cười Tô Thần càng thêm càn quấy: “Nói rất đúng, thật sự là quá tốt! Ta đây hiện giờ vì sao còn bận tâm cảm thụ của người! Chỉ cần ta chiếm hữu người, lấy tính tình của người nhất định sẽ không trở lại với Âu Dương Lam, nếu ta không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng!”

Chữ cuối vừa dứt, Tô Thần như đã quyết tâm nhào qua đây, đem Tô Nhan chặt chẽ ôm vào trong ngực, môi lưỡi lửa nóng nháy mắt áp xuống, Tô Nhan ngạnh khớp hàm liều mạng giãy giụa, sức lực lại quá nhỏ, căn bản đánh không lại Tô Thần cật lực.

Y chỉ cảm thấy đầu lưỡi Tô Thần từ ngoài miệng một đường đảo qua, sau đó kéo xuống cổ, cuối cùng dừng trên xương quai xanh của y.

Cảm giác kia, tựa như một con sâu trùng ghê tởm chậm rì rì bò qua, làm toàn thân y trở nên cứng đờ.

“Ngũ ca, người muốn cho ta hận người cả đời sao?” Tô Nhan bình tĩnh hỏi, trong mắt một mảnh gợn sóng bất kinh, Tô Thần đang phát nhiệt trên đầu nghe xong không khỏi sững sốt, sau đó thân thể hơi cứng còng, bởi vì bên hông hắn chính là một chủ tử nhỏ bé, lưỡi dao mặc dù ngắn nhưng về sắc bén khỏi cần bàn. Tô Nhan nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, không khỏi cười: “Người biết không? Thanh chủ tử này đã từng lấy mạng Tô Nguyên Tu, nếu người còn dám tiến thêm một bước, nó liền có thể làm người biến mất khỏi thế gian này, giống như phụ thân người.”

Tô Thần trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, ngay sau đó không để ý cười: “Tự làm bậy không thể sống.”

Hắn bình tĩnh trả lời làm Tô Nhan có vài phần kinh ngạc, ngay sau đó hô: “Thì ra là thế.”

Tô Thần nhìn hắn, xả môi cười: “Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt?”

Vừa lúc này, ngoài cửa vang lên một trận âm ỉ, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra, một thân ảnh mảnh khảnh đứng ở cạnh cửa, gương mặt kia tái nhợt nhưng trong mắt lại như chứa một đoàn đao sắc bén vô cùng. Hắn nhìn cảnh hai người giằng co trong phòng, đột nhiên cười, thanh âm tinh tế nhu nhu, khi nói chuyện tất nhiên là mang theo một cổ khí chất nghe mà thấy yêu tiếc: “Tô Thần, người quá nóng vội.”

Hắn khí định thần nhàn như đang nói chuyện thời tiết hôm nay có tốt không, ngay cả Tô Nhan cũng bất giác run lên.

Người này thế nhưng thâm trầm như thế, chính mình trước kia vì sao một chút cũng không nhận ra, nghĩ đến đây Tô Nhan lập tức hỏi: “Tiểu Dụ đâu?”

Người nọ hơi mỉm cười: “Hắn đương nhiên ở chỗ hắn nên ở.”

Tô Nhan lên tiếng: “Người biết Tiểu Dụ thích người nhiều ra sao không?”

Nghe vậy, ý cười trên mặt người nọ càng tăng lên, giống như vụn thủy ngân, sáng ngời long lanh rồi như cách một trang giấy thật mỏng. Tô Nhan bị tươi cười làm kinh ngạc, y đích xác chưa bao giờ gặp qua người này cười qua như thế, hiện giờ tươi cười làm hắn khiến lòng Tô Nhan thắt chặt, chỉ vì y đột nhiên nhớ tới Tiểu Dụ lúc nhắc đến người này, trong mắt một đại mặc thâm tình.

“Thì tính sao? Hắn bắt quả là một quân cờ mà thôi, quân cờ thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

74. Chương 74: Tô Thần

“Âu Dương Phong, ngươi nhất định sẽ hối hận.” Tô Nhan nhìn hắn, từng câu từng chữ nói, biểu tình Âu Dương Phong trong nháy mắt lóe lên cái gì đó, tiếp theo thì như cái gì cũng chưa phát sinh qua, thanh âm nhỏ bé yếu ớt mà lạnh băng: “Ta cũng không làm chuyện hối hận.” Tiếp theo nháy mắt ra hiệu với người bên ngoài, lập tức liền có vài tên hắc y nhân tiến vào đem Tô Nhan tách qua một bên. Tô Thần phục hồi tinh thần lại muốn ngăn cản, cánh tay liền bị định trụ, y không thể tin được nhìn Âu Dương Phong: “Âu Dương Phong, ngươi đây là ý gì!”

Âu Dương Phong rũ mắt cười, thanh âm từ trong miệng tràn ra: “Tô Thần, ngươi và ta bất quá chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi, hiện giờ Tô Nhan rơi vào tay, ngươi nên minh bạch, ngươi đã không còn giá trị lợi dụng.”

Hắn vừa nói xong, đồng tử Tô Thần liền co chặt lại, sau đó nhanh chóng biến thành một mảnh xám xịt.

“Ngũ ca!” Tô Nhan hét lên như xé rách yết hầu, tới xa xôi phía chân trời, Tô Thần như không có nghe thấy, hắn chỉ là có chút ai oán nhìn Tô Nhan, gian nan mà thông thả đọc từng chữ: “Ngươi không biết, ta trước nay chưa từng muốn làm ca ca của ngươi.” Diễm sắc nơi khóe miệng kia không ngừng phóng đại trong mắt Tô Nhan, sau đó thân thể Tô Thần ngã phịch xuống trước mặt y, nện xuống mặt đất lạnh lẽo dưới chân, phát ra tiếng động trầm đục, thanh âm kia đánh vào lòng Tô Nhan, biến thành một tiếng sét đùng đoàng.

Tô Thần đã mất hơi thở.

Cái nhận thức này làm đầy lòng Tô Nhan một trận quặn đau, y chưa từng hận người này, cho dù người này đối với y ôm ý tưởng không an phận, cho dù người này dùng phương thức khó có thể tiếp thu muốn đem y chiếm cho riêng mình, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn hận hắn.

Những thứ rách nát trong trí nhớ y, người này sắm vai một nhân vật phi thường trọng yếu.

Khi y còn nhỏ, khi y bị người ta khi dễ, khi y bất lực cô độc, luôn có một người ôn nhu nội liễm như vậy lặng lẽ nhìn mình.

Cho dù rất nhiều năm về sau, y mới hiểu được, trong ánh mắt kia không phải huynh đệ chi tình, mà là ái mộ trong mắt tình nhân.

“Âu Dương Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thật lâu sau, Tô Nhan mới tìm giọng nói của mình, trầm thấp hỏi.

Âu Dương Phong từng bước một đi tới, đứng trước mặt Tô Nhan, tươi cười ưu nhã mà gầy yếu: “Đương nhiên là long ý.” Hắn vẫn là mỹ nhân yếu đuối mong manh bệnh nặng, Tô Nhan nhìn hắn, ở hắn đáy mắt dễ dàng tìm được một loại cảm xúc tên là dã tâm.

“Một người sống không quá hai mươi tuổi, cho dù tranh được long ý thì thế nào, ngươi có thể hưởng mấy ngày phúc đây?” Tô Nhan trào phúng cười, trên mặt lập tức truyền đến một mảnh nóng rát. Âu Dương Phong tuy là con ma ốm, không nghĩ tới lực tay rất lợi hại, Tô Nhan bất quá bị hắn quăng một bạt tai, thế nhưng nửa bên lỗ tai đã ù đi, ông ông lợi hại.

“Mấy người các ngươi thì biết cái gì?” Âu Dương Phong thẳng tắp nhìn chằm chằm, đôi mắt mỹ lệ như có lửa, ngay sau đó sẽ đem Tô Nhan đốt tro.

Tô Nhan không chút để ý cười cười, đem miệng đầy huyết tinh nuốt xuống, hỏi: “Vì sao phải hại Âu Dương Lam?”

Âu Dương Phong trong mắt hơi lóe, ngay sau đó cười: “Ai nói ta muốn giết hắn tới? Ở Lạc Tùng Nhai kia, bất quá chỉ muốn giết người mà thôi.”

“Giết ta đối với ngươi thì có lợi ích gì?”

Tô Nhan so với trong tưởng tượng của hắn quá mức bình tĩnh, Âu Dương Phong vẫn tính tình tốt cười: “Bởi vì nhìn ngươi thực chướng mắt a, bất quá chỉ là con vợ lẽ, thậm chí chỉ là do cô cô tùy hứng cùng một tên khất cái dơ bẩn sinh thứ đã loại như ngươi, vì sao tất cả mọi người vây quanh ngươi? Ân? Tô Nhan, ngươi rốt cuộc có cái gì tốt?”

“Phụ hoàng đối với người lau mắt mà nhìn, Tam ca thích người, ngay cả Lục ca cũng thua trên tay người, Tô Nhan, ta thật sự không phát hiện, người rút cuộc có cái gì đáng giá để họ phải dụng tâm đối tốt như vậy.” Âu Dương Phong giơ lên khinh miệt tươi cười, đôi mắt xoay vần trên người Tô Nhan, đột nhiên tà khí nở nụ cười: “Không biết bên dưới quần áo là cái phong cảnh gì, chắc hẳn đã hạ đủ loại công phu trên giường a, nếu không, sao có thể làm tên ca ca người sống chơ lại gần kia vì người cam nguyện đi tìm cái chết!”

Nghe vậy, Tô Nhan cúi đầu nở nụ cười, cười không ngừng đến khi Âu Dương Phong không kiên nhẫn, mới chậm rãi phun ra một câu: “Ta đương nhiên không có gì tốt, bất quá là vừa vận khỏe mạnh hơn người một chút.”

Sắc mặt Âu Dương Phong nháy mắt âm trầm xuống, giơ lên quăng một bạt tai tới.

Tô Nhan bị đánh đến quay đầu đi, rút cuộc máu tươi không nhịn được tràn ra khóe miệng, men theo chiếc cằm bóng loáng rút xuống nền nhà.

Tô Nhan lại không để ý lắm, chỉ nhìn Âu Dương Phong hỏi tiếp: “Tiểu Dụ ở nơi nào?”

“Hắn đã biết một ít chuyện không nên biết, cho nên ta đem hắn nhốt lại.” Khẩu khí Âu Dương Phong lập tức trở nên rất vi diệu, Tô Nhan nghe xong, không khỏi nói: “Ta khuyên người, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tổn thương đến hắn, nếu không, người sẽ không biết người rút cuộc đã bỏ qua loại chân tâm gì?”

Âu Dương Phong như cực không thích nghe lời này, vung tay áo đi ra ngoài, lúc gần đi ném xuống một câu: “Dem y nhốt lại cho ta, có hắn ở đây, Lục ca nhất định sẽ đến.”

Tô Nhan nhìn bóng dáng mảnh khảnh biến mất, tiếp theo sau cổ đau xót, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Từ nhỏ đến lớn, Âu Dương Lam tiến đến phòng Âu Dương Quân chưa bao giờ cần thông báo, cũng không cần bất luận truyền đạt gì, chỉ cần hắn đẩy cửa, cho dù Âu Dương Quân đang ở trên giường cùng người phiên vân phúc vũ cũng tuyệt sẽ không trách tội hắn.

Trước tấm cung Hoàng đế lúc này không phải thái giám thân cận nữa, mà là thị vệ mang theo bội đao.

Âu Dương Lam ánh mắt sắc bén lên, ngay sau đó lách mình sau một thân cây.

Hai gã thị vệ cầm đao túc trực hai bên cửa, hơn nữa vô cùng cảnh giác, một gã trong đó đang nhìn qua bên này, Âu Dương Lam liền nhặt một viên đá ném ra ngoài, hai gã thị vệ kia liếc nhau, một gã trong đó đi qua chỗ phát ra tiếng động, Âu Dương Lam thấy một kẻ không thành.

Liền vòng lại sau lưng tấm cung, hắn từ nhỏ lớn lên trong này, tự nhiên đối bất cứ địa phương nào cũng đều quen thuộc.

Cửa sau khóa chặt, Âu Dương Lam nhíu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ Âu Dương Phong thật là tâm tư cẩn mật, nhẹ điểm mũi chân một cái, nhẹ nhàng đứng trên mái ngói đỏ tươi, sau đó từ một bên giếng trời nhảy xuống.

Tấm cung bài trí vẫn giống như trước, vị trí ghế dựa cũng không có biến quá, trong không khí mùi mốc dày đặc, Âu Dương Lam khẽ đi đến mép giường, lại nhận không ra người đang nằm ở trên giường một đầu bạc là phụ hoàng của hắn.

Trong trí nhớ hắn phụ hoàng oai hùng thần vĩ, cùng người trước mắt khô hao như cây này người hoàn toàn vô pháp liên tưởng với nhau.

“Phụ hoàng.” Âu Dương Lam thấp giọng, nhẹ gọi một tiếng.

Người trên giường thống khổ nhíu nhíu mày, tiếp theo mới vô cùng gian nan nâng mí mắt lên, thấy bên mép giường đột nhiên xuất hiện một người. Hắn còn cho rằng mình nằm mộng, Âu Dương Quân chậm rãi vươn đôi tay gầy khô, thực nhẹ thực nhẹ cầm tay Âu Dương Lam, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, lại vô hạn ấm áp: “Xem ra trăm đại nạn ập tới, thế nhưng vẫn có thể mơ thấy người.”

Âu Dương Lam trở tay cầm đôi bàn tay khô khốc đó, khẽ cười nói: “Phụ hoàng chính là thiên tử, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Âu Dương Quân lúc này mới đem đôi mắt hơi mở to hơn chút, nhìn hắn: “Tiểu Lam, người.....”

“Ta không chết.” Âu Dương Lam dùng sức cầm tay ông ta, nhẹ giọng nói.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi a,” ngay sau đó thấy vết thương trên trán Âu Dương Lam: “Thương thế kia.....”

Âu Dương Lam sờ sờ vết sẹo trên trán, thông thả cười: “Không có việc gì.”

Tiếp theo, Âu Dương Quân tiếp tục nói: “Tiểu Phong đã điên rồi, người nhất định phải ngăn cản hắn.”

Âu Dương Lam không tỏ vẻ nghi hoặc gì, Âu Dương Phong vì đoạt ngôi vị hoàng đế, tại nửa năm này không ngừng cấp phụ hoàng dùng một loại mê dược tên là Mộng Trì, được tính tuy không đến chết, nhưng lại có thể khiến người phân không rõ hiện thực cùng cảnh trong mơ, cả ngày mơ màng ác ác, đến cuối cùng sẽ vì đại não bị phá hư mà trường kỳ hôn mê, sau đó tử vong.

Đây là kế hoạch về lâu dài, Âu Dương Phong cũng không phải muốn mạng Âu Dương Quân, hắn chỉ là thừa dịp Âu Dương Quân nửa năm này thân thể không khoẻ mà chưa thượng triều, âm thầm tích cực mượn sức triều thần, thậm chí Lý Thừa tướng mới nhậm chức cũng thành người ủng hộ hắn.

Hắn sợ dĩ làm như vậy, bất quá là muốn danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị hoàng đế này.

Lòng dạ thâm độc!

Âu Dương Lam không khỏi nhú mày, trong đầu nháy mắt hiện lên khuôn mặt Tô Nhan.

Sau đó, liền từ ống tay áo móc ra một hạt châu xanh biếc, đưa vào trong miệng Âu Dương Quân: “Đây là giải dược Tiêu Tuyết nghiên cứu chế tạo, uống trong vòng mười ngày phụ hoàng liền có thể khôi phục như thường. Tội nay ta sẽ để Tiêu Tuyết đến đây chẩn bệnh cho phụ hoàng, về phần Tiểu Phong, phụ hoàng không cần lo lắng, ta sẽ tự xử lý.”

Hắn nhìn Âu Dương Quân đem kia hạt châu kia nuốt vào xong, liền muốn ly khai, ai ngờ ống tay áo lại bị đối phương kéo lấy, ánh mắt Âu Dương Quân vẫn đục, trong miệng lại nói: “Hắn dù sao cũng là hài tử của Âu Dương gia, không cần giết hắn.”

Âu Dương Lam trầm ngâm một phen, gật gật đầu, sau đó từ đường cũ ra khỏi hoàng cung.

Hắn trong lòng nhớ nhung Tô Nhan, chân cơ hồ không thể ngừng lại chạy về phủ, chờ đến khi tới nơi, nghênh đón hắn chính là tin Tô Nhan mất tích.

Hai tay Âu Dương Lam rũ bên cạnh không tự chủ được nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán bạo khởi, đôi mắt giống như chim cắt âm trầm đáng sợ. Hoa Lân biết chính mình lần này phạm phải sai lầm nghiêm trọng, cúi đầu quỳ xuống: “Không trông coi được Tô Nhan là thuộc hạ thất trách, thỉnh thiếu gia trách phạt.”

Âu Dương Lam ngó hắn liếc một cái, tay phải nhẹ nhàng ấn ở trên mặt bàn, một lát sau, cái bàn kia tan nát, thanh âm bén nhọn chói tai khiến cho tất cả mọi người thẳng thốt. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua chủ tử tức giận như vậy, cho dù lúc trước tra ra người đứng sau hạ độc thủ là huynh đệ cùng cha khác mẹ cũng chỉ là nhàn nhạt cười một cái. Mà hiện giờ, hắn thế này.. những thuộc hạ theo hắn nhiều năm như vậy, chỉ có thể nói rõ, lúc này đây, Âu Dương Lam là thật sự sinh khí.

“Đứng lên đi,” hắn nhìn Hoa Lân quỳ trên mặt đất cùng với đồng bọn quỳ trên mặt đất thay Hoa Lân cầu tình, khẽ cười cười: “Tô Nhan nhất định phải tự mình tìm các người tính sổ, cho nên, cái này trước hết trước nhớ kỹ, về sau tính luôn một lượt.”

Nghe vậy, đám người Hoa Lân mới đứng dậy, nhưng vô pháp ngẩng đầu lên, ở thời điểm máu chót như này, bọn họ thế nhưng đánh mất Tô Nhan, nếu y có chút tổn thương nào, bọn họ chính là chết một vạn lần cũng không thể đền bù.

“Thiếu gia, ta lập tức đi tìm công tử, chậm một chút nữa, hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm.” Bắc Linh chảy nước mắt, nói xong liền muốn xoay người đi ra ngoài, lại bị Âu Dương Lam ngăn lại, chỉ nghe hắn bình tĩnh chậm rãi nói: “Tô Nhan nhất định là tự nguyện đi với người nọ, nếu không người khác sao có thể dễ dàng mang đi? Trước đó ai đã tới phủ?”

Mấy người đều lắc đầu.

Âu Dương Lam hơi híp mắt, câu môi cười: “Tô Thần.”

“Đích xác, hần hiem nghi lớn nhất, rốt cuộc hần là ca ca công tử, chẳng lẽ là hần đem công tử bắt đi?” Bắc Linh kinh hô.

Âu Dương Lam lắc đầu: “Tô Thần sáng sớm đã cùng Âu Dương Phong cầu kết với nhau làm việc xấu, Tô Nhan nhất định là nghĩ thông suốt điểm này mới đi theo hần đi, mục đích là tìm ra nơi Tiểu Dụ mất tích,” nói tới đây, hần đối Tây Minh nói: “Đi hậu viện nhìn xem có đồ vật gì khả nghi hay không.”

Tây Minh đáp ứng rồi đi, không bao lâu liền chạy trở về, đem ngọc thoa trình lên Âu Dương Lam.

Âu Dương Lam nắm cây trâm tinh xảo kia, trong mắt thâm tình tắt lị, sau đó mới nghiêm mặt, nói: “Đây là Tô Nhan lưu lại ký hiệu, đi theo ký hiệu kia liền có thể tìm được y.”

75. Chương 75: Bí Mật

Mấy người đang nói chuyện, lại thấy một bóng người từ ngoài cửa đi đến.

Người nọ một thân tố sắc áo, sắc mặt nhiễm ý cười âm áp ý, trong ánh mắt đều phiếm nhàn nhạt vui sướng, Âu Dương Lam nhìn người tới, hơi nhướng mày: “Tam ca.”

Âu Dương Khâm nghe thấy hần kêu to như vậy thiếu chút nữa bị hù chết, hần vừa mới từ Hàm Dương giải sầu trở về, một hồi tới là tính tìm Tô Nhan, nào biết vừa vào cửa liền thấy Lục đệ đã mất nửa năm trước lại đang đứng ở nơi đó, hơn nửa ngày mới tìm về thanh âm của mình: “Lục..... Lục đệ, người không chết?”

“Đương nhiên.”

“Thật tốt quá! Tô Nhan nhất định sẽ cao hứng muốn chết!” Âu Dương Khâm vui vẻ kêu lên, lại thấy mặt Lục đệ mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, hần thừa nhận chính mình rất sợ đệ đệ này, thật sự rất sợ.

Âu Dương Lam biết hần vô tâm nói vậy, cũng chỉ thoáng đen mặt liền khôi phục bộ dáng bình thường: “Tam ca là tới tìm Tô Nhan?” Thấy Âu Dương Khâm gật đầu, lại tiếp tục nói: “Tô Nhan mấy ngày gần đây nhiễm phong hàn, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, không tiện gặp khách.”

Âu Dương Khâm vốn dĩ có chút sợ hãi hần, nghe thấy nói như vậy tất nhiên là không dám có bất luận nghi hoặc gì, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Phụ hoàng biết người đã trở về rồi hả?”

“Ta mới từ trong cung trở về.” Âu Dương Lam trả lời như thế, Âu Dương Khâm liền không biết nên nói tiếp thế nào, hần đột nhiên lên tiếng: “Phụ hoàng mấy ngày gần đây thân thể bất an, Tam ca vừa đi chính là mấy tháng, phụ hoàng quả thật là nhớ mong người, hiện giờ phụ hoàng bị bệnh, Tam ca nên để tâm nhiều hơn mới được.”

Âu Dương Khâm gật gù đầu: “Ta biết rồi.” Tiếp theo hai người không nói chuyện, Âu Dương Khâm ngồi trong chốc lát, liền tìm cái lý cớ rồi đi.

Vừa mới ra tới cửa, liền đụng vào hai người Tiêu Vệ đang nắm tay nhau một cái.

Âu Dương Lam dù bận vẫn ung dung đứng ở chỗ cũ nhìn cửa, chỉ thấy Âu Dương Khâm phi thường tự nhiên cùng hai người Tiêu Vệ chào hỏi, sau đó vẻ mặt tươi cười rồi đi.

Phát hiện này làm hần rất là kinh ngạc, xem ra đi ra ngoài mấy vòng, tâm cảnh của Âu Dương Khâm đã khoáng đạt không ít.

“Vừa mới đó là Tam hoàng tử.” Tiêu Tuyệt tìm mọi cách nịnh nọt.

“Phải không? Lớn lên rất không tồi.” Vệ Tử Thu trêu đùa ngay sau đó lên tiếng.

“Không được! Người chỉ được nhìn ta!”

“Hảo hảo hảo, chỉ nhìn người.”

Hai người không e dè gì cả khiến cho Bắc Linh che miệng cười trộm, không khí vốn áp lực cũng bởi vì sự xuất hiện của bọn họ thả lỏng được chút ít. Lúc này, Tiêu Tuyết cùng Vệ Tử Thu đã đi vào trong sảnh, Tiêu Tuyết thấy Âu Dương Lam câu đầu tiên lời nói đó là: “Tô Nhan mất tích đúng không?”

Âu Dương Lam gật gật đầu, Vệ Tử Thu liền di một tiếng, “Người thoát nhìn thực bình tĩnh, Tô Nhan đi rồi, người chẳng lẽ một chút cũng không nóng nảy?”

“Tô Nhan rất có đúng mực, ta tin tưởng y.” Âu Dương Lam cười, thanh âm ôn nhu đến cực điểm.

“Hư hết rồi.” Vệ Tử Thu lấy tay bịt mũi.

“Còn tung tích Tô Nhan?” Tiêu Tuyết lần này không lại phối hợp Vệ Tử Thu hài hước, thay đi bộ dáng không đứng đắn thường ngày. Âu Dương Lam đem trâm trong tay cho hắn nhìn: “Y để lại manh mối trên đường, rất nhanh sẽ tìm được, hơn nữa, đối phương muốn chính là ta, ta không bước một bước, y nhất định sẽ an toàn.”

“Hoàng cung đã bị tử sĩ thân cận Âu Dương Phong khống chế hết rồi, người đêm nay lên vào tẩm cung của phụ hoàng ta, xem thân mình ông ấy rốt cuộc như thế nào.”

Tiêu Tuyết gật đầu đáp ứng rồi xuống dưới, vẫn là không yên tâm: “Nếu đã biết Âu Dương Phong muốn soán vị, vì sao hiện tại còn chưa bắt hắn?”

Âu Dương Lam nhần lại lông mày: “Thế lực của hắn so với tưởng tượng của ta còn cường đại hơn, hoặc là một lưới bắt hết nếu không hậu hoạn vô cùng, huống chi phụ hoàng không muốn tổn thương hắn.”

Vệ Tử Thu phỉ nhổ: “Ta xem Âu Dương Phong tám phần là từ nhỏ đã bị xem nhẹ, cho nên mới muốn làm mấy thứ gì đó khác người thu hút sự chú ý của chúng ta. Các người không phải nói thân mình hắn vẫn luôn không tốt tùy thời đều có khả năng chết sao? Nói không chừng hắn thừa dịp trước khi chính mình chết, ném thử chút tư vị làm hoàng đế a.” Lời này không hề căn cứ, trong mắt Âu Dương Lam lại đột nhiên hiện lên một mặt dị sắc.

Chờ cho đôi phu phu Tiêu thị rời đi, Âu Dương Lam mới một mình đi hậu viện.

Tô Nhan để lại ký hiệu, đều là chút đồ vật tùy thân vẫn luôn mang theo, tuy rằng không nhiều lắm, lại đủ để cho hắn tìm được kia tòa nhà đối phương ẩn thân.

Hắn đứng trước đại phòng phía trước, trầm giọng nói: “Âu Dương Phong.”

Ba chữ ngắn ngủn dường như truyền ra rất xa, rất nhanh cửa phòng bị mở ra, thiếu niên một thân quần áo đen như mực đứng ở bên trong cánh cửa, thấy hắn liền uyển chuyển tươi cười: “Lục ca, người tới nhanh quá.”

Âu Dương Lam chỉ nhìn hắn một cái, tầm mắt liền lướt qua đầu vai hắn, thấy sau lưng hắn, đang bị hai cái hắc y nhân một tả một hữu đỡ – Tô Nhan, hai mắt y nhắm nghiền, cũng may toàn thân cũng không thấy vết thương gì. Âu Dương Lam ở trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghe thấy giọng Âu Dương Phong chậm rãi truyền đến: “Lục ca thật là thông minh tuyệt đỉnh, biết ta chỉ nguyện một mình người đến đây.”

Âu Dương Lam lúc này mới đem tầm mắt kéo qua người hắn, tựa lần đầu gặp mặt, khuôn mặt tuấn tú, thân hình mảnh khảnh, chỉ là tươi cười trên mặt làm hắn khẽ nhíu mày, người này so với cơ thể nhỏ yếu thâm trầm quá nhiều.

Cho dù là hắn, cũng bỏ nửa năm mới tra ra người đứng sau hết thảy mọi chuyện.

Lại là người không ngờ tới nhất.

“Vì sao phải làm như vậy?” Âu Dương Lam trầm giọng hỏi, thanh âm lạnh băng đến cực điểm.

Âu Dương Phong cười, khuyên quốc khuyên thành: “Lục ca hỏi ta vì cái gì, người không phải sớm đã biết sao?”

Âu Dương Lam mày nhần càng sâu, cũng không nói tiếp.

Liền nghe thanh âm Âu Dương Phong tỉnh tể nhu nhu tiếp tục độc hại lỗ tai hắn: “Phong nhi từ nhỏ lớn lên đã sâu đậm yêu mến Lục ca người, ta không tin Lục ca chưa bao giờ phát hiện ra.” Về mặt của hắn thực

vui sướng, đôi mắt mỹ lệ cũng phỉếm nồng đậm thâm tình, hoàn toàn không giống như làm bộ. Âu Dương Lam lại đột nhiên cười: “Phải không? Nếu thích ta như vậy, hiện tại liền cởi xiêm y, để ta hảo hảo xem thân thể của ngươi.”

Thấy Âu Dương Phong vẫn không nhúc nhích, Âu Dương Lam bên môi tươi cười càng thêm rộng mở: “Thế nào? Ngay cả điểm này cũng không làm được thì sao xứng thích ta?”

Âu Dương Phong tất nhiên bị lời này kinh ngạc một phen, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, không giận ngược lại tươi cười: “Tô Nhan cũng rất thích ngươi, vậy phải chăng hẳn cũng vì ngươi cởi sạch quần áo trước mặt mọi người rồi?”

“Đương nhiên không có.” Âu Dương Lam một đôi mắt bình tĩnh nhìn vị trí phía sau hắn, Tô Nhan còn đang hôn mê, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, ánh mắt Âu Dương Lam thoáng chốc nhu hòa xuống, tựa như có thể nhỏ ra nước. Âu Dương Phong bị khuôn mặt nhu tình như nước thật sâu đắm một phút, thanh âm lập tức cất cao vài phần: “Vì sao?!”

Âu Dương Lam không thu tầm mắt lại, chỉ từng câu từng chữ nói: “Ngươi làm sao xứng đánh đồng với y?”

“Ngươi!” Âu Dương Phong khí nộ, cũng chỉ có thể phun ra một chữ này.

Âu Dương Lam một lần nữa nhìn về phía hắn, bên môi tươi cười lạnh băng mà tà khí: “Âu Dương Phong, nói ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trên mặt Âu Dương Phong đựng đầy tức giận, khóe môi cổ tình lại hơi hơi gợn lên: “Ta chỉ muốn Lục ca ngươi.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng?” Âu Dương Lam nhìn hắn, đồng dạng câu môi cười, giữa hắc mâu lại không hề có ý cười. Tuy là tươi cười bình thường lại làm Âu Dương Phong bất giác hơi lui về phía sau hai bước, ngay sau đó cười nói: “Kia Lục ca cảm thấy ta muốn cái gì?”

“Ta nghe nói Ngu phi muốn Thập Nhất đệ làm hoàng đế?” Âu Dương Lam cũng không trả lời hắn, ngược lại hỏi một câu.

Ngu phi là mẹ đẻ của Âu Dương Phong, có lẽ bởi vì Âu Dương Phong từ nhỏ thân mình gầy yếu nên Ngu phi cũng không xem trọng hắn, thậm chí chút quan tâm tối thiểu đã thiếu càng thêm thiếu, ngược lại đem hy vọng ký thác trên người Thập Nhất hoàng tử Âu Dương Thành nhỏ hơn hắn vài tuổi.

Mặt Âu Dương Phong lập tức âm trầm xuống, hình như có vô số mây đen tràn ngập, đậm đặc đến bất luận cái gì đều không hòa tan được, sau đó hắn mở miệng lộ ra một mặt tươi cười tà vọng: “Thì tính sao? Ai ngăn ta người đó chết!”

“Ngươi quả thực muốn ngôi vị hoàng đế.” Âu Dương Lam nhìn hắn thịnh nộ, bình tĩnh làm ra kết luận.

Âu Dương Phong đột nhiên nở nụ cười: “Lục ca ngươi biết thì đã sao? Phụ hoàng sớm bị ta khống chế rồi, đại thần trong triều cũng đều đứng về phía ta, chỉ cần hôm nay giết được ngươi, lại đem những tên thuộc hạ ngu xuẩn của ngươi trừ bỏ cho sạch khoải, thiên hạ này lập tức sẽ trở thành của Âu Dương Phong này, ta muốn cho những người vẫn luôn xem nhẹ ta nhìn thấy, ta là như thế nào đứng ở nơi tối cao kia.”

“Thật đáng buồn vô cùng.”

Một đạo thanh âm thanh thúy đột nhiên truyền đến, Âu Dương Phong cả kinh, theo tiếng nhìn lại thấy Tô Nhan không biết khi nào đã tỉnh, gương ánh mắt rạng rỡ nhìn hắn, bên môi là trào phúng chói lóa. Trong mắt Âu Dương Phong hiện lên một tia sát khí, lại đột nhiên cười: “Ngươi nói cái gì?” Ngờ ngơ bình tĩnh lại nguy hiểm.

Tô Nhan lại không trả lời ngay, chỉ là xa xa nhìn thoáng qua Âu Dương Lam đứng ngoài cửa lớn, trên người hắn còn mặc triều phục mà chính mình mặc cho vào buổi sáng. Cho dù đứng giữa một mảnh phế tích cũng khó nén quý khí sinh ra đã có sẵn, trên mặt mang theo thông dong ưu nhã mỉm cười, sâu thẳm trong mắt tựa khảm một khối nam châm, liếc mắt một cái liền sẽ hấp sâu trong đó.

“Có bị thương hay không?” Thanh âm Âu Dương Lam nháy mắt biến thành một độ cung vi diệu, lời nói ôn nhu khiến cho Âu Dương Phong khẽ nhủ mảy.

Tô Nhan lắc đầu, ngược lại nhìn về phía Âu Dương Phong: “Tiểu Dụ ở nơi nào?”

“Đã chết.” Âu Dương Phong vung ống tay áo, quay mặt đi.

Tô Nhan lại là cười: “Nguyên lai Thất hoàng tử lại thích đem đồ của người chết làm vật tùy thân.” Tầm mắt thông thả mà bình tĩnh dừng bên hông Âu Dương Phong, trên đai lưng khảm đá quý treo một cái túi thơm màu lam nhạt, Tô Nhan liếc mắt một cái liền nhận ra đó là đồ của Tiểu Dụ.

Nghe vậy, sắc mặt Âu Dương Phong càng thêm khó coi, chính là không có đem túi thơm kia vứt xuống.

Lại nhìn về phía Âu Dương Lam, cười nói: “Lục ca, kỳ thật ta cũng không muốn giết người, bắt quá nếu người đã biết bí mật của ta, hôm nay liền lưu không được nữa, đương nhiên ta sẽ phi thường cẩn thận, sẽ không làm người thấy đau đớn, cho nên người liền ngoan ngoãn đứng ở đó chịu chết đi.”

76. Chương 76: Khởi Điểm

“Đúng rồi, vì không để người ở dưới tịch mịch, ta sẽ để cho Tô Nhan đi xuống bồi người, cho các người làm một đôi quỷ uyên ương, người thấy coi thế nào?”

Âu Dương Lam nghe xong, thế nhưng làm như có thật sự gật đầu, bên môi tươi cười ôn hòa đến cực điểm: “Uyên ương từ này ta thích, chính là,” nói tới đây, hắn đột nhiên dừng lại, như là thuận theo lời hắn, bốn phía đột nhiên toát ra mười mấy tên hắc y nhân, bọn họ mỗi người cầm trường kiếm trong tay, kiếm pháp xảo diệu lăng lợi, đem thủ hạ Âu Dương Phong đánh tới trở tay không kịp, hai tên chế trụ Tô Nhan cũng nhanh chóng bị chém té xuống đất.

Tây Minh cùng Đông Hồ nhanh chóng đem Tô Nhan giao trong tay Âu Dương Lam, tiếp tục gia nhập vòng chiến, rất nhanh tất cả thủ hạ của Âu Dương Phong đều phơi thây tại chỗ.

Tình thế chuyển biến bất ngờ, Âu Dương Phong mặt xám như tro tàn, bờ môi lỏng lẻo run run, thế nhưng một câu đều nói không nên lời.

Âu Dương Lam đem Tô Nhan đỡ ở trong ngực, thần sắc vẫn là bình đạm thật sự: “Hiện tại thu tay lại còn kịp.”

Âu Dương Phong lại cười: “Ta vì sao phải thu tay lại? Ta bắt quá muốn chứng minh chính mình, bắt quá muốn đứng trên vạn người, vì sao không thể?!” Thanh âm gần như rít gào, đứng ở trước dinh thự càng có vẻ mãnh mãnh, yếu đuối mong manh.

“Chờ xem, ta những tử sĩ sẽ lập tức tới, đến lúc đó giết các người phiền giáp cũng không còn.” Đôi mắt Âu Dương Phong nháy mắt đỏ ngầu tơ máu chẳng chịt, nhìn khủng bố thật sự. Âu Dương Lam cũng không nóng nảy, chỉ duỗi tay một phẩy, Nam Cẩm liền đột nhiên xuất hiện, trong tay còn cầm một cái đầu người máu tươi đầm đìa. Âu Dương Lam đúng lúc lấy tay che khuất mắt Tô Nhan, không muốn làm y nhìn thấy quá nhiều máu tanh, ngay cả như vậy, Tô Nhan vẫn kịp thấy trong tay Nam Cẩm nắm một cái đầu, người kia là Lý Tiến.

Nam Cẩm đem đầu Lý Tiến ném xuống đất, đầu kia liền lộc cộc lộc cộc lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó ngừng cách Âu Dương Phong cũng chỉ có vài bước. Thấy một cái đầu máu tươi chảy ròng mắt mở trợn trừng, Âu Dương Phong rốt cuộc vô pháp duy trì, hoàn toàn suy sụp.

“Ta ngược lại xem Hoàng Thượng sao có thể chế trụ dễ dàng như thế, hóa ra người hầu hạ thân cận lại là thủ hạ của Thất hoàng tử, kia Thất hoàng tử làm việc đương nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.” Nam Cẩm ôm kiếm, cười nhạt nói.

Sắc mặt Âu Dương Phong một mảnh tro tàn, có thể so với hoa dung nguyệt mạo nháy mắt đã mất đi nhan sắc, chỉ chăm chú nhìn cái đầu Lý Tiến trợn trừng hai mắt kia, một lần một lần lặp lại: “Không có khả năng, không có khả năng.....”

Tô Nhan thấy sắc mặt hần dị biến, vội tiến lên bắt lấy vạt áo hần, sốt ruột hỏi: “Tiểu Dụ đâu? Người đem hần nhốt ở nơi nào?”

“Ha ha ha, người vĩnh viễn sẽ không thấy hần! Vĩnh viễn đều tìm không thấy!” Âu Dương Phong bình tĩnh nhìn Tô Nhan, nụ cười tà khí đến dị thường.

Tô Nhan chỉ cảm thấy bên hông tê rần, Âu Dương Phong trước mặt nháy mắt biến thành hai người, tiếng vang bên tai hết thấy bị bịt kín một tầng sa mỏng, rất mơ hồ. Tô Nhan chậm rãi rũ mắt, thấy một thanh chủy thủ thon dài đang lẳng lẳng nằm ở nơi đó, lưỡi dao thẳng tắp hoàn toàn đi vào da thịt của mình, tay Âu Dương Phong nắm ở đầu kia, tươi cười bên môi càng thêm làm càn, bàn tay nắm chủy thủ lại ở hơi hơi xoay tròn, Tô Nhan chỉ cảm thấy một hồi khoan tìm đau nhức, khoe miệng tràn ra máu tươi.

“Ha ha..... Tô Nhan, thật tốt, cho dù ta chết cũng có thể kéo người xuống địa ngục, ha ha ha!” Tiếng cười Âu Dương Phong điên loạn xoay bên tai y không ngừng, Tô Nhan chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân thể chậm rãi ngã xuống, ngay sau đó rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Y gian nan trợn tròn mắt, thấy Âu Dương Lam vẽ mặt cực kỳ bi ai.

Y trước nay chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Âu Dương Lam, kiếp trước khi y bị ban chết, biểu tình trên mặt Âu Dương Lam là vui sướng.

Khi đó, y cảm thấy bọn họ sẽ không có khả năng lặp lại.

Hiện giờ, lặp lại rồi.

Còn chưa chân chính hạnh phúc, y lại cảm thấy sinh mệnh dần bị xói mòn.

Y vươn tay, nỗ lực bắt lấy ngón tay Âu Dương Lam thon dài, huyết tinh trong miệng như suối trào ra: “Âu Dương..... Lam.” Y mới vừa một mở miệng, máu liền phun ra, nhiễm hồng xiêm y của hai người.

Đánh nhau chẳng biết khi nào đã đình chỉ.

Tất cả mọi người sững sờ đứng ở chỗ cũ, thấy Tô Nhan nằm trong lòng thiếu gia gương mặt đầy máu tươi, lại vẫn là đang cười, tươi cười rõ ràng là tốt đẹp lại làm người cảm thấy đau đớn không chịu nổi.

“Sẽ không có việc gì.” Âu Dương Lam cúi đầu xuống, chạm trán mình vào trán y, thanh âm lại ngăn không được run rẩy, sau đó hô: “Đi kêu Tiêu Tuyệt lại đây!”

Đông Hồ ngăn người, ngay sau đó mũi chân nhẹ điểm, phi thân mà đi.

“Âu Dương Lam, kỳ thật ta không muốn chết.” Tay Tô Nhan vẫn bắt lấy tay hần, từng chữ một rành mạch.

Âu Dương Lam nhẹ nhàng gạt đầu, Tô Nhan liền cảm giác có thứ gì nhỏ giọt xuống dưới, tích ở trên má y, so với miệng vết thương còn khiến y đau đớn nóng rực gấp bội: “Ta sẽ không để người chết, Tô Nhan, ta tuyệt không để người chết.”

“Ta tin tưởng người, cho nên, người đừng khóc.” Tô Nhan khẽ cười cười, cảm giác ngón tay Âu Dương Lam đè miệng vết thương run đến lợi hại, y không khỏi nâng nâng đầu, nhìn mắt đối phương: “Âu Dương Lam, ta thật cao hứng, gặp người.”

“Có lẽ người sớm đã đã quên, lần đầu tiên chúng ta chân chính gặp mặt là thời điểm ta bảy tuổi, khi đó là đại thọ của phụ thân, tất cả mọi người tiến đến chúc mừng. Lần đầu ta gặp được người, khi đó về mặt người không kiên nhẫn ngồi ở bên cạnh bàn, một câu cũng không nói, phụ thân khen ngợi người một câu người cũng không thêm nhìn,” Tô Nhan chậm rãi nói, sức lực đang dần thoát ly khỏi thân thể, y chỉ có thể dựa vào chút sức lực cuối cùng bắt lấy cái tay kia, mới có thể làm cho chính mình không nhắm mắt lại: “Ta chưa từng nói với người, khi đó, lần đầu tiên thấy người, ta đã thích người rồi.”

“Rất ưa thích, rất ưa thích.” Thân trí chậm rãi thoát ra, trong miệng lại không ngừng lặp lại ba chữ này.

Âu Dương Lam dùng sức gạt đầu, nước mắt lại rớt đến càng hung, hần cũng không tin tưởng nước mắt, bởi vì cường giả nên không cần loại đồ vật yếu ớt này. Tô Nhan biết hần sở hữu dã tâm cùng khát vọng, lúc này lại đột nhiên cảm thấy bi thương, nghe thấy Âu Dương Lam thấp liêm thanh âm: “Không nghĩ tới người còn nhớ rõ, là, khi đó, ta cũng thấy người.”

“Người khi đó chỉ có bảy tuổi, an tĩnh ngồi ở trong một góc, không nói lời nào cũng không cười,” Âu Dương Lam ôm thân mình y, trong mắt tràn đầy hoài niệm cùng đau đớn: “Khi đó ta đối chính mình nói, nếu tương lai muốn cưới vợ, nhất định phải cưới người như người vậy. Tô Nhan, ta sẽ không để người chết, chúng ta còn chưa kịp thành thân, người còn chưa hoàn toàn thuộc về ta, cho nên, ta tuyệt không sẽ buông người ra.”

Tô Nhan muốn cười với hắn, lại phát hiện chính mình mệt mỏi đến động một ngón tay cũng không làm được.

Mí mắt càng ngày càng trầm trọng, mơ hồ nhớ tới kiếp trước, Âu Dương Lam lời nói quyết tuyệt: “Tô Nhan, cả đời này, ta lại không bao giờ muốn gặp lại người.”

Y rốt cuộc biết, ý nghĩa trọng sinh của chính mình.

Nguyên lai, y chỉ là không cam lòng mà thôi.

Chỉ là muốn lại nghe một chút Âu Dương Lam chính miệng nói câu kia: “Tô Nhan, ta yêu người.”

Nếu là như thế, y liền có thể an tâm nhắm mắt lại, từ đây phiêu dăng vô biên vô hạn trong bóng tối, cho dù vĩnh viễn không thể đụng vào góc áo người nọ, không thể nhận được ôn nhu hôn môi của người nọ, ngay cả như vậy, y cũng có thể an tâm vĩnh viễn làm một linh hồn du đãng tịch mịch.

Âu Dương Lam, Âu Dương Lam.

Ba chữ này cơ hồ trở thành toàn bộ ý nghĩa của sinh mệnh y.

Vì người này, y nguyện ý chết thêm một lần.

Vì người này, y có thể trả giá hết thảy.

Tử vong, là một loại ý nghĩa tồn tại khác, y chỉ là sợ hãi, lại tuyệt không hối hận.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan cuối cùng nhìn thật sâu người đang ôm lấy mình, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Hãy quên ta.” Thanh âm kia cơ hồ nhỏ không thể nghe thấy, nhưng mà, trong mắt Âu Dương Lam lại đột nhiên mưa to tầm tã, rơi xuống ngực hắn rơi xuống gò má tái nhợt của người kia.

Khuôn mặt thanh tú, hai mắt nhắm nghiền, lông mi dài không run rẩy nữa, đôi môi diễm lệ đỏ bừng trong trí nhớ cuối cùng sáng ngời.

Âu Dương Lam nhìn khuôn mặt không còn lạnh lợi, thật lâu, cúi người, ôn nhu hôn xuống, thanh âm tựa từ nơi xa xôi vượt núi vượt bể mà đến: “Tô Nhan, người chính là toàn bộ thiên hạ của ta, thỉnh người nói cho ta biết, cả thiên hạ đều đã mất đi, ta nên như thế nào?” Lời kia sâu kín âm thầm, tựa cát giấu vô tận chua xót cùng cực kỳ bi ai, một tiếng một tiếng vang nổ tan phế tích, đánh nát thương vân.

Sau đó, vương triều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thất Hoàng tử mưu phản bị đẩy ra ngọ môn chém đầu, hoàng đế thân thể khỏi hắn, Cửu công chúa gả cho một người bình dân áo vải thâm ái yêu mến nàng.

Phủ Lục hoàng tử đột phát lửa lớn, trong một đêm biến thành một tòa phế tích.

Người ở bên trong từ đây biến mất bóng dáng, không thể nhìn thấy.

Bá tán kinh thành vô hạn cảm khái đây là thời buổi rối loạn, lại không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Thời gian, là thứ khốn nạn.

Nó không cách nào chữa khỏi miệng vết thương, cũng không thể làm ký ức phai màu.

Ngược lại, làm những hồi ức đã qua đi càng thêm sáng tỏ.

U tĩnh cuối mùa thu, nhà cửa yên tĩnh, một nam nhân từ hành lang gấp khúc đi tới, sắc mặt hắn bình tĩnh, trên người một kiện tố bào sáng sủa, tóc dài như mực bên trên giắt một cây trâm ngọc tinh xảo, trong tay của hắn bưng một chậu nước ấm, khi cúi đầu, ánh ngược truyền ra dung nhan tuyệt mỹ của hắn.

Hắn như thường lui tới, quen thuộc đẩy ra cánh cửa gỗ kia.

Đi đến cạnh mép giường, chỉ cảm thấy trên tay buông lỏng, chậu nước trong tay liền rớt xuống đất, giữa mây phiếm nồng đậm bất an, lập tức xoay người xông ra ngoài.

Khoảnh sân an tĩnh sân bởi vì hần vội vàng chạy nhanh mà dần dần trở nên bất an, lá rụng trên mặt đất cũng bay múa theo, nam nhân thần sắc nôn nóng, bất an vấy lấy chân mây, cơ hồ chạy một lượt toàn bộ sân, rốt cuộc ở cửa hậu viện bắt gặp một bóng dáng mảnh khảnh.

Tầm lưng kia như trong trí nhớ giống nhau gầy yếu đỉnh bạt, như lúc bên huyền nhai cũng hiện lên một cổ thanh nhả như thế.

Hần dừng bước chân, hô hấp đều trở nên thật cẩn thận.

Đây là mộng.

Hần đối chính mình nói.

Thân ảnh kia đứng ở cạnh cửa vào lúc này quay đầu lại, trên mặt thanh tú nhấc lên một tia ôn nhu tươi cười, thanh âm bởi vì nhiều năm không nói chuyện mà mang theo khàn khàn: “Ngươi có nhớ không? Lần đầu tiên ngươi hôn ta, là ở chỗ này.”

Âu Dương Lam chỉ cảm thấy trước ngực huyết khí quay cuồng, nhịn hồi lâu mới chậm rãi đi qua.

Sau đó cẩn thận đem thân hình người nọ ôm vào lòng, thanh âm ngay cả chính mình cũng không phát hiện không dám tin tưởng: “Tô Nhan, là ngươi sao?”

Người trong lòng ngực nâng cánh tay lên, vòng qua eo hắn, cười nói: “Ta chung quy vẫn là không muốn chết.”

Âu Dương Lam dùng sức ôm chặt y, ngón tay bởi vì kích động mà nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong thịt cũng không phát hiện: “Ta biết ngươi nhất định trở về.”

“Ân, Âu Dương Lam, ta đã trở về.” Tô Nhan nhẹ giọng nói, tiếp theo đem chính mình càng vui sâu vào lòng ngực quen thuộc mà ấm áp kia.

Cách đó không xa sau cột trụ hành lang thô tráng, Bắc Linh cẩn thận bán vào bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Thật tốt quá! Công tử rốt cuộc tỉnh lại!”

“Có Tiêu thần y ta ở đây, hắn không tỉnh lại mới là lạ.” Tiêu Tuyết vẻ mặt xú thí, Vệ Tử Thu trừng hắn liếc mắt một cái: “Cút!”

“Dạ dạ a, đều là phu nhân y thuật lợi hại, cho nên A Nhan mới tỉnh lại.”

Vệ Tử Thu vẫn trừng hắn, sau đó lại than nhẹ một tiếng: “Sáu năm, rốt cuộc cũng tỉnh lại.”

Sáu năm trước, khi hắn cùng Tiêu Tuyết chạy tới, Tô Nhan sớm đã mất đi hơi thở, Âu Dương Lam lại giống như dã thú phát điên, gât gao ôm lấy thân thể Tô Nhan, chết cũng không buông tay, trong mắt hắn tràn đầy tuyệt vọng, một lần một lần nói Tô Nhan không có chết.

Hắn cùng Tiêu Tuyết bất đắc dĩ, chỉ phải đem Tô Nhan mang về phủ trị liệu.

Tô Nhan tuy rằng đã không còn hô hấp, nhưng thân thể nhưng vẫn ôn hòa, điều này làm cho tất cả mọi người thấy được một tia hy vọng.

Sau đó, Âu Dương Lam làm quyết định lớn nhất cuộc đời này.

Từ bỏ địa vị hoàng tử, mang theo mọi người trong phủ hoàng tử đi tới một cái trấn nhỏ phía Nam mà an cư lạc nghiệp, tất cả mọi người không nói, nhưng bọn họ đều biết, Âu Dương Lam định thủ hộ Tô Nhan cả đời, cho dù y có khả năng không bao giờ tỉnh lại.

“Tô Nhan tỉnh!” Tả Kỳ không biết từ nơi nào đột nhiên xông ra kêu gào, Đông Hồ vội che miệng hắn lại, làm một thủ thế chó có lên tiếng.

Vì thế Tả Kỳ liền vô cùng thuận theo chớp chớp mắt, tỏ vẻ chính mình sẽ không kêu nữa, Đông Hồ lại đem tầm mắt chuyển qua hai người đang gât gao ôm nhau cách đó không xa, hoàn toàn không có ý tứ đem tay

thu hồi. Tả Kỳ khó hiểu, vươn đầu lưỡi trong lòng bàn tay kia liếm liếm, chỉ thấy Đông Hồ thoáng ngo ngẩn, ngay sau đó câu môi cười.

Con mời, cần câu.

Ba người Hoa Lân cùng Nam Cẩm và Tây Minh theo sau cũng đuổi lại đây, thấy ánh sáng ngày thu ảm áp chen vào khe hở của tán lá rớt xuống, chiếu vào hai người đang chặt chẽ ôm nhau, tựa như bắt đầu của hết thấy hạnh phúc.

77. Chương 77: Hoàn

Bóng đêm liêu nhân, ái muội lan tràn.

Trên chiếc giường gỗ lớn.

Tô Nhan trở mình, gối đầu lên cánh tay người nọ, y liền dùng tư thế này đánh giá nam nhân trước mắt đã sáu năm không gặp, hần thành thực rất nhiều, khuôn mặt lại càng thêm tuấn mỹ, bên môi đã có chòm râu lún phún, một đôi mắt mắt càng nhuệ khí bức người, nhìn liền làm nhân tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Thấy đối phương không có phản ứng, y cố ý ở mặt trên cọ xát vài cái, Âu Dương Lam liền nghiêng mình đem y ôm vào trong ngực, than âm khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan không trả lời, chỉ là đột nhiên duỗi tay cầm lấy dục bọng đứng thẳng của hắn, ôn nhu cười: “Ta đã tốt rồi.”

Ngụ ý vô cùng sáng tỏ.

Âu Dương Lam lại chỉ là buộc chặt cánh tay, đem người càng khấn vây ở trong lòng ngực: “Từ từ đã, ngủ được không?”

Tô Nhan sớm biết hắn sẽ phản ứng như thế cũng không nóng nảy, chỉ là làm thêm mấy động tác vuốt vuốt, đồ vật hung mãnh phía dưới thoáng cái động lên, Âu Dương Lam kêu lên một tiếng, bắt lấy bàn tay không an phận, trầm giọng cảnh cáo: “Người chơi với lửa.”

“Ta biết.” Tô Nhan chớp chớp mắt, cười đến rất là đắc ý.

Âu Dương Lam bắt đắc dĩ thở dài, một lần nữa đem y khảm vào vòng tay, thanh âm ôn nhu tinh tế: “Thân mình người mới vừa khỏi hẳn, ban ngày lại cùng bọn Bắc Linh chơi như điên nữa, hiện tại ngủ được không?”

“Không được!” Tô Nhan thông thả hữu lực phun ra hai chữ, một bàn tay bị Âu Dương Lam bắt lấy, liền đòi thành một cái tay khác.

Âu Dương Lam nhìn thật sự vất vả, giọng nói ám ách, lộ ra một tia nguy hiểm: “Tô Nhan, nghe lời.”

“Ta nghe Hoa Lân nói, sáu năm này người một mực cấm dục?” Mí mắt khiêu khiêu, Tô Nhan cười hỏi.

Âu Dương Lam mím môi, nghĩ thầm nên đem Hoa Lân sớm một chút gả ra ngoài cho thỏa đáng.

“Kỳ thật a, ta cũng trôi qua rất vất vả.” Tô Nhan khẽ nhủ mày, nhẹ giọng nói. Âu Dương Lam liền lập tức buông tay ra, ngược lại bưng lấy mặt y: “Làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái sao?” Hắn hiện tại luôn là phi thường dễ khấn trương, chỉ cần Tô Nhan có một biểu tình rất nhỏ, nói một câu không có ý nghĩa, thậm chí làm một ánh mắt nhân nhạ đều có thể làm hắn cảm thấy bất an.

Tô Nhan nhìn khuôn mặt lo lắng của hắn, đột nhiên lẩn qua, xoay người đè trên người hắn, cúi người nói bên tai, nhả khí như lan: “Sáu năm này ta vẫn luôn nằm ở trên giường, mỗi ngày đều nghe thấy người nói chuyện, chính là vẫn chưa tỉnh lại. Kỳ thật, ta đã đến cực hạn.” Nói xong, hoàn toàn không cho Âu Dương Lam có cơ hội nói chuyện, liền dùng sức hôn xuống.

* Thổ khí như lan: câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người. (Theo 7days12months.wordpress)

Môi lưỡi nháy mắt chặt chẽ dây dưa ở bên nhau, hai đầu lưỡi linh động gắt gao quấn lấy đối phương, không chút nào lơ lửng.

Âu Dương Lam ôm người phía trên nhẹ nhàng nghiêng mình, liền đem người đè ở dưới thân, hấn chậm rãi ngẩng đầu lên, sợi chỉ bạc trong suốt giữa hai cánh môi lập tức đập vào trong mắt, Tô Nhan mặt đỏ lên, lại vẫn cười: “Tắt đèn.”

“Vì sao?” Âu Dương Lam một tay xoa dung nhan càng thêm tinh xảo, hỏi đến không chút để ý.

Tô Nhan nhìn cái gương đồng cách đó không xa, hơi hơi mỉm cười: “Thân mình của ta thật sự không có gì đáng xem đâu, vẫn là.....” Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói, quần áo trên người đã bị nam nhân một phen xé xuống, nam nhân vung tay lên, tơ lụa rách nát thành từng mảnh nhỏ chậm rãi rớt lung tung trên sàn nhà.

Tô Nhan sửng sốt, ngay sau đó giơ tay câu lấy cổ nam nhân, cười đến vô cùng đắc ý: “Hoàng tử diện hạ, người thật là càng ngày càng đáng yêu.”

Âu Dương Lam cúi đầu hôn cái trán y, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nửa thân trên của y, đích thật là có hơi gầy, trước ngực kia hai điểm đỏ bồng lại càng thêm kiều diễm, Âu Dương Lam cúi đầu, lập tức bao lại tiểu anh đào mẫn cảm kia, Tô Nhan thở gấp một tiếng, không chút nào ra vẻ phun ra rên rĩ.

“A..... Ân.....”

Tiếng rên rĩ yêu kiều thở gấp khiến cho nam nhân bên trên càng thêm động tình, ngón tay từ trước ngực chậm rãi lần xuống phía dưới, đi vào cấm địa không người đụng vào. Tấm vải lót trên người Tô Nhan rất nhanh đã bị cởi xuống, lộ ra nửa đỉnh hành mẫm, Âu Dương Lam giương mắt nhìn người nọ thần sắc mê loạn, cúi đầu đem vật nhỏ đáng yêu kia toàn bộ ngậm vào trong miệng.

Đầu lưỡi không ngừng liếm lướt vật nhỏ ngọt ngào, cảm giác nó ở trong miệng dần dần trưởng đại, tràn đầy, cùng với Tô Nhan càng ngày càng thở dồn dập, một cổ nhiệt lưu áp áp nháy mắt vọt vào cổ họng hần.

Ưc ực.

Âu Dương Lam cảm thấy mỹ mãn đem bạch trọc nhàn nhạt kia nuốt xuống, sau đó chậm rãi cúi người, nhẹ giọng nói: “Tối, người cũng ném thử hương vị chính mình đi.” Nói xong đã ngậm lấy môi Tô Nhan, cọ xát dây dưa.

Hai người đều hôn đến dị thường động tình, trong phòng cũng nhiễm hơi thở ái muội.

Tô Nhan vẻ mặt ửng đỏ nằm trên khăn trải giường tổ nhĩ, hải đường nửa đêm lại một lần nở rộ, ưu nhã mỹ lệ.

Ánh mắt Âu Dương Lam cực nóng bình tĩnh nhìn y, ánh mắt chuyên chú nhiệt liệt, tuy là Tô Nhan cũng không khỏi cảm thấy có chút ngọt ngào, muốn kéo chăn để che lại bị nam nhân một phen kéo lấy cánh tay, hôn môi gấp gấp lập tức đè xuống.

Ngón tay người nọ hơi lạnh từ lưng y một đường trượt xuống, lướt qua vòng eo tinh tế, đi vào khe hở giữa hông, cuối cùng tới nơi đã lâu chưa bị người chạm qua.

“A!” Tô Nhan kinh suyến một tiếng, tình dục trong mắt càng tăng lên.

Ngón tay gắt gao bám vào cần cổ thon dài của nam nhân, thân mình hơi hơi uốn lượn thành một đường cong mỹ mãn: “Ân..... Lam.....”

Âu Dương Lam thích nhất bộ dáng động lòng người này của Tô Nhan, ngón tay liền theo cánh hông chậm rãi trượt vào, khô khốc, xúc cảm chặt chẽ làm trán hần dần dần chảy ra một tầng mồ hôi mỏng manh, Tô Nhan nâng người lên hôn đôi hần thâm thúy của hần, cười nói: “Từ từ tới, ta sẽ không ngủ.”

Lời nói khiêu khích, Âu Dương Lam tất nhiên là nghe không được, lại vẫn cố kỵ thân mình yếu ớt, từng chút từng chút đem ngón tay nhấn vào.

Cảm giác bị dị vật xâm lấn cũng không dễ chịu, Tô Nhan cau mày, bên môi lại trước sau treo một nụ cười: “Âu Dương Lam, ngày đó người khóc.”

“Ừ.” Âu Dương Lam khom người, ngón tay còn tại nơi cắm kỹ tàn sát bờ bãi, trên mặt thâm tình ẩn hiện, nhẹ giọng nói: “Ta cho rằng người rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.” Tô Nhan liền cười đến càng vui vẻ, bờ môi chậm rãi dựa lại, mút lấy cánh môi mảnh khảnh của hắn, thật lâu sau mới nói: “Lần đầu tiên người khóc vì ta, à!” Tiếp theo lại là một tiếng ngậm khẽ, ngón tay phía sau đã lòn ngón thứ ba, Âu Dương Lam cười hôn trán y cái nữa, đem ngón tay rút ra một lượt.

Tô Nhan lập tức cảm giác được vật thô tráng nóng rực để ở vị trí phía sau mình.

Trong lòng không hốt hoảng chút nào, ngược lại Tô Nhan đem thân mình điều chỉnh thành một tư thế thích hợp cho hắn dễ tiếng vào, rất có một loại cảm giác dẫn lang nhập thất.

Lửa nóng trong mắt nam nhân càng rực, trầm mình xuống, đem vật kia tiến vào nơi mềm mại ấm áp để nơi đó bao bọc lấy mình.

Đã lâu chưa bị xâm nhập thành linh bị quái vật khổng lồ càn quấy một phen, chờ vật kia vừa tiến vào liền cắn chết không bỏ. Âu Dương Lam bang một tiếng vỗ lên hông y: “Ngoan, thả lỏng.” Tô Nhan cau mày theo lời thả lỏng thân thể, địa phương phía sau vẫn là cảm giác không khỏe.

Y ngủ đến lâu lắm, mà ngay cả loại chuyện khiến người vui sướng này cũng quên đến không còn một mảnh.

Âu Dương Lam tựa nhìn ra tâm tư của y, đột nhiên đỉnh một cái, đụng phải nơi sâu nhất.

Vì thế, Tô Nhan liền vẽ mặt mê loạn kêu ra tiếng, thanh âm bị một lớp song áp đảo, như muốn đem nóc nhà xóc lên mới cam tâm.

Nam nhân trong mắt mang ý cười, mỗi một lần đều nhẹ nhàng rời khỏi, sau đó lại dùng lực đỉnh đi vào, cảm giác chính mình bị nơi ấm áp vây quanh, rất nhiều lần đều nhịn không được muốn phát tiết, lại đều cường ngạnh nhịn xuống.

Địa phương mẫn cảm nhất bị người hung hăng va chạm, khiến cho Tô Nhan vô pháp tự hỏi bất luận chuyện gì, chỉ có thể theo bản năng kêu thành tiếng, hiện tại tên là gì cũng không biết, thân thể tựa như một con thuyền mặc nước chảy bèo trôi, sóng có bao nhiêu lớn, thân thể liền bị nhấn bấy nhiêu.

Dục vọng khổng lồ tráng kiện của nam nhân ở địa phương đáng xấu hổ từng chút từng chút trồi cảm ra vào, mỗi một lần va chạm mang theo tiếng nước khiến cho phòng trong một mảnh dâm mĩ đúng nghĩa. Tô Nhan giống như một đóa hải đường rách nát nằm ở trên giường, mặc cho nam nhân trên người như đang hóa thành mãnh thú vô độ đòi lấy.

“Âu Dương Lam..... Âu Dương Lam..... Lam.....”

Y luôn là như vậy kêu tên của hắn, cũng không biết khi chính mình kêu tên này, trên mặt là thâm tình cỡ nào.

Đôi mắt nam nhân trầm xuống, dục vọng thật sâu khảm nhập thân thể y, lại đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn lên môi đỏ bồng của y, chỉ nghĩ hung hăng chà đạp cánh môi kiều nộn, làm nơi đó hoàn toàn đánh thuộc về hắn là ký hiệu của riêng Âu Dương Lam hắn.

“Tô Nhan, người là người đầu tiên ta yêu mến nhất,” trong khe hở hôn môi, nam nhân nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ: “Cũng là người cuối cùng.”

“Là vinh hạnh của ta.” Y chậm rãi mở đôi mắt mỗi một, tươi cười ở sáng ngời dưới ánh đèn uyển chuyển như ánh trăng.

Cứ vậy bừng sáng, lại tỏ tường.

HOÀN.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc bằng H-scene, tốt đẹp vô cùng a

PS: tạc niên định chế đã khai thông, tặng kèm phiên ngoại độc nhất vô nhị về kiếp trước, có hứng thú muội tử có thể mua về đọc a. (◡◡)/~

78. Chương 78: Phiên Ngoại 1

Sau khi Tô Nhan tỉnh lại đã là tháng ba.

Y rốt cuộc gặp được Tiểu Dụ.

Dáng dấp Tiểu Dụ vẫn như năm trước, mi mục như họa, sáng sủa sinh huy.

Hắn nắm tay một thanh niên tuần tú, người nọ luôn luôn cúi thấp đầu, mái tóc đen nhánh xõa xuống, đẹp đẽ vô cùng.

Đợi cho người nọ ngẩng đầu lên, Tô Nhan thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng.

Tiểu dụ xấu hổ cười: “Tô Nhan, ta thay hắn nói lời xin lỗi với ngươi, mong ngươi đừng tái trách tội hắn. Dù gì hắn cũng đã bị báo ứng rồi, hiện tại chỉ là một người si ngốc mà thôi.” Thanh âm mang theo một tia cay đắng và chật vật.

Tô Nhan phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi.”

Tiểu Dụ cảm kích liếc y một cái, chính là muốn nói chuyện, người bên cạnh vẫn cúi thấp đầu lại đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Dụ, ta muốn trở về.”

Tiểu Dụ sững sốt, muốn hướng Tô Nhan cáo từ.

Tô Nhan lại khoát tay chặn lại: “Nếu đã tới thì lưu lại dùng ngọc thiện rồi hãy đi.” Lúc này, Âu Dương Lam từ nội viện đi tới, thấy Tiểu Dụ và Âu Dương Phong, không khỏi nhíu nhíu mày. Ngày đó hắn vất óc thay Âu Dương Phong tìm một thể thân, nhượng người trong thiên hạ đều nghĩ rằng Thất hoàng tử mưu phản đã chết, không ngờ sáu năm sau, kẻ thiếu chút nữa hại hắn cùng với Tô Nhan âm dương cách biệt, tên thủ phạm này lại dám vác mặt xuất hiện ở đây.

Tô Nhan nhanh chóng lên tiếng: “Ta để Tiểu Dụ lại ăn.”

Nghe y nói như vậy, Âu Dương Lam cho dù không muốn cũng phải đồng ý.

Tiểu Dụ cho tới bây giờ vẫn thích Âu Dương Phong, cho dù Âu Dương Phong thiếu chút nữa hại chết Tô Nhan, hắn cũng vẫn thích nhiều như trước.

Chân tâm, một khi thất lạc, làm sao thu trở về.

“Sáu năm trước, Âu Dương Phong đến tột cùng đã giấu ngươi ở đâu?” Tô Nhan lôi kéo Tiểu Dụ ngồi ở trong vườn hoa, nhin không được hỏi.

Tiểu Dụ cười, mắt nhìn hoa sen nở rộ cách đó không xa: “Hắn thừa dịp ta ngủ say thì trói ta lại, dùng xe ngựa đưa ta lên Giang Nam, sau khi đến Giang Nam liền có người tiếp ứng ta. Hết thấy đều an bài thỏa đáng, thậm chí ngay cả cuộc sống sau này đều đã thay ta tính hết, ta lúc đó liền biết, quả nhiên đây là một bước cuối cùng. Chỉ là, chuyện của hắn rốt cục vẫn không thành.”

“Vậy là ngươi mong muốn hắn sẽ thành công hay sao?” Tô Nhan nhìn gò má của hắn, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Dụ ngẩn ra, lập tức trả lời: “Đương nhiên là không muốn, nếu có một ngày hắn làm hoàng đế thì dù không tình nguyện cũng phải có tam cung lục viện, Tiểu Dụ ta đây lại càng không có khả năng xếp vào đó. Tô Nhan, ngươi cũng hiểu được ta rất ích kỷ đúng không? Ta chỉ muốn vĩnh viễn giữ lấy hắn, không muốn cho người khác thấy hắn đẹp thế nào, càng không muốn trong mắt hắn có hình bóng người khác.”

Tô Nhan cầm chặt ngón tay Tiểu Dụ, ôn nhu nở nụ cười: “Các ngươi hiện tại tốt không?”

“Tốt, ngày đó rời đi, Lục hoàng tử cho ta một số tiền lớn, kêu ta mang theo thất tâm phong* Tiểu Phong này rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không nên trở về. Ta liền dẫn hắn đến Giang Nam, đó là địa phương rất đẹp, rất thích hợp để ở lại, thế là chúng ta liền thu xếp ổn thỏa ở lại. Ta dùng tiền mở một tửu lâu, sinh ý không tệ, cuộc sống cũng không còn gì trở ngại. Không lâu sau nghe được Tô Dật nói người đã tỉnh, ta liền dẫn Tiểu Phong vội vã chạy đến.”

*Thất tâm phong: là một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó xuất hiện tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường. Thường xuyên xảy ra ở nhóm người chịu áp lực lớn. Loại chứng bệnh này thường xuất hiện trong tiểu thuyết, điện ảnh và trong phim truyền hình, cho nên người ta có một loại hiểu biết chính xác, cũng là hiểu biết đặc biệt đối với chuyện này. (Theo baidu)

“Vậy là tốt rồi, sau đó phải sống thật tốt đấy.” Tô Nhan nhìn hắn, không biết sao trong mắt có chút chua xót.

Tiểu Dụ dùng sức gật đầu, nước mắt cứ thế chảy dài, Tô Nhan đau lòng ôm cổ hắn, nghe hắn lặp lại nhiều lần: “Xin lỗi, Tô Nhan, xin lỗi, ta thương hắn, thực sự rất thương hắn, tha thứ ta, tha thứ ta.”

“Cho tới bây giờ ta vẫn không trách cứ người, hơn nữa, ta hiện tại cũng rất tốt.” Tô Nhan ôn nhu vỗ nhẹ lưng hắn, trong thanh âm mang theo tiểu ý.

Như vậy thực sự tốt, y muốn cùng Âu Dương Lam hảo hảo sống tiếp, thẳng đến khi đầu tóc trắng xóa, hàm răng bọn họ rơi mất, sau đó thân thể tan vào hoàng thổ, ngay cả như vậy, y cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nếu có kiếp sau, hắn vẫn sẽ đi tìm y.

Âu Dương Lam đã đích thân hứa hẹn như vậy.

Tiểu Dụ và Âu Dương Phong mãi cho đến chạng vạng mới rời khỏi.

Tô Nhan và Âu Dương Lam tiễn bọn họ tới cửa, Âu Dương Phong nhân lúc Tiểu Dụ nói chuyện với Âu Dương Lam, bèn đi tới bên người Tô Nhan, thanh âm trầm thấp mà bình tĩnh: “Ta vẫn nợ người một lời xin lỗi.”

Tô Nhan thâm thúy nheo mắt, đánh giá nam tử thanh tú tuyệt luân trước mắt, đầu còn đáng dấp nửa điểm người si.

“Hành động của người thật tốt, ngay cả Tiểu Dụ cũng bị gạt.”

Hai người người nói ta thuyết một hồi, Tiểu Dụ liền mang theo Âu Dương Phong thật sự ly khai.

Tô Nhan đứng ở chỗ cũ, thẳng đến con ngựa kia tiêu thất cũng chưa phục hồi tinh thần lại, phía sau đột nhiên rơi vào một lòng ngực ấm áp, y mỉm cười. Thanh âm ở giữa trời chiều nghe như dính một tầng cảm thán thật mỏng: “Ta vẫn cho là Âu Dương Phong không thích Tiểu Dụ, xem ra là ta sai rồi.”

Nam nhân phía sau cười, môi dán vào tai y, ôn nhu nói: “Tốt lắm, người với Tiểu Dụ đều có suy nghĩ giống nhau.”

“Hắn nghĩ ta không thích người, người nghĩ Âu Dương Phong không thích hắn, hai người vừa lúc huề nhau.”

Nghe vậy, Tô Nhan nở nụ cười, xoay người lại đem mặt dán vào lòng ngực ấm áp của nam nhân: “Âu Dương Lam, kỳ thực, ta trước đây cũng hiểu được người không thích ta, chỉ ít, không uống công ta thích người.”

Nam nhân cười, cũng không định giải thích, khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi, trong mắt tiểu ý càng đậm.

Có thể nào không thích, trước mắt là một nam tử thông minh đặc sắc thế này.

Cho dù lòng tràn đầy thê lương, cho dù con đường cuối cùng tuyệt vọng, cũng chưa từng đành chỉ một ý nghĩ – yêu thương.

Đó là phần cổ chấp thâm tình, rốt cục đã đổi lấy một đời dài lâu.

Nguyện trong thiên hạ, người hữu tình rồi sẽ thành thân thuộc.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 2

Náo nhiệt sau tân niên, trong không khí còn sót lại vài phần dư vị ngày lễ.

Trong lúc ngủ mơ Tô Nhan tựa hồ lại nhớ tới mùa đông năm mười ba tuổi, y cùng với Tiểu Dụ hai người trên đường đi Lan Khê Các, nước hồ Uyên Ương vẫn kết một tầng băng mỏng như trước, dương liễu vẫn mềm mại rũ xuống, nhuyễn nhuyễn đung đưa trên mặt hồ.

Tiểu Dụ đột nhiên xoay đầu lại, nói với y: “A Tô, ta thực sự rất tham món lợi nhỏ Tiểu Phong, bắt đất dĩ, ta hy vọng người đừng hận hần.”

Tô Nhan mở mắt ra, hô hấp có chút gấp, y biết không phải là bởi vì trong mộng Tiểu Dụ nói với y câu nói kia.

Mà là...

“Lục hoàng tử, sáng sớm cũng không nên phát tình có được không?” Y chưa đứng dậy, chẳng qua là nghiêng đầu nhìn người nam nhân bên cạnh.

Nghe vậy, nam nhân thấp giọng mà cười, ngón tay thon dài dưới thân y lại càng ra sức dò xét, tiếng nói từ tính ưu mỹ: “Sáng sớm mà vận động thân thể càng khỏe mạnh.”

Hắn nói tới hùng hồn có lý chẳng sợ, làm Tô Nhan vừa bực mình vừa buồn cười.

“Bên ngoài đã sáng rồi, có phải nên rời giường rồi không?” Tô Nhan mặc bàn tay kia vừa quấy vừa phá, thanh âm bình tĩnh nói.

Âu Dương Lam thấy y vẻ mặt bình thường, con người đen hơi trầm xuống, bàn tay đột nhiên hất lên, tiết khớp trên người Tô Nhan toàn bộ bị cởi sạch, sau đó không để cho Tô Nhan có thời gian kinh ngạc, hần đột nhiên xoay người đè lên, vùi đầu ngậm lấy vật kia.

Tô Nhan ưm một cái trong cổ họng, lòng nhấc lên một trận bất đắc xen lẫn ngọt ngào.

Thế nhưng kỹ năng dùng miệng của Âu Dương Lam những năm gần đây tiến bộ thần tốc, Tô Nhan rất nhanh đã đánh mất phương hướng, chỉ có thể theo trên người người kia động tác dần dần sa vào, cũng không lâu lắm, thân thể một trận kinh luyện, liền ở trong miệng Âu Dương Lam bắn ra.

Âu Dương Lam xoa xoa bạch trọc từ khóe miệng chảy xuống, cười đến tà mị mà làm càn: “Tô Nhan, người thực ngọt.”

Tô Nhan vô lực trừng hần, đương muốn ngồi dậy lại bị đối phương một bả ấn trở về giường, khí tức tươi mát lập tức xông vào mũi, lòng Tô Nhan rối ren, trên mặt vẫn như cũ bưng biểu tình bình tĩnh: “Không phải nói hôm nay đi xuống Giang Nam sao?”

“Giang Nam tùy thời đều có thể đi, thế nhưng, ” Âu Dương Lam trực tiếp nhìn y, tươi cười bên môi dần dần mở rộng: “Ta không muốn bỏ qua bất kỳ một đêm xuân tốt đẹp nào.”

Tô Nhan ở trong lòng mắng hần cầm, thú, trong miệng lại nói: “Ta mệt mỏi quá.”

Lời này vừa đưa ra, Âu Dương Lam quả thật không dám lơ đãng, cho dù nơi nào đó dưới thân đã hóa thành mãnh thú, cũng phải dùng lý trí sanh sanh ép xuống. Hắn nhóm dậy từ trên người Tô Nhan, cầm lấy cổ tay của y bắt đầu bắt mạch. Không thể không nói Âu Dương Lam ở phương diện y thuật được trời phú, mấy năm nay vì chăm sóc Tô Nhan, thật sự học từ Tiêu Tuyệt không ít thứ. Chỉ thấy hần vẻ mặt nghiêm túc bắt mạch, vùng xung quanh lông mày hơi nhấc ra, môi mỏng khẽ mím, không nói được một lời.

Tô Nhan nhìn gương mặt tuấn dật của hần, không khỏi cười cười.

“Khí tức trong cơ thể người có chút hỗn loạn, nằm trước đã, ta đi sắc thuốc cho.” Âu Dương Lam chần mạch, làm ra một kết luận, sau đó thận trọng đem tay Tô Nhan bỏ vào trong chăn, nói xong đứng dậy bước xuống giường. Người bên cạnh lại đột nhiên ở trên giường trở mình dậy, từ phía sau lao tới ôm lấy hông của hần,

Âu Dương Lam cúi đầu, thấy hai cánh tay dài nhỏ đang gắt gao ôm cái hông của mình, bèn cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh.

Bất tri bất giác, Tô Nhan tỉnh lại cũng được ba năm.

Hôm nay Tô Nhan đã không còn nét tiểu hài tử kia nữa, mà lớn lên thành một nam tử càng thêm thanh tú, trong con người nam nhân thoáng chốc ôn nhu, chậm rãi ngồi xuống, thanh âm dịu dàng như nước: “Không cho ta đi, tự gánh lấy hậu quả nga.”

Người phía sau khẽ cười vài tiếng, sau đó chồm lên vòng cánh tay qua cổ hắn, môi lướt qua bên tai nam nhân, trong thanh âm mê hoặc như có như không: “Hoàng tử điện hạ đích thân sắc thuốc cho vi thần, vi thần vạn phần cảm kích, không thể trả lại, chỉ có thể lấy thân báo đáp, chẳng biết...”

Câu nói kế tiếp chưa xuất khẩu, nam nhân đã nhanh chóng xoay người, đè y xuống giường.

Nam tử dưới thân vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm vào hắn, dường như phải câu đoạt hồn phách hắn mới chịu thỏa mãn: “Hoàng tử điện hạ thật là nóng ruột nhỉ, vi thần còn chưa có chuẩn bị tốt.”

Nam nhân câu môi, ý cười tràn ra: “Nga? Vậy khi nào mới chuẩn bị tốt?”

“Cái này nha, đương nhiên phải hỏi điện hạ công phu trên giường như thế nào.” Khiêu khích không sợ chết từ trong miệng tràn ra, đối lấy nụ hôn điên cuồng cổ chấp của nam nhân. Môi lưỡi đối phương linh động như mãnh hổ cuộn trào mãnh liệt ép tới, không ngừng xâm lược tách hai cánh hoa non mềm ra, lưỡi vói vào trong liếm láp vô độ bất kỳ địa phương nào có thể với tới, Tô Nhan bị ép há miệng ra, thừa nhận nam nhân hung mãnh mà ôn nhu hôn hít.

Chỉ là hôn môi cũng không thể thỏa mãn nhu cầu của nam nhân.

Mấn hắn trở nên tối đi, ngón tay thon dài đã dạo tới sau lưng Tô Nhan, dọc theo đường cong duyên dáng chậm rãi trượt xuống, tới địa phương vừa mới xâm lược hôm qua. Tô Nhan vô lực nằm ở trên giường, mặc cho ngón tay của nam nhân thông thả mà ôn nhu xỏ xuyên qua thân thể, y cắn môi, trong mắt đã biến thành một hồ xuân thủy, cực mê người. Nam nhân con người như mực chăm chú nhìn chằm chằm y, sau đó phủ xuống một lần nữa hôn lên đôi môi sắc đỏ chứng tỏ vừa mới bị chà đạp đầy thôi, ngón tay lại tăng đến thứ tư, kèm theo ác ý xoay tròn, Tô Nhan cuối cùng không thể nhịn được, trong miệng tràn ra rên rỉ đứt quãng.

Rốt cục, ngón tay rút ra ngoài.

Một vật nóng rực trắng kiện lập tức chen vào. Tô Nhan thần tình mê loạn, trong mắt tràn đầy hơi nước, nam nhân thấy y khuôn mặt mơ hồ, đáng vẻ thích mê, cuối cùng không cách nào nhẫn nại, động thân vọt vào.

“Ah!” động tác bất thành linh làm Tô Nhan kêu thành tiếng, lập tức lại bị rên rỉ mập mờ thay thế.

Y nằm trên đệm trắng, mặc nam nhân trên người cần gì cứ lấy, hai chân như là có ý thức từ từ vòng qua thắt lưng gầy gò của nam nhân, thân thể theo xâm lược của đối phương lung lay không ngừng, giường gỗ đều không thể thừa thụ động tác kịch liệt của hai người mà “chi chi” kháng nghị.

“Ngô... Ah...” Kinh qua rất nhiều lần lên giường, nam nhân biết rõ tất cả nhược điểm của y.

Chỉ là thoáng bị thâm nhập một ít, Tô Nhan liền lập tức vô pháp kiềm chế tự động phun ra tiếng ngân nga vỡ vụn, y tưởng chừng con người, ở trong mắt nam nhân lại thành càng thêm kích thích mời gọi. Vì vậy, động tác trên người nam nhân càng thêm hung mãnh, mỗi một lần đẩy mạnh đều sâu đậm đánh vào một điểm kia, trong phòng liên tất cả đều là giọng điệu thoả thích của Tô Nhan, cùng với âm thanh da thịt bạch bạch đánh vào nhau.

“Ư... Âu Dương Lam... Lam...”

Nam nhân nghe thấy tên của mình từ miệng người dưới thân phát ra, sắc mặt hơi đỏ một chút, càng thêm ra sức trều sấp liên tục, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe ồ ồ thở dốc và tiếng thân thể va chạm sinh ra khiến kẻ khác tim đập đổ mặt.

Phía bên ngoài cửa sổ nửa mở nửa kín, có hai người lén lén lút lút ngồi chồm hổm ở đó.

Bọn họ vốn là muốn thỉnh hai vị chủ tử rời giường, bởi vì dự định hôm nay sẽ đi xuống Giang Nam, hiện tại mặt trời lên cao mà vẫn chưa thấy thân ảnh hai vị nam chủ tử, kết quả, không nghĩ tới bất gặp chính là cảnh này đây.

“Làm sao bây giờ?” Tây Minh phi thường phi thường nhỏ giọng hỏi.

Hoa Lân vẻ mặt vẻ khó xử, nghe bên trong Tô Nhan tiêu hồn kêu to, dùng đầu ngón chân cũng dự đoán được nếu thiếu gia biết hẳn và Tây Minh ở bên ngoài nghe trộm, bọn họ nhất định sẽ chết vô cùng thảm liệt. Hắn trầm ngâm một hồi, dùng đồng dạng thanh âm nhỏ nhỏ, nói: “Lặng lẽ rời đi.”

Tây Minh gật đầu, đang chuẩn bị đi, lại đột nhiên bị Hoa Lân kéo lại, nghe giọng Hoa Lân run lẩy bẩy: “Đã bị phát hiện.”

Theo tầm nhìn Hoa Lân nhìn qua, cột trụ hành lang ngay sau lưng bọn họ thành hình xuất hiện một bả đao, cắm ngay giữa cột, không sai một ly.

Tựa hồ đã hình dung được kết cục của mình không tốt hơn cây cột bao nhiêu.

Hai người dùng đồng dạng nhân thần liếc nhau, bên tai truyền tới tất cả đều là tiếng Tô Nhan vong tình, rên rỉ, sau đó không lo được nhiều như vậy, hai người thẳng tắp chạy ra khỏi sân.

Trong phòng, Âu Dương Lam thu tay về, thấy người dưới thân vẻ mặt mê loạn, cúi đầu ôn nhu hôn lên môi người kia, càng thêm dùng sức đỉnh vào.

Tô Nhan đã nhớ không rõ Âu Dương Lam rốt cuộc ở trên người y giằng co bao lâu, nói chung, đợi được bọn họ chân chính nhích người đi Giang Nam thì đã là chuyện của sáng ngày thứ ba.

Mấy năm nay, Âu Dương Lam vẫn tuân thủ hứa hẹn, gạt bỏ hết mọi chuyện cùng Tô Nhan sinh sống, không bị tục sự ưu phiền, không bị ngoại nhân quấy rối, bên trong sơn trang ngoại trừ mấy người Hoa Lân, Nam Cẩm cùng vài hạ nhân ra, cũng không còn người nào khác. Ngày trôi qua rất là tiêu điều tự tại, trong ba năm Tô Nhan tỉnh lại này, cũng chưa từng rời khỏi sơn trang lần nào.

Lúc này đây, là bởi vì Tứ ca cùng Tạ Nhiễm ở Giang Nam rất là nhớ y, nhưng bởi vì sinh ý bận quá không đi được cho nên nhượng Tô Nhan đi Giang Nam một chuyến.

Âu Dương Lam mặc dù không hề giận, lại không thể địch lại lòng hướng tới Giang Nam của Tô Nhan.

Dọc theo con đường này, Âu Dương Lam và Tô Nhan du sơn ngoạn thủy, lại có Hoa Lân cùng với Tả Kỳ hai vị cao thủ hộ tống, tự nhiên càng phi thường thích ý, trên đường chưa từng gặp qua sơn tặc hay thổ phỉ, trái lại gặp được người không thể ngờ đến.

Bởi sắc trời dần tối, đoàn người liền dừng ở một trấn nhỏ phồn hoa.

Hoa Lân mới vừa sắp xếp gian phòng xong xuôi, vài người đang ngồi ở nhả gian lầu hai ăn cơm chiều, dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận kêu la.

Tô Nhan cúi đầu ăn canh, làm bộ cái gì cũng chưa nghe, Âu Dương Lam thấy y mặt mũi bình tĩnh thì hơi nhú mi. mấy năm nay hẳn bảo bọc Tô Nhan quá mức kỹ lưỡng, tự nhiên không hy vọng bất cứ lúc nào sẽ bị người khác quấy rối, huống chi là đang dùng cơm – thời khắc trọng yếu như vậy. Đã quá rõ tâm ý chủ tử, Hoa Lân và Nam Cẩm liếc nhau, đồng thời đứng dậy xuống dưới lầu.

Tô Nhan thấy hai người rời đi, đột nhiên đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Lam cũng đi theo, lo lắng hỏi.

Tô Nhan hướng hắn cười, phi thường giảo hoạt: “Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.”

Âu Dương Lam cương chịu nhéo nhéo gò má trơn truột của y, sau đó dắt tay y đi xuống dưới. Đại đường nguyên bản chính tề hiện tại bàn ghế ngã trái ngã phải, cả quầy hàng cũng không thể may mắn tránh khỏi, ngán tử gỗ ở giữa trực tiếp bị xuyên phá một cái động lớn, nhìn qua thực kính người, mấy người nam nhân hắc bào đều cầm binh khí trong tay đứng ở trong sảnh, sắc mặt cực kỳ hung tàn.

Cho dù bàn ghế đều bị phá hư, ngay chính giữa đại đường vẫn giữ được một cái bàn nguyên vẹn, chỉ thấy nam tử một thân hoa phục tuần tú bình yên ngồi ở trên ghế, tay phải bưng một chén trà khê nhấp môi, hoàn toàn không để ý tới đám võ sĩ giang hồ đang đứng một vòng tròn đem hấn làm thành cái tâm, vẻ mặt lại càng tự đắc.

“Người này võ công không kém.” Đông Hồ đứng ở phía sau, nhẹ giọng nói.

Tây Minh hơi trầm ngâm, nói rằng: “Há chỉ không kém, căn bản cũng không dưới ta và người.”

Đông Hồ gật đầu đồng ý, đột nhiên nghe Tô Nhan nói: “Chúng ta tới, đoán thử xem vì sao tên này lại bị những người kia truy sát.”

“Trả thù giết chủ.” Âu Dương Lam này giờ vẫn lẳng lặng nghe, chỉ chờ Tô Nhan vừa dứt lời, liền khoan thai phun ra bốn chữ.

Tô Nhan khởi mi, dùng sức cầm tay hấn: “Sai.”

“Nga? Sai chỗ nào?” Âu Dương Lam vẻ mặt tươi cười hỏi lại.

Tô Nhan nghiêng đầu qua, tầm mắt thẳng tắp rơi vào bội sức trên người hoa phục công tử nọ, Âu Dương Lam bèn nhìn sang, sắc mặt không khỏi biến đổi. Tô Nhan thấy sắc mặt hấn hơi trầm xuống, không khỏi cười: “Rõ ràng là vì tình mới đúng.”

“Người đoán, hấn bao lâu sẽ xuất hiện?” Tô Nhan vẫn tươi cười, nhãn thần vẫn nhìn người nam nhân bên đó.

Âu Dương Lam không có trả lời ngay, chỉ là đột nhiên hỏi: “Ý của ngươi là, hấn thích tên này?”

“Người quyết cự tuyệt tấm lòng của người ta, chẳng lẽ còn không cho hấn thích người khác? Huống chi, trên người tên này đeo ngọc bội tùy thân của hấn, cái này chẳng lẽ chưa thể nói rõ tâm ý của hấn ư?” Tô Nhan trong mắt hiện lên khiêu khích và tiểu ý, giọng nói nhẹ nhàng tự nhiên, Âu Dương Lam không khỏi cau mày, không thềm để ý trường hợp phủ lên môi y khinh trách một hồi, sau đó nói rằng: “Người biết trong lòng ta cho tới bây giờ chỉ có một mình ngươi.”

Tô Nhan không nói lời nào, chỉ là cười đến càng thêm cởi mở.

Sau lưng, mấy người Đông Hồ nghe bọn họ trò chuyện chỉ có thể giả câm vờ điếc.

“Thẩm Phong Mặc, mau đem cô gia của chúng ta giao ra đây!” Giữa đại đường, một nam tử hắc bào trong đó tức giận vô cùng bèn quát.

Nam tử ngồi ở trung tâm chỉ mỉm cười, chậm rãi để chén trà trong tay xuống, cũng không kịp thấy động tác của hấn, người mới rồi nói chuyện đã bị bẻ gãy cánh tay, binh khí keng một tiếng rớt xuống đất, đám người còn lại cả kinh xám mặt, chỉ nghe giọng hoa phục nam tử mang theo ý cười chậm rãi truyền đến: “Người của Vương Bảo Phong thật đúng là không giảng đạo lý mà, ánh mắt của người kia là để ý tiểu thư nhà người? Cô gia mà các ngươi vừa nói là từ đâu ra vậy?”

“Tiểu thư nhà ta xinh đẹp vô song, thế gian khó cầu, Âu Dương công tử vừa tuần tú lại lịch sự, cùng tiểu thư nhà ta là trời đất tạo nên một đôi, há để cho người xen vào phá hoại!” Một người trong đó bất mãn kêu to, trên trán nổi gân xanh.

Người được gọi là Thẩm Phong Mặc lại đột nhiên câu môi, trong con ngươi hàn quang tất hiện, tóc dài như mực không gió mà động, nhất tề bay nhẹ giữa không khí, càng làm cho gương mặt sáng láng thêm phần tà khí bức người. Chỉ thấy hấn áo bào bay tán loạn, bên môi tà khí mà cuồng dã: “Trên đời này, chỉ có ta mới có thể cùng hấn sánh vai.” Lời nói khinh mạn đến cực điểm, mấy nam nhân đối diện lại đột nhiên nhất tề quỳ xuống, khoe miệng trong nháy mắt tràn ra tơ máu đỏ sẫm, vô cùng chật vật.

Cơ hồ là cùng lúc Thẩm Phong Mặc mở miệng, Đông Hồ và Tây Minh đồng thời đứng trước người Âu Dương Lam, hai tay chống đỡ trong hư không. Mà Âu Dương Lam thì lập tức kéo Tô Nhan vào trong ngực, để tránh cho y bị nội lực cường đại của Thẩm Phong Mặc gây thương tích. Tô Nhan chôn trong lòng Âu Dương Lam, xuyên qua cánh tay hấn nhìn sang, thấy nơi cửa chính khách điểm bình dân đột nhiên tối sầm lại, một bóng người cao ngất đã đi đến.

Người kia sắc mặt ôn nhuận, ưu nhã tuyệt nhiên.

Trên người một kiện trường bào lam nhạt, tóc đen cắm một mộc trâm, làm tôn lên dung mạo vô song.

Thẩm Phong Mặc nguyên bản khí tức cuồng lệ khi nhìn thấy người thì trong nháy mắt bình thường trở lại, thẳng tắp nhìn chăm chăm người nọ, trên mặt vừa mừng vừa sợ: “Người rốt cục cũng chịu tới gặp ta.”

Người nọ khẽ nhíu mày, nhìn tóc đen tán loạn của hắn, hơi than nhẹ một tiếng: “Sao lại không chịu nghe lời?” Tuy là trách cứ, nghe vào tai lại mềm nhẹ đến cực điểm.

“Là bọn hắn tìm ta phiền toái trước.” Thẩm Phong Mặc đưa một ngón tay, chỉ đám người đương quỳ một chân trên đất vừa chỉ vừa trừng.

Người nọ nhìn thoáng qua trên mặt đất đám người chật vật bất kham, thân thủ kéo cổ tay Thẩm Phong Mặc lại, nhẹ giọng nói: “Thế nào, vết thương mới tốt đã gây họa?”

Thẩm Phong Mặc cũng đột nhiên mở to hai mắt nhìn, thanh âm xen lẫn nghi hoặc: “Làm sao người biết ta bị thương? Lẽ nào người vẫn đi theo ta?!” Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu đã dâng cao, người nọ lúng túng sờ sờ mũi, vừa nhắc mắt, liền thấy nơi cầu thang mấy người Tô Nhan đang đứng lơ đãng ở đó, sắc mặt hắn đột nhiên cứng ngắc, lại lập tức lộ ra một vẻ ôn nhu mà quen thuộc: “Tiểu Lam, đã lâu không gặp.”

“Nhị ca.” Âu Dương Lam nhìn đối phương, thấp giọng gọi một câu.

Năm đó, Âu Dương Vân không muốn tiếp nhận địa vị thái tử, lặng yên rời đi, vừa đi liền không có tung tích gì nữa. Sau này Âu Dương Lam cũng từng phái người đi tìm qua, thủy chung đều mất dấu tích, không ngờ tới ở cái trấn nhỏ không người biết tên này, không hẹn mà gặp lại.

Âu Dương Vân nay đã là nam nhân ba mươi tuổi dáng điệu thành thực, có điều khí tức ôn nhu trên người vẫn không thay đổi.

Chỉ là, trong ánh mắt vẫn cứ sinh ra vài phần thâm trầm.

Tô Nhan dựa vào song cửa sổ bên cạnh, trước mặt trà Long Tĩnh bốc hơi nóng hổi, khuôn mặt nam tử anh tuấn trước mặt nhìn có chút không rõ.

“Ta nghe nói người ngủ mê man hết sáu năm.” Âu Dương Vân nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái mới chậm rãi hỏi.

Tô Nhan gật đầu: “Âu Dương Lam một mực tìm người.”

“Tìm được thì thế nào, trong lòng của hắn cho tới bây giờ chỉ có người.” Âu Dương Vân thản nhiên khiến làm Tô Nhan có chút giật mình. Đề xuống kinh ngạc trong lòng, Tô Nhan chậm rãi cười: “Chỉ ít, cũng cho hắn biết người bình an.”

Âu Dương Vân lúc này mới ngược mắt lên, bờ môi nhắc lên một tia nhàn nhạt: “Không phải người sớm đã biết ta ở nơi nào sao? Vì sao không nói cho hắn? Sợ hắn sau khi biết liễu lĩnh tới tìm ta hay là người cần bản đối với mình không chút tự tin?”

Tô Nhan nhìn thẳng ánh mắt của đối phương, không nhanh không chậm nói: “Ta từng phái người đi tìm người, sợ rằng người chết sẽ làm Âu Dương Lam khổ sở. Thế nhưng, thấy người sống được thật tốt, hơn nữa bên người luôn luôn có vô số cuồng phong lãng điệp quay quanh, còn có một hải tử cuồng đại si tâm người, sinh hoạt ngược lại cũng có chút ý vị, ta tất nhiên là yên tâm rồi, vậy nên, cũng không cần thiết phải nói cho hắn biết.”

“Tô Nhan, người biết không? Ta từng mong muốn người vĩnh viễn biến mất.” Âu Dương Vân bình tĩnh mở miệng, trong ánh mắt gọn sóng không sợ hãi.

Tô Nhan cười, phi thường thản nhiên đáp: “Ta biết.”

“Thế nhưng cuối cùng người không có làm vậy, không phải sao?”

Âu Dương Vân mỉm cười: “Ta may mắn chính là không có làm như vậy, bằng không, Tiểu Lam chắc chắn hận chết ta, mà ta cũng vô pháp gặp được chuyện tốt đẹp như hiện tại.” Ánh mắt của hắn lướt qua Tô

Nhan nhìn về phía xa hơn chỗ Thẩm Phong Mặc đang cùng Âu Dương Lam trò chuyện, trong mắt ôn nhu như nước.

Tô Nhan nhìn ánh mắt lưu luyến của hắn, từ từ mở miệng: “Vậy thì mong người quý trọng người trước mắt đi.”

Âu Dương Vân ánh mắt ôn nhu, lần đầu tiên dùng nhãn thần tươi cười nhìn Tô Nhan, nói rõ từng câu từng chữ: “Ta thủy chung tin tưởng, có thể làm cho Tiểu Lam hạnh phúc trừ người ra không còn một ai khác.”

“Cảm tạ.” Tô Nhan ôn nhu đáp lễ, giọng nói chăm chú mà chấp nhất.

Hai người cùng thưởng thức khí tức mùa xuân tới gần, dùng một loại lòng thấu hiểu lòng của mình uống xong chén trà, bọn họ biết, sau này gặp lại, liền là bằng hữu.

80. Chương 80: Phiên Ngoại 3

Trong đêm trung thu, hoàng đế trẻ tuổi uống rất nhiều rượu.

Trên mặt tuần tú một mảnh ửng đỏ, nhãn thần mê man mà không rõ, bị cung nữ thái giám thận trọng đỡ trở về tẩm cung, y phục trên người từng cái được cởi xuống, đổi thành áo ngủ bằng tơ tằm. Chưa được một khắc sau, người đã rơi vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng loáng thoáng, Nhị ca xuất hiện ôn nhu nở nụ cười, Lục đệ lãnh khốc gò má bén nhọn cùng với ánh mắt long lanh sáng ngời của Tô Nhan, còn có, còn có thân ảnh Tiêu Tuyết và Vệ Tử Thu tương hổ dựa sát vào nhau.

Trong dạ dày không ngừng xông tới nóng rực làm hắn vô pháp ngủ yên, mơ mơ hồ hồ nhìn ra một đám người trên giường, chân còn chưa chạm đất liền không khống chế được ngã về phía trước. Khi hắn cho rằng sẽ ngã một cái thật đau, thân thể lại đột nhiên bị một đôi tay ấm áp tiếp được, giữa mơ hồ, nghe giọng điệu người nọ nhẹ nhàng: “Hoàng thượng, người say.”

“Ta không có say.” Hắn chưa tỉnh rượu, lung tung quơ hai tay, trong miệng tràn ra lời nói đứt quãng.

Người nọ ản vào chỗ tối đôi mắt hơi mỉm cười, đem người kéo vào ngực ôm thật chặt, thanh âm ôn nhu ở trong bóng tối tự dưng nhắc lên một trận hàn khí: “Âu Dương Khâm, người nhất định phải là của ta.”

Qua ngày hôm sau, đầu cũng không đau, hoàn toàn không giống như hôm qua từng uống say mèm.

Hắn ở trên giường ngồi một lúc lâu, thẳng đến đại môn tẩm cung bị đẩy ra, cung nữ nối đuôi nhau mà vào, hầu hạ hắn thay y phục rửa mặt chải đầu.

Lần nữa mặc vào long bào nặng trĩu, đỉnh đầu để quan ngũ sắc, đứng ở trước kính, hắn lại một lần nữa rơi vào trầm tư. Không rõ chính mình vì sao hôm nay lại đứng ở tẩm cung hoàng đế, mặc trên người xiêm y vua của một nước, vì sao mỗi ngày đều phải phê một đồng tấu chương cao như núi, vì sao... mình trở nên xa lạ thế này.

Đúng rồi, tựa hồ là hai năm trước, phụ hoàng bệnh nặng băng hà.

Hắn đau khóc trước giường, trong cơn hấp hối của phụ hoàng tiếp nhận sắc lệnh phỏng tay này.

Hắn tự biết mình không thích hợp để làm một hoàng đế. Chỉ là, vệt bầy trên kệ biển mắt liền phải đáp vào một con khác. Ngày thứ hai Nhị ca bị phong làm thái tử cũng học theo Đại ca chơi trò mất tích, Lục đệ Âu Dương Lam thất tung nửa năm mới trở về, mang theo Tô Nhan hôn mê không tỉnh rời xa kinh thành, Tứ đệ Âu Dương Tấn và Ngũ đệ Âu Dương Kỳ cũng vô cớ thất tung, ở trong cung, ngoại trừ hắn ra tựa hồ không còn người nào thích hợp hơn.

Vì vậy, hắn cứ như vậy ngơ ngác leo lên long ỷ người người ngưỡng mộ, mỗi ngày lại như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Cận thị Vương Nguyên gọi vài tiếng, Âu Dương Khâm mới hồi phục tinh thần lại, bên mép lộ nét cười ôn hòa. Hắn biết trong cung không thể xuất hiện bất kỳ ôn nhu nào, thế nhưng hắn không thích bộ dáng tươi cười lạnh băng của mình hiện giờ. Hắn biết Đại ca và Nhị ca đều mất lòng tin vào đế vương gia cho nên mới quyết ly khai. Phụ hoàng trước khi chết từng lôi kéo tay hắn, cực kỳ bi thương mà trăng trối: “Ta không xứng với cái danh phụ thân, ngay cả thân tình cơ bản nhất cũng vô pháp dành cho các ngươi, đó là lý do mà nhi tử của ta mới từng người lần lượt rời bỏ ta. Khâm nhi, thiên hạ sau này dành do người bảo vệ.”

Người người đều nói hắn là hoàng đế ôn nhu nhất trong sử sách.

Hắn nghe xong luôn luôn bất tri bất giác phì cười, tuổi của hắn cũng không lớn nhưng cõi lòng như đã hoang vu từ lâu, không có người đặt chân tới.

“Hoàng thượng, mấy ngày gần đây các đại thần bàn tán rất nhiều a.” Cận thị thấy hắn thất thần đến lợi hại, không khỏi nhẹ giọng nói.

Âu Dương Khâm phục hồi tinh thần lại, hơi sững sờ: “Về chuyện gì?”

Vương Nguyên thấy thần sắc hắn khôi phục như thường, mới tiếp tục nói: “Các đại thần đều nói hoàng thượng đăng cơ hai năm có thừa, đã đến lúc lập phi tử, nhưng hậu cung đến một vị tần phi cũng không có.”

“Vậy sao?” Hắn nhàn nhạt hỏi ngược một câu, mắt nhìn phía chân trời xa xôi, nơi đó có đám mây tên là tự do, hắn luôn luôn ước ao sự nhàn nhã tự tại của họ, chán ghét chính đang trong cảnh lao tù. Một lúc lâu, hắn than nhẹ một tiếng: “Vậy lập ba người.”

Ôn nhu sớm đã niêm phong cất kín vào kho, nên vô luận là ai đứng bên cạnh hắn, cũng vô vị như cũ.

Hắn biết, cho dù hắn không tận lực, mỗi một đại thần cũng đã thay hắn chọn xong từ lâu. Nàng có thể ôn nhu có thể thanh tao lịch sự có thể uyển chuyển hàm súc, vô luận như thế nào, người bọn họ thay hắn lựa chọn đều có thể đảm đương chức vị mẫu nghi thiên hạ, bởi vậy hắn không cần quan tâm.

Hắn chỉ cần ở đêm tân hôn trình diện, thân cận, có lẽ là thuốc thúc tình, thuốc để chứng minh hắn là nam nhân là được.

Vương Nguyên không ngờ hắn dễ dàng đồng ý như vậy, trên mặt bình thường nhưng tim không khỏi đập mạnh loạn nhịp vài cái, sau đó liền dạ một tiếng.

Các đại thần làm việc hiệu suất đương nhiên phi thường cao, Âu Dương Khâm chân trước vừa đáp ứng, không lâu sau người phía dưới đã đưa tới hơn mười quyển bức họa. Nữ tử giữa bức tranh mỗi người mặt mày đầm thắm, dáng vẻ đoan trang, Âu Dương Khâm chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, nhân thần nhàn nhạt, nhìn không ra tâm tình.

“Hoàng thượng, Giản đại nhân đến.” Vương Nguyên chạy vào, ở bên cạnh hắn nói.

Âu Dương Khâm hơi sững sờ: “Cho hắn tiến vào.”

Không bao lâu, ngoài cửa liền xuất hiện một thân ảnh thon dài, người nọ mắt sáng như đuốc, đường nét bén nhọn mà lẳng lợi, cô đơn đứng nơi đó, so cùng lưỡi dao sắc bén ngang nhau làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Người nọ vào cửa cũng không hành lễ, cứ như vậy thẳng lưng mà đứng, một đôi mắt tựa như ghim lên trên người Âu Dương Khâm, không có ý định dời đi. Âu Dương Khâm bị đối phương nhìn có chút không được tự nhiên, không khỏi cười cười: “Đông Ly, sao ngươi lại tới đây?”

Giản Đông Ly vẫn nhìn hắn, môi mỏng khẽ mở: “Nghe nói ngươi định nạp phi?”

Âu Dương Khâm cười nói: “Trẫm đã trưởng thành, cũng nên nạp phi.”

“Vậy à? Vậy chúc mừng hoàng thượng.” Giản Đông Ly hơi cong người, hai tay giao chồng lên nhau, Âu Dương Khâm muốn nhìn rõ vẻ mặt của hắn nhưng thủy chung không thể như nguyện.

Chỉ chớp mắt, Giản Đông Ly đã đứng thẳng người, giọng điệu vẫn cứ thanh thanh nhàn nhạt: “Hoàng thượng, vi thần có một chuyện muốn thương lượng.”

Không biết sao, thấy biểu tình đậm mật trên mặt Giản Đông Ly, lòng Âu Dương Khâm thấy hơi run lên, còn chưa kịp nghĩ sâu xa đã nghe thanh âm Giản Đông Ly ép tới bên tai: “Mấy ngày gần đây có nghe gia phụ nhắc tới, vì thần lúc trong bụng mẹ đã bị chỉ hôn, hôm nay Đông Ly đã hai mươi ba, cũng nên đem vị hôn thê đã được chỉ phúc vi hôn thú vào cửa. Cho nên vi thần khẩn cầu hoàng thượng ân chuẩn cho vi thần về nhà một chuyến.”

Âu Dương Khâm há mồm ngạc nhiên, về sau mới nói: “Về bao lâu?”

Giản Đông Ly ngược mắt lên, nhìn hắn: “Chậm thì một năm, lâu thì, vĩnh viễn không trở lại.”

Nghe vậy, Âu Dương Khâm lập tức khấn thề, vừa chạm vào ánh mắt lợi hại của người kia, rồi lại không tự chủ được mở mắt nhìn lại. Giản Đông Ly nhìn hắn, không buông tha cho bất kỳ biểu tình nào trên mặt của hắn, một lúc lâu lại nhỏ giọng: “Nếu hoàng thượng không nói lời nào, vi thần liền nghĩ người đáp ứng rồi, như vậy, vi thần liền cáo lui trước.”

Hắn nói xong, xoay người liền đi.

Lúc đi tới cửa thì nghe thanh âm của Âu Dương Khâm vang lên sau lưng: “Đông Ly, không cần đi có được hay không?”

Giản Đông Ly vẫn đưa lưng về phía hắn, bỗng nhiên cười nói: “Hoàng thượng phải nạp phi, Đông Ly lưu lại bất quá chỉ thêm một cái phiền não. Ta chờ người nhiều năm như vậy, nếu nhiên có quả sớm đã nở hoa, hôm nay bất quá cũng chứng minh, ta vẫn là si tâm vọng tưởng.” Thanh âm của hắn rõ ràng rất nhẹ, giữa những hàng chữ lại lộ ra ưu tư không nói ra được, Âu Dương Khâm thấy hắn đi hai bước, sau đó dừng lại.

“Người quả thật vẫn không quên được hắn.” Giản Đông Ly nghe khí tức phía sau dừng lại, không khỏi cười khổ một tiếng: “Đông Ly rời khỏi nơi này sẽ không trở về, mong hoàng thượng sau này trân trọng nhiều hơn, vô luận Đông Ly đang ở nơi nào, nhất định sẽ thay hoàng thượng cầu phúc.”

Đến khi thân ảnh Giản Đông Ly đi xa, Âu Dương Khâm vẫn đứng tại chỗ.

Trong đầu tất cả đều là nụ cười thê lương khổ sở bên môi Giản Đông Ly.

Hắn cũng từng thác phò tình yêu, hôm nay lại đi phụ người khác, chỉ một chữ tình, quả thực không thể nói lý.

Mấy năm nay, Giản Đông Ly vẫn trái phải theo sát, cũng không phải là không động tâm, nhưng thủy chung hắn e ngại thân phận hoàng thượng nào dám bước thêm một bước.

Nếu hắn vẫn là Tam hoàng tử không để ý tới triều chính, đã có thể cởi bỏ nỗi lòng yêu đương một hồi. Hôm nay, hắn khoác trên mình hoàng bào, phụ trách trên vai sinh mệnh tất cả người trong thiên hạ, nếu họ biết hoàng đế hiện giờ tư thủ một nam nhân, thiên hạ này, chắc chắn đại loạn.

“Hoàng thượng,” có người ở bên tai thấp thoáng kêu một tiếng, hắn phục hồi tinh thần lại, nghe Vương Nguyên nói: “Giản đại nhân đã đi.”

Hắn gật đầu, xoay người đi vào trong, lại nghe thấy Vương Nguyên sau lưng nói thầm: “Thời tiết dạo này lạnh như vậy, cũng không biết thân thể Giản đại nhân có chịu được đường xá dài dòng hay không.”

Cước bộ bỗng dừng lại, hắn xoay đầu nhìn Vương Nguyên, “Thân thể Đông Ly thời gian qua vẫn luôn kiện khang, bất quá chỉ là đường xá xa xôi tại sao lại nhịn không được?”

Wương Nguyên lộ vẻ mặt khó xử, không biết có nên nói hay không, Âu Dương Khâm ánh mắt lăm lăm, trong thanh âm lộ ra uy nghiêm: “Nói!”

“Bốn năm trước, khi hoàng thượng còn là Tam hoàng tử, ở bãi săn bắn hoàng thượng bất hạnh rơi xuống sườn núi. Khi đó là Giản đại nhân không để ý lộ thể hiểm trở, trực tiếp nhảy xuống tìm người. Cũng may võ công của đại nhân ấy cao cường, cứu được hoàng thượng cũng bảo tánh mạng của mình, chỉ là,” Vương Nguyên dừng một chút, thấy Âu Dương Khâm nhãn thần như muốn đem hắn nuốt sống, đành phải tiếp tục nói: “Tuy rằng giữ được tính mệnh, nhưng gân tay Giản đại nhân lại bị lợi thạch và cành cây cắt đứt, thường ngày thì dùng đũa cũng là cố sức, đều là đau đớn khó nhịn.”

Trách không được, đã lâu vẫn không thấy Đông Ly múa kiếm, mỗi lần hỏi cũng chỉ nói là đang si mê cái gì đó không rảnh thao luyện.

Nguyên lai, không phải như thế, chính là tay của hắn vô lực cầm lấy bảo kiếm.

Cho dù thiết yến thì, cũng rất ít khi thấy Đông Ly dùng bữa, chỉ cần hắn vừa hỏi, Đông Ly liền cười cầm lấy chiếc đĩa.

Nguyên lai, mỗi một lần dùng bữa đều phải chịu trầy tâm đau đớn.

Mà hắn lại hoàn toàn chẳng biết.

“Còn có...” Vương Nguyên nhìn về mặt của hắn, thận trọng.

“Nói.”

“Năm kia, hoàng thượng vô cớ trúng độc, Giản đại nhân ngày đêm kiên trì chạy tới Thục trung, tìm đệ nhất cao thủ giải độc Vệ Tử Thu làm giải được, chạy tới chạy lui đã chết hết mấy con ngựa. Giản đại nhân càng không ngủ không nghỉ, đi tới đi lui giữa kinh thành và Thục trung cũng tốn mất bảy ngày, may mà hoàng thượng dùng giải được rồi liền khỏi, Giản đại nhân cũng không cho chúng nô tài đem chuyện này mà nhắc tới nữa câu.”

Âu Dương Khâm cước bộ bất ổn, hơi lui về phía sau mấy bước.

“Còn có cái gì, hết thấy nói ra.” Thần sắc hắn hậm hực, trong mắt cất giấu yêu thương.

“Hầu hết những lần hoàng thượng uống say, đều là Giản đại nhân bồi ở trước giường, mức nước thay y phục, hầu hạ uống thuốc, có thể nói là vô cùng cẩn thận. Lúc hoàng thượng vừa đăng cơ, có một số quan viên trong triều không phục, đều là do Giản đại nhân âm thầm đứng ra hòa giải.” Vương Nguyên lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh, biết rõ chính mình nói nhiều lắm, nếu hoàng thượng hỏi vì sao tự mình biết rõ ràng như vậy, thì trả lời như thế nào mới tốt đây.

Thân thể Âu Dương Khâm hầu như đứng không vững nữa, lão đảo ngồi bệt xuống ghế, trách không được mỗi khi say rượu xong, đầu cho tới bây giờ cũng chưa từng đau lấy một lần.

Trách không được.

Bóng đêm dần sụp xuống, ngọn đèn dầu nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Riêng ở Giản phủ lại một mảnh hôn ám, chỉ có trong phòng Giản Đông Ly hắt ra chút ánh nến hơi yếu.

Giản Đông Ly đang thu thập tư trang, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra. Vua của một nước đột ngột đến, đang đứng ở ngoài cửa thở hổn hển nhìn hắn, nhìn thấy hắn cầm y phục và đồ dùng hàng ngày trong tay, lập tức tiến lại, đem đồ trong tay hắn cướp đi, vút một hơi xuống mặt đất: “Giản Đông Ly, người đi đâu vậy?”

Giản Đông Ly nhìn thoáng qua quần áo và đồ dùng hàng ngày vô tội nằm dưới chân, mở miệng nói: “Buổi chiều vi thần vừa vận chào từ giả với Hoàng thượng, chả lẽ nhanh như vậy đã quên rồi?”

“Không cho đi!” Âu Dương Khâm bắt lấy tay hắn, hùng hồn chính trực yêu cầu.

Có lẽ là chưa từng thấy qua biểu tình cố chấp như vậy của hắn, con người Giản Đông Ly nhanh chóng hiện lên một tia hứng thú, lập tức tránh ra khỏi hắn: “Hoàng thượng nhanh chóng muốn nạp phi, lại để cho Đông Ly ở tại chỗ này mỗi ngày chứng kiến hoàng thượng cùng người khác khanh khanh ta ta, không khỏi quá mức tàn nhẫn.”

“Huống chi, hoàng thượng thân là vua của một nước, nhất định sẽ có tam cung lục viện, Đông Ly tả hữu không thể làm gì, chỉ có thể lựa chọn ly khai.”

“Không cần đi, ta sẽ không cưới người khác.” Âu Dương Khâm nóng nảy một lần nữa bắt hắn lại, rất sợ thời gian qua một cái nháy mắt, người trước mắt này sẽ tiêu thất.

Giản Đông Ly chỉ cười: “Hoàng thượng, người cho ta là tiểu hài tử ba tuổi hay sao? Người không có khả năng không cưới thì, cho dù hiện tại không cưới, tương lai cũng sẽ cưới.”

Âu Dương Khâm sốt ruột, thấy Giản Đông Ly tươi cười tỏ vẻ không thêm quan tâm thì càng thêm gấp, nhất thời không nghĩ ra phương pháp nào khác, chỉ có thể nhón chân lên, dùng miệng đưa tới.

Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng hôn qua người khác, lúc trước thích Tiêu Tuyệt cũng chỉ là một bên tình nguyện, hôm nay miệng dán miệng rõ ràng như vậy cũng không biết bước tiếp theo nên như thế nào.

Tiểu ý trong mắt nam nhân thoáng chốc bị một loại vui sướng khác thay thế được, ngược lại xoa thắt lưng người trong lòng, chủ động làm sâu hơn nụ hôn này. Âu Dương Khâm bị hôn toàn thân như nhũn ra, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng, Giản Đông Ly thân thủ xoa tuần nhan thanh tú của hắn, thanh âm ôn nhu như nước: “Hoàng thượng, người biết người bây giờ đang làm cái gì không?”

Giọng nói có ý vị bất an làm Âu Dương Khâm hơi sững sờ, lập tức kiên định không gì sánh được, nói: “Biết, ta muốn người lưu lại, ta không cưới người khác, cũng không cần con nối dòng, quay về ta vẫn còn có mấy người đệ đệ, không sợ ngôi vị hoàng đế không có người chăm lo.” Lời hắn vừa nói xong, không để cho nam nhân đối diện có bất luận một cơ hội nói chuyện nào, môi lập tức đè lên. Giản Đông Ly chân đánh một vòng, hai người song song ngã xuống giường lớn sau lưng.

Âu Dương Khâm nằm ở trên người hắn, khuôn mặt ửng đỏ: “Ta phát thệ, tuyệt không thú người khác làm thê, hiện tại không cưới, tương lai cũng sẽ không.”

Nếu, sớm biết có một nười yêu mình nặng lòng như vậy.

Thì hắn thế nào lại buồn bã tha thẩn nhiều năm thế kia.

Người nam nhân trước mắt này thương hắn sâu đậm vô cùng, đã vượt xa sinh mệnh.

Như vậy, hắn còn gì để cố kỵ nữa.

Nếu thật sự bị thế nhân biết được, hắn nghĩ, cũng không đáng sợ lắm.

Bởi vì hắn biết, người này chắc chắn vĩnh viễn đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn thừa thụ mưa gió, cùng chung vinh hoa.

Trong khoảng thời gian hân hoan này, nam nhân dưới thân đã đảo khách thành chủ, đặt hắn ở dưới thân. Đợi cho Âu Dương Khâm phục hồi tinh thần lại thì, tiên cơ đã mất từ lâu.

Môi hôn cực nóng đè xuống, y phục trên người từng cái từng cái bị lột ra.

Ngón tay nam nhân không ngừng châm lửa trên người mình, thân thể chưa từng ở dưới thân nam nhân bắt đầu bất an giãy dụa, rốt cục ngón tay thon dài đi tới khu vực sắp bị người khai thác kia, ôn nhu đâm vào, phiến tình xoay tròn, tay vừa rút khỏi, dục vọng của nam nhân thâm trầm nhiệt liệt cắm vào, thông thả mà ôn nhu tiến nhập.

Hai tay của hắn nắm chắc sàng đan bên dưới, trong miệng tràn ra ngâm khê như có như không.

“Ừm... Ah...”

Nam nhân mềm nhẹ hung mãnh tiến công, thâm nhập thiển xuất, mỗi một lần đều nặng nề đánh vào nơi sâu nhất, khiến cho hắn dần dần mất phương hướng, thầm nghĩ muốn giữ lấy người trên người mình, vĩnh viễn đều không buông tay.

Đêm đã khuya.

Bên trong phòng ánh nến lung lay lắc lư, hai thân ảnh dây dưa trên giường dần dần dừng lại.

Nam nhân nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, ngón tay mềm nhẹ xoa xoa dung nhan đã mơ ước từ lâu, nhẹ giọng nỉ non: “Ta muốn người thật nhiều năm, lâu đến mức ta đã không nhớ rõ vì sao lại muốn người đến vậy.”

“Vô luận như thế nào, lúc này đây ta đã thắng rồi, người cuối cùng người thích là ta, cho dù người chưa bao giờ thừa nhận.”

Người trong lòng giống bị ngón tay của hắn quấy rối, hơi bất mãn giật giật thân thể.

Nam nhân nhẹ nhàng cười, cúi đầu xuống đôi môi hình dạng duyên dáng hạ xuống một nụ hôn.

“An tâm ngủ đi, hoàng thượng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-nien>